Ôn Thụy An

Tứ Đại Danh Bộ
Hội Kinh Sư

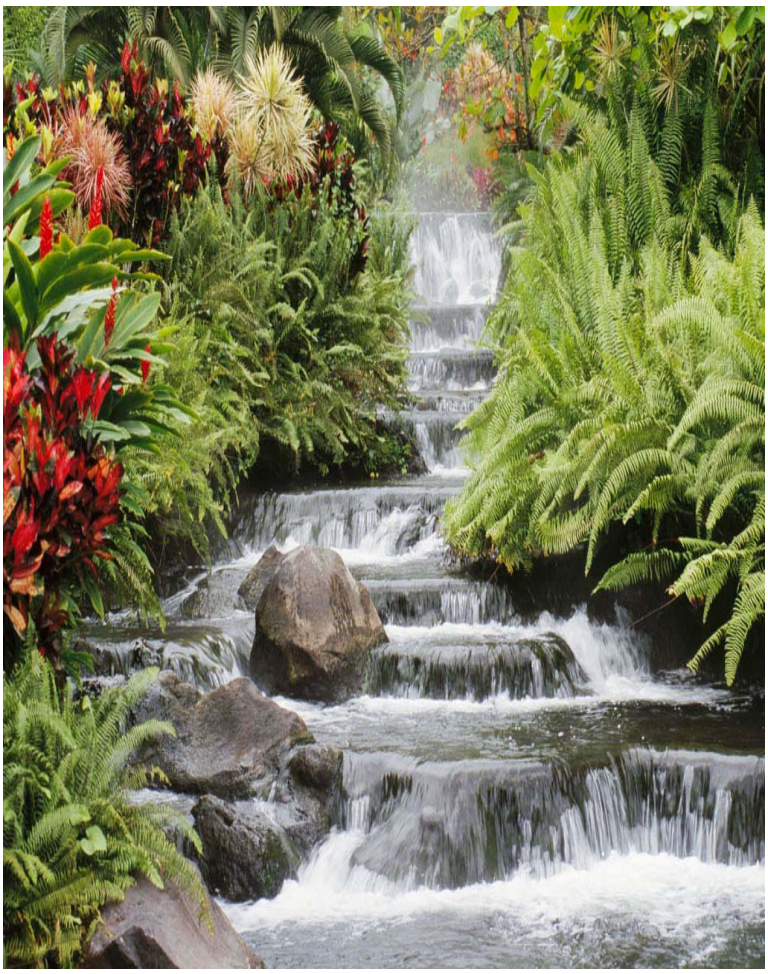

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ôn Thụy An

Tứ Đại Danh Bộ Hội Kinh Sư

Hồi 1

Bắt Đầu Từ Tiếng Thét Kinh Hoàng

Một tiếng thét kinh hoàng bất thình lình phát ra từ trên Đông Sương Lâu. Trong sảnh đường rộng rãi đó, khách khứa vốn đang cao hứng hớn hở tay bắt mặt mừng ăn uống đều bị tiếng hét thảm đó khiến cho ngẩn người. Nhìn người trong sảnh đường, đa số đều là võ lâm nhân sĩ, lưng hùm vai gấu, ánh mắt sáng ngời hữu thần, bội kiếm huyền đao, xem cử chỉ khí độ của bọn họ là có thể nhận thấy thân phận của bọn họ tuyệt không phải là hạng hời hợt nông cạn.

Giữa sảnh đường có một chữ "thọ" rất lớn, bốn bên bố trí huy hoàng sáng lạn, đường hoàng diễm lệ, hiển nhiên là nhà đại phú. Hơn nữa mấy trăm nhân sĩ võ lâm ở đây nhìn không thua kém gì chúa tể một phương, từ điểm đó có thể thấy được gia đình phú quý này hiển nhiên cũng là Bắc đẩu võ lâm.

Thoáng nhìn khó tránh khỏi chú ý đến bên cạnh ghế thủ tịch của đại sảnh có bốn cái ghế thái sư khắc hình rồng làm bằng gỗ đàn. Bốn lão nhân tuổi tác gần một con giáp đang ngồi trên bốn cái ghế đó.

Người đầu tiên râu mày bạc trắng, dung mạo thập phần thanh thoát, thân hình cao to, mặt lộ nét từ ái, lưng đeo trường kiếm. Ai mà không biết người đó chính võ lâm danh tú danh vọng tối cao ở Thương Châu phủ hiện nay, võ công cũng đã đến mức đăng phong tạo cực, "Đệ Nhất Long" Lăng Ngọc

Tượng, nghe nói kiếm pháp "Trường Không Thập Tự Kiếm" của lão thiên hạ không có ai có thể tiếp đỡ, chỉ tiếc tuổi tác đã cao, đã quy ẩn giang hồ gác kiếm lâu rồi.

Người thứ nhì là một lão giả tóc bạc trắng nhưng sắc mặt hồng hào, hông giắt một thanh miến đao vừa mỏng vừa bén, đeo cả ngày không ly thân, thái dương huyệt hai bên tả hữu nhô cao, hiển nhiên nội công đã đến cảnh giới nhập hóa. Đó là "Đệ Nhị Long".

Mộ Dung Thủy Vân, đao pháp "Thất Toàn Trảm" với thanh miến đao trong tay đã đánh bại vô số địch nhân, cương trực ghét dua nịnh, người trong hắc đạo nghe đến cái tên "Mộ Dung Thủy Vân" thật không khỏi rùng mình táng đởm, vội vàng trốn chạy.

Lão giả thứ ba bộ dạng tự do tự tại, râu tóc dài thượt đen tuyền, thái độ lãnh ngạo, trong tay cầm một cây phất trần. Họ Trầm, tên Thác Cốt, xếp hàng "Đệ Tứ Long", võ công cao cường, phất trần trong tay là kỳ môn binh khí có tên "Thác Cốt Phất", nhưng tính cách hẹp hòi kỳ quái, lãnh khốc vô tình, phong cách tuy vẫn có thể coi là chính nghĩa, chỉ bất quá thủ đoạn quá tàn nhẫn, nếu nói người trong hắc đạo gặp phải Mộ Dung Thủy Vân là chạy trối chết, gặp phải Trầm Thác Cốt, chỉ sợ một bước cũng không dám động.

Người thứ tư là một lão nhân y phục nhăn nheo, râu xồm xoàm đen nhánh, đôi mắt to trừng trừng như hai đồng tiền, thô my đại mục, tuy hơi lùn, nhưng thập phần tráng kiện, đôi tay thô dày sắt đá cũng to lớn gấp bội so với người thường. Người đó trên mình không mang theo binh khí, nhưng một thân ngạnh công, khổ luyện "Thiết Bố Sam", lại thêm vào "Thập Tam Thái Bảo" và "Đồng Tử Công", nghe nói đã tới mười một thành hỏa hầu, không những đao kiếm bất nhập, cho dù núi sập cũng vị tất đã đè chết được lão. Trong "Ngũ Long", tính cách của người đó cương liệt nhất, chính là "Đệ Ngũ Long".

Quy Kính Uyên.

Năm vị "Võ Lâm Ngũ Long" năm xưa đều là võ lâm hào kiệt hữu danh hiển hách, chỉ tiếc năm tháng không hào phóng với con người, tuổi tác bọn họ đã dần dần quá cao, bất quá biển hiệu "Võ Lâm Ngũ Long" kia vẫn hiệu triệu sự kính trọng của võ lâm nhân sĩ, danh tiếng không suy đồi, không thua bất kỳ một ai.

Năm vị "Võ Lâm Ngũ Long" đó là "Đệ Nhất Long" Lăng Ngọc Tượng thiện nghệ kiếm pháp "Trường Không Thập Tự Kiếm", "Đệ Nhị Long" Mộ Dung Thủy Vân thiện nghệ đao pháp "Thất Toàn Trảm", "Đệ Tam Long" Kim Thịnh Hoàng thiện nghệ "Tam Thập Lục Thủ Ngô Công Tiên", "Đệ Tứ Long" Trầm Thác Cốt thiện nghệ "Thác Cốt Phất", "Đệ Ngũ Long" Quy Kính Uyên thiện nghệ "Thiết Giáp Công". Năm người đó trong võ lâm ở Thương Châu phủ có thể nói là mặt trời giữa trời, đức vọng cao quý, hiếm có ai có thể thoát khỏi bóng họ.

Hôm nay chính là ngày đại thọ năm mươi tuổi của một trong "Võ Lâm Ngũ Long", "Đệ Tam Long" Kim Thịnh Hoàng.

Võ lâm hào kiệt vào sảnh đường tự nhiên là khách giang hồ từ các nơi kéo đến để chúc tụng ngày đại thọ năm mươi của "Tam Thập Lục Thủ Ngô Công Tiên" Kim Thịnh Hoàng giàu có một cõi, võ công cái thế.

Nhưng tiếng thét kinh hoàng từ trên lầu truyền tới tịnh không phải là ai khác, mà chính là thanh âm của người được mừng thọ, Kim Thịnh Hoàng.

Thật ra chuyện gì đã xảy ra?

Tiếng hét thảm đó thình lình vang lên, lại đột nhiên tĩnh lặng lại.

Quần hào đang ngồi, có người giật mình đứng dậy, có người bạt đao động thương.

Ai ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất thời người người xôn xao, thập phần hỗn loạn.

Chợt một giọng nói già nua vừa ôn hòa vừa hiền hậu áp đảo toàn bộ tiếng động hỗn tạp trong đại sảnh. Thanh âm đó từ từ mà hữu lực, khiến cho mọi người đều yên tĩnh trở lại, lắng nghe lão nói:

– Các vị, tiếng thét kinh hoàng vừa rồi rõ ràng là Kim tam đệ, bọn ta cũng không biết có sự tình gì đã phát sinh, nhưng phải xin các vị hợp tác, tận lực trấn tĩnh, như vậy bọn ta mới có thể nghe ngóng xem xét rõ ràng coi chuyện gì đã xảy ra. Nếu phát hiện có người định ra đi hay bỏ chạy, xin chư vị giữ người lại giùm. Đa tạ.

Mọi người theo tiếng nói mà nhìn, chỉ thấy Lăng Ngọc Tượng vẫn an nhiên ngồi trên ghế thái sư cất tiếng, Mộ Dung Thủy Vân, Trầm Thác Cốt, Quy Kính Uyên hồi nãy ngồi cạnh lão ta, không biết đã biến đâu mất từ lúc nào. Ai ai thậm chí cũng không biết ba người đó ra khỏi đại sảnh từ lúc nào.

Lăng Ngọc Tượng cười nói:

– Các vị, Mộ Dung nhị đệ, Trầm tứ đệ, Quy ngũ đệ đã đi xem xét chuyện này, bằng vào công lực của Kim tam đệ, thêm vào nhị đệ, tứ đệ và ngũ đệ, cho dù là chuyện động trời chắc cũng trụ vững được.

Mọi người trong sảnh đường lại chia nhau ngồi xuống, có người cười:

– Bốn con rồng trong "Võ Lâm Ngũ Long" đã động, thiên hạ còn có chuyện gì mà không bình dẹp được.

Lại có người cười nói:

– Tiếng hét thảm đó vừa vang lên, tôi đã thấy Mộ Dung nhị hiệp, Quy ngũ hiệp bay ra cùng một lượt, thân pháp nhanh quá, cả tôi cũng không nhìn thấy rõ nữa.

Lại có người cười:

– Ngươi đương nhiên là không nhìn thấy rõ được, người ta là tiền bối đi mây về gió, ứng biến vừa mau lẹ vừa thong dong, bọn ta làm sao mà trèo cao so bì được.

Mọi người nói cười qua lại, Lăng Ngọc Tượng cũng cười, nhưng lão lại nhíu mày, bởi vì không có ai rành hơn lão:

"Tam Thập Lục Thủ Ngô Công Tiên" Kim Thịnh Hoàng không thể nào tùy tiện la hoảng.

Hà huống đó còn là một tiếng thét kinh hoàng!

Vô luận là chuyện gì đã xảy ra, ba vị huynh đệ đã đi cũng nhất định sẽ về báo cáo, dẹp an mọi nghi ngờ trong lòng người ở đây.

Thật ra chuyện gì đã phát sinh? Khơi khơi lại là đúng vào bữa tiệc mừng đại thọ năm mươi của Kim Thịnh Hoàng.

Đột nhiên có một bóng người chớp lên trong đại sảnh, Trầm Thác Cốt y phục đen tuyền phóng vào nhẹ như gió, sắc mặt bạnh cứng, Lăng Ngọc Tượng vừa nhíu mày, Trầm Thác Cốt đã đưa song thủ ra, không ngờ vấy toàn máu tươi.

Trong sảnh có người thất thanh la lên một tiếng.

Trầm Thác Cốt cúi mình trước mặt Lăng Ngọc Tượng:

– Đại ca, huynh đi xem đi.

Lăng Ngọc Tượng thốt:

– Được.

Vừa nói xong, người lão đã như một đám mây vụt bay khỏi đại sảnh, thân pháp thong dong mà tấn tốc.

Thật ra chuyện gì đã xảy ra?

Trong đại sảnh lại khôi phục tiếng nói hoang mang xôn xao, chỉ nghe Trầm Thác Cốt hắng giọng nghiêm mặt, gằn từng tiếng:

– Trước khi sự tình còn chưa rõ ràng, xin chư vị đừng rời khỏi đây, ai chống lệnh phải chết.

Mấy câu nói đó vừa trầm trọng vừa mang áp lực, sát khí hệt như đao phong, nhất thời cả đại sảnh đều tĩnh lặng lại, cả tiếng động một con muỗi bay qua

cũng có thể nghe được.

Thật ra chuyện gì đã xảy ra?

Lúc Lăng Ngọc Tượng đi ra khỏi đại sảnh, trong lòng cũng không khỏi nghĩ ngợi.

Lão vừa bước ra khỏi đại sảnh, thân pháp vùn vụt gấp gáp, lướt nhanh như gió, hoàng y phấp phới, quẹo hướng "Tử Vân Các", vượt khỏi "Tương Tâm Đình", phóng qua "Trúc Diệp Lang", trực tiến "Đông Sương Lâu.

Lăng Ngọc Tượng vừa lên lầu, liền thấy một vài gã nô bộc của Kim gia thần sắc tái mét sợ hãi, mắt đục đỏ ngầu, đứng yên như tượng gỗ. Gia đình thân thích trong dòng họ Kim gia đang vội vàng chạy lên lầu xem. Một gã gia nhân vừa nhìn thấy Lăng Ngọc Tượng đã khóc nấc, gọi hai tiếng "đại gia ..." mà khóc không ra hơi.

Lăng Ngọc Tượng trầm giọng hỏi:

– Thật ra chuyện gì đã xảy ra?

Mộ Dung Thủy Vân trên lầu chợt thò đầu ra:

– Đại ca, huynh mau lên đây.

Thân hình của Lăng Ngọc Tượng bình không nhún thẳng lên, phóng qua song cửa sổ. Lăng Ngọc Tượng vừa vào đến nơi, đã bị cảnh tượng trong phòng làm kinh hãi.

Đó là gian phòng của "Đệ Tam Long" Kim Thịnh Hoàng.

Trong gian phòng đó vốn vì để chúc thọ mà đã gián giấy đỏ khắp nơi, hiện tại lại càng đỏ hơn, đỏ khủng bố.

Máu đỏ.

Máu tươi đỏ lòm bắn tóe khắp mỗi một góc phòng.

Kim Thịnh Hoàng gục trong vũng máu.

Trên người lão ta còn mặc cẩm bào, nửa người ngoẹo ngã, đang ngã trên giường quay lưng về phía cửa chính, lúc lâm tử, tay còn ôm lồng ngực, máu

là từ đó phún ra, nhuộm đỏ cả giường.

Vết thương trí mệnh trên ngực.

Vết máu bắt nguồn từ cửa chính rộng mở, lắc rắc dài đến giường, hiển nhiên nơi xảy ra chuyện là ở ngay ngưỡng cửa, cho đến khi Kim Thịnh Hoàng ôm vết thương cố mò đến bên giường. Một tay của lão còn thò xuống dưới gối, đã rút ra gần phân nửa ngọn roi đen tuyền.

"Tam Thập Lục Thủ Cửu Tiết Ngô Công Tiên" mà lão nhờ vào để thành danh, ngày đại hỷ mừng thọ năm mươi tuổi tịnh không có mang theo mình.

Lăng Ngọc Tượng đâu phải chưa bao giờ thấy cảnh hung sát, nhưng Kim Thịnh Hoàng là huynh đệ kết bái của lão, tương giao đã mấy chục năm trời, lão không khỏi kích động đến mức toàn thân phát run, chung quy đã rơi lệ.

Kim phu nhân theo đám anh em Kim gia khóc lóc chạy vào phòng.

Lăng Ngọc Tượng nén đau thương đến đỡ Kim phu nhân, nhịn khóc mà nói:

– Tam tẩu, ngươi phải nhẫn nhịn, chuyện của tam đệ, bốn huynh đệ bọn ta nhất định sẽ báo thù cho hắn.

Kim phu nhân càng khóc dữ hơn, khóc đến mức té xỉu, Lăng Ngọc Tượng vội truyền chút chân khí bức nhập yếu huyệt của Kim phu nhân. Kim phu nhân lờ đờ tỉnh dậy, lại khóc rống:

– Đại bá ơi, đại bá, Thịnh Hoàng đã chết, sau này kêu tôi làm sao mà sống đây?

Ông nói coi kêu tôi làm sao mà sống được đây? ...

"Đệ Ngũ Long" Quy Kính Uyên vốn đã nắm chặt thiết quyền, nghe đến đó, mặt mày bạnh cứng, xương cốt toàn thân răng rắc lách cách, nộ hống:

– Quân khốn nạn, dám giết tam ca của ta, Quy lão ngũ ta liều mạng với ngươi!

Nói xong liền xông ra ngoài.

Mộ Dung Thủy Vân thân hình lóe lên một cái, đã chặn đường họ Quy:

– Ngũ đệ, ngươi đi liều mạng với ai?

Quy Kính Uyên ngây người, hít một hơi hét lớn:

– Tôi không cần biết là ai, tất cả đám khách hôm nay, đánh từng người một, sợ gì mà không tìm ra.

Mộ Dung Thủy Vân giật mình:

– Ngũ đệ, làm như vậy không được ...

Quy Kính Uyên giận dữ hét:

– Huynh đừng ngăn tôi, nếu không cả huynh tôi cũng đánh.

Lăng Ngọc Tượng trầm giọng quát:

– Ngũ đệ, không được lỗ mãng.

Quy Kính Uyên đối với "Đệ Nhất Long" Lăng Ngọc Tượng luôn luôn kính phục trong lòng, rất nghe lời, lập tức không dám la lối nữa, nhưng đau buồn quá độ, không khỏi khóc than:

– Tam ca ơi tam ca, là ai đã hại huynh? Nói cho lão ngũ tôi biết với, để tôi quăng hắn lên núi đao xuống biển dầu, báo thù cho huynh.

Lăng Ngọc Tượng nhíu mày thở dài:

– Tam tẩu, chuyện này tôi thấy cần phải báo quan, vậy mới thỏa đáng.

Kim phu nhân chầm chậm ngẩng mặt, nước mắt ràn rụa, không ngờ đã khóc ra máu, chợt nhớ tới một chuyện:

– Được, hai vị tri giao của Thịnh Hoàng đều là thiên hạ danh bộ, Lãnh Huyết và Liễu Kích Yên đều đang có mặt ngoài đại sảnh, sao không thỉnh bọn họ đến tương trợ?

Lăng Ngọc Tượng mừng rỡ:

– Có hai người bọn họ ở đây, án tình của tam đệ tất có thể tìm ra chân hung chóng vánh.

oo Ai là Liễu Kích Yên?

Liễu Kích Yên ai mà không biết. Liễu Kích Yên là một hảo thủ của Lục

Phiến Môn, ngũ hồ cửu châu, hắc bạch lưỡng đạo, thập nhị đại phái đều tôn xưng là "Bộ Thần".

Ý tứ của "Bộ Thần" không những chỉ y như Thần trong đám bộ khoái, mà còn chỉ cho dù quỷ thần tác án, y cũng có thể truy tập chân hung quy án.

Liễu Kích Yên không những tài trí cao, võ công cũng cao, mà còn khá trẻ tuổi, trạc cỡ ba mươi, vũ khí y dùng là một ống điếu nho nhỏ.

Nghe nói chưa từng có ai có thể qua được hai chục chiêu dưới cái ống điếu đó.

"Bộ Thần" Liễu Kích Yên không những trí dũng song tuyệt, người của cửu lưu tam giáo, tam sơn ngũ nhạc, đều không ít có người là tai mắt của y. Đặc biệt đám bộ khoái trong nha môn đều coi y là đại lão gia trên trời, nghe lệnh y.

Mối tương giao giữa Liễu Kích Yên và "Võ Lâm Ngũ Long" cũng đã có gần bảy năm.

Hôm nay Kim Thịnh Hoàng bị giết, Liễu Kích Yên lại có mặt ở đây, tất sẽ toàn lực xuất thủ.

Còn Lãnh Huyết, Lãnh Huyết là ai?

Lãnh Huyết chỉ mới hai mươi, là người cực trẻ trong Lục Phiến Môn.

Nhưng chàng lại là một trong "Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ".

"Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ" gồm có bốn người Vô Tình – Thiết Thủ – Truy Mệnh – Lãnh Huyết. Cả "Bộ Thần" Liễu Kích Yên không ngờ cũng không có tên trên bảng đó.

"Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ" đó đều là hảo thủ nhất nhì trong võ lâm, mỗi người có một tài năng hơn người.

Lãnh Huyết là một trong số bốn người đó.

Lúc chàng mới mười sáu tuổi, đã nhiều lần lập được kỳ công, chưa bao giờ thất bại khi đi truy tập tội phạm. Năm mười tám tuổi, chàng vì muốn bắt giữ

một Hỗn Thế Ma Vương võ công cực cao, đã lén tiến vào hang ổ của hắn, mười một ngày trời bất ngôn bất động, bất thực bất ẩm, đợi chờ cơ hội, xông vào lúc tên Ma Vương đó không đề phòng, một chiêu trí mệnh. Một thiếu niên mười tám không ngờ có thể bắt giữ một Ma Vương như vậy, nhất thời khiến cho võ lâm oanh động.

Mười chín tuổi, chàng đơn thân độc mã xông vào rừng sâu, truy sát mười ba tên cự đạo nổi danh, chung quy đã giết sạch bọn chúng, thậm chí tên đầu não võ công cao hơn chàng một bậc mà cũng chết dưới kiếm của chàng. Khi chàng lê mình đầy dẫy vết thương về đến huyện thành, người nào cũng nghĩ chàng không còn sống được bao lâu, nhưng chưa đến hai tháng, chàng đã có thể leo lên lưng ngựa, lại đi truy tập ác đồ.

Lãnh Huyết giỏi kiếm pháp, tính kiên nhẫn, kiếm pháp của chàng không có danh hiệu, chàng đâm ra một kiếm là một kiếm, nhanh, chuẩn, lại rất độc, nhưng đều không có danh xưng cho chiêu thức.

Chàng cảm thấy chiêu thức chỉ là hình thức, kiếm thuật có thể giết người mới là hảo kiếm pháp.

Cho nên niên kỷ của Lãnh Huyết tuy còn trẻ, nhưng bối phận trong Lục Phiến Môn lại cao vô cùng.

Bất quá cũng vì chàng vừa trẻ tuổi, vừa cương liệt, có nhiều bộ khoái sai dịch đều không phục chàng lắm, bọn họ thà chịu phục Liễu Kích Yên. Cho nên danh vọng của Liễu Kích Yên còn lớn hơn chàng xa.

Lãnh Huyết và Kim Thịnh Hoàng mới quen biết gần một năm nay, nhưng chàng và Lăng Ngọc Tượng đã từng hợp tác một lần đi truy tập Thương Châu đại đạo, đã có tới ba năm giao tình.

Chuyện Kim Thịnh Hoàng xảy ra, Lãnh Huyết cũng quyết không thể ngồi nhìn không lo tới.

Một khi chàng còn có thể đứng, chàng quyết không ngồi xuống.

Bởi vì ngồi khiến cho chàng buông thả tinh thần, vạn nhất ngộ địch, phản ứng của chàng không đủ nhanh.

Liễu Kích Yên đang ngồi.

Một khi y có thể ngồi, y quyết không thèm đứng.

Bởi vì đứng có thể khiến cho tinh thần y mệt mỏi, nếu ngộ địch, y không còn có thể phản ứng mẫn tiệp. Chỉ có nghĩ ngơi sung túc nhất mới có thể phát huy lực lượng to lớn nhất.

Nhưng bọn họ đều nhìn về cùng một hướng.

Bọn họ đều đang ở trong phòng Kim Thịnh Hoàng, đang nhìn thi thể Kim Thịnh Hoàng ngã giữa vũng máu.

Liễu Kích Yên từ từ thốt:

– Lăng huynh, lúc huynh lên lầu, tình hình ở đây ra sao?

Lăng Ngọc Tượng trầm giọng:

– Lão phu đã từng phân phó bất cứ một ai cũng không được di động đồ đạc, bất cứ người nào cũng không được tự tiện bỏ đi.

Liễu Kích Yên cúi đầu ngẫm nghĩ, lại hỏi:

– Lăng huynh, lúc lên lầu có thấy người nào khả nghi không?

Lăng Ngọc Tượng đáp:

– Tam đệ vừa hét lên, nhị đệ, tứ đệ, ngũ đệ đã theo nhau phóng tới, lão phu ở lại đại sảnh lo khách nhân.

Mộ Dung Thủy Vân nói:

– Ta vừa lên đến đã thấy cửa chính mở toát, trong lòng biết có chuyện gì không phải, chờ tứ đệ và ngũ đệ xông vào, chỉ nhìn thấy ... tam đệ đang nằm phục bên giường, thều thào kêu khản giọng ...

Liễu Kích Yên động dung:

– Kêu cái gì? Ông có nghe rõ không?

Mộ Dung Thủy Vân đáp:

– Tam ca hình như là kêu:

"Ngươi, Lâu ..." rồi tắt thở mà chết ... Ta đau đớn vô ngần, còn tứ đệ bình tĩnh hơn, hắn nói hắn đi kêu đại ca đến ... Sau đó, tam tẩu và mọi người cũng đã lên đến ...

Liễu Kích Yên dặng hắng, thở dài:

– Chỉ tiếc Kim tam hiệp không có cách nào nói gì được nữa.

Lãnh Huyết chợt thốt:

– Có.

Liễu Kích Yên hỏi:

– Ồ?

Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi:

– Ở đây có người nào họ Lâu không?

Kim phu nhân ngưng khóc, trầm tư một hồi mới đáp:

– Không có, ở đây không có ai họ Lâu.

Mộ Dung Thủy Vân nói tiếp:

– Trong số khách cũng không có.

Liễu Kích Yên chợt đề khởi:

– Có thể là họ Lưu không?

Lăng Ngọc Tượng vỗ bàn:

– Đúng! Thế nào cũng có! Để lão phu đi tra.

Liễu Kích Yên lẩm bẩm:

– Trước khi Kim tam hiệp chết, có nói tất muốn nói ra chuyện quan trọng lắm.

Lãnh Huyết trầm giọng:

– Câu nói của ông ta có thể là họ tên của hung thủ.

Lãnh Huyết rất ít khi nói chuyện, lời nói của chàng thông thường đều rất hữu lực, rất quyết đoán.

Liễu Kích Yên nói nhiều hơn, nhưng lời nói của y rất có lý trí, rất trầm tĩnh, cũng rất thu hút.

Lăng Ngọc Tượng rất mau chóng trở lên lại, cầm một bảng danh sách, thở dài:

– Trong đám tân khách quả thật có hai người họ Lưu, trong đám gia bộc cũng có một người họ Lưu.

Liễu Kích Yên hỏi:

– Ồ? Bọn họ có khả nghi không?

Lăng Ngọc Tượng lắc đầu:

– Hai người khách họ Lưu, một người tên là Lưu Á Phụ, căn bản không biết võ công, là chủ tiệm, thường bán trân phẩm cho tam đệ, cho nên ngày đại thọ này tam đệ mới mời gã đến. Người như vậy căn bản không khả nghi gì.

Liễu Kích Yên hỏi:

– Còn người kia?

Lăng Ngọc Tượng đáp:

– Người kia có chút võ dang, thanh danh cũng không mấy lớn, nhưng đối với tam đệ lại một mực kính phục. Chút võ công của gã cho dù có xuất thủ bất thình lình, lúc tam đệ không phòng bị, cũng quyết không thể đắc thủ. Gã tên là Lưu Cửu Như, ngoại hiệu "Thiết Xích", không nổi tiếng lắm trong giang hồ, chỉ sợ hai vị chưa từng nghe nói tới.

Liễu Kích Yên cười:

– Gã Lưu Cửu Như đó năm nay đã bốn mươi ba tuổi, binh khí là thiết xích dài hai thước ba tấc, ham mê tửu sắc, không có công ăn chuyện làm, lại thích gây gổ kiếm chuyện, từng bị bắt một lần, nhốt trong đại lao ở Liễu Châu, không có thân nhân, thường hay khen ngợi ca tụng Kim huynh trước mặt người ngoài.

Liễu Kích Yên không hổ là "Bộ Thần", đối với một tiểu tốt trong võ lâm,

không ngờ cả lý lịch của gã lại nhớ rõ như vậy, nói thao thao ra như vậy.

Lăng Ngọc Tượng ngây người:

– Bộ Thần không hổ là Bộ Thần, thật bội phục, bội phục.

Liễu Kích Yên cười:

– Đâu có gì đâu, ta ăn cơm cửa công, đối với từng nhân từng vật trên giang hồ đương nhiên phải rõ như lòng bàn tay.

Lãnh Huyết lạnh lùng thốt:

– Ta không biết Lưu Cửu Như, còn người gia nhân họ Lưu?

Lăng Ngọc Tượng cười:

– Lại càng không thể, đó là một đứa bé gái bảy tuổi, là tiểu a hoàn tam đệ mới mua về, cả hỷ sự tang sự còn chưa phân rõ nữa là.

Mộ Dung Thủy Vân chợt nói:

– Nhị vị, khách nhân trong đại sảnh có cần điều tra coi lúc xảy ra chuyện bọn họ có đi đâu ra khỏi đại sảnh không?

Liễu Kích Yên hỏi:

– Người trong đại sảnh có phải đều là bằng hữu của các người?

Lăng Ngọc Tượng đáp:

– Lão phu đã điều tra thử, không có ai mạo danh đến.

Liễu Kích Yên hỏi:

– Trong số có ai có thù oán gì với Kim tam hiệp không?

Kim phu nhân khóc nấc:

– Không thể, tuyệt không thể có. Lúc gởi thiệp mời, Thịnh Hoàng có thương nghị với tôi, bọn tôi sợ trong yến có xảy ra chuyện không tốt, cho nên những người đã từng có oán hiềm, có thể sinh sự, đều không mời đến, ai biết được vẫn ...

Nói tới đó lại khóc rống lên.

Liễu Kích Yên nói:

– Phải phiền Lăng huynh phái ngươi kêu Trầm tứ hiệp thả hết người trong sảnh đi, giữ lại cũng vô bổ, ai cũng không liệu được có thể có chuyện như vầy xảy ra.

Bỗng có một tên gia đinh thở hổn hển chạy xộc vào:

– Bẩm đại nhân, tiểu nhân hồi nãy bị bắt ngoài hoa viên, tiểu nhân mới về đến ...

là hắn, hắn thả tiểu nhân đi ...

Lăng Ngọc Tượng hỏi:

– Ai? Ngươi có nhìn thấy rõ hắn không?

Tên gia đinh lắp bắp:

– Tiểu nhân ... tiểu nhân không dám quay đầu nhìn, không vỡ tim chết cũng là ...

cũng là may lắm rồi.

Liễu Kích Yên hỏi:

– Tại sao hắn thả ngươi đi?

Tên gia đinh lắp bắp:

– Người đó ... người đó cho tiểu nhân một lượng bạc ... rất hào phóng ... một lượng bạc, còn giao cho tiểu nhân một phong thư bắt tiểu nhân đưa cho đại nhân. Không phải là tiểu nhân ham bạc, là hắn dọa, nói tiểu nhân nếu không giao, hắn sẽ bẻ cổ tiểu nhân.

Lãnh Huyết trầm giọng:

– Thư đâu?

Tên gia đinh run lẩy bẩy rút trong mình ra một phong thư, Kim phu nhân định nhận lấy, Liễu Kích Yên đã phẩy tay ra dấu, tự mình tiếp lấy thư, đeo bao tay, lại dùng hai cuộn vải mềm bịt mũi rồi mới xé bao thư ra.

Đó quả thật là một phong thư, không có bẫy rập gì. Sau đó Liễu Kích Yên mới giao thư cho Kim phu nhân. Kim phu nhân đọc thư, bỗng ré lên một

tiếng, té xỉu dưới đất.

Lăng Ngọc Tượng kêu thị tỳ đỡ Kim phu nhân, lượm thư đọc lớn:

Gởi "Đệ Nhất Long" Lăng Ngọc Tượng, "Đệ Nhị Long" Mộ Dung Thủy Vân, "Đệ Tứ Long" Trầm Thác Cốt, "Đệ Ngũ Long" Quy Kính Uyên, Còn nhớ món nợ máu "Phi Huyết Kiếm Ma" Ba Thục Nhân mười năm trước chứ?

Hôm nay hậu nhân của ông ta bắt các ngươi thường mạng, người thứ nhất là Kim Thịnh Hoàng, nội trong ba ngày "Võ Lâm Ngũ Long" sẽ chết sạch, đề n lại huyết hải thâm cừu mười năm trước, các ngươi cứ ở đó chờ chết.

Kiếm Ma truyền nhân cẩn bái.

Phi Huyết Kiếm Ma!

Cái tên đó không những khiến cho Kim phu nhân té xỉu, cả Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân, Quy Kính Uyên cũng biến sắc, mặt mày tái nhợt. Liễu Kích Yên và Lãnh Huyết cũng không khỏi động dung!

Trận chiến đó là chiến dịch mang tên "Ngũ Long đấu Cuồng Ma" nổi tiếng trong võ lâm.

Chiến dịch đó vẫn còn làm cho "Võ Lâm Ngũ Long" hồi hộp nhấp nhỏm, mỗi lần nhắc tới trận chiến Ba Thục Nhân là không khỏi giật mình.

Đám đệ tử lên núi đều là người được nghiêm sư quản giáo, võ công rất cao, cho nên mới có thể triệt hạ đám thủ hạ của cuồng ma Ba Thục Nhân. Đệ tử của Ba Thục Nhân tuy được chân truyền "Phi Huyết Kiếm Ma", duy không chịu khổ học, lại lợi dụng uy danh của sư phụ mà hoành hành không sợ ai hết, sư phụ vừa bị giết là bỏ trốn vô ảnh vô tung, ẩn tính mai danh, không còn thấy bọn chúng trùng xuất giang hồ nữa.

Nhưng võ công của Ba Thục Nhân đã truyền thụ hết cho bọn chúng, nếu để bọn chúng luyện thành, chỉ sợ lại gây một trường hạo kiếp cho võ lâm, đó là bóng tối luôn luôn ẩn tàng trong lòng "Võ Lâm Ngũ Long".

Hôm nay hậu nhân của "Phi Huyết Kiếm Ma" chung quy đã đến phục thù. Bằng vào thanh thế hậu nhân của Ba Thục Nhân đã đủ làm cho Lãnh Huyết và Liễu Kích Yên cảm thấy hơi gai gai.

Người của Kim gia, Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân, Quy Kính Uyên, trên mặt đều che phủ một màn khủng bố bất tường.

Đại sảnh một phiến tử tịch.

Quy Kính Uyên chợt nhảy bật dậy:

– Đến đây, cả Ba lão ma cũng mất mạng trong tay bọn ta, con cháu rùa đen của lão ta cứ ra đây, xem xem Quy ngũ gia ta có lấy mạng ngươi được không.

Người trong đại sảnh đều trầm ngâm, không có ai lên tiếng ủng hộ, chỉ còn vọng hưởng giọng nói mồn một như chuông đồng của lão, lẩn quẩn vòng vòng đại sảnh.

Lăng Ngọc Tượng xếp thư lại, cười gượng:

– Được, truyền nhân của Ba Thục Nhân, "Võ Lâm Ngũ Long" còn chưa già đến mức không còn có thể rút kiếm, vẫn còn có thể quyết một trận tử chiến đây.

Liễu Kích Yên trầm ngâm:

– Bằng vào võ công của bốn vị, dĩ nhiên là không phải sợ truyền nhân của Ba Thục Nhân, nhưng vấn đề là địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, hậu nhân của Ba gia thật ra là ai bọn ta còn chưa biết được, chỉ sợ hơi bị lỗ một chút.

Lãnh Huyết trầm giọng:

– Quan trọng nhất là "Phi Huyết Kiếm" của Ba Thục Nhân, luận võ công, hung thủ có thể không địch lại bốn vị, nhưng "Phi Huyết Kiếm" nếu không kịp thời ngưng thần giới bị, cho dù có bản lãnh hơn người cũng tránh không khỏi.

Liễu Kích Yên nói:

– Cho nên trước mắt chuyện quan trọng nhất của bọn ta là phải tìm ra coi ai là truyền nhân của Ba Thục Nhân, ta cảm thấy Trầm tứ hiệp trước tiên nên để người trong đại sảnh đi hết, tránh đả thảo kinh xà dễ dàng khiến cho đối phương che giấu hành tung.

Lăng Ngọc Tượng gật gật đầu, nói với Mộ Dung Thủy Vân:

– Nhị đệ, phiền đệ đi nói cho Trầm tứ đệ biết, kêu hắn trở về, chuyện trong sảnh đệ cứ an bài luôn thể.

Mộ Dung Thủy Vân thốt:

– Được.

Người đã phóng vụt ra ngoài đại sảnh.

Liễu Kích Yên thở dài, trầm tư một hồi mới nói:

– Thân thủ của người đến rất mau mắn, Kim tam hiệp bất quá chỉ la lên một tiếng, các người đã chạy liền đến, nhưng y vẫn chạy thoát được.

Quy Kính Uyên trợn tròn mắt, nắm chặt song quyền:

– Mẹ nó, nếu ta bắt được nó, ta ... ta ...

Tên gia đinh đưa thư bỗng giật mình lắp bắp:

– Bẩm cáo, bẩm cáo Lăng đại gia ...

Lăng Ngọc Tượng bực mình quát gắt:

– Chuyện gì? Mau nói ra.

Tên gia đinh khiếp vía thốt:

– Trước khi tiểu nhân vào sảnh đường, hình như ... hình như nhìn thấy A Phúc mặt mày tái mét đi ngang qua, tiểu nhân nhiều chuyện, có hỏi ... hỏi gã làm gì vậy, gã nói gã nhìn thấy ai giết chết lão gia, nhưng ... nhưng gã lại không dám nói ra ...

Lăng Ngọc Tượng nhảy dựng lên:

– Gã có nói là ai không?

Tên gia đinh càng kinh hoảng:

– Không ... không có. Sau đó, tiểu nhân đã đi đến sảnh đường, lúc đi qua hoa viên là bị ...

Lăng Ngọc Tượng lẩm bẩm:

– Không trách gì lúc ta xông ra ngoài, A Phúc tính nói gì đó với ta ... Lúc đó ta đang hoang mang, không ngừng lại ...

Liễu Kích Yên cũng đã biến sắc:

– Được, đó là manh mối, hiện tại A Phúc ở đâu?

Tên gia đinh kia đáp:

– Gã ... gã hình như rất sợ, đã chạy vào kho củi rồi.

Liễu Kích Yên thốt:

– Được, Lăng huynh, ta và Quy ngũ hiệp đi hỏi xem A Phúc đã nhìn thấy ai, Quy ngũ hiệp rành Kim phủ hơn, có ông ta tại trường, có thể biết người A Phúc nhìn thấy là ai. Còn Lãnh Huyết huynh, ngươi truy tra thiên lý, chưa từng thất thủ, lần này phiền ngươi chờ sau khi khách nhân đã phân tán, truy tung Lưu Cửu Như, bởi vì năm xưa ở Liễu Châu gã đã bị nghi ngờ giết người cho nên bị bắt, vì chứng cứ không đủ mới thả ra.

Trong số bao nhiêu người, gã là người khả nghi nhất, có khi gã chính là kẻ giết người, ngươi theo dõi mà bắt hắn về. Có khi tìm ra chỗ nào đáng nghi, hoặc giả có thể tìm ra binh khí hành hung của gã ... chuyện này phiền Lãnh lo liệu. Lăng huynh, Kim phu nhân hiện trường để cho huynh liệu lý.

Lăng Ngọc Tượng thở dài:

– Vì chuyện của huynh đệ bọn tôi mà khiến cho nhị vị phải bôn ba, lão phu cảm thấy thật bất an.

Liễu Kích Yên điềm đạm thốt:

– Chuyện của Kim tam hiệp, Lãnh Huyết huynh và ta đều là bằng hữu của Kim tam hiệp, hơn nữa bọn tôi lại ăn cơm cửa công, tự nhiên là tránh nhiệm phải làm, chuyện không thể không làm, đâu cần phải cảm tạ. Nếu chuyện

này quá khó khăn, ta sẽ đi mời Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh đến giúp, bọn họ đang ở Thương Châu, có thể nói là ngựa già rành đường, có bọn họ, án tình nhất định sẽ được vạch trần nhanh chóng, vậy bọn ta cứ chia nhau mà tiến hành.

Lăng Ngọc Tượng mừng rỡ:

– Nếu có Trang – Cao hai vị xuất thủ, cho dù Ba Thục Nhân có phục sinh cũng không làm khó được bọn ta.

oo Võ lâm đa sự, võ lâm cao thủ trùng trùng điệp điệp, kiện án chém giết tất cũng nhiều vô số.

Bởi vậy trong Lục Phiến Môn tất cần có nhiều hảo thủ mới có thể chế ngự đám người hung tàn liều lĩnh trên giang hồ.

Những năm gần đây, trong nha môn quả thật đã tung ra những cao thủ như "Bộ Thần" và "Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ".

Ở đất Thương Châu, khiến cho đám đại đạo tay to mặt lớn nhức đầu nhất là bộ đầu "Thiết Chùy" Trang Chi Động. Trang Chi Động cũng không quá ba mươi tuổi, nhưng không cần biết là võ công hay cơ trí đều hơn người, hơn nữa lại có giao tình rất thâm sâu với quan lại trong nha môn, cho nên trong đám bộ đầu ở Thương Châu, gã có thể coi là vua của bộ đầu.

Gã có một bằng hữu thân thiết tên là Cao Sơn Thanh.

Trong Thương Châu phủ có mười vạn cấm quân, giáo đầu của mười vạn cấm quân võ công tự nhiên là giỏi vô cùng, vị giáo đầu đó mỗi ba năm lại đổi một lần, vậy mà "Cự Thần Trượng" Cao Sơn Thanh đã lãnh chức tổng giáo đầu ba lần liền.

Hai người đó đều là đại nhân vật trong số các cao thủ võ lâm có quan chức ở Thương Châu phủ.

Thanh danh của bọn họ trong võ lâm giang hồ đương nhiên vẫn không bì kịp Lãnh Huyết và Liễu Kích Yên, nhưng nội trong phủ Thương Châu, danh

hiệu của hai người đó chỉ sợ còn vang vọng hơn xa so với Lãnh Huyết và Liễu Kích Yên.

Lãnh Huyết và Liễu Kích Yên, thêm vào Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh, chính như Lăng Ngọc Tượng nói, cho dù "Phi Huyết Kiếm Ma" Ba Thục Nhân có tái sinh, bốn người cộng thêm bốn trong "Võ Lâm Ngũ Long", Ba Thục Nhân chỉ sợ cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Nhưng sự tình thật đơn giản như vậy sao?

Sự tình không thể đơn giản như vậy.

oo Liễu Kích Yên và Quy Kính Uyên đi về phía phòng chứa củi, Quy Kính Uyên đi trước, Liễu Kích Yên vừa thận trọng vừa thong dong theo sau, Quy Kính Uyên cứ lướt tới trước:

– Sau khi bọn ta giết chết Ba Thục Nhân, ta đã hạ quyết tâm phải trảm thảo trừ căn, trừ diệt sạch ba đồ đệ của ma đầu Ba Thục Nhân, đại ca và nhị ca lại không chịu, nói là phải chừa cho người ta một con đường sống. Đường sống? Đường sống? Hiện tại tam ca cũng đã dâng luôn cho người ta rồi, còn lưu lại đường sống nữa không?

Liễu Kích Yên không nói gì, trời hoàng hôn chìm đắm, bốn bề vắng lặng, Kim phủ có biến loạn, khách nhân đã về hết, người Kim phủ cũng không ai mà không đau buồn, đang tụ tập ở trước đường. Quy Kính Uyên bước tới, chỉ một căn nhà đổ nát trước mặt, hét lớn:

– A Phúc, A Phúc, mau ra đây, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Có người trong nhà lên tiếng, mở cửa phòng củi, Quy Kính Uyên giận dữ hét:

– Tiểu tử nhát gan, còn đóng chặt cửa nữa, sợ người ta đến giết ngươi sao? Ai dám vào Kim phủ tác loạn, lần này Quy lão ngũ ta sẽ không buông tha ...

Liễu Kích Yên chợt ngồi xổm xuống, trầm gọng:

– Có người leo tường vào.

Nói chưa dứt lời, bỗng nhảy vút lên không, giống như đang tránh né ám khí, phản kích một chưởng.

Một chưởng đó đập vào vách tường đá, "oành" một tiếng, một góc tường sụp xuống, bụi bặm bay mù trời, chỉ thấy ngoài tường có một bóng người thoáng lên.

Quy Kính Uyên giận dữ xông ra, la lớn:

– Lão Liễu, ngươi truy một đầu, ta truy đầu kia, xem y chạy đi đâu.

Nhấp nhô ba cái, đã truy ra tới vườn trước, nhưng người trước mặt thân pháp khinh linh, Quy Kính Uyên thấy mình đuổi không kịp, hét lớn:

– Tặc tử, có ngon thì đừng chạy, theo gia gia ngươi đây phân cao thấp rồi hãy đi!

Nói xong quật liền một chưởng, "bình" một tiếng, đánh trúng một cây cổ thụ, ngọn cây gãy ngã đánh ầm, lá bay tứ tán, Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân, Trầm Thác Cốt ba người hoàng – bạch – hắc y phấp phới đã xông ra tới.

Lăng Ngọc Tượng hỏi:

– Lão ngũ, người nào vậy?

Quy Kính Uyên thở hổn hển:

– Có người muốn ám sát bọn ta.

Mộ Dung Thủy Vân vội hỏi:

– Người đâu?

Quy Kính Uyên phóng lên cây nhìn cho rõ xem người có còn ở đây không, sau đó nhảy xuống giận dữ đáp:

– Người chạy mất rồi. Tên tặc tử đó không dám giao thủ với tôi.

Lăng Ngọc Tượng hỏi:

– Lão ngũ, ngươi có tìm ra A Phúc không?

Quy Kính Uyên đáp:

– Không, gã hồi nãy vừa từ trong phòng đi ra, bọn tôi đã đụng phải tên kia.

Lăng Ngọc Tượng thất kinh hỏi:

– Còn Liễu huynh đâu?

Quy Kính Uyên đáp:

– Cũng đã đi truy đuổi tên kia rồi.

Lăng Ngọc Tượng vội la lên:

– Không được, phải đi cứu trợ.

Ba bóng vàng – trắng – đen như cánh ưng bay lên không, vừa nhún mình đã ra ngoài hơn mười trượng. Quy Kính Uyên gãi gãi đầu ngây người đứng đó.

oo Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân, Trầm Thác Cốt ba người cơ hồ nhất tề đến trước cửa phòng củi, ba người đồng thời đứng lại, ngây người.

Trước cửa phòng củi có một người mặc quần áo gia đinh đang đứng, người đó là A Phúc.

Bất quá A Phúc thấy bọn họ đến mà không cúi mình chào, cũng không cười, chỉ giương mắt trân trân nhìn bọn họ.

A Phúc thấy bọn họ đến, đôi mắt trợn tròn, gã thấy chủ nhân mình mà không động đậy? Trừ phi A Phúc không còn nhìn thấy bọn họ được. Người trừng trừng mắt mà nhìn không thấy ai chỉ có vài hạng người, một hạng là người mù mắt, người chết không nhắm mắt cũng là một hạng.

A Phúc không mù.

Cho nên gã chỉ còn có thể là người chết.

Trầm Thác Cốt xanh mặt bước tới, thò tay đụng vào người A Phúc, A Phúc ngã ạch xuống đất liền.

Trước người A Phúc không có vết thương nào, sau lưng gã chiếc áo xanh lại đã nhuộm đầy máu tươi, bị một thứ binh khí nhọn bén đâm xuyên tâm tạng, xuyên ngực mà không xuyên hẳn ra bên kia.

A Phúc không nhắm mắt, miệng há hốc.

Trong mắt gã tràn ngập vẻ kinh khủng, miệng há rộng như đang muốn nói gì.

Gã thật ra đã gặp ai mà sợ hãi như vậy?

Trầm Thác Cốt lạnh lùng thốt:

– Lão ngũ sai quá, không nên rời khỏi A Phúc.

Mộ Dung Thủy Vân thở dài:

– A Phúc vĩnh viễn không có cơ hội nói, gã thật ra muốn nói gì?

Lăng Ngọc Tượng chợt nói:

– Liễu bộ đầu có bị gì không?

Nói chưa dứt lời, một người trên nóc phòng củi cơ hồ loạng choạng muốn té xuống., Mộ Dung Thủy Vân kinh hãi:

– Liễu huynh ...

Liễu Kích Yên miễn cưỡng ừ một tiếng, nhảy xuống, sắc mặt tái nhợt, ôm ngực, bộ dạng rất khó coi. Lăng Ngọc Tượng vội chạy tới đỡ y:

– Liễu huynh, ngươi sao vậy?

Liễu Kích Yên nhướng mắt ôm ngực ho khan vài tiếng, rồi mới miễn cưỡng đáp:

– Ta đến đây, phát hiện có người, mới cùng Quy ngũ hiệp truy đuổi, người ta đang đuổi theo bỗng quẹo qua một góc tường, có một người bịt mặt núp ở đó, lợi hại quá, xuất thủ cực nhanh, khiến cho ta tránh không kịp, chỉ còn nước nghiến răng chịu đòn! Ta trúng một chưởng của hắn ...

Y lại ho khan hai tiếng:

– Hắn cũng không tốt lành gì, cũng trúng một quyền của ta.

Lăng Ngọc Tượng thở dài:

– Vì chuyện này mà lành cho huynh cơ hồ táng mạng, thật ...

Liễu Kích Yên thở dài:

– Chuyện này không quan hệ gì tới các người, đối thủ quá lợi hại thôi.

Trầm Thác Cốt lạnh lùng hỏi:

– Liễu huynh có biết đối thủ dùng chưởng gì không?

Liễu Kích Yên đáp:

– Hắn xuất thủ quá nhanh, ta cũng không biết hắn dùng chưởng lực gì, bất quá một chưởng đó còn chưa lấy mạng của ta được. Nếu quả ta không chịu trận đổi một chiêu với hắn, chỉ sợ đã tiêu rồi. Ta và hắn vì đều muốn vận công chịu đựng chiêu thức của đối phương, cho nên lúc hạ thủ đã không dùng toàn lực.

Mộ Dung Thủy Vân thốt:

– Liễu huynh trước hết hãy đi nghỉ đi.

Liễu Kích Yên lắc đầu:

– Bất tất, Lãnh Huyết huynh vẫn còn ở đây chứ?

Lăng Ngọc Tượng đáp:

– Hắn đã đi theo dõi Lưu Cửu Như rồi.

Liễu Kích Yên gật gật đầu, chợt nhớ chực tới chuyện gì đó, giật mình hỏi:

– Quy ngũ hiệp đâu rồi?

Mộ Dung Thủy Vân cười:

– Ngươi không cần lo lắng, hồi nãy bọn ta có gặp hắn ...

Bỗng nụ cười của lão cứng đờ, liền nghe Lăng Ngọc Tượng trầm giọng:

– Hắn có một mình, mau quay trở lại.

oo Trong vườn có một thân cây cụt ngọn, lá cây rơi rụng phủ đầy mặt đất. Một thân cây tươi tốt tràn đầy nhựa sống, bị đốn ngang như vậy, thật là một chuyện tàn nhẫn.

Thân cây chính là bị Quy Kính Uyên lúc truy địch tung một chưởng quật gãy ngọn.

Hiện tại bên cạnh thân cây có một người ngã gục.

Lá rụng xung quanh đều đã nhuốm đầy máu từ trên mình người đó tuôn ra.

Một người mạnh bạo đầy sức sống, bị giết thê thảm như vậy, thật là một chuyện càng tàn khốc hơn.

Người gục ngã dưới đất chính là người thứ năm trong "Võ Lâm Ngũ Long", Quy Kính Uyên.

Lão ta quật gãy ngọn cây, nhưng ai đã đốn ngã lão ta?

Lão ta vốn không thể bị đốn ngã, lão ta đã luyện "Kim Cương bất hoại thần công".

đao thương bất nhập, còn luyện cả "Thập Tam Thái Bảo", tu luyện đến cảnh giới cao điểm, hơn nữa lão còn học luôn "Thiết Bố Sam", từ nhỏ lại có học "Đồng Tử Công", đến nay vẫn còn luyện tập.

Hôm nay lão lại đã ngã gục.

Trong giây phút Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân và Trầm Thác Cốt đến phòng củi, lão đã bị đánh gục, thậm chí không nghe thấy tiếng đánh nhau, lẽ nào con người một thân ngạnh cứng như thành đồng vách sắt này cả tránh cũng tránh không kịp?

Liễu Kích Yên không nói gì, châm ống điếu, đốm lửa lập lòe trong bóng chiều.

Lăng Ngọc Tượng chợt biến thành một lão nhân già yếu, chưa bao giờ có ai nhìn thấy một Lăng Ngọc Tượng một thời làm mưa làm gió với "Trường Không Thập Tự Kiếm".

lại già như vậy, ốm như vậy.

Mộ Dung Thủy Vân toàn thân run nhè nhẹ, mặt đẫm lệ giữa trời chiều.

Trầm Thác Cốt hắc bào rung động, sắc mặt xanh dờn.

Trời chạng vạng tối, ngày đã gần tàn, nhưng còn chưa đi qua.

Giọng nói của Trầm Thác Cốt bình tĩnh xuất thần:

– Vết thương trí mệnh của ngũ đệ là là hai thái dương huyệt tả hữu bị người ta dùng ngón tay đâm thủng.

Liễu Kích Yên gật đầu:

– Cũng có thể nói người giết Quy Kính Uyên rất rành võ công sở học của ông ta, hơn nữa biết hai thái dương huyệt hai bên là điểm yếu duy nhất của Quy ngũ hiệp.

Lăng Ngọc Tượng trầm giọng:

– Vô luận là ai, phải đoán đúng lúc Quy ngũ đệ không mảy may phòng bị mới nhất kích đắc thủ được.

Liễu Kích Yên vuốt cằm:

– Thái Dương huyệt là tử huyệt trên người, không dễ gì bị người ta đánh trúng, hà huống bằng vào võ công của Quy ngũ hiệp ...

Trầm Thác Cốt lạnh lùng thốt:

– Trừ phi là người quen cho nên ngũ đệ tuyệt không đề phòng.

Mộ Dung Thủy Vân nói:

– Đúng, hung thủ tuyệt đối là người quen.

Trầm Thác Cốt cười lạnh:

– Nhưng bọn ta còn chưa biết là ai, đã mất đi hai vị huynh đệ.

Lăng Ngọc Tượng trầm giọng:

– Từ giờ trở đi, bọn ta ai cũng không nên đi riêng một mình, không thể cho địch nhân có cơ hội hạ thủ, ít ra có hai người cùng đi mới có thể hành động. Bọn ta không sợ chết, nhưng ít ra không thể chết oan uổng như vậy.

Liễu Kích Yên chợt nói:

– Không xong.

Lăng Ngọc Tượng vội hỏi:

– Chuyện gì?

Liễu Kích Yên đáp:

– Xem ra đối phương tuyệt không phải chỉ có một người, Lãnh Huyết huynh đã đi theo dõi Lưu Cửu Như, nếu cái chết của Quy ngũ hiệp và A Phúc có

quan hệ với Lưu Cửu Như, chỉ sợ Lãnh Huyết huynh giờ phút này, giờ phút này ...

Mộ Dung Thủy Vân giật mình:

– Bọn ta lập tức đi xem xem.

Liễu Kích Yên bình tĩnh:

– Mộ Dung tam hiệp đừng xung động, đối phương muốn lấy mạng ba vị ... Ta thấy cần có Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh đến tương trợ.

Nói xong liền lòn tay vào mình lôi ra hai con bồ câu đưa thư nhỏ, viết vài hàng trên hai phong thư, cột vào chân bồ câu, buông tay quăng lên, hai con bồ câu đưa thư vỗ cánh phành phạch giữa trời chiều, bay thẳng hòa mình vào bóng tối nơi chân trời, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Liễu Kích Yên vọng nhìn theo bồ câu dần dần xa tắp, lẩm bẩm:

– Bằng vào giao tình giữa ta và nhị vị Trang – Cao, bọn họ tới sáng sớm ngày mai sẽ đến tức thì.

oo Lưu Cửu Như hơn bốn mươi tuổi, nhìn tinh tráng vô cùng, có tinh lực vô cùng, sau khi từ Kim phủ đi ra cũng không thấy có thần sắc bi thương gì.

Lãnh Huyết theo dõi gã, đã đi qua mấy con đường, chỉ thấy gã ghé mua bình rượu, vừa đi vừa uống, chưa đến cổng nhà đã say mèm.

Lãnh Huyết nhíu mày, cơ hồ không muốn theo dõi nữa, bất quá Lãnh Huyết luôn luôn kiên nhẫn, lại đổi ý niệm thêm một lần nữa, tiếp tục theo dõi, ít ra phải biết gã về nhà làm gì.

Theo dõi một hồi, Lưu Cửu Như không ngờ còn chưa về nhà, uống say mèm lại gõ cửa nhà một tửu quỷ, hai người cãi vả cả nửa ngày, toàn là nói chuyện không đâu, sau đó Lưu Cửu Như nổi nóng, một quyền đấm tên kia té, loạng choạng ra về.

Trời xế chiều tàn tạ, bóng đêm đã giăng thành một cái lưới lớn, trải rộng bốn phía.

Lưu Cửu Như khệnh khạng đi hết đường này tới đường kia, hết hẻm này tới hẻm nọ, xuyên qua thêm mấy ngõ hẹp, đa số toàn là nhà cửa hoang phế, khó thấy bóng người.

Lưu Cửu Như tìm đến một gian nhà, lúi húi chui vào.

Nguyên lai địa phương này là lò nung gạch, ban ngày đám công nhân đến đây nung gạch, đến đêm ra về, Lưu Cửu Như cả nhà cũng không có, cứ chọn mấy chỗ không cần tiền mà đến.

Bóng đêm đã gần kề, khiến cho lò gạch tiêu điều bơ vơ càng hoang tàn gấp bội.

Trăng sáng dâng lên cao, khi ôn nhu, khi lại thê lương. Xa gần lâu lâu lại có tiếng chó hoang sủa hoảng, từng tiếng từng tiếng rền rĩ chói tai.

Lãnh Huyết lẳng lặng bước đến trước cửa nhà, chàng nghĩ, đã như vầy, thà trực tiếp đến tìm Lưu Cửu Như nói chuyện lại hay hơn.

Chàng đang tính gõ cửa, bất chợt phát giác tiếng chó sủa ở gần đây đã đột nhiên ngưng hẳn.

Chàng rụt tay lại, tự nhắc mình phải đề cao cảnh giác.

Ngay giữa sát na chàng đang rụt rè, có mười bảy mười tám mũi ám khí từ trong mấy căn phòng khác nhau nhắm về hướng chàng bắn tới.

Ám khí vừa chuẩn vừa nhanh, lại không nghe thấy tiếng động gì.

Những mũi ám khí đó dưới ánh trăng phát ra một màu xanh ngời kỳ dị, hiểu nhiên đều có tẩm độc.

Lãnh Huyết chợt thò tay về phía trước, bàn tay gõ cửa đã biến thành trảo, "oành".

một tiếng, cửa phòng đã bị Lãnh Huyết giật bung ra, Lãnh Huyết dùng cánh cửa che trước mặt, nhất thời chỉ nghe "cách cách cách" không ngừng, ám khí đều đã ghim trên cánh cửa gỗ đó.

Chỉ nghe Lưu Cửu Như trong phòng thất thanh kêu lên:

– Ai? Ai?

Nhưng lúc đó, mỗi một gian phòng trong mấy căn nhà đó đều thấp thoáng ba bốn người, tay vung trường đao, thân vận hắc y, che mặt che mày, trường đao phát ra những tia sáng khiếp hồn dưới ánh trăng, trực chỉ chém về phía Lãnh Huyết!

Lãnh Huyết không còn tâm tư gì để đáp lời, vận lực huy chưởng đập lên cánh cửa gỗ, "xẹt xẹt xẹt", ám khí ghim trên cửa phản bức bay ra, bắn về phía bọn hắc y nhân.

Bọn hắc y nhân giật mình lo tránh né. Chưa kịp huy đao, đã có ba tên hắc y nhân gào thét ngã quỵ. Những ám khí đó quả hiên đều là ám khí kiến huyết phong hầu. Bọn hắc y nhân kia chưa giảm khí thế, phóng về phía Lãnh Huyết. Lãnh Huyết không nói gì, cũng không lui lại, đột nhiêu rút kiếm, xông tới chỗ có nhiều người nhất.

Đã lọt vào ổ mai phục, cứ giết mà xông ra!

Đó là nguyên tắc của Lãnh Huyết, chưa bao giờ có chuyện Lãnh Huyết không dám làm.

Tư thế chàng bạt kiếm rất kỳ quái. Chàng phản thủ bạt kiếm, kiếm giắt bên hông, không có vỏ kiếm.

Kiếm không có vỏ rút ra nhanh hơn.

Kiếm dùng để sát nhân, không phải để xem.

Đó cũng là nguyên tắc của Lãnh Huyết.

Thân kiếm vừa nhỏ vừa mỏng, vừa dài vừa bén, dễ để công, khó khi thủ.

Nhưng Lãnh Huyết chỉ có công mà không thủ.

Bởi vì chàng nghĩ thế thủ tốt nhất là phản công.

Đó cũng là nguyên tắc của Lãnh Huyết.

Trên giang hồ tương truyền chàng tổng cộng có bốn mươi chín chiêu kiếm pháp, kiếm chiêu tuy vô danh, nhưng thế lại khó có thể chống đỡ.

Lãnh Huyết phản công xông tới, đám người bịt mặt gào rên, la thảm, hết kẻ này té ngã lại tới gã kia vây đánh!

Dưới ánh trăng, huyết quang tung tóe.

Một đám người xông đến gần Lãnh Huyết, trúng kiếm té quỵ, đám thứ nhì lại xô lên, trường đao lóe chớp, hết chiêu này tới chiêu khác ghê gớm.

Đám thứ nhì cũng ngã gục, đám thứ ba lại lên tiếp.

Đám thứ ba chưa đánh được lâu, giữa những tiếng động chết chóc có một người kêu lớn:

– Tên này lợi hại quá, bọn ta địch không lại hắn. Mau chạy đi.

– Không, thủ lãnh nói nhất định phải giết!

– Bọn ta đâu phải là đối thủ của hắn.

– Không phải là đối thủ của hắn cũng phải giết.

– Không được, mau chạy đi.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, lại có ba người ngã gục, có người reo lên:

– Hắn đã thụ thương rồi.

– Xem kìa, hắn đã trúng một đao của ta.

– Không, hắn còn dũng mãnh hơn hồi nãy nữa.

– Có chạy không? Hắn hình như đã thụ thương.

– Hắn cũng chảy máu kìa.

Đội thứ ba đều đã gục ngã. Đội thứ tư xông lên, mới đánh được một chút, đã có hơn phân nửa bỏ trốn, phần còn lại không còn lòng dạ đâu mà tham chiến, bên đánh bên chạy, lại chết thêm phân nửa, còn lại đều nhanh chân biến mất.

Không có đội thứ năm.

Minh nguyệt trên cao, là sáng đẹp hay là tà ác?

Trăng chiếu qua đầu, là chiếu thấu tội ác, hay là rửa sạch tội ác?

Lãnh Huyết đứng dưới trăng sáng, kiếm trên tay vừa thon vừa dài, trên vai

chàng trúng một đao, máu ri rỉ ướt.

Nhưng chàng chưa bao giờ vì thụ thương mà ngã gục.

Từ lúc xuất đạo cho đến nay, bị thương như vậy có thể coi là rất nhẹ.

Dưới trăng là máu, giữa những vũng máu nằm ngổn ngang bốn mươi ba người.

Bốn mươi ba người chết.

Chàng không thể không giết.

Chàng một mình một kiếm xuất thủ, đối phương có còn mạng hay không, cả chính chàng cũng không thể khống chế được.

Giết những người đó, chàng cảm thấy lạc lõng hư không, thật muốn quăng kiếm quỳ xuống đất, khóc rống một hồi dưới ánh trăng.

Chàng thậm chí không biết những người kia là ai.

Lãnh Huyết chợt nhớ, quay trở lại gian nhà kia, đẩy cửa tiến vào.

Chỉ thấy trong phòng bàn ghế ngổn ngang, hiển nhiên đã trải qua một trường ác đấu.

Lưu Cửu Như bị bị mấy cái bàn đè bên dưới.

Lãnh Huyết vội nhấc bàn lên, vực Lưu Cửu Như dậy, chỉ thấy Lưu Cửu Như trên tay còn nắm thiết xích, hiển nhiên đã ác đấu với người. Trước ngực gã có một vết thương, là bị một vật thể gì đó nhanh mãnh đánh trúng rồi thu hồi lại liền, đánh xuyên tới nội tạng của Lưu Cửu Như.

Thủ pháp kiểu đó hiển nhiên là phong cách của "Phi Huyết Kiếm".

Nhưng Lưu Cửu Như không ngờ còn kềm lại một hơi thở.

Lãnh Huyết vội vận chân khí, truyền vào người Lưu Cửu Như, Lưu Cửu Như chớp chớp mắt, mất bao nhiêu là máu, Lãnh Huyết biết gã sống không được bao lâu, liêà hỏi:

– Có phải ngươi đã giết Kim Thịnh Hoàng?

Lưu Cửu Như nhướng đôi mắt thất thần, cổ họng khọt khẹt, nhưng nói

không nên lời, chỉ một mực lắc đầu, một mực lắc đầu.

Lãnh Huyết lại nhíu mày, lại hỏi:

– Ngươi biết ai giết ngươi không?

Lưu Cửu Như cố sức gật đầu, cố sức muốn nói ra, nhưng máu không ngừng trào ra từ trong cổ họng, Lãnh Huyết thở dài trong lòng, nếu không phải là người khỏe mạnh như Lưu Cửu Như, chỉ sợ đã táng mạng từ lâu. Vết thương trước ngực thực tế đã đánh nát nội mạch của gã.

Bỗng Lưu Cửu Như miễn cưỡng thều thào:

– Người giết ta, hai, hai công ...

Còn muốn nói nữa, nhưng máu đã trào ra như suối, tắt thở liền.

Lãnh Huyết từ từ đặt Lưu Cửu Như xuống, trong lòng rất náo loạn, rất thất vọng.

Thật ra là ai đã phái bao nhiêu người đó đến mai phục tập kích mình?

Thật ra là ai đã giết hại Lưu Cửu Như?

Nếu Lưu Cửu Như là hung thủ tàn hại Kim Thịnh Hoàng, vậy sự tình đã đến lúc kết thúc.

Nhưng sự tình hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Đối phương không những muốn giết Lưu Cửu Như diệt khẩu, còn muốn giết cả mình.

Hơn nữa người đêm nay vây đánh mình là dùng đao pháp, võ công giống như đồng môn sư huynh đệ, hiển nhiên là cùng chung một sư phụ dạy dỗ.

Môn phái nào có thực lực mạnh như vậy?

Xem ra người giết Lưu Cửu Như, thủ pháp cũng đại khái tương đồng với cách giết Kim Thịnh Hoàng, chỉ sợ đó chính là truyền nhân của "Phi Huyết Kiếm Ma" Ba Thục Nhân.

Nhưng nếu là truyền nhân của Ba Thục Nhân, sư phụ của những người đó thật ra là ai?

Những chuyện đó từng bước từng bước tạo thành một mắc gút không thể tháo gỡ.

Trước khi Lưu Cửu Như lâm tử, thật ra muốn nói gì?

"Hai người" đó, là "công nhân", thợ thuyền? Hay là "công nhân", người làm chuyện công, việc quan? Hay "công tử"? Hoặc "công tôn"? Là tên một người? Hay là tên một tập đoàn?

Lãnh Huyết ngây người nghĩ ngợi, chợt vạch áo Lưu Cửu Như tìm tòi, kiếm một hồi lại đi ra, vạch khăn che mặt của mấy người bịt mặt, đều là những đại hán lạ mặt, Lãnh Huyết xé y phục của bọn họ, xem coi có manh mối dấu hiệu gì không.

Dưới ánh trăng, Lãnh Huyết hình như có biết được gì đó, gật gật đầu.

oo Trang Chi Động nhìn bộ dạng giống như một con khỉ đột thấp bé, tinh minh năng cán, còn trẻ hơn Liễu Kích Yên, bên hông đeo một quả chùy buộc dây xích.

Bộ dạng của Cao Sơn Thanh giống Trang Chi Động phi thường, bất quá Cao Sơn Thanh thần khí hào tráng hơn Trang Chi Động, cho nên Trang Chi Động nhìn giống như một con khỉ đột lùn thấp thì Cao Sơn Thanh lại như một con ngựa cao lớn. Cao Sơn Thanh cầm một cây đào mộc côn, thân côn trơn thon, mũi nhọn như đao, dài bảy thước sáu tấc.

Đã quá trưa ngày thứ hai, cũng là ngày thứ hai "nội trong ba ngày" mà tên mang danh "Kiếm Ma truyền nhân" đã nói "Võ Lâm Ngũ Long" sẽ chết sạch.

Trước đường có hai cỗ quan tài, trước linh cữu là quyến thuộc của Kim phủ, cùng với Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân, Trầm Thác Cốt, Liễu Kích Yên và Lãnh Huyết.

Vợ con của Lăng Ngọc Tượng cũng đang ở trong đường. Bọn họ nghe tin hôm qua, hôm nay đã tìm đến Kim gia, sau khi gặp Lăng Ngọc Tượng mới

biết mọi chuyện.
Vì tình hình đó, Lăng Ngọc Tượng tự nhiên không muốn về nhà. Trong "Võ Lâm Ngũ Long", người có gia đình đùm đề chỉ có Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân và Kim Thịnh Hoàng ba người. Trầm Thác Cốt lối sống tự do tự tại, cá tính lại cực kỳ cô tịch lập dị,không có thân nhân. Quy Kính Uyên càng căm ghét gia đình như cừu thù, tính tình dữ dằn, ngoại trừ vài tri giao ra cũng không có vợ con.
Vì sự an toàn của vợ con, Lăng Ngọc Tượng khuyên bọn họ mau trở về Lăng gia, để tránh tai ương cận kề.
Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh tuy hai người mà cùng một chí. Lãnh Huyết với hai người đó đã từng gặp mặt lúc cùng lo liệu một chuyện thuở trước, cũng có thể coi là quen biết.
Liễu Kích Yên đứng dậy giới thiệu bọn họ với Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân và Trầm Thác Cốt, không còn khách sáo nữa, đem sự tình kể hết cho Trang - Cao biết.
Trang - Cao hai người thấy có tang sự, biết là không nên làm dữ quá, sau khi nghe xong, Trang Chi Động buồn bã thốt:
– Thật giận ma nghiệt đã gia hại Kim – Quy nhị vị anh hùng, thật khiến cho người người thống hận.
Cao Sơn Thanh giọng nói như chuông đồng:
– Lăng lão anh hùng, ông không phải sợ, bọn tôi nhất định bắt được hung thủ cho ông.
Trầm Thác Cốt ho khan một tiếng, Liễu Kích Yên thấy không ổn, cười la Cao Sơn Thanh:
– Cao lão đệ, ngươi suy nghĩ rồi mới nói chứ. Ngươi đến giúp bọn ta thêm một tay là tốt quá rồi. Nếu nói một mình ngươi đi bắt hung, chẳng khác gì nói ta và Lãnh Huyết huynh của “Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ” ngồi lỳ ở đây

thúc thủ không có cách sao?

Trang Chi Động cũng cười:

– Cao lão đệ to miệng, có nói gì xin Lăng – Mộ Dung – Trầm ba vị đại hiệp đừng trách cứ cho.

Mộ Dung Thủy Vân chợt cười:

– Nhị vị không cần phải lo, lời nói của Cao huynh cũng không phải là không đúng, bắt hung thật là phải trông nhờ vào Cao huynh chỉ bảo mọi người, nhị vị đã đến thì tốt quá, trước khi nhị vị đến, ta không an tâm đi chút nào.

Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi:

– Mộ Dung nhị hiệp muốn đi đâu?

Mộ Dung Thủy Vân mặt có vẻ lo âu:

– Vợ con của ta trú ngoài thành, tin tức qua lại bất tiện, không cần biết huynh đệ ta sống hay chết, phải trở về an bài cái đã, ta sẽ cố gắng trở lại đây tối nay. Huynh đệ bọn ta tuy không thể sinh cùng ngày cùng năm, nhưng nguyện có thể chết cùng ngày cùng năm.

Liễu Kích Yên nói:

– Mộ Dung nhị hiệp, ông một mình về phủ không mấy an toàn lắm đó.

Mộ Dung Thủy Vân cười tiêu sái phi thường:

– Đại trượng phu ngại gì sống chết, chỉ cần chết không nuối tiếc là được rồi.

Lăng Ngọc Tượng nhìn Mộ Dung Thủy Vân, gằn từng tiếng:

– Nhị đệ, bọn ta phải sống để báo thù cho tam đệ và ngũ đệ, không thể chết được.

Liễu Kích Yên chầm chậm thốt:

– Nhị hiệp nếu muốn về phủ, cũng nên dẫn người theo.

Trang Chi Động nghĩa khí không cần phải kể:

– Chi bằng để tôi theo Mộ Dung nhị hiệp một chuyến.

Lăng Ngọc Tượng nói:

– Nhị đệ, bọn ta ở đây có Liễu huynh, Lãnh huynh, Cao huynh cùng tứ đệ, ngươi đi chung với Trang huynh là tốt nhất.

Lãnh Huyết chợt thốt:

– Chỉ có Mộ Dung nhị hiệp và Trang bộ đầu hai người, sợ rằng nhân thủ không đủ, nếu Mộ Dung nhị hiệp nhất định muốn đi một chuyến, tôi cũng đi chung. Bất quá xin Lăng đại hiệp và Trầm tứ hiệp đừng đi ra ngoài.

Liễu Kích Yên cười:

– Lãnh huynh yên tâm, hà huống ta và Cao huynh cũng không thể coi là người vô dụng được.

Lãnh Huyết từ từ ưỡn ngực, thân đứng thẳng như ngọn bút, chừng như không có bất cứ một đả kích nào có thể bẻ gãy được, điềm đạm thốt:

– Được, mọi việc ở đây phải nhọc đến Liễu - Cao hai huynh.

Hồi 2
Tìm Manh Mối Từ Hoài Nghi

Đã gần đến ngoại ô.
Mộ Dung Thủy Vân đi giữa, Lãnh Huyết bên trái, Trang Chi Động bên phải.
Cảnh xuân xanh rì vùng ngoại ô thật là mê người.
Mộ Dung Thủy Vân xuất thân dòng họ thế gia đèn sách, vốn thích phong nhã ngâm vịnh, nếu không phải vì cái chết của Kim Thịnh Hoàng và Quy Kính Uyên, lão không thể sầu tư lo âu dữ như vầy.
Nhưng lão luôn luôn là người thong dong, lấy buồn làm vui cười nói:
– Không tưởng được Mộ Dung ta ngày nay lại sợ chết như vầy, làm cho hai vị võ lâm cao thủ còn hữu danh hơn ta nhiều theo làm bảo tiêu cho ta, thật thà chết còn hơn.
Trang Chi Động cười:
– Bọn tôi ăn cơm công môn mà. Còn nói chuyện "cao thủ", Lãnh huynh là một trong "Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ", tôi có thể coi là gì chứ?
Xa xa có một cỗ xe ngựa chạy đến, vài thớt ngựa già kéo một cỗ xe vừa cũ vừa nát vừa nặng vừa thô, đánh xe là hai người trẻ tuổi, trên xe chất mấy chục bao bố miệng cột dây thừng đậy cần xé, vật đựng trong bao nặng nề không biết là gì.
Một thanh niên vừa quất ngựa vừa hò la, đã sắp phi tới gần ba người. Vì đường hẹp, Lãnh Huyết tránh sang một bên, còn nghe thanh niên đó nhìn đồng bọn cười cười nói vài tiếng, trong đó có hai chữ "bắt đầu".
Hai chữ đó giọng nói đột nhiên đề cao, Lãnh Huyết vừa nghe thấy liền giật mình, giọng nói đó hoàn toàn giống hệt giọng nói của người đêm qua giữa trận huyết chiến đã nói:
"Không phải đối thủ của hắn cũng phải giết".
Một trong những lý do Lãnh Huyết có thể trở thành "Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ" là vì chàng có năng lực hơn người.
Từng gặp qua là không quên được, từng nghe qua cũng không quên!
Những đặc điểm đó thường giúp cho Lãnh Huyết có thể thoát chết.
Lúc cỗ xe đó phóng đến gần, bọn Lãnh Huyết tránh sang một bên đường, Mộ Dung Thủy Vân trước mặt chàng, Trang Chi Động đi trước Mộ Dung Thủy Vân. Vì đường hẹp, bên cạnh là ruộng nước, cho nên người này nối đuôi người kia mà đi, Lãnh Huyết bỗng la lên:

– Coi chừng.
Ngay sát na đó, cỗ xe đó bỗng nghiêng ngã, nhắm thẳng hướng Lãnh Huyết đổ tới cắt ngang.
Nhắm theo tình hình, Lãnh Huyết không thể tiến, chỉ có thể lui.
Chỉ là Lãnh Huyết không lui!
Chàng phóng lên cao, thanh niên trên xe giơ roi quất thẳng tới Lãnh Huyết.
Tên đồng bọn bạt đao quật tới, không phải là chém Lãnh Huyết, mà chém lên dây cột miệng bao sau xe.
Dây vừa đứt, cần xé tung ra, hơn hai chục đại hán trong cần xé phóng ra, tay cầm trường đao xông về phía Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết ứng chiến, nhưng thị tuyến của chàng lại bị cỗ xe đó che chắn, chàng không nhìn thấy Mộ Dung Thủy Vân phía trước ra sao. Nhưng chàng biết bọn người này chính là tàn quân hôm qua chạy trốn khỏi tay chàng đêm hôm qua.
Chỉ cần bọn ám toán không kéo tới càng lúc càng đông, Lãnh Huyết tự tin có thể giải quyết sạch bọn chúng.
Vấn đề là giải quyết đám người này cũng cần phải tốn thời gian.
Chàng nghe Mộ Dung Thủy Vân và Trang Chi Động hét hò, hiển nhiên nơi đầu xe cũng đã thập phần kịch liệt.
Tới lúc đó, chàng nghe thấy một tiếng hét thảm.
Tiếng hét đó là Mộ Dung Thủy Vân la lên.
Lãnh Huyết càng vội vàng, công thế càng hung hiểm hơn, hơn mười đại hán mang trường đao chỉ còn lại có bốn.
Lãnh Huyết cũng vì gấp quá mà phân tâm, lưng đã bị rạch một đao.
Nhưng một đao đó vết thương không nặng mấy, đại hán đó vừa đắc thủ đã bị khoái kiếm của Lãnh Huyết đâm xuyên yết hầu.
Ba người còn lại thấy tình thế không ổn, chia ba đường mà chạy.
Lãnh Huyết cũng không thèm đuổi theo, phóng qua nóc xe, chỉ thấy chiến huống bên kia cũng thập phần kịch liệt, tám chín gã đại hán cầm trường đao đã ngã gục, đã tắt thở, nghĩ tất là do Trang Chi Động và Mộ Dung Thủy Vân giết chết.
Hiện tại chỉ còn dư lại hai đại hán cầm trường đao đang quyết đấu với Liên Tử Chùy của Trang Chi Động, chiêu thế cực kỳ mãnh liệt.
Mộ Dung Thủy Vân không ngờ đã ngã gục dưới đất.
Lãnh Huyết nhún chân phóng tới, đỡ Mộ Dung Thủy Vân dậy, chỉ thấy sắc mặt của Mộ Dung Thủy Vân tím bầm, hơi thở mong manh, Lãnh Huyết dồn công lực chân nguyên sang, Mộ Dung Thủy Vân miễn cưỡng giương mắt:
– Lãnh huynh, ngươi ... ngươi nói giùm cho ta, nói ... nói ... kẻ sát nhân bị ta đâm trúng một đao, y ...
Bỗng đôi mắt trợn trừng, vọng nhìn đằng sau Lãnh Huyết, Lãnh Huyết phát

lãnh trong tâm, chưa quay mình đã đâm một kiếm ngược ra sau, một đại hán vác trường đao hét thảm ngã gục.
Lãnh Huyết rụt tay lại, thấy ba đại hán bỏ chạy hồi nãy không ngờ lại đã quay lại, không ngờ lại lén tập kích sau lưng. Lãnh Huyết hét lớn một tiếng, công liền mười tám kiếm.
Một đại hán cầm trường đao chỉ thấy bóng kiếm chập chùng như núi, chưa kịp tung chiêu thì ngực đã lãnh một kiếm, gục ngã liền.
Đại hán cuối cùng trong ba gã vội quay mình bỏ chạy, Lãnh Huyết quát lạnh một tiếng, kiếm thoát khỏi tay bay ra, đâm xuyên lưng người đó, lực còn đủ mạnh đẩy người đó chúi nhủi ngoài bảy tám bước, đâm luôn vào lưng đại hán đang kịch đấu với Trang Chi Động. Đại hán kia hét thảm một tiếng, hai người cùng gục ngã.
Một đại hán còn lại mục quang đỏ ngầu, tung nhầu vài chiêu, xoay người phóng đi vội, Lãnh Huyết như một con cọp vồ mồi bay sang, gã đó huy đao chém ngang, Lãnh Huyết tung cước đá tới, đao bay khỏi tay xuyên thẳng vào đầu của chính đại hán đó, gã la thảm một tiếng, ngã xuống tức thời.
Trang Chi Động thu hồi thiết chùy, thở hổn hển nói:
– Đa tạ huynh tương trợ, mau đi xem Mộ Dung nhị hiệp xem.
Lãnh Huyết cùng Trang Chi Động quay trở lại bên cạnh Mộ Dung Thủy Vân, nhưng Mộ Dung Thủy Vân đã tắt thở.
Lãnh Huyết không nói gì.
Trang Chi Động cũng không.
Bọn họ đang cảm thấy sự sỉ nhục trầm thống của thất bại.
Bọn họ vốn là danh bộ không có ai trong giang hồ dám quấy phá, vậy mà hôm nay đối phương không ngờ có thể hạ sát người bọn họ đang bảo hộ nghiêm mật.
Tuy bọn người kia đã chết hết, nhưng đầu não của bọn chúng thậm chí còn chưa lộ diện.
Lãnh Huyết xem xét kỹ càng, chỉ thấy sau lưng Mộ Dung Thủy Vân có một vết thương, coi ra là bị lợi khí tấn tốc đâm xuyên, lại rút ra, cực kỳ trí mệnh.
Hơn nữa ở trước ngực cũng có một vết thương, như là bị vật gì đó đánh trúng, lại giật ra một cách mãnh liệt, cho nên vết thương tuy nhỏ, ngực lại bạnh mất một miếng thịt.
Bằng vào hai vết thương đó có thể nhận định được không phải là vết thương do đao gây ra.
Cũng có thể không phải là do đám đại hán sử trường đao khiến cho Mộ Dung Thủy Vân tuyệt mệnh, mà ông ta bị hai người dùng hai binh khí khác biệt, nhưng thủ pháp lại khá giống nhau, đồng thời đánh trúng trước ngực lẫn sau lưng mà lấy mạng.
Mộ Dung Thủy Vân thậm chí không kịp tránh né, hoặc giả không có tránh

né, cho nên mới bị đánh trúng bộ vị chuẩn xác như vậy.
Đó hiển nhiên là kiệt tác của "Kiếm Ma truyền nhân".
Lãnh Huyết nắm chặt quyền đầu, nghiến răng hỏi:
– Ngươi có nhìn thấy ai hạ độc thủ không?
Trang Chi Động thở dài:
– Đại biến đột ngột quá, ta cũng không kịp để ý, bọn thích khách ồ ạt xông về phía ta, ta giết được mấy tên, hình như nhìn thấy trên xe có người dùng trường thương đâm vào lưng Mộ Dung nhị hiệp một chiêu. Ôi, sau đó lúc ngươi qua tới, ông ta lại phát ra một tiếng la thảm, ta lúc đó đang đánh với hai người, không kịp nhìn kỹ, chỉ thấy bóng người thấp thoáng, Mộ Dung huynh đã ... ôi.
Lãnh Huyết thăm dò thi thể kỹ càng, xem có vẻ trầm tư, chung quy thốt:
– Bọn ta chỉ còn nước đem thi thể của Mộ Dung nhị hiệp về.
oo Đại sảnh tĩnh lặng.
Đàn bà, con nít và gia nhân đều đã về phòng.
Sáu người còn lại, Lãnh Huyết, Trang Chi Động, Liễu Kích Yên, Lăng Ngọc Tượng, Trầm Thác Cốt, và một người đã nằm xuống -- Mộ Dung Thủy Vân.
Nếu quả thêm vào hai người trong quan tài, "Tam Thập Lục Thủ Cửu Tiết Ngô Công Tiên" Kim Thịnh Hoàng và "Kim Cương Bất Hoại" Quy Kính Uyên, tổng cộng là tám người.
Kim Thịnh Hoàng và Quy Kính Uyên, thêm vào "Thất Toàn Trảm" Mộ Dung Thủy Vân, đã là người chết thứ ba.
"Võ Lâm Ngũ Long" chỉ còn lại có hai.
Ai ai cũng không thể tưởng tượng nổi tâm tình của Lăng Ngọc Tượng và Trầm Thác Cốt giờ phút này ra sao.
Không khí trong đại sảnh giống như một tảng băng ngưng kết.
Lăng Ngọc Tượng chầm chậm mở miệng:
– Kiếm Ma truyền nhân, ngươi đến đây! Lăng Ngọc Tượng ta cũng đã sống chừng tuổi này, sớm muộn gì cũng phải đi, ngươi mau cho ta đi một cách thống khoái đi!
Hai ngày nay, hai má lão đã hóp háp hẳn, gầy ốm quá nhiều.
Trầm Thác Cốt vẫn mặt sắt gan lì, trong ngữ âm vô tình cũng ức chế không hết nỗi bi thương:
– Lão đại, bọn ta không nhất định phải chết, nhị ca trung hậu, tam ca thành thực, ngũ đệ lỗ trực, dễ bị lừa gạt hơn, người nào muốn động thủ trước mặt Trầm Thác Cốt này, trừ phi thật sự có thể chế trụ được tôi.
Lăng Ngọc Tượng chú thị nhìn Trầm Thác Cốt:
– Tứ đệ, tính cách ngang tàng, lối hành sự mạnh bạo của đệ cũng là nhược điểm, đệ phải cẩn thận đề phòng là hơn.
Trầm Thác Cốt trầm tĩnh thốt:

– Đại ca, huynh lại quá từ ái, cũng nên phòng bị à.
Trong "Võ Lâm Ngũ Long" chỉ còn lại có hai người, tự nhiên tình cảm thân thiết bất tận khôn tả.
Lãnh Huyết chợt nói:
– Lăng đại hiệp, Mộ Dung nhị hiệp thi dụng "Thất Toàn Trảm", chiêu số ra sao, có thể cho tại hạ biết được không?
Lăng Ngọc Tượng trầm ai đáp:
– "Thất Toàn Trảm" của nhị đệ là thanh miến đao giắt bên hông, tổng cộng có bảy thức, mỗi chiêu lại có bảy thứ biến hóa, người có thể tiếp bảy bảy bốn mươi chín thức của y không có mấy ai.
Lãnh Huyết trầm tư:
– Người trúng "Thất Toàn Trảm" tình hình ra sao?
Lăng Ngọc Tượng đáp:
– Đao thu lại thì thịt cũng bay ra theo, phanh bụng đứt ruột, tự nhiên là không dễ nhìn cho lắm, Lãnh huynh, sao ngươi lại hỏi như vậy?
Lãnh Huyết điềm đạm đáp:
– Tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi. À, sao còn chưa thấy Cao giáo đầu?
Lăng Ngọc Tượng đáp:
– Ồ, sau khi ngươi và Trang huynh đi, Liễu huynh có kiến nghị, đã là truyền nhân của Kiếm Ma đi tìm bọn ta, chi bằng trước tiên bọn ta dịch dung, để cho đối phương không biết đường hạ thủ, cho nên Cao huynh đi ra ngoài tìm dược vật dịch dung, nghe nói Cao huynh là hảo thủ dịch dung.
Lãnh Huyết ngân người:
– Ồ?
Liễu Kích Yên cười:
– Lãnh huynh nghĩ kiến nghị đó ra sao?
Lãnh Huyết đáp:
– Tự nhiên là rất cao diệu. Bất quá nếu hung thủ là người của bọn ta, dịch dung chỉ sợ cũng vô dụng.
Đột nhiên ngoài đại sảnh truyền vào một tràng tiếng cước bộ, càng lúc càng gần, không ngờ xuất hiện một khất cái thân hình cao to, sắc mặt kỳ dị khủng bố, khiến cho người ta mới nhìn một lần đã không muốn nhìn thấy lần nữa, y phục lam lũ, bất quá trong tay còn cầm một cây bạch ngọc trượng, chống giữ một chân què, cười hì hì nhìn mọi người.
Đó là một lão ăn mày què chân.
Trầm Thác Cốt vội đứng dậy, giận dữ hét:
– Người kia đến đây làm gì?
Lăng Ngọc Tượng nói:
– Tứ đệ chớ xung động, gã là Cao Sơn Thanh.
Trầm Thác Cốt ngẩn người, gã khất cái cười lớn:

– Lăng huynh quả là nhãn quang bén nhọn, dịch dung thuật của tôi đâu có tệ, hầu hết mọi người liếc tôi một cái đã không muốn nhìn nữa, tôi dịch dung như vầy là có thể không còn phải lo gì cả. Giả trang làm một khất cái, nằm rũ rượi co cuộn ngoài cửa của các người, làm cho người ta cứ nghĩ lầm là một tên ăn mày cả một cái miếu lở cũng không có, có lẽ có thể bắt được hung thủ.
Lăng Ngọc Tượng cười:
– Dịch dung thuật của Cao huynh quả là cao minh.
Liễu Kích Yên cũng cười:
– Quen biết Cao huynh bao lâu nay, vẫn không biết Cao huynh rành nghề như vầy.
Trang Chi Động cười:
– Vậy ngươi chuẩn bị giả trang cho ta thành gì đây?
Cao Sơn Thanh đáp:
– Huynh đó, nhìn bộ dạng có thể là mười ngày chưa ngủ, rất hợp hóa trang thành một gã đánh trống canh.
Trang Chi Động đã biến thành một gã đánh trống canh, cầm khúc tre, giơ đèn lồng, không những ai ai cũng nhìn thấy mười phần giống hệt, cả chính gã cũng cơ hồ nghĩ mình là kẻ đánh trống canh.
Liễu Kích Yên vì có ống điếu cho nên cải trang thành một lão giả quản gia, vận y phục vải xanh, "rét rét" hít khói thuốc.
Lăng Ngọc Tượng thành một lão gia nhân, "Trường Không Thập Tự Kiếm" của lão giấu trong tay áo, tay nắm chặt cán kiếm.
Hiện tại Cao Sơn Thanh đang dịch dung cho Trầm Thác Cốt, Trầm Thác Cốt nhìn giống như một lão tạp nhảm lang thang coi bói khắp giang hồ.
Lăng Ngọc Tượng cười:
– Cao huynh, ngươi thật có con mắt linh mẫn, coi tướng coi người mà cải trang, hóa trang bọn ta rất thích hợp với thân phận.
Câu nói đó không có chút ý tứ châm chọc.
Cao Sơn Thanh mỉm cười:
– Lăng huynh nói quá, e rằng mắt tôi không phải là mắt linh mẫn, mà là có mắt không tròng. Chư vị tướng mạo đường đường, lại giao cho tôi hóa trang thành phàm phu tục tử, thật là tội quá, lỗi quá. Được rồi, Lãnh huynh, đến lượt ngươi hóa trang.
Lãnh Huyết tuổi trẻ tuấn tú, trên khuôn mặt vô tình lãnh tuấn của chàng chợt lồng bồng một nụ cười nhẹ. Nụ cười đó giống như gió xuân hóa tan hàn băng, nhìn rất thu hút.
Lãnh Huyết nói:
– Không, ta phải thừa lúc trời còn chưa tối đi về huyện phủ gặp Lỗ tri phủ, bởi vì ta và ông ta đã có hẹn từ trước, trước khi trời tối phải báo một tiếng,

nguyên ta đã đáp ứng Gia Cát tiên sinh ngày mai phải đi rồi, đương nhiên hiện tại ta không muốn đi, bất quá phải đi giao tiếp một tiếng ... Canh ba đêm nay ta sẽ trở về, hiện tại phải phiền Liễu huynh, Trang bộ đầu và Cao giáo đầu chiếu cố.
Có người nói, lúc Lãnh Huyết cười là lúc vụ án trong tay chàng đã gần sáng tỏ.
oo Lãnh Huyết đã đi.
Trời lại đã tối.
Gần tối người trong Kim phủ đều đã chia nhau đi chỗ khác tránh gió. Từ trước cửa cho đến sảnh đường, hai bên đều thắp đèn lồng sáng ngời, chiếu lòa vào đại sảnh, năm người thượng tọa trên đại sảnh, Lăng Ngọc Tượng, Trầm Thác Cốt, Liễu Kích Yên, Trang Chi Động, Cao Sơn Thanh.
Sau lưng năm người có ba cỗ quan tài, ánh nến lung linh, người trong đương không nói tiếng nào, bị vẻ u ám của ánh nến chiếu trên mặt, hiển lộ thập phần quỷ bí u dị.
Lăng Ngọc Tượng khẩu âm già nua:
– Ta phảng phất có cảm giác đối địch với truyền nhân của Kiếm Ma không phải chỉ có năm người bọn ta, còn có nhị đệ, tam đệ và ngũ đệ.
Liễu Kích Yên liếc mấy cỗ quan tài, chợt để lộ thần sắc rất kỳ quái, có chút kích động:
– Chỉ tiếc bọn họ đều đã là người chết.
Trầm Thác Cốt ho khan:
– Người chết cũng có thể câu hồn.
Trang Chi Động cười khanh khách:
– Trầm tứ hiệp cũng mê tín sao?
Liễu Kích Yên bỗng nhỏ tiếng nói với Lăng Ngọc Tượng:
– Lăng huynh, trong lòng ta có chút nghi hoặc, ở đây nói không tiện, ta hoài nghi hung thủ là ...
Lăng Ngọc Tượng nghiêm sắc mặt:
– Vậy bọn ta vào nội đường đàm luận.
Liễu Kích Yên thốt:
– Được, có hai người bọn ta, truyền nhân của Kiếm Ma cũng đừng mong động đến.
oo Trong nội đường.
Lăng Ngọc Tượng ngồi trên một cái ghế gỗ đào, hỏi Liễu Kích Yên:
– Liễu huynh, ngươi hoài nghi hung thủ là ai?
Liễu Kích Yên thở dài:
– E rằng ta hiện tại có nói ra, ông cũng không thể tin được.
Lăng Ngọc Tượng động dung:
– Cứ nói.

Liễu Kích Yên trầm giọng:
– Lãnh Huyết.
Lăng Ngọc Tượng ngây người, y phục toàn thân run run, có thể thấy trong lòng kích động đến cỡ nào, một hồi lâu sau mới nói được:
– Không thể nào.
Liễu Kích Yên thở dài:
– Thật là không thể nào.
Lăng Ngọc Tượng chợt ngẩng đầu:
– Cho đến bây giờ ta còn chưa tin, ta tín nhiệm Lãnh Huyết, hắn là một thanh niên chính trực.
Liễu Kích Yên buồn bã thốt:
– Ta cũng không tin, nhưng có chuyện này ông mà thấy thì không thể không tin.
Nói đến đó, y rút ra một một cái khăn tay:
– Đây là lúc vụ án Kim tam hiệp phát sinh, ta và Lãnh Huyết đến trước ngọa phòng, ta đã lấy từ trong tay ông ta.
Lăng Ngọc Tượng nhìn chiếc khăn tay, không ngờ có vấy máu, kích động dữ dội:
– Máu?
Liễu Kích Yên gật đầu trầm giọng:
– Máu. Máu của Kim tam hiệp, ông ngửi là có thể chứng thật mà.
Lăng Ngọc Tượng cầm cái khăn tay để trước mũi ngửi, đột nhiên biến sắc, quăng cái khăn đi tức thời, cái khăn như một lưỡi cưa chém phập vào một cây cột trong nội đường:
– Có thuốc mê!
Đang muốn đứng dậy, nhưng lại cảm thấy trời đất quay cuồng, cả đứng cũng đứng không vững, xoay tay vội bạt kiếm, lại cả khí lực bạt kiếm cũng dần dần tiêu tán, ngồi bệch xuống ghế, chỉ nhìn thấy Liễu Kích Yên đang cười ha ha.
Lăng Ngọc Tượng miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, giận dữ hét:
– Liễu Kích Yên, ngươi ...
oo Ngoài đại sảnh.
Đang lúc Lăng Ngọc Tượng theo Liễu Kích Yên vào nội đường, Trầm Thác Cốt chợt trầm giọng:
– Trang huynh, Cao huynh, ta có một chuyện muốn nói, không biết nhị vị có muốn nghe không?
Trang Chi Động cười đáp:
– Lời nói của Trầm tứ hiệp ta làm sao mà không chịu nghe chứ.
Trầm Thác Cốt nghiêm mặt:

– Ý của ta là, sau khi nghe xong, cho dù không đồng ý cũng không nên nói cho người khác biết.
Trang Chi Động nghiêm túc:
– Trầm tứ hiệp có điều gì muốn nói cứ nói, Trang mỗ không phải là người không giữ kín miệng được.
Cao Sơn Thanh hỏi:
– Không biết Trầm tứ hiệp muốn nói gì đây?
Trầm Thác Cốt trầm giọng:
– Ta hoài nghi một người là hung thủ!
Trang Chi Động biến sắc:
– Ồ?
Trầm Thác Cốt nói:
– Một người Thục.
Cao Sơn Thanh động dung:
– Người Thục?
Trầm Thác Cốt lạnh lùng nói:
– Lãnh Huyết.
Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh liếc nhìn nhau, Trang Chi Động chợt như vừa tỉnh ngộ:
– Lãnh Huyết ... Lãnh Huyết ... có lý, trận giao chiến ngoài thành hôm nay, bị cỗ xe che mắt, tôi không biết hắn có xuất thủ hay không, nhưng lúc Mộ Dung nhị hiệp chết, hắn lại ở bên mình.
Trầm Thác Cốt kích động đến mức đạo bào rung rinh:
– Đại ca tam ca với hắn giao tình nhạt nhất, nhưng lại thập phần tín nhiệm hắn, lúc nguy cơ bốn bề như vầy, hắn lại tự tiện ly khai, chừng như quên luôn sinh tử của bằng hữu.
Cao Sơn Thanh tiếp lời:
– Trầm tứ hiệp, như vậy ông tại sao không nói với Lăng đại hiệp và Liễu huynh? Tại sao không để bọn tôi nói ra?
Trầm Thác Cốt thở dài:
– Ngươi không để ý sao, Lưu Cửu Như là do hắn theo dõi, lại bị giết hại, từ lúc đó ta đã hoài nghi hắn. Lúc ngũ đệ chết, hắn cũng xảo hợp không có mặt, ngũ đệ xem ra đã chết dưới tay người Thục, ta biết liền nhất định là hắn. Nhưng đại ca lại tín nhiệm hắn nhất, Liễu huynh cũng là hảo hữu của hắn, e rằng nói cho bọn họ biết chỉ là đả thảo kinh xà.
Trang Chi Động thốt:
– Trầm huynh thật quan sát kỹ quá.
Cao Sơn Thanh nói:
– Vậy Trầm huynh muốn làm sao để đối phó tên tiểu nhân kia?
Trầm Thác Cốt cười lạnh:

– Đã là đại ca và Liễu huynh không thể tán đồng, chi bằng bọn ta đợi Lãnh Huyết quay về, nhất cử trói giữ, bức hắn cung khai, lúc đó không sợ hắn không nhận.
Cao Sơn Thanh vỗ tay:
– Kế quá hay.
Trang Chi Động quay lại vái linh cữu:
– Nếu làm như vậy có thể tra ra chân hung, linh hồn của ba vị đại hiệp trên trời tất sẽ cảm thấy an ủi phần nào.
Chỉ thấy cờ phướn bày bên cạnh linh cữu không có gió mà động đậy, ánh nến hôn ám, lắc lư đưa đẩy, quả thật quỷ khí âm sâm, hàn phong rít rợn như oan quỷ hô hoán.
Trang Chi Động chợt ngưng thần nói:
– Hình như có tiếng bước chân.
Cao Sơn Thanh hỏi:
– Lẽ nào là Lãnh Huyết đã về đến?
Trầm Thác Cốt lạnh lùng thốt:
– Nếu đúng là hắn trở về thì tốt quá, giờ này đại ca và Liễu huynh không có mặt, bọn ta trước hết bắt hắn lại, lợi dụng lúc hắn không phòng bị mà tấn công, bức hắn cung khai tình thực.
Cao Sơn Thanh nói:
– Được.
Trang Chi Động thốt:
– Hắn đã đến, bọn ta trước hết phục bên cửa, tôi vẫy tay một cái, ba người bọn ta nhất tề động thủ.
Trầm Thác Cốt thân hình triển động, trực phát về phía cánh cửa, nói khẽ:
– Được.
Trang Chi Động, Cao Sơn Thanh như hai luồng gió phóng theo, đã đến bên cạnh cửa lớn.
Trong bóng tối, hai hàng đèn lồng bị hơi gió lúc bọn họ phóng mình thổi muốn tắt ngóm.
Trầm Thác Cốt im lặng nằm phục trong bóng tối, chợt hỏi:
– Sao ta không nghe thấy tiếng bước chân?
Cao Sơn Thanh nói nhỏ:
– Tai lão Trang đặc biệt linh mẫn, người khinh công cao nhất một khi ở nội trong mười trượng cũng đừng hòng che giấu được với lão Trang.
Trang Chi Động bên kia lúc đó chợt nói:
– Đừng nói chuyện, hắn đã đến gần cửa rồi.
Trầm Thác Cốt không nói gì nữa, tay thủ phất trần, nhìn chăm chăm vào cửa chính như một con báo.
Không khí đêm tối tựa thuốc nổ ngưng kết.

Thuốc nổ đã đến lúc nên nổ.
Cửa vẫn chưa có động tịnh gì.
Gió rú thê lương.
Đột nhiên Trang Chi Động vẫy tay một cái.
Trầm Thác Cốt như một mũi tên bắn ra.
Nhưng cửa chính vẫn không có động.
Lẽ nào Trang Chi Động nghe lầm?
Trầm Thác Cốt cảm thấy Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh cũng đã bộc phát đến giữa không trung.
Chợt ngay lúc đó, hai người đã đến một trước một sau thân người lão.
Trầm Thác Cốt ngây người, bất chợt giữa bầu trời tối đen, "vù" một tiếng, một mũi bạch ngọc trượng sáng nhoáng hướng ngay tim lão đâm qua, uy thế kiêu mãnh vô phương hình dung.
Trong lòng Trầm Thác Cốt chìm đắm hẳn, không ngờ người đang ở giữa trời, đang phóng tới như bay, nhưng vẫn có thể hít một hơi gấp, lùi lại đằng sau.
Nhưng cùng lúc đó, Trang Chi Động đằng sau đã hét lên một tiếng:
– Chùy!
Tiếng xích sắc loảng xoảng, phá không bay tới, lúc Trầm Thác Cốt nghe thấy thanh âm đó, lưng lão đã "bập" một tiếng, bị mũi binh khí đâm xuyên, lại kéo ra tức thời, máu tươi phún trào, đau thấu tâm can.
Bị đau, thân pháp của lão tự nhiên chậm đi một chút, mũi trượng sáng nhoáng liền "phập" một tiếng đâm xuyên ngực lão, lại "rẹt" một tiếng kéo ra, kéo theo một suối máu ồ ạt.
Suối máu bắn lên không trung.
Trầm Thác Cốt thân người nhuộm đầy máu, bay rớt ra ngoài hơn trượng.
Hay cho Trầm Thác Cốt không ngờ đã quỵ xuống đất mà vẫn có thể đứng dậy, loạng choạng đi mấy bước, dựa vào thân cây ngô đồng. Dưới ánh trăng xòe rọi, hắc bào của Trầm Thác Cốt đẫm máu, trên mặt tràn ngập vẻ phẫn nộ không tin tưởng nổi, hình trạng đáng sợ vô cùng.
Trầm Thác Cốt khản giọng:
– Các ngươi ...
Một suối máu trào ra từ khóe miệng, nói không hết lời.
Chỉ thấy Trang Chi Động hung ác mỉm cười thốt:
"Không sai, là bọn ta", chùy bê bết máu trong tay, xích sắt còn lê lết dưới đất.
Cao Sơn Thanh nhìn mũi trượng đẫm máu, đắc ý cười lớn:
– Là Kiếm Ma truyền nhân, ngươi chết được nhắm mắt rồi chứ!
Trầm Thác Cốt chợt phát ra một tiếng gầm như dã thú, phất trần trong tay bỗng hóa thành trăm ngàn mũi trường châm rời khỏi cán bắn ra.

Trang Chi Động giật mình nhảy dựng, huy múa Liên Tử Chùy đánh rơi hết lông phất trần.
Cao Sơn Thanh cũng lia ngọc trượng thành một vòng cầu gió mưa không lọt. Nhưng chân trái của gã đi lại không nhanh nhẹn, cho nên bị một mũi lông phất trần bắn trúng, đau đớn rên một tiếng, rút vội ra, máu rỉ theo liền.
Trang Chi Động thất thanh la lên:
– Sư đệ, ngươi có sao không?
Cao Sơn Thanh nhịn đau đáp:
– Chuyện không đáng ngại, may là không bắn trúng yếu huyệt, không tưởng tượng được lão khốn kiếp này cũng có nội lực hùng hậu như vậy.
Lại nhìn về phía Trầm Thác Cốt, tựa mình vào thân ngô đồng, quỵ xuống đất, lúc chết vành mắt rách toét ra.
Trang Chi Động cười lạnh:
– Còn chưa chết sao?
Cao Sơn Thanh ôm vết thương:
– Không biết đại sư ca có đắc thủ không?
Trang Chi Động cười lạnh:
– Đại sư huynh hành sự làm sao mà thất thủ được?
Cao Sơn Thanh cười:
– Vậy bọn ta đem thi thể của lão khốn này trở về nội đường đi, để cho lão họ Lăng gặp tên đệ đệ ngu ngốc của lão.
Trang Chi Động chợt hỏi:
– Có sợ Lãnh Huyết bất thình lình trở về không?
Cao Sơn Thanh cười:
– Nhị sư huynh, ngươi quá lo nghĩ rồi, tiểu tử đó không phải đã nói canh ba mới quay về sao?
Trang Chi Động cười vui:
– Thật, kinh nghiệm của hắn chưa đủ, còn đòi làm danh bộ gì nữa, đã là "Diêm Vương bắt chết canh ba, ai dám giữ người tới canh năm" chứ, hắn chết canh ba, chết sớm hơn một chút cũng không hề hấn gì.
Cao Sơn Thanh thốt:
– Hắn cho dù có trở về bây giờ, hắn cho dù có phát hiện ra chân tướng chuyện này thì cũng có hề hấn gì? Hắn đâu có phải là đối thủ của tôi.
Trang Chi Động chợt ngưng thần, nghiêng tai nghe ngóng, bỗng biến sắc nói:
– Không được, thật là hắn đã quay về.
Cao Sơn Thanh động dung:
– Có chuyện đó sao?
Trang Chi Động thốt:
– Tiểu tử đó võ công không thấp, bọn ta vẫn phải dùng kế mưu mới thỏa

đáng hơn.
Cao Sơn Thanh nói:
– Được.
Liền tấn tốc vác thi thể Trầm Thác Cốt quăng vào chỗ cỏ cao, lại chùi sạch vết máu dưới đất, dùng chân chà chà xóa dấu. Trang Chi Động vội la lên:
– Mau, hắn sắp đến kìa.
Cao Sơn Thanh chỉnh sửa y phục, cửa "kẹt kẹt" mở ra, dưới trăng sao, Lãnh Huyết vận kình trang bạch y bước vào.
Trang Chi Động thân hình vừa động, tựa như muốn xuất kích, chợt dừng lại, cười nói:
– Ta còn tưởng ai, thì ra là Lãnh huynh, lỡ động thủ sai lầm thì chịu khổ dưới tay Lãnh huynh rồi.
Cao Sơn Thanh cười cười chào đón:
– Lãnh huynh không phải đã nói canh ba mới về sao? Bây giờ còn chưa tới canh một, xong chuyện rồi sao?
Lãnh Huyết nhìn hai người, điềm đạm thốt:
– Lo xong rồi, vì lo lắng cho nên về sớm một chút.
Một mảng mây đen trôi qua, bao trùm trăng sáng, cả những vì sao cũng buồn bã tối mờ, chỉ có hai ngọn nến còn chưa tắt.
Trang Chi Động chợt thốt:
– Hồi nãy có người đến phá.
Lãnh Huyết động dung:
– Ồ? Ai vậy?
Trang Chi Động đáp:
– Đều che mặt.
Lãnh Huyết hỏi truy:
– Lăng đại hiệp đâu? Trầm tứ hiệp sao rồi?
Trang Chi Động đáp:
– Bọn họ không bị thương, bất quá đều đã thoái vào trong đường, dễ dàng ứng địch hơn.
Lãnh Huyết thốt:
– Vậy bọn ta cũng vào đường đi.
Trang Chi Động tỏ vẻ có gì khó nói, trong miệng thì thầm:
– Bất quá ...
Lãnh Huyết ngạc nhiên:
– Bất quá cái gì?
Trang Chi Động đáp:
– Bọn tôi nói chuyện này xin Lãnh huynh đừng giận.
Lãnh Huyết thốt:
– Được, có chuyện gì ngươi cứ nói, ta quyết không tức giận.

Trang Chi Động nói:
– Lăng đại hiệp hoài nghi ngươi là hung thủ.
Lãnh Huyết ngây người, há hốc miệng:
– Các ngươi sao? Các ngươi có tin không?
Trang Chi Động đáp:
– Nếu huynh đệ bọn tôi tin đã không nói cho ngươi biết, bất quá ...
Lãnh Huyết hỏi:
– Bất quá cái gì?
Trang Chi Động đáp:
– Bọn họ quả thật có chứng cớ, tôi không thể không tin.
Lãnh Huyết cười lạnh:
– Chứng cớ gì?
Trang Chi Động thò tay rút một vật:
– Để ta đưa cho ngươi coi.
Lãnh Huyết chú thị nhìn vật Trang Chi Động rút ra.
Trang Chi Động tịnh không rút cái gì ra hết, mà lại giật kéo bên hông một cái, Liên Tử Chùy rổn rảng trong tay.
Lãnh Huyết ngây người, đằng sau nghe "vèo" một cái, phá không tập kích. Bạch ngọc trượng của Cao Sơn Thanh!
Lãnh Huyết vốn đang phân tâm, đáng lẽ không còn cách nào tránh thoát được!
oo Liễu Kích Yên kéo một cái ghế, ngồi giữa nội đường tối hù, rít ống điếu, lửa lóe lên, vừa lóe lại đã tắt, lúc rọi lúc tắt trên diện dung Liễu Kích Yên.
Lăng Ngọc Tượng trừng trừng nhìn Liễu Kích Yên.
Chỉ là lão có muốn ngồi cũng ngồi không nổi.
Liễu Kích Yên rít vài hơi, đắc ý nhìn Lăng Ngọc Tượng, chợt cười thốt:
– Ta biết ngươi muốn hỏi ta điều gì.
Lăng Ngọc Tượng tịnh không đáp lời, vẫn giận dữ trừng trừng nhìn Liễu Kích Yên.
Liễu Kích Yên xem chừng không thấy, vẫn từ từ thốt:
– Nhuyễn Ngọc Hương mà ngươi trúng là thứ bọn đế vương chuyên môn sử dụng đối phó những phi tử không nghe lời. Trúng phải thứ mê hương đó, cho dù có công lực cao cường tới cỡ nào cũng đừng mong đứng dậy nổi trong một canh giờ, cũng không cần nghĩ đến la hét cầu cứu.
Lăng Ngọc Tượng giận dữ nhìn Liễu Kích Yên, Liễu Kích Yên cười lớn, lại nói:
– Ta biết ngươi đang giận ta, không sai, Quy Kính Uyên, Kim Thịnh Hoàng đều là do ta giết. Mộ Dung Thủy Vân là do nhị sư đệ và tam sư đệ giết. Bọn ta là truyền nhân của Kiếm Ma.
Lăng Ngọc Tượng chằm chằm nhìn Liễu Kích Yên, mục quang như muốn

phun lửa, Liễu Kích Yên cười lớn:
– Ngươi chắc đang chờ Trầm Thác Cốt đến cứu ngươi, giờ phút này lão ta chỉ sợ đã đi theo Mộ Dung Thủy Vân, Kim Thịnh Hoàng và Quy Kính Uyên rồi.
Liễu Kích Yên chầm chậm đứng dậy, lại nhét thêm thuốc lá, hít một hơi sâu, thuốc lá phát ra ánh sáng đỏ đỏ vàng vàng.
oo Cao Sơn Thanh chờ lúc Lãnh Huyết đang chú thị nhìn vật trong tay Trang Chi Động, ngọc trượng phóng tới, "vèo vèo" đâm sau lưng Lãnh Huyết.
"Phi Huyết Kiếm Thức" của "Phi Huyết Kiếm Ma" được gã vận dụng trên trượng pháp, quả thật không phải là để coi chơi.
Mũi trượng xé gió phá không, biến không khí thành những gợn sóng hãi hùng.
Ngay lúc đó, Lãnh Huyết chợt phóng ngược về phía sau.
Lãnh Huyết lúc đó không tiến mà lại lùi, không còn nghi ngờ gì nữa là đâm thẳng vào mũi trượng.
Cao Sơn Thanh ngây người, trượng thế bất biến, vẫn đâm ra.
Chỉ là Lãnh Huyết tự liệu định Cao Sơn Thanh sẽ đâm ra một trượng như vậy, Lãnh Huyết thoái lui, đợi thân thể lướt sát trượng liền nhích một chút, "phập" một tiếng mũi trượng đã đâm vào thân thể Lãnh Huyết!
Thế thoái của Lãnh Huyết vẫn không ngưng, đồng thời "xoẻng" một tiếng, Lãnh Huyết đã bạt kiếm trong tay!
Cao Sơn Thanh liền phát giác một trượng đó của mình thật ra đã xuyên qua dưới nách trái của Lãnh Huyết, căn bản chưa đâm vào người Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết thuận theo thân trượng, phóng ra sau.
Lãnh Huyết vung kiếm, kiếm từ mặt trước gập đâm qua sườn phải.
Cao Sơn Thanh liền thoái lui, nhưng phát giác trượng đã bị kẹp chặt.
Cao Sơn Thanh nếu lập tức buông trượng mà lui thì còn có thể thoát mạng, nhưng bạch ngọc trượng của Cao Sơn Thanh luôn luôn không ly thân, gặp tình huống hiện tại không khỏi ngây ngẩy cả người.
Chỉ một giây phút ngơ ngẩn đó, thân người của Lãnh Huyết đã ép sát vào thân người gã, lưỡi kiếm mỏng của Lãnh Huyết cũng đã "phập" một tiếng, xuyên ngập qua bụng Cao Sơn Thanh.
Máu từ sống lưng của Cao Sơn Thanh bắn tưới ra.
Cao Sơn Thanh rống một tiếng kinh thiên động địa, buông trượng, song thủ nắm chặt, đấm thẳng vào lưng Lãnh Huyết.
Cùng lúc Cao Sơn Thanh đâm ra một trượng, Trang Chi Động phất chùy trong tay, chuẩn bị phóng ra, nhưng Lãnh Huyết không tiến mà lùi, gã cũng không khỏi ngớ người ra!
Tới lúc gã nhìn thấy trượng của Cao Sơn Thanh đâm ra dưới nách trái của Lãnh Huyết, cũng là lúc trượng của Cao Sơn Thanh rơi xuống.

Trượng rơi xuống nghĩa là Cao Sơn Thanh đã gặp nguy.
Trang Chi Động lập tức hét một tiếng, phát ra một chùy.
Một chùy đó thanh thế uy mành, đập thẳng và trước ngực Lãnh Huyết.
Trước đó một chớp mắt, kiếm của Lãnh Huyết đã đắc thủ.
Lãnh Huyết vừa đắc thủ, lập tức lăn qua một bên, cả kiếm cũng không kịp rút ra.
Lãnh Huyết vừa lăn qua, chùy của Trang Chi Động đã bay tới, không ngờ lại đập thẳng lên ngực Cao Sơn Thanh.
Cao Sơn Thanh bị một kiếm đau quá không nhịn được, làm sao mà tránh né kịp.
"Bập", chùy đập giữa ngực Cao Sơn Thanh.
Cao Sơn Thanh hét thảm, Trang Chi Động lại thất kinh, vội vàng thu chù y.
Gã không thu chùy còn đỡ, vừa thu chùy, thịt xương dính vào thân chùy nhất tề tuột ra.
Chùy thu hồi, máu bắn trào.
Cao Sơn Thanh rống lên được phân nửa lời đã ngã gục liền, không còn rống được nửa hơi cuối.
Trang Chi Động lại ngẩn người.
Giữa sát na ngẩn người đó, Lãnh Huyết lại lăn về, nhanh tay rút kiếm ra khỏi bụng Cao Sơn Thanh.
Trang Chi Động cũng là một tay lão thành kinh nghiệm, vừa thấy kiếm lọt vào tay Lãnh Huyết, xích sắt liền nhấc lên, trường chùy vùn vụt xoay một vòng, tất cả mấy cái đèn lồng đều nhất tề tắt ngóm.
Trang Chi Động vội vàng hoán đổi vị trí, trốn sau cánh cửa, mồ hôi dầm dề.
Gã làm sao mà ngờ Lãnh Huyết tại sao lại đã đề phòng bọn chúng.
Gã hiện tại không thể khẳng định Lãnh Huyết đang ở đâu.
Trời đất một màn hôn ám, cái gì cũng không nhìn thấy, tảng mây đen che khuất ánh trăng còn chưa tiêu tán.
Gã chỉ có thể khẳng định một điểm, thính giác của gã là giỏi nhất trong đám bộ khoái, dập tắt đèn có lợi cho gã hơn là địch nhân.
Một khi địch nhân di động, gã liền có thể xuất thủ, dùng thiết chùy đánh vỡ ngực địch nhân mà địch nhân vẫn còn chưa biết gã đang ở đâu.
Gã biết vũ khí của gã dài hơn của Lãnh Huyết, trong bóng tối đối địch có lợi hơn.
Chỉ là gã không biết Lãnh Huyết đã biết về thính giác hơn người của gã.
Gã cũng không biết Lãnh Huyết tuy không có thính giác hơn người, lại có thị giác hơn người.
Bất quá chỉ cần có khứu giác hơn người bình thường một chút là đều biết, trong bóng tối, mùi máu đặc biệt nồng nặc.
Hơn nữa người có cảm giác hơn người đều biết, trong bóng tối, sát khí càng

khủng bố đậm đặc hơn.
oo Liễu Kích Yên vẫn đang ngồi hút thuốc trong bóng tối.
Người ngồi đối diện y chính là Lăng Ngọc Tượng.
Lăng Ngọc Tượng vẫn trừng trừng nhìn y, Liễu Kích Yên không thèm nhìn, một mặt hút thuốc, một mặt lẩm bẩm:
– Đã mười năm, từ khi gia sư Ba Thục Nhân bị các ngươi vây giết trên đỉnh Hoa Sơn, bọn ta liền bị trăm ngàn cừu gia truy sát, bọn ta lúc đó gian khổ vô cùng, địch nhân đa số võ công cao minh, ngày hưởng lạc sinh nhai của bọn ta đã kết thúc ... Muốn trốn, trốn đi đâu? Thiên hạ tuy rộng lớn, cường thù lại quá nhiều, không còn chỗ cho bọn ta ẩn trốn. Sau này bọn ta nghĩ đến chỉ còn nước đầu nhập nha môn mới là chỗ núp mình tốt nhất. Cho nên bọn ta chia nhau đầu nhập vào những phủ quan khác nhau, khổ luyện "Phi Huyết Kiếm Pháp" của gia sư, lại đề phòng người khác nhận ra, chỉ đem kiếm pháp luyện thành trượng pháp, chùy pháp, cũng như ...
Liễu Kích Yên giơ giơ đầu ống điếu, ống điếu chế tạo vừa nhọn vừa thon:
– Cũng như ống điếu của ta.
Liễu Kích Yên lại nhíu mày trầm tư, hút thêm vài hơi, khói lửa trong đường lấp lóe tắt sáng, lúc hít cháy bừng, lúc hà ảm đạm:
– Chung quy ăn cơm công môn đã thành danh, không có ai hoài nghi đến thân thế của bọn ta nữa, chiêu pháp của bọn ta cũng đã luyện thành, đã đến lúc báo thù. Thù này nếu không báo sớm, bọn ta sợ các ngươi quy tiên chết già, sẽ tạo dựng nỗi hối tiếc cho ba sư huynh đệ bọn ta ...
Liễu Kích Yên càng nói càng kích động:
– Hôm đó lúc ta thình lình xuất thủ giết tam đệ của ngươi, lão ta lết thân thể bị trọng thương đi lấy Ngô Công Tiên, ta biết lão ta sống không nổi, cho nên ở lại không bỏ đi, bởi vì ta khẳng định các ngươi nhất định sẽ thỉnh ta đi điều tra án mạng, chính là cơ hội để ta danh chính ngôn thuận mời nhị sư đệ cùng tam sư đệ đến, tiếp tay đánh phá ...
Liễu Kích Yên nghiêm mặt:
– Ta không liệu được Lãnh Huyết cũng ngồi trong bàn tiệc ... bất quá hắn cũng không sống được lâu đâu, đến canh ba, hắn chết chắc, coi như là chết chung với các ngươi.
oo "Thùng ... thùng ... thùng ... thùng ... thùng", người đánh trống canh hồi nãy đi ngang qua cửa, cầm đèn lồng, ánh sáng mờ mịt khiến người ta nhìn không rõ đêm khuya thật ra tối tăm cỡ nào, sâu xa cỡ nào.
Đã canh một.
Người đánh trống canh hiển nhiên không cảm thấy sát khí trong nhà, cũng không ngửi thấy mùi máu, cho nên đã đi xa.
Trong đình viện lại hồi phục sự trầm tịch.
Lãnh Huyết trốn sau cửa.

Cửa mở rộng, cửa có hai cánh.
Trang Chi Động đang ở sau cánh bên kia.
Lãnh Huyết không động, Trang Chi Động không biết Lãnh Huyết đang ở đâu.
Kỳ thật bọn họ cách nhanh chỉ vài thước, ai phát hiện người kia trước, xuất chiêu đột ngột, đối phương chết chắc.
Nhưng không có ai phát hiện được đối phương, không có ai biết đối phương đang ở đâu.
Bọn họ cứ như vậy, xem ai nhẫn nại hơn ai.
Chung quy Lãnh Huyết đã nhịn không được.
Thính giác mẫn nhuệ siêu nhân của Trang Chi Động chợt nghe thấy Lãnh Huyết giống như một mũi tên từ sau cửa xông ra, trực tiến về phía đại sảnh, phóng rất nhanh, không thể hình dung được.
Không có vật gì nhanh bằng chùy của Trang Chi Động.
Trang Chi Động từ trong bóng tối hét lớn một tiếng:
– Chùy.
Thanh âm vừa phát ra, xích sắc đã "rẻng" kéo theo chùy bay ra, chùy đã đánh trúng một vật thể.
"Bập".
Trang Chi Động bỗng cảm thấy vật gã đánh nát bất quá chỉ là một bồn hoa.
Trang Chi Động cơ hồ lập tức phát hiện có gì không hay, hành tung của gã đã bại lộ.
Nhưng gã còn chưa kịp có động tác gì, lúc miệng gã vẫn còn nói chữ "chùy", giữa hai hàm răng hé mở đột nhiên đã lọt vào một lưỡi trường kiếm mỏng tanh.
Gã còn chưa kịp sợ hãi, đã cảm thấy cổ họng mằn mặn, sau đó cái gì cũng không còn biết nữa.

Hồi 3
Kết Thúc Bằng Tử Vong

Liễu Kích Yên chợt nhìn thấy ánh trăng sáng chiếu vào, nhíu nhíu mày nhìn Lăng Ngọc Tượng, lại cười nói:
– Lăng huynh, ngươi có biết tại sao ta cho đến bây giờ còn chưa giết ngươi không?
Tại sao ta muốn các ngươi chết từng người từng ngươi mà không nhất tề trảm tận sát tuyệt các ngươi không?
Lăng Ngọc Tượng giận dữ trừng trừng nhìn y, hao sức lắc đầu.
Liễu Kích Yên cười:
– Rất đơn giản, bắt các ngươi chết từng người một, thưởng thức được tư vị thân nhân táng tận, thưởng thức được tư vị khủng bố, thưởng thức được tư vị tử vong. Ta bây giờ đợi nhị sư đệ và tam sư đệ đem đầu Trầm Thác Cốt về tới, sẽ đến lượt ngươi ...
Liễu Kích Yên bỗng đứng dậy, hít liền mấy hơi thuốc, hiển nhiên có điểm bất an:
– Nhưng ta không thể đợi lâu, mê hương ngươi trúng sắp mất công hiệu rồi, ta phải trước tiên giết ngươi cái đã.
Một mặt đi đến gần Lăng Ngọc Tượng, một mặt lầm bầm tự nhủ:
– Kỳ quái, nhị sư đệ, tam sư đệ đáng lẽ đã đắc thủ rồi mới đúng.
Đột nhiên nghe bên ngoài có người lạnh lùng thốt:
– Đã đắc thủ rồi.
Liễu Kích Yên giật mình kinh hãi.
Cùng một lúc, hai cánh cửa tan nát, hai đạo nhân ảnh nhắm phía Liễu Kích Yên ào tới.
Liễu Kích Yên vội thoái lui.
Hai bóng người đó, một xông vào không trúng, ngã xoài dưới đất.
Bóng kia lại đập thẳng vào ghế Lăng Ngọc Tượng.
"Bình". Lăng Ngọc Tượng cả người lẫn ghế đều văng ra ngoài một trượng.
Người đập vào ghế cũng ngã xuống đất không dậy nổi.
Lối đánh liều mạng đó, tuy Liễu Kích Yên kinh nghiệm phong phú, cũng chưa từng thấy qua.
Sau khi hai cánh cửa vỡ vụn, ánh trăng như thủy ngân tràn ngập nội đường.
Liễu Kích Yên định hồn quan sát, chỉ thấy hai người ngã dưới đất không ngờ chính là Cao Sơn Thanh và Trang Chi Động.

Lăng Ngọc Tượng và Liễu Kích Yên đã cách xa nhau ngoài một trượng, khoảng cách giữa bọn họ có một người là là đáp xuống đất im ắng như chân mèo, giữa ánh trăng, không ai khác mà chính là Lãnh Huyết.
Liễu Kích Yên nhanh nhẹn giơ mũi ống điếu tà tà chỉ về phía Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết cũng bạt kiếm, mũi kiếm hướng về phía Liễu Kích Yên.
Hai người đều bất động.
Liễu Kích Yên đinh đinh nhìn Lãnh Huyết, chợt cười nói:
– Thì ra là ngươi.
Lãnh Huyết lạnh lùng thốt:
– Là ta.
Liễu Kích Yên nói:
– Ngươi xong chuyện trở về rồi đó hả?
Lãnh Huyết lạnh lùng cười một tiếng, lại thốt:
– Trở về kịp thời hả.
Liễu Kích Yên nói:
– May là ngươi đã trở về, Lăng đại hiệp bị người ta bỏ thuốc câm vào rượu, lại toàn thân mất hết lực khí, một mình ta e rằng không đủ sức bảo vệ ông ta.
Lãnh Huyết thốt:
– Thật đáng tiếc.
Liễu Kích Yên ngạc nhiên:
– Đáng tiếc cái gì?
Lãnh Huyết thốt:
– Lời nói láo nghe thật hay.
Liễu Kích Yên hỏi:
– Nói láo?
Lãnh Huyết thốt:
– Đáng tiếc hồi nãy ta lại ở ngoài cửa, nghe hết lời nói thật của ngươi.
Liễu Kích Yên cười:
– Ta không tưởng tượng được Lãnh Huyết hung thủ không đi truy tra mà lại lén nghe chuyện riêng tư của người ta.
Lãnh Huyết thốt:
– Hung thủ ta đã tra ra.
Liễu Kích Yên hỏi:
– Là ai?
Lãnh Huyết lạnh lùng đáp:
– Hung thủ là ngươi.
Liễu Kích Yên ngửa mặt cười lớn, giống như vừa nghe thấy một chuyện mười phần đáng cười.
Chỉ là lúc y cười, ánh mắt lại không có một chút ý cười cợt, lấp loáng liếc mũi kiếm của Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết cũng đinh đinh nhìn ống điếu của y, kể cả khi nói chuyện, chỉ cần sơ xuất một chút giữa lúc đàm thoại, bên kia tức thời nắm lấy cơ hội, toàn lực xuất thủ.
Liễu Kích Yên ngửa mặt lên trời cười lớn một trận, phát hiện mình dụ Lãnh Huyết xuất thủ không được, liền ngưng tiếng cười:
– Cao minh, cao minh.
Lãnh Huyết thốt:
– Ngươi cũng cao minh, nhưng không lừa gạt được ta.
Liễu Kích Yên hỏi:
– Ta chỉ muốn biết tại sao ngươi lại hoài nghi ta?
Lãnh Huyết đáp:
– Có trách cũng chỉ trách tại ngươi, ngươi nghĩ trận phục tập trước nhà Lưu Cửu Như tất có thể nhất cử tiêu diệt luôn ta, cho nên lưu lại một lỗ hở.
Liễu Kích Yên hỏi:
– Lỗ hở?
Lãnh Huyết đáp:
– Không sai, ngươi nói Lưu Cửu Như từng bị kết tội mưu sát, bị đày đi Liễu Châu, nhưng ta dò xét trên thi thể của gã, cố tìm dấu ấn nung tù phạm Liễu Châu, lại tìm không ra trên mình gã, cho nên ta nghĩ một người như Bộ Thần cũng có thể sai lầm sao?
Hay là cố ý nói sai? Ta lại điều tra đám người che mặt, phát hiện trên tay bọn chúng đều có tiêu xí, đều là dấu ấn nung cấm quân trong huyện thành. Người kia là ai mà có thể động dụng đám hảo thủ cấm quân?
Lãnh Huyết chằm chằm nhìn Liễu Kích Yên:
– Ta tự nhiên phải nghĩ đến cấm quân tổng giáo đầu Cao Sơn Thanh, mà Cao Sơn Thanh quả nhiên được ngươi kêu đến, cho nên ta bắt đầu hoài nghi, ngươi có ý vu hại Lưu Cửu Như có phải là muốn khiến ta phân thần, chuyển di mục tiêu? Giả như Lưu Cửu Như thanh bạch vô tội, ngươi có ý muốn ta theo dõi Lưu Cửu Như, tạo cơ hội cho thủ hạ của Cao Sơn Thanh hạ sát ta. Trên sự thật, ngươi đã làm sai một điểm, ngươi có cho người đi thông báo ta đi theo dõi Lưu Cửu Như cũng hà tất phải phái một số đông như vậy đến truy sát một mình Lưu Cửu Như. Bởi vì người ngươi muốn giết là ta, không phải là Lưu Cửu Như, nhưng giết ta không thành, chỉ còn nước giết Lưu Cửu Như, khiến cho ta lục lọi trên mình Lưu Cửu Như mà bỏ rơi các ngươi ...
Liễu Kích Yên cười lạnh:
– Bội phục, bội phục.
Lãnh Huyết thốt:
– Lưu Cửu Như trước khi chết có nói với ta người giết gã là một "công", chữ "công".
đó sau khi ta lục soát đám thích khách, liền khiến cho ta nghĩ đến tiếp theo

chữ “công”.
có thể là “công nhân” hoặc “công sai”, đang lúc ẩu đả, Lưu Cửu Như gặp công sai xuất hiện, tất nhiên không phòng bị, cho nên các ngươi cũng có thể nhất kích đắc thủ.
Liễu Kích Yên nói:
– Kế hoạch của ta thiên y vô phùng, áo trời không hở chỗ chắp vá, phạm vào một lỗi lầm như vậy, ta thật không còn gì để nói.
Lãnh Huyết lạnh lùng cười thốt:
– Thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu, không có bất kỳ một kế hoạch phạm tội nào là thiên y vô phùng, hà huống chỗ sơ lậu của ngươi không phải chỉ có một.
Liễu Kích Yên hỏi:
– Không phải chỉ có một?
Lãnh Huyết đáp:
– Hồi ngươi dẫn Quy Kính Uyên đi, lợi dụng cơ hội câu kéo Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh vào, ta đã cảm thấy kỳ quái. Quy ngũ hiệp tính khí nóng nảy, bất chấp tất cả mà truy địch, đó là chuyện đương nhiên, nhưng “Bộ Thần” làm sao có thể bỏ rơi nhân chứng không thèm bảo vệ, trái lại lại đi truy địch, kết quả để cho A Phúc bị giết -- A Phúc sở dĩ trốn ở phòng cũi, không dám đi gặp Kim phu nhân, bởi vì gã đã nhìn thấy người giết Kim tam hiệp là ngươi, mà ngươi lại đang ở bên cạnh Kim phu nhân, không trách gì A Phúc không dám bẩm báo với Lăng đại hiệp. Quy ngũ hiệp còn lại một mình, ngươi thừa cơ giết chết, còn giả như thụ thương, quay trở về phòng cũi, đó là chiêu Man Thiên Quá Hải ...
Liễu Kích Yên cười lạnh:
– Trên thực tế, Lăng Ngọc Tượng, Mộ Dung Thủy Vân, Trầm Thác Cốt từng người một cũng không khỏi bị ta qua mắt.
Lãnh Huyết cười lạnh:
– Nhưng ngươi có thể qua mắt được bao lâu? Ta nhìn thanh chùy giắt bên hông Trang Chi Động, nghĩ đến vết thương trên mình Lưu Cửu Như, trong lòng liền rất hoài nghi, ta biết không có chứng cớ, nói ra cũng khó làm cho người ta tin được, cho nên mới đề xuất kiến nghị muốn đồng hành với Mộ Dung nhị hiệp, nhưng vẫn thất bại, các ngươi dùng xe lớn cách ly thị tuyến của ta, lại sai khiến Trang Chi Động và Cao Sơn Thanh giết ông ta, nếu không phải các ngươi đã thông báo trước, ai lại có thể dự đoán mà bố hạ phục binh?
Liễu Kích Yên cười lạnh:
– Nhưng Cao Sơn Thanh đâu có đi chung với ngươi?
Lãnh Huyết thốt:
– Ta nhìn thấy Mộ Dung nhị hiệp đằng trước đằng sau có hai vết thương, ta

liền hoài nghi, Cao Sơn Thanh đã không có đi theo thì hung thủ kia là ai? Sau này mới biết ngươi đề nghị Cao Sơn Thanh đi tìm mua thuốc dịch dung, kỳ thật là đi chấp hành nhiệm vụ giết người. Mộ Dung nhị hiệp tuy thông minh, nhưng giữa lúc cùng mấy chục người đả đấu, nghĩ người đồng hành tất có thể trợ giúp mình, không ngờ trái lại bị độc thủ ... Ông ta muốn nói cho ta biết người giết ông ta là ai, Trang Chi Động tức thì tung vài tên cấm quân vây đánh ta, cho đến khi ông ta tắt thở, nhưng các ngươi đã làm sai. "Thiết Chùy" Trang Chi Động không ngờ cả vài tên tiểu tặc cũng không giải quyết được là sao? Trang Chi Động nói gã đã giết vài tên bịt mặt, nhưng ta đã có thỉnh giáo qua Lăng đại hiệp, người chết nằm dưới đất ta đều đã xem xét kỹ càng, quả thật đều vì trúng "Thất Toàn Trảm" mà chết, lại không có một ai trúng chùy mà chết, tại sao Trang Chi Động lại phải lừa gạt ta? Đó không phải đã quá rõ ràng sao? Mộ Dung nhị hiệp nói ông ta chém đối phương một đao, người trúng đao không phải là Trang Chi Động mà là Cao Sơn Thanh, cho nên gã mới giả trang thành một khất cái chân què khiến người ta không thèm để ý tới, bởi vì chỗ trúng đao của gã chính là trên chân.
Liễu Kích Yên nhất thời nói không nên lời, chỉ còn nước cười khẹc khẹc hai tiếng.
Lãnh Huyết thốt:
– Tất cả chỉ là ức đoán, cho nên ta mới đi tìm chứng cớ, nói là đi gặp Lỗ tri phủ, trên sự thật ta đi nghe ngóng cho rõ ràng, ngươi, Trang Chi Động, Cao Sơn Thanh ba người thường hay đi chung, chiêu thức sử dụng, ngoại trừ binh khí bất đồng ra, mỗi một chiêu xuất thủ cơ hồ không có ai có thể tiếp đỡ, thủ pháp thập phần tương đồng. Những người chết bịt mặt kia quả thật là cấm quân, hơn nữa lúc sinh tiền đối với Cao Sơn Thanh nghe lệnh răm rắp, lại thêm lúc vụ án Lưu Cửu Như phát triển, Cao – Trang hai người không có mặt trong nha môn, cũng không ở trong phủ, những thứ đó đều là bằng chứng, ta vội vàng quay về, vốn muốn thiết pháp liên thủ cùng Lăng đại hiệp và Trầm tứ hiệp, gom bọn ngươi vào một lưới, không ngờ bọn họ đã trúng độc thủ.
Liễu Kích Yên hận thù nói:
– Giỏi, giỏi, ta chỉ chưa minh bạch một chuyện.
Lãnh Huyết hỏi:
– Chuyện gì?
Liễu Kích Yên hỏi:
– Cho dù ngươi có tài trí tới cỡ nào, làm sao biết hai gã Trang – Cao khi nào tập kích ngươi? Làm sao tập kích ngươi? Nếu quả ngươi không biết, lại làm sao tránh né được hợp kích thiên y vô phùng của bọn chúng?
Lãnh Huyết đáp:
– Chỉ vì bọn chúng nghĩ ta chưa từng hoài nghi bọn chúng, nhưng ta đã nghi

ngờ bọn chúng, nhất định cẩn thận quan sát, ta vừa về đến Kim phủ liền phát hiện trên cội ngô đồng có máu tươi, hài của Cao Sơn Thanh cũng có vết máu, ta liền biết nếu không phải Lăng đại hiệp đã gặp độc thủ thì cũng là Trầm đại hiệp, hoặc giả cả hai người đồng thời trúng phục. Trong lòng ta nghĩ, đã là ta trở về như vầy, bọn chúng nhất định sợ ta phát hiện, tất phải giết ta, cho nên ta đã đoán định hai gã Trang – Cao sẽ xuất thủ, hơn nữa cũng đã từ vết thương trí mệnh của Mộ Dung nhị hiệp mà liệu giải vị trí xuất thủ của bọn chúng, cho nên vừa xuất thủ liền giết chết Cao Sơn Thanh, còn lại Trang Chi Động không nhẫn nhịn được, cũng chỉ còn có một con đường chết.

Liễu Kích Yên chợt ho khan một tiếng:

– Lãnh huynh.

Lãnh Huyết không động dung chút nào, đáp lời:

– Ừm.

Liễu Kích Yên thốt:

– Bọn ta đã nhiều năm giao tình, hà huống đều cùng nghề bộ khoái sinh nhai, xin Lãnh huynh thương tình mở một góc lưới, Lăng đại hiệp ta giao lại cho ngươi, cái chết của nhị sư đệ và tam sư đệ, ta từ nay tuyệt không kể lể với ngươi nữa, nhưng xin Lãnh huynh nhấc tay rộng lượng cho.

Lãnh Huyết hỏi:

– Ngươi và Lăng đại hiệp đã có giao tình bao nhiêu năm rồi?

Liễu Kích Yên trầm ngâm một hồi:

– Đã ba năm.

Lãnh Huyết lạnh lùng thốt:

– Ba năm tri giao, còn hạ được sát thủ, hôm nay ta tha ngươi, ngày sau ngươi giết tới ai đây?

Liễu Kích Yên cười khổ:

– Vậy Lãnh huynh muốn người huynh đệ này phải làm sao đây?

Lãnh Huyết bình tĩnh đáp:

– Chỉ có một con đường.

Liễu Kích Yên hỏi:

– Con đường gì?

Lãnh Huyết đáp:

– Từ đây đi đến cửa nha môn ở huyện, ta đưa ngươi đi, ngươi tự đi tự thú.

Liễu Kích Yên cười lạnh:

– Cách đó không được.

Lãnh Huyết thốt:

– Ngươi chỉ có một con đường, nếu không ta bắt ngươi đi.

Liễu Kích Yên cười lạnh:

– Ngươi có thể bắt ta sao? Sao còn chưa xuất thủ?

Lãnh Huyết thốt:
– Ta đã xuất thủ từ sớm, ta xuất thủ mà ngươi còn chưa biết sao?
Liễu Kích Yên toàn thân chấn động:
– Ồ?
Lãnh Huyết thốt:
– Ta phát hiện ra thân phận của ngươi, ta vạch trần bí mật của các ngươi, ta chỉ ra ngươi là hung thủ, ta giết chết hai trợ thủ của ngươi, vừa bắt đầu là ta đã chiếm ưu thế, sát khí của ngươi bị ta bao trùm, thanh thế của ngươi bị ta áp bức, ngươi còn bằng vào nhuệ khí gì mà tác chiến với ta? Ngươi vốn không nên nghe những lời nói của ta.
Liễu Kích Yên bỗng thở dài:
– Không sai.
Lãnh Huyết thốt:
– Ngươi đã không còn có thể chạy thoát, sao không thúc thủ chịu trói?
Liễu Kích Yên hỏi lại:
– Ta đã không còn có thể chạy thoát, sao ngươi còn chưa bắt giữ ta?
Lãnh Huyết cười lạnh:
– Ta bắt không được ngươi.
Liễu Kích Yên cũng cười lạnh:
– Không sai. Phương pháp của ngươi chỉ có thể hù dọa mấy tên tiểu tặc mới vào nghề, đừng quên ta cũng là đại bộ đầu, ta cũng đã xuất thủ, ngươi sao lại không biết chứ?
Lãnh Huyết hỏi:
– Ngươi đã xuất thủ cái gì?
Liễu Kích Yên lạnh lùng đáp:
– Nhất kích của ngươi nhanh mạnh khó bì, nhất kích của ta uy thế khó đương đầu, nhưng trên lưng và trên vai ngươi mang hai vết thương, khó tránh khỏi có ảnh hưởng đến tốc độ xuất kiếm của ngươi, ngươi bôn ba cả ngày, mới đánh hai trận, mà thân thể của ta trạng thái lại đang lúc cường thịnh. Ngươi mới giết chết hai người, sát khí đã giảm, ta hôm nay chưa khai sát giới, luận về sát khí, ngươi không bằng ta! Bên người ngươi lại còn có một Lăng Ngọc Tượng không thể động đậy, ta có thể một chiêu đánh ngươi, cũng có thể đánh Lăng Ngọc Tượng, bên mình ta lại không có ai khác, luận về hình thế, ta lại thắng ngươi! Ta tại sao lại phải chạy? Ta đang muốn giết ngươi mà!
Lãnh Huyết toát mồ hôi, cười lạnh:
– Ngươi giết không được ta đâu.
Liễu Kích Yên thốt:
– Có lẽ vốn là ta không giết được ngươi, nhưng ngươi không nên hỏi những câu vừa rồi, hiện tại ngươi không khỏi có chút sợ hãi.

Lãnh Huyết cười lạnh:
– Ngươi có thể thử mà.
Chợt giữa lúc đó, hai người đều tĩnh lặng hẳn.
Không khí trong đường cũng ngưng kết theo.
Một trường ác đầu sắp khai diễn, có nói gì thêm nữa cũng vô bổ.
Trong lòng Lãnh Huyết biết, bằng vào võ công của Liễu Kích Yên, mình chỉ sợ rất khó lòng thắng được y, hơn nữa đối phương cũng rất khó lòng thắng được mình, bất quá chiêu thức của hai người đều dĩ công vi thủ, e rằng chiếu theo tình hình tất sẽ có thương vong.
Ý tưởng của Liễu Kích Yên cũng vậy, cho nên y muốn tận lực đả kích đối phương, khiến cho đối phương lo sợ hoặc buông thả, mình mới có thể có cơ hội thừa cơ.
Lãnh Huyết nhìn chăm chăm lên ống điếu của Liễu Kích Yên.
Liễu Kích Yên nhìn chăm chăm kiếm của Lãnh Huyết.
Sẵn sàng bùng nổ.
Đột nhiên ngay lúc đó, Liễu Kích Yên và Lãnh Huyết cùng phát ra một tiếng nộ hống.
Hai người mau mắn xông đến gần.
Là kiếm của Lãnh Huyết đâm trúng Liễu Kích Yên?
Hay ống điếu của Liễu Kích Yên điểm trúng Lãnh Huyết?
Giây phút bọn họ tiếp cận, trong ống điếu của Liễu Kích Yên bỗng bắn ra hơn mười đạo tinh hỏa.
Nguyên lai trong ống điếu của y cũng có giấu ám khí.
Y đốt cháy thuốc lá trong ống điếu, miệng ống điếu linh hoạt, lúc nào cũng có thể phát xuất ám khí.
Tinh hỏa đẹp mắt, ép bức Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết tính toán kịp thời, lia liên hoàn mấy kiếm "leng keng", vừa nhanh vừa chuẩn, mũi kiếm đập tinh hỏa văng ra xa.
Nhưng Liễu Kích Yên đã đoạt được tiên cơ.
Ống điếu của Liễu Kích Yên vẩy một cái, nhanh nhẹn như sấm chớp tiến thẳng đến lồng ngực của Lãnh Huyết.
Lúc đó chợt có một tiếng hét lớn.
Lăng Ngọc Tượng đằng sau Lãnh Huyết bỗng cả người lẫn ghế bay qua đỉnh đầu Lãnh Huyết, đè áp Liễu Kích Yên.
Cái đè đó như Thái Sơn áp đỉnh.
Cũng trong cùng một phút chốc, Lăng Ngọc Tượng đã rút ra một thanh bảo kiếm.
"Tang!".
Ánh vàng phất lên, một luồng cầu vồng đánh về phía Liễu Kích Yên.
"Trường Không Thập Tự Kiếm"!

Mê hương chỉ có thể làm mê hoặc Lăng Ngọc Tượng một canh giờ, hiện tại dược lực của mê hương đã hết, lúc Liễu Kích Yên và Lãnh Huyết đối thoại, Lăng Ngọc Tượng đã lẳng lặng hồi phục lại công lực.
Liễu Kích Yên nộ hống, phẩy ống điếu, nghênh không đánh ra.
Cầu vồng vàng cực nhanh, ống điếu càng nhanh hơn!
Ống điếu hòa nhập vào cầu vồng.
Cầu vồng tắt diệt.
"Phập".
Ống điếu của Liễu Kích Yên đã hòa nhập vào ngực Lăng Ngọc Tượng.
Lúc đó, Lãnh Huyết đã gạt hết tinh hỏa, xoay hông xuất kiếm.
"Phốc".
Một cầu lụa trắng từ bên người Lăng Ngọc Tượng bay qua, đánh thẳng về phía Liễu Kích Yên.
Liễu Kích Yên ống điếu vừa đâm trúng Lăng Ngọc Tượng, kiếm của Lăng Ngọc Tượng cũng không còn đâm xuống được nữa.
Nhưng cả người Lăng Ngọc Tượng lẫn ghế vẫn đè xuống.
Liễu Kích Yên dùng tay xô một cái, đánh bay ghế ngồi của Lăng Ngọc Tượng.
Cầu lụa trắng từ bên dưới đánh lên, xuyên thẳng vào yết hầu của y.
"Phập".
Liễu Kích Yên ngẩn người, ống điếu đẫm máu rơi xuống.
"Bành".
Lăng Ngọc Tượng theo ghế rơi xuống ngoài mấy thước.
Lãnh Huyết bất động, kiếm của chàng vẫn ghim trong yết hầu Liễu Kích Yên, vừa trắng vừa chói, rút ra từng phân từng phân, không lấm chút máu.
Liễu Kích Yên cũng bất động, Lăng Ngọc Tượng càng không thể động.
Liễu Kích Yên dùng một thứ mục quang đến chết cũng không tin trừng trừng nhìn Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết rút mạnh một cái, kiếm vừa rút ra, máu Liễu Kích Yên phún trào.
Liễu Kích Yên ôm cổ họng, khặc khặc vài tiếng, trừng trừng nhìn Lãnh Huyết:
– Giỏi, giỏi, Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ, Lãnh Huyết, ta ...
Liễu Kích Yên ngã quỵ, vĩnh viễn cũng không nói hết được chữ cuối cùng.
Lãnh Huyết ngây người, tức thì chạy đến chỗ Lăng Ngọc Tượng.
Chỉ thấy Lăng Ngọc Tượng sắc mặt trắng nhợt nằm dưới đất, trước ngực đẫm máu.
Lăng Ngọc Tượng biết Lãnh Huyết đang đỡ mình, cố gắng nở một nụ cười:
– Tạ ... tạ ... tạ ơn ngươi ...
Lãnh Huyết dùng chân khí bổn thân bức nhập nội thể Lăng Ngọc Tượng:

– Lăng huynh, đừng lo lắng gì, để ta kêu đại phu đến cứu chữa cho ông.
Lăng Ngọc Tượng cười thảm:
– Ngươi, ngươi nói cho ta biết, Trầm ... Trầm tứ đệ có phải đã bị dính độc thủ không?
Lãnh Huyết buồn bã không nói gì, Lăng Ngọc Tượng nước mắt rơi lã chã:
– Ta ... ta ... biết rồi ... Cảm tạ ngươi vì bọn ta ..., năm, năm huynh đệ ... báo thù ...
bọn họ đã chết ... ta ... ta cũng sống không có ý nghĩa gì ... Lãnh huynh ... ta xin ... ngươi một ... chuyện.
Lãnh Huyết hỏi:
– Chuyện gì? Ông nói đi.
Lăng Ngọc Tượng thở hổn hển:
– Mau ... mau đưa ta một miếng vải vàng ...
Lãnh Huyết vội xé một mảnh màn vải trong đường xuống, Lăng Ngọc Tượng cố gượng dậy, một mặt dùng ngón tay chấm vào máu, viết trên mảnh vải, một mặt run run rẩy rẩy nói:
– Ta ... ta đại khái không thể ... lên công đường ... Ta viết lá huyết thư này ... là bút tích của ta ... chỉ rõ tội trạng của ba ... ba người bọn Liễu Kích Yên ...
Lăng Ngọc Tượng tận hết lực kiệt viết xong lá huyết thư, chung quy không còn hơi sức ngã gục liền, Lãnh Huyết tiếp lấy lá huyết thư, đôi mắt vô lực của Lăng Ngọc Tượng nhìn chàng, lộ xuất nụ cười mong manh:
– Liễu Kích Yên nói với ta ... ngươi ... ngươi là hung thủ ... Ta không tin ... Ta không tin ...
Lãnh Huyết nén lệ, không ngừng gật đầu:
– Ta biết, ta biết ...
Lúc chàng nói "ta biết", Lăng Ngọc Tượng đã nhắm chặt mắt, từ giã cõi đời.
"Võ Lâm Ngũ Long" đã bị ba truyền nhân của "Phi Huyết Kiếm Ma" giết sạch.
Nhưng Kiếm Ma truyền nhân, Liễu Kích Yên, Trang Chi Động, Cao Sơn Thanh cũng vậy, vì chuyện này mà chết hết.
Thật là thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu.
– Vấn đề chỉ là lúc nào cái lưới thưa đó thu trói lại.
Lãnh Huyết trong lòng vẫn đang nghĩ đến mấy câu nói của Lăng Ngọc Tượng trước lúc lâm tử.
– " ... Y nói với ta ... ngươi ... ngươi là hung thủ ... Ta không tin ... Ta không tin ...".
Nhiệt lệ trong mắt chàng thủy chung vẫn không rơi.
– Còn lệ trong lòng chàng?

Hồi 4
Nhất Nhập U Minh

Ánh trăng vàng thê lương.
Giữa ánh trăng như u linh, có một giọng nữ thê lương mủi lòng khiến người ta rơi lệ, không lạnh mà phải rùng mình, lời ca nho nhỏ:
" ... ánh trăng mờ, bóng đêm chìm, trong U Minh phủ, trời trăng không ánh sáng, lại thêm vô số hồn ...".
Lời ca phiêu phưỡng qua sân vườn, lớn vởn qua khe lạch, chờn vờn qua rừng cây, thủy chung như ngưng mà lại không ngưng.
Trong khu rừng, có một đống lửa cháy ngùn ngụt, đứng ngồi kề đống lửa có ba người. Đó là ba đại hán mắt lồi râu xồm, ba thớt ngựa cột gần đó, vó ngựa lộp cộp khua vỗ mặt đất, đuôi ngựa phất phơ quét lưng đuổi đám ruồi muỗi quấy rầy.
Ba đại hán đó, một người chăm chú nhìn cục thịt đang nướng trên đống lửa, nhìn cung tiễn trên lưng gã có vẻ đang nướng vật vừa săn được. Một đại hán đang gặm một cục thịt vừa nướng chín, nhai nhồm nhoàm thích thú, đại hán còn lại chắp tay gối đầu, nằm ngửa mặt lên trời, chừng như đang trầm tư nghĩ ngợi gì đó.
Đất trời tĩnh lặng, liệt hỏa phừng phừng, lời ca kia lại không ngừng lất phất.
Đại hán đang ăn thịt nướng bỗng nhướng một bên mày dày, "hừ" một tiếng giận dữ:
– Con mẹ nó, nửa đêm canh ba còn hát hò quỷ ma, nếu để lão tử bắt được, trước hết chơi cho nó sướng.
Đại hán nướng thịt thốt:
– Kỳ lạ là lời ca lảng vảng mà người thì không. Hồi nãy tôi đi vòng vòng bảy tám vòng quanh khu rừng, tiếng ca không ngưng, mà không thấy tới một bóng quỷ, tà môn, tà môn.
Chợt vỗ "chát" một tiếng, tự đánh mình một chưởng.
Đại hán đang ăn thịt giật mình:
– Lão tam, ngươi làm gì mà tự tát mình vậy ? Lâu nay không đánh lộn, da đầu ngứa hả ?
Đại hán nướng thịt cười mắng:
– Con mẹ huynh, tôi đập muỗi mà, trong vòng bảy tám chục dặm quanh đây muỗi quá nhiều đi mà.
Đại hán ăn thịt không nói gì một hồi lâu, bỗng lại nói:

– Lão nhị, sao đêm nay cả đánh rắm cũng không ra một cái vậy ?
Đại hán đang nằm đáp:
– Tôi đang nghĩ tới một chuyện ...
Đại hán đang ăn không ngại phiền hà:
– Chủ ý quỷ quái gì đây ? Xem ngươi vui không vui, buồn không buồn ...
Đại hán đang nằm ngồi dậy:
– Đại ca, đêm nay có làm ăn không ?
Đại hán đang ăn ngẩn người:
– Trong vòng bảy tám chục dặm quanh đây, nhà nào cũng không nuôi nổi một con trâu, bọn ta đi đâu làm ăn được đây ?
Nguyên lai ba đại hán đó là "Thiểm Tây Tam Ác", đều là cự đạo nổi tiếng một dải Thiểm Tây, lão đại "Khai Sơn Phủ" Bảo Long, lão nhị "Tặc Công Kế" Bảo Xà, lão tam "Xuyên Vân Tiễn" Bảo Hổ, ba người võ công đều không tệ, không biết có bao nhiêu võ lâm hảo thủ, tiêu sư hộ viện đã chết vì trong độc kế của Bảo Xà, trên ám tiễn của Bảo Hổ, dưới thiết phủ của Bảo Long.
Bảo Xà ngồi dậy nói:
– Đại ca, huynh có nghe nói qua về dải Tương Giang này có một tòa "U Minh Trang" không ?
Bảo Hổ nói theo:
– Có, nghe nói "Minh" ở đây nghĩa là "sáng", nghe nói trang chủ của "U Minh Trang" gia tài ức vạn, lại thích thu thập kim ngân châu bảo, có rất nhiều hòm rương to lớn ...
Bảo Long lại trầm mặt:
– Không được, "Thiểm Tây Tam Ác" thật đã ăn phải tim gấu gan báo sao ? "U Minh Trang" trang chủ Thạch U Minh nghe nói võ công đã đạt đến cảnh giới nhập hóa, cả "Cửu Tý Lãnh Liên Hoàn" của đại a ca cũng phải khép nép chịu kém trong tay y, hiệu xưng "Tương Giang Đệ Nhất Nhân", đạo hạnh của ba người bọn ta làm sao mà xứng so với "U Minh Sơn Trang" ?
Bảo Xà lại lắc đầu cười:
– Đại ca có biết "U Minh Sơn Trang", hiện tại đã biến thành "U Minh Sơn Trang", "Minh" sáng đã biến thành "Minh" mù mịt không ?
Bảo Long kinh ngạc:
– Nói vậy là sao ?
Bảo Xà cứng cỏi đáp:
– Nghe nói "U Minh Sơn Trang" đã gặp đại kiếp, toàn trang trên dưới không có ai may mắn thoát nạn, đều đã đụng phải độc thủ của người nào đó, cũng không biết vì sao, nghe nói người trong trang ai nấy chết cũng nhe răng trợn mắt, chết cực kỳ thê thảm, máu bị hút cạn, thi thể tàn nát, cho nên ai ai cũng nói "U Minh Trang", Minh sáng, có quỷ ma tụ họp đã trở thành "U Minh

Trang", Minh mù mịt.
Lúc đó tiếng ca chợt ngưng hẳn, gió lùa ngọn lửa lúc tắt lúc sáng, cánh rừng dày đặc tối tăm, Bảo Hổ rùng mình run run:
– Nhị ca, huynh đừng hù nữa mà.
Bảo Xà cười:
– Hù cái gì chứ. Ta nghe nói những người khiêng thi thể trong "U Minh Sơn Trang".
ra đều kể là tài vật trong trang đều không bị dời chuyển, toàn bộ đều đặt chỗ cũ, tựa hồ không ai dám đụng đến ...
Bảo Long mừng rỡ:
– Đã là trong trang không có ai, gia tài "U Minh Trang" ngàn vạn, bọn ta phải hạ thủ mới được.
Bảo Xà lại lắc đầu:
– Đại ca chớ có nóng, "U Minh Trang" đó quả thật có đám tà môn, một năm nay, người tính toán động đến cái trang đó như huynh đệ bọn ta ít ra cũng có mười mấy hai chục người, nhưng vừa vào "U Minh Trang" là như trâu đất xuống biển, không có tin tức gì, nghe nó có người phát hiện thi thể đằng hậu sơn của "U Minh Trang", bị mổ bụng móc tim, thân thể tái nhợt, trên yết hầu có hai dấu răng, cả máu cũng bị hút cạn ...
Nói đến đó, gió lạnh lùa qua, không khỏi rùng mình run rẩy.
Bảo Long lại cười lạnh:
– Nhị đệ, sao đệ cũng tin vào mấy chuyện tà môn đó ? Không cần biết y là người hay là quỷ, trang chủ của "U Minh Sơn Trang" có là quỷ quái cũng phải gườm lão tử ta đây bổ cho một búa.
Bảo Xà cười:
– Đại ca thần uy kinh người, dĩ nhiên không sợ, lại biết những người tiến vào "U Minh Sơn Trang" so với ba người bọn ta, e rằng cả ba búa của đại ca chúng cũng tiếp không nổi, huynh đệ bọn ta đêm nay thân chinh xuất thủ, dĩ nhiên là khác rồi. Bất quá bọn người đang đêm lén lút tiến vào "U Minh Sơn Trang" sức lực không bằng, không chừng cũng đã bị sài lang ăn thịt, nhưng người vùng lân cận vào "U Minh Sơn Trang".
khiêng thi thể cũng thay phiên nhau nội trong một tháng la lên một tiếng mà chết đi, từ đó trở đi, "U Minh Sơn Trang" đã trở thành quỷ vực, người sống xung quanh cũng đã dọn đi xa hết, chuyện "U Minh Sơn Trang" có quỷ không ngờ quả là có thật ...
Bảo Hổ run giọng:
– Đã như vậy, bọn ta tránh làm phiền đến "U Minh Sơn Trang" đi.
Bảo Long hét lớn:
– Lão tam, buông bỏ kim ngân châu bảo sao được chứ, ngươi làm ta mất mặt quá.

Bảo Xà lại nói:
– Đại ca đừng giận, nếu tôi không dám đi thì cũng bất tất phải đề bạt tới cái trang đó trước mặt huynh, bất quá bọn ta phải tính kỹ từng bước mới được.
Bảo Long cười lớn:
– Đó mới là hảo nhị đệ của ta ! Cho dù Thạch U Minh còn chưa chết, ta cũng có thể chặn y vài búa, thắng cho dù không dễ, muốn chạy lại cũng không khó, lão tam, ngươi có đi không ?
Bảo Hổ nhăn mặt:
– Nhị vị ca ca đều đi, tôi làm sao mà dám không đi chứ ?
Bảo Long cười:
– Có tha ngươi cũng không dám không đi, được, lão nhị, sơn trang ở chỗ nào ?
Bảo Xà chỉ chỉ tay:
– Cũng gần thôi, ở ngoài cánh rừng này.
Bảo Long hươi hươi đại phủ trong tay:
– Được, đêm nay ta đi chém quỷ, hự, hự, hự, một búa một con quỷ, khà khà khà, bọn ta lên ngựa đi.
Ba người cưỡi ngựa, phóng như bay, chưa đến một khắc đã đến ngoài bìa rừng, chỉ nhìn thấy một góc mái ngói cao cao treo ngoài bìa rừng, "Thiểm Tây Tam Ác" nhìn nhau, lập tức quất ngựa ra khỏi rừng, liền thấy một tòa đại trang viện khí thế trầm hùng xuất hiện trước mắt.
Tòa trang viện đó xây dựng giữa rừng già và vách núi, phong độ trầm ổn, khí thế phi phàm, chỉ là hoang vu vắng vẻ, cho nên có vẻ quỷ khí âm trầm, ba người gò cương, tiếng ca chừng như ngưng mà không ngưng, như vui mà không vui lại vang lên bên tai ba người:
" ... ánh trăng mờ, bóng đêm chìm, nhất nhập U Minh, vĩnh viễn không siêu sinh, vô số linh hồn tội nghiệp".
Bảo Long vút phóng xuống ngựa, quát lớn:
– Rên rĩ làm người ta chán ngán, bọn ta tiến vào coi.
Bảo Hổ nghe lời ca đó, trong lòng đã thật sự phát lãnh, xuống giọng:
– Đại ... đại ca, thật phải tiến vào sao ?
Bảo Xà chợt thốt:
– Cũng được, đại ca, bọn ta để tam đệ ở lại chiếu cố mấy con ngựa, tránh chuyện bọn ta tiến vào trang bị người ta ăn cắp ngựa, lúc đó mấy hòm châu bảo cũng khó lòng mà vận chuyển, tam đệ, nếu ta và đại ca không ra đến, ngươi chạy càng xa càng tốt, vĩnh viễn không cần đến đây nữa, nếu cả ta và đại ca cũng địch không lại người ta, ngươi có đi cũng là tìm chết.
Bảo Hổ làm như bất đắc dĩ không vào chung được, mắt nhìn lướt qua tòa đại trang viện, âm phong lất phất, tịch mịch không có tiếng động, hạ giọng nói:
– Vậy tôi thủ đằng sau đợi đại ca và nhị ca.

Bảo Long cười lạnh:
– Ngươi cho ta thêm chút tinh thần rồi đó.
Vọng nhìn Bảo Xà, ba chân bốn cẳng leo lên tường.
Tường "U Minh Sơn Trang" cao hơn trượng, kiên cố dị thường, nếu không phải khinh công của "Thiểm Tây Tam Ác" không tệ, cũng không thể nào leo qua được.
Bảo Hổ nhìn Bảo Long và Bảo Xà leo lên đến đầu tường, nhìn quanh quất bên trong một vòng, phất phất tay, liền leo xuống bên trong, không còn nghe tiếng động gì nữa.
Bảo Hổ giương mắt đợi, gió lạnh lùa ngang, lá cây xào xạc, Bảo Hổ mấy lần cơ hồ nghĩ có người thổi thổi đằng sau lưng gã. Đợi qua một canh, Bảo Long và Bảo Xà cũng chưa đi ra, trong viện cả một chút âm thanh cũng không có. Vì tường quá cao, Bảo Hổ cũng không thấy được trong viện đã xảy ra chuyện gì.
Bảo Hổ cứng đầu ngồi đợi, lại một canh giờ trôi qua, bên trong vẫn không có một chút tiếng động. Chiếu theo tình hình mà nói, cho dù Bảo Long và Bảo Xà muốn lấy hết tiền tài của toàn trang viện, đáng lẽ cũng đã đắc thủ từ sớm, hoặc Bảo Long và Bảo Xà ngộ địch cũng đáng lẽ có chút động tịnh.
Bảo Hổ nghĩ ngợi, lo lắng thập phần, lời nói của Bảo Xà kêu gã tự động bỏ chạy còn vang bên tai, bất quá Bảo Hổ vẫn còn là một hán tử trọng nghĩa, nghĩ đến bao năm trời ba huynh đệ hoành hành giang hồ, nếu hai huynh trưởng đã gặp bất trắc, mình có sống cũng có ý nghĩa gì chứ ? Nghĩ đi nghĩ lại, nghiến răng rút tên bắn ra, "vút" một tiếng, mũi tên ghim chặt lên tường, đuôi tên cột dây dài, Bảo Hổ nắm sợi dây leo lên đầu tường, nhảy xuống dưới, biến mất bên trong tường.
Bất quá gã vừa nhảy vào trong, lập tức phát ra một tiếng thét thảm cực kỳ kinh khủng nát tim vỡ gan. Sau tiếng thét thảm khốc đó, lại trở lại tĩnh lặng không một tiếng động. "U Minh Sơn Trang" vẫn tĩnh mịch yên ắng, cũng không có ai từ bên trong đi ra, sau núi ngẫu nhiên truyền lại vài tiếng sói hú thảm liệt.
"U Minh Sơn Trang" vẫn như một người khổng lồ đứng sừng sững trên vách núi, một bóng tối âm u, tuyệt không hơi tiếng.
Không ai còn có thể gặp "Thiểm Tây Tam Ác" nữa.
Sợi dây trên đầu tường cùng với tên nhọn dần dần bị mưa gió xói mòn, dây bám đầy rong rêu, tên rả mục rỉ sét.
oo Ánh bình minh tươi tắn, từ tàng cây len lỏi lắc rắc xuống dưới, chiếu rọi làm cho tâm hồn thân thể thư thái, dễ chịu vô cùng.
Trong rừng cây cỏ đọng giọt ban mai, làn sương vây phủ cành cây.
Chợt một tràng tiếng vó ngựa gấp gáp truyền đến, hiển nhiên hành trình phi nhanh cực kỳ, trong khoảnh khắc đã xuyên qua rừng rậm, phóng ra ngoài bìa

rừng, vội vàng gò cương, tổng cộng có bốn thớt ngựa, đang phi nước đại mà đã đứng dựng lại liền, hơn nữa cả bốn thớt ngựa tuyệt không kinh loạn chút nào, có thể thấy bốn người trên ngựa biệt tài cưỡi ngựa không tệ, lại phối hợp cực kỳ ăn ý.
Ngựa vừa dừng chân, bốn tăng nhân tráng niên trên ngựa nhảy xuống, áo rộng tay to, bước đi phần phật cuốn gió, bốn người tuy thể tráng lực đại, nhưng vừa nhảy xuống ngựa không ngờ lại không phát ra một tiếng động nào.
Bốn vị tăng nhân đó dừng trước cửa "U Minh Sơn Trang", nhìn quanh bốn phía, chợt nghe trong rừng vang vọng một trận cười dài, có người nói rang rảng:
– Thiếu Lâm Đạt Ma Viện, Long – Hổ – Bưu – Báo tứ tăng, quả nhiên danh bất hư truyền.
Chỉ thấy một lão ông râu trắng chống gậy đi đến gần. Lão ông đó tuy tuổi tác đã cao, nhưng song mục lại lấp loáng hữu thần, quải trượng cầm trong tay ít ra cũng phải nặng bốn năm chục cân, lão ông đó lại nhấc lên như không.
Bên cạnh lão ông có hai người, một người cỡ bốn năm chục tuổi, mày dày râu đen, bộ dạng thập phần cương chính, người kia khoảng độ hai mươi mấy, nhưng bộ dạng thập phần tinh tế, lại khiêm tốn nhún nhường, có vẻ như văn sĩ.
Bốn vị tăng nhân nhất tề hướng về phía ba người:
– A di đà Phật, tiểu tăng đến trễ, xin Ông thí chủ đừng trách.
Lão ông cười:
– Lần này lão phu ước hẹn cao thủ hai phái Thiếu Lâm – Võ Đang đến tương trợ, dĩ nhiên phải đến trước hầu chờ, làm cho bốn vị lặn lội bôn ba, lão phu trong lòng đã cảm thấy bất an, nào dám trách cứ gì.
Lão ông chỉ người mặt mày cương liệt:
– Vị này là “Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ” Quá Chi Ngạnh tiên sinh. Vị kia là “Tiếu Ngữ Truy Hồn” Tự Văn Tú, Tự Văn học sĩ, mọi người chắc đã từng gặp qua nhau rồi chứ ?
Thiếu Lâm Tứ Tăng mới ra giang hồ, đương nhiên chưa gặp qua hai người kia, bất quá từng nghe nói ở Hà Nam có vị tú tài văn võ song toàn, nhưng thích nhất là đi thu thập dị sự trong nhân gian, nghe nói đó là vì muốn soạn viết một quyển sách. Người đó tựa hồ là người trước mặt, “Tiếu Ngữ Truy Hồn” Tự Văn Tú. Ngoài ra giang hồ còn có một hảo thủ tính cách cương liệt, gọi là Quá Chi Ngạnh, có mười thứ tuyệt kỹ, dưới trướng có mười đệ tử, mỗi người chỉ học một môn mà đã trở thành danh nhân có tiếng trên giang hồ, người trước mắt hiển nhiên chính là “Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ”. Bốn vị tăng nhân tuy danh tiếng cực cao, cũng thập phần cung kính hướng về phía

Tự Văn Tú và Quá Chi Ngạnh hành lễ.
Quá Chi Ngạnh chỉ lạnh lùng gật đầu một cái:
– Ta với các ngươi mục đích đến đây khác nhau, ta muốn vào tòa quỷ trạch này để bắt ba tên nghịch đồ của ta về xử tử, bọn ta bất tất phải giao hảo. Các ngươi cứ tiếp tục chào chào hỏi hỏi nhặng xị, để một mình ta tiến vào được rồi.
Tự Văn Tú lại cung cung kính kính vái một vái, hướng về phía Quá Chi Ngạnh cười nói:
– Quá huynh, nói như vậy là sai rồi, phải biết trong "U Minh Sơn Trang" này đã xảy ra kỳ án, cả nhà Thạch U Minh hai mươi ba miệng cũng chết bất minh bất bạch, tiếp đó không cần biết là ai tham lam muốn lén lút vào trang trộm đồ cũng đều bị bệnh nặng mà chết, hay hạ lạc bất minh, đệ đã soạn viết "Thương Hải Sưu Bí Lục", toàn dùng đề tài chính tận mắt mình thấy, nhưng cả Thạch trang chủ cũng gặp bất trắc, đệ cũng không dám ngang nhiên vào trang, Quá huynh nếu quá gấp gáp, không phải là quá mạo hiểm sao ? Chi bằng đợi Võ Đang Tam Tử đến cái đã, bọn ta sát vai nhập trang, cho dù đối thủ có mạnh đến cỡ nào, bọn ta cũng có thể ứng chiến được.
Tính khí Quá Chi Ngạnh nóng nảy nhất, nguyên lai gã thu mười đồ đệ, trong đó lão thất, lão bát, lão cửu là ba huynh đệ, học "Khai Sơn Phủ", "Xích Luyện Tiên", và "Xuyên Vân Tiễn", nhưng ba người lại len lén sau lưng sư phụ vô ác bất tác, phá hoại uy danh của Quá Chi Ngạnh, Quá Chi Ngạnh con người cường liệt, hành sự thập phần nghiêm chính, làm sao để cho "Thiểm Tây Tam Ác" hoành hành giang hồ cho được, cho nên quyết tâm giết chết không tha, nhưng sự tình tiết lộ ra, "Thiểm Tây Tam Ác" ngày đêm bỏ trốn, trên đường gian dâm cướp bóc, không từ một ngón nghề nào, Quá Chi Ngạnh và bảy đệ tử còn lại chia nhau truy tung, biết được ba người đã chạy đến dải Tương Giang, tháng trước nghe nói trên tường "U Minh Sơn Trang" có ghim một mũi tên cột dây, chính là dây thừng cột vào độc môn tiễn của mình sở chế, liền hạ ý đồ đi "U Minh Sơn Trang" coi thực hư ra sao, nếu "Thiểm Tây Tam Ác" đã chết, chuyện cũng bỏ qua, nếu còn sống sót, tức thì xử tử. Nhưng trên đường gặp được Tự Văn Tú, Tự Văn Tú nói "U Minh Sơn Trang" có quỷ, nay gặp Quá Chi Ngạnh đang đi nghiêm trừng ác đồ, cho nên Tự Văn Tú liền đi theo, đến xem cho rõ hư thật. Đến trước cửa "U Minh Sơn Trang", lại gặp "Thiết Quải" Ông Tứ tiên sinh, Ông Tứ cũng là vì "U Minh Sơn Trang" mà đến, Ông Tứ yêu cầu Tự Văn Tú cùng Quá Chi Ngạnh chờ cao thủ Thiếu Lâm – Võ Đang tề tựu rồi hãy nhất tề tiến nhập "U Minh Sơn Trang", Tự Văn Tú đương nhiên tuân theo, Quá Chi Ngạnh tuy nóng nảy, nhưng cũng nể mặt Ông Tứ, không dám phát tác, không muốn đợi cũng phải đợi.
Phải biết "Thiết Quải" Ông Tứ không phải chỉ đơn giản là võ công không tệ,

mà còn là vì nhân hậu chính nghĩa, nổi tiếng hiệp danh, lại từng ở Thiếu Hoa Sơn có cơ hội gặp được chưởng môn nhân của thất đại môn phái, hơn nữa lại có giao tình thân thiết với Cục chủ của "Phong Vân Tiêu Cục", người được tôn xưng là "Võ Lâm Đệ Nhất Nhân", "Thiên Hạ Đệ Nhất Đao", "Cửu Đại Quan Đao" Long Phóng Khiếu, cho nên người của hắc bạch lưỡng đạo đều kính Ông Tứ ba phần, sợ Ông Tứ ba phần. Bất quá "Thiết Quải" Ông Tứ sở dĩ có thể cản trở Quá Chi Ngạnh ngang nhiên xông vào trang cũng là vì có hảo ý, bởi vì nếu địch nhân thật có thể đánh gục Thạch U Minh trang chủ của "U Minh Sơn Trang", e rằng Quá Chi Ngạnh một mình một ngựa xông vào cũng tuyệt không nắm được tiện nghi lợi lộc gì.
Ông Tứ phen này đến "U Minh Sơn Trang", mục đích là vì trang chủ của "U Minh Sơn Trang" Thạch U Minh và lão ta có duyên gặp mặt mấy lần, Thạch U Minh con người lãnh ngạo, ít có bạn thâm giao, nhưng Ông Tứ là người trọng nghĩa, biết người trong "U Minh Sơn Trang" chết bất minh bất bạch, quyết lòng đến "U Minh Sơn Trang" xem tại sao, nhưng lão ta hành sự luôn luôn rất cẩn thận, liền ước hẹn hảo thủ của hai phái Thiếu Lâm – Võ Đang nhất tề đến tra tìm cho rõ chân tướng.
Chín năm trước thất đại chưởng môn nhân tương tụ ở Thiếu Hoa Sơn, lỡ uống nước sơn tuyền, trong suối lại có độc vật, thất đại chưởng môn vận công bức độc, mà ác đồ của "Huyết Y Phái" lại thừa cơ tập kích, may có Ông Tứ tiên sinh đi ngang qua Thiếu Hoa Sơn mới giải nguy giùm cho thất đại chưởng môn nhân, hai phái Thiếu Lâm – Võ Đương được coi là võ lâm tông chủ, hung án "U Minh Sơn Trang" không những kinh động đến nha môn, cũng kinh động đến Thiếu Lâm – Võ Đang, nay Ông Tứ có thư mời hẹn, Thiếu Lâm lập tức phái xuất "Long" – "Hổ" – "Bưu" – "Báo" tứ đại đệ tử trong Đạt Ma Viện lên đường, Võ Đang cũng liền sai "Võ Đang Tam Tử" đến Tương Giang. Lúc đó chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, ba bạch y trung niên đạo nhân từ xa phóng đến, "Thiết Quải" Ông Tứ cười lớn:
– Có phải là "Võ Đang Tam Tử" đã đại giá quang lâm ?
Ba người trên ngựa gò cương, từ từ xuống ngựa, chắp tay cười đáp:
– Võ Đang Tam Tử bái kiến Ông tiên sinh.
Ông Tứ phất tay:
– Được. Bọn ta cùng vào "U Minh Sơn Trang", không cần biết trong trang có yêu ma tà quái gì, bọn ta mười người cũng đủ để ứng phó.
Cười lớn một tràng, bước dài đi trước vào trang.
Thiếu Lâm Tứ Tăng, Võ Đang Tam Tử, cùng "Thập Bộ Truy Hồn Thủ" Quá Chi Ngạnh và "Tiếu Ngữ Truy Hồn" Tự Văn Tú nối bước nhập trang.
"U Minh Sơn Trang" vẫn tĩnh mịch một màn.
Không có thanh âm.
Chợt ẩn ước trong chỗ tối tăm sâu thẳm nhất của trang viện, có tiếng thét

thảm, kêu gào, than khóc, nghe thê thảm vô cùng. Nhưng mười võ lâm cao thủ nổi danh đây cho dù có đụng cường địch mai phục cũng tuyệt không cuồng loạn khủng hoảng như vậy.
Sau trận gào khóc đó, lại một khoảnh khắc tĩnh tại không động tịnh, đột nhiên lại có một trận thét gào thê thảm, phát ra tận ngoài trang viện, hiển nhiên những võ lâm cao thủ đó đã thoái lui ra trước vòng tường vây quanh trang viện, lại đụng phải một lần khủng hoảng cực lớn.
“Bình”, cửa lớn của "U Minh Sơn Trang" bị đánh bung ra, một người đầu tóc bù xù, y phục rách mướp, toàn thân nhuộm máu, mục quang đỏ ngầu, phát cuồng chạy ra ngoài.
Mười ngón tay, từ khớp xương thứ hai, không ngờ đều bị bẻ gãy đoạn, xương cốt đâm lòi ra khỏi thịt, tay đầy máu, không ngờ chính là Tự Văn Tú !
“Tiếu Ngữ Truy Hồn” bình thời lãnh tĩnh trấn định không còn thấy đâu nữa, hiện tại tình trạng của gã như phong cuồng, liều mạng phóng ra khỏi "U Minh Sơn Trang", trên gáy của gã ẩn ước có hai dấu răng, vừa chạy loạn vừa la hoảng:
– Quỷ ... thanh âm đó ... không còn sống ... thả ta ra ... công lực của ta ... a ... quỷ ... Long Ngâm Bí Cấp ... Quỷ ...

Hồi 5
Quan Đông Bôn Lôi

Ba năm sau, vào một đêm đông bão tuyết mù mịt.
"U Minh Sơn Trang" ngoài ba chục dặm, “Tiểu Liên Hoàn Ổ”, “Phong Lâm Độ”.
Một dải xung quanh đó, nội trong vòng ba bốn chục dặm đều không có nhà cửa, có thì cũng đã sớm dọn đi sạch sạch sẽ sẽ, từ khi chuyện "U Minh Sơn Trang" có quỷ truyền ra, "U Minh Sơn Trang", Minh sáng, thật đã trở thành một "U Minh Sơn Trang", Minh mờ mịt, người trú ngụ xung quanh vội vàng dời đi, người đi đường không ngại chọn đường vòng mà tránh "U Minh Sơn Trang".
Đương nhiên có những võ lâm hào kiệt tự thị tự cao, can đảm hơn người, không chịu đổi đường mà đi, hoặc những người đi đường chưa biết "U Minh Sơn Trang" có quỷ, những người đó vẫn đi ngang qua, bất quá cứ quất ngựa tung vó không ngừng, không dám liếc nhìn "U Minh Sơn Trang" tới một cái, phảng phất chỉ liếc một lần cũng có thể có đại họa ụp xuống đầu.
Muốn vượt qua "U Minh Sơn Trang" ra Tương Giang tất phải qua "Tiểu Liên Hoàn Ổ", ở những ụ tàu nho nhỏ đó thủy lộ chia làm mười ba đạo, lẫn lộn giăng dệt mê ly, người không am tường thủy đạo rất dễ dàng bị lạc đường, cho nên mới kêu là "Tiểu Liên Hoàn Ổ". "Tiểu Liên Hoàn Ổ" chỉ có một bến đò, gọi là “Phong Lâm Độ”. Bởi vì sau khi sự kiện "U Minh Sơn Trang" có quỷ phát sinh, khách đi thuyền ít đi, không ít thuyền gia cũng dọn đi, muốn qua đò cũng không phải dễ. Khách không thích thủy lộ, khó quá Độ, thành thử cũng là nguyên nhân cực ít khi có người đi đường thủy.
Nhưng đến mùa đông, thủy đạo kết băng, dễ đi hơn. Hiện tại chính là những ngày đầu đông, băng kết mỏng, nhưng vẫn chưa có nhiều người đi lắm.
Bên cạnh "Phong Lâm Độ" có một quán rượu, tửu kỳ rách nát bạc màu đong đưa như một ông lão đầu tóc bạc trắng run rẩy giữa màn mưa hoa tuyết trong gió bắc.
Khách qua "U Minh Sơn Trang" đều ghé vào khách điếm nhỏ này để ực chút rượu lấy can đảm, ngơi nghỉ tỉnh táo no bụng giải khát, bồi bổ tinh thần, vượt qua "U Minh Sơn Trang".
Tiểu điếm hoang lương đó tên là “Phong Lâm Tiểu Sạn”.
Hôm đó gió lớn, tuyết đổ đầy, lão đầu tử bán rượu nhìn gió bắc gào rít, bầu trời u ám, lẩm bẩm:

– Xem ra chỉ cần ông trời cho tuyết rơi thêm vài ngày nữa, băng trên bến sẽ đủ cứng, có thể qua sông rồi.
Một mặt lại kéo bàn toán, phát ra những tiếng lộc cộc rời rạc, chợt nghe tên tiểu nhị A Phúc đứng trước cửa la lớn:
– Lão Đa, lão Đa, có khách nhân tới, có khách nhân tới.
Lão Đa ngẩn người, trong lòng thầm hỏi sao khách đến sớm quá vậy, ra cửa coi thử, chỉ thấy giữa bão tuyết bước ra một đôi nam nữ, không cưỡi ngựa, y phục đơn bạc, nhưng giữa bão tuyết hai người lại phiêu dật như tiên, không có vẻ phí lực tốn sức gì mà đã đến trước điếm.
Lão Đa không khỏi há hốc miệng, bởi vì vùng đất hoang tịch không có khói bếp lửa lò này thường có sói tuyết mò ra, đàn bà con nít đều không dám đi ra ngoài, mà đôi nam nữ trẻ trung này lại chưa quá hai chục, còn vận y phục mong manh như vầy đi ra ngoài, lão Đa thật chưa từng thấy qua. Chỉ thấy thân hình nam nhân cao ráo gầy gò, đôi mắt thập phần tinh minh sắc bén, tướng tá quỳnh dao ngọc thụ, phong thần anh lãng.
Nữ mặc quần áo màu mè rực rỡ, mái tóc bồng bềnh như suối nước, trên hông thắt một dây hoa nhỏ, trên dây có hai tiểu kiếm cán ngọc long lanh, càng hiển lộ vẻ yêu kiều như hoa, dung quang sáng ngời. Nữ nhân đó nhìn lão Đa đang ngơ ngẩn, trề môi cười:
– Lão Đa khỏe chứ ?
Nụ cười đó khuynh quốc khuynh thành, lão Đa càng ngơ ngẩn, cả mấy tên tiểu nhị A Bổn A Phúc cũng nói không nên lời, thanh niên kia cười thốt:
– Lão Đa, có gì ăn không ? Dọn một bàn đi.
Lão Đa như vừa tỉnh mộng, chào mời khách thượng tọa, tỏ vẻ quan tâm:
– Nhị vị khách quan muốn qua “Phong Lâm Độ” à ?
Nam tử cười:
– Không sai.
Lão Đa nói:
– Hai vị khách quan xin đừng trách lão Đa này lắm lời, lão Đa muốn nói cho nhị vị biết "U Minh Sơn Trang" kia đã có nhiều người chết lắm a ...
Nam tử cười:
– Bọn ta đã biết rồi, không quan trọng gì lắm.
Lão Đa thấy đôi nam nữ khí độ phi phàm đó hiển nhiên là đệ tử nhà giàu sang, lưng đeo trường kiếm, nhưng vẫn chưa yên tâm:
– Nhị vị không sợ quỷ sao ?
Nữ nhân cười yêu kiều:
– Ở đó có quỷ sao ?
Lão Đa thấy nữ nhân không sợ sệt gì, hạ giọng nói tiếp:
– Nhị vị ăn mặc mỏng manh như vầy không sợ bị cảm lạnh sao ?
Nữ nhân cười:

– Lạnh ? Bọn ta không sợ lạnh đâu !
Lão Đa biết hai người này nhất định là người phi thường, không múa lưỡi nữa, rượu thịt đều đã bưng lên, lúc đôi nam nữ đang ngồi ăn, chợt không biết từ lúc nào ngoài cửa đã có hai người đứng chặn, đôi nam nữ không thèm ngẩng đầu dậy, vẫn tiếp tục chuyện trò to nhỏ, tiếp tục gắp thịt rót rượu.
Lão Đa cùng hai tên tiểu nhị đều giật nảy mình, lão Đa cơ hồ nghĩ mình hoa mắt, không ngờ được có hai người như vậy bước vào, vội chạy tới cười xu nịnh nghênh đón:
– Nhị vị khách quan, mời ngồi, mời ngồi. Lão hủ già cả mắt mờ không nhìn thấy nhị vị đại giá.
Nhìn kỹ thì thấy hay người đó không ngờ bộ dạng giống hệt nhau, trầm ổn lãnh tĩnh, bất quá một người cụt tay phải, một người lại cụt tay trái.
Lão Đa có hỏi gì hai hán tử đó cũng không trả lời, tìm một chỗ ngồi xuống, rót trà, hán tử bên phải lạnh lùng nói một câu:
– Lúc tuyết lọt vào, bọn ta đã tới rồi.
Lão Đa nhìn gió thổi lùa màn cửa, quả nhiên có tuyết rơi vào, nhưng cũng không làm sao hiểu thấu lời nói của người đó, bỗng lại thấy tấm màn rách bay bay, có bảy đại hán đã đi tới sát cửa điếm. Lão Đa la lớn:
– A Bổn, A Phúc, mau đi đón khách kìa.
Chỉ thấy bảy đại hán đó mày rậm mắt to, nghênh ngang bước vào, thần thái lại thập phần trầm tĩnh, hình dáng lại hoàn toàn khác nhau, bên hông mỗi người đều có đeo giắt binh khí, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, người đi đầu đeo một đôi lưu tinh chùy, người thứ hai đeo liên tử thương, người thứ ba cầm kim thương, người thứ tư quấn nhuyễn sách, người thứ năm cầm lôi công oanh, người thứ sáu cầm phán quan bút, người thứ bảy giơ một ngọn thiết chùy dài, dây sắt không ngừng đong đưa, càng kỳ quái là những đại hán đó đang mùa đông mà lại để ngực trần, trên ngực không ngờ đều có dùng đao khắc hai chữ "Phục Thù". Hai chữ đó không đơn giản là chỉ dùng đao khắc, mà lúc khắc, đao cũng đâm rất sâu. Binh khí bảy người đó sử, trong võ lâm tịnh không thường gặp, đều thuộc loại kỳ môn binh khí.
Mấy người đó cũng không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống, chợt màn cửa lại không có gió mà tự lung lay, bốn lão tăng áo xám, song chưởng chắp hình chữ thập, luồn qua cửa vào ngồi ở bàn kế bên, cũng không nói tiếng nào.
Lão Đa, A Bổn, A Phúc đang tính mở miệng chào hỏi, chợt lại nghe một tràng tiếng vó ngựa, ngựa mau mắn gò cương, cơ hồ cùng một lúc khi ngựa gò cương, hai lão đạo đội mão cao lưng đeo trường kiếm phiêu phiêu dật dật bay vào, cơ hồ hạ bàn bất động, vừa vào tới cửa thấy bốn lão tăng, liền vái chào, tứ tăng cũng chắp tay, hành lễ một cách im lặng.
Lúc đó bên trong điếm lại bước ra một người, người đó vận cẩm y, thái độ ung dung, kêu một bình rượu, tự rót cho mình.

Lúc đó ngoài điếm từ xa vang lên tiếng cước bộ trầm trọng, từng bước từng bước, không nhanh cũng không chậm, thanh âm không giảm nhược, cũng tuyệt không tăng cường, từ từ đi đến cửa điếm, "phạch" một tiếng vén bức màn bố, bước vào, ngồi đối diện đại hán mặc cẩm bào, cũng không nói tiếng nào, tự rót tự uống.
Phải biết tiếng cước bộ của người đó trầm trọng như vậy, nội lực tất cực cao, từ ngoài xa mấy chục trượng, tiếng cước bộ trầm trọng như sấm sét đã là khó lắm rồi, đã vậy càng lúc càng gần mà bước chân vẫn đều đều, vẫn bảo trì tiếng động như trước, phần nội lực đó càng ghê gớm không thể tưởng tượng được.
Đôi thanh niên nam nữ kia, nam ngẩng đầu hướng về phía hắc bào khách mới vừa bước vào nhìn kỹ một lượt, nữ lại ngước vụt dậy ngưng thị nhìn về phía đại hán cẩm bào, cùng một lúc hắc bào khách và đại hán cẩm bào cũng giương mắt nhìn về phía một nam một nữ kia, trong bốn đôi mắt đột nhiên thần quang bộc phát, lại đều cúi đầu uống rượu.
Lão Đa, A Phúc và A Bổn đều ngớ người như nhìn thấy quỷ, giữa đêm đông như vầy, không ngờ lại có bao nhiêu khách nhân kỳ kỳ quái quái như vậy ghé vào, trong lòng đang kinh hãi muốn hô hoán thì lại có bốn gã đầu đà thình lình thoáng hiện, xông vào nhanh chớp nhoáng, không thể hình dung nổi, mắt nhìn thấy bốn người sắp tông ngã một cái bàn, lão Đa há miệng định la lên, bốn người lại không biết làm sao thình lình ngồi gọn trên ghế hết, lão Đa thở phào một hơi, cảm thấy đêm này thật toàn là gặp tà môn.
Đến lúc đó, trong khách điếm lại có bốn kim y tráng hán, sáu võ lâm hào khách thay phiên nhau đến, trong nhất thời lão Đa cùng A Phúc A Bổn ba người bận rộn lúi húi chạy đi chạy lại. Mười người đến sau cười nói huyên thuyên không câu thúc gì hết, tuy mỗi người đều có tâm sự riêng, nhưng không như một nam một nữ, hai người cụt tay, bảy đại hán xăm trên ngực hai chữ "Phục Thù", bốn lão tăng, hai lão đạo cùng hai người cẩm y hắc bào và bốn gã đầu đà thần tình nghiêm túc. Mười người đó cười cợt chớt nhả, ăn to uống lớn, ngoại trừ bốn vị lão tăng, hai lão đạo, và đôi thanh niên nam nữ ra, trên mặt những người kia đều lộ vẻ khó chịu.
Chỗ ngồi trong điếm lúc đó đã đầy nghẹt, chợt lại có tiếng rền rĩ, ngoài điếm tiếng nói rầm rì, A Bổn mới nghe tiếng đã không khỏi cười khổ:
– Con bà nó.
A Phúc đi đến gần nói với lão Đa:
– Lão Đa, hôm nay buôn bán xong, lão phải thưởng thêm cho A Phúc vài đồng à.
Lão Đa dùng tay vỗ đầu A Phúc, thôi thúc:
– Đi, đi, đi, mau đi châm nước, lão Đa ta thấy mấy người này e rằng đều không phải là khách thường, nếu đắc tội chỉ sợ không những cái điếm này

cũng sập theo, mà ngươi cũng sẽ mất hết tiền đó.
Nói tới đó, người ngoài cửa đã bước đến sát cửa, hai đại hán thò tay nâng màn bố lên, một thiếu niên công tử y phục gấm tơ trang sức hoa quý cười cười bước vào, vừa vào tới đã bịt mũi:
– Tiệm này hôi quá.
Đại hán vén màn cười:
– Công tử ráng chịu một chút, tạm nghỉ chút đã, đợi băng đông là có thể thượng lộ.
Đại hán kia cười bồi theo:
– Công tử nhà ta là đệ nhất tài tử ở kinh thành, chỗ nào mà chưa đi qua chứ ? Cái tiểu điếm này có thể được công tử quang lâm, không biết đã là phúc đức mấy đời tu hành rồi.
Công tử rút trong người ra một cái bình làm bằng sứ nắp ngọc, dùng tay bôi bôi, trét hít trên mũi, bộ dạng như không để ý đến mọi người xung quanh vậy, bước vào, theo sau không ngờ còn có mười tám người nữa, già có trẻ có, mặt mày nếu không a dua thì cũng hung ác, thần sắc bỉ ổi. Vị công tử dẫn đầu đó bộ dạng không phải là khó nhìn, nhưng mười phần giống nữ nhân, lại tự cho mình dáng dấp thanh tuấn, làm bộ làm tịch, thái độ rỗng tuếch, khiến cho người ta cảm thấy khinh tởm.
Hai chục người đó vào trong điếm, thấy trong điếm đã ngồi chật hết, một đại hán lưng giắt hổ đầu đao đứng sau lưng gã công tử gầm lên:
– Bạch Đế Thành đại công tử Thường Vô Thiên Thường công tử của bọn ta đã đến, các ngươi còn không mau trốn tránh, không biết chết là gì sao ?
Thanh quản của đại hán to lớn như vậy, rống mấy tiếng mà không có ai ngẩng đầu liếc hắn tới một cái, đại hán đó nhìn quanh, chỉ thấy đám người trong điếm thần sắc nghiêm túc lầm lì, tên cáo giả cọp đó không ngờ lại sợ đến mức không dám nói tiếng nào nữa.
Chỉ nghe thấy thiếu nữ mặc áo màu mè hướng về phía thanh niên cao ráo anh tuấn cười yêu kiều nói:
– Công tử ăn diện kia là con trai của một phú hào ở Bạch Đế Thành, tên của gã là Thường Vô Thiên, phụ thân giàu có bất nhân của gã có mời vài người hữu danh bảo vệ cho gã, cũng học được võ công, nhưng hạng người đó không bao giờ chịu khổ luyện, cho nên võ công có hạng, nhưng lại làm ác không ngừng ...
Thiếu nữ nói huyên thuyên không dứt, thanh niên không ngưng gật đầu.
Lúc đó, lão Đa, A Phúc, A Bổn đều toát mồ hôi lạnh, bởi vì thiếu nữ kia nói chuyện như chỗ không người, Thường Vô Thiên cũng nghe thấy, giận dữ quay đầu, mắt chợt bừng sáng, không ngờ lại có một mỹ nữ như thiên tiên biến thành người như vậy, liền mặt mày tươi dịu, nộ khí tiêu tan, cười nham nhở:

– Tiểu nương tử, được a, nàng nói công phu ta không ra gì, đi đi đi, đi về cho công tử ta đây luyện công phu, nàng sẽ biết "công phu" của công tử ta đây, hắc hắc hắc, giỏi hay là không giỏi ...
Thanh niên quắc mắt nhìn Thường Vô Thiên, mục quang tỏ lộ sát khí, Thường Vô Thiên giật bắn mình, năm mãnh hán áo tím đứng bên cạnh Thường Vô Thiên hạ giọng nói với Thường Vô Thiên:
– Thường công tử, ả kia để huynh đệ bọn tôi bắt cô nương kia, giết nam tử đó cho ngài, sao hả ?
Thường Vô Thiên cười nhe răng:
– Quyết định vậy đi, mau mau có thưởng.
Năm đại hán vừa nghe có thưởng, tranh nhau bước tới, đám người đi chung vừa nghe có thưởng lại giận mình đã bỏ qua cơ hội lập công.
Năm đại hán áo tím đã bước đến gần sau lưng thanh niên nam nữ đó, một đại hán mặt đầy mụt u hét hỏi:
– Tiểu nương tử, nàng nên theo công tử nhà ta tận hưởng phong lưu ...
Thiếu nữ mặc áo màu tươi tắn vẫn chậm rãi trò chuyện, nhìn về phía thanh niên, tựa như hoàn toàn chưa phát giác có năm người ở sau lưng, vẫn cứng cỏi:
– Đám người kia đều là thực khách của Thường Vô Thiên, chỉ tiếc toàn là bọn hùa theo kẻ bạo ngược, gian dâm trộm cướp, không có chuyện gì là không dám làm, ủng hộ Thường Vô Thiên làm chuyện vô pháp vô luật, như năm tên áo tím kia chính là "Giang Tả Ngũ Giao", lâu nay chuyên cướp thuyền chài giết người, toàn làm chuyện ác ...
Đại hán mặt đầy mụt u nghe nói đến đó, nổi nóng bốc ba tầng mây, "xoẻng" một tiếng rút đao ra, một đao chém thẳng xuống đỉnh đầu của thanh niên:
– Được, để ta chém đầu ngươi đem dâng cho công tử.
Thanh niên vẫn chú thị nhìn thiếu nữ mặt áo màu mè, chừng như cho dù trời có sập cũng không chịu dời mục quang khỏi mặt thiếu nữ, đối với một đao đó càng hoàn toàn như là không cảm thấy gì hết.
Ngay lúc đó, hắc bào nhân ngồi bên phải chợt đứng dậy, căn bản không thấy rõ hắn có động tác gì, đột nhiên đã đến trước mặt đại hán mặt đầy mụt u, đại hán đó chỉ cảm thấy có bóng người hoa lên trước mắt, tay chân không ngờ đều bị người ta chế ngự, không còn đường thoát, một đao đó cũng không chém xuống được.
Hắc bào nhân đứng đối diện bắt lấy đại hán mặt đầy mụt u, đột nhiên xông ra ngoài điếm. Trong điếm không thiếu gì người ngồi, cửa điếm còn có mười mấy hai chục người đứng, nhưng hắc bào nhân như một làn sương thoáng tan biến, cả vạt áo của người ta cũng không chạm tới chút nào, tấm màn bố che cửa cũng không thấy vén lên gì, trên mặt đất phủ tuyết bên ngoài liền truyền đến một tiếng thét thê lương ngắn gọn, hắc bào nhân nhoáng một cái

đã lại vào trong điếm, ngồi lại vị trí cũ đối diện cẩm y nhân, vừa ngồi xuống đã dùng đôi tay nhuốm máu an an nhàn nhàn uống rượu, làm như chưa có chuyện gì xảy ra.
Hồi nãy lúc hắc y nhân vào điếm, tiếng bước chân trầm trọng, cho thấy mức độ thâm hậu của nội công, nhưng mức độ xuất thủ khinh công nhanh mãnh vừa để lộ lại càng không thể tưởng tượng được.
Chỉ thấy thiếu nữ mặc áo màu tươi tắn nở một nụ cười xinh xắn nói với thanh niên:
– Vị hắc bào tiên sinh kia đến từ Quảng Đông, nội lực cực kỳ thâm hậu, nghe nói năm mười hai tuổi đã dụng nội lực đánh chết "Kim Trảo Sư Ma" Thích Uy nội công xưng tuyệt đất Hà Bắc, một thức hồi nãy là "Thốn Bộ Bất Di Đa" trong "Hấp Bàn Đại Pháp", gã Đại Giao kia làm sao đón đỡ cho được ! ... Ngoại hiệu của tiên sinh là "Hắc Bào Khách", họ Ba, tên Thiên Thạch ...
Nói đến đó, hắc bào nhân kinh ngạc liếc thiếu nữ mặc áo màu mè một cái, lão không tưởng tượng được mình mới vừa xuất thủ đã bị thiếu nữ kia nói ra lai lịch, thiếu nữ mặc áo màu mè nhìn "Hắc Bào Khách" cười một cái yêu kiều. Lúc đó, bọn Tứ Giao còn lại trong số "Giang Tả Ngũ Giao" như sực tỉnh cơn mơ, biết được Đại Giao đã trúng độc thủ, rống lên một tiếng, cùng nhau rút đao, chém thẳng về phía Ba Thiên Thạch.
Ba Thiên Thạch không né tránh, thanh niên mỉm cười nói với thiếu nữ mặc áo màu mè:
– Vị Ba tiên sinh hồi nãy xuất thủ cứu ta, đã là chuyện của bọn ta mà bốn gã kia lại đổ lên mình ông ta, ta nên xuất thủ ...
Hai chữ "xuất thủ" vừa mới ra khỏi cửa miệng, chợt đứng dậy, người vẫn đứng yên, chợt trên tay đã lòi ra thêm một thanh trường kiếm mỏng tanh, "xoẹt" một tiếng, kiếm quang vừa nhoáng lên, kiếm đã chui vào vỏ.
Bốn đại hán áo tím chỉ thấy trước mắt kiếm quang nhoáng lên, còn chưa biết ất giáp gì, trên tay đã "phập" một tiếng, lòng bàn tay bị mũi kiếm đâm xuyên, đao trong tay rơi hết xuống đất. Bốn người bị như vậy nguyên lai là giữa tiếng "xoẹt" hồi nãy, thanh niên đã đâm ra bốn kiếm, bốn tiếng "xoẹt" quá nhanh gọn đã hợp thành một tiếng "xoẹt" kéo dài, bốn gã trong "Giang Tả Ngũ Giao" chưa thấy được kiếm pháp nhanh cỡ nào đã bị đâm trúng, sau khi thấy máu rỉ ra trên lưng bàn tay mới biết đau, ôm tay chưa kịp la.
Thanh niên hờ hững ngồi xuống, "Hắc Bào Khách" Ba Thiên Thạch kinh dị nhìn thanh niên, đại hán cẩm y ngồi đối diện lão lại thoát miệng:
– Hảo kiếm pháp !
Nhưng đột nhiên ngay lúc đó, kỳ biến lại nảy sinh, bốn tên trong "Giang Tả Ngũ Giao" đang đau đớn lăn lộn dưới đất bỗng bị một luồng kình lực hút ngược về phía sau, đập mình vào cửa điếm.

Luồng đại lực hút bốn người bay ngược về phía sau đó làm cho mọi người kinh hãi, ngẩng đầu xem, không biết từ lúc nào, đã có một lão ông râu bạc cỡ sáu chục tuổi đứng trong điếm, toàn thân vận đại bào đỏ như lửa, bên hông đeo một cây búa, mặt búa đen tuyền, lấp lánh phát ra ánh đen, ít ra cũng phải nặng năm sáu chục cân.
Hồng bào lão nhân hà hơi quát khan, song thủ xoay một vòng, từ trong lòng bàn tay quyện xuất hai đạo kình khí, hút "Giang Tả Tứ Giao" về phía mình, lúc mắt thấy Tam Giao và Tứ Giao chia hai bên bay lên tả hữu song chưởng của lão, hồng bào lão giả chợt rẽ song thủ, hai chiếc đũa bay ra từ trong lon đũa trên hai cái bàn tả hữu, lọt vào tay lão, lúc Tam Giao và Tứ Giao bay lên, "phập phập" hai tiếng, đũa đã đâm xuyên lưng hai ngươi. Nhị Giao và Ngũ Giao cũng bay lên, hai ngón tay cái và hai ngón tay trỏ trên hai bàn tay của hồng bào lão giả cong lại búng ra, lại "phập phập" hai tiếng, đũa theo máu tươi từ trước ngực Tam Giao và Tứ Giao bắn ra, lại đâm thẳng vào lưng Nhị Giao và Ngũ Giao, bốn người không kịp la lên tới một tiếng, nhất tề ngã ạch mất mạng.
Hồng bào lão giả vừa xuất thủ đã làm cho người người thất kinh, bởi vì song chưởng đó không ngờ có thể hút người ta bay lên cũng đã đủ để hù dọa người ta rồi, đằng này hồng bào lão giả còn dùng đũa sát nhân, mỗi một cái gảy, mỗi một cái búng đều thập phần chuẩn xác, hơn nữa hạ thủ rất ngoan lạt, trong nháy mắt đã giết gọn bốn người, mặt không biến sắc.
Càng kỳ quái là hồng bào lão giả nhìn có vẻ nặng nề, nhưng đến cửa điếm từ lúc nào, cả đứng trước cửa rồi mà bọn Thường Vô Thiên cũng chưa phát giác. Một chiêu rút đũa của lão, bốn kim y tráng hán và sáu võ lâm hào khách ngồi ở hai bàn tả hữu cả thấy cũng thấy không rõ, thất kinh há hốc miệng, nói không nên lời.
Chỉ nghe hồng bào lão giả lớn tiếng nói với toàn trường:
– Lão phu Khuất Bôn Lôi, khách từ Quan Đông đến.
Ba chữ Khuất Bôn Lôi vừa nói xong, toàn trường mười người cũng đã có chín không khỏi biến sắc, cả hắc bào khách và đại hán cẩm y cũng bất giác hơi biến sắc, hai đạo nhân chấn động khe khẽ, bốn lão tăng tám hàng chân mày cùng nhướng lên, thần quang loang loáng. Duy nhất không biến sắc là thanh niên kia, cùng với lão Đa, A Phúc, A Bổn.
Ba người sau căn bản không hiểu biết chuyện giang hồ, "Khuất Bôn Lôi" gì chứ.
Đôi mắt khéo léo của thiếu nữ mặc áo màu mè cũng chú thị nhìn Khuất Bôn Lôi, lại quay về phía thanh niên nói nhỏ:
– Người đó tên là Khuất Bôn Lôi, còn gọi là "Nhất Phủ Trấn Quan Đông", hành sự nửa chính nửa tà, tính cách cương liệt, tính khí cổ quái, bất quá không làm chuyện thương thiên hại lý, hễ nghe có chuyện cướp bóc giết

chóc là con người đó can thiệp liền, nghe nói võ công lão rất cao, nội công ngoại công đều kiêm đủ, thiết phủ cũng sử đến mức xuất thần nhập hóa, công tử, khoái kiếm của chàng nếu đụng phải lão, phải cẩn thận à. Con người lão hành sự thích độc lai độc vãng, không thích đồng hành cùng người ta ...
Thiếu nữ nói chuyện cực kỳ nhỏ giọng, khơi khơi Khuất Bôn Lôi lại chừng như nghe được, chợt quay đầu qua, vẻ hung tàn không ngờ cũng đã giảm đi nửa phần, hé miệng cười nói với thiếu nữ mặc áo màu mè:
– Tiểu cô nương, không ngờ ngươi cũng rành cái tên của đại gia quá.
Nguyên lai "Nhất Phủ Trấn Quan Đông" Khuất Bôn Lôi tuổi tác đã gần sáu chục, nhưng hào khí can vân, hành sự quả thật độc hành độc đoán, bình sinh cơ hồ đã đắc tội với phân nửa số người trên giang hồ, có thể là nhờ võ công cực cao nên không ai có thể chế ngự được lão.
Chỉ nghe Khuất Bôn Lôi phóng lời:
– Bọn ta người ngay không làm chuyện mờ ám, chư vị đến đều là vì chuyện "U Minh Sơn Trang", đại gia đây vì "Long Ngâm Bí Cấp"trong trang mà đến, người nào cùng một ý định với đại gia, nếu quả tự nhận không phải là đối thủ của đại gia, nên cút đi trước, tránh cho đại gia động thủ phát lạc.
Thanh âm chấn động đến mái ngói trên nóc điếm, bụi bặm trên trần lả tả rớt xuống.
Lúc đó cứ mười mấy người đằng sau lưng Thường Vô Thiên đã có bốn năm người từng bị Khuất Bôn Lôi đánh nhừ tử, cũng không dám chọc giận, len lén bỏ chạy. Thường Vô Thiên tính tình bạc bẽo, nhìn thấy người đó vừa xuất thủ đã giết bốn trong số "Giang Tả Ngũ Giao", không nghĩ đến phục thù, trong lòng thầm nhủ mình có tiền có thế, chi bằng dụ người này làm thuộc hạ của mình, tha hồ tác oai tác quái, liền cười nịnh bợ:
– Công phu của lão trượng cao minh quá, thiếu gia ta ...
Khuất Bôn Lôi trừng trừng mắt liếc sang, Thường Vô Thiên sợ đến nỗi bất tri bất giác lùi liền ba bước, chỉ nghe Khuất Bôn Lôi gầm lên:
– Ngươi là con chó, đại gia không nói chuyện với chó.
"Bình" một tiếng, đấm ra một quyền.
Một quyền đó chỉ chậm chậm chạp chạp đánh ra, cũng không biết tại sao Thường Vô Thiên lại không tránh né được, một quyền đập thẳng vào miệng gã, hai cái răng cửa bay văng ra ngoài, thêm ba bốn cái theo máu nuốt trọng vào bụng, Thường Vô Thiên òa khóc la làng:
– Đánh ! Đánh ! Đánh ! Đánh nó cho ta !
Lúc đó đám thực khách bên cạnh Thường Vô Thiên có bốn người tuy sợ Khuất Bôn Lôi, nhưng vì chén cơm cho nên không dám không tuân lời Thường Vô Thiên, trong lòng nghĩ lão già nóng nảy kia tuy lợi hại, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, chi bằng nhất tề xông lên chế ngự lão, cho nên

bốn người đồng tâm nhất ý cùng hét lớn một tiếng, chia bốn phía bộc phát bắn sang bên Khuất Bôn Lôi.
Bốn người vừa mới bộc phát đến gần, còn chưa xuất thủ, Khuất Bôn Lôi đã cười khà khà, đối mặt với đại hán bên đông:
– Đánh thiên linh cái ngươi !
Đại hán ngẩn người, quyền của Khuất Bôn Lôi đã như quả chùy đập lên đầu gã, mất mạng tức thì. Khuất Bôn Lôi lại xoay sang, đối diện đại hán hướng nam:
– Đánh Nhân Trung huyệt ngươi !
Quyền của đại hán đó mới thò ra, nghe đối phương muốn đánh mình, vội rụt tay về ngăn chặn, nhưng Nhân Trung huyệt "tách" một tiếng, đã bị một quyền của Khuất Bôn Lôi đánh trúng, máu tươi trào phún, làm sao mà còn mạng cho được ?
Khuất Bôn Lôi lại quay qua, đối diện đại hán thứ ba, đại hán đó thấy hai người gục chết liền, đã ngẩn ngơ, chỉ nghe Khuất Bôn Lôi la:
– Đánh bể ngực ngươi !
Đại hán liền vòng tay thủ trước ngực, nhưng quyền của Khuất Bôn Lôi đã tới đích, chỉ nghe "cách cách" hai tiếng, đại hán chịu quyền của Khuất Bôn Lôi, giữ thăng bằng không được, cả tay cũng bị đánh nát nghiến, "bùng" một tiếng, một quyền đó vẫn đánh trúng ngực, ói ra một ngụm máu, lập tức tắt hơi !
Người thứ tư thấy tới đó tay đã mềm nhũn, lui chân định chạy, Khuất Bôn Lôi thốt:
– Đánh bụng dưới ngươi !
Đại hán đó la lớn:
– Hảo hán xin khoan dung ...
"Bạch" một tiếng, bụng dưới đã hứng trọn một quyền, bay ra ngoài điếm, cũng không còn nghe hơi thở nữa.
Khuất Bôn Lôi từ lúc đấm từ đầu cho đến bụng dưới, quyền nối quyền, liên tục giết chết bốn người, mặt không biến sắc, người bên cạnh Thường Vô Thiên sợ đến mức đã chạy hết sạch, chỉ còn lại một mình Thường Vô Thiên ôm miệng máu ngẩn ngơ cuống cuồng kinh hãi.
Thanh niên chợt đứng dậy, nói với thiếu nữ mặc áo màu mè:
– Sát tính của người đó quá lớn, ta đi ngăn lại.
Thiếu nữ nắm chéo áo của y, muốn y ngồi xuống, dịu dàng khuyên:
– Công tử đừng nóng, bốn người đó cũng thật là đáng chết, đi trợ giá Thường Vô Thiên làm chuyện bất hợp pháp cũng đều là bốn người đó, cũng không biết đã ô nhục bao nhiêu thiếu phụ thiếu nữ, làm thương hại đến bao nhiêu người vô tội, hôm nay chết dưới tay Khuất đại gia, cũng có thể coi là chết không oan ức chút nào.

Thanh niên "ồ" lên.
Khuất Bôn Lôi tai mắt cực kỳ linh mẫn, nghe thanh niên đó muốn tranh cao hạ với mình, lại tán thưởng lòng can đảm của thanh niên phi thường, đưa mắt nhìn một nam một nữ đó, chợt như tỉnh ngộ, cười thốt:
– Ta biết là ai rồi, ngươi là thiếu trại chủ của "Nam Trại", một trong "Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia" đại danh lừng lẫy, Ân Thừa Phong, vị này nghĩ tất là "Thái Vân Phi" nữ hiệp.
Thanh niên vòng tay:
– Không dám không dám.
Người đứng thẳng, thân ảnh cao to như ngọc thụ lâm phong, thần uy lẫm liệt, mọi người trong điếm không khỏi khen thầm.
Nguyên lai, trong võ lâm có "Thiên Hạ Tam Đại", Tam Đại đó là "Thiên hạ đệ nhất bang" Trường Tiếu Bang, "Thiên hạ đệ nhất trang" Thí Kiếm Trang, cùng "Thiên hạ đệ nhất cục" Phong Vân Tiêu Cục.
"Trường Tiếu Bang" và "Thí Kiếm Trang" đã cùng diệt vong từ lâu, chỉ còn lại "Phong Vân Tiêu Cục". "Phong Vân Tiêu Cục" dung túng vô số cao thủ, nhưng trợ lực lớn nhất chính là "Võ Lâm Tứ Đại Gia", gồm "Đông Bảo", "Nam Trại", "Tây Trấn", "Bắc Thành". Ân Thừa Phong tuy tuổi tác cỡ hai mươi mốt, nhưng lại là tân Trại chủ của "Nam Trại".
Thanh niên Ân Thừa Phong ngoại hiệu là "Cấp Điện", có thể hình dung được sự nhanh mãnh của thân pháp, kiếm pháp cùng chiêu số của y, từ nhỏ đã học rành cả văn lẫn võ, tâm địa một đường chính chắn, lại tiềm tu một chữ "nhanh", thêm vào ngộ tính kỳ tài của y, lại chịu khổ học, cho nên võ công thành đạt cực kỳ. Lão Trại chủ của "Nam Trại" đột nhiên qua đời, mà Ân Thừa Phong mới hơn hai mươi, tiếp nhiệm chức Trại chủ, võ công tài trí lại không thua kém Trại chủ tiền nhiệm chút nào, cũng tuyệt không nhún nhường "Đông Bảo" Bảo chủ, "Tây Trấn" Trấn chủ và "Bắc Thành" Thành chủ chút nào.
Chỉ là Ân Thừa Phong chuyên tâm tập văn học võ, trước khi tiếp nhiệm chức Trại chủ, đối với chuyện giang hồ rất ít lịch duyệt, điều đó cũng có chỗ tốt chỗ xấu.
Chỗ tốt là vì vậy mà y càng chuyên tâm khổ tập võ công, tinh thông kỳ tuyệt.
Chỗ xấu là y đối với chuyện trong giang hồ phần nhiều đều không biết đến.
May là Trại chủ tiền nhiệm của "Nam Trại" có để lại một đứa con côi, nữ nhân được người võ lâm xưng là "Thái Vân Tiên Tử", võ công được chân truyền của cha, tuy không bằng Ân Thừa Phong, nhưng lại rành rọt chuyện giang hồ, thường tiếp đón các cao thủ đến giao tế với cha, lại đọc nhiều sách vở, kiến thức thập phần quảng bác, các gia các phái, các môn các hệ nắm rõ như chỉ tay. Hơn nữa Ân Thừa Phong là dưỡng tử của Ngũ Cương, Trại chủ

tiền nhiệm của "Nam Trại", từ nhỏ đã kết thành một cặp thanh mai trúc mã với Ngũ Thái Vân, ngây thơ trong trắng. Sau khi Ân Thừa Phong tiếp nhiệm chức Trại chủ, Ngũ Thái Vân sóng bước cùng y, không ngừng chỉ dạy y về mọi sự mọi vật trong võ lâm, Ân Thừa Phong vốn đĩnh ngộ, cũng cơ hồ chỉ cần nói qua một lần là biết ngay.
Ngũ Thái Vân trong sạch thoát tục, phụ thân Ngũ Cương có hai đại tuyệt kỹ, một là kiếm pháp, một là khinh công, Ngũ Thái Vân vẫn còn là một cô bé, không dám giết người, cho nên chuyên tâm tiềm tu khinh công, xuất thần nhập hóa, cho nên người trong giang hồ còn gọi là "Thái Vân Phi", hoặc xưng là "Thái Vân Nữ Hiệp".
Mọi người nghe nói đôi thanh niên nam nữ đó là Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi, không khỏi để lộ nhãn quang kinh hãi hoặc bội phục.
Chợt nghe Khuất Bôn Lôi gầm lên một tiếng:
– Tiểu tạp chủng, còn không mau đi, thật muốn đại gia động thủ sao ?
Thường Vô Thiên sợ đến mức mặt tái mét không còn hột máu, Khuất Bôn Lôi vừa hét lên, toàn thân gã run lẩy bẩy, té phịch xuống đất, bò càn bò lết ra cửa.
Khuất Bôn Lôi vẫn đứng ngay cửa, nói lớn:
– Chư vị nghe đây, Khuất Bôn Lôi ta là vì "Long Ngâm Bí Cấp"của U Minh Sơn Trang mà đến, phàm người nào đồng mưu nhất sự với đại gia ta, mau mau cùng đại gia quyết một phen thắng phụ, nếu không phải thì cho biết ý đồ, họa chăng có thể đồng hành cùng đại gia, còn không nữa thì mau cút ra cho đại gia nhờ.
Cũng một câu, nói ba lần liền, chấn động màng nhĩ mọi người, chén dĩa trên bàn không ngờ cũng bị áp bức đến đổ vỡ.
Ở bàn của sáu vị võ lâm hào khách, có một đại hán ngửa miệng uống rượu, chén bỗng bể nát, rượu trào vào miệng lẫn mũi, đập bàn giận dữ hét:
– Lão quỷ kia, bọn ta là vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến, ngươi làm được gì bọn ta chứ ?
Mấy võ lâm hào khách kia cũng chia nhau đứng dậy, rút binh khí ra.
Khuất Bôn Lôi há miệng cười lớn:
– Làm gì hả, cho bọn ngươi coi nè.
Chợt thò tay rút búa ra, mọi người nghĩ lão muốn phóng đến gần động thủ, không tưởng được Khuất Bôn Lôi chỉ ném búa ra đâu mất tiêu, lại đứng chần dần ở đó, tịnh không động thủ.
Sáu võ lâm hào khách ngây người, chợt "vút" một tiếng, búa từ đằng sau bay tới, bọn chúng muốn tránh dĩ nhiên đã không còn kịp, chỉ thấy bản búa đen nhánh lấp loáng, sáu đại hán thò tay rờ lên đầu, thấy mão đội trên đầu đã bị xén mất phân nửa, khăn cột đầu cũng bị cắt đứt một đoạn, đầu tóc cũng bị cạo mất một mảng, đại hán đập bàn la hét mặt mày không còn một giọt máu,

nguyên lai gã không chỉ đơn giản bị cạo mất một mảng tóc, mà cả da đầu cũng rướm máu, chỉ cần lưỡi búa xẹt xuống dưới một nửa phân, gã đã không còn cái mạng này, nấc cũng không ra tiếng, mặt xám xịt, đứng yên ngây ngô.
Sáu giang hồ hào khách dĩ nhiên toàn là người xông pha giang hồ bao năm, tuy thô thiển tục tằn, lại cũng biết chịu phục khi thua, sáu người mặt mày bại trận xám xịt, liếc nhìn nhau một cái, không nói tiếng nào, nối đuôi nhau bỏ đi.
"Nhất Phủ Trấn Quan Đông" Khuất Bôn Lôi cười lớn ba tiếng, chợt thần quang lấp lóe, trừng trừng nhìn bốn kim y tráng hán, bốn kim y nhân nãy giờ xem tình hình tâm lý đã hoảng loạn, không dám nhìn Khuất Bôn Lôi, cúi đầu uống rượu.
Khuất Bôn Lôi cười:
– Giả câm giảm điếc làm gì, không được đâu, tiếp đại gia một chiêu mới đáng là hảo hán !
Nói xong bước dài qua, đẩy ra một chưởng. Một chưởng đó thế đẩy quá chậm chạp, bốn kim y nhân đã đề phòng từ sớm, vừa thấy Khuất Bôn Lôi đến gần, chia nhau nhảy lui, không tưởng được chưởng của Khuất Bôn Lôi đi nửa đường bỗng gia tăng tốc lực, "bình" một tiếng đập vào mặt bàn.
Bốn kim y nhân vẫn còn đứng gần bàn, ai có thể tưởng tượng Khuất Bôn Lôi một chưởng lại đánh lên bàn, đang ngây người, ngờ đâu bốn chén rượu lớn trên bàn chợt bắn ra, bốn người lo tránh né, nhưng cũng đã lậm dính đầy mặt đầy mình, hơn nữa trên mặt còn bị bắn trúng cay cay xót xót, đau đớn vô cùng.
Rượu trên bàn toàn bộ đều bắn ra, mà bình rượu và chén rượu trên bàn lại không bị rạn nứt đổ vỡ chút nào, chứng tỏ nội công đã đến mức tùy phát tùy thu, tung kéo như chơi, thậm chí không cần tưởng đến bộ thế nữa.
Bốn kim y nhân đưa mắt nhìn nhau, hồn bay phách tán, trong lòng đều biết nếu Khuất Bôn Lôi dùng nội lực đánh nát chén sứ, bắn về phía mình, làm sao mà còn mạng đứng đây, đồng loạt thở dài một tiếng, một kim y nhân vòng tay hướng về phía Khuất Bôn Lôi:
– Thanh sơn vẫn sừng sững, lục thủy vẫn tràn trề, Khuất gia hôm nay ngăn trở mối làm ăn này của "Kim Y Bang" bọn ta, huynh đệ bọn ta không có gì để nói, chỉ mong có một ngày tương kiến, ân đền oán trả.
Nói xong một hàng bốn người bước ra khỏi cửa điếm, không quay đầu lại.
Thái Vân Phi nói nhỏ với Ân Thừa Phong:
– Sáu khách võ lâm hồi nãy là sáu đại hán quái dị tính tình xứng hợp nhau ở Tương Bắc, kết nghĩa làm "Tương Bắc Lục Hào", tuy không ưa thói thô tục, nhưng lại rất ít khi trượng thế giúp người, cũng ít khi có hành vi nghĩa dũng, sáu người đó không thể coi là "Hào" được. Bốn vị kim y tên tuổi cũng không phải tầm thường, là bốn phân đà chủ của "Kim Y Bang", bất quá

ngoại trừ trộm nhà cướp quán ra, cũng không làm chuyện đại ác gì,xem ra Khuất đại gia hạ thủ có phần nương tay, không giống như lời giang hồ đồn đãi giết người không chớp mắt ...
Những lời nói đó cực kỳ thấp giọng, Khuất Bôn Lôi nội lực thâm hậu cho nên vẫn nghe rõ ràng, lại quay sang Thái Vân Phi nhoẻn cười:
– Tiểu cô nương, đại gia cảm thấy rất vừa lòng đối với hai miệng một nhà của các ngươi, các ngươi yên tâm, bất quá ta hễ nói ra làm làm, nếu không trên giang hồ làm sao có uy danh Khuất Bôn Lôi ta, cứ tiếp một chiêu của ta, nên nhớ lúc tiếp không nổi thì ngàn vạn lần đừng cứng đầu chịu trận à.
Nguyên lai Khuất Bôn Lôi được Thái Vân Phi tán dương một hồi, trong lòng vui vẻ, đối với hai người đã sinh ra hảo cảm, nhưng Khuất Bôn Lôi tính khí lại cố chấp, hễ nói một câu là làm liền, cho nên lão khuyên "lúc tiếp không nổi thì ngàn vạn lần đừng cứng đầu chịu trận" cũng thật là hảo ý khuyên nhủ của lão.
Lời khuyên của Khuất Bôn Lôi lại làm Thái Vân Phi đỏ hồng cả mặt, nguyên lai Thái Vân Phi đã có tình ý với Ân Thừa Phong từ sớm, Ân Thừa Phong cũng thập phần thương yêu Thái Vân Phi, bất quá hai người còn chưa bàn đến chuyện cưới hỏi, Khuất Bôn Lôi lại kêu bọn họ là "hai miệng một nhà", bọn họ cũng rất cao hứng, nhưng nghe đến "lúc tiếp không nổi thì ngàn vạn lần đừng cứng đầu chịu trận", có vẻ như chọc võ công của mình không ra gì, tuy trong lòng Khuất Bôn Lôi không có địch ý, nhưng bọn họ nghe không lọt tai, Ân Thừa Phong ngang nhiên thốt:
– Khuất huynh mời cứ ra chiêu.
Khuất Bôn Lôi cười khà khà, đột nhiên giang tay bạt phủ, ánh đen nhoáng lên, thế như sấm chớp, nhưng không phải là chẻ về phía Ân Thừa Phong hay Thái Vân Phi, mà là một búa chặt lên bàn.
Công lực của Khuất Bôn Lôi thật không thể tưởng tượng nổi, lúc mãnh liệt như lật sông xáo biển, khi âm nhu lại như gió quyện mây trôi, một phủ đó lực khí dập nát núi non, chặt lên bàn, ai ai cũng nghĩ mặt bàn tất nát tan, không tưởng được bàn đã không ngã, mà bình rượu, chén sứ, dĩa sứ, cho đến đũa trên bàn đều lách cách bay vù về hướng Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi, không khác gì hai ba chục cỗ ám khí.
Lúc đó bảy đại hán khắc chữ "Phục Thù" trên ngực đều thất kinh thoát miệng "a".
lên một tiếng. Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi lại không chớp mắt chút nào, hai tay của Ân Thừa Phong giở lên hạ xuống, tiếp đón lần lượt hết chén dĩa đũa, mau mắn đặt trở lại trên bàn, Thái Vân Phi lại một tay chụp lấy bình rượu, chú tâm rót bốn chén, lúc bốn chén đã rót đầy, Ân Thừa Phong đã chụp được hết, hơn nữa còn trả về vị trí cũ, không khác vị trí ban đầu một ly nào.

Ân Thừa Phong vừa bày biện lại đám chén dĩa đó, Thái Vân Phi đã cung tay phất tay áo, bốn chén rượu cả chén lẫn rượu tranh nhau bay về phía Khuất Bôn Lôi, chỉ nghe Thái Vân Phi cười thốt:
– Khuất gia, bọn tôi cũng xin mời ông một chén ... một chén không đủ, phải bốn chén !
Chén thứ nhất bay tới như làn chớp, bay úp vào mặt Khuất Bôn Lôi, khí thế thần tốc, nhưng rượu trong chén không nghiêng đổ chút nào, so với lối phun rượu mà chén không bể hồi nãy của Khuất Bôn Lôi có chỗ giống nhau, nhưng lại càng tinh diệu hơn, chỉ nghe Khuất Bôn Lôi cười khà khà:
– Vậy thì ta cạn chén.
Cũng không tránh né, há miệng cắn, không ngờ đã cắn đúng miệng chén, ngửa cổ uống cạn chén thứ nhất, đưa búa ra, ba chén còn lại bình bình ổn ổn hạ trên mặt búa, Khuất Bôn Lôi uống cạn hết, cười lớn:
– Tuổi còn trẻ quá, công phu lại giỏi như vậy, thật là hơn người, thật là hơn người, nếu đại gia không nhượng cho bọn ngươi đồng hành, e rằng cũng không có cách nào đuổi đi được.
Nói xong lại cười khà khà, quay mình.
Kỳ thật Khuất Bôn Lôi trong lòng đã ngấm ngầm kinh hãi, mà người trong điếm cũng âm thầm hoan hô trong tâm.
Lưỡi búa của Khuất Bôn Lôi từ lúc vào điếm đã hạ nhục nhiều người, nhưng chỉ có Ân Thừa Phong là có thể tiếp đỡ một búa, thong dong không tái mặt.
Nếu một đối một, hai người Khuất – Ân thắng bại còn chưa thể dự đoán được, nhưng Ân Thừa Phong còn thêm vào Thái Vân Phi, chỉ sợ Khuất Bôn Lôi phải thắng ít bại nhiều.
Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi hai người tuổi trẻ, tài ba như vậy mà không nghênh ngang kiêu ngạo, quần hào trong lòng đều cảm thấy kính nể hai người.
Khuất Bôn Lôi hiện tại lại giơ búa trừng mắt nhìn về phía tứ tăng, tư tăng đồng vái chào, một người đôi mắt loang loáng tinh quang từ từ đứng dậy nói:
– Khuất đàn việt, bọn lão nạp từ Tung Sơn đến, là vì bốn tiểu đồ ba năm trước đã thất tung ở U Minh Sơn Trang cho nên đến đây điều tra, không phải là vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến, Khuất đàn việt đừng lo.
Thiếu Lâm tăng nhân không phải là sợ Khuất Bôn Lôi, ăn nói ngang tàng thô bạo thì ít có người võ lâm nhịn bỏ cho qua, bất quá Thiếu Lâm tăng nhân đã là người xuất gia, lòng tranh cường hiếu thắng đã sớm tiên tán, cho nên ngôn từ nhẹ hẫng.
Khuất Bôn Lôi gật gật đầu:
– Không sai, ba năm trước quả có bốn hòa thượng Thiếu Lâm thất tung ở U Minh Sơn Trang, đại gia thấy đám người xuất gia các ngươi không nói láo,

không phải là vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến, chuyện không liên quan đến ta.
Lại quay sang hai đạo sĩ mà bước tới.
Hai lão đạo cũng nhẫn nhịn cực kỳ, vốn thấy Khuất Bôn Lôi hung hăng như vậy cũng đã bực mình lắm rồi, nhưng thấy Thiếu Lâm Tứ Tăng tránh né mà không đánh trả, cả hai cũng liếc nhìn nhau, một đạo nhân lên tiếng:
– Khuất thí chủ, hai người bọn bần đạo là vì "Võ Đang Tam Tử" ba năm trước mất tích trong U Minh Sơn Trang mà đến, cũng không tham muốn tranh giành "Long Ngâm Bí Cấp"với thí chủ, không liên quan gì đến vụ đó.
Khuất Bôn Lôi nhìn lên nhìn xuống:
– Võ Đang là danh môn chính phái, tin rằng đám đệ tử đều biết điều, không nói láo, đã không liên quan đến "Long Ngâm Bí Cấp", dĩ nhiên đại gia đi đường cái quan của đại gia, đám tạp nhạp thì đi độc mộc kiều của đám tạp nhạp.
Đạo sĩ kia nghe lời nói ngông cuồng của Khuất Bôn Lôi, thân hình hơi chấn động, muốn xông ra hét lớn, đạo sĩ lên tiếng lại vội vàng giữ gã lại, gã cũng không sính cường nữa, bởi vì bọn họ đều biết Khuất Bôn Lôi điên cuồng có nói lý cũng không xong, võ công lại thật sự không phải giỡn chơi.
Bên kia, Thái Vân Phi lại nói nhỏ với Ân Thừa Phong:
– Bốn vị lão tăng kia là hộ giám của Đạt Ma Viện nổi danh ghê gớm ở Thiếu Lâm Tự. Đạt Ma Viện có Long – Hổ – Báo – Bưu – Xà – Hùng – Hạc – Viên – Mã – Hầu thập đại cao tăng, nghe nói "Long – Hổ – Bưu – Báo" tứ tăng bị thất tung ở U Minh Sơn Trang, bốn vị lão tăng kia là sư phụ của tứ tăng mất tích. Thiếu Lâm nhất mạch vốn đều là khổ học chi sĩ. Hơn nữa Võ Đang nhất phái luôn luôn đông đúc nhân tài, hai vị đạo trưởng kia là đại sư huynh của "Võ Đang Tam Tử", có ngoại hiệu "Võ Đang Song Túc", một người là Thanh Tùng Tử, người cương liệt hung mãnh, người kia là Thanh Linh Tử, người hòa ái trầm tĩnh ...
Thái Vân Phi thao thao không ngưng, đối với người trong võ lâm không ngờ cũng như gia phả trong nhà, kể ra vanh vách.
Lúc đó Khuất Bôn Lôi đã bước đến bên cạnh bảy đại hán xăm "Phục Thù" trước ngực, bảy đại hán đó ngấm ngầm nắm lấy binh khí, không nói tiếng nào. Khuất Bôn Lôi thốt:
– Câu hỏi của đại gia ta, các ngươi có nghe không ?
Bảy đại hán tuy sợ võ công của Khuất Bôn Lôi, nhưng bảy người đều vô cùng cương nghị, thà cứng cỏi chống trả cũng không chịu nói rõ lai lịch cho Khuất Bôn Lôi biết, không muốn làm cho người ta nghĩ bọn họ muốn cầu xin.
Khuất Bôn Lôi thấy bọn họ không đáp lời, lạnh lùng hỏi:
– Bọn ngươi vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến sao ?

Đang muốn xuất thủ, lại nghe Thái Vân Phi kêu lên:
– Khoan đã.
Khuất Bôn Lôi rất có hảo cảm đối với Thái Vân Phi, liền dừng tay:
– Chuyện gì ?
Thái Vân Phi nhìn bảy đại hán kia:
– Chư vị đại ca có phải đến từ Thiểm Tây ?
Bảy người đưa mắt nhìn nhau, không biết Thái Vân Phi sao lại khám phá ra lai lịch của mình, chỉ nghe Thái Vân Phi cười hỏi:
– Tôn sư của chư vị đại ca có phải là "Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ" Quá Chi Ngạnh lão tiền bối ?
Bảy đại hán thấy Thái Vân Phi có vẻ tôn kính khi đề cập đến sư thừa của mình, liền đáp lời một cách vui vẻ:
– Không sai, cô nương sao lại biết được ?
Thái Vân Phi cười:
– Tôi thấy binh khí trên mình bảy vị là biết liền. Bảy món binh khí đều thuộc kỳ môn, nhưng thân pháp tương đồng, hiển nhiên là cùng một sư thừa. Một mình kiêm mười món kỳ môn binh khí bất đồng, thiên hạ ngoại trừ tôn sư ra còn có ai khác chứ ?
Chư vị đại ca trước ngực xăm hai chữ "Phục Thù", tình cảm đó là muốn báo thù cho Quá tiền bối, Khuất đại gia, tôi thấy mấy vị đại ca đây không phải vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến đâu.
Đại hán sử lưu tinh chùy trong số bảy đại hán thấy Thái Vân Phi lanh lợi hoạt bát, cho nên cười thốt:
– Không sai, bọn ta đến để báo thù cho sư phụ.
Chợt thanh âm biến thành căm phẫn, bảy người cùng phạch ngực, để lộ bộ ngực chắc nịch, xăm hai chữ "Phục Thù":
– Bọn ta mười đệ tử không nên thân đều là nhờ sư phụ dưỡng dạy, không ngờ lão thất, lão bát và lão cửu đại nghịch bất đạo, bại hoại môn phong, làm ra chuyện thương thiên hại lý, khiến cho sư phụ phải đi đến thăm dò U Minh Sơn Trang mà thất tung, nghĩ tất đã bị ba tên súc sinh kia hãm hại. Cả sư phụ mà cũng không thoát được, bằng vào võ công của bọn ta làm sao mà trông mong báo thù cho sư phụ được ? Nhưng không báo sư cừu thì sao mà sống trên nhân thế ? Cho nên bọn ta ba năm trước đã xăm hai chữ "Phục Thù" này, quyết chí không quên, hôm nay ...
Nói đến đó, ngữ âm đã quá nghẹn ngào.
Thái Vân Phi buồn bã thốt:
– Thề quyết báo sư cừu, trong võ lâm có bao nhiêu người trọng ân trọng nghĩa như các vị chứ ? Nghe nói bảy vị vì muốn báo sư cừu đã ba năm khổ luyện, võ công của mỗi vị đều không thua gì Quá lão tiền bối năm xưa, thật đáng mừng.

Ân Thừa Phong cũng đứng thẳng dậy:
– Vô cùng kính phục, Khuất đại gia, chiêu này của ông để tại hạ tiếp giùm cho bảy vị.
Hán tử sử lôi công oanh nhảy dựng lên:
– Bọn ta là đệ tử của "Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ", tuy bất tài, nhưng không có ai tham sống sợ chết, hiện tại bọn ta đã cải vị "Phục Thù Thất Hùng", xin lãnh giáo cao chiêu của Khuất tiên sinh.
Không ngờ Khuất Bôn Lôi lại thở dài:
– Đám hán tử bọn ngươi có muốn đại gia ta động thủ, dù có quỳ xuống lạy xin ta cũng không chịu. Người muốn đại gia ta thu làm đồ đệ chỉ cần có phân nửa tâm ý như các ngươi cũng đủ quá rồi. Các ngươi lại không phải vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến, đại gia ta xuất chiêu với các ngươi làm gì ?
Nói xong bước ra chỗ khác.
"Phục Thù Thất Hùng" thấy lão ma đầu cực kỳ khó đối phó đó không ngờ đã bỏ đi không động thủ với mình, trong lòng ngấm ngầm cảm thấy may mắn.
Thái Vân Phi có cảm giác Khuất Bôn Lôi đâu phải là người không phân minh.
Trong số những người trong điếm lúc đó, Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi đã giao thủ qua với Khuất Bôn Lôi. Thiếu Lâm Tứ Tăng cùng Võ Đang Song Túc vì không phải đến lấy "Long Ngâm Bí Cấp"cho nên miễn giao thủ. Khuất Bôn Lôi lại không muốn động thủ với "Phục Thù Thất Hùng", trong điếm chỉ còn lại hắc bào khách, cẩm y hán cùng bốn đầu đà và hai người cụt tay.
Bốn đầu đà thấy Khuất Bôn Lôi đang đi về phía mình, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng ngoài mặt lại vẫn tỏ vẻ trấn định. Hắc bào khách sắc mặt cứng đơ, cẩm y nhân tự rót tự uống, không động dung chút nào, đoạn tý nhân thần sắc lạnh lùng, mặt đầy sát khí.
Khuất Bôn Lôi cười khà khà, bước dài tới chỗ bốn đầu đà.
Bốn đầu đà thần sắc lãnh đạm đứng dậy, thấy rõ đã toàn thần giới bị.
Lại nghe Thái Vân Phi nói nhỏ với Ân Thừa Phong:
– Bốn vị đầu đà đó vốn là người Xuyên Trung, võ công rất cao, là bốn đại đạo, người cầm đầu là "Tam Tiết Côn" Thi Đồng, người thứ nhì là "Phương Tiện Sản" Công Dã Tứ, người thứ ba là "Đoạt Hồn Linh" Tất Biển, người thứ tư là "Hành Thiên Lý" Bành Cổ Kiến. Bọn họ ở Xuyên Trung có một lần cướp bảo mã của hoàng đế, kinh động đến Giang Hồ Tứ Đại Danh Bộ, truy đuổi bọn họ đến mức không còn đường chạy, chỉ còn nước giả trang làm bốn đầu đà, đến Tương Giang tránh tai mắt người ta, tạm tránh gió.
Bốn đầu đà nghe vậy, trong lòng không khỏi thất kinh, tự hỏi:
– Sao hành tung của mình lại bị cô nương bé nhỏ kia khám phá vậy cà ? Vậy thì làm sao có thể qua mắt được "Tứ Đại Danh Bộ" danh chấn giang hồ ?

Bọn chúng không nghĩ đến lúc bình thường người ta khó mà nhìn ra thân phận của bọn chúng, nhưng hôm nay bốn người đều đã rút binh khí ra hết, một người tay cầm Tam Tiết Côn, một người nắm Phương Tiện Sản, một người giữ đại đao đeo chín cái chuông nhỏ, một người vung trượng chống đất dò đường, muốn người ta không nhận ra bọn chúng cũng không phải dễ. Người có thể cải trang, nhưng vũ khí quen sử dụng làm sao mà cải trang cho được.

Khuất Bôn Lôi cười lớn:

– Được à, quan phủ đang truy nã bọn ngươi hả, xem búa đây.

Hét lớn một tiếng, một búa bổ xuống.

Thi Đồng, Công Dã Tứ thấy rõ búa không chém xuống chính diện, cứ lo Khuất Bôn Lôi sử lại chiêu cũ, đề phòng Khuất Bôn Lôi lại đập chén đũa trên mặt bàn bắn về phía mình.

"Xoẹt" một tiếng, búa phá không tung bay, chợt lúc đó, mặt bàn rớt xuống đất.

Đột biến đó thập phần ngoài ý liệu. Nguyên lai Khuất Bôn Lôi "xoẹt" một búa đó lại là bốn biến hóa liên tục, bởi vì quá nhanh cho nên liên hợp thành một tiếng. Bốn búa không ngờ đã chém đứt hết bốn chân bàn, mặt bàn lập tức rớt xuống. Theo đà này, bọn Thi Đồng, Công Dã Tứ, Tất Biển, Bành Cổ Kiến đang đứng cạnh bàn nhất định sẽ bị rượu văng dính đầy mình.

Sự diệu kỳ của bốn búa của Khuất Bôn Lôi, so với tứ kiếm xuyên chưởng của Ân Thừa Phong không thua kém chút nào. Có lẽ Khuất Bôn Lôi có ý biểu diễn một chiêu đó cho Ân Thừa Phong coi, biểu thị "cái gì ngươi có thể làm được thì ta cũng có thể làm được".

Bọn Thi Đồng cũng không phải là người tầm thường, thấy thế không hay, bốn người quát lạnh một tiếng, hữu thủ giữ binh khí, đồng thời tả thủ xoay một vòng, mỗi người chiếm một góc, dùng tay chống chân bàn bên dưới lên, mặt bàn lập tức nằm yên trở lại.

Cùng một lúc, búa trong tay Khuất Bôn Lôi lại nhoáng lên như chớp, ô quang lấp lóe.

Bọn Thi Đồng bốn người vừa chống giữ được mặt bàn, búa của Khuất Bôn Lôi đã ập đến.

Thi Đồng, Tất Biển, Công Dã Tứ, Bành Cổ Kiến thất kinh, vung binh khí muốn đánh, chợt nghe "bành" một tiếng, mặt bàn vừa mới được nâng lên bỗng bị xẻ làm hai, ụp đổ ngay chính giữa, ô quang tắt lịm liền.

Nguyên lai một búa đó của Khuất Bôn Lôi đã chẻ lên mặt bàn, chẻ làm đôi ngay giữa mặt bàn. Lần này bốn người đứng quanh bàn vẫn bị rượu bắn tung tóe ướt mình.

Khuất Bôn Lôi đối với khả năng nắm bắt thời cơ, vận dụng nội lực, sự nhanh mãnh của những chiêu búa thật khiến cho người ta kinh hãi. Thi Đồng sắc

mặt xám xịt, không biết làm sao đây. Chỉ nghe Khuất Bôn Lôi cười khà khà:
– Không tệ, không tệ, bốn người các ngươi có thể tiếp được một chiêu của đại gia ta, cho dù là vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến cũng có thể đi đồng hành với ta.
Nguyên lai lão hồi nãy thấy bốn người xử biến mà không giật mình, trầm tĩnh chống giữ một chiêu, cũng rất thích thú, tự nghĩ mình xoay búa chẻ mặt bàn đã thuộc về chiêu thứ nhì, lão là người giữ lời, đối phương đã tiếp được chiêu thứ nhất của lão, lão cũng không muốn làm khó dễ nữa, lại quay mình bước về phía hai người cụt tay.
Hai đoạn tý nhân sắc mặt chìm đắm, xoay mình đứng dậy, người bên trái thốt:
– "Câu Hồn" Tân Cừu.
Đoạn tý nhân bên phải tiếp lời:
– "Đoạt Phách" Tân Sát.
Đoạn tý nhân bên trái nói theo:
– Đều là vì "Long Ngâm Bí Cấp"mà đến.
Đoạn tý nhân bên phải lại nói:
– Họ Khuất cứ xuất chiêu đi.
Hai người thay phiên nhau nói, thần sắc lãnh đạm, nhưng phối hợp thập phần xảo diệu, người trong điếm đều động dung. Nguyên lai đôi "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ đó từ nhỏ đã tàn chi đoạn tý, được kỳ nhân chỉ dạy, cố khổ luyện kỳ kỹ, cừu sát giang hồ, ai cũng sợ.
Khuất Bôn Lôi cười:
– Được, thống khoái.
Liền đẩy ra một chưởng. Lão cũng biết huynh đệ đó tịnh không phải dễ đụng tới, cho nên một chưởng này vung ra đã dụng đến sáu thành công lực.
"Câu Hồn" Tân Cừu và "Đoạt Phách" Tân Sát cười lạnh một tiếng, cũng phẩy ra một chưởng. Ba đạo chưởng lực quẩn quyện giữa không trung, đáng lẽ phải phát ra một tiếng long trời lở đất, nhưng không ngờ lại không có tới một tiếng động nhỏ, Khuất Bôn Lôi chỉ cảm thấy chưởng lực của mình như con trâu đất lọt vào biển cả, hoàn toàn im ắng, không khỏi thất kinh. Đây là chuyện lão chưa từng thấy qua kể từ khi xuất đạo.
Cùng một lúc, cánh tay cụt của Tân Cừu và Tân Sát giơ lên, một luồng kình lực vô hình hướng về phía Khuất Bôn Lôi bắn qua.
Khuất Bôn Lôi đâu phải hạng giỡn chơi, lập tức minh bạch liền. Nguyên lai huynh đệ "Câu Hồn Đoạt Phách" đó đã dùng một thứ chưởng công đặc dị dẫn dắt kình lực của lão vào trong cánh tay cụt của hai người, thêm vào công lực của hai người, sau đó mới đánh ra.
Lúc đó đã là ba đạo kình lực trực tập Khuất Bôn Lôi.
"Hay". Khuất Bôn Lôi chợt hét lên một tiếng, mặt đỏ rần, râu dưới cằm

dựng chỉa như rễ cây, vận hết mười hai thành công lực, chịu tiếp một chưởng.
"Bình" một tiếng long trời, Khuất Bôn Lôi lắc lư mình, bụi bặm trên nóc nhà sa xuống mù mịt. Tân thị huynh đệ sát vai thoái lui ba bước, miễn cưỡng lắm mới giữ người đứng vững, chân trì sát dưới đất "rẹt rẹt rẹt" lùi ba bước, sắc mặt xám ngoét.
Nghe Ân Thừa Phong hỏi Thái Vân Phi:
– Phi nhi, chiêu pháp của đôi huynh đệ kia rất quái dị, là võ công gì vậy ?
Thái Vân Phi cười đáp:
– Đó không phải là võ công của một môn phái, mà là huynh đệ bọn họ tự sáng xuất ra, bằng vào một tay mà dẫn dụ nội kình của đối thủ, lại từ cánh tay cụt dẫn thêm công lực của mình nhất tề bức xuất, rất ít có ai có thể tiếp đỡ được, bọn họ gọi là "Đoạn Tý Kỳ Công", quả thật là một môn võ công kỳ dị.
Khuất Bôn Lôi tuy lực chấn Tân thị huynh đệ, nhưng đó đã là chưởng thứ nhì. Sau khi đối phương tiếp đỡ được chưởng đầu, không ngờ còn có thể phản công, hơn nữa chưởng thứ nhì của lão cũng đã dụng toàn lực mới bức bách được "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ chấn lui vài bước, trong lòng cũng có chút khen kính, cho nên nói:
– Hảo công phu, hảo công phu.
Lại hướng về phía hắc bào khách và cẩm y nhân mà đi tới.
Hắn bào khách cũng không nhẫn nại được nữa, vốn đang ngồi quay lưng về phía Khuất Bôn Lôi, hiện tại chợt xoay người đứng dậy, đối diện Khuất Bôn Lôi.
Phải biết khoảng cách giữa bàn và ghế cực gần, hắc bào khách không ngờ không đẩy động đến ghế, chỉ một sát na là đã xoay mình, mọi người cũng không thấy rõ hắn sử dụng thân pháp gì, nhưng mọi người thấy hồi nãy hắn nhanh như chớp trong nháy mắt đã bắt lấy tên cầm đầu bọn "Giang Tả Ngũ Giao", tên kia ngã chết ngoài tuyết, lại quay về uống rượu, thân thủ nhanh nhẹn không thể hình dung nổi, kỳ này đối địch với Khuất Bôn Lôi, ai ai cũng biết sẽ là một màn kịch độc đáo đáng xem.
Ai biết được Thái Vân Phi chợt kêu lên:
– Ba lão tiền bối.
Hắc bào khách giật mình, quay người hỏi:
– Ngươi nhận ra ta ?
Thái Vân Phi cười yêu kiều:
– Hồi nãy Ba lão tiền bối sử "Hấp Bàn Công" và thân pháp "Nhất Tả Thiên Lý", tôi làm sao mà không biết được chứ ? Trong võ lâm người có thể sử "Hấp Bàn Công" đến mức lẹ làng uyển chuyển như vậy, ngoại trừ Ba lão tiền bối ra còn có ai nữa chứ ?

Thái Vân Phi nói đến đó, mọi người bất giác đã hiểu.
Nguyên lai "Hấp Bàn Công" là một môn võ công cực kỳ thâm ảo. Người luyện thành, lúc xuất thủ phần nhiều nặng nề bất kham, lúc đả đấu tuy thực dụng, nhưng kéo dài cũng tương đương có hại cho mình, trong võ lâm chỉ có một người có thể luyện được tuyệt kỹ đó, hơn nữa tuyệt không nặng nề như lê bùn lết nước, lúc xuất chiêu nhanh nhẩu lanh lợi, người đó chính là Ba Thiên Thạch.
Sư đệ của hắn tên là Vũ Văn Tú, là người đọc sách, sợ luyện thứ "Hấp Bàn Công".
đó bất nhã, cho nên cũng luyện không thành, chỉ luyện thân pháp "Nhất Tả Thiên Lý".
mà đã có danh vọng cao cả trên giang hồ, xưng là "Tiếu Ngữ Truy Hồn".
Ba Thiên Thạch không ngờ đã kiêm luôn hai thứ, hồi nãy không trách gì tên cầm đầu "Giang Tả Ngũ Giao" đụng phải hắn đã không tránh được đến nửa chiêu, uổng mạng liền.
Thái Vân Phi cười nói với Khuất Bôn Lôi:
– Khuất đại gia, vị này là Ba tiền bối, nghĩ tất phải là vì chuyện của Vũ Văn tiền bối mà đến.
Ba Thiên Thạch được Thái Vân Phi khen vài tiếng, tuy tính cách ngang ngược, nhưng chung quy cũng không tránh khỏi khoái khen nịnh, hét lớn:
– Không sai, Vũ Văn sư đệ sau khi vào "U Minh Sơn Trang" đã phát điên, lão phu chính là muốn vào trong trang để coi là người hay là yêu ma quỷ quái gì đây.
Khuất Bôn Lôi biết Ba Thiên Thạch võ công không yếu hèn, mình muốn thắng hắn chỉ sợ cũng phải hết sức liều mạng một trận. Ba Thiên Thạch tiếp một chiêu của lão là chuyện không thành vấn đề. Khuất Bôn Lôi vốn nghĩ mình vì muốn đoạt "Long Ngâm Bí Cấp", để tránh bị những người kia làm vướng chân vướng tay, thôi thì cứ lo quét dọn hết cho sạch, nào ngờ Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi, Tân thị huynh đệ, Ba Thiên Thạch không phải tay vừa, cả bọn Thi Đồng, Công Dã Tứ, Tất Biển, Bành Cổ Kiến cũng không yếu kém, Thiếu Lâm Tứ Tăng cùng Võ Đang Nhị Túc võ công còn cao thâm khó lường, chỉ e cầm y nhân cũng không phải dễ đối phó, nhuệ khí của lão đã giảm đi phần nào, tuy biết một đánh một, mình đại để không dễ gì bại, nhưng nếu ăn nói đụng chạm tới chúng nhân, hợp lại mà đánh, chỉ sợ mình phải ôm đầu máu mà chạy.
Lão liền cười khan vài tiếng:
– Ba Thiên Thạch, được, được, ngươi vì thư sinh điên kia mà đến, không quan hệ gì đến chuyện của đại gia ta.
Lại quay về phía cầm y nhân, vận mười thành công lực lên tay, ý đồ một chiêu thủ thắng, nếu không số người đi chung càng lúc càng đông, đối với

mình cũng không có lợi lộc gì.
Không ngờ cẩm y nhân đó đã cười tươi như hoa nở, vòng tay chào:
– Mời Khuất huynh ngồi, tại hạ Thái Ngọc Đan, là bạn chí giao của trang chủ của "U Minh Sơn Trang", Thạch U Minh. Thạch trang chủ kỳ này sống chết chưa rõ, tại hạ vì cái tình tri giao mà muốn vào trang tìm hiểu.
Thái Ngọc Đan tự báo tên tuổi, lại khiến cho mọi người trong điếm giật mình hết thảy, bởi vì Thái Ngọc Đan có ngoại hiệu là "Triền Ti Đại Hiệp", gia tài vạn lượng, là thương nhân tơ lụa, nhưng nhân hiệp dị thường, thích giúp đỡ người ta, trọng nghĩa khinh tài, võ công rất cao.
Trang chủ "U Minh Sơn Trang" Thạch U Minh bình sinh cực ít tri giao, chỉ có một hảo hữu là Thái Ngọc Đan, đó là chuyện ai cũng biết. Thạch U Minh gặp bất hạnh, Thái Ngọc Đan muốn điều tra là chuyện đương nhiên.
Nhưng Khuất Bôn Lôi lại không muốn thêm một người lụy sự:
– Đại gia ta đến là vì "Long Ngâm Bí Cấp", nghe nói bí cấp đó giấu trong "U Minh Sơn Trang", không cần biết Thạch U Minh có chết hay chưa, đại gia ta vào trang lấy sách, ngươi là bằng hữu của Thạch U Minh, e rằng không để ta làm vậy, vậy phải tiếp một chiêu của ta.
Ngấm ngầm vận nội lực, quyết một chiêu đánh bại Thái Ngọc Đan, loại bớt một đại địch.
Thái Ngọc Đan mỉm cười:
– Đã như vậy, tại hạ xin lãnh giáo cao chiêu của Khuất huynh, chỉ xin Khuất huynh nhẹ tay giùm một chút.
Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Tiếp chiêu.
Bôn lôi thiểm điện nhoáng lên, tay đẩy búa ra.
Búa lấp lóe ô quang, tịnh không trực tiếp đẩy về phía Thái Ngọc Đan, mà quyện một vòng lớn, xé gió chặt sau ót Thái Ngọc Đan.
Thanh thế của một búa này so với lúc Khuất Bôn Lôi phóng búa đánh lui "Tương Bắc Lục Hào" khác biệt rất nhiều. Một búa này ít nhất cũng mãnh liệt gấp mười lần, nhanh lẹ gấp mười lần, tàn độc gấp mười lần một búa hồi nãy.
Những người ngồi quanh không khỏi hoảng kinh, không liệu được Khuất Bôn Lôi vừa mới vào đã dụng toàn lực, một búa đó rẹt rẹt xé gió giữa không trung, không cần biết dùng binh khí nào đón đỡ chắc chắc sẽ bị chặt đứt mà vẫn không chặn được thế búa bay.
Thái Ngọc Đan đang mỉm cười, chợt nụ cười mỉm vụt tắt, tấn tốc cởi áo, cẩm bào lượn một vòng, trong nháy mắt, cẩm y đã bao trùm lấy phi phủ.
Mọi người không khỏi khen thưởng thành tiếng, Thái Ngọc Đan quả nhiên bất phàm, rõ ràng không có thứ binh khí nào hữu dụng hơn đem chiếc áo đó quăng trùm đối phó phi phủ.

Khuất Bôn Lôi mắt thấy đối thương vừa xuất thủ đã lấy luôn phi phủ của mình, trong lòng thất kinh, tả thủ giật đập vào hữu thủ một chiêu, "vèo" một tiếng, phi phủ không ngờ đã xé rách áo bay ra, bất quá không còn lực để lượn vòng nữa, rơi xuống liền, Khuất Bôn Lôi thò tay tiếp lấy.
Mọi người mới định thần, lại đã lớn tiếng hoan hô như sấm dậy.
Nguyên lai "Phi Phủ Thần Công" của Khuất Bôn Lôi đã đạt đến mức cảnh giới đả thương người rồi tự bay về, tùy ý phi hành, cũng có thể nói sau khi phi phủ xuất thủ lấy mạng, dư lực còn dẫn động búa bay về tay Khuất Bôn Lôi.
Khuất Bôn Lôi lập tức dụng phi phủ hồi lực, không ngờ vẫn có thể chém rách cẩm bào của Thái Ngọc Đan, công lực đó cơ hồ đã đến mức thần kỳ.
Nhưng tự Khuất Bôn Lôi lại giật mình đến toát mồ hôi lạnh. Phải biết nếu hồi nãy búa không thể xé rách áo, mình coi như chỉ trong một chiêu đã bại trong tay Thái Ngọc Đan, nhưng hiện tại cuối cùng búa đã phá áo mà ra, nhất định là Thái Ngọc Đan đã tính thua một phần, mình giữ được mặt mũi, coi như mình nhất phát nhất thu đã là ra hai chiêu, đánh nữa cũng không còn nghĩa lý gì nữa, chỉ nghe Thái Ngọc Đan vuốt vuốt cái bào rách, cười nói:
– Hảo công lực, thật nguy hiểm quá, áo bào đã rách, mạng may là còn đây.
Nói xong tiện tay khoác lại cẩm bào, ngồi lại chỗ cũ, mỉm cười nhấp một ngụm rượu.
Mọi người thấy Thái Ngọc Đan có khí độ như vậy, không hổ là danh hiệp, trong lòng thập phần ngưỡng mộ, Khuất Bôn Lôi trong lòng cũng ngấm ngầm khâm phục, đang muốn nói một vài lời giữ mặt, đưa mắt nhìn quanh, bỗng "hả" lên một tiếng, mọi người cũng theo tiếng la nhìn theo, cũng không khỏi "ồ" lên.
Nguyên ở một cái bàn nhỏ chỗ góc tường không ngờ có một người mặc áo vải thô đang ngồi trên một cái ghế dài, gục đầu trên bàn ngủ ngon. Người đó vào hồi nào, bao nhiêu hảo thủ trong điếm không ngờ không có ai phát giác hết, đối với chuyện xảy ra trong điếm xem chừng không lý gì tới.
Mọi người giật mình, ở đâu chạy ra một người cao minh như vậy ? Sau đó lại nghĩ ngợi, tự an ủi mình, người đó chắc là đầu bếp trong điếm, từ bên trong đi ra, mình đương nhiên không chú ý đến.
Khuất Bôn Lôi trừng mắt hỏi lão Đa:
– Đó là đầu bếp của ngươi ?
Lão Đa len lén nhìn, vò đầu:
– A ... đâu phải ... không ...
A Phúc lại nói:
– Kỳ vậy, người đó vô hồi nào vậy ?
A Bổn ấp úng:
– Lão ... lão gia, tên đó đã uống ba bình rượu, ... tôi ... tôi đâu có đem bình

nào ra cho hắn ... hắn ... hắn lấy cắp rượu ...
Khuất Bôn Lôi kéo búa treo ngang thắt lưng, đi đến gần người đó hét lớn:
– Ngươi vì cái gì mà đến ?
Hét mấy tiếng như tiếng sét đánh ngang tai, chấn động mái ngói rục rịch.
Người đó không ngờ vẫn gục đầu ngủ kỹ, còn chưa tỉnh dậy.
Khuất Bôn Lôi cười lạnh một tiếng, một búa chẻ ra, búa đó chỉ sử ba thành công lực, chỉ sợ người đó né không kịp, một búa sẽ lấy mạng.
Người đó vẫn gục đầu ngủ, Thái Vân Phi bất nhẫn thấy người đó phún máu, vội la lên:
– Xin hạ thủ lưu tình.
Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Ta chỉ muốn chém một tai của hắn xuống thôi.
Người đó vẫn bất động, chợt vươn vai ngáp một cái, chén dĩa đồ ăn trên bàn toàn bộ bắn về phía Khuất Bôn Lôi.
Khuất Bôn Lôi không liệu được chiêu đó, mới giật mình là rượu đã đến trước, sắp rưới ướt mình. Khuất Bôn Lôi giận dữ gầm lên một tiếng, vội vàng thu búa về xoay một vòng, đánh rơi chén dĩa ngổn ngang.
Khuất Bôn Lôi giận dữ chưởi:
– Hảo tiểu tử, nhìn không ra ngươi cũng là người trong họ.
Lại một búa chém tới, lần này vận đủ bảy thành công lực, không dung tình nữa.
Thái Vân Phi và Ân Thừa Phong cùng Thái Ngọc Đan thấy người đó thâm tàng bất lộ, cũng không xuất thủ cứu giúp, lẳng lặng quan sát kỳ biến.
Một búa đó thập phần độc ác, thấy rõ người đó phải chịu độc thủ, chợt mắt hoa lên, người đó chợt nghiêng người ngồi sang tận đầu một bên ghế dài, vẫn gục đầu ngủ như trước. Cái ghế dài lại vì trọng tâm không bình hành, nghiêng nhấc đầu kia lên, búa của Khuất Bôn Lôi chém phập liền vào ghế.
Khuất Bôn Lôi thất kinh, trong lòng biết búa đã ngập mình vào ghế, nếu bây giờ người đó xuất thủ, e rằng mình không khỏi phải buông búa mà lui, nhưng người đó vẫn ngủ say như chết, Khuất Bôn Lôi thở phào nhẹ nhõm, không rút búa mà dùng tay lắc nhẹ, cái ghế gỗ bị tét thành hai mảnh ngay khoảng giữa liền.
Khuất Bôn Lôi trong tâm thầm nghĩ:
"Để xem ngươi còn ngủ được hay không ?". Ai ngờ mắt lại hoa lên, người đó đã ngồi trên một cái ghế dài khác, vẫn ngủ kỹ.
Cái bàn đó bốn bên đều có ghế dài, hư một cái, vẫn còn ba cái.
Khuất Bôn Lôi lại kinh hãi, lại một búa, thân hình người đó nhoáng lên, lại đến một cái ghế khác, cái ghế hồi nãy ngồi lại tét tan tành.
Một truy một tránh, Khuất Bôn Lôi đã đánh tét cả bốn cái ghế, người đó vừa thấp thoáng không ngờ đã lên tới mặt bàn, vẫn ngủ ngon.

Khuất Bôn Lôi trán lộ vồng gân xanh, hung hãn:
– Để xem ngươi trốn đi đâu.
Một búa quật qua, rầm một tiếng, mặt bàn đã bị chẻ làm hai.
Người đó không còn chỗ trốn, xoay mình đứng dậy, không ngờ vẫn nhắm mắt, phát ra tiếng ngáy.
Khuất Bôn Lôi không nhịn được nữa, tuyệt kỹ "Phi Phủ Thần Công" lại phá không phóng ra.
Lần này Khuất Bôn Lôi đã dụng tới mười một thành công lực, phi phủ giữa không trung xé gió rít rít, sắp chém lên người người đó.
Người đó bỗng mở mắt ra, phát xuất thần quang bừng sáng, đối với phi phủ hiển nhiên cũng không dám khinh thị.
Mọi người thấy Thái Ngọc Đan dùng cẩm bào bao phi phủ, đều nghĩ người đó cũng làm như vậy để đối phó phi phủ. Thái Ngọc Đan đã từng giao thủ với phi phủ, biết qua sự lợi hại của nó, la lên:
– Bằng hữu cẩn thận.
Ân Thừa Phong có lòng hiệp nghĩa cao cả, cũng không khỏi kêu lên:
– Mau dùng áo bao nó.
Người đó trừng trừng nhìn phi phủ, mắt thấy sắp bị chẻ, chợt ngửa người ngã mình hạ xuống.
Lần này thật ngoài ý liệu của mọi người, phi phủ như có linh tính, chợt hạ xuống theo, vẫn hướng về bụng người đó mà chém tới.
Người đó ngã mình xong, quái chiêu lại ở phần dưới, chợt giơ hai chân lên, mọi người than một tiếng, nguyên lai người đó không ngờ dám dùng ngón chân xoay đá phi phủ.
Phi phủ bay nhanh cực kỳ, lại xoay vù vù giữa không trung, dùng tay bắt cũng đã là không thể nào, nói gì tới muốn dùng ngón chân đẩy búa.
Nhưng đôi chân của người đó vừa thò ra, không ngờ không có mang giày, hai ngón chân cái không ngờ vận dụng như tay, nhè nhẹ điểm trên lưng búa một cái, búa bật một tiếng, phương hướng mất liền, bay ngược lại về hướng Khuất Bôn Lôi !
Phải biết một chiêu đó không những mạo hiểm vô cùng, mà còn phải thi dụng thập phần xảo diệu. Phải biết phàm vật gì xoay vòng vòng nhanh mãnh như vậy, cơ hồ uy thế không thể nào đương đầu, cứng cách mấy cũng bẻ gãy, nhưng nếu có thể chế trụ tâm điểm vòng xoay của nó, nó tự nhiên sẽ mất đi lực lượng và mục tiêu chính xác. Một cái đá của người đó xảo hợp đã phá phi phủ, mọi người cũng là cao thủ võ học, làm sao mà không hiểu thấu đạo lý đó, không khỏi đồng thanh hoan hô.
Khuất Bôn Lôi cũng thật lợi hại, vừa giơ tay đã nắm lấy búa, đang muốn đánh nữa, người đó đã phóng mình xoay một vòng, đứng đối diện Khuất Bôn Lôi, Thái Vân Phi rúng động trong lòng, chợt đã nhớ đến một người

trong võ lâm.
Chỉ nghe người đó há miệng òa một tiếng, không ngờ đã phun ra một ngụm rượu.
Những giọt rượu hóa tác mãn thiên hoa vũ, nhắm Khuất Bôn Lôi bắn qua.
Khuất Bôn Lôi ngây người, may sao lão là người lâm nguy bất loạn, vội xuất thủ múa búa, múa dày kín đến mức gió không lọt qua, rượu cũng bắn ra ngoài hết.
Người đó phun rượu xong, cũng không đánh nà theo, Khuất Bôn Lôi biết đã gặp phải người phi thường, vừa thu búa lại, phát giác trên ống tay áo của mình vẫn dính phải một vài giọt rượu, không ngờ đã lủng mấy lỗ nhỏ, nếu trúng thân mình thì sẽ ra sao ?
Chỉ nghe người đó khàn khàn thốt:
– Hừm, ói ra chút rượu liền cảm thấy thanh tỉnh hơn.
Sau đó trừng mắt nhìn Khuất Bôn Lôi:
– Người kia, sao lại thuận tay giết người vậy, không biết vương pháp gì cả sao ?
Khuất Bôn Lôi không liệu được người đó lại lớn giọng nói vương pháp, chợt nghĩ đến một người:
– Ngươi là ...
Bỗng thấy bốn tên đầu đà Tất Biển, Bành Cổ Kiến, Công Dã Tứ, Thi Đồng đang len lén đứng dậy, muốn chạy ra khỏi cửa, người đó chợt thốt:
– Khoan đi.
Đá một chân ra, đá bay một khúc gỗ về phía cửa, "bình" một tiếng rơi trên cửa, cửa lớn đã bị khúc cây cài đóng kín.
Thi Đồng sắc mặt không còn một hột máu, Khuất Bôn Lôi chung quy đã khẳng định được người đó là ai, cười khà khà:
– Là Truy Mệnh ? Không trách gì phi phủ của đại gia ta không ăn nhập gì dưới cước của ngươi.
Thái Vân Phi cười:
– Người ta nói "Giang Hồ Tứ Đại Danh Bộ" mỗi một người võ công đều có sở trường, ai ai cũng có tuyệt kỹ, tài phun rượu, khinh công và thối pháp của tiền bối quả là thiên hạ vô song.
Ân Thừa Phong vui vẻ nói:
– Là Truy Mệnh tiền bối à ? Năm trước Bạch Vũ huynh đã được tiền bối cứu trợ ba bốn lượt, Thừa Phong xin bái tạ.
Nguyên lai người đó chính là một trong "Giang Hồ Tứ Đại Danh Bộ" đại danh đỉnh đỉnh, Truy Mệnh.
"Giang Hồ Tứ Đại Danh Bộ" là bốn người Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình.
Tên tuổi của bốn người chính như là cách hành sự của bốn người. Võ công

của bốn người đều khác nhau, mỗi một người có vài công phu tuyệt đỉnh. Lãnh Huyết trẻ nhất trong "Tứ Đại Danh Bộ", cố sự của chàng, tác giả đã thuật lại qua bộ "Hung Thủ".
Truy Mệnh chuyên về nghề chân, thối pháp, bởi vì cước lực vô song, cho nên khinh công cũng tuyệt hảo, thuật truy tung thuộc hàng nhất lưu, coi rượu như mạng, mà rượu quả thật cũng đã cứu mạng hắn mấy lần. Tác giả đã từng viết bộ "Vong Mệnh", trong đó Truy Mệnh từng trợ giúp "Bắc Thành" Thành chủ Chu Bạch Tự và "Tiên Tử Nữ Hiệp" Bạch Hân Như, một chiêu đả bại "Nhất Kiếm Đoạt Mệnh" Thi Quốc Thanh, giết Vô Vị Tiên Sinh, liên thủ cùng một số người, chung quy đã giết được Vô Địch Công Tử danh chấn thiên hạ. Võ công cao đến cỡ nào có thể vì đó mà tưởng tượng được. Hắn giết Vô Địch Công Tử là bằng một ngụm rượu, phun ra tấn công, làm Vô Địch Công Tử phân tâm, mới có thể đắc thủ, cho nên uống rượu thật sự đã từng cứu mạng hắn.
Bởi vì Truy Mệnh lo án chưa từng thất thủ, vô luận hung thủ ghê gớm đến cỡ nào, cuối cùng vẫn phải để cho hắn rượt mang cái mạng về, cho nên người ta tặng cho ngoại hiệu "Truy Mệnh", lại vì thối pháp của hắn cực giỏi, cũng có người kêu hắn là "Thần Thối Truy Mệnh", thật ra hắn tên họ là gì, mọi người đều đã quên.
"Nam Trại" Trại chủ Ân Thừa Phong và "Bắc Thành" Thành chủ Chu Bạch Vũ làm huynh đệ kết nghĩa. Truy Mệnh từng cứu mạng Chu Bạch Vũ, Ân Thừa Phong tự nhiên là rất cảm kích.
Chỉ nghe Truy Mệnh cười nói:
– Ta là Truy Mệnh, Chu Thành chủ vẫn khỏe chứ ?
Ân Thừa Phong cung kính đáp:
– Gã vẫn khỏe, cảm ơn Truy Mệnh tiền bối hỏi han, vãn bối Thừa Phong, cùng biểu muội Thái Vân Phi xin thỉnh an ngài.
Truy Mệnh cười lớn:
– Thúi quá, cái gì mà tiền bối hay không tiền bối, ta chỉ bất quá lớn hơn ngươi chút đỉnh, nên đổi lại gọi ta là đại ca đi, nếu không ta không coi ngươi là bằng hữu đâu.
Ân Thừa Phong nhăn nhó:
– Vậy, vậy làm sao được chứ ...
Bành Cổ Kiến, Tất Biển, Công Dã Tứ, Thi Đồng lúc đó mặt mày xám xịt, không biết làm sao đây.
Lúc đó Truy Mệnh nhìn về phía bọn Thi Đồng cười nói:
– Người truy nã các người là Thiết Thủ, không phải là ta, nếu ta bắt các ngươi cho gã, gã trái lại sẽ không cao hứng, cho dù ta thông báo tin tức các ngươi đang ở đâu, gã cũng không vui vẻ gì. Các ngươi đừng lo, ta không bắt các ngươi đâu, các ngươi cứ đi "U Minh Sơn Trang", bất quá các ngươi nên

đề phòng, gã sớm muộn gì cũng tìm đến các ngươi. Ta phen này đến đây là vì vụ án "U Minh Sơn Trang", không liên quan gì đến các ngươi. Ta đã nói như vậy, các ngươi có thể an tâm rồi.
Thi Đồng, Tất Biển, Bành Cổ Kiến, Công Dã Tứ vốn trong lòng nặng nề như đang treo mười lăm cái thùng nước, bảy trên tám dưới, giờ nghe Truy Mệnh nói mấy lời đó, lập tức vui mừng an tâm.
Khuất Bôn Lôi cân nhắc cục thế, lập tức đuối sức đi một phần. Võ công của Truy Mệnh xem ra đã hơn mình. Võ công của Ân Thừa Phong, Thái Ngọc Đan mình có muốn thắng gấp e rằng cũng không dễ. Ba Thiên Thạch, "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ cùng Thái Vân Phi, mình cho dù có thể thắng, cũng phải hao tổn khá nhiều sức. "Thiếu Lâm Tứ Tăng" và "Võ Đang Song Túc" chỉ sợ cũng không thua kém Tân thị huynh đệ bao nhiêu. Tính đi tính lại, ngoại trừ bọn Thi – Tất – Bành – Công bốn người và "Phục Thù Thất Hùng" ra, những người kia đều cực kỳ khó đối phó.
Truy Mệnh nhìn Ân Thừa Phong cười hỏi:
– Hai người các ngươi đến "U Minh Sơn Trang" làm gì ?
Ân Thừa Phong cười đáp:
– Tìm quỷ.
Truy Mệnh nhíu mày:
– Tìm quỷ ?
Thái Vân Phi cười đáp:
– Biểu ca thăng nhậm chức "Nam Trại" Trại Chủ, cảm thấy kinh nghiệm còn chưa đủ, cho nên muốn đi vào võ lâm học thêm kiến thức.
Ân Thừa Phong thản nhiên nói tiếp:
– Sau đó nghe nói ở đây có quỷ, tại hạ trong lòng muốn biết có thật có phải có quỷ làm hại người hay là có người giả dạng, cho nên muốn đi tìm một vài con quỷ, mong đại ca chỉ điểm cho.
Truy Mệnh cười:
– Con quỷ đó không phải dễ tìm đâu.
Rồi lại nói lớn cho mọi người nghe:
– "U Minh Sơn Trang" ba năm trước đột nhiên toàn trang chết hết, mặt mày của trang chủ cũng vì độc phát mà rữa nát không nhận ra được, xem ra tất là bị cường thù sở hại. Nghe những người khiêng tử thi nói tài phú của "U Minh Sơn Trang" vẫn còn trong trang, nhưng những người vào tới ai ai cũng chết một cách ly kỳ. Sau đó những người không biết tình giả, những người hiếu kỳ, hay những tên đạo tặc tiến vào trang cũng có vào mà không có ra, "Thiểm Tây Tam Ác" nghe nói cũng đã chết trong đó.
Nghe đến đó, "Phục Thù Thất Hùng" không khỏi chấn động, bởi vì "Thiểm Tây Tam Ác" nguyên là sư huynh đệ của bọn họ. Những người khác đều nhìn Truy Mệnh, đợi hắn kể tiếp.

Truy Mệnh nhìn bốn phía, lại nói:
– Người tìm kiếm manh mối lại thành người thất tung, càng lúc càng có nhiều người tìm kiếm, người thất tung cũng càng lúc càng nhiều, sau này "Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ" Quá Chi Ngạnh tiên sinh cũng vì "Thiểm Tây Tam Ác" mà thất tung, "Thiết Quải" Ông Tứ tiên sinh vì điều tra chân tướng trong trang mà cũng cùng "Long – Hổ – Bưu – Báo" và "Võ Đang Ta Tử" không còn nghe hơi tiếng trong "U Minh Sơn Trang", người đồng hành chỉ có một mình "Tiếu Ngữ Truy Hồn" Vũ Văn Tú Vũ Văn tiên sinh chịu trọng thương chạy ra, nhưng mười ngón tay đều bị người ta chặt cụt, biến thành điên cuồng, ngày ngày cứ hồ ngôn loạn ngữ, đều la lối quỷ quái ...
Nói đến đó, những nhân vật có liên quan đến chuyện như "Phục Thù Thất Hùng", Ba Thiên Thạch, "Thiếu Lâm Tứ Tăng", "Võ Đang Song Túc", Thái Ngọc Đan, cùng hai người hiếu kỳ Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi đều không hẹn mà cùng ngưng trọng tinh thần lắng nghe.
Ngoài điếm gió tuyết thê lương như tiếng gào rú bi ai, như giữa mặt đất có một lực lượng muốn ngăn trở chuyện Truy Mệnh đang kể.
Truy Mệnh ngưng một chút, lại nói:
– Trong lời nói điên khùng của Vũ Văn tiên sinh cũng thường đề cập tới một cuốn võ học kỳ thư là "Long Ngâm Bí Cấp", cuốn bí cấp đó quan hệ trọng đại, nghe nói có ghi chép bảy thứ nội công, kiếm pháp, chỉ pháp, đao pháp, khinh công, ám khí, tiêu pháp bí truyền.
Truy Mệnh vừa đề khởi tới "Long Ngâm Bí Cấp", Tất Biển, Bành Cổ Kiến, Công Dã Tứ, Thi Đồng lập tức ngưng thần lắng nghe, cả Khuất Bôn Lôi và "Câu Hồn Đoạt Phách".
huynh đệ cũng không khỏi chăm chú nghe ngóng.
– Bộ "Long Ngâm Bí Cấp"đó là năm trăm năm trước, võ lâm đệ nhất kỳ nhân Long Ngâm gộp hết võ công của mình viết ra, ai có thể lấy được, e rằng trong võ lâm khó có địch thủ, xưng tuyệt thiên hạ. Chỉ là "Long Ngâm Bí Cấp"đã hơn ba trăm năm nay không thấy xuất hiện trong võ lâm, không biết ở đâu, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trong "U Minh Sơn Trang". Câu chuyện của Vũ Văn tiên sinh vừa truyền ra, trong giang hồ đã khuấy động dậy một cơn sóng không phải nhỏ, người tin đều phóng tới "U Minh Sơn Trang", mong đoạt được bảo thư, trên đường tàn sát lẫn nhau, sợ người ta giành trước, không phải dễ dàng mới lọt vào được "U Minh Sơn Trang", lại vừa vào là biệt vô âm tín, không cần biết là đi phục thù hay đi đoạt thư, số người cho tới nay vẫn không biết rõ ra sao trong "U Minh Sơn Trang" ít ra cũng có năm sáu trăm người. Trong số đó, nổi tiếng trong võ lâm ít ra cũng cỡ ba trăm người. Trong ba trăm người ít ra cũng có một trăm người toàn là cao thủ, nhưng vẫn không biết sống chết ra sao. Ta, Truy Mệnh, phụng mệnh điều tra chuyện này, cho dù trong "U Minh Sơn Trang" có một đám

quỷ, đám quỷ đó cũng đã làm quá mức, phải bắt trói bọn chúng về xử tội.
Khuất Bôn Lôi trầm giọng:
– Ta từ Quan Đông đến là vì bộ sách đó. Truy Mệnh lão huynh, ngươi có thể truy hung thủ của ngươi, bộ sách đó ta nhất định phải lấy, ai cản cũng nhất định phải giết.
Nói xong hướng về phía Tân thị huynh đệ và bọn Tất Biển trừng mắt.
"Câu Hồn Đoạt Phách" Tân Cừu cười lạnh:
– Giết người nói ra thì dễ.
Tân Sát nói tiếp:
– Chỉ sợ ngươi giết không được.
Tân Cừu lại nói:
– Có người chỉ có thể khẩu xuất cuồng ngông.
Tân Sát nói nữa:
– Cũng không thấy võ công lão cao gì lắm.
Bọn Bành Cổ Kiến đến từ Tương Giang, vốn là muốn vào "U Minh Sơn Trang" đoạt "Long Ngâm Bí Cấp", trong lòng muốn luyện thành mấy thứ võ công trong sách là có thể không còn sợ "Giang Hồ Tứ Đại Danh Bộ" nữa, hôn nay thấy Khuất Bôn Lôi cùng Tân thị huynh đệ cũng vì sách mà đến, hy vọng hai bên kia nổi nóng đánh nhau, mình mới dễ dàng đắc lợi.
Không ngờ Thái Ngọc Đan đứng dậy cười nói:
– Truy Mệnh huynh, Khuất huynh, Tân thị nhị huynh, đã như vậy, bọn ta chi bằng đừng gườm nhau nữa, cùng lên "U Minh Sơn Trang" xem hư thật ra sao ?
Ân Thừa Phong cũng đứng dậy cười:
– Thái tiên sinh nói rất phải, chi bằng bọn ta bây giờ cùng lên "U Minh Sơn Trang", xem thật ra có "Long Ngâm Bí Cấp"hay không rồi hãy nói tiếp, cũng không cần gấp gáp nhất thời.
Câu nói của Ân Thừa Phong đã đề tỉnh Khuất Bôn Lôi và Tân thị huynh đệ, "Long Ngâm Bí Cấp"có phải là lời đồn nhảm hay không cũng chưa nhất định được, hiện quyết đấu bây giờ có vẻ quá vội vả.
Khuất Bôn Lôi cùng Tân thị huynh đệ liếc nhìn nhau, cũng cảm thấy rất có lý, cho nên đè nén cơn nóng giận, bọn Công Dã Tứ lại có vẻ thất vọng.
Truy Mệnh cười khổ:
– Vậy bọn ta đi "U Minh Sơn Trang" được chưa ?
Mọi người đều nói "được", lão Đa nghe hiểu lờ mờ, vội nói:
– Các vị đại gia, thuyền nhân "Phong Lâm Độ" đều đã đi, băng "Tiểu Liên Hoàn Ổ" còn rất mỏng, các vị đại gia qua sông không được đâu, chi bằng đợi băng kết xong rồi hãy đi.
Truy Mệnh cười:
– Lão Đa đừng lo quá, nếu cả một con sông nhỏ mà cũng không qua nổi,

không lẽ còn dám đến "U Minh Sơn Trang" sao ?
Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Lão Đa, mấy thứ đồ đạc bị đổ bể, tiền rượu tiền đồ ăn đều để đại gia ta trả cho, bao nhiêu đây có đủ không ?
Rút trong mình ra nguyên một đĩnh bạc đưa cho lão Đa, lão Đa sáng bừng mắt, ấp úng tạ ơn:
– Đủ ... đủ ... quá đủ rồi ...
Chợt biến sắc, nguyên lai ngoài cửa điếm có người gõ cửa gấp rút, thở hồng hộc ngoài cửa, tựa như giữa tiếng gió tuyết gào rú thê lệ khủng bố có thanh âm rên rỉ yếu ớt gần chết:
– ... Mở ... cửa ... mở ... cửa ...
Mỗi một tiếng đều cách nhau một khoảng thời gian như nhau, tự như mỗi một góc mỗi một xó giữa đất trời đều vọng hưởng thanh âm đó.
Lão Đa lắp bắp:
– Quỷ tới ... quỷ lại đã tới ...
Mọi người nín thở chờ đợi, Truy Mệnh bước dài đến cửa, nhấc chân đá văng khúc gỗ cài cửa, cửa mở rộng ra, gió tuyết ngoài cửa vùn vụt, tấm màn bố treo ngoài cửa không ngờ đã bị đổi thành một tấm vải bố trắng, trên vải bố dùng máu viết chữ:
Nhất nhập U Minh Trang Vĩnh viễn bất hoàn hương.
Trước cửa không ngờ có treo một người, dùng dây thừng treo cổ, tình trạng chết thật thảm, lưỡi thè ra, đôi mắt trợn trừng lòi ra, miệng đầy máu, trên người lại không có một chút vết thương, xem ra thật là bị thắt cổ chết.
Truy Mệnh phóng người lên, song chỉ bắn ra, dây thừng đứt đoạn, người đó rơi xuống, mọi người nhìn kỹ, không ngờ đều giật mình kinh hãi, nguyên lai người đó không phải là ai xa lạ, chính là Thường Vô Thiên.
Tại sao Thường Vô Thiên đi mà lại trở lại, lại còn treo cổ chết ?
Tại sao Thường Vô Thiên đi đến trước cửa mà mọi người trong điếm đều không phát giác ?
Nếu không phải thân thể Thường Vô Thiên bị gió bắc đẩy đung đưa qua lại, va chạm vào cửa, chỉ sợ cho đến bây giờ vẫn chưa phát giác ra, còn tiếng rên "mở cửa".
quái lạ kia, là ai đây ?
Lưỡi Thường Vô Thiên thè dài ra, mắt đầy vẻ kinh hãi, như muốn nói cho mọi người biết gì đó, nhưng gã đã là người chết, người sống đương nhiên vô phương nghe người chết nói gì được.
Còn những chữ trên tấm vải bố trắng kia, là ai đã viết ? Người đến không ngờ đã treo tấm vải bố trắng thế tấm màn cửa mà trong điếm cao thủ như vân lại không biết gì hết !
Đó thật ra là người, hay là quỷ ?

“Là quỷ, là quỷ”. A Bổn kinh hồn khiếp đảm la lên.
Trên mặt mọi người thoáng qua một bóng tối, Thái Ngọc Đan miễn cưỡng cười:
– Đừng hồ ngôn loạn ngữ, trên thế gian ở đâu có quỷ chứ ?
Ba Thiên Thạch chợt bạnh cứng mặt thốt:
– Là quỷ thì ta cũng phải đi gặp nó.
Nói còn chưa xong đã như một luồng khói đen xong ra ngoài tuyết, trong nháy mắt đã phóng tuốt giữa khoảng thiên địa mênh mông, chỉ còn một điểm đen nho nhỏ.
Truy Mệnh nhíu mày:
– Xung động bậy bạ quá.
Ân Thừa Phong đứng dậy:
– Truy Mệnh lão tiền ... không, đại ca, Ba tiên sinh một mình đi trước, chỉ e bơ vơ lạc lõng, bọn ta nên đi theo.
Khuất Bôn Lôi sợ “Long Ngâm Bí Cấp”bị người ta cướp trước:
– Thật hợp ý ta.
Ai biết được “vù vù” hai tiếng, Tân thị huynh đệ đã phóng ra khỏi cửa trước, trực tiến truy đuổi Ba Thiên Thạch.
Khuất Bôn Lôi nào dám chậm chân, cũng phóng theo luôn, nhất thời mọi người đều phi thân theo, Truy Mệnh chỉ thở dài một tiếng.
Quần hào tổng cộng có hai mươi lăm người, đạp tuyết trắng phau phóng về phía "U Minh Sơn Trang". Ba Thiên Thạch đi trước, bằng vào khinh công “Nhất Tả Thiên Lý”.
của ông ta, lắc mình vài cái, chỉ còn thấy xa xa một bóng đen nhỏ xíu.
Tân thị huynh đệ nhanh chân hơn Khuất Bôn Lôi một chút, nhưng Khuất Bôn Lôi đề khí phóng gấp, chỉ cách Tân thị huynh đệ có năm bước.
Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi ở ngay sau Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan thủy chung không vội vàng, theo sát Ân Thừa Phong.
“Thiếu Lâm Tứ Tăng”, “Võ Đang Song Túc” sáu người khẩn trương theo sau Thái Ngọc Đan.
“Phục Thù Thất Hùng” lại ở sau Thiếu Lâm Tứ Tăng, tiếp sau là bọn bốn người Thi Đồng, Tất Biển, Bành Cổ Kiến, Công Dã Tứ.
Truy Mệnh lại một mực không rời một bước, đi theo cuối cùng, một mặt dõi mắt quan sát bốn phía.
Gió mạnh tuyết bạo, đối với quần võ lâm hào kiệt đều không có ảnh hưởng gì. Gió tuyết đập vào ngực Truy Mệnh, Truy Mệnh hít một hơi dài, miệng ngậm mấy khối lành lạnh, vốn là hoa tuyết bay vào cửa miệng. Truy Mệnh bỗng phấn khởi hào hứng, phạch ngực áo, để lộ bộ ngực cường tráng, mặc cho hoa tuyết đập vào, cười khà khà, chạy ngược hướng gió bắc.
Phóng một lèo, nhanh chóng vượt qua bọn bốn người Tất Biển, lại vượt qua

“Phục Thù Thất Hùng”, bắt kịp “Thiếu Lâm Tứ Tăng” và “Võ Đang Song Túc”. Thái Ngọc Đan thấy Truy Mệnh phóng lên, gã bản tính cẩn thận, hành sự điềm tĩnh, nhưng hôm nay tung người giữa gió tuyết, cũng đại phát hùng tâm, đề khí mãnh liệt, không để Truy Mệnh vượt qua.
Hai ngươi trong nháy mắt đã vượt qua Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi. Ân – Thái hai người nhuệ khí thiếu niên làm sao cam chịu tụt hậu, hơn nữa bọn họ chuyên tu luyện khinh công, cũng đề khí phóng lên, giữ khoảng cách với Thái Ngọc Đan.
Lúc đó Khuất Bôn Lôi đang nương theo chân khí, khinh công của lão tuy không đặc biệt gì, nhưng nội lực cực mạnh, cho nên chạy càng lâu càng có lợi đối với lão. Khuất Bôn Lôi càng hào hứng hăng hái, tính cởi cả áo ra thắt một vòng quanh hông, hét lớn một tiếng, chung quy đã vượt qua được Tân thị huynh đệ.
Khuất Bôn Lôi đang lúc cao hứng, chợt “vù” một tiếng, một người đã vượt qua đỉnh đầu lão, phi nhanh ngoài một trượng, Khuất Bôn Lôi ngây người, Truy Mệnh đã cách xa lão hai trượng.
Khuất Bôn Lôi trong lòng tức tối, đang muốn gấp gáp truy đuổi, chợt nghe tả hữu đằng sau mình đều có tiếng cước bộ, nhìn lại chỉ thấy tuyết bắn tung tóe, tả biên là bạch y của Ân Thừa Phong bay bổng, hữu biên là áo màu mè của Thái Vân Phi thanh tú, sát sau một bước, Thái Ngọc Đan cũng mỉm cười rượt tới. Tân thị huynh đệ cũng gần ngay sau Thái Ngọc Đan, Khuất Bôn Lôi trong tâm rùng mình, tự nghĩ:
“Thiên hạ anh hùng thật nào phải chỉ một mình Khuất Bôn Lôi ta !”. Liền đề khí tăng gia cước lực, chạy ngang vai với Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi.
Lúc đó mọi người như đang tranh đua với nhau. Khinh công và kiếm pháp của Ân Thừa Phong đều đáng sợ, Khuất Bôn Lôi võ công hùng hậu, Thái Vân Phi chuyên về khinh công, cả ba người không thua không kém nhau, chạy cùng một hàng.
Thái Ngọc Đan võ công tinh diệu, nội lực liên miên âm nhu, nhưng không uy mãnh như Khuất Bôn Lôi, cho nên rơi xuống một bước.
Tân thị huynh đệ luận về khinh công vốn kém hơn Ân Thừa Phong, luận về nội công lại không bằng Khuất Bôn Lôi và Thái Ngọc Đan, dĩ nhiên lại thua thêm bước nữa.
Truy Mệnh vừa phóng vù vù lên, chỉ thấy tuyết trắng tung bay, người như đang đằng vân giá vụ, đã sớm bỏ rơi mọi người sau lưng, nhưng thân pháp “Nhất Tả Thiên Lý”.
của Ba Thiên Thạch cũng rất cao minh, lại chạy trước tiên, cho nên Truy Mệnh vẫn còn tụt sau hơn mười trượng.
Truy Mệnh đang muốn đề khí rượt nà, lúc đó gió tuyết càng mãnh liệt hơn, màn tuyết dày đặc cuồn cuộn lãnh liệt tung bay theo gió bắc, nội trong một

hai trượng không ngờ nhìn không thấy gì hết.
Tới lúc đó, trước mặt bỗng có một tiếng gầm giận dữ buốt tai, tiếp theo là một tiếng rên nghèn nghẹn.
Truy Mệnh rùng mình, đột nhiên tỉnh ngộ, đang lúc bọn mình liều mạng phóng như bay, tựa hồ không tránh khỏi không thể nào tiếp ứng kịp trước sau, mà theo tình hình Thường Vô Thiên bị treo cổ trước cửa điếm hồi nãy, có người có ý đồ bất lợi đối với bọn mình, hiện người người đều phân tán, không phải là đang trúng kế của địch nhân sao ? Vội la lớn:
"Các vị cẩn thận, chạy chậm thôi, coi chừng có địch tấn công !".
Thanh âm lất phất truyền vọng, một mặt ngấm ngầm giới bị, một mặt vẫn lao về phía trước, chân lại đá phải một người, người đó rên một tiếng, thò tay nắm lấy cổ chân hắn, Truy Mệnh nhận ra là thanh âm của Ba Thiên Thạch, lập tức nhảy dựng lên, la lớn:
– Là ta đây, ngươi có sao không ?
Lúc đó gió bắc đã nhẹ bớt, chỉ thấy Ba Thiên Thạch nằm gục trên tuyết, mặt tuyết nhuộm một mảng đỏ thẫm kinh hồn.
Chỉ nghe Ba Thiên Thạch lắp bắp:
– Ta ... sau lưng ... có người dùng ám khí ...
Truy Mệnh lật người lão xem xét, thấy sau lưng quả có ba lỗ nhỏ, máu giọt giọt trào ra, còn ám khí đâu ?
Lúc đó Khuất Bôn Lôi, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi đã nối đuôi đến, ba người nhìn quanh, giữa biển tuyết mênh mông, ngoại trừ người đằng sau ra, cả một nửa bóng người khác cũng không có, Khuất Bôn Lôi rống lên:
– Con bà nó, giả thần giả quỷ, muốn gì đây, mau lăn ra đây, đại gia ta chém ngươi làm hai khúc !
Thanh âm cuồn cuộn vang vọng, xa xa truyền lại tiếng băng tuyết lở.
Truy Mệnh thấy Ba Thiên Thạch máu chảy không ngừng, hơn nữa màu máu càng chảy càng đen, trong lòng thất kinh, hỏi liền:
– Thiên Thạch huynh, ngươi đã rút ám khí ra ?
Tình hình của Ba Thiên Thạch càng lúc càng xấu, ánh mắt vô thần:
– Rút ... không ... không có ... ta cảm thấy được ... nó, nó đang ở ... ở trong thân thể ... ta ...
Thái Vân Phi thuốc chữa thương ra, rịt trên vết thương, Thái Ngọc Đan cũng bước dến, nhìn màu xanh đen xung quanh vết thương, trong lòng biết không hay, hỏi:
– Thiên Thạch huynh, ngươi trúng ám khí gì vậy ? Là ám khí ? Ám khí đó có phải đã có ai rút ra ? Người nào đã đả thương ngươi ?
Sắc mặt Ba Thiên Thạch tái nhợt không còn chút máu:
– Không ... biết ... Cuồng phong nổi lên, có người ... thổi sau ót ta ... thổi một hơi mát lạnh ... rên một tiếng ... ta xoay người muốn bắt ... bắt giữ người

... nhưng đằng sau không có người ... lại có gai ... ta ngã xuống, ám khí đó ... ai cũng không có cơ hội ... rút nó ra ... ta cảm thấy nó còn đang trong mình ta, trong mình ta ...
Thanh âm dần dần yếu nhược.
Lúc đó Tân thị huynh đệ cũng đã đến, sắc mặt bất giác tái nhợt, bởi vì hồi nãy trong điếm, Ba Thiên Thạch bắt giết Đại Giao trong "Giang Tả Ngũ Giao", phô trương "Hấp Bàn Thần Công" và "Nhất Tả Thiên Lý" hai tuyệt kỹ khiến cho người ta rùng mình, bây giờ không ngờ lại bị đả thương ngã gục, hơn nữa lại không biết là ai đánh.
Hai người vừa nhìn vết thương đã biết Ba Thiên Thạch trúng phải tuyệt không phải là thứ châm nhỏ, lại là một thứ ám khí còn có thể đi theo dòng máu tiềm nhập nội thể, liền không khỏi giật mình.
Lúc đó sắc mặt Ba Thiên Thạch bỗng biến thành xanh sạm, nhảy dựng dậy, không ngờ còn xé rách cả hắc bào của mình, vải bố rách bay tơi tả trong gió, một đen một trắng, vải xen hoa tuyết, thê lương vô cùng.
Chỉ nghe Ba Thiên Thạch dùng một thứ thanh âm cực kỳ khủng bố chỉ mọi người:
– Quỷ ! Quỷ ! Các ngươi cũng đi với ta ... xé xé ... xé ... Quỷ ! Quỷ !
Đầu tóc bù xù, hai mắt đỏ ngầu, miệng cũng toét nứt xuất huyết, giống hệt quỷ dữ, nhất thời cũng không có ai dám mò tới, Ba Thiên Thạch kêu lên một tiếng "quỷ" cuối cùng, bỗng khàn giọng ngã xuống, máu chảy từ miệng ra cũng không còn màu đỏ nữa, mà là màu đen.
Truy Mệnh bước tới dò thử hơi thở ngay mùi, biết liền Ba Thiên Thạch đã tắt thở mà chết.
Lúc đó "Thiếu Lâm Tứ Tăng", "Võ Đang Song Túc" cũng đã tới, thấy vậy liền "A di đà Phật" niệm Phật hiệu, siêu độ cho Ba Thiên Thạch.
Mọi người thấy Ba Thiên Thạch đột nhiên thảm tử, bất giác trong lòng phát lãnh, đất trời ẩn ẩn hiện hiện có gì đó đang gào rú, từng tiếng từng tiếng.
Bóng đêm đã giáng lâm.
Truy Mệnh nhìn thi thể Ba Thiên Thạch, cúi đầu trầm tư, Thái Ngọc Đan không nói gì, Thái Vân Phi vẫn đang kinh hãi, Ân Thừa Phong đang an ủi vài câu, đột nhiên, một tiếng la vỡ tim xé ruột từ đằng sau truyền đến.
Truy Mệnh biến sắc:
– Không hay !
"Thiếu Lâm Tứ Tăng", "Võ Đang Song Túc" thân hình thấp thoáng, "vèo" một tiếng, Truy Mệnh đã vượt qua đỉnh đầu mọi người, như một mũi tên thoát khỏi nỏ bay bắn đi, nhắn nhủ lại:
– Khuất huynh, Thái huynh, Ân lão đệ, mọi người nên ở cùng một chỗ, chớ đơn độc hành sự.
Bọn Ân Thừa Phong đương nhiên không toàn lực phóng đi nữa, mỗi một

người đều ở cách nhau không đầy ba thước, Ân Thừa Phong đằng trước, Thái Ngọc Đan đoạn hậu, chạy khoảng hai chục trượng, chỉ thấy trên tuyết có một vùng máu đọng kinh hồn động phách, trải màu đỏ sẫm trên tuyết.
Thấy "Phục Thù Thất Hùng" người nào cũng thủ binh khí đứng vây quanh, Truy Mệnh đang ở trung ương, cúi đầu quỳ xuống gần một người đang nằm gục dưới đất, máu trên đất chính là từ thân người đó chảy ra.
Người nằm dưới đất trong tay còn nắm Tam Tiết Côn, chính là Thi Đồng.
Gã sao lại chết ?
Còn bọn Công Dã Tứ, Bành Cổ Kiến, Tất Biển đã đi đâu ? Chỉ thấy đại hán sử thiết chùy trong đám "Phục Thù Thất Hùng" nói:
– Bọn ta công phu không được giỏi mấy, rượt không kịp các ngươi, nhưng bốn gã đầu đà kia cũng lọt tuốt đằng sau cách xa bọn ta, sau đó bọn ta bỗng nghe một tiếng thét thảm, liền dừng bước, quay đầu chạy ngược trở lại ...
Đại hán sử kim thương kể tiếp:
– Bọn ta vừa đến liền nhìn thấy tình cảnh như vầy, ba đầu đà kia không thấy bóng dáng đâu hết, sau đó các ngươi đến.
Đại hán sử kim thương nói:
– Theo lý mà nói thì ba đầu đà kia cho dù có sợ quỷ cũng không thể bỏ rơi thi thể của bằng hữu không thèm lo tới như vầy, hơn nữa bọn ta quay lại rất mau, chiếu theo lý thì bằng vào cước trình của bọn chúng, bọn ta không thể nào không nhìn thấy bọn chúng.
Đại hán sử lưu tinh chùy lại thoát miệng nói:
– Bọn chúng giống như là tiêu tán mất hết giữa không trung ...
Gió tuyết gầm gừ, bầu trời mù mịt, giống như có ngàn vạn thanh âm rùng rùng rợn rợn kể về một oan tình, mọi người không tránh khỏi tái mặt, lại nghe đại hán sử phán quan bút run giọng:
– Phải, lúc bọn ta quay trở về, phảng phất còn nghe thấy, ba vị ... tiếng la thảm của ba vị nhân huynh ... từ ... từ trên không trung.
Truy Mệnh nhíu mày:
– Cái gì ?
Khuất Bôn Lôi gầm lên:
– Con bà nó, ngươi đừng có xạo quá có được không ?
Đại hán sử phán quan bút uỡn ngực:
– Lão tử cũng không sợ trời không sợ đất, cần gì phải nói xạo với ngươi ? Ta quả thật có nghe tiếng la giữa không trung. Miệng ta nói như vậy đó, ngươi không tin cũng được.
Truy Mệnh ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời u ám âm u, cái gì cũng không nhìn thấy, cả sao cũng không có.
Vọng nhìn mặt đất phủ đầy tuyết vô tận, phản ánh một màu trắng chói mắt, Truy Mệnh thở dài hỏi:

– Các ngươi có nghe thấy có người dùng loại võ công "Sư Tử Hống" không ?
Đại hán sử lôi công oanh đáp:
– Không có, ngoại trừ một tiếng la thảm ra, bọn ta chỉ nghe giữa không trung ẩn ẩn hiện hiện có mấy tiếng, nhưng không thấy gì hết.
Đại hán sử nhuyễn sách thốt:
– Nếu có người thi dụng "Sư Tử Hống", các ngươi chắc chắc cũng có thể nghe được.
Truy Mệnh trầm ngâm:
– Không sai.
Nhìn mọi người, hắn cười khổ:
– Trên dưới toàn thân Thi Đồng không có vết thương, cả một lỗ nhỏ cũng không có, nhưng màng nhĩ lại bị chấn động rách đi, chấn thương thẳng tới nội tạng và não, mới làm cho thổ huyết mà chết. Cái chết của Thi Đồng, ngoại trừ có người dụng Phật môn "Sư Tử Hống" mà công chấn ra, e rằng không có thứ nào khác có thể làm như vậy.
Nhưng "Sư Tử Hống" một khi thi dụng, trong vòng năm dặm đều nghe rõ mồn một, nhưng bọn ta lại không nghe thấy gì hết.
Truy Mệnh lại cười khổ, chỉ vào một hàng dấu chân loạn xạ trên tuyết, lại nói:
– Không thể nào, chỉ có dấu chân bước tới, không có dấu chân quay trở lại, cũng không có dấu chân đi về hướng nào khác, ở đây nếu không có cơ quan, bọn Tất Biển, Bành Cổ Kiến, Công Dã Tứ ba người giống như là ... thật sự đã đột nhiên tan biến hết ...
Mọi người trong tâm phát lãnh, bằng vào công lực của bốn người bọn Tất Biển, bị giết sạch trong một sát na là chuyện không thể nào, thêm vào đó ba người kia không ngờ lại biến mất trong không khí, càng làm cho người ta trong lòng bất an, nhất thời đều không biết nói làm sao đây.
Đột nhiên trong bóng đêm, giữa tiếng gió tuyết gào rú, truyền đến một giọng nữ u dị thê lương:
" ... Ánh trăng mờ, bóng đêm chìm, trong U Minh phủ, trời trăng không ánh sáng, lại thêm vô số hồn ...".
Đại hán sử phán quan bút trong đám "Phục Thù Thất Hùng" toàn thân run rẩy:
– Ta ... ta ... ta ... không muốn ... không muốn đi ... đi ... đi nữa ...
Chợt nghe Khuất Bôn Lôi hét lớn một tiếng:
– Lăn ra đây.
Ô quang lóe lên, phi phủ thoát ra khỏi tay, không ngờ bằng vào giọng hát mà đoán định vị trí, phi phủ như lằn chớp trực hướng đông bắc tăm tối bay vòng vòng chém tới.

Tiếng ca đột nhiên đình chỉ.
Ô quang lại lóe lên trong đêm đen, phi phủ hoạch một vòng bay trở lại tay Khuất Bôn Lôi.
Khuất Bôn Lôi nhìn búa bén, quả có vết máu, nhưng trên mặt búa lại chỉ là một cái đầu chim nhỏ.
Khuất Bôn Lôi không khỏi cười khổ một tiếng, mình thình lình phóng phi phủ xuất thủ, chỉ bất quá chém đứt một đầu chim đang trú lạnh.
Đại hán sử lưu tinh chùy cũng toàn thân run lẩy bẩy:
– Bọn ta là ... người, hay là ... hay là đừng động chạm đến những vật đó thì hay hơn ...
Khuất Bôn Lôi nổi giận trừng trừng nhìn hán tử sử lưu tinh chùy:
– Nghe nói võ công của bọn ngươi luyện không thua kém sư phụ các ngươi bao nhiêu, bất quá sư phụ các ngươi "Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ", nhưng không có cái tính hèn nhát của bọn ngươi !
Hán tử sử lôi công oanh giận quá la đại hán sử lưu tinh chùy:
– Đúng, bọn ta tuyệt không thể làm nhục thanh danh của sư phụ.
Hán tử sử kim thương cũng nói:
– Bọn ta đến để báo thù cho sư phụ, ngươi sợ như vậy, ba năm khổ luyện làm chi ?
Vì sao chứ ?
Đại hán sử thiết chùy cũng nói:
– Bọn ta một người một mạng, bảy người bảy mạng, cứ lên "U Minh Sơn Trang" rồi nói.
Chợt giữa trời lại truyền đến tiếng ca thê lương, còn khủng bố hơn cả lần đầu:
" ... Ánh trăng mờ, bóng đêm chìm, nhất nhập U Minh, vĩnh viễn không siêu sinh, vô số linh hồn tội nghiệp ...".
Khuất Bôn Lôi bỗng hét lớn:
– Hừ.
"Vù" một tiếng, phi phủ lại thoát khỏi tay bay ra, so với lần đầu tiên còn nhanh gấp bội.
Hữu thủ của Thái Ngọc Đan rung lên, một sợi tơ vàng bị chấn động bắn như tia chớp vào bóng tối.
Truy Mệnh thân hình nhoáng lên, đã phóng về phía giọng ca.
Cùng một lúc, ba đại cao thủ đồng thời xuất kích.
Chỉ nghe nghe một tiếng hét thảm, sau đó không còn thanh âm gì nữa. Khuất Bôn Lôi bắt lấy phi phủ, chỉ thấy trên búa rõ ràng là có máu. Thái Ngọc Đan rút kim ti lại, Truy Mệnh ôm một người từ trong bóng tối bay về, ôm đầu người đó đau khổ lên tiếng:
– Các ngươi đã giết lầm người rồi.

Mọi người định hồn nhìn kỹ, thấy trong lòng Truy Mệnh không ngờ chính là "Hành Thiên Lý" Bành Cổ Kiến. Cổ Bành Cổ Kiến trúng một búa của Khuất Bôn Lôi, cơ hồ đứt lìa ra khỏi khỏi thân mình, trên "khí hải huyệt" còn trúng cái đâm của Thái Ngọc Đan, máu phun ra như suối.
Truy Mệnh lạnh lùng thốt:
– Gã bị người ta điểm "á huyệt" và "nhuyễn huyệt" bỏ ở đó, quỷ cũng có thể điểm huyệt, đã không còn là quỷ nữa.
Câu nói đó của Truy Mệnh cũng thuần túy an ủi mọi người, không tưởng được hán tử sử phán quan bút vẫn run giọng:
– Quỷ không có gì là không làm được, đương nhiên cũng có thể điểm huyệt.
Khuất Bôn Lôi trừng Thái Ngọc Đan một cái, thập phần kinh hãi. Võ công của Thái Ngọc Đan còn hơn xa trong tưởng tượng của lão, nguyên lai Thái Ngọc Đan và Khuất Bôn Lôi một đâm một chém nhìn có vẻ đồng phát đồng thu, trên sự thật, Thái Ngọc Đan vẫn nhanh hơn nửa bước, đâm trước vào "khí hải huyệt" của Bành Cổ Kiến, cho nên lúc búa của Khuất Bôn Lôi chém trúng Bành Cổ Kiến, "khí hải huyệt" bị đâm liền xung phá "á huyệt", lúc búa chém trúng Bành Cổ Kiến, còn la lên được một tiếng là vì nguyên cớ đó.
Thái Ngọc Đan lại vì ngộ sát người ta mà khó chịu vô ngần, Truy Mệnh trầm giọng:
– Từ bây giờ trở đi, bọn ta đều phải đề cao cảnh giác, toàn thần giới bị, chớ phân tán. Bọn ta không cần phải phóng quá nhanh, Khuất huynh, ngươi và ta khai lộ, Thái huynh, Ân lão đệ, các ngươi đoạn hậu, Tân thị huynh đệ, các ngươi thủ tại trung ương.
Người tại trường, quả thật võ công của Truy Mệnh là tối cao, kế đến là Khuất Bôn Lôi, Ân Thừa Phong, Thái Ngọc Đan, Thái Vân Phi bốn người, tiếp là "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ, Truy Mệnh đều đã đem bọn họ an bài ở những vị trí cực kỳ trọng yếu, bảo vệ lẫn nhau.
Kỳ này còn lại hai chục người, từ từ tiến tới "U Minh Sơn Trang", không vội vàng nữa, sau trận tranh đua hồi nãy, hành trình ba chục dặm cũng đã chạy hết gần hai chục dặm, đường còn lại cũng không còn bao nhiêu. Mọi người vì tiếng thét của Thi Đồng mà quay trở lại, bây giờ lại đi về phía trước, chỉ thấy trên tuyết đều là dấu chân của bọn mình hồi nãy bước đi.
Trong những dấu chân đó, dấu chân của "Thiếu Lâm Tứ Tăng" và "Võ Đang Song Túc" bước đi như bình thường, dấu giày không lớn không nhỏ, nhưng đang lúc chạy vội mà tuyết lại mềm nhuyễn như vậy, có thể ấn xuống dấu tích như vậy cũng không phải là tệ.
Dấu chân của "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ chỉ thấy đầu ngón chân và gót chân lưu dấu, khoảng giữa cơ hồ hoàn toàn không có vết tích, công lực càng cao thâm hơn một bậc.
Dấu chân của Thái Ngọc Đan và Khuất Bôn Lôi chỉ có một chút vết tích đầu

ngón chân, vì khinh công của hai người không quá cao, bằng vào nội lực mà bôn hành, cho nên dấu vết bên cạnh hoa tuyết chỉ in hằn chút ít.
Còn bước đi của Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi cả dấu chân cũng không có, nhìn kỹ chỉ thấy có từng điểm từng điểm hoa tuyết bị ép tản ra, thật là khiếp hãi.
Còn Truy Mệnh ? Căn bản cả dấu chân cũng không có, đã đạt đến cảnh giới "đạp tuyết vô ngân".
Dấu chân của "Phục Thù Thất Hùng", mỗi một bước còn lớn hơn cả bàn chân của bọn họ, đạp hoa tuyết tan nát hết, còn dấu chân của bọn Tất Biển không ngờ bước trên tuyết còn lún xuống mấy tấc, cơ hồ mỗi một bước chân đạp xuống, mặt tuyết liền lún sâu, mỗi một bước phải rút chân một lần mới có thể đi tiếp, thật cách xa quá xá.
Hai mươi người vượt qua chỗ thi thể Ba Thiên Thạch, tiếp tục tiến về phía trước, chợt nghe có tiếng vó ngựa truyền đến. Truy Mệnh giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng chân, thấy có mười mấy thớt ngựa chầm chậm bước đến gần một cách trật tự, trên mỗi một lưng ngựa đều có chở một người, mười mấy thớt ngựa bị một sợi dây thừng dài cột nối, cho nên không thể chạy loạn.
Truy Mệnh thấy quái dị, hỏi lớn:
– Xin hỏi là ai đến vậy ? Xin phiền báo danh để tránh ngộ nhận.
Hỏi ba lần vẫn không có động tĩnh gì, người ngựa vẫn từ từ bước về phía trước, Truy Mệnh phất tay, cùng Khuất Bôn Lôi song song như lằn chớp lướt tới.
Khuất Bôn Lôi xoay tay kéo một người trên lưng ngựa xuống.
Lúc Khuất Bôn Lôi lôi người đầu tiên xuống, Truy Mệnh bộc phát đến thớt ngựa thứ nhì, xốc người trên ngựa xuống, hai người cùng la lên:
– Người chết !
Hai thớt ngựa đằng trước bị chặn lại, ngựa đằng sau cũng ngừng theo, chỉ thấy người trên ngựa đều là người chết tái nhợt không chút huyết sắc. Những người đó chết cực kỳ đặc dị, hai mắt đều trợn trừng, toàn thân mềm nhũn, giống như công lực toàn thân đều đột nhiên tiêu tán hết, hơn nữa máu huyết trên người đều bị hút cạn, đại hán sử nhuyễn sách thất kinh la lên:
– Hấp huyết quỷ !
Mười mấy người chết đó mọi người đều nhận ra được, chính là đám khách nhân hồi nãy nhất tề vào điếm cùng Thường Vô Thiên, cả hán tử sử hổ đầu đao hồi nãy la lối mở đường cho Thường Vô Thiên cũng có trong số đó, mọi người không khỏi bất giác rùng mình.
Lúc đó, tuyết tung bay bốn bề, lời ca thê lương kia lại truyền đến, Khuất Bôn Lôi nhướng mày, lại muốn động thủ, Truy Mệnh nghiêm mặt, trầm giọng thốt:

– Chớ động thủ bậy, dụ y ra rồi hãy nói.
Giọng nói ma quái kia cười lên vài tiếng, lại không biết đang ở đâu. Truy Mệnh nghiêng tai nghe ngóng một hồi, chợt nói với Khuất Bôn Lôi:
– Khuất huynh, có thể cho ta mượn búa một chút được không ?
Khuất Bôn Lôi không biết mượn để làm gì, nhưng tin Truy Mệnh không có ác ý cho nên liền đưa búa qua.
Truy Mệnh như đang trầm tư, chợt lật mặt búa xoay một vòng, chiếu ánh trên mặt tuyết, mặt búa phản xạ thứ ánh sáng chói mắt, giữa một sát na đó, trên mặt búa chợt in hằn một bóng đen, thoáng một cái đã biến mất.
Truy Mệnh cân nhắc tính toán trong lòng, chợt hỏi Ân Thừa Phong:
– Ân lão đệ, hôm xưa trước khi ta giúp Chu Bạch Vũ Thành chủ đối kháng Vô Địch Công Tử, bên ta đã chết mấy người, đều là dưới tình hình cực kỳ không thể nào xảy ra mà bị đột kích chết đi. Lúc đó bọn ta đang đi trên một hoang mạc, căn bản nhìn không thấy bọn địch, nhưng chỉ cần người mình có sơ xuất gì, chỉ cần cách rời đám đông một chút, liền bị họa sát thân, ngươi có biết là vì sao không ?
Ân Thừa Phong ngẩn người, hồi tưởng một chút, chợt như tỉnh ngộ:
– Tôi biết rồi, Bạch Vũ huynh có kể cho tôi nghe chuyện đó ...
Truy Mệnh mỉm người ngắt lời Ân Thừa Phong:
– Hiểu là tốt rồi.
Khuất Bôn Lôi cũng hỏi:
– Có cần đến ta không ?
Thái Ngọc Đan thốt:
– Truy Mệnh huynh tiêu diệt Vô Địch Công Tử, quả thật dương danh thiên hạ, tại hạ cũng có chút học thức về mưu lược đó, tại hạ nếu có thể góp chút sức hèn, nhất định sẽ tận lực tương trợ.
Truy Mệnh mỉm cười:
– Đa tạ chư vị, ta, Thái huynh, Ân lão đệ hợp tác kéo lão lên, để xem phi phủ của Khuất huynh có chém hạ được y không.
Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Được, không thành vấn đề.
Truy Mệnh chợt trầm giọng:
– Y bay thấp, lên !
Thái Ngọc Đan chợt rung kim ti, bay ra hai chục thước, quấn quanh hông Khuất Bôn Lôi và Ân Thừa Phong hai người.
Bọn Thiếu Lâm Tứ Tăng, Võ Đang Song Túc, Phục Thù Thất Hùng, Tân thị huynh đệ đều ngẩn người sợ hãi, cứ nghĩ Thái Ngọc Đan muốn ám toán Khuất – Ân hai người.
Không ngờ Thái Ngọc Đan đẩy kim ti một cái, thả thẳng lên trên, kéo Khuất Bôn Lôi và Ân Thừa Phong hai người lên giữa trời tuốt cao bốn năm trượng.

Ân Thừa Phong và Khuất Bôn Lôi hoàn toàn không vận lực, tới lúc thấy kim ti đã hết sức bay, Ân Thừa Phong mới dụng song thủ nắm lấy song cước của Khuất Bôn Lôi nhấc lên, hít một hơi, dùng tuyệt thế khinh công nương không khí thăng thêm hai trượng, khi lực đã gần tận, song chưởng dụng lực đẩy một cái, nhấc văng Khuất Bôn Lôi lên thêm hơn một trượng.
Thân người Khuất Bôn Lôi nãy giờ một mực không có lực, thấy tới khi chưởng lực của Ân Thừa Phong đã gần tàn mới nương theo luồng nội lực, hít mạnh một hơi, phóng lên cao thêm một trượng nữa, hét lớn một tiếng, phi phủ thoát khỏi tay bay ra.
Phi phủ đó Khuất Bôn Lôi tận toàn lực quăng ra, bay nhanh hai ba trượng, "phập".
một tiếng, đã chém trúng một vật thể đang phi hành, một nửa cánh khổng lồ và lông vũ nhuộm máu tươi lất phất rơi rớt.
Đó chỉ bất quá là công phu điện quang hỏa thạch, dưới sự hợp tác của Thái Ngọc Đan, Ân Thừa Phong, Khuất Bôn Lôi ba đại cao thủ, phi phủ không ngờ có thể bay lên cao mười hai mười lăm trượng giữa không trung, lấy mạng một con đại bàng.
"Thiếu Lâm Tứ Tăng", "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ, "Phục Thù Thất Hùng", "Võ Đang Song Túc" liền hiểu được, bất giác "a" lên một tiếng. Búa lấy mạng xong, lập tức bay trở về trong tay Khuất Bôn Lôi. Ân Thừa Phong lúc đó đã rơi mình xuống đất, người vì phóng lên quá cao, lúc rơi xuống vẫn không tránh khỏi không quỵ xoạc xuống, mượn trọng lực hạ trụy.
Khinh công của Khuất Bôn Lôi so với Ân Thừa Phong hơi kém một chút, nhưng Khuất Bôn Lôi vừa tiếp lấy phi phủ, còn cách mặt đất năm sáu trượng, kim ti của Thái Ngọc Đan lại vẫy một cái đi lên, đẩy về phía sau, giúp Khuất Bôn Lôi tà tà bay xuống đất, tiêu mất bảy tám thành lực rơi.
Sự phối hợp của ba đại cao thủ thật là nhanh như thiểm điện, không một kẽ hở.
Còn Truy Mệnh ?
Phi phủ của Khuất Bôn Lôi vừa đánh trúng mục tiêu, Truy Mệnh liền bắt đầu phóng chạy. Truy Mệnh phóng chạy đuổi theo con đại bàng cụt cánh.
Con đại bàng bay một lượt xa hơn mười trượng mới chung quy bay không nổi nữa, rơi xuống mặt tuyết.
Đại bàng vừa rơi xuống, Truy Mệnh đã đến.
Cánh trái của đại bàng cơ hồ đã bị chém đứt phân nửa, kêu gào thảm thương, nhưng vừa thấy Truy Mệnh phóng tới, không ngờ còn có thể quay mình, cánh phải quét qua, đánh về phía Truy Mệnh. Cái quét đó lực tựa ngàn cân, Truy Mệnh rùng mình, trong lòng thầm nghĩ:
"Hồi nãy Ân Thừa Phong, Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan nếu không tận hết sức mình, chỉ e vẫn không đả thương được con đại bàng này. Cho dù có đột

nhiên ra chiêu độc, con đại bàng này vẫn tránh không bị động chạm đến chỗ yếu hại, nhưng lại bị thương nơi cánh cho nên mới không bay được nữa. Nội nhìn lực quét của nó, nghiễm nhiên là có chiêu thức võ công, sau khi thụ thương vẫn anh dũng như vậy, e rằng không kém sự lợi hại của "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ bao nhiêu.

Nhưng con đại bàng đã thụ thương, Truy Mệnh đề phòng chính là người trên lưng đại bàng, nhất định còn lợi hại hơn, cho nên phải cẩn thận cực kỳ, vừa tránh khỏi cái quét đó, liền nhảy tới gần, một cước đá về phía người ngồi trên lưng.

"Bình" một tiếng, người ngồi trên lưng không ngờ lại để Truy Mệnh đá văng xuống, cả Truy Mệnh cũng không tưởng nổi, không khỏi ngẩn người, cánh con đại bàng lại quét qua.

Lực của cái cánh đó mạnh làm sao, Truy Mệnh không tránh không né, chân trái đóng đinh trên đất, chân phải giơ lên, đục thẳng vào cánh đại bàng.

Chân và cánh va đụng, cánh đại bàng bị chấn động văng ra sau, Truy Mệnh lại đứng yên như đóng đinh, không động đậy. Lúc đó "Câu Hồn Đoạt Phách" huynh đệ đã lấn tới, mỗi người tống ra một chưởng vào hai mắt trái phải của đại bàng. Con đại bàng rít lên một tiếng, chung quy đã mất mạng.

Chỉ nghe Thái Vân Phi thất thanh kêu lên:

– Là gã !

Nguyên Thái Vân Phi đã nâng người bị đá từ trên lưng đại bàng rơi xuống. Người đó không phải ai xa lạ, không ngờ chính là "Phương Tiện Sản" Công Dã Tứ.

Truy Mệnh bước tới nhìn, thấy lồng ngực Công Dã Tứ chịu lãnh một cước, xương cốt gãy lìa, dĩ nhiên đã tắt thở.

Hồi 6
Phá Được Trận Không

Truy Mệnh xông lên phía trước quan sát, không khỏi cười khổ một tiếng. Cẩn thận quan sát lại mới phát giác toàn thân Công Dã Tứ xanh trắng, đỉnh đầu còn có hai vết răng. Máu huyết toàn thân đã bị hút sạch. Trước khi bị Truy Mệnh đá một cước thì đã chết từ lâu rồi.
Truy Mệnh cười lạnh nói:
– Lũ quỷ trong U Minh Sơn Trang này đã dựa vào con đại bàng kia theo dõi chúng ta. Nó bay ở trên cao, trời lại tối, tự nhiên chúng ta không thể phát giác.
Vừa nãy ta chợt nhớ đến trận đánh với «Vô Địch Công Tử», đối phương cũng dùng một con đại bàng khống chế không trung, thừa cơ giết của phe ta không ít người. Thế là ta liền mượn mặt búa của Khuất huynh phản chiếu, quả nhiên phát hiện ra con đại bàng này. Có điều e rằng nhiệm vụ của con đại bàng này không phải là giết người, giết người là một kẻ khác. Ngoài ra, nếu dựa vào sức mạnh của con đại bàng này, muốn giết Ba Thiên Thạch, muốn giết Công Dã Tứ, ít nhất cũng phải phát ra tiếng kêu. Ta đoán rằng, nhiệm vụ của con đại bàng này là đem những người đã bị giết chở đến một chỗ nào mà chúng ta không ngờ đến, khiến cho chúng ta bị mơ mơ hồ hồ, không biết đâu mà lần, hơn nữa còn không dám đi đến U Minh Sơn Trang. Rõ ràng đây là do bàn tay con người sắp đặt, đâu phải do quỷ thần gì đâu?
Truy Mệnh chỉ tay vào con đại bàng chết nói tiếp:
– Dù là quỷ, chúng ta cũng có thể khiến nó chết thêm lần nữa.
Đại hán sử nhuyễn sách cẩn thận hỏi lại:
– Vậy thì ... tại sao khi bọn Thi Đồng thất tung cũng không ai kêu lên một tiếng?
Đại hán sử phán quan bút cũng sợ hãi hỏi:
– Lại còn tiếng ca kia nữa, tại sao lại phiêu phiêu hốt hốt như vậy?
Đại hán sử lưu tinh chùy cũng cảm thấy khó hiểu hỏi:
– Đúng vậy, còn cái chết của Ba tiên sinh nữa. Mỗi người chết đều có hai vết răng cắn, lẽ nào ... lẽ nào ... có «Hấp Huyết Quỷ» thật?
Nói đến ba chữ «Hấp Huyết Quỷ», chính gã cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.
Truy Mệnh cười cười nói:
– Ta cũng không biết nữa, chuyện này ta không thể giải thích được. Muốn

biết chân tướng thế nào thì chỉ có một con đường duy nhất – đến U Minh Sơn Trang.
Đột nhiên. Có một thanh âm thê thương không biết từ hướng nào vang đến:
– Tứ sư đệ ... tứ sư đệ ... các ngươi đã giết tứ sư đệ của ta ...
Khuất Bôn Lôi đại nộ hét lớn:
– Tứ sư đệ của ngươi là do đại gia đây giết đấy, có giỏi thì mau ra đây để đại gia thành toàn nốt cho ngươi một thể.
Lời còn chưa dứt thì đột nhiên từ trên một ngọn cây cao có một vật to lớn rít gió bay thẳng về phía Khuất Bôn Lôi! Lúc đối phương ném ra vật kia thì Khuất Bôn Lôi cũng đã kịp nhận ra phương hướng, đại phủ liền thoát ra khỏi tay, phóng vun vút như vũ bão về phía ngọn cây. Đồng thời song thủ hướng ra phía trước tiếp lấy vật đối phương ném tới.
Đúng vào sát na mà Khuất Bôn Lôi tiếp lấy vật kia thì từ trên cây lại bắn ra thêm hai vật nữa, hướng thẳng vào mạng sườn của lão.
Khuất Bôn Lôi đưa mắt nhìn vật mình vừa bắt được, không ngờ lại là một người chết. Toàn thân y không một vết máu, trên đầu còn có hai vết răng. Người này chính là Đoạt Phách Linh Tất Thiên. Nhưng lực ném của người trên cây quá mạnh, dù Khuất Bôn Lôi có thiên sinh thần lực, nội công thâm hậu cũng phải lùi lại ba bước. Đúng vào lúc này thì hai đạo ám khí kia đã đến sát người của Khuất Bôn Lôi.
Khuất Bôn Lôi hai tay đang đỡ Tất Thiên, không thể tương tiếp, phi phủ thì cũng vừa phóng ra chưa kịp thu hồi, hơn nữa chính lão cũng vừa bị đánh lùi, thân hình còn chưa ổn định, không thể nhảy tránh được kịp thời.
Đúng lúc lão sắp bị hai vật kia bắn trúng thì chợt vang lên hai tiếng «cách, cách». Hai vật kia đã bị hai bàn tay một tả, một hữu bắt lấy.
Thì ra vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Thái Ngọc Đan và Ân Thừa Phong đã xuất thủ cứu viện, bắt lấy hai đạo ám khí đó. Hai người vừa bắt được thì chợt cảm thấy hơi lạnh, vội vàng vận công bẻ nó ra. «cách, cách» một tiếng, hai ám khí kia liền gãy ra làm đôi, thì ra chúng chỉ là hai miếng băng nhỏ, nhưng sắc bén vô cùng.
Thái Vân Phi tinh minh mẫn tuệ, vừa nhìn thấy miếng băng đã nói:
– Chẳng trách Ba tiên sinh lại chết như vậy.
Nhất thời mọi người đều vì vậy mà đại ngộ, thì ra Ba Thiên Thạch đã chết vì miếng băng như vậy. Mảnh băng sau khi vào trong người, gặp phải máu nóng lập tức sẽ tan ngay. Vì thế sau khi bọn Truy Mệnh đến nơi thì đều không thấy ám khí đâu cả. Cùng lắm cũng chỉ có thể thấy một mảnh nhỏ. Trên nền tuyết trắng, căn bản không ai chú ý đến điều này. Nhiều lắm thì cũng chỉ cho là do Ba Thiên Thạch lúc giãy giụa tạo nên mà thôi. Hơn nữa trong băng còn có tẩm kịch độc, khiến cho Ba Thiên Thạch trước lúc chết bị hoảng loạn tâm thần, nói năng lung tung, làm mọi người không ai mà không

sợ hãi.
Khuất Bôn Lôi thấy Ân Thừa Phong, Thái Ngọc Đan cứu mình, trong lòng cảm kích khôn tả. Lạ một điều là phi phủ của lão phát đi, bây giờ vẫn chưa thấy quay lại.
Đúng vào cái sát na mà thi thể của Tất Thiên được ném ra, Truy Mệnh đã đến phía sau gốc cây. Chỉ thấy đằng sau gốc cây tuyết bay tung tóe, khẳng định đang diễn ra một trận chiến khốc liệt.
Khuất Bôn Lôi, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi, Thái Ngọc Đan bốn người liền nhanh chóng phóng đến phía sau gốc cây. Cả bọn chỉ kịp nghe thấy một tiếng «bình» vang lên. Một nữ nhân gầy gò, đầu tóc rối bời, phục trang như loài quỷ mị bay vọt ra. Ả ta miễn cưỡng đứng vững thân hình nhưng người vẫn cứ lảo đảo không thôi. Hai mắt ả lộ ra hung quang, trợn lên nhìn bọn Khuất Bôn Lôi. Đột nhiên ả gập người xuống, há miệng thổ ra một búng máu tươi lớn. Trên bắp đùi của nữ nhân này vẫn còn cắm chặt cây búa của Khuất Bôn Lôi, máu chảy ròng ròng.
Chỉ thấy Truy Mệnh chậm rãi bước ra từ phía sau gốc cây. Gã đưa tay lên phủi phủi những đóa hoa tuyết đang bám trên quần áo. Mặt mũi, đầu tóc, lông mày của Truy Mệnh đều bám đầy hoa tuyết trắng xóa, có thể thấy rằng trận chiến vừa rồi tuy ngắn ngủi nhưng lại vô cùng kịch liệt. Truy Mệnh nhìn nữ nhân phục sức như loài quỷ mỵ rồi chậm rãi nói:
– Tân Thập Tam, ngươi hết rồi.
Chúng nhân vừa nghe Truy Mệnh gọi nữ nhân là «Tân Thập Tam», không ai là không kinh hãi. Thì ra trên giang hồ đích thực có một «Tân Thập Tam Nương».
«Tân Thập Tam Nương» này võ công không kém, so với Câu Hồn Đoạt Phách Tân Thị huynh đệ thì còn cao hơn một bậc. Nhưng điểm lợi hại nhất của «Tân Thập Tam Nương» không phải là võ công, mà là bản năng đặc biệt giống động vật của y thị – «Hộ Thể Sắc». Nếu như y thị nấp trên cây, thì không khác gì một tán lá. Nếu như y thị ngồi dưới đất bất động, lúc ấy không khác gì một tảng đá lớn.
Trong đêm đen thì y thị biến thành một bộ phận của màn đêm. Giữa tuyết trắng thì y thị lại biến thành hoa tuyết, không ai có thể nhận ra được y thị cả. «Tân Thập Tam Nương» này nổi danh giang hồ nhờ tài phóng ám khí tẩm độc, hơn nữa y thị còn sát nhân thành tính. Nghe nói một ngày y thị mà không giết một người thì không chịu được, còn nếu như mười ba ngày mà không giết người nào thì «Hộ Thể Sắc» của y thị sẽ mất đi công hiệu.
Tân Thập Tam Nương tội ác vô số, trong đó tội sát nhân là nặng nhất, là một trong những nữ ma đầu nổi tiếng nhất võ lâu. Sau này, y thị bị «Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ» truy đuổi. Nghe đồn rằng thị đã trốn chạy đến dải Tương Tây, sau khi gặp phải một nữ ma đầu còn nổi danh hơn là «Huyết Sương Phi

Diễm Vô Ưu» thì biệt tăm biệt tích, không ai còn thấy y thị hành tẩu giang hồ nữa. Thật không thể ngờ rằng kẻ giết người ngày hôm nay lại chính là «Tân Thập Tam Nương».
Ân Thừa Phong lên tiếng hỏi:
– Đại ca, huynh kích trúng y thị hả?
Truy Mệnh trầm giọng nói:
– Ta đá vào ngực y thị một cước, chỉ sợ thương thế cũng không nhẹ. Nếu như không có phi phủ của Khuất huynh làm y thị phân tâm thì e rằng trận chiến này còn chưa chấm dứt.
Khuất Bôn Lôi ngượng ngùng nói:
– Nếu không phải các hạ cùng yêu nữ kịch chiến, một phủ của tại hạ làm sao đả thương được y thị? Nếu không có Thái huynh, Ân lão đệ tương cứu, tại hạ sớm đã mất mạng từ lâu rồi.
Bởi vì cảm kích ân cứu mạng của hai người nên ngôn từ của lão đã trở nên khách khí hơn rất nhiều.
Truy Mệnh đột nhiên quát hỏi:
– Tân Thập Tam, tại sao ngươi lại ẩn nấp ở đây giả quỷ giết người?
Tâm Thập Tam Nương trợn mắt nhìn Truy Mệnh, trong mắt lộ ra nộ hỏa điên cuồng.
Chỉ nghe y thị cười lên khùng khục rồi nói:
– Ngươi không quản được đâu!
Truy Mệnh lại tiếp tục truy vấn:
– «Thôi Hồn Ma Âm» không phải sở trường của ngươi, ngươi học ở đâu ra? Huyết Sương Phi đang ở đâu?
Tân Thập Tam Nương cười quái dị nói:
– Ta có chết cũng không nói cho ngươi biết!
Nói đoạn thân hình ả đột nhiên lắc nhẹ, nhanh chóng lùi về phía sau.
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» đứng ngay sau y thị liền hét lớn một tiếng, tứ chưởng tề phát. Đột nhiên không thấy bóng ảnh Tân Thập Tam Nương đâu nữa, chỉ thấy một quả cầu tuyết bắn tới, bên trong quả cầu tuyết còn ẩn hiện sắc máu.
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» phát hiện Tân Thập Tam Nương biến mất, sợ rằng y thị sẽ bất ngờ đột kích, liền vội vàng thu chưởng lùi lại.
Truy Mệnh vội hét lớn:
– Cẩn thận! Quả cầu tuyết đó chính là y thị đấy!
Chỉ thấy quả cầu tuyết đột nhiên bay vọt lên, lại biến thành Tân Thập Tam Nương. Đúng lúc thị định tung người vọt đi thì chợt nghe «păng» một tiếng, một đạo kim ti vọt tới đâm vào ba huyệt «Huyền Cơ», «Thiên Xu», «Thiên Trì» trên người y thị.
Thái Ngọc Đan xuất thủ khoái tốc tuyệt luân, nhưng Tân Thập Tam Nương cũng không phải chỉ có hư danh. Chỉ thấy thân hình y thị nhào lộn ba vòng

trên không trung, tránh khỏi ba kích liên hoàn của Thái Ngọc Đan rồi bay qua đầu «Phục Cừu Thất Hùng».
Mắt thấy y thị đã sắp thoát khỏi vòng vây thì chợt có bóng áo hoa nhấp nhoáng cản lại. Thái Vân Phi huy động song kiếm, ánh sáng chói ngời chém vào Tân Thập Tam Nương. Trong nháy mắt hai bên đã giao thủ bảy chiêu.
Chúng nhân chỉ thấy giữa không trung, một lão bà nương ăn mặc như loài quỷ mị với một cô nương thái y phiêu phiêu, xinh đẹp tựa tiên tử bay qua bay lại, sử ra những chiêu thức kinh tâm động phách hòng lấy mạng nhau.
Thái Vân Phi vừa cản thị lại, Truy Mệnh cũng đã lao đến.
Tân Thập Tam Nương đã trúng đòn của Truy Mệnh, thấy gã lao lên thì vội quay đầu chạy trốn. Truy Mệnh hét lớn một tiếng, đồng thời tung người lên đá ra một cước.
Tân Thập Tam Nương đang lơ lửng trên không đột nhiên vọt người lên mấy thước, nhào lộn một vòng ra phía sau Truy Mệnh.
Truy Mệnh «hừ» lạnh một tiếng, chân kia lập tức tung ra phía sau một cước, hai chân tạo thành thế một trước một sau vô cùng đẹp mắt.
Tân Thập Tam Nương cả kinh vội hít lấy một hơi chân khí, thót bụng lại tránh một cước này của Truy Mệnh.
Truy Mệnh hét lớn một tiếng, toàn thân xoay tròn như chong chóng, song cước biến thành một chiếc bánh xe gió khổng lồ cuốn đến phía Tân Thập Tam Nương.
Tân Thập Tam Nương chưa từng thấy cước pháp tinh diệu như vậy bao giờ, thứ cước pháp này vừa nhanh vừa hiểm, y thị tự biết khó mà chống đỡ nổi, liền hét lớn một tiếng, vung tay phát ra mười bảy mười tám cỗ ám khí.
Tân Thập Tam Nương có thể một lượt phát ra mười mấy cỗ ám khí đã thuộc hàng hiếm thấy rồi, hơn nữa những ám khí đó lại còn đều được tẩm độc, nhanh có chậm có, nhưng khi chúng bắn được đến trước thân Truy Mệnh thì đã bị cước pháp như gió của gã đá rơi hết cả xuống đất.
Tuy không làm gì được Truy Mệnh nhưng đợt ám khí đó cũng làm gã chậm lại một chút. Tân Thập Tam Nương nhân cơ hội đó tung người lên không tránh khỏi hai chưởng của Tân Thị huynh đệ, đang định chạy trốn thì đột nhiên cảm thấy tâm khẩu nhói lên.
Thì ra vừa nãy y thị trúng phải một cước của Truy Mệnh, thọ thương không nhẹ, hơn nữa vừa rồi đã sử dụng toàn lực để thoát thân nên đã chấn động tâm mạch, không khỏi làm vết thương càng nặng thêm, đau như dao cắt.
Lúc này, «Võ Đang Song Túc» cũng hô lên một tiếng, song kiếm một tả một hữu đâm tới.
Hai đạo sĩ mắt thấy song kiếm sắp đâm vào người Tân Thập Tam Nương thì đột nhiên y thị lại biến mất, chỉ còn lại một gốc cây khô cằn cỗi. Hai người thấy vậy không khỏi ngẩn người, vội vội vàng vàng thu kiếm lại, nào ngờ

gốc cây khẽ động, biến thành Tân Thập Tam Nương. Lúc này hai người hối lại thì đã muộn, mười ngón tay của Tân Thập Tam Nương đã như móc câu chộp vào lồng ngực của Thanh Linh Tử.
Thanh Linh Tử kêu lên một tiếng thảm thiết, bỏ rơi trường kiếm, hai tay ôm chặt lấy Tân Thập Tam Nương.
Thanh Tùng Tử thấy sư huynh ngộ nạn, trong lòng chấn động, vội vàng xuất kiếm, kiếm xuyên qua bối tâm của Tân Thập Tam Nương.
Tân Thập Tam Nương hét lên một tiếng sắc lạnh, giãy giụa thoát ra khỏi hai cánh tay của Thanh Linh Tử, quay đầu lại lao đến cắn mạnh vào cổ họng Thanh Tùng Tử.
Thanh Tùng Tử xuất thân danh môn chính phái, nào biết đến cách đánh thí mạng như vậy, tâm thần hoảng hốt, chưa kịp phản ứng thì đã bị cắn trúng họng.
Chúng nhân cách đó quá xa, muốn cứu cũng không kịp. Thanh Tùng Tử ngã vật xuống đất.
Tân Thập Tam Nương thuận tay nhặt trường kiếm của y lên, cười khùng khục nói:
– Các ngươi ... các ngươi chớ vội đắc ý ... nhị sư tỷ ... đại sư huynh của ta ... sẽ đến tìm các ngươi báo thù ...
Nói đoạn y thị đưa kiếm lên cắt thẳng vào cổ, máu tươi bắn tung tóe. Tân Thập Tam Nương lảo đảo mấy cái rồi ngã vật xuống đất tuyệt khí.
Chúng nhân thấy Tân Thập Tam Nương ngã xuống đất mới thở hắt ra một hơi, những người có mặt ở đây hôm nay đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, có thảm trạng nào mà họ chưa từng gặp qua. Nhưng thủ đoạn của Tân Thập Tam Nương độc ác, cảnh y thị liều mạng thoát khỏi vòng vây, sau khi giết «Võ Đang Song Túc» rồi hoành kiếm tự sát khiến cho không ai không cảm thấy kinh sợ trong lòng.
Truy Mệnh thở dài, chậm rãi nói:
– Chỉ sợ lần đến U Minh Sơn Trang này thương vong còn lớn hơn nữa.
Khuất Bôn Lôi cho rằng Truy Mệnh đã chán nản, thế là lão liền hỏi:
– Truy Mệnh huynh có cao kiến gì?
Truy Mệnh trầm trọng nói:
– Tuyệt kỹ thành danh của Tân Thập Tam Nương ngoại trừ võ công ra, thì còn có «Biến Sắc Đại Pháp» và ám khí tẩm độc nữa. Nhưng vừa rồi thị biết sử dụng «Hấp Huyết Công» và «Thôi Phách Ma Âm», hiển nhiên là do Huyết Sương Phi truyền cho y thị. Huyết Sương Phi so với Tân Thập Tam Nương thì còn khó đối phó hơn gấp bội, vì thế mà sau khi gặp Huyết Sương Phi, Tân Thập Tam Nương mới ngoan ngoãn phục tùng như vậy. Trước khi y thị chết có nhắc đến «đại sư huynh» và «nhị sư tỷ». Sợ rằng «nhị sư tỷ» chính là Huyết Sương Phi, lại còn có một tên «đại sư huynh» nữa, chỉ sợ

không dễ đối phó đâu.
Thái Ngọc Đan cũng gật đầu đồng ý:
– Truy Mệnh huynh nói rất đúng. «Thôi Phách Ma Âm» và «Hấp Huyết Công» đều là tuyệt kỹ thành danh của Huyết Sương Phi Diễm Vô Ưu. Tân Thập Tam Nương biết sử dụng hai loại võ công này, chắc chắn là do Diễm Vô Ưu truyền thụ chứ chẳng sai ...
Ân Thừa Phong chợt hỏi:
– Dám hỏi Thái huynh, Huyết Sương Phi Diễm Vô Ưu này là nhân vật thế nào vậy? «Hấp Huyết Công» và «Thôi Phách Ma Âm» là thứ võ công tà quái gì vậy?
Thái Ngọc Đan đáp:
– Tôi cũng chỉ biết Diễm Vô Ưu là một đại ma đầu trong giang hồ, hơn nữa dung mạo vẫn còn tươi trẻ như thanh niên. Điều này là do mụ ta tu luyện «Hấp Huyết Công», dùng máu của người khác để giữ mãi tuổi thanh xuân và dung mạo cho mình. Còn «Thôi Phách Ma Âm» là một loại công lực kỳ dị, có thể khống chế được sự lớn nhỏ, xa gần của âm thanh, giống như vừa nãy chúng ta không thể dựa vào thanh âm của Tân Thập Tam Nương để phát hiện ra y thị ẩn nấp ở chỗ nào vậy. Nghe nói, môn «Thôi Phách Ma Âm» này nếu luyện đến mức cao thủ thì có thể khiến người khác phát điên hay đưa người ta đến chỗ chết, thậm chí còn có thể nhiếp hồn đoạt phách, khiến cho con người làm ra những chuyện đối phương sai khiến mà không chuyện gì đã xảy ra cả. Thái mỗ cũng chỉ biết có vậy, những chuyện khác thì mong Truy Mệnh chỉ giáo thêm.
Truy Mệnh nói:
– Chỉ giáo thì tại hạ không dám. Nhưng tại hạ và ba vị huynh đệ của mình đều đã từng truy đuổi con nữ ma đầu này. Vì võ công của thị quá lợi hại nên đến bây giờ vẫn chưa bắt được, thật là xấu hổ vô cùng. Diễm Vô Ưu này dung mạo như hoa, nhưng lòng dạ thì độc hơn rắn rết. Y thị đã từng câu dẫn rất nhiều võ lâm cao thủ thay thị làm những chuyện thương thiên bại lý. Để bản thân luyện thành «Hóa Huyết Ma Công», y thị không ngại cướp đi nguyên dương tinh khí của người khác, chỉ trong một đêm thị đã giết hai mươi chín thiếu niên ở Phàn Thành để hút lấy nguyên khí. Huyết Sương Phi còn tinh thông «kỳ môn ngũ hành» chi thuật, thường sử dụng trận pháp để giam giữ người khác. Hiện nay bốn huynh đệ tại hạ vẫn chưa có cách nào để bắt giữ được y thị. Bây giờ tại hạ mới lĩnh ngộ được tại sao Ba Thiên Thạch nói có âm thanh ở phía sau lưng. Lão quay người lại, cho rằng địch nhân ở phía sau, kết quả là đã để sơ hở cả lưng cho kẻ địch, trúng phải mảnh băng tẩm độc mà chết. Đây hiển nhiên là do «Thôi Phách Ma Âm» gây nên. Ngay cả việc bọn Bành Cổ Kiến đột nhiên biến mất, ngay cả một tiếng kêu cũng cũng không có, chắc chắn là họ đã bị «Thôi Hồn Ma Âm» thôi miên, sau đó

mới giết hại. «Thôi Hồn Ma Âm» có thể khống chế thanh âm, vì thế chúng ta không thể nghe thấy được. Sau khi Tân Thập Tam Nương sát hại Thi Đồng, hút hết máu của bọn Tất Thiên, rồi dùng đại bàng chở đến nơi chúng ta phải đi qua, dọa khiếp chúng ta. Đây chính là cái gọi là nỗi sợ hãi trong U Minh Sơn Trang.
Bây giờ ở trong U Minh Sơn Trang có những nhân vật tàn độc như vậy nên chúng ta phải vì giang hồ mà trừ bạo một phen.
Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Những chuyện hành hiệp trượng nghĩa, Khuất mỗ đây không có phúc phần đó, tuy nhiên thứ mà tại hạ cần là «Long Ngâm Bí Cấp», vì thấy không thể không tốn chút thời gian đi đến đó xem sao.
Đột nhiên trong gió tuyết có một người điên tóc tai rũ rượi, thân vận một bộ áo trắng nhưng vá víu khắp nơi. Chỉ thấy y vừa đi vừa nhảy múa, vừa hét hò:
– Quỷ ... quỷ ... «Long Ngâm Bí Cấp» ... tiếng hát ... U Minh Sơn Trang ... ha ha ha ...
Người này chạy rất nhanh, trong chớp mắt đã thấy y đến trước mặt bọn Truy Mệnh rồi.
Thái Ngọc Đan cẩn thận nhìn y một hồi rồi biến sắc thốt lên:
– Vũ Văn Tú?
Truy Mệnh thở dài:
– Xem ra đúng là y. Ba năm trước chỉ có một mình Vũ Văn Tú là có thể thoát ra ngoài, nhưng y đã phát cuồng, suốt ngày cứ lảng vảng ở vùng phụ cận U Minh Sơn Trang, nhưng không dám đến U Minh Sơn Trang. Chuyện U Minh Sơn Trang có «Long Ngâm Bí Cấp» là từ miệng của kẻ điên cuồng này mà truyền ra ngoài.
Lúc này Vũ Văn Tú đã đến gần chúng nhân, đột nhiên y trợn mắt nhìn Thái Vân Phi, sắc mặt đại biến, kinh hãi kêu lên:
– Diễm Vô Ưu! Tiên tử ... Ma nữ ... không! Ta không làm ... ngươi giết ta còn hơn ...
Những lời này của Vũ Văn Tú khiến Thái Vân Phi hoa dung thất sắc.
Ân Thừa Phong vội lao người đứng đến chắn trước mặt Thái Vân Phi, một mặt âm thầm vận công giới bị, một mặt nói:
– Vũ Văn tiên sinh, nàng là biểu muội của tại hạ, không phải nữ ma đầu Diễm Vô Ưu.
Vũ Văn Tú thoáng ngẩn người, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Thái Vân Phi, lẩm bẩm tự nói một mình:
– Biểu muội? Biểu muội của ngươi? Biểu muội của ta? Biểu muội ... ha ha ha ha ... Diễm Vô Ưu ...
Lúc này, bọn Phục Cừu Thất Hùng cũng đã bước lại gần Vũ Văn Tú. Đại hán sử thiết chùy lên tiếng:

– Dám hỏi Vũ Văn tiên sinh, nghe đồn rằng gia sư và tiên sinh cùng vào U Minh Sơn Trang một lượt rồi sau đó thất tung. Gia sư hiện nay thế nào?
Phục Cừu Thất Hùng đều vô cùng sốt ruột, bảy con mắt đều nhìn Tiếu Ngữ Truy Hồn Vũ Văn Tú chờ đợi.
Vũ Văn Tú ngơ ngẩn nói:
– Gia sư? Gia sư cái gì? Gia sư là ai?
Đại hán sử luyện tử thương liến nói:
– Gia sư chính là «Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ» Quá Chi Ngạnh cùng vào U Minh Sơn Trang với tiên sinh ...
Vũ Văn Tú đột nhiên cười điên cuồng:
– Quá Chi Ngạnh? Thập Tuyệt ... Truy Hồn ... ha ha ha ... Truy Hồn ... U Minh Sơn Trang ... chết hết rồi ... chết rồi ... Vũ Văn Tú cũng chết rồi ... tha cho ta ...
Lời còn chưa dứt thì y đã tung người lên, nhảy vọt qua đầu bọn Phục Cừu Thất Hùng, điên cuồng chạy về phía trước.
Phục Cừu Thất Hùng thoáng ngẩn người, nhưng Tân Cừu trong Tân Thị huynh đệ đã «hừ» lạnh một tiếng, chặn trước mặt Vũ Văn Tú, lạnh lùng hỏi:
– Đứng lại! Có phải «Long Ngâm Bí Cấp» thật sự ở trong U Minh Sơn Trang không?
Tân Sát cũng phóng người đến trước mặt Vũ Văn Tú nói:
– Ở lại đã! Ngươi thấy «Long Ngâm Bí Cấp» ở chỗ nào trong U Minh Sơn Trang?
Chỉ thấy Vũ Văn Tú tựa như không hiểu hai người hỏi gì, đứng ngây ngây dại dại nói:
– «Long Ngâm Bí Cấp» ... «Long Ngâm Bí Cấp»? chưa từng nghe qua ... Long ... Ngâm ... Bí ... Cấp ...
Vũ Văn Tú đột nhiên thần quang lóe lên, tức giận hét lớn vào mặt hai huynh đệ Truy Hồn Đoạt Phách:
– Quỷ! Quỷ đến rồi! Ma âm đến rồi! Mau chạy ... mau tránh ra cho ta chạy ...
Tân Thị huynh đệ vẫn đứng yên chặn đường như cũ, Vũ Văn Tú nhìn cũng không thèm nhìn, vung chưởng đánh ra.
Tân Thị huynh đệ cười lạnh một tiếng, đơn chưởng đưa ra tiếp lấy một chưởng của Vũ Văn Tú.
Ân Thừa Phong đã từng thấy Tân Thị huynh đệ dùng «Đoạn Tý Kỳ Công» để tiếp chưởng lực của Khuất Bôn Lôi, sau đó thêm vào nội lực của họ để phản kích lại Khuất Bôn Lôi. Nếu như không phải Khuất Bôn Lôi nội lực thâm hậu, chỉ sợ lúc đó đã thọ thương không nhẹ rồi. Giờ đây y lại thấy Tân Thị huynh đệ dùng «Đoạn Tý Kỳ Công» để đối phó một người thần trí thất thường, trong lòng không khỏi lo lắng, liền lập tức kêu lên:

– Vũ Văn Tú tiên sinh, «Đoạn Tý Kỳ Công»! Cẩn thận!
Vũ Văn Tú nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại toét miệng cười với Ân Thừa Phong.
Lúc này đôi bên đã đối chưởng. Chưởng lực của Vũ Văn Tú giống như bị trôi vào biển cả, toàn bộ đều bị Tân Thị huynh đệ hút hết, sau đó từ cánh tay gãy phát ngược lại vào người Vũ Văn Tú. Chưởng này tập hợp công lực của ba người, Tân Thị huynh đệ và Vũ Văn Tú nên hung mãnh dị thường, chưởng chưa đến đã nghe tiếng rít gió rợn người.
Mọi người đều tưởng Vũ Văn Tú không xong. Chợt «bình!» một tiếng vang lên, Vũ Văn Tú lật tay đẩy ra một chưởng, tiếp thẳng với luồng lực đạo hung mãnh của Tân Thị huynh đệ phát ra, cả thân người bay vọt về phía sau bảy tám trượng. Chỉ thấy Vũ Văn Tú lắc mình vài cái rồi sử dụng thân pháp «Nhất Tả Thiên Lý» trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.
Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ thoáng ngây người, không thể ngờ rằng một người điên điên khùng khùng như Vũ Văn Tú lại biết mượn lực của mình, thừa thế chạy thoát. Thực ra y tiếp chưởng mà không tiếp, chỉ nương theo lực đạo đó để vọt ra bảy tám trượng, rồi sử dụng thân pháp «Nhất Tả Thiên Lý», trong nháy mắt đã không thấy đâu. Tân Thị huynh đệ đại nộ, trợn mắt nhìn Ân Thừa Phong một cái rồi định lao người đuổi theo Vũ Văn Tú.
Nhưng Khuất Bôn Lôi đã hét lớn:
– Các ngươi có còn mặt mũi không đấy? Hai người hợp kích một kẻ điên cuồng? Muốn «Long Ngâm Bí Cấp» thì cùng đại gia đến U Minh Sơn Trang để tranh đoạt, bức vấn người ta để làm gì?
Câu Hồn Đoạt Phách hai người tức giận nhìn Khuất Bôn Lôi, nhưng vì lúc nãy đã nếm thiệt thòi của lão, biết rằng đối phương thần lực kinh nhân nên cũng không dám khinh suất.
Truy Mệnh cũng lạnh lùng nói:
– Nếu như nhị vị còn tiếp tục làm càn, chúng ta sẽ không nể mặt nữa đâu.
Tân Thị huynh đệ đã ngầm khiếp sợ Truy Mệnh từ lâu, thấy gã nói vậy thì cố nhẫn nhịn, không nói tiếng nào nữa.
Truy Mệnh hít sâu một hơi rồi nói:
– Lần đi U Minh Sơn Trang hết sức nguy hiểm, nếu như có ai không muốn đi thì có thể ở lại đây. Mong các vị suy nghĩ cho kỹ.
Trong Phục Cừu Thất Hùng thì đại hán sử lôi công oanh là kẻ gan dạ nhất. Y liền nói lớn:
– Phục Cừu Thất Hùng chúng tôi quyết không phải là những kẻ tham sống sợ chết.
Phục Cừu Thất Hùng liền nhao nhao tán đồng phải đi.
Long Tăng trong Thiếu Lâm Tứ Tăng cũng chắp tay nói:

– Bọn lão nạp từ Tung Sơn đến đây cũng chỉ mong điều tra rõ vụ hung án ba năm về trước, tự nhiên không thể nửa đường mà bỏ về được.
Câu Hồn Đoạt Phách cũng «hừ» nhẹ một tiếng. Tân Cừu nói:
– Huynh đệ chúng ta đã đến đây rồi ...
Tân Sát liền tiếp lời:
– Chưa đạt được mục đích thì chúng ta chưa quay về!
Ân Thừa Phong đưa mắt nhìn Thái Vân Phi. Thái Vân Phi nở một nụ cười tươi như hoa với y. Ân Thừa Phong trâu non không sợ hổ, đang ở thời kỳ hứng khởi, nay lại thêm sự cổ vũ của Thái Vân Phi, y liền mỉm cười nói với Truy Mệnh:
– Tại hạ cũng muốn đi U Minh Sơn Trang để mở mang kiến thức.
Thái Ngọc Đan mỉm cười nói:
– Tại hạ đành xả mệnh bồi quân tử thôi.
Khuất Bôn Lôi cười ha hả nói:
– Ta không phải là quân tử, nhưng rất thích đối đầu với lũ tiểu nhân.
Nói đoạn lão đưa đại phủ lên dứ dứ vào mặt Tân Thị huynh đệ, làm hai lão tức đến xanh mặt.
Truy Mệnh thấy không ai chịu lưu lại, liền thở dài một tiếng chậm rãi nói:
– Hảo, chúng ta xuất phát. Phải nhớ kỹ, không được đi quá nhanh, phải luôn đi cùng nhau, cố gắng không được rời xa mọi người, cũng không được khinh suất xuất thủ.
Nói xong gã liền tung mình chạy đi.
Thế là một đoàn mười tám người, không thừa không thiếu liền thi triển khinh công vượt qua thủy đạo «Tiểu Liên Hoàn Ổ» đến khu rừng trước mặt U Minh Sơn Trang. Vượt qua khu rừng, tòa U Minh Sơn Trang bí hiểm nhất võ lâm đã hiện ra trước mắt.
«U Minh Sơn Trang» đỉnh lập trước mặt bọn Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi, Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan, Tân Thị huynh đệ, Thiếu Lâm Tứ Tăng, Phục Cừu Thất Hùng. Tòa sơn trang này đã lâu không có người ở, tuyết đóng khắp nơi trên thềm cửa, mái nhà, hành lang ... khắp nơi ẩn ẩn hiện hiện một cỗ sát khí kinh hồn.
Truy Mệnh hít sâu một hơi nói:
– Chúng ta vào thôi!
Đột nhiên Thái Vân Phi hét lên một tiếng kinh hãi:
– Các người nhìn kìa!
Chúng nhân đều nhìn qua, chỉ thấy trên bức tường đóng đầy tuyết trắng của U Minh Sơn Trang có cắm một mũi tên sắt han rỉ. Nhìn vào độ han rỉ của mũi tên cũng có thể khẳng định nó đã cắm ở đó một thời gian nhất định rồi, nhưng mũi tên đó lại nhiễm đầy máu tươi, từng giọt từng giọt chảy xuống nền tuyết trắng xóa.

Trên mặt đất có viết mấy chữ lớn bằng máu:
«Đã vào U Minh Trang thì đừng mong trở về cố hương.» Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Khuất Bôn Lôi ta đây đã không muốn trở về Quan Đông từ lâu rồi.
Một chưởng kích ra, tuyết bay tung tóe, dưới mặt đất hiện ra một cái lỗ lớn. Mấy chữ kia tự nhiên cũng không thấy nữa.
Đại hán sử thiết chùy chỉ mũi tên nói:
– Đó có phải là mũi tên của Bảo Hổ không?
Phục Cừu Thất Hùng đều nói:
– Đúng vậy, đúng vậy!
Truy Mệnh trầm ngâm:
– Nghe đồn ba năm trước, «Thiểm Tây Tam Ác» đều thất tung ở đây, mũi tên đó chắc hẳn là của «Xuyên Sơn Tiễn» Bảo Hổ lưu lại.
Khuất Bôn Lôi cười lớn:
– Mặc kệ là tên của hắn hay không đại gia cũng phải tiến vào U Minh Sơn Trang.
Nói đoạn lão đưa tay đẩy mạnh cửa, sải bước tiến vào bên trong.
Lúc này trời đã gần tối, sau khi cánh cửa gỗ bị đẩy ra, chỉ thấy một tòa trang viện cũ kỹ, càng vào trong càng rộng, tựa hồ như không có điểm cuối vậy. Trước mắt có một con đường nhỏ đã bị tuyết che lấp, thông thẳng đến tòa trang viện.
Thế là một đoàn mười tám người bọn Truy Mệnh liền cẩn thận tiến lên. Ngoại trừ tiếng gió bắc gào thét ra thì không có một tiếng động nào cả, đoàn người đi sát bên nhau, ngưng thần giới bị không chút lơ là.
Ân Thừa Phong mỗi bước đi đều cảm thấy dưới chân có gì đó, trong lòng cảm thấy kỳ quái vô cùng, lại cảm thấy như vừa đá vào cái gì đó, vừa giẫm vỡ vụn thứ gì đó, trong lòng thắc mắc khôn tả. Y liền đốt lên một ngọn hỏa tập rồi cúi xuống xem xét.
Thái Vân Phi hét lên một tiếng kinh hoàng, nép sát bên người Ân Thừa Phong. Thì ra dưới đất đều là bạch cốt, ngoài ra còn có một số người mới chết chưa lâu, toàn thân không một giọt máu, thi thể đã bắt đầu phân hủy, vô cùng khủng bố. Bên cạnh những người này đều có binh khí, hiển nhiên đều là nhân vật võ lâm cả.
Truy Mệnh đột nhiên thấy trên ngọn giả sơn có cắm một cây thiết trượng. Thiết trượng nặng đến mấy chục cân mà bị cắm vào giữa tảng đá, có thể thấy lực tay của người này vô cùng mạnh mẽ. Bên cạnh thiết trượng có một cỗ bạch cốt.
Đầu lâu của nó đã xám xịt lại. Truy Mệnh thở dài nói:
– Quả nhiên Ông Tứ tiên sinh chết ở chỗ này.
Lúc này đã đến thạch cấp của trang viện, chúng nhân cẩn thận bước lên.

Chỉ thấy càng đi thì xương cốt, thi thể càng nhiều. Dưới ánh sáng mờ mờ của hỏa tập, có bốn bộ khô cốt ăn mặc như tăng nhân, đứng dựa vào bốn cây cột.
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» liền chắp tay thấp giọng thở dài:
– Đồ nhi cứ an nghỉ đi, vi sư nhất định sẽ thay các con báo cừu!
Phục Cừu Thất Hùng thấy thi thể của Ông Tứ tiên sinh, Thiếu Lâm tăng thì liền dáo dác tìm sư phụ. Có gã kêu lớn:
– Sư phụ, sư phụ, chúng đồ nhi đến rồi.
Kêu liền mấy bận nhưng chỉ có tiếng vọng lại từ bên trong vang ra bất tuyệt, không một ai lên tiếng hồi âm. Phục Cừu Thất Hùng nhiệt huyết phương cương, liền chạy một mạch vào bên trong.
Chỉ thấy bên trong có bảy tám đạo hành lang, hành lang nối tiếp hành lang, liên miên bất tuyệt. Mỗi chỗ rẽ ngoặt đều có một ngọn đèn nhỏ giống như lửa ma trơi bập bùng. Phục Cừu Thất Hùng liền chạy thẳng vào một đường hành lang.
Bọn Truy Mệnh sợ họ có chuyện, cũng chạy sát theo sau.
Những ngọn đèn này vô cùng khủng bố, chiếu vào mặt người làm cho mặt người đó giống như người chết vậy. Những ngọn lửa vàng thì giống như những oan hồn đang bập bùng vậy.
Phục Cừu Thất Hùng chuyển qua mấy lượt hành lang, nhưng cũng không thấy lối ra đâu cả.
Đột nhiên, đại hán sử kim thương nhổ một ngọn đèn trên tường rồi chỉ vào một thi thể phục trên một cây cột lắp bắp nói:
– Kia có phải ... là thi thể ... của sư phụ ... không?
Phục Cừu Thất Hùng liền chạy đến xem xét tỉ mỉ, nhận ra đó chính là di thể của Quá Chi Ngạnh. Cả bọn đều như điên như khùng, rút binh khí ra, hò hét loạn xị đòi tìm người tính sổ.
Bọn Truy Mệnh theo sát phía sau, không ngờ đi đến hơn canh giờ mà không thấy lối ra đâu cả, vẫn là hành lang nối tiếp hành lang, cột nối tiếp cột ... tầng tầng lớp lớp ... mãi không kết thúc.
Truy Mệnh thầm than không xong, quả nhiên đi một lúc sau thì thấy ngọn đèn vừa bị đại hán sử kim thương nhấc ra khi nãy, mới biết là đã quay về chỗ cũ.
Mọi người đều thầm kinh hãi trong lòng, lại đi thêm một lần nữa. Đi được nửa canh giờ thì thấy thi thể của ba đạo sĩ Võ Đang, chắc hẳn chính là «Võ Đang Tam Tử» ba năm trước đã cùng Ông Tứ, Vũ Văn Tú, Quá Chi Ngạnh và «Đạt Ma Tứ Tăng» thâm nhập U Minh Sơn Trang.
Chúng nhân đi thêm một hồi nữa thì lại thấy thi thể của «Võ Đang Tam Tử». Mọi người liền càng thêm cẩn thận, mỗi chỗ rẽ ngoặt đều có lưu lại ám kí, sau khi đi được bảy tám chỗ rẽ thì lại quay lại chỗ cây đèn bị nhổ ra.

Chúng nhân đi vòng quanh hơn hai canh giờ, ai nầy đều không khỏi cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn chưa thoát ra được những đường hành lang nối tiếp nhau này.
Truy Mệnh trầm giọng nói:
– Những đường hành lang này được bố trí theo trận pháp «Thất Khúc Cửu », đáng tiếc là tại hạ không biết cách phá trận. Nếu như không thông hiểu trận pháp mà cứ đi bừa thì e rằng đi cả đời cũng không ra khỏi đây được.
Khuất Bôn Lôi đi một hồi, trên mặt đã lấm tấm mồ hôi, nhưng trong lòng vẫn bất phục hét lớn:
– Con mẹ nó! Giả thần giả quỷ làm gì! Có bản lãnh thì ra đây đấu với lão đầu tử ta ba trăm hiệp.
Lão kêu gào bảy tám bận khiến hồi âm vang vọng khắp nơi, liên miên bất tuyệt. Nhưng ngoại trừ thanh âm của Khuất Bôn Lôi ra thì căn bản không còn tiếng động nào khác.
Truy Mệnh thấy nước trong thủy đàm dưới ánh đèn vàng có ẩn hiện sắc xanh quái dị, liền kinh hãi nói:
– Chư vị cẩn thận, chỉ sợ nước dưới đầm có độc.
Nói đoạn gã liền xé một vạt áo ném xuống dưới nước. Vạt áo đó lập tức chuyển sang màu đen, chìm xuống bên dưới. Truy Mệnh cười khổ:
– E rằng chúng ta bị giam trong hành lang này đến chết mất, muốn đăng bình bộ thủy cũng không thể được. Diễm Vô Ưu thật là lợi hại.
Đại hán sử lưu tinh chùy trong Phục Cừu Thất Hùng sau khi nhìn thấy sư phụ chết trong U Minh Sơn Trang, trong lòng hoảng loạn, mặc kệ tất cả, huy vũ lưu tinh chùy, hét lớn:
– Ta không tin mấy mảnh gỗ mục này có thể giam cầm được chúng ta. Để ta thử lần nữa xem!
Nói đoạn gã liền tung người lao về phía trước.
Truy Mệnh hét lớn:
– Không thể sơ suất.
Nhưng hán tử sử lưu tinh chùy đã biến mất sau một chỗ ngoặt. Hai đại hán sử luyện tử thương và phán quan bút cũng lao người đuổi theo. Chỉ thấy ngọn hoàng đăng ở chỗ ngoặt đó lóe lên rồi tắt phụt, từ đó bốc lên một làn khói đen mỏng. Tiếp đó từ bên trong vang lên tiếng kêu thảm thiết của đại hán sử lưu tinh chùy khi nãy.
Hai đại hán sử phán quan bút và luyện tử thương còn đang ngây người thì Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi, Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan đã tung người bay qua đầu bọn họ, lao đến chỗ ngoặt đó, phục người xuống quan sát đại hán sử lưu tinh chùy. Chỉ thấy hai mắt gã trợn tròn, con ngươi lồi ra, cơ bắp toàn thân co rút, trên cổ họng có hai lỗ nhỏ, chính hai lỗ này đã lấy mạng gã.

Lúc này Phục Cừu Lục Hùng, Thiếu Lâm Tứ Tăng, Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ cũng đã đến. Phục Cừu Lục Hùng tự nhiên là vô cùng đau thương, đồng thời cũng khiếp sợ khôn tả, chỉ sợ đối phương trong nháy mắt lại lấy đi thêm tính mạng của một huynh đệ nữa của mình vì thế mà vô cùng hoảng loạn, điên cuồng đòi tìm đối phương báo thù.
Truy Mệnh hét lớn:
– Các vị nếu như còn không khống chế bản thân thì e rằng tòa U Minh Sơn Trang này sẽ là nơi chôn xác của tất cả chúng ta đấy.
Khuất Bôn Lôi cười lạnh:
– Nếu như các ngươi không muốn sống nữa thì cứ việc đi đi, xem ai sẽ thay các người báo thù sát sư.
Phục Cừu Lục Hùng lưỡng lự nhìn nhau, câu nói vừa rồi của Khuất Bôn Lôi đã thức tỉnh bọn họ. Phục Cừu Lục Hùng tuy không sợ chết, nhưng sau khi bọn họ chết thì ai sẽ thay bọn họ báo phục sư cừu?
Thái Ngọc Đan không hổ là võ lâm danh hiệp, đến tận lúc này vẫn giữ được thái độ bình tĩnh. Lão nhìn Truy Mệnh hỏi:
– Theo Truy Mệnh huynh có phải chúng ta nên đợi ở đây, để mai trời sáng rồi hãy tính đúng không?
– Điều này thì tại hạ cũng không biết nữa, dù đợi đến ngày mai, tại hạ nghĩ cũng không thể phá được trận pháp này. Nếu như trận pháp này mà sợ ánh sáng thì chúng cũng không cần đốt nhiều đèn đến vậy. Nếu như chúng ta đợi đến mai, chỉ sợ khi chúng ta nhất thời thất thần, không biết đối phương sẽ lấy đi bao nhiêu tính mạng của chúng ta nữa. Bây giờ phá trận được hay không mới là quan trọng.
Ngồi đây đợi chết, cũng không phải là biện pháp tốt. Có điều là làm thế nào thì tại hạ vẫn còn chưa nghĩ ra, không biết các vị có cao kiến gì không?
Khuất Bôn Lôi thở dài:
– Nếu như ngay cả Truy Mệnh huynh cũng không nghĩ ra cách lão thô lỗ như ta đây nói làm gì.
Câu Hồn Đoạt Phách Tân Cừu nói:
– Nếu không có cách thì chúng ta cứ ngồi đây đợi vậy.
Tân Sát lạnh lùng nói:
– Có bản lĩnh thì tìm yêu nữ ra đây, chỉ nói không thì chẳng có ích gì.
Khuất Bôn Lôi liếc mắt nhìn hai lão, lạnh lùng nói:
– Ta tìm không được, hai tên âm dương quái khí các ngươi tìm ra được không?
Tân Thị huynh đệ liền bừng bừng tức giận định phát tác.
Chợt Truy Mệnh trầm giọng nói:
– Lúc này đã là thời khắc sinh tử rồi mà các vị còn gây chuyện được hay sao? Nếu muốn gây chuyện thì đi ra xa một chút để khỏi ảnh hưởng đến

người khác.
Tân Thị huynh đệ vốn ghét nhất bị người khác gọi là đồ «âm dương quái khí», nhưng hai lão cũng khiếp sợ oai vọng của Truy Mệnh, đành nén giận trợn trừng mắt nhìn Khuất Bôn Lôi. Tân Cừu nói:
– Món nợ này ...
Tân Sát tiếp lời:
– Chúng ta sẽ nhớ kỹ.
Khuất Bôn Lôi cũng bắt chiếc khẩu khí của hai lão nói:
– Lần sau đại gia mới tính sổ với các ngươi.
Chợt Thái Vân Phi nhỏ nhẹ lên tiếng nói:
– Truy Mệnh tiền bối, tiểu nữ có một biện pháp nhưng không biết có thể thực thi hay không?
Truy Mệnh liền thuận miệng đáp:
– Cô nương cứ nói ra nghe thử xem.
Thái Vân Phi nói:
– Chúng ta không thể thoát ra khỏi trận thế hành lang này thì chi bằng tìm cách hủy nó đi là xong. Trận pháp này dùng gỗ để tạo thành, thiết nghĩ hủy đi cũng không phải chuyện khó.
Truy Mệnh nhảy cẫng lên nói:
– Hay lắm! Hay lắm! Ân lão đệ, vị phu nhân này của lão đệ thật là thông minh!
Nguyên lai Thái Vân Phi từ nhỏ đã thông minh tuyệt thế, nhưng nàng là nữ nhi, tâm tính thiện lương, không thích chuyện chém giết vì thế mà võ công không bì được với Ân Thừa Phong. Từ nhỏ nàng đã được sự sủng ái của lão Trại chủ Nam Trại. Cao thủ ở Nam Trại cũng vô cùng kính trọng vị tiểu thơ này. Khi trước mỗi lần cùng cao thủ trong trại tỷ võ, khi lạc vào thế hạ phong, nàng liền dẩu môi, le lưỡi, dứt khoát không chịu đánh nữa, người khác cũng không thể không nhường nhịn nàng, nàng cũng chẳng bao giờ phải khổ sở nghĩ cách phá võ công của đối phương làm gì.
Hôm nay bị trận thế giam hãm thì nghĩ ra ngay việc hủy trận là xong, chính là do lối nghĩ của trẻ thơ ngày trước gợi ra, nhưng không ngờ ở thời điểm này nó lại là cách duy nhất có thể thực hiện để phá «Thất Khúc Cửu Lang Trận» này.
(lang ở đây có nghĩa là hành lang) Truy Mệnh tiếp tục cười lớn nói:
– Kế của tiểu cô nương thật hay. Chúng ta cứ khổ sở nghĩ cách phá trận mà không nghĩ đến việc hủy trận đi là xong, đúng là được sống thêm mấy chục năm nữa. Những cột trụ gỗ này đã trải qua nhiều năm tháng, bị thời gian mưa gió làm mục đi gần hết. Với công lực của chư vị, chỉ cần một canh giờ là có thể hủy đi quá nửa rồi. Có điều các vị phải hết sức cẩn thận. Thứ nhất, đây chính là «Thất Khúc Cửu Lang Trận», nếu như muốn hủy trận thì phải

trước tiên phải dập tắt những ngọn đèn như lửa ma chơi kia trước đã, tránh cho Diễm Vô Ưu có thể thấy chúng ta đang làm gì. Thứ hai, chúng ta có thể hủy đi cột trụ, lan can, mái ngói thế nào cũng sẽ tìm ra được một con đường để đi, nhưng các vị tuyệt đối không thể hủy đi những tấm ván dưới chân chúng được. Thời tiết lạnh như vậy mà nước trong hồ không hề đóng băng, nếu như rơi xuống đó ắt hẳn là hung đa cát thiểu rồi.
Chúng nhân có cách thoát khỏi trận liền vui vẻ chia nhau động thủ.
Ân Thừa Phong chăm chú nhìn Thái Vân Phi:
– Phi nhi, nàng thật giỏi!
Thái Vân Phi được ý trung nhân tán thưởng, hai gò má liền ửng hồng.
Ân Thừa Phong nhìn nàng đến si dại, mặc dù dưới ánh đèn khủng bố như vậy nhưng Thái Vân Phi không hề có nét yêu mị mà vẫn đẹp một cách thánh thiện, tinh khiết.
Đột nhiên có tiếng người kêu thảm, Ân Thừa Phong vội quay đầu lại xem, mũi liền ngửi thấy mùi khét nồng nặc, chỉ thấy đại hán sử luyện tử thương, khi thổi đèn không cẩn thận để dầu rơi vào tay, vào áo. Toàn thân gã lập tức chuyển thành màu đen, Ân Thừa Phong hét lớn:
– Cẩn thận, có độc!
Phục Cừu Ngũ Hùng muốn lao đến đỡ đại hán sử luyện tử thương kia lên thì Truy Mệnh đã vọt ra cản ba người lại. Thái Ngọc Đan cũng đưa tay giữ nốt hai người còn lại.
Chỉ nghe Truy Mệnh trầm giọng nói:
– Trên người y có độc, bất luận thế nào cũng không thể chạm vào y được.
Lúc này, sắc mặt đại hán sử luyện tử thương đã trở nên đen ngòm, hai mắt gã lồi ra. Chỉ nghe gã khàn giọng nói với Phục Cừu Ngũ Hùng:
– Đừng chạm vào ta ... ta sống không ... nổi nữa rồi. Hãy ... báo thù ... cho ta!
Vừa nói gã vừa nắm chặt đầu thương, phản thủ đâm thẳng vào vùng tiểu phúc của mình, ngã bịch xuống đất tuyệt khí mà chết.
Phục Cừu Thất Hùng nay chỉ còn lại năm, tự nhiên là bi phẫn khôn tả.
Truy Mệnh thở dài:
– Vừa nãy khi đại hán sử lưu tinh chùy chết, có một cây đèn bị tắt, cũng có một mùi nồng khét như vậy, tại sao ta lại không nghĩ ra là có độc chứ?
Khuất Bôn Lôi nói:
– Nếu đã có độc, để ta cho chúng xuống nước hết là xong.
Thái Ngọc Đang cũng lên tiếng:
– Tại hại giúp một tay.
Khuất Bôn Lôi song chưởng liền vung ra, chưởng phong đi đến đâu, đèn dầu liền tắt đến đó. Những chiếc đĩa nhỏ đựng dầu cũng nhất loạt bị đánh bay xuống nước, không một giọt dầu nhỏ nào rơi được xuống hành lanh.

Thái Ngọc Đan cũng vung kim ti lên vù vù, kim ti đến đâu, đèn cũng tắt đến đó. Sau khi đèn tắt hết, thì kim ti lại vung ra lần nữa, đánh vung hết những chiếc đĩa xuống dưới hồ nước, một giọt dầu cũng không bị chảy ra ngoài. Trong nháy mắt, tất cả những ngọn đèn đều bị hai người đánh rơi hết xuống nước. Điều kỳ lạ là sau khi đèn bị tắt hết, dưới ánh sáng phản chiếu của tuyết trắng, hành lang dường như không còn sâu thăm thẳm như trước nữa. Chúng nhân không còn bị những ngọn đèn uy hiếp, liền nhanh chóng động thủ hủy trận.

Với công lực của những người có mặt tại trường, muốn hủy đi những đồ vật làm bằng gỗ thì vô cùng nhẹ nhàng, chỉ thấy chưởng phong, đao kiếm đi đến đâu thì cột trụ, lan can ngã rụp xuống đến đấy.

Đột nhiên, lại có tiếng người la lên thảm thiết. Thì ra là đại hán sử nhuyễn sách trong Phục Cừu Ngũ Hùng đã không cẩn thận, làm thủng cả tấm ván dưới chân, một chân bị thụt xuống chạm vào mặt nước, lập tức toàn thân cứng đờ, giãy giụa mấy cái rồi chìm hẳn xuống hồ, chỉ còn lại mấy cái bọt nước nổi lên.

Một lát sau, thi thể của gã nổi lên mặt nước, tứ chi đã thối rữa, nhưng phần đầu thì vẫn còn toàn vẹn, vẻ khiếp sợ vẫn còn giữ nguyên trên mặt.

Truy Mệnh và Thái Ngọc Đan cản trở Phục Cừu Tứ Hùng còn lại nhảy xuống cứu người.

Chỉ nghe Truy Mệnh trầm giọng nói:

– Chúng ta hãy tiếp tục hủy trận đi! Có điều mọi người phải cẩn thận hơn một chút, nếu như lại để chết oan uổng như vậy thì không có ai báo cừu cho đâu.

Nửa canh giờ sau, toàn bộ hành lang đã bị phá hủy. Phóng mắt nhìn ra liền nhìn thấy đường ra và đường vào của hành lang.

Truy Mệnh cười lạnh:

– Lần này Diễm Vô Ưu không nhốt nổi chúng ta rồi.

Chợt nghe ở nhà phía Đông có tiếng người cười khẽ. Một bóng người mềm mại tựa Lăng Ba Tiên Tử, uyển chuyển bước ra.

Dưới những bông hoa tuyết tung bay, chỉ thấy nữ tử này tuổi chừng đôi mươi, dáng vẻ thanh khiết tựa như những bông hoa tuyết vậy. Hai mắt nàng tựa như dòng suối mùa xuân trong vắt, không cần liếc mắt đưa tình cũng có thể nhấn chìm bao kẻ quân tử, tóc nàng đổ dài như dòng thác, không biết đã làm bao kẻ si tình chết mê chết mệt. Chỉ thấy nàng mặc một bộ y phục lụa trắng, vừa cười vừa đi tới.

Phục Cừu Tứ Hùng trong lòng tràn đầy bi phẫn, vốn định phát tác nhưng trông thấy một nữ tử yếu nhược như vậy, trong lòng cũng không khỏi kỳ quái.

Thái Vân Phi thì cảm thấy vô cùng hảo cảm với nữ tử này, nàng mỉm cười

gọi:
– Tỷ tỷ!
Nữ tử kia liền mở miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng như ngọc. Chỉ nghe nàng ta ôn nhu nói:
– Xin chào cô nương! Qua đây đi! Hãy qua đây đi!
Thái Vân Phi bất tri bất giác nhìn khuôn mặt tươi cười của nữ tử kia, trong lòng vô cùng hảo cảm, muốn bước đến bên cạnh nàng ta.
Chúng nhân cũng bị gương mặt tươi cười của nàng hấp dẫn, không ai cản trở Thái Vân Phi cả.
Thái Vân Phi bước lên mấy bước, nữ tử kia liền đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài đen mượt, nhẹ giọng nói:
– Đến đây! Đến đây!
Đột nhiên có người hét lớn.
Ân Thừa Phong đã lao đến như một mũi tên, chặn trước mặt Thái Vân Phi. Hàn quang lóe lên như điện, «keng» một tiếng vang lên, trường kiếm đã đánh rơi một mũi ngân châm xuống đất.
Tiếng hét lớn và hành động xuất kiếm của Ân Thừa Phong làm cho mọi người bừng tỉnh, lập tức sinh lòng cảnh giác.
Ân Thừa Phong bạt kiếm đánh rơi mũi ngân châm đó, cổ tay cũng thấy khẽ tê tê, trong lòng vô cùng kinh hãi.
Thái Vân Phi thì sợ đến xanh cả mặt. Nàng không thể ngờ nữ tử đang cười với mình thân thiết như vậy lại có thể hạ độc thủ với mình trong khi vuốt tóc. Nếu không phải Ân Thừa Phong tỉnh ngộ kịp thời thì e rằng nàng đã mất mạng rồi.
Nên biết Diễm Vô Ưu có «Nhiếp Hồn Đại Pháp» vô cùng lợi hại. Chỉ cần hơi phân tâm một chút, chú ý đến Diễm Vô Ưu là lập tức bị «Nhiếp Hồn Đại Pháp» khống chế tinh thần. Ngay cả những người công lực thâm hậu như Truy Mệnh, Khuất Bôn Lôi bởi nhất thời sơ ý cũng bị Huyết Sương Phi làm mê mẩn tâm thần.
Ân Thừa Phong công lực không bằng Truy Mệnh, đương nhiên cũng không thể tránh khỏi bị Diễm Vô Ưu thôi miên, nhưng toàn tâm toàn ý của y đều đặt trên mình Thái Vân Phi, tuy cũng bị nhan sắc tuyệt thế của Diễm Vô Ưu thu hút, nhưng tâm thần thì vẫn luôn để ý đến nhất cử nhất động của Thái Vân Phi. Y có thể kịp thời cứu Thái Vân Phi vào lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy có thể nói chính là do kỳ tích của ái tình tạo ra.
Chúng nhân ai nấy đều tức giận nhìn Diễm Vô Ưu. Diễm Vô Ưu thì lại tự nhiên mỉm cười duyên dáng nói:
– Vị tiểu cô nương này đã phá «Thất Khúc Cửu Lang Trận» của ta, ta muốn nếm thử xem máu của nàng ta ngọt hay chua? Hay là đắng? Hay là mặn?
Khuất Bôn Lôi tức giận gầm lên quát:

– Ngươi còn pháp bảo gì thì mau giở ra nốt đi!
Diễm Vô Ưu cười nhẹ:
– Ta còn pháp bảo gì nữa đâu? «Thất Khúc Cửu Lang Trận» đã bị các ngươi hủy đi rồi. «Hóa Cốt Trì» cũng không hóa được cốt của các người. «Luyện Ngục Du» không đốt các người cháy miếng da nào? «Sưu La Thần Châm» các người cũng đã tiếp. «Nhiếp Hồn Đại Pháp» không khống chế nổi tâm thần các người. Ta đâu còn pháp bảo gì nữa, đành phải để cho các ngươi tể sát vậy.
Diễm Vô Ưu đem mấy loại võ công, ám khí giết người tàn độc nói ra một lượt mà cứ như giỡn chơi vậy, thậm chí càng nói còn càng có vẻ đáng thương.
Nên biết nữ ma đầu danh mãn võ lâm «Huyết Sương Phi» Diễm Vô Ưu này vốn là một thiếu nữ thiên chất thông minh, hơn nữa đã luyện thành được một thân công phu chánh tông. Nhưng y thị đã bị một Vương tử Tây Vực lừa gạt tình cảm.
Lúc đầu, vị Vương tử kia đối với thị một dạ chân tình, đặt cho tên là Sương Phi. Nhưng sau này y đã ruồng rẫy Diễm Vô Ưu.
Diễm Vô Ưu đối với Vương tử tình thâm tựa hải, đã nhiều lần cầu xin y đừng bỏ thị mà đi. Nhưng Vương tử Tây Vực lại lòng lang dạ sói, hủy đi dung mạo của Diễm Vô Ưu, đồng thời còn cho người ném y thị xuống dưới vực sâu.
Diễm Vô Ưu đại nạn không chết, từ đó quyết chí phục cừu, luyện thành «Nhiếp Hồn Đại Pháp» và «Nhiếp Hồn Ma Âm», đồng thời còn luyện được «Hấp Huyết Công», dùng máu của người khác để khôi phục dung mạo của bản thân.
Ngoài ra ả còn luyện được một loại ám khí kiến huyết phong hầu là «Sưu La Thần Châm» nữa.
Nghe đồn Diễm Vô Ưu đã thiên lý truy tung, cuối cùng cũng tìm ra được Vương tử Tây Vực. Y thị đã dùng «Nhiếp Hồn Đại Pháp» thôi miên đám vệ sĩ, dùng «Nhiếp Hồn Ma Âm» đánh bại Vương tử, sau đó dụng «Sưu La Thần Châm» đâm mù mắt gã, rồi mới dùng «Hấp Huyết Công» hút sạch máu huyết trong người gã đi.
Kể từ đó, Huyết Sương Phi bắt đầu nổi danh trong giang hồ. Tâm thần y thị biến đổi, tàn hại vô số thanh niên nam nữ và thai phụ, luyện thành «Hóa Huyết Ma Công». Chuyện này đã làm không ít đồng đạo võ lâm chính nghĩa căm phẫn vô tỉ, nhưng những người tìm đến đều chết hết trong tay ả. Sau này Huyết Sương Phi còn học được cả «kỳ môn trận pháp» để giam cầm người khác, thì giang hồ không còn ai dám đối đầu với ả nữa.
Cái gọi là «Hóa Cốt Trì», «Luyện Ngục Du» đều là thứ tuyệt độc trên đời, nằm trong «Thiên Hạ Đệ Tam Độc», thế nhưng tại sao lại có trong tay Diễm

Vô Ưu thì không ai có thể biết được.
Lời nói, dáng điệu của Diễm Vô Ưu tội nghiệp vô cùng, «Thiếu Lâm Tứ Tăng» là người trong phật môn, lấy từ bi làm gốc nên dễ bị lung lay nhất.
Chỉ thấy Long Tăng chắp hai tay lại nói:
– A di đà phật, lão nạp đến đây vốn không có ý định sát hại nữ thí chủ. Nếu như nữ thí chủ có thể phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật, lão nạp sẽ hộ tống nữ thí chủ đến Tung Sơn một chuyến để gặp Phương trượng đại sư sám hối, lúc ấy mọi oán cừu đều sẽ được giải quyết. Nữ thí chủ không cần lo lắng làm gì.
Đại hán sử lôi công oanh liền quát lớn:
– Đại hòa thượng, các người có thể bỏ qua cho ả, nhưng sư phụ, huynh đệ của chúng đều chết trong tay ả, món nợ này, chúng ta làm sao tính đây? làm sao chúng ta có thể tha cho ả được?
Diễm Vô Ưu mỉm cười tươi tắn nói với «Thiếu Lâm Tứ Tăng»:
– Các người xem, bốn vị hòa thượng các người muốn tha cho ta, nhưng người ta lại không muốn bỏ qua cho ta kìa!
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» cúi đầu niệm:
– A Di Đà Phật!
Diễm Vô Ưu mỉm cười tươi tắn nói:
– Các người suốt ngày niệm Phật hiệu nghe chẳng hay chút nào, hay là hát một bài đề mọi người nghe cho đỡ buồn vậy.
Truy Mệnh đột nhiên quát lớn:
– Không thể để ả hát ...
Đột nhiên gã ngậm ngay miệng lại.
Lúc này Diễm Vô Ưu đã phất nhẹ bạch y, chuyển qua chuyển lại, ngọc thủ múa lượn trong không trung như muôn ngàn đóa hoa nở rộ, đôi gò mà trắng như tuyết ngọc thoáng ửng hồng. Ả cất giọng như say như mê hát lên:
– Vân tưởng y thường hoa tưởng dung. Xuân phong phất hạm lộ hoa nồng ...
Truy Mệnh đang định hét lên ngăn cản, chợt cảm thấy lồng ngực trống rỗng. Gã liền lập tức ngậm miệng hít một hơi chân khí, bảo hộ tâm mạch mới không bị tiếng hát làm nhiếp hồn.
Truy Mệnh rõ đây chính là «Nhiếp Hồn Ma Âm» của Diễm Vô Ưu.
Chỉ thấy nét mặt của Khuất Bôn Lôi cũng trở nên hòa dịu đi. Thái Ngọc Đan không còn vẻ an nhiên tự tại của thường ngày nữa mà trở nên vô cùng kích động.
Tân Thị huynh đệ cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Còn bọn Phục Cừu Tứ Hùng thì khỏi phải nói, tên nào tên nầy đều si si dại dại.
Diễm Vô Ưu vừa múa vừa hát, tiếng ca trong vắt và quyến rũ vô ngần, thật giống hết như Dương Ngọc Hoàn năm xưa trong Hoàng Cung cùng Đường Minh Hoàng viết nên một bản phong lưu diễm sử.

Chỉ nghe Diễm Vô Ưu hát:
– Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến. Tằng hướng dao đài nguyệt hạ phong ...
Chúng nhân đều cảm thấy như si như mê ...
Truy Mệnh vô cùng lo lắng. Gã biết rằng nếu không cản trở Diễm Vô Ưu lại, chỉ sợ mọi người đều gặp họa sát thân. Thế là gã liền hít một hơi chân khí, bảo hộ tâm mạch, cố gắng bước từng bước về phía Diễm Vô Ưu, định xuất thủ cắt đoạn bài ma ca của Diễm Vô Ưu.
Truy Mệnh bước được hai bước thì cảm thấy trong lòng phát sinh dị cảm, cảm giác ái mộ bắt đầu sinh ra. Gã biết ngay là có chuyện không hay, vội tập trung toàn bộ tinh thần, áp chế kỳ niệm.
Với công lực thâm hậu của Truy Mệnh mà còn vậy, những người khác thì tất nhiên là khỏi phải nói. Phục Cừu Tứ Hùng định lực kém nhất. Khi Diễm Vô Ưu hát đến khúc:
– Nhất chi hồng diễm lộ ngưng hương, Vân vũ vu sơn tại đoạn trường ...
Sở Tương Vương gặp Vu Sơn Thần Nữ và u hội của bọn họ rốt cuộc chỉ là một trường mộng đẹp, không tưởng chỉ làm cho người ta đoạn trường mà thôi. Hát đến đây, thì Phục Cừu Tứ Hùng đột nhiên vung tay múa chân nhảy múa theo.
«Bõm» một tiếng vang lên, đại hán sử phán quan bút đã nhảy xuống hồ, trong nháy mắt «Hóa Cốt Trì» đã có thêm một cổ thi thể.
Truy Mệnh biết rõ nếu không ngăn chặn bài ma ca này lại, mọi người sẽ lâm tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Đúng vào lúc này, đột nhiên có một giọng hát trầm hùng vang lên, tựa như long ngâm hổ tiếu:
– Tích vấn hán cung thùy đắc tự, khả liên phi yến ký tân trang ...
Nguyên lai đây là do Ân Thừa Phong cất giọng ngâm lên, ôn nhu nhưng không lả lướt, ái mộ nhưng không kỳ tưởng.
«Nhiếp Hồn Ma Âm» có thể khống chế Truy Mệnh, tự nhiên cũng có thể không chế Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi. Mọi nam tử tại trường đều bị tiếng ca và sắc đẹp của Diễm Vô Ưu làm mê mẩn tâm thần, nghĩ ngợi lung tung, tiếng ca đó như van nài, dụ dỗ từng người, từng người một nhảy xuống «Hóa Cốt Trì».
Tiếng hát cũng như sắc đẹp của Diễm Vô Ưu đối với Thái Vân Phi là một nữ tử mà nói, chỉ có thể làm nàng sanh lòng ái mộ, thêm vào đó Thái Vân Phi ngọc khiết băng thanh, vì thế ma âm không thể khống chế được tâm thần của nàng.
Ân Thừa Phong là nam nhân, theo lý thì đương nhiên là cũng bị khống chế hoàn toàn, nhưng trong lòng y lúc nào cũng chỉ có Thái Vân Phi, Dương Quý Phi, Vu Sơn Thần Nữ tuy tư thái tuyệt thế, hoa dung diễm lệ nhưng bất quá cũng chỉ làm y ngưỡng mộ mà thôi, huống hồ bên cạnh y còn có Thái

Vân Phi. Thái Vân Phi thấy tình hình không hay, vội dùng lực ấn vào Nhân Trung huyệt của Ân Thừa Phong, Ân Thừa Phong lập tức tỉnh ngộ, thấy chúng nhân đều như si như dại, Truy Mệnh thì mồ hôi đầy mặt, y lập tức cất giọng ngâm vang bài «Thanh Bình Điệu» của Lý Bạch.
Ân Thừa Phong từ nhỏ đã làu thông kinh sử, làm thơ đối từ vô cùng sở đắc. Vì thế đối với thi từ ca phú y rất có hiểu biết. Bình nhật y vô cùng ngưỡng mộ tác phong của Lý Bạch, cảm thấy vị thi nhân đời Đường này không chỉ là một vị tài tử, hơn nữa còn là một vị hiệp khách, vì thế y ngâm một cách vô cùng có thần.
Tiếng ca chính khí của Ân Thừa Phong công lực không cao thâm, tự nhiên không địch nổi «Nhiếp Hồn Ma Âm» mà Diễm Vô Ưu thi triển. Nhưng bài ca mà Diễm Vô Ưu hát là «Thanh Bình Điệu». Nên biết rằng bài «Thanh Bình Điệu» này của Lý Bạch, mị nhưng không dục, nhu mà không diễm, chỉ tán thưởng tình yêu của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi chứ tuyệt đối không dâm tà, thậm chí bên trong còn ngầm khuyên giải nữa. Thi nhân Lý Bạch tự xưng «Lý Trích Tiên», tài cao nghệ cả, nhưng bài «Thanh Bình Điệu» đã này bị Cao Lực Sĩ lợi dụng để ám hại ông, khiến Dương Quý Phi thầm hận Lý Bạch. Về sau Lý Bạch bị đầy đi Giang Châu, nhưng phong thái của Lý Bạch quyết không dâm dật mị nhân như Diễm Vô Ưu đã cải biến.
Tiếng ca của Ân Thừa Phong vừa cất lên, «Nhiếp Hồn Ma Âm» của Diễm Vô Ưu đột nhiên yếu dần. Lúc Ân Thừa Phong hát đến đoạn:
– ... Danh hoa khinh quốc lưỡng tương hoan, thường đắc quân vương đái tiếu khán ...
Tiếng ca của Diễm Vô Ưu đã nhỏ đến không thành tiếng nữa, ngay cả Diễm Vô Ưu cũng cảm thấy kinh hãi vô cùng, không ngờ lại có một thiếu niên có thể phá được «Nhiếp Hồn Ma Âm» của thị.
Ma Âm vừa bị phá, Truy Mệnh lập tức tung người đến bên Diễm Vô Ưu. Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan cũng đi sát theo sau.
Diễm Vô Ưu hoa dung thất sắc, ngay cả hai câu cuối của Thanh Bình Điệu: «Giải thức xuân phong vô hạn hận, Trầm hương đỉnh bắc ỷ lan can» cũng không hát lên nổi.
Tiếng ca đột nhiên thay đổi, tựa như oán nữ tự than, thì thầm tự ngữ, sơ động xuân tình.
Truy Mệnh, Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan ba người vốn đã đến gần Diễm Vô Ưu, còn chưa xuất thủ. Ba người vừa nghe thấy tiếng ca lập tức thấy trong lòng trống rỗng, vội vận công bảo vệ tâm mạch, không thể xuất thủ tấn công Diễm Vô Ưu được nữa.
Ân Thừa Phong lại cao giọng ngâm tiếp, nhưng lần này «Nhiếp Hồn Ma Âm» mà Diễm Vô Ưu hát không phải là thơ từ của một vị thi nhân nào cả. Ân Thừa Phong tuy thông hiểu âm luật, nhưng nội lực không cao, tiếng ca

cũng dần dần yếu đi, cuối cùng thì bị đồng hóa vào tiếng hát của Diễm Vô Ưu.
Nên biết rằng tuy Ân Thừa Phong tấm lòng trong trắng, Thái Vân Phi ngọc khiết băng thanh chưa dính bụi trần, nhưng rốt cuộc vẫn là những thiếu niên huyết khí phương cương, không thể tránh khỏi việc có những mầm mống tình dục trong lòng, nên cuối cùng cũng bị ma âm khống chế.
Mọi người đều cảm thấy trong đan điền có một luồng hơi nóng bừng bừng phát ra như hỏa diệm sơn bùng nổ, trong lòng lấy làm kinh hãi.
Nên biết rằng nếu để nội lực chân khí chạy lung tung trong nội thể sẽ rất dễ gây nên tẩu hỏa nhập ma, lúc đó thì vạn kiếp bất phục.
Chúng nhân liền vội vàng áp chế tâm thần, tập trung công lực đối kháng với Ma âm. Giữa trời giá rét mà ai ai cũng mồ hôi đầm đìa, y phục ướt đẫm.
Diễm Vô Ưu tiếp tục tự biên ca từ, từ từ hé mở y phục, để lộ làn da trắng muốt như ngọc, thân thể nhảy múa theo những động tác dâm tà. Sắc mặt của thị càng lúc càng trắng bệch.
Trận đấu này, song phương tuy không trực tiếp động thủ nhưng so với động thủ chân chính thì còn hung hiểm hơn gấp vạn lần.
Trong trận chiến giữa người và dục này, trước mắt hình như mọi người đều đã bị dục vọng khống chế, để dục hỏa thiêu thân. Đại hán sử kim thương trong Phục Cừu Tam Hùng định lực yếu nhất, đã tự cởi y phục, miệng thở phì phò.
Trong lúc nhất thời gã đã trượt chân rơi xuống hồ, «Hóa Cốt Trì» lại có thêm một bộ hài cốt.
Đột nhiên có tiếng Phật hiệu vang lên như rồng ngâm giữa tiếng Ma âm phiêu hốt. Lại thêm một tiếng Phật hiệu nữa như tiếng hổ gầm, phá vỡ Ma âm.
Tiếp theo là một tiếng Phật hiệu ẩn tàng sự linh hãn của loài bưu, trấn áp Ma âm.
Cuối cùng là một tiếng Phật hiệu oai mãnh như của loài báo, đánh tan Ma âm.
Bốn tiếng niệm phật này chính là do «Thiếu Lâm Tứ Tăng» Long – Hổ – Bưu – Báo phát ra.
Thiếu Lâm tăng nhân giới luật cực kỳ nghiêm mật. Bốn vị hòa thượng Long, Hổ, Bưu, Báo này từ thủa ấu thơ đã thụ giới trong chùa, trong lòng không hề có tạp niệm. «Nhiếp Hồn Ma Âm» của Diễm Vô Ưu tuy rằng lợi hại, nhưng «Thiếu Lâm Tứ Tăng» sớm đã không có dục niệm, Ma âm vừa cất lên bốn người liền vận nội lực toàn thân, lớn giọng niệm Phật hiệu.
Ma Âm tuy mạnh nhưng đối với người xuất gia thanh tịnh vô vi, trong lòng sớm đã vô dục thì không hề có tác dụng.
Tiếng niệm Phật hiệu như tiếng sấm ngang tai làm cho bọn Truy Mệnh,

Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan bừng tỉnh. «Thiếu Lâm Tứ Tăng» lại vận thần công, tiếp tục dùng «Sư Tử Hống» thần công của phật môn áp chế Ma âm, Phật hiệu liên miên bất tuyệt niệm ra.
«Sư Tử Hống» này chính là do Đạt Ma Sư Tổ đến từ Thiên Trúc Ấn Độ sáng tạo ra, một tiếng sư hống, không biết đã làm tiêu tan đi bao dục niệm. Hơn nữa giờ đây «Thiếu Lâm Tứ Tăng» lại dùng nó để niệm Phật hiệu nên uy lực càng lớn, cuối cùng cũng trấn áp được Ma âm.
Truy Mệnh, Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan ba người trong lòng đại hỷ, đang định xuất thủ thì thấy Diễm Vô Ưu sắc mặt xanh nhợt, toàn thân run rẩy, không còn phong thái diễm lệ như lúc nãy nữa. Tiếng ca của thị đột nhiên thay đổi, giống như loài quỷ đang gào thét, oán hồn khóc than, tựa như đang truyền lên từ dưới mười tám tầng địa ngục.
«Sư Tử Hống» của «Thiếu Lâm Tứ Tăng» cũng dần dần yếu đi, bốn người tuy tâm vô dục niệm nhưng rốt cục nội lực vẫn chưa đủ thắng Diễm Vô Ưu. Hơn nữa họ đều xuất thân Phật môn nên tự nhiên là tin vào truyền thuyết có mười tám tầng địa ngục, hành thiện thì sẽ được siêu sinh, làm ác sẽ bị đầy xuống luyện ngục chịu sự dày vò.
Lúc này Ma âm lại như tiếng oán quỷ, du hồn khóc than không ngớt, tựa hồ như muốn kéo bốn người xuống dưới Địa phủ vậy. Tăng nhân chỉ cầu siêu độ nên việc bị ma quỷ cám dỗ, kéo xuống địa ngục đương nhiên là chuyện vô cùng đáng sợ. «Thiếu Lâm Tứ Tăng» trong lòng đã có mầm mống sợ hãi, đạo hạnh lại chưa đủ cao thâm, thêm vào tiếng Ma âm càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho Phật âm dần dần bị áp chế. «Thiếu Lâm Tứ Tăng» tuy vẫn lẩm nhẩm phật hiệu, nhưng lúc này cũng chỉ mong có thể tự hộ thân mà thôi. Hơn nữa, lần này Diễm Vô Ưu quyết dùng toàn lực để hủy đi đạo hạnh của Tứ Tăng, tập trung nội lực ép đến nỗi tứ tăng mồm đầy máu tươi, tình thế vô cùng nguy cấp. Nếu như đi lần này là Phương trượng đại sư của Thiếu Lâm, nội công thâm hậu, Phật lực tinh thâm thì tình hình có lẽ đã đổi khác.
Do Diễm Vô Ưu dùng chủ lực tấn công «Thiếu Lâm Tứ Tăng» nên bọn Truy Mệnh tuy cũng bị Ma âm khống chế nhưng vẫn có thể tự bảo vệ. Truy Mệnh mắt thấy «Thiếu Lâm Tứ Tăng» thân lâm hiểm cảnh, tính mệnh khó bảo toàn liền miễn cưỡng tiến bước, định tấn công Huyết Sương Phi, làm cho ả phân thần.
Nhưng Diễm Vô Ưu là nhân vật thế nào, vừa thấy Truy Mệnh bước lên, thị đã lập tức gia tăng cường độ Ma âm, chúng nhân như bị oan hồn đeo bám, trong lòng không khỏi cảm thấy rợn người, mồ hôi lạnh đổ ra như tắm.
Phục Cừu Nhị Hùng dường như sắp thấy sư phụ Quá Chi Ngạnh của họ toàn thân máu tươi từ từ đứng dậy ở trong hành lang, kêu la gào thét bảo bọn họ báo thù, tiếp đó năm huynh đệ còn lại cũng từ dưới hồ nổi lên, kêu la thảm thiết chỉ vào Truy Mệnh. Phục Cừu Nhị Hùng định lực thấp kém, thần trí

hôn mê, chỉ thấy Truy Mệnh chính là kẻ thù sát sư, giết bạn của mình, liền huy động lôi công oanh và thiết chùy tấn công Truy Mệnh như điên cuồng. «Nhiếp Hồn Ma Âm» của Diễm Vô Ưu tuy lợi hại nhưng cũng rất hao tổn nội lực, nếu thi triển lâu thì phải dừng lại nghỉ ngơi, bằng không sẽ đại tổn nguyên khí.
Hơn nữa hôm nay Ma âm đã bị phá hai lần, thần sắc của Diễm Vô Ưu càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, chỉ cầu mong có thể nhanh chóng hủy diệt hết đối thủ mà thôi.
Truy Mệnh vốn định xuất thủ tấn công Diễm Vô Ưu, nhưng Phục Cừu Nhị Hùng lao đến đã làm quấy nhiễu tinh thần gã không ít. Truy Mệnh một mặt phải dụng chủ lực bảo hộ tâm mạch chống lại Ma âm, một mặt lại phải chống trả sự tấn công điên cuồng của Phục Cừu Nhị Hùng, gã lại không nỡ giết chết Phục Cừu Nhị Hùng, vì thế tuy rằng võ công Truy Mệnh cao hơn Phục Cừu Nhị Hùng không biết bao nhiêu mà kể nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong, hung hiểm khôn tả.
Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan tuy muốn tương trợ, nhưng cũng phải khổ lực chống lại Ma âm, toàn thân không thể động đậy.
Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi cũng đang bị Ma âm đẩy đến bờ vực của diệt vong.
Tân Thị huynh đệ thì bắt đầu chầm chậm cử động, bị Ma âm xui khiến, kích động sát niệm đối với Thái Ngọc Đan và Khuất Bôn Lôi.
Còn lại «Thiếu Lâm Tứ Tăng» thì khỏi phải nói, tính mạng tựa như ngàn cân treo sợi tóc.
Đột nhiên có một tiếng cười điên cuồng cất lên giữa lúc Ma âm đang cực thịnh. Một bóng người vận bạch y, tay ôm một người hắc y, lao vút đến. Vừa thấy Diễm Vô Ưu y đã hét lên:
– Trả mạng sư huynh ta!
Đoạn huy động song chưởng tấn công thị như điên cuồng. Thì ra người này không phải là ai khác mà chính là Vũ Văn Tú. Ba năm trước Vũ Văn Tú và Ông Tứ tiên sinh, Quá Chi Ngạnh xâm nhập U Minh Sơn Trang, bị «Nhiếp Hồn Ma Âm» này làm cho thần trí điên điên khùng khùng, tuy có thể đào thoát khỏi U Minh Sơn Trang, nhưng trong lòng thì vẫn tồn tại nỗi sợ hãi không tả, vì thế không dám trùng nhập U Minh Sơn Trang nữa. Từ đó y lãng đãng giang hồ, hồ ngôn loạn ngữ, vừa nãy sau khi gặp bọn Truy Mệnh, đánh nhau với Tân Thị huynh đệ một chưởng xong thì y bỏ đi. Trên đường gặp phải thi thể của Hắc Bào Khách Ba Thiên Thạch. Ba Thiên Thạch và Tiếu Ngữ Truy Hồn Vũ Văn Tú là đồng môn nhưng tình còn hơn thủ túc. Lần này Ba Thiên Thạch đến U Minh Sơn Trang cũng là vì điều tra xem kẻ nào đã làm cho Vũ Văn Tú phát cuồng, báo thù cho Vũ Văn Tú. Nhưng đáng tiếng chưa kịp làm rõ chân tướng đã trúng phải độc thủ của Tân Thập Tam

Nương. Võ công của Ba Thiên Thạch vốn cao hơn Vũ Văn Tú một bậc, vì ngoại trừ khinh công «Nhất Tả Thiên Lý» ra thì lão còn luyện thành một môn «Hấp Bàn Thần Công» nữa. Vũ Văn Tú võ công không bằng sư huynh, Ba Thiên Thạch đã không thể kháng cự được «Nhiếp Hồn Ma Âm», bị Tân Thập Tam Nương ám hại mà thảm tử, tự nhiên Vũ Văn Tú cũng không thể kháng cự được với «Nhiếp Hồn Ma Âm» của Diễm Vô Ưu. Có điều tâm thần của y đã rối loạn, trí nhớ mất hết, gặp phải thi thể của Ba Thiên Thạch thì kích động một chút hồi ức, nhận định rằng nhất định là Diễm Vô Ưu đã giết sư huynh mình, vì thế mới dám tái nhập U Minh Sơn Trang.
«Nhiếp Hồn Ma Âm» có pháp lực vô biên, ngay cả cao tăng đạo hạnh cao thâm như «Thiếu Lâm Tứ Tăng» cũng không thể tự khống chế bản thân, nhưng nó đối với trẻ sơ sinh thì dường như vô tác dụng, mà tâm thần Vũ Văn Tú thì giờ đây không khác gì một đứa trẻ lên ba cả, vì thế y không hề bị Ma âm nhiếp hồn, hơn nửa tiếng cuồng tiếu của y còn phá được Ma âm, phát chiêu công kích Diễm Vô Ưu.
Ma âm vừa bị phá, Khuất Bôn Lôi, Thái Ngọc Đan hai người lập tức tung người lên cao hơn trượng. Bởi vì khi nãy hai người bị Ma âm áp chế chỉ thấy áp lực vô cùng lớn, nay áp lực đột nhiên tiêu tán, không kịp khống chế lực đạo, vì thế đã nhún mình bay lên cao hơn trượng. Hai người liền lập tức ngưng định tinh thần, cố hãm đà rơi để khỏi giẫm vỡ mộc bản, rơi xuống dưới độc trì.
Phục Cừu Nhị Hùng lúc này cũng cảm thấy toàn thân vô lực, dừng tay không tấn công Truy Mệnh nữa. «Thiếu Lâm Tứ Tăng» thì thở phào một tiếng, lập tức ngồi xuống vận khí điều tức. Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi đưa mắt nhìn nhau kinh hãi. Tân Thị huynh đệ thì như vừa tỉnh mộng, trong lòng đều thầm kinh hãi.
Khinh công «Nhất Tả Thiên Lý» của Vũ Văn Tú cực kỳ khoái tốc, vì Diễm Vô Ưu tập trung tinh thần thi triển Ma âm nên lúc phát giác thì đã quá muộn. Mắt thấy chưởng của Vũ Văn Tú sắp đánh vào đại huyệt Thiên Linh Cái của mình, lập tức ngưng thi triển Ma âm, vươn người há miệng cắn mạnh vào cổ họng Vũ Văn Tú. Vũ Văn Tú kêu lên «ặc» một tiếng, hầu quản bị cắn đứt, ngã xuống bên cạnh thi thể của Ba Thiên Thạch.
Vũ Văn Tú vừa đến ngăn cản Diễm Vô Ưu thi triển Ma âm, Truy Mệnh đã lập tức hét lớn:
– Mau tấn công Diễm Vô Ưu, không để ả thi triển Ma âm.
Truy Mệnh nói đúng mười hai chữ, nhưng đã công liền ba mươi sáu cước, chiêu nào chiêu nấy đều lợi hại vô tỉ, không để cho Diễm Vô Ưu một đường phản kích.
Diễm Vô Ưu thối lui liên tiếp ba mươi sáu bước, đang định thi triển Ma âm thì chợt nghe «păng» một tiếng, kim ty của Thái Ngọc Đan đã đâm thẳng tới

Nhân Trung huyệt của ả. Diễm Vô Ưu vội cúi đầu né tránh, Thái Ngọc Đan lại tiếp tục tấn công liên tiếp, không cho Diễm Vô Ưu cơ hội thi triển «Nhiếp Hồn Ma Âm».
Kỳ thực chỗ dựa lớn nhất của Diễm Vô Ưu chính là Kỳ môn trận pháp «Thất Khúc Cửu Lang», thêm vào «Nhiếp Hồn Đại Pháp» và «Nhiếp Hồn Ma Âm». Còn những thứ như «Hấp Huyết Công», «Hóa Huyết Đại Pháp» chỉ dùng để bảo tồn nhan sắc của thị mà thôi chứ không phải võ thuật, vừa nãy cũng đều bị bọn Truy Mệnh phá hết rồi, lại không thể tiếp tục thi triển «Nhiếp Hồn Ma Âm» nữa nên tình cảnh lúc này vô cùng khốn đốn. «Nhiếp Hồn Đại Pháp» không thi triển được, mà «Hấp Huyết Công» thì phải đến gần mới có tác dụng. Truy Mệnh dụng trường cước, Thái Ngọc Đan tay quất kim ty, Diễm Vô Ưu căn bản không thể lại gần hai người được. Luận võ công, Diễm Vô Ưu kém hơn Truy Mệnh một bậc, giờ lại có thêm Thái Ngọc Đan nữa nên chỉ giây lát thị đã luống cuống tay chân. Hơn nữa, vừa nãy thi triển «Nhiếp Hồn Ma Âm» liên tiếp ba bận nên nguyên khí hao tổn, càng không thể thi triển «Nhiếp Hồn Đại Pháp» được nữa.
Diễm Vô Ưu ác đấu với Truy Mệnh, Thái Ngọc Đan được mấy hiệp thì đột nhiên há miệng cắn vào Thái Ngọc Đan. Thái Ngọc Đan vội vàng lui lại, Diễm Vô Ưu chỉ kịp hú lên một tiếng thì đã bị cước của Truy Mệnh bức lùi mấy bước.
Nhưng tiếng hú này vừa vang lên thì trong hành lang lập tức xông ra mười người. Mười người này chính là Tương Bắc Lục Hào và bốn kim y nhân, người nào người đấy đầu óc rối bời, ánh mắt hung tàn, cầm binh khí hung hãn lao vào tấn công bọn Truy Mệnh.

Hồi 7
Có Giết Được Bằng Hữu Không

Chúng nhân biết rõ những kẻ này đều đã bị Ma âm nhiếp hồn, chỉ nghe mệnh lệnh của Diễm Vô Ưu.
Khuất Bôn Lôi thấy Diễm Vô Ưu tàn độc như vậy, không thèm để ý đến thân phận nữa, chỉ cầu sao cho chóng giết được Huyết Sương Phi đi cho rồi. Lão liền nhấc búa lao đến vây công.
Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ tuy thiên tính hẹp hòi, nhưng vừa rồi bị Diễm Vô Ưu giam cầm trong trận pháp, thêm nữa lại bị «Nhiếp Hồn Ma Âm» làm khốn khổ một phen, chỉ sợ tính mạng bản thân cũng khó bảo toàn, vì thế cũng xông lên nghênh tiếp mười người bị mê thất thần trí, ngăn cản không cho họ tiến lên.
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» vì dụng lực quá độ nên giờ chỉ có thể điều tức, không thể động thân.
Ân Thừa Phong biết sự tình đã trở nên phức tạp, cũng cùng Thái Vân Phi lao lên tấn công Diễm Vô Ưu một lượt. Chỉ là Thái Vân Phi một mực vẫn giữ hảo cảm với Diễm Vô Ưu, vì thế mà không nỡ hạ sát thủ.
Diễm Vô Ưu bị năm đại cao thủ vây công trong hành lang, chưa đầy một khắc đã mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt.
Chúng nhân rốt cuộc cũng vẫn là những người xuất thân từ danh môn chính phái, cảm thấy dùng nhiều địch ít là không nên, vì thế không ai nhẫn tâm hạ sát thủ.
Tân Thị huynh đệ ở phía bên kia thì tính tình lang độc, hai người đã dùng «Đoạn Tý Kỳ Công» đả thương hai người trong «Tương Bắc Lục Hào» và một kim y đại hán.
Khuất Bôn Lôi thiên tính bạo liệt, cuối cùng cũng nhịn không nổi. Một phủ phá không đánh thẳng tới hậu tâm Diễm Vô Ưu.
Mắt thấy Diễm Vô Ưu sắp bị một phủ vào giữa lưng thì chợt thấy kim ti lóe lên. Nguyên lai là Thái Ngọc Đan bất nhẫn, không muốn thấy Diễm Vô Ưu tử mệnh đương trường đã sử kim ty quấn lấy đầu búa của Khuất Bôn Lôi.
Đúng vào lúc này, Diễm Vô Ưu liền giở độc chiêu trí mạng, bạch ảnh lóe lên, đã há miệng cắn vào Truy Mệnh.
Truy Mệnh vội lùi lại tránh né, không ngờ đã lùi đến sát lan can bị phá hủy. Một chân liền đạp phải khoảng không, tưởng chừng như gã sắp bị rơi xuống hồ!

Nhưng đó là Truy Mệnh! Gã vội đề chân khí, lộn nhào ba vòng giữa không trung rồi hạ thân xuống hành lang phía đối diện, trong lòng cũng không khỏi thầm kinh hãi, toàn thân toát hết mồ hôi lạnh. Chỉ là Truy Mệnh hạ thân xuống hành lang phía bên kia, nhất thời cũng không thể bay qua được.
Diễm Vô Ưu đã sử ra mười tám chiêu liên hoàn, chiêu nào chiêu nấy đều tấn công vào các yếu huyệt của Ân Thừa Phong.
Ân Thừa Phong bị bức đến thối lui liên tiếp bảy tám bước, Thái Vân Phi vốn không muốn giao chiến với Diễm Vô Ưu, muốn để cho ả một con đường sống, thấy ả điên cuồng liều mạng như vậy nên cũng lùi lại tránh né.
Đây vốn là cơ hội tốt nhất để cho Huyết Sương Phi Diễm Vô Ưu đào thoát khỏi sự vây công của quần hùng. Mà cơ hội này chính là do Thái Ngọc Đan dùng kim ty quấn lấy đầu búa của Khuất Bôn Lôi tạo thành. Nhưng ả Huyết Sương Phi này sau khi gặp phải thảm biến thì tính tình trở nên lang độc vô tỉ. Ả cười «hắc hắc» rồi phất tay phóng ra ba mũi «Sưu La Thần Châm». Ba mũi «Sưu La Thần Châm» này đều phóng vào Thái Ngọc Đan.
Kim ty của Thái Ngọc Đan đang quấn trên đầu búa của Khuất Bôn Lôi, không thể kịp thời thu hồi. Lão đành đưa tả thủ lên búng một cái, búng rơi được một mũi châm, đầu khẽ nghiêng, tránh được mũi tên thứ hai. Nhưng mũi thứ ba thì đã «phập» một cái, đâm thẳng vào cánh tay hữu của Thái Ngọc Đan. Thái Ngọc Đan chỉ thấy cánh tay đau nhói, rồi cứng đờ, biết ngay là kim châm có độc, liền giật mạnh hữu thủ, thu kim ty về trực hướng Diễm Vô Ưu tấn công.
Diễm Vô Ưu đả thương được Thái Ngọc Đan, trong lòng cả mừng, cười khùng khục nói:
– Sưu La Thần Châm, đương kim thế gian chỉ có mình đại sư huynh ta chứ không có ai giải nổi. Ngươi còn không mau chết đi!
Nói đoạn liền phi thân vượt qua «Hóa Cốt Trì», nhảy sang một đoạn hành lang khác.
Lúc này Khuất Bôn Lôi cũng đã thu hồi phi phủ, thấy Diễm Vô Ưu đả thương Thái Ngọc Đan lão liền tức giận quát:
– Yêu nữ, xem búa của ta đây.
Phi phủ lập tức rời khỏi tay, phá không lao vút đến trước mặt Diễm Vô Ưu.
Hành lang mà Diễm Vô Ưu vừa hạ thân, chính là nơi mà Truy Hồn Đoạt Phách huynh đệ đang quyết chiến với mười người mất đi bản tính. Tân Thị huynh đệ lại giết thêm hai người trong «Tương Bắc Lục Hào» và một kim y đại hán.
Diễm Vô Ưu mắt thấy phi phủ bay đến, Khuất Bôn Lôi không hổ là «Nhất Phủ Trấn Quan Đông», Diễm Vô Ưu không biết làm thế nào tránh né, liền thuận tay chộp một kim y đại hán, đưa ra trước mặt.
«Phập» một tiếng vang lên, tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết. Phi phủ

của Khuất Bôn Lôi đã cắm thẳng vào ngực của kim y đại hán đó.
Lúc này Tân Thị huynh đệ đã thắng lợi gần như hoàn toàn, thêm vào một kim y đại hán vừa bị Huyết Sương Phi lấy làm mộc che thân. Đối thủ của Tân Thị huynh đệ chỉ còn hai gã trong «Tương Bắc Hào Khách» và một kim y đại hán; Tân Thị huynh đệ liền chuyển hướng tấn công, hai cỗ chưởng lực tông thẳng vào Diễm Vô Ưu.
Diễm Vô Ưu cười lạnh một tiếng, ném mạnh thi thể của kim y đại hán ra, ngăn chặn hai chưởng của Tân Thị huynh đệ.
Nào ngờ, kim ty của Thái Ngọc Đan dài hơn y thị nghĩ, đã vượt qua «Hóa Cốt Trì», Diễm Vô Ưu vì phân thần đối phó với phi phủ của Khuất Bôn Lôi và song chưởng của Tân Thị huynh đệ nên nhất thời sơ suất, hai chân đã bị kim ty quấn chặt.
Diễm Vô Ưu hoa dung thất sắc, vội dậm mạnh chân xuống ván sàn.
Thái Ngọc Đan không kéo, không động, Diễm Vô Ưu cũng không thể giãy giụa thoát ra.
Lúc này Truy Mệnh đã tung người vượt qua «Hóa Cốt Trì», vừa đến trước mặt Diễm Vô Ưu đã đá ra tám cước liên hoàn. Trong tám cước này, có cước đá vào trước ngực Diễm Vô Ưu, lại có cước đá vào hai bên mạng sườn của thị, thậm chí có cước đá cả vào hậu tâm, tất cả đều là ở những góc độ không thể có mà xuất cước. «Thoái Pháp» của Truy Mệnh quả nhiên ngụy kỳ, hãn thế võ lâm.
Diễm Vô Ưu đã không thể lui, lại lực bất tòng tâm, miễn cưỡng tiếp tám cước liên hoàn của Truy Mệnh, thân hình đã lảo đảo muốn ngã. Đột nhiên lại có thêm hai thứ binh khí, một là Lôi công oanh, một là Trường thiết chùy đánh tới thân Diễm Vô Ưu.
Diễm Vô Ưu vốn đã bị thoái pháp của Truy Mệnh đánh cho nghiêng ngả, làm sao tiếp được hai thứ binh khí này chứ? Chỉ nghe «bình bình» hai tiếng, cả Lôi công oanh lẫn Thiết chùy đều đánh trúng người Diễm Vô Ưu. Diễm Vô Ưu «hự» lên một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi.
Hai đại hán sử lôi công oanh và thiết chùy thấy mình đắc thủ, trong lòng đại hỷ, định xông lên đánh tiếng. Truy Mệnh liền hét lớn:
– Sanh cầm ả để lấy thuốc giải cho Thái huynh!
Không ngờ sau khi Diễm Vô Ưu trúng hai trọng kích, chân bị trói chặt đã tự biết hôm nay khó có đường thoát, liền quay người lao thẳng xuống dưới hồ. Thị còn hét lớn:
– Các ngươi đều không sống nổi đâu, đại sư huynh sẽ báo cừu cho ta ...
Lời chưa dứt thì người đã chìm xuống hồ, không còn tông tích gì nữa.
Thái Ngọc Đan cả kinh, vội giật mạnh kim ty, kéo Diễm Vô Ưu lên khỏi mặt nước. Chỉ thấy thân thể thị đã bắt đầu phân hủy, thảm khốc vô tỉ. Kim ty bị tiếp xúc với nước hồ cũng sạm đen lại, có thể thấy nước trong hồ độc thế

nào!
Thái Vân Phi thấy thảm trạng như vậy, không thể nhịn nổi, kêu lên một tiếng thất thanh, quay mặt đi không dám nhìn nữa.
Cái chết của Diễm Vô Ưu khiến chúng nhân đều trở nên trầm mặc. Hai gã còn lại trong bọn «Tương Tây Hào Khách» cùng một kim y đại hán cũng đã bị Tân Thị huynh đệ giết nốt.
Nhất thời, không gian trở nên yên tĩnh lạ thường.
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» sau khi vận công điều tức đã cảm thấy khôi phục phần nào, liền nối nhau đứng dậy.
Truy Mệnh khẽ đằng hắng:
– Sưu La Thần Châm kịch độc vô tỉ, hễ người nào trúng châm thì tất cả kinh mạch, huyết dịch đều bị nhiễm độc, sau một canh giờ thì độc phát thân vong. Thái huynh, hiện nay cảm thấy thế nào?
Thái Ngọc Đan cười khổ:
– Tại hạ cảm thấy như bị muôn ngàn con sâu nhỏ gặm nhấm toàn thân, vô cùng khó chịu. Tất cả đều do tại hạ nhất thời mềm lòng, nên mới trúng phải độc thủ của yêu nữ, chết cũng đáng lắm!
Truy Mệnh nói:
– Nếu đã như vậy, chúng ta mau đi tìm tên «đại sư huynh» kia để lấy thuốc giải cho Thái huynh.
Ân Thừa Phong nói:
– Việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức đi thôi.
Truy Mệnh trầm giọng:
– Có điều những người trong U Minh Sơn Trang này kẻ sau cao hơn kẻ trước. Vừa nãy con đại bàng là «tứ sư đệ», đã không dễ đối phó. Tân Thập Tam Nương là «tam sư muội», càng khó diệt hơn. Huyết Sương Phi chỉ là «nhị sư tỉ» đã lợi hại như vậy rồi, chỉ sợ «đại sư huynh» lại càng cao cường hơn, chư vị phải hết sức cẩn thận mới được.
Khuất Bôn Lôi nói:
– Ta cũng phải hỏi tên «đại sư huynh» đó xem cái gọi là «Long Ngâm Bí Cấp» kia rốt cuộc đang ở đâu?
Tân Cừu lạnh lùng nói:
– Biết chỗ rồi vị tất đã còn mạng mà lấy đi!
Tân Sát tiếp lời:
– «Long Ngâm Bí Cấp» lẽ nào lại để ngươi lấy chứ?
Khuất Bôn Lôi đại nộ quát:
– Lẽ nào hai tên tàn phế các ngươi lại được!
Khuất Bôn Lôi đã từng mắng Tân Thị huynh đệ là «âm dương quái khí», giờ lại mắng họ là «tàn phế», hai người nhịn không nổi, đang định lao lên xuất thủ tấn công Khuất Bôn Lôi thì Truy Mệnh đã hạ lệnh:

– Chúng ta đi thôi!
Thế là một đoàn mười ba người, đi hết dải hành lang, đến một trước một đại sảnh lớn. Trước sảnh đường tối om như mực. Bên trong có thắp bảy ngọn thất tinh đăng.
Theo truyền thuyết, thất tinh đăng là để chuộc duyên ba kiếp, hôm nay thắp lên ở đây giống như là quỷ ảnh lượn lờ, tất cả oan hồn của tiền sinh hậu thế đều quy tụ về đây vậy.
Phía sau bảy ngọn thất tinh đăng là một người ngồi ngay thẳng, tựa như tượng thần đặt trên khám thờ vậy.
Chúng nhân đề cao cảnh giới, chậm rãi nhập sảnh. Người kia vẫn không hề động đậy. Mọi người đến càng lúc càng gần, chỉ thấy trong sảnh quỷ khí thâm thâm, ánh lửa vàng vọt chiếu lên gương mặt người kia làm lộ rõ sắc mặt xanh nhợt không chút sắc máu. Người này giống như là một viên ngoại văn sĩ, mày cong, mắt nhỏ, thần sắc hòa dịu, gọn gàng sạch sẽ, dưới cằm có một bộ râu dài.
Thái Ngọc Đan mới thoạt nhìn còn tưởng mình bị hoa mắt, lại đưa mắt nhìn kỹ một lượt mới cả kinh lắp bắp nói:
– Các hạ ... là ... là U Minh ... U Minh° huynh?
Người kia mỉm cười bình tĩnh nói:
– Đúng vậy. Ta chính là Thạch U Minh. Ta đợi ngươi đã bốn năm rồi.
Khuất Bôn Lôi cũng không nén nổi kinh ngạc:
– Đây chính là U Minh Sơn Trang – Trang chủ Thạch U Minh sao?
Ân Thừa Phong cũng hỏi:
– Thạch trang chủ, mấy năm nay ở tòa U Minh Sơn Trang này đã phát sinh rất nhiều biến cố, rốt cuộc ngài đã ở đâu?
Thạch U Minh cười nói:
– Ta ấy à? Ta vẫn ở đây suốt đó thôi.
Tân Cừu lạnh lùng nói:
– «Long Ngâm Bí Cấp» rốt cuộc để ở đâu?
Tân Sát cũng lạnh lùng tiếp lời:
– Tốt nhất ngươi nên nhanh nói ra!
Thạch U Minh mỉm cười nhạt nhẽo nói:
– «Long Ngâm Bí Cấp» hả? Chắc là do các người nghe được từ miệng Vũ Văn Tú phải không? Là ta dặn Sương Phi để cho Vũ Văn Tú có ảo tưởng về «Long Ngâm Bí Cấp» mà quần hùng tranh đoạt đó, Vũ Văn Tú tự đi truyền bá lung tung, chứ kỳ thực căn bản không có «Long Ngâm Bí Cấp» trên đời này.
Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ sắc mặt đại biến.
Truy Mệnh liền trầm giọng hỏi:
– Thạch Trang chủ, ngài truyền ra tin tức quý trang có «Long Ngâm Bí Cấp»

để làm gì?
Thạch U Minh nhìn Truy Mệnh dò xét một lượt rồi mới cười cười nói:
– Lừa một kẻ muốn có «Long Ngâm Bí Cấp» đến đây!
Tân Thị huynh đệ sắc mặt lạnh lùng nói:
– Nếu chỉ là lời truyền ngôn bậy bạ, chúng ta đã phí mất bao nhiêu thời gian rồi, xin cáo biệt ở đây.
° Chữ «Minh» đầu tiên là bóng tối. Chữ «Minh» thứ hai là ánh sáng.
Nói xong hai lão liền quay người bỏ đi.
Đột nhiên bạnh ảnh nhóa lên, Thạch U Minh không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hai lão, cười ha hả nhìn Tân Cừu, Tân Sát.
Tân Thị huynh đệ chợt cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Tân Cừu tức giận quát:
– Thạch Trang chủ, ngươi muốn gì?
Tân Sát lại tiếp lời:
– Huynh đệ Câu Hồn Đoạt Phách chúng ta vị tất đã sợ Thạch U Minh nhà ngươi!
Thạch U Minh cười cười nói:
– Nói hay lắm, nói hay lắm. Các người đến rồi lại đi dễ thế sao? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Có biết ta tốn bao công sức mới dụ được các người đến đây không?
Truy Mệnh chỉ thấy mắt hoa lên một cái đã không thấy Thạch U Minh đâu nữa, chuyển mắt nhìn qua đã thấy lão chặn trước mặt Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ, trong lòng biết võ công của Thạch U Minh chỉ sợ đã đến mức độ xuất thần nhập hóa, gã liền nói:
– Thạch Trang chủ hành sự thật khiến ta không thể nào hiểu nổi!
Thạch U Minh cười nói:
– Không hiểu cái gì? Nói ra thì rất đơn giản. Bốn chúng ta:
Đại bàng thích ăn thịt người; Tân Thập Tam Nương mỗi ngày không uống máu người thì công lực suy giảm; Huyết Sương Phi mỗi ngày cũng phải hút máu người để duy trì thanh xuân vĩnh trụ; còn ta à? Ta đã luyện thành một loại công phu, có thể hút lấy nội lực của kẻ khác làm nội lực của mình, bây giờ đã hút được nội lực của mấy trăm võ lâm cao thủ, có thể xem là người nội lực cao nhất võ lâm hiện nay. Chúng ta cần nhiều cao thủ võ lâm như vậy, đương nhiên phải nghĩ cách để dẫn dụ họ đến đây rồi.
Chúng nhân đều không khỏi rùng mình, Truy Mệnh trầm giọng nói tiếp:
– Thì ra những vụ án này đều do ngươi chủ sử, ta phải bắt ngươi về quy án!
Thạch U Minh ngửa mặt cười lớn:
– Quy án? Căn bản các người không phải địch thủ của ta. Vừa nãy cũng đa tạ các người đã giết đại bàng, Tân Thập Tam Nương với Huyết Sương Phi hộ ta, làm ta đỡ phí công động thủ.

Truy Mệnh động dung nói:
– Lẽ nào ngay cả họ ngươi cũng muốn giết?
Thạch U Minh cười nhạt nói:
– Đương nhiên rồi. Đợi khi ta đạt đến mức «võ công thiên hạ đệ nhất» rồi thì không thể dẫn theo mấy nữ ma đầu ác danh ngập đầu đó hành tẩu giang hồ được.
Vì thế ta phải giết chúng đi, rồi dùng danh nghĩa đại hiệp hành tẩu giang hồ. Thạch U Minh luyện thành tuyệt thế võ công, vì toàn Trang mà báo thù, sát tận võ lâm ma đầu. Các ngươi thử nghĩ xem, hành vi trượng nghĩa này đúng là khí khái ngất trời, nghĩa bạt vân thiên. Hai chữ «đại hiệp» còn không nằm trong tay ta hay sao? Mặt khác, sau khi ta giết chúng rồi thì trên đời này còn có ai biết Thạch U Minh này đã làm những chuyện gì chứ? Ha ha ha ...
Ân Thừa Phong vốn vô cùng ngưỡng mộ U Minh Sơn Trang – Trang chủ Thạch U Minh, nhưng hôm nay nghe lão vừa cười vừa nói mà đem những chuyện bỉ ổi độc ác như vậy kể ra, trong lòng không khỏi khinh bỉ. Chàng tức giận nói:
– Thạch Trang chủ, ngươi làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy, còn xứng với giang hồ không? Đại hiệp cái gì ngươi?
Thạch U Minh đưa mắt nhìn Ân Thừa Phong một lượt, không hề phát nộ, chỉ là hơi có chút kinh ngạc nói:
– Ồ, người hành tẩu giang hồ không lang tâm độc thủ thì làm sao làm ra những chuyện lớn được? Kỳ thực những đại hiệp trong võ lâm quá nửa đều như vậy cả, ngươi không hiểu được à? Vậy thì ngươi làm sao hành tẩu giang hồ?
Ân Thừa Phong nhất thời cứng họng, không biết đối đáp làm sao.
Thái Ngọc Đan phẫn hận chỉ Thạch U Minh nói:
– Ngươi ... ngươi, ta tưởng nhớ ngươi bốn năm ròng, vì ngươi mà đóng cửa tiệm tơ lụa, đến đây truy tìm chân hung, không ngờ ngươi lại làm ra những chuyện của súc sinh như vậy!
Thạch U Minh mỉm cười nói:
– Vậy thì sao chứ? Ta cũng đã đợi ngươi bốn năm ròng rồi, công lực của ngươi thâm hậu, hấp thu công lực của ngươi rồi chuyển hóa thành của ta, lợi ích tất sẽ rất lớn. Bằng hữu, đặc biệt là bằng hữu tốt, không chỉ dùng để giết, mà còn dùng để hút hết công lực, thành toàn đại nghiệp cho ta nữa!
Thái Ngọc Đan nghe Thạch U Minh nói đợi mình bốn năm để lừa gạt hút công lực của mình, lập tức đại nộ:
– Thạch U Minh, ngươi không phải là người! Người ta đến U Minh Sơn Trang để báo thù cho ngươi, ngươi lại có thể hạ độc thủ như vậy ... toàn Trang hai mươi lăm người, tất cả đều là thân nhân bằng hữu của ngươi, có phải là đều đã bị ngươi sát hại rồi?

Thạch U Minh vuốt râu nói:
– Không sai, ta tìm được một tên môn khách hình dáng tương tự, hủy đi dung mạo của hắn để hắn chết thế cho ta. Sau này ta tái xuất giang hồ, trở thành «thiên hạ đệ nhất cao thủ», những người trong trang lưu lại không khỏi sẽ gây phiền phức, chi bằng nhất loạt giết hết, để thu hút thêm một số kẻ đến đây ... còn như ngươi nói ta lấy oán báo ân thì sai rồi, ta đâu có giết người nào đâu, bất quá chỉ hút đi công lực của họ, giết họ chính là những kẻ muốn uống máu, ăn thịt như Diễm Vô Ưu, Tân Thập Tam Nương và con đại bàng kia ... vừa nãy các người giết chúng, ta cũng không xuất thủ tương trợ, như vậy đã là công bằng lắm rồi. Sau này ta trùng xuất giang hồ, sẽ nói rằng Thạch U Minh ta đã luyện thành tuyệt kỹ, vì bằng hữu mà báo thù ...
Khuất Bôn Lôi nhổ toẹt một bãi nước bọt, tức giận nói:
– Nếu đã như vậy, ngươi muốn mọi người đến để hút công lực, tại sao còn lộng thần giả quỷ cho mọi người khiếp sợ?
Thạch U Minh khẽ cười nói:
– Ngươi thật là ngu! Người trong võ lâm càng thấy nơi nào có thần có quỷ thì càng thấy hiếu kỳ. Hơn nữa những kẻ đến đây đều là võ lâm cao thủ, rất hợp với khẩu vị của ta. Những người công lực càng cao thì càng muốn đến tra xét, giống như các ngươi vậy!
Chúng nhân đều biết lần này đã bị lừa, nhưng Thái Vân Phi vẫn chưa dám tin hẳn:
– Ông chính là cái người được gọi là ... «đại sư huynh»?
Thạch U Minh mỉm cười:
– Đương nhiên là ta, trong U Minh Sơn Trang này ngoại trừ ta, thì còn có ai nữa?
Thái Ngọc Đan nghe thấy Thạch U Minh tự nhận là «đại sư huynh», bản thân trúng phải kịch độc, đau tựa muôn ngàn loài trùng kiến đang cùng cắn xé cơ thể mà thuốc giả lại nằm trong tay con người khẩu phật tâm xà trước mắt, biết rõ có cầu cũng vô dụng. Lão liền tức giận nói:
– Thạch U Minh, ngươi cho rằng công lực của ngươi cao được bao nhiêu? Khi xưa bất quá ngươi cũng chỉ bất phân thắng bại với ta ...
Thạch U Minh liền lên tiếng ngắt lời:
– Ngọc Đan lão đệ, sao ngươi cứ thực cổ bất hóa (cổ hủ) vậy? Ta đã hút hết công lực của bao đợt võ lâm cao thủ đến đây, lúc này chỉ sợ ba chiêu của ta ngươi cũng không đỡ nổi ... vị này chắc là Truy Mệnh trong «Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ» danh trấn võ lâm ... vị này đeo thiết phủ bên mình, chắc hẳn là Quan Đông Khuất Bôn Lôi lão huynh ... còn có «Thiếu Lâm Tứ Tăng», công lực cũng rất cao thâm ... thêm vào Ngọc Đan lão đệ ngươi nữa ... hắc hắc ... đều rất tốt ... ha ha ...
đều rất tốt ... hút hết công lực của các ngươi xong chỉ sợ thiên hạ này không

còn ai mạnh hơn ta nữa ... Thạch U Minh ta sẽ tái xuất giang hồ, trở thành «thiên hạ đệ nhất nhân». Lúc đó, người trong giang hồ đều nói ta nội lực kinh thế, nhưng không ai biết rằng đó là nhờ chư vị ban cho ... ha ha ... ha ha ... tuyệt ... tuyệt ... tuyệt!
Ân Thừa Phong thấy người này sát thân, diệt hữu, đã không còn nhân tính, tức giận quát:
– Ngươi cho rằng công lực hiện nay của ngươi được bao nhiêu? Ngươi có tự tin vượt qua được Cửu Đại Quan Đao Long Phóng Tiêu lão anh hùng không?
Thạch U Minh tủm tỉm cười đáp:
– Bây giờ chưa thể, có điều đợi ta hút hết công lực của các người xong, vị tất đã thua cho Long Phóng Tiêu, Tư Đồ Thập Nhị hay Tăng Bạch Thủy được. Huống hồ còn rất nhiều kẻ giống như các ngươi, âm thầm bí mật mà đến U Minh Sơn Trang này của ta!
Ân Thừa Phong đại nộ quát:
– Người này bại hoại giang hồ, tuyệt bất khả lưu.
Nói đoạn lập tức bạt xuất bảo kiếm, mũi kiếm không ngừng rung động.
Đại hán sử lôi công oanh lớn tiếng hỏi:
– Thạch U Minh, ta hỏi ngươi một câu, sư phụ của ta có phải là do ngươi giết không?
Thạch U Minh cười cười hỏi:
– Sư phụ ngươi là ai?
Đại hán sử lôi công oanh đáp:
– Thập Tuyệt Truy Hồn Thủ Quá Chi Ngạnh.
Thạch U Minh nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:
– Ồ, là Quá Chi Ngạnh à ... không sai, ba năm trước ta đã hút hết công lực của hắn. Công lực của hắn cũng khá lắm ... còn ngươi thì sao?
Đại hán sử thiết chùy bi phẫn nói:
– Sư phụ ta cùng Ông Tứ tiên sinh nhập trang, Ông Tứ tiên sinh vì tra xét sự sinh tử bất minh của ngươi mà đến. Tại sao ngươi lại giết sư phụ ta?
Thạch U Minh lắc đầu nói:
– Những kẻ xâm nhập U Minh Sơn Trang đều phải chết, làm sao có ngoại lệ được? Công lực của Ông Tứ tiên sinh cũng bị ta hút hết. Nếu như không hút công lực của sư phụ ngươi không phải là đã coi thường lão, không phải không xứng làm bằng hữu với lão sao?
Đại hán sử lôi công oanh lẩm bẩm nói:
– Hắn đã giết sư phụ ... hắn đã giết sư phụ ...
Đại hán sử thiết chùy hét lớn:
– Chúng ta báo thù cho sư phụ!
Rồi huy động binh khí, xông người lao lên.

Truy Mệnh đột nhiên đưa tay cản lại, lạnh lùng hỏi Thạch U Minh:
– Tại sao ngươi lại nói với chúng ta những chuyện này?
Thạch U Minh cười cười nói:
– Bởi vì các ngươi không sống được lâu nữa!
Truy Mệnh lạnh lùng:
– Ngươi muốn sát nhân diệt khẩu?
Thạch U Minh nhạt nhẽo đáp:
– Điều đó tự nhiên!
Ân Thừa Phong cười lạnh:
– Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể sát tận được chúng ta?
Thạch U Minh thoáng ngạc nhiên nói:
– Đương nhiên rồi! Chẳng lẽ ta lại phải lưu lại một kẻ sống sót để đi khắp nơi tuyên truyền chuyện này sao?
Sau đó lão lại bổ sung:
– Có thể các người không biết, mỗi lần ta giết người đều thích nói rõ ràng ra. Điểm này chắc Ngọc Đan lão đệ vẫn còn nhớ.
Thái Ngọc Đan toàn thân đau như bị kim châm, tức giận quát:
– Nhớ cái con khỉ, Thái Ngọc Đan ta có mắt không tròng, quen nhầm tên súc sinh nhà ngươi!
Thạch U Minh liếc mắt nhìn Thái Ngọc Đan vài cái, cười cười nói:
– Lão đệ đã thọ thương? Phải sống để cho ta hút công lực rồi mới chết được chứ!
Thái Ngọc Đan tức giận:
– Ta thà chết cũng không để ngươi hút công lực!
Thạch U Minh mỉm cười:
– Chuyện đó không do ngươi quyết định!
Đại hán sử lôi công oanh liền tức giận gầm lên:
– Thạch U Minh, ngươi không cần phải nói do ai quyết định. Hôm nay không phải ta tử thì là ngươi vong.
Thạch U Minh đưa mắt nhìn gã cười cười nói:
– Vậy ta đành phải để ngươi chết trước vậy.
Đột nhiên người lão vọt lên, toàn thân phiêu phiêu, nháy mắt đã đến trước mặt đại hán sử lôi công oanh.
Truy Mệnh, Khuất Bôn Lôi vốn đã phòng bị động tác của Thạch U Minh, vừa thấy lão nhích động, Truy Mệnh và Khuất Bôn Lôi cũng đồng thời xuất thủ.
Một phủ của Khuất Bôn Lôi liền bổ đến như gió.
Thân hình Truy Mệnh chưa động, cước đã tung ra.
Chỉ là thân pháp Thạch U Minh thực sự quá nhanh. Khi Thạch U Minh chưa động, Khuất Bôn Lôi và Truy Mệnh đã xuất thủ, nhưng Thạch U Minh vừa

động, đã vượt qua hết thảy mọi người, đến trước mặt đại hán sử lôi công oanh.
Khuất Bôn Lôi một phủ lạc không, thu thế không kịp.
Truy Mệnh một cước không trúng, biết ngay là có chuyện không hay, liền mượn đà đảo người, theo sát Thạch U Minh.
Thạch U Minh bổ người đến trước mặt đại hán sử lôi công oanh như chớp. Đại hán đó thoáng ngẩn người rồi lôi công oanh lập tức vung ra. Thạch U Minh đưa tay chộp lấy tay của gã, rồi mỉm cười nhìn vào mặt gã.
Đại hán sử thiết chùy thấy tình thế bất lợi, thiết chùy liền hóa thành một đóa hoa, đập thẳng vào hậu tâm Thạch U Minh.
Thạch U Minh chẳng thèm quay đầu, một tay chộp lấy thiết chùy, đẩy mạnh một cái, chậm rãi nói:
– Còn chưa đến lượt ngươi!
Đại hán sử thiết chùy liền bay vọt ra xa hai trượng, đầu đập mạnh vào tường, nhất thời cũng chưa bò dậy được.
Truy Mệnh đã bổ người đến phía sau Thạch U Minh, mắt thấy sắc mặt đại hán sử lôi công oanh dần chuyển từ hồng sang trắng bệch, thân hình giãy giụa lên mấy cái rồi mềm dần. Truy Mệnh biết tình thế bất diệu, Thạch U Minh đang hút công lực của đại hán đó. Gã liền hét lớn một tiếng, tung cước đá vào người Thạch U Minh.
Cước này của Truy Mệnh vốn là đá vào sống lưng của Thạch U Minh, nhưng gã biết Thạch U Minh nhất định có thể ngăn trở, vì thế cước thế lại chuyển, đá vào «Khiêu Hoàn huyệt» trên chân Thạch U Minh. Nhưng khi gã sắp đá trúng thì đột nhiên lại chuyển hướng lần nữa, mục tiêu lại đổi thành đỉnh đầu của Thạch U Minh. Ba lần thay đổi góc độ chỉ trong nháy mắt, dù Thạch U Minh có võ công cao hơn bây giờ cũng không thể không buông tay ứng chiến được.
Không ngờ Thạch U Minh vẫn không thèm quay đầu lại, tả thủ vẫn nắm chặt tay đại hán sử lôi công oanh, hữu thủ lật ngược lại, đánh bật cước của Truy Mệnh, vừa kịp lúc cước của Truy Mệnh đến sát đỉnh đầu, lão còn thuận tay đẩy lên một chưởng, một luồng lực đạo hung mãnh tuôn ra, hất Truy Mệnh bay ra xa bốn năm thước.
Lúc này, Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ đã biết Thạch U Minh là kẻ không dễ đối phó, lại biết trong U Minh Sơn Trang tuyệt không có «Long Ngâm Bí Cấp» gì cả, vì thế hai lão mặc kệ chúng nhân liều mạng, thừa cơ chạy ra ngoài đại sảnh.
Không thể ngờ rằng người còn chưa ra khỏi cửa thì Thạch U Minh đã ở phía sau cất giọng lạnh lùng:
– Làm sao để các ngươi chạy được?
Ngón cái và ngón trỏ của tả thủ liền búng một cái, đại hán sử lôi công oanh

liền bị nhấc bổng lên, «vù» một tiếng vang lên, cả người bay về phía trước. Ba ngón tay của Thạch U Minh vẫn nắm chặt mạch môn của hán tử, chỉ thấy năm ngón tay của lão càng lúc càng đỏ, đỏ giống như là máu vậy!
Đại hán sử lôi công oanh nặng đến bảy tám chục cân mà Thạch U Minh chỉ búng khẽ một cái đã bay thẳng về phía Tân Thị huynh đệ, thế đến cực nhanh, không thể hình dung. Tân Thị huynh đệ muốn tránh cũng không kịp, chỉ đành vận công lực đẩy chưởng ra tiếp thế công của Thạch U Minh.
«Ầm» một tiếng vang lên, lôi công oanh bị chấn bay ra, cắm thẳng vào tường. Tân Thị huynh đệ cũng bị chấn lùi vào bên trong sảnh.
Truy Mệnh trầm giọng quát:
– Hôm nay nếu muốn sống thì phải hiệp lực đồng tâm, cùng nhau liều mạng!
Thạch U Minh đột nhiên thả lỏng tả thủ, hữu thủ đỡ lấy thân hình đã mềm nhũn của gã hán tử, quay đầu lại cười cười nói:
– Đúng rồi, liều mạng là đúng đó!
Vừa nói lão vừa nhấc thân hình rũ rượi của hán tử sử lôi công oanh lên, nói:
– Đáng tiếc công lực của hắn chỉ có như vậy.
Nói đoạn lão đột nhiên vung tay ném vụt hán tử về phía Tân Thị huynh đệ.
Tân Thị huynh đệ liền lắc người tránh né sang hai phía. «Bình» một tiếng vang lên, đại hán sử lôi công oanh bị đập người vào tường, gạch đá vỡ vụn rơi xuống lả tả, trên tường dính đầy máu tươi nhoe nhoét, tự nhiên là đã mất mạng.
Thạch U Minh thở dài:
– Đáng tiếc Sương Phi không còn nữa, chỗ máu này thật là phí!
Thái Vân Phi ngưng mục nhìn hai cánh tay đỏ rực của Thạch U Minh, đột nhiên kinh hãi kêu lên:
– Có phải ông đã luyện «Huyết Thủ Hóa Công Đại Pháp»?
Ân Thừa Phong cũng kinh hãi kêu lên:
– Tương truyền người nào luyện «Huyết Thủ Hóa Công Đại Pháp» đều chết rất thảm thương, ngươi ...
Thạch U Minh cười lạnh, sắc mặt có chút u sầu nói:
– Lúc đó ta đã là thiên hạ danh hiệp, dù chết có thảm một chút, nhưng vẫn được hưởng sự kính ngưỡng của hậu nhân. Có chuyện gì quan trọng đâu?
Khuất Bôn Lôi tức giận cười lớn:
– Kính ngưỡng? Kính cái con mẹ ngươi!
«Vụt» một tiếng vang lên, Phi phủ đã thoát thủ bay về hướng Thạch U Minh.
Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi cũng phân ra một tả, một hữu, kiếm quang loang loáng công thẳng tới Thạch U Minh.
Thạch U Minh ngửa mặt cười dài, đột nhiên thoái bộ, tả thủ đã nắm chặt lấy tay của đại hán sử thiết chùy, hữu thủ đỏ rực như máu đưa lên chộp lấy lưỡi

búa Khuất Bôn Lôi phóng ra. Rồi lập tức vung búa lên liên tiếp hai lượt, phong khai trường kiếm của Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi.
Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi lập tức thoái bộ, thấy kiếm đã có mấy vết mẻ.
Truy Mệnh mắt thấy đại hán sử thiết chùy sắp trúng độc thủ, vội hét lớn một tiếng, nhún mình một cái, vượt qua không gian, lao thẳng đến Thạch U Minh.
Khuất Bôn Lôi cũng hét lớn một tiếng, thế tựa lôi minh, bổ người lao đến Thạch U Minh!
Thạch U Minh thấy hai người thế đến hung hãn vô tỉ thì cũng không dám khinh địch. Lão khẽ phất tay, phi phủ trong tay liền bay thẳng về phía Khuất Bôn Lôi. Hữu thủ liền đánh ra một chiêu khác, đẩy một đạo phách không chưởng ra, một cỗ lực đạo mạnh mẽ vô tỷ lao về phía Truy Mệnh.
Thế xông lên của Khuất Bôn Lôi, nay trở thành lao đầu vào phi phủ của chính mình. Cũng may Khuất Bôn Lôi cũng không phải tay vừa, lập tức đưa tay bắt lấy cán búa, nhưng cũng bị dư lực đẩy lùi năm sáu bước, suýt nữa thì đứng không vững.
Truy Mệnh đang ở giữa không trung, chợt thấy cuồng phong kích chỉ. Truy Mệnh không dám ngạnh tiếp, liền đề khí, toàn thân rơi xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá, đung đưa theo chưởng phong rồi mới từ từ hạ thân xuống đất.
Sắc mặt đại hán sử thiết chùy càng lúc càng trắng bệch, còn ngón tay của Thạch U Minh thì càng lúc càng đỏ.
Tân Thị huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên liền nhảy vọt người lên, muốn phá mái nhà mà thoát đi.
Thạch U Minh «hừ» lạnh một tiếng, hữu thủ đoạt lấy thiết chùy, «vù» một tiếng, thiết chùy đã rời khỏi tay! Chỉ thấy thiết chùy bay lên không trung liền vỡ làm hai mảnh, phân ra bắn vào Tân Thị huynh đệ.
Tân Cừu, Tân Sát mắt thấy thế đến của thiết chùy cực nhanh, tránh né cũng không kịp, đành vung chưởng chống đỡ. Sau khi tiếp chùy, hai lão bị đẩy lùi hơn trượng, hổ khẩu đau buốt, toé máu.
Thạch U Minh có thể chấn vỡ thiết chùy trong nháy mắt, sau đó ném ra tấn công hai đại cao thủ. Chẳng những có thể chặn được họ lại mà tựa hồ như còn muốn lấy mạng người nữa, phần nội lực này đã đạt đến cảnh giới tối cao rồi.
Truy Mệnh thầm than:
"Không xong, chỉ sợ lần này không ai có thể thoát được đôi huyết thủ của Thạch U Minh.".
Câu Hồn Đoạt Phách huynh đệ hai lần chạy trốn bất thành, đã làm hai lão động đến chân hỏa. Hai lão hét lên một tiếng quái dị, song song phát chưởng.
Ở trong dã điếm, Truy Mệnh đã được thấy «Đoạn Tý Kỳ Công» của Tân Thị

huynh đệ, mượn lực của đối phương để phản kích chính hắn. Thạch U Minh công lực cao cường, «Đoạn Tý Kỳ Công» của Tân Thị huynh đệ có thể chính là khắc tinh của lão. Nghĩ đến đây thì gã mừng thầm, vội chú mục quan sát diễn biến.
Tân Thị huynh đệ song chưởng tề xuất, Thạch U Minh chỉ khẽ mỉm cười, đẩy nhẹ một chưởng ra đỡ đòn, không ngờ chưởng lực của lão như cát đổ xuống biển, chớp mắt đã thấy chưởng lực của mình và Tân Thị huynh đệ hòa vào làm một, rồi bắn ra từ hai cánh tay cụt của hai lão. Thạch U Minh thoáng ngạc nhiên tặc lưỡi nói:
– Tân Thị huynh đệ, «Đoạn Tý Kỳ Công» quả danh bất hư truyền!
Nói rồi lại đẩy ra một chưởng nữa. Chưởng này là để chọi với một chưởng gồm có bản thân nội lực của Thạch U Minh, thêm vào nội lực của Tân Thị huynh đệ, lần này thì đến lượt Tân Thị huynh đệ cả kinh thất sắc, nguyên lai khi chưởng lực chạm nhau, không những không phát ra tiếng nổ lớn, mà ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có. Chẳng những vậy mà hai luồng chưởng lực còn dính chặt vào nhau, giật mạnh cũng không rời.
Lúc này, chưởng lực ban đầu của Thạch U Minh đã tự nhiên tiêu thất, đồng thời nội lực của Tân Thị huynh đệ cũng cuồn cuộn chảy ra ngoài. Hai lão cả kinh biến sắc, nhận ra công lực của Thạch U Minh đã đạt đến cảnh giới dùng «Huyết Thủ Hóa Công Đại Pháp» cách không hút nội lực của người rồi.
Lúc này «Thiếu Lâm Tứ Tăng» cũng lần lượt hét lớn, dụng Long, Hổ, Bưu, Báo bốn loại chưởng lực khác nhau đánh thẳng vào Thạch U Minh.
Thạch U Minh cười lớn nói:
– Tên này vô dụng rồi.
Đoạn thuận tay ném luôn đại hán sử thiết chùy ra ngăn cản chưởng lực của tứ tăng.
Đáng thương cho gã đại hán toàn thân công lực đã mất hết, làm sao chịu được chưởng lực của tứ đại cao tăng Thiếu Lâm hợp kích, chỉ thấy y máu bắn tung toé, lập tức táng mạng đương trường.
Đúng lúc này, một tiếng «vít» vang lên, Thái Ngọc Đan cố nhịn đau xuất thủ, kim ty quất thẳng vào «Khúc Trì huyệt» của Thạch U Minh.
Tả thủ Thạch U Minh vừa ném đại hán sử thiết chùy ra xong, ngón cái và ngón trỏ liền búng một cái, phong khai kim ty của Thái Ngọc Đan lại.
Truy Mệnh hét lớn một tiếng, song cước lăng không phi tới.
Thạch U Minh thở dài một tiếng:
– Đáng tiếc ta không có cánh tay thứ ba.
Đoạn thu hồi cánh tay đang hút nội lực Tân Thị huynh đệ lại, tung ra một chưởng hoàn kích lại Truy Mệnh. Chưởng lực hùng hậu, đẩy Truy Mệnh lùi xa hơn trượng.
Nếu như Thạch U Minh đứng sát Tân Cừu hoặc Tân Sát thì Tân Thị huynh

đệ lần này thần tiên cũng khó cứu được. May mắn thay cho hai lão, Thạch U Minh chỉ cách không hút công lực, đồng thời không thể không buông tay để đối phó Truy Mệnh. Tân Cừu, Tân Sát liền thừa cơ rút tay lại, trong người cảm thấy huyết khí phập phù, công lực bản thân đã mất đi gần nửa, kinh hãi khôn tả.
Thạch U Minh đưa mắt nhìn Truy Mệnh cười khổ:
– Xem ra ngươi là kẻ võ công cao nhất. Ngươi là kẻ duy nhất có thể khiến ta cảm thấy đau đầu đấy!
Lúc này Truy Mệnh đã hạ thân xuống đất, toàn thân vẫn bị chưởng phong của Thạch U Minh làm cho ê ẩm. Gã chẳng thèm đáp lời, đưa tay xuống eo rút hồ lô rượu ra làm một hơi nửa bình.
Thạch U Minh cười cười nói:
– Uống rượu để tăng thêm tinh thần cũng tốt!
Rồi đột nhiên nhìn «Thiếu Lâm Tứ Tăng» nói:
– Đến lượt các người rồi!
Nháy mắt đã bổ người lao tới.
Truy Mệnh hét lớn:
– Cẩn thận!
«Thiếu Lâm Tứ Tăng» đã triển khai thế công, Long, Hổ, Bưu, Báo bốn lộ quyền pháp đã đồng loạt tập kích Thạch U Minh.
Thạch U Minh phất tay áo đẩy Long Tăng ra xa, tung cước đá bật Hổ Tăng, chưởng lực phát ra, đẩy lùi Báo Tăng, đoạn phản thủ nắm lấy cổ tay Bưu Tăng.
Bưu Tăng chỉ thấy chân khí trong người cứ cuồn cuộn chảy ra, toàn thân cứng đờ, không giãy giụa nổi.
Thạch U Minh phi thân đoạt người, bất quá chỉ trong một sát na công phu.
Cùng lúc đó, Khuất Bôn Lôi, Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi, Tân Cừu, Tân Sát sáu người cùng cử chưởng kích tới. Cánh tay còn lại của Thạch U Minh phất lên, lấy một địch sáu.
Chỉ nghe «băng!» một tiếng, sáu người liền bị bức lùi bảy tám bước, còn Thạch U Minh chỉ khẽ lảo đảo người, tay vẫn nắm chặt Bưu Tăng không buông.
Từ lúc chúng nhân vào U Minh Sơn Trang đến giờ đã gặp phải không ít cường địch, nhưng tuyệt không giống như Thạch U Minh này, hoàn toàn dựa vào chân tài thực kỹ, dùng nội lực thâm hậu đánh lùi tất cả, hơn nữa mỗi lần ứng địch, tay kia vẫn còn nắm chặt một người để hút nội lực, võ công cao thế nào chắc không cần phải nói nữa.
Truy Mệnh tự biết với lực lượng của mấy người không thể đối địch được với Thạch U Minh, liền thầm nghĩ:
"Phải có người thoát ra khỏi đây để đem chuyện của Thạch U Minh tuyên

cáo thiên hạ!”.
Thế là gã cao giọng hét:
– Có thể chạy được thì cứ chạy, mọi người không thể cùng chết được, để ta đoạn hậu!
Thạch U Minh cười lớn, dùng luôn thân hình đã nhợt nhạt của Bưu Tăng làm vũ khí cản trở Tân Thị huynh đệ chạy trốn lần thứ ba.
Thái Ngọc Đan thân trúng kịch độc, toàn thân như bị muôn ngàn con kiến nhỏ cắn xé, thập phần thống khổ, muốn giúp quần hùng một phần sức nhưng lực bất tòng tâm, mắt thấy Bưu Tăng hai mắt đã trắng dã, chắc hẳn hung đa cát thiểu, trong lòng thống hận vô cùng, hét lớn một tiếng, cố vận chân khí vung kim ty đánh ra.
Thạch U Minh tựa như có mắt sau gáy, thuận tay chộp một cái đã chộp trúng kim ty, tay kia đã buông Bưu Tăng ra. Lão cười cười nói:
– Ngươi đã vô dụng rồi!
Đoạn giật luôn kim ty của Thái Ngọc Đan chọc thẳng vào ngực Bưu Tăng.
Thái Ngọc Đan vội vàng thu hồi kim ty, nhưng làm sao bì được với lực đạo của Thạch U Minh? Chỉ thấy Bưu Tăng kêu thảm một tiếng, lập tức thảm tử!
Long Tăng, Hổ Tăng, Báo Tăng bi phẫn khôn tả, lập tức chia ra tấn công Thạch U Minh.
Đại bào của Thạch U Minh cuộn lên một cái, tam tăng cảm thấy như bị hoa mắt, không thấy đối thủ đâu nữa. Thạch U Minh liền đưa tay chộp ra, mắt thấy sắp tóm được Hổ Tăng thì thấy hai đạo kiếm quang loé lên, song song kích tới, thế đến cực nhanh. Thạch U Minh đành phải thu tay lại, ống tay áo đã bị rách mất một tiếng.
Hai người xuất kiếm chính là Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi.
Thạch U Minh cười lạnh:
– Kiếm nhanh lắm!
Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi một chiêu đắc thủ, liền tiếp tục triển khai thế công.
Thạch U Minh đánh ra một chưởng, lại đẩy hai người bắn ra xa! Với nội lực cao thâm vô tỉ của Thạch U Minh, chỉ cần lão xuất chưởng, không ai có thể lại gần được lão. Trừ phi có thể hủy đi song thủ của lão trước đã, nhưng ở đây có ai hủy được đôi huyết thủ của Thạch U Minh chứ?
Truy Mệnh lại đưa bầu rượu lên uống một hơi hết chỗ còn lại, có một điều Thạch U Minh còn chưa biết, đó là Truy Mệnh trong «Giang Hồ Tứ Đại Danh Bộ», càng uống nhiều rượu thì đởm lược càng lớn, xuất thủ càng liều mạng, võ công càng cao!
Thạch U Minh bắt trượt Hổ Tăng, đột nhiên cảm thấy chưởng tâm đau nhói, nguyên lai thì ra trong tay lão vẫn còn cầm một đầu kim ty của Thái Ngọc Đan.

Chỗ tay đó đã tím đen lại, bốc lên một mùi khen khét, Thạch U Minh nộ quát:
– Trên kim ty của ngươi có bôi thứ gì?
Bởi lão biết Thái Ngọc Đan là người quang minh lỗi lạc, quyết không bao giờ tẩm độc lên binh khí, vì thế mới chộp lấy kim ty, không ngờ vừa nãy kim ty này đã quấn vào chân của Huyết Sương Phi Diễm Vô Ưu, từng rơi xuống «Hóa Cốt Trì», nên đã nhiễm phải chất độc trong hồ, khiến tả thủ của Thạch U Minh cháy đen.
Thạch U Minh đại nộ, dụng hữu thủ nhấc bổng Thái Ngọc Đan lên quát lớn:
– Ta vốn định cuối cùng mới hút nội lực của ngươi, giờ ngươi tự tìm chết, có trách cũng không trách ta được!
Thái Ngọc Đan vốn muốn tránh cái chộp của Thạch U Minh, nhưng toàn thân đau đớn như kim chích, tránh làm sao được? Thạch U Minh vừa chộp vào ngực, lão đã thấy nội lực trong mình cuồn cuộn chảy ra.
Khuất Bôn Lôi hô lớn một tiếng, bổ người lao tới.
Cánh tay bị thương của Thạch U Minh liền đẩy ra một chưởng, Khuất Bôn Lôi cũng đánh ra một quyền, ngạnh tiếp chưởng thế của Thạch U Minh.
Bọn Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi sợ Khuất Bôn Lôi bị thiệt, vội vàng hiệp lực xuất thủ.
Tân Thị huynh đệ thấy mọi người đều đã xuất thủ, cũng song song kích ra hai chưởng.
Sáu đại cao thủ lại một lần nữa hợp công đấu Thạch U Minh.
«Ầm»! Sáu đại cao thủ vẫn như lần trước bị đẩy lùi bảy tám bước. Lần này Thạch U Minh lảo đảo thân hình, cũng bị đẩy lùi ba bước.
Nguyên lai cánh tay tả của lão đã bị độc thủy của Hóa Cốt Trì trên kim ty làm bị thương, nhất thời chưa thể khôi phục, công lực giảm nặng, nhưng hữu thủ của lão vẫn nắm chặt lồng ngực Thái Ngọc Đan không chịu buông ra.
Đúng lúc này, kỳ biến đột ngột phát sinh. Chỉ thấy Thạch U Minh đột nhiên buông cánh tay đang hút nội lực của Thái Ngọc Đan ra, sắc mặt đại biến, run giọng nói:
– Ngươi ... ngươi ... trong người ngươi đã trúng kịch độc?
Chúng nhân lập tức minh bạch, thì ra Thái Ngọc Đan đã trúng phải «Sưu La Thần Châm» của Diễm Vô Ưu, kịch độc vô tỉ đã lưu động trong trong huyết dịch, tiềm ẩn trong chân lực khiến lão thống khổ vô cùng, bây giờ Thạch U Minh lại hút công lực của Thái Ngọc Đan, đồng thời cũng hút luôn kịch độc trong người lão ra.
Lúc Thạch U Minh phát giác thì đã quá muộn, toàn thân lão cũng như bị muôn ngàn con trùng nhỏ cắn xé, đau đớn không tả xiết, biết ngay là mình đã trúng kịch độc của «Sưu La Thần Châm», lão vội buông ngay Thái Ngọc Đan ra, thò tay vào ngực áo lấy thuốc giải.

Chúng nhân đã nghe Diễm Vô Ưu trước khi chết nói «đại sư huynh» cũng có thuốc giải «Sưu La Thần Châm», mà Thạch U Minh chính là «đại sư huynh», mọi người đâu thể để hắn có thời gian uống thuốc chứ! Mặt khác, nội công của Thạch U Minh cao thâm vô tỉ, tuy rằng đã trúng kịch độc trong nội thể Thái Ngọc Đan, nhưng phân lượng không nhiều, vẫn có thể chi trì được một thời thần, nhưng nếu như không có thuốc giải thì toàn thân sẽ vô cùng khó chịu.
Thái Ngọc Đan bị Thạch U Minh hút gần hết công lực, ngược lại còn cảm thấy dễ chịu phần nào, chỉ thấy Thạch U Minh buông rơi mình ra, lập tức minh bạch bảy tám phần. Khoảng cách của lão với Thạch U Minh gần nhất, liền tung người lên song chưởng kích thẳng vào ngực Thạch U Minh.
Hữu thủ Thạch U Minh đang mò thuốc giải trong ngực áo, tả thủ lại đang bị thương, nhất thời cũng không phòng bị Thái Ngọc Đan phản công, tả thủ đành vung lên tiếp chưởng của Thái Ngọc Đan.
Nhưng chưởng lực của Thái Ngọc Đan sử dụng là «Kim Ty Thủ» đã nổi danh võ lâm, chưa tiếp xúc với chưởng lực của Thạch U Minh đã đổi hướng, «bình bình» hai tiếng vang lên, song chưởng đã kích trúng vào lồng ngực Thạch U Minh.
Nội lực của Thạch U Minh cao thâm vô tỉ, nhất thời sơ ý mới bị kích trúng, nhưng công lực của Thái Ngọc Đan mười phần đã mất bảy, hai chưởng này chỉ khiến Thạch U Minh lùi lại ba bước mà thôi. Thạch U Minh tức giận gầm lên, tả thủ đẩy ra, kích trúng ngực Thái Ngọc Đan.
Thái Ngọc Đan kêu lên thảm thiết, lập tức thổ huyết, chết ngay tại trường.
Thạch U Minh lùi lại ba bước, không ngờ lại lùi đến ngay trước mặt Thiếu Lâm Tam Tăng.
Long Tăng, Hổ Tăng, Báo Tăng đều thống hận Thạch U Minh vô cùng, tam chưởng liền đồng loạt kích thẳng vào hậu tâm đối phương.
Thạch U Minh vì phân tâm đối phó Thái Ngọc Đan, tả thủ phải ứng địch, hữu thủ phải lấy thuốc, thân hình lại bị Thái Ngọc Đan đẩy lui, ba chưởng của Thiếu Lâm Tam Tăng lão dù thế nào cũng không thể tránh nổi.
«Bùng bùng bùng!» ba tiếng vang lên, bối tâm Thạch U Minh đã trúng liền ba chưởng.
Thiếu Lâm Tam Tăng một kích đắc thủ, nhưng đều cảm thấy như đánh phải khúc gỗ cứng.
Thì ra Thạch U Minh biết mình không thể tránh chưởng, liền vận nội lực ra phía sau ngạnh tiếp chưởng lực của Thiếu Lam Tam Tăng, nhất thời lão cũng cảm thấy huyết khí nhộn nhạo, chất độc của «Sưu La Thần Châm» lại thừa thế đó mà lan tràn khắp nội thể. Lão bèn tức giận gầm lên một tiếng, không thèm lấy thuốc giải nữa, thân hình quay ngoắt lại, song chưởng tề phát.

Long Tăng và Hổ Tăng miễn cưỡng tiếp tả chưởng của Thạch U Minh, bị chấn lui tới hai trượng, còn Báo Tăng căn bản không tiếp nổi hữu chưởng của lão, bị đánh tới thổ huyết mà chết.
Lúc này Thạch U Minh đã không cần hút nội lực nữa, chỉ cầu nhanh chóng lấy thuốc giải rồi nhất loạt giết sạch đối phương đi cho xong.
Bọn Truy Mệnh lẽ nào không biết đây chính là cơ hội tốt nhất? Nhưng cả sáu người mới bị đẩy lui bảy tám bước, chỉ trong chớp mắt Thạch U Minh đã giết chết Thái Ngọc Đan, trúng ba chưởng của Thiếu Lâm Tam Tăng, đồng thời giết luôn Báo Tăng, thì sáu người mới lao đến nơi.
Sáu người nhất tề lao đến, đột nhiên tản ra. Truy Mệnh công vào chính diện, Khuất Bôn Lôi tấn công phía sau. Ân Thừa Phong và Thái Vân Phi hai người ở bên hữu, Tân Thị huynh đệ phụ trách bên tả. Sáu người này tuy chưa từng phối hợp tấn công bao giờ, nhưng không là người thân kinh bách chiến thì cũng là kẻ tuyệt đỉnh thông minh, vì thế mà phối hợp với nhau vô cùng chặt chẽ, không để lộ kẽ hở nhỏ nào.
Thạch U Minh giết Báo Tăng xong, nội thể vô cùng khó chịu. Ba năm nay lão giết người vô số, nhưng chưa có lần nào vất vả như lần này. Năm chưởng vừa rồi đều không nhẹ, dù lão có nội công thâm hậu hộ thân, nhưng cũng khiến huyết khí nhộn nhạo. Nháy mắt đã thấy Truy Mệnh đến trước mặt, Thạch U Minh biết người này chính là kẻ khó đối phó nhất, song thủ liền giương lên, muốn lấy mạng Truy Mệnh trước tiên.
Thạch U Minh vừa giương song thủ, đột nhiên phát giác bên hữu có hai đạo kiếm phong, bên tả có hai cỗ chưởng lực đang kích đến!
Hai đạo kiếm phong bên hữu, đâm thẳng vào mạch môn và chưởng tâm của lão. Đối với người luyện võ mà nói, đây là hai yếu huyệt vô cùng quan trọng, chỉ cần bị đâm chúng, chưởng kình lập tức bị phá ngay. Nhưng Thạch U Minh là nhân vật thế nào, chỉ thấy huyết thủ như thiết, năm ngón tay xòe ra chộp chúng cả hai lưỡi kiếm. Nhưng lúc này hữu thủ của lão đã không thể công kích Truy Mệnh được nữa.
Hai cỗ chưởng lực bên tả kích thẳng vào cánh tay của Thạch U Minh. Thạch U Minh đành phải trầm tả thủ xuống, phát chưởng ngạnh tiếp Tân Thị huynh đệ, định một chưởng đẩy lui hai lão. Vì thế cả tả thủ của lão cũng không thể tấn công Truy Mệnh được nữa.
Đúng vào lúc này, Truy Mệnh đột nhiên nhấc cước, Thạch U Minh tưởng Truy Mệnh sắp xuất cước, vội vàng lách người né tránh, nhưng Truy Mệnh tuyệt không xuất cước, đột nhiên há miệng phun ra, muôn vạn giọt rượu bắn ra như ám khí bắn thẳng vào mặt Thạch U Minh. Một chiêu này ngày xưa Truy Mệnh khi đối phó với Vô Địch Công Tử đã dùng qua, ngày nay lâm địch sinh trí, cố kỹ lại giở ra.
Hai tay của Thạch U Minh đều phải dùng ứng phó Ân Thừa Phong, Thái

Vân Phi với Tân Thị huynh đệ không thể chống đỡ. Lão đang định lùi bước tránh né thì đột nhiên phía sau vang lên tiếng gió rít vù vù, chính là đầu búa của Khuất Bôn Lôi. Thạch U Minh biết nếu lùi thêm nữa tức là tự lao vào đầu búa của Khuất Bôn Lôi, chỉ đành vận hết toàn lực, nhắm mắt, tiếp lấy muôn vạn hạt mưa rượu của Truy Mệnh.
Một loạt tiếng «phụt phụt phụt» vang lên, cơn mưa rượu nhất loạt bắn trúng mặt Thạch U Minh.
Lúc Truy Mệnh ở trong dã điếm đã hiển lộ công phu, dùng rượu bắn thủng y phục của Khuất Bôn Lôi, lần này mục tiêu lại là mặt của Thạch U Minh, lập tức trên mặt lão xuất hiện muôn vạn điểm đỏ, tuy không chảy máu nhưng đau đớn vô cùng. Đúng vào lúc Thạch U Minh nhắm mắt lại, không phòng bị Truy Mệnh xuất thủ. Truy Mệnh liền lập tức đá tới, mục tiêu không phải là thân người hay đỉnh đầu Thạch U Minh là chính là hai đầu gối lão.
Thạch U Minh vì đã nhắm mắt, không thấy Truy Mệnh xuất chiêu, chỉ nghe «cách cách» hai tiếng, xương đầu gối đã vỡ nát, đau đớn khôn tả.
Đúng vào lúc Thạch U Minh đau đớn vô cùng ấy thì đã có mấy chuyện khác cùng phát sinh.
Thạch U Minh biết chuyện này không thể không dùng song thủ, thế là hữu thủ lập tức kéo mạnh. Nhưng lúc này lưỡi búa của Khuất Bôn Lôi đã cắm phập một cái vào lưng của lão rồi.
Lúc này Thạch U Minh hai chân đã gãy, «cách cách» hai tiếng, quỳ gục người xuống. Nhưng hữu thủ của lão đã buông kiếm của Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi ra, quất ngược về phía sau một kích trúng vào tiểu phúc của Khuất Bôn Lôi, phát ra một tiếng «bình».
Giờ phút này, Thạch U Minh vì tâm thần hoảng loạn, không biết địch thủ của mình là ai nữa, thấy chưởng phong đến là xuất chưởng ứng phó, nhưng lần này đối thủ của lão lại là Tân Thị huynh đệ. Hai lão dùng «Đoạn Tý Kỳ Công» dẫn nhập chưởng lực của Thạch U Minh rồi thêm vào chưởng lực của mình, từ hai cánh tay cụt đẩy ngược lại tấn công Thạch U Minh lần nữa.
Thạch U Minh bởi chất độc phát tác, huyết khí rạo rực, mắt lại không thể mở ra, hai chân đã gãy, lưng lại trúng một phủ của Khuất Bôn Lôi vì thế mà không nhớ đến điểm này, chỉ thấy kình phong ập đến thì liền lật tả chưởng lên ngạnh tiếp, cho rằng nhất định có thể đẩy lùi được đối phương.
«Ầm» một tiếng vang lên, lần này Thạch U Minh càng cả kinh thất sắc. Tả thủ của lão vốn đã cháy đen nhưng vẫn có thể tiêu trừ được hết chưởng lực của chính mình, còn chưởng lực của Tân Cừu, Tân Sát thì lão đã tận lực đề kháng, chỉ nghe «bình, bình», xương vai của Thạch U Minh đã vỡ vụn, tả thủ lập tức sụm xuống.
Thạch U Minh liên tiếp bị đánh gãy hai chân, một tay, đau đớn vô cùng.
Đúng vào lúc này, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi thấy Thạch U Minh buông

tay, lập tức rút kiếm lại, nhưng hữu chưởng của Thạch U Minh sau khi đả thương Khuất Bôn Lôi đã lập tức quét ngược về, đánh gãy trường kiếm của Thái Vân Phi.
Công lực của Ân Thừa Phong tuy không bằng Khuất Bôn Lôi, Truy Mệnh nhưng cũng cao hơn Thái Vân Phi một bậc, chưởng lực của Thạch U Minh cũng làm oằn kiếm của gã, nhưng không thể đánh gãy. Ân Thừa Phong liền thuận thế đâm luôn một kiếm, cắm thẳng vào cánh tay hữu của Thạch U Minh.
Thạch U Minh hét thảm một tiếng kinh thiên động địa, chỉ trong một sát na thời gian, không biết lão đã trúng bao nhiêu vết thương, thêm vào song thủ, song túc đều bị hủy, lão tức giận mở tròn mắt trừng trừng nhìn Truy Mệnh.
Không ngờ Truy Mệnh lại há miệng, một đợt mưa rượu nữa lại bắn ra.
Bất kỳ ai ngậm rượu trong mồm cũng chỉ có thể một lần phun ra là hết, nhưng đây lại là Truy Mệnh. Truy Mệnh yêu rượu như mạng, nhờ uống rượu mà đã luyện thành tuyệt kỹ, có thể đem tất cả rượu đã uống dồn trong cuống họng, rồi phun ra từng đợt, từng đợt một.
Thạch U Minh vì nhất thời sơ ý, cộng thêm toàn thân đang đau đớn, không kịp nhắm mắt lại, chỉ kịp dồn nội lực lên mặt để chống đỡ. Hai mắt liền bị mưa rượu của Truy Mệnh bắn mù, đồng thời gương mặt cũng bị bắn cho lỗ chỗ giống như người bị rỗ vậy.
Thạch U Minh khổ tâm thiết kế U Minh Sơn Trang này để xưng bá võ lâm, hút công lực người khác để trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng giờ đây hai mắt đã mù, khuôn mặt bị hủy, làm sao dám gặp người nữa? Lão ta vừa lo vừa giận, hét lớn một tiếng như hổ gầm làm rung rinh cả mái ngòi, rồi không màng tính mạng, lao người lùi về phía sau.
Vì hai chân đã bị thương nên Thạch U Minh chỉ có thể vận tập công lực, lấy thân mình tông người, mà phía sau lưng lão lại chính là Nhất Phủ Chấn Quan Đông Khuất Bôn Lôi!
Khuất Bôn Lôi vừa trúng phải một chưởng của Thạch U Minh, ngũ tạng chấn động, muốn thổ cả huyết. Nếu như không phải lão nội lực cao cường, thì đã táng mạng từ lâu rồi. Lúc này Thạch U Minh lại lao người đến, lão đâu thể tránh khỏi.
Bên cạnh Khuất Bôn Lôi lúc này chính là Tân Thị huynh đệ, hai lão Câu Hồn Đoạt Phách này chưa hề thọ thương, đáng lẽ phải xuất thủ tương cứu Khuất Bôn Lôi mới đúng, nhưng khi Khuất Bôn Lôi đưa mắt nhìn hai huynh đệ lão, chỉ thấy Tân Thị huynh đệ sắc mặt lạnh lùng, trơ trơ nhìn lại lão, chứ tuyệt không xuất thủ tương cứu. Nguyên lai hai huynh đệ Câu Hồn Đoạt Phách này tính tình hẹp hòi, vì bị phế đi một tay nên bình sinh hận nhất là những kẻ trêu chọc mình, mà hôm nay Khuất Bôn Lôi đã mấy lần xung đột, gọi hai lão là «âm dương quái khí», «tàn phế», Tân Thị huynh đệ trong lòng

đã ôm mối hận, lập chí báo thù, nhưng vì Khuất Bôn Lôi công lực cao thâm, cộng thêm thần oai của Truy Mệnh nên vẫn chưa dám xuất thủ. Nay thấy Khuất Bôn Lôi sắp bị Thạch U Minh giết chết, hai lão cầu còn không được, làm sao có thể xuất thủ tương cứu?
Khuất Bôn Lôi mắt thấy Thạch U Minh đã đến gần, hơn nữa thế đến cực nhanh, trong lòng hoảng hốt, liền học luôn kỳ chiêu của Truy Mệnh khi nãy, há miệng phun ra một trận mưa máu vào mặt huynh đệ họ Tân.
Tân Thị huynh đệ nằm mơ cũng không ngờ được Khuất Bôn Lôi sẽ phun máu vào mặt mình, muốn tránh cũng không được, bị đợt mưa máu của Khuất Bôn Lôi bắn trúng mặt.
Công lực Khuất Bôn Lôi tuy không bằng Truy Mệnh, nhưng cũng không phải hạng tầm thường. Tân Cừu và Tân Sát bởi bất phòng mà trúng phải mưa máu của lão, tuy không bị thương nặng nhưng hai mắt nhất thời cũng không mở ra được.
Khuất Bôn Lôi liền đột nhiên lao đến, song chưởng đẩy nhẹ vào lưng hai lão một cái. Cái đẩy này đã biến Tân Cừu và Tân Sát thành mục tiêu của Thạch U Minh.
Tân Thị huynh đệ nghe kình phong ập đến, không kịp tránh né, đành vận toàn lực ra tiếp lấy cái tông người của Thạch U Minh.
«Đoạn Tý Kỳ Công» của Tân Thị huynh đệ tuy vô cùng lợi hại, nhưng lần này Thạch U Minh không phải xuất chưởng, mà là dùng thân mình tông tới, hai lão không có cách nào để mượn lực đối phương, chỉ có thể ngạnh tiếp mà thôi.
Thạch U Minh bởi hai mắt đã mù, nên không biết mục tiêu của mình đã đổi thành hai huynh đệ Tân Cừu, Tân Sát. Vẫn cứ toàn lực lao mình lùi về phía sau.
«Ầm ầm» Cánh tay duy nhất Tân Cừu, Tân Sát đã kích trúng bối tâm của Thạch U Minh.
Thế đến của Thạch U Minh vẫn chưa dừng, «cách, cách» hai tiếng, hai cánh tay độc nhất của Tân Thị huynh đệ đồng loạt gãy đoạn! Thân hình Thạch U Minh đụng mạnh vào hai lão. «Bình!» một tiếng, Tân Cừu, Tân Sát kêu lên thảm thiết, bay về phía sau.
Khuất Bôn Lôi ở đằng sau thấy vậy liền vung song chưởng đánh thẳng vào bối tâm hai lão. «Bình» một tiếng nữa vang lên, Tân Thị huynh đệ đã đụng trúng người Khuất Bôn Lôi, ba người xương cốt nhất loạt gãy đoạn, tử tại đương trường.
Thạch U Minh thương tích đầy mình mà vẫn có thể tông chết ba người, nội lực cao thâm thế nào thiết tưởng không cần phải nói cũng biết. Nhưng lão giờ đây cũng không hơn gì mấy so với Tân Thị huynh đệ và Khuất Bôn Lôi, lưỡi búa sau lưng vì bị trúng chưởng của Tân Thị huynh đệ nên đã cắm ngập

quá nửa vào lưng lão, khiến máu tươi chảy ra ròng ròng như suối. Thạch U Minh kêu lên thảm thiết, chưa kịp định thần thì đã thấy chưởng phong áp xuống đỉnh đầu.
Người phát chưởng chính là Long Tăng và Hổ Tăng trong Thiếu Lâm Tứ Tăng. Long Tăng và Hổ Tăng thấy Bưu Tăng và Báo Tăng thảm tử trong tay Thạch U Minh nên vô cùng bi phẫn, tình nghĩa đồng môn đã khiến hai người động sát giới, trước mắt chỉ mong băm vằm Thạch U Minh ra làm vạn mảnh. Tuy nhiên vì đã nếm mùi đau khổ của Thạch U Minh rồi nên hai người không dám đánh vào thân người lão nữa mà lần xuất thủ nảy, nhất tề phát chưởng hướng vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Thạch U Minh.
Thạch U Minh thân thọ trọng thương, nhưng tai nghe tám hướng, biết có hai cỗ chưởng lực áp xuống đỉnh đầu, song chân tay đều thọ thương, không thể ứng chiến, cũng không thể né tránh. Biết khó mà thoát được, bèn đề tụ chân khí toàn thân, cả người biến thành một quả phi đạn, hoành thân lao thẳng về phía Thiếu Lâm Nhị Tăng.
Cách đánh lấy thân mình làm vũ khí thế này, chưa từng có ai được thấy cả. «Bịch, bịch» hai tiếng, Chưởng lực của Long Tăng đã đánh trúng mặt Thạch U Minh, chưởng của Hổ Tăng cũng đánh trúng vùng tiểu phúc của lão. Nhưng thế bay đến của Thạch U Minh cực mạnh, nhị tăng không thể ngăn được.
Lại vang lên hai tiếng «cách cách», cánh tay của nhị tăng đã gãy đoạn. Đầu Thạch U Minh đã đụng trúng đầu của Long Tăng, khiến đầu của vị hòa thượng vỡ nát, lập tức thảm tử. Còn Hổ Tăng cũng đồng thời bị đầu gối của Thạch U Minh đụng trúng mặt, máu tươi tung tóe, chết ngay lập tức.
«Bịch!» Thạch U Minh đã rơi xuống đất, há miệng thổ ra ba búng máu tươi.
Một trận chiến kinh tâm động phách diễn ra chỉ trong thời gian chưa đến một khắc. Thạch U Minh đã giết chết «Phục Cừu Nhị Hùng», «Thiếu Lâm Tứ Tăng», Thái Ngọc Đan, Tân Cừu, Tân Sát, Khuất Bôn Lôi tổng cộng mười đại cao thủ.
Nếu như không phải chân tay lão đã bị tương, hoặc giả còn một tay hoặc một chân, không phải dùng thân mình làm vũ khí, không bị thương nặng đến như vậy thì chỉ sợ ngay cả bọn Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi cũng khó mà bảo toàn tính mạng.
Trong đại sảnh giờ chỉ còn lại Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi ba người và Thạch U Minh nằm trên mặt đất.
Một trận chiến thảm khốc, khủng bố như vậy Thái Vân Phi nào đã từng gặp qua? Nàng sợ đến nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn Thạch U Minh thêm nữa.
Ngay cả Ân Thừa Phong cũng cảm thấy ghê sợ trong lòng. Rồi cả Truy Mệnh đã trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ mà cũng cảm thấy có chút

động phách kinh tâm.
Lúc này không khí trong đại sảnh như cô đặc lại, máu vương vãi khắp nơi, bảy ngọn thất tinh đăng vẫn chiếu ra thứ ánh sáng ghê người.
Toàn thân Thạch U Minh giờ đây toàn là máu, đỏ giống như hai bàn tay của lão vậy.
Trong nhất thời, trong sảnh chỉ có tiếng ho khục khục của Thạch U Minh, mãi một lúc sau lão mới cất giọng khàn khàn nói:
– Truy Mệnh ... còn có đôi thanh niên ... nam nữ kia nữa ... ta biết các người vẫn còn ở đây ... Truy Mệnh ... nếu không phải là rượu của ngươi ... và ... hai cước ...
kia ... người giết ... giết nổi ... ta sao? Nếu không phải .... Sưu La ... Thần Châm ...
tuyệt độc ... các người ... ta ... ta ... hự!
Cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi cuối cùng.
Truy Mệnh thở dài, lầm nhầm nói:
– Thạch U Minh ơi Thạch U Minh, ngươi cũng không thể trách người ta, Huyết Sương Phi đối với ngươi tốt như vậy mà ngươi nỡ bàng quan tọa thị không xuất thủ tương cứu. «Sưu La Thần Châm» của thị hại chết ngươi cũng là do thiên lý tuần hoàn mà thôi.
Ân Thừa Phong cũng nói:
– Thạch Trang chủ ơi Thạch Trang chủ, đây đều là do ngươi làm ác mà ra cả. Thái tiên sinh là hảo bằng hữu của ngươi, đối với ngươi tốt như vậy mà ngươi nỡ hút hết công lực của lão, nên bị kỳ độc trong người lão làm hại, đó cũng là báo ứng của ngươi mà thôi!
Quả nhiên truyền thuyết không sai, những người học «Huyết Thủ Hóa Công Đại Pháp» đều chết vô cùng thê thảm. Thạch U Minh cho rằng mình có thể tranh đoạt công danh hiển hách trong võ lâm, giờ đây lại chết một cách thảm thương, chẳng còn ai truy niệm. Chỉ không ngờ là báo ứng đến với lão quá nhanh, chưa kịp xuất giang hồ, một thân công phu mà chưa được danh trấn thiên hạ, thì đã thảm tử rồi, đây cũng có thể coi là tạo hóa trêu ngươi.
Ân Thừa Phong biết rõ, vừa nãy nếu không phải Truy Mệnh làm cho Thạch U Minh nhắm mắt phân thần, kiếm của bản thân không thể đâm bị thương hữu thủ của lão, chưởng của Tân Thị huynh đệ không thể đánh gãy tả thủ của Thạch U Minh; nếu không phải Truy Mệnh đá gãy hai chân Thạch U Minh, lại dùng rượu bắn mù mắt lão thì một búa của Khuất Bôn Lôi đâu thể bổ trúng bối tâm của lão.
Lúc đó, có lẽ thi thể nằm đây không phải là của Thạch U Minh, mà là bọn họ rồi.
Truy Mệnh thở dài, thấy một đoàn hai mươi người rời dã điếm, cộng thêm với những người đi trước nữa, tổng cộng đã chết gần bốn mươi người, chỉ

còn lại có ba người, nhất thời cũng không tránh khỏi cảm giác bồi hồi. Thái Vân Phi thì thấy đây như một trường ác mộng, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ lại nữa.
Có điều vô luận ra sao, vụ án U Minh Sơn Trang rốt cuộc đã bị phá, lũ «quỷ» trong Trang cũng đã «chết» hết cả.
Truy Mệnh cầm một ngọn đèn lên, đổ dầu ra khắp đất, rồi ném vào một mồi lửa ... phút chốc lửa đã hừng hực cháy, đốt sạch toàn sơn trang đầy tội ác.
Tuyết càng lúc càng lớn. Hoa tuyết càng ngày càng trắng, tựa hồ như trời cao muốn dùng sự thuần khiết của tuyết trắng để rửa sạch tất cả tội ác trên thế gian.
Trên mặt tuyết có vô số dấu chân người đi vào tòa U Minh Sơn Trang đang hừng hực cháy, nhưng chỉ có dấu chân của ba người sáu chân đi ra.
Truy Mệnh, Ân Thừa Phong, Thái Vân Phi ba người, bước đi không ngoảnh đầu lại, hoa tuyết bay bay, hỏa quang xung thiên, một hồng một trắng, tạo thành một kỳ cảnh trong đêm tuyết.

Hồi 8
Huyết Lao Đào Long

Thương Châu «Thiết Huyết Đại Lao».
Trời mùa đông, gió tuyết đầy trời.
«Thiết Huyết Đại Lao» là một một trong đương kim tam đại tử lao; phàm là phạm nhân bị nhốt trong «Thiết Huyết Đại Lao», nếu không phải tội ác tày trời thì cũng thập ác bất xá. Mỗi khi bắt được tội đồ phóng hỏa giết người, trước khi xử quyết thường đem đến đây giam giữ, đề phòng chuyện trốn ngục hoặc cướp ngục. Bởi tòa «Thiết Huyết Đại Lao» này so với lao ngục thông thường, còn thâm nghiêm gấp bội.
Ngày hôm nay, Thương Châu gió tuyết dữ dội. Khắp nơi đều là tuyết. Tuyết trắng toát. Tuyết rơi trên mặt đất ít nhất cũng dày tới mấy thước. Những cành cây khô bám đầy tuyết, bởi nặng quá nên đã gãy đoạn, rơi xuống mặt tuyết dầy mà không gây tiếng động.
Ở đại môn «Thiết Huyết Đại Lao», ngoài bảy tám người canh cửa đứng thẳng như đồng nhân, bốn bề chỉ có tiếng gió, đột ngột thét gào, cũng đột ngột yên tịnh.
Bắc phong điên cuồng gào thét.
Võ quan trấn thủ «Thương Châu Thiết Huyết Đại Lao» gồm có hai người. Mỗi tháng thay ca trực một lần. Hễ có chuyện xảy ra, hai viên võ quan này phải lập tức đình chức, truy bắt phạm nhân trở về đái công chuộc tội, mới được phục chức. Vì thế làm võ quan ở «Thiết Huyết Đại Lao» không chỉ lương tháng cực cao, mà mạo hiểm cũng cực lớn.
Trong «Thiết Huyết Đại Lao» tổng cộng có mười hai võ quan. Mười hai người này mỗi nửa năm lại luân trực một lần. Một lần trực trong một tháng. Tháng đó với họ mà nói, là một chuỗi ngày dài phải đề cao cảnh giác, ăn ngủ không yên.
Nhưng sau một tháng vất vả, họ lại có năm tháng nghỉ ngơi an tịnh, vui chơi thỏa thích.
Bởi vậy, mười hai võ quan này không chỉ võ công cao cường, mà trong võ lâm cũng có danh đầu không nhỏ, giao lưu quảng bác. Nếu như giao du không đủ rộng rãi, chẳng may phạm nhân đào ngục, giang hồ mênh mông, khác nào đáy bể mò kim, biết đâu mà tìm?
Hai võ quan trực tháng này hiển nhiên cũng là hai đại cao thủ danh tiếng hiển hách trong giang hồ. Tổng tướng lĩnh là «Thần Thương» Thời Chấn

Đông.
Phó tướng «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long. Hai người này võ công cao tuyệt. Nếu như cùng liên thủ ứng địch, những người có thể tiếp được ba mươi chiêu, e rằng cũng không có nhiều lắm.
Huống hồ hai người này còn xuất thân lục lâm hiệp đạo, kinh nghiệm phong phú. Đúng là «Tặc cũng làm rồi, giờ đây chuyển ngạch làm quan!» Giang hồ hắc bạch lưỡng đạo, không ai là không nể mặt.
Trong «Thiết Huyết Đại Lao» ngoại trừ hai chánh phó tướng, còn có bốn giám ngục quan, cũng luân lưu nhau trực như tướng quan, thân phận thấp hơn một chút, nhưng cao hơn những viên chức khác trong nhà ngục. Trách nhiệm của họ chỉ khác với tướng quan ở chỗ:
Tướng quan ở sau màn chỉ đạo, còn họ là những người trực tiếp chấp hành việc áp giải, tiếp nhận phạm nhân. Nếu để xảy ra chuyện gì sơ thất, bốn giám ngục này cũng chung tội với tướng quan.
Vì thế quan giám ngục, tự nhiên cũng là võ lâm cao thủ.
Bốn giám ngục tháng này là:
«Thiết Đởm» Thắng Nhất Bưu, «Trường Đao» Thẩm Vân Sơn, «Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố và «Phi Yến» Liễu Nhạn Bình.
«Thiết Đởm» Thắng Nhất Bưu là hậu duệ của «Trường Giang Thắng Gia Bảo», niên kỷ cao nhất. Một đôi thiết đởm, khiến địch tồi tâm động phách. Trường Giang Thắng Gia nổi danh đao pháp, chỉ có duy nhất một gã trưởng tử lại bỏ đao không dụng, đi luyện phi đởm, chẳng những vậy còn luyện đến mức đại thành.
Chuyện khác không nói, chỉ riêng chuyện dám bỏ đao luyện đởm đã làm người khác phải nhìn bằng con mắt khác rồi. Từ khi Thắng Nhất Bưu ăn cơm công môn đến nay đã giết vô số giang hồ ác tặc. Lũ bại hoại võ lâm mỗi khi nghe đến hai chữ «Thiết Đởm» đều sợ đến vỡ mật.
«Trường Đao» Thẩm Vân Nhạc, cơ trí tuyệt đỉnh, giảo hoạt khinh linh. Thiện dụng «Trường đao» dài bảy thước một thốn, một bộ «Lạc Mã Trảm Đao Pháp» danh trấn võ lâm. Những ác đồ gặp phải y, vừa thấy «Trường đao» xuất ra thì đều không dám tiếp chiến, hạ vũ khí đầu hàng tại trận.
«Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố, song thủ chính là vũ khí, đã luyện đến mức sắc bén như đao, cứng rắn như thiết. Nghe nói gã đã từng tay không lên Thập Lang Sơn, bắt gọn «Thập Lang Cửu Hổ» về quy án, danh tiếng không nhỏ. Con người thì hào sảng cương trực, chí công vô tư.
«Phi Yến» Liễu Nhạn Bình, khinh công quán thế, thiên hạ phi tặc gặp phải gã thì như muỗi gặp phải yến tử, mọc cánh khó thoát. Con người thông minh cơ trí, là người trẻ nhất trong bốn người.
Võ công của bốn người này, so với «Thần Thương» Thời Chính Đông và «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long thì còn kém mấy bậc.

Vì thế, có thể nói «Thiết Huyết Đại Lao» là một cái hộp sắt kín. Một con chim cũng không thể lọt vào, một con ruồi cũng không thể bay ra.
Thế nhưng ...
Lại có vật từ trong «Thiết Huyết Đại Lao» thoát ra bên ngoài. Không phải ruồi. Không phải chim. Mà là người.
Phạm nhân.
Không đơn giản là phạm nhân, mà là gần như toàn bộ trọng phạm hàng đầu của «Thiết Huyết Đại Lao».
«Thiết Huyết Đại Lao».
Trước cửa.
Tám gã thủ vệ, đang lúc gật gù buồn ngủ, đột nhiên nghe tiếng bước chân gấp gáp truyền tới. Ngẩng đầu nhìn lên thấy một đoàn chín người đang tiến đến.
Người đi đầu vận áo nhung đen, khuôn mặt hồng hào, tuổi chừng ba mươi. Lông mày sắc nhọn, mắt ti hí, hiển nhiên là kẻ túc trí đa mưu. Sau lưng y đeo một thanh trường đao dài bảy thước hơn, không phải Thẩm Vân Nhạc thì ai vào đây nữa?
Tám gã thủ vệ vội cúi người bái lễ. Gã trưởng đội cung cung kính kính hỏi Thẩm Vân Nhạc:
– Thẩm thống lãnh, ngài ... ngài ... muốn vào ... trong?
Gió tuyết gào thét, Thẩm Vân Nhạc cười lạnh:
– Ta không vào thì đứng ở đây hứng gió với các ngươi à?
Gã trưởng đội cúi đầu vâng dạ:
– Dạ ... dạ ...
Đoạn lấy ra một chùm chìa khóa lớn mở cửa sắt ra.
Thẩm Vân Nhạc quay lại nói với tám người phía sau:
– Đi theo ta!
Đi được một bước, đột nhiên y quay lại hỏi gã trưởng đội:
– Các giám ngục đều ở trong lao cả chứ?
Gã kia cười cầu tài đáp:
– Hai vị tướng quân đều không có mặt. Nhưng Điền Thống lãnh, Thắng Thống lãnh, Liễu Thống lãnh thì đều đang tuần sát bên trong.
Thẩm Vân Nhạc trầm ngâm giây lát, đột nhiên hỏi tiếp:
– Ngươi có biết Thắng Thống lãnh đang ở đâu không?
Gã kia gãi đầu nói:
– Hình như Thắng Thống lãnh đang ở trong lao số ba tuần sát thì phải.
Thẩm Vân Nhạc không nói tiếng nào, chỉ khẽ gật đầu rồi dẫn tám người kia vào trong.
Gã thủ vệ thấy tám người đi qua trước mặt, không khỏi đưa mắt nhìn một cái.

Vừa nhìn đã giật thót mình. Tám người này, không phải chột mắt trái thì là mù mắt phải. Có người mất tay trái, cũng có kẻ mất chân phải. Có người thì tay phải chỉ còn lại tay áo phất phơ trong gió, lại có kẻ chân trái bị cắt đến đầu gối. Cũng có người trên mặt đầy sẹo, tựa hồ như bị cắt mất nửa khuôn mặt vậy. Lại còn có một người hai tai đều bị mất. Đây hoàn toàn là tám kẻ tàn phế.
Điều làm tên thủ vệ bực nhất chính là tám người này đều ăn mặc theo lối nha môn, nhưng đầu tóc rối bù, vừa xấu vừa bẩn, mắt lồi răng vẩu. Đứng yên thì như ma quỷ, di động thì giống cương thi. Điều kỳ lạ nhất là sắc mặt tám người này cứng đờ như mộc bản, không lộ chút biểu tình. Tên thủ vệ đợi cho tám người đi hết vào trong ngục mới kêu thành tiếng:
– Ối mẹ tôi ơi!
Một tên khác thấy vậy, tặc lưỡi nói:
– Tám người này không biết là môn hạ của ai, chắc lại là đến bắt mấy tên võ lâm đại ác đi chặt đầu!
Một tên thủ vệ khác như vẫn chưa hết sợ nói:
– E rằng kẻ bị họ bắt đi không cần phải chặt đầu nữa rồi!
Lại có một tên khác không hiểu hỏi:
– Tại sao?
Tên kia cười đáp:
– Bị dọa đến chết khiếp rồi, chặt đầu làm gì nữa?
Cả tám tên liền cười phá lên.
Vừa nói vừa cười, bất giác chủ đề càng đi càng xa, đến tận lúc trong ngục phát ra tiếng kêu thảm thiết làm kinh tâm động phách.
Tiếng kêu thảm này, đối với tám tên thủ vệ mà nói, thật vô cùng quen thuộc. Thanh âm này vốn rất oai nghiêm, sắc lạnh. Nhưng giờ vì đau đớn mà bị méo mó đi. Đó là tiếng kêu la của Thắng Thống lãnh.
Tám tên thủ vệ vội đưa mắt nhìn nhau. Đúng vào lúc chưa biết làm gì, đột nhiên thanh chắn cửa sắt bên trong đã mở ra. Nhưng cánh cửa này được thiết kế để phòng lúc vạn vô nhất thất, chiếc then cuối cùng đặt ở bên ngoài. Nếu như bên ngoài thiết môn không chịu mở cửa, những người bên trong cũng không có cách nào để ra ngoài.
Một gã thủ vệ liền mở lỗ nhỏ trên cửa thép ra hỏi:
– Lệnh bài!
Từ trong lỗ nhỏ liền đưa ra một tấm tiểu lệnh bài màu vàng kim.
Có lệnh bài trong tay, mới có thể đi ra khỏi cửa. Mà lệnh bài này chỉ có tướng quân trực tháng của «Thiết Huyết Đại Lao» mới được quyền cấp.
Một tên thủ vệ khác lại hỏi:
– Ám hiệu?
Người bên trong liền đáp:

– Ngày dài đêm ngắn, không phải mùa đông. (Nhật trường dạ đoản, bất thị đông thiên).
Gã thủ vệ ứng đáp:
– Tại nhà nhờ bằng hữu!
Người bên trong đáp luôn:
– Xuất môn là địch nhân!
Sau đó không kiên nhẫn được nữa quát lớn:
– Mở cửa mau, ta là Thẩm Thống lĩnh!
Tên thủ vệ vội vã móc lấy chìa khóa, mở cánh cửa sắt. Chỉ thấy bên trong đi ra mười hai người. Người đi đầu tiên chính là Thẩm Vân Sơn, thần sắc có chút lo lắng.
Người đi bên cạnh lại không hề có chút khẩn trương. Tóc dài đến vai. Ước chừng năm mươi tuổi, thập phần điềm tĩnh; lông mày nhướng cao, nhưng song mục thì không những cực to, mà còn có một vẻ khiến người ta nhìn vào thì kinh tâm động phách.
Hai người đi sau Thẩm Vân Nhạc, ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Thập phần sạch sẽ. Song mục lấp lánh có thần. Người bên trái hơi béo phì, còn người bên phải thì quá cao gầy. Điểm chung duy nhất của ba người này là trên mặt đều có dấu màu xanh thẫm. Hiển nhiên đều là tử tù trong «Thiết Huyết Đại Lao».
Bọn họ không ngừng uốn nắn cổ tay, hơn nữa giữa hai mắt cá chân cũng đầy vết sẹo. Hiển nhiên là do bị xích sắt cùm kẹp quá lâu mà ra, nay vừa được tháo, nhất thời còn chưa thích ứng.
Sau lưng bốn người, chính là tám người tàn phế, sắc mặt cứng đờ như gỗ, bước như cương thi lúc nãy.
Mấy gã thủ vệ cảm thấy lạnh toát cả sống lưng; nhưng thấy phạm nhân không bị cùm, không thể không hỏi. Thế là một tên thủ vệ liền mạnh dạn hỏi:
– Thẩm thống lĩnh ... các vị ...
Cùng vào lúc đó, song mục Thẩm Vân Sơn loé lên như điện, nhìn chăm chú tựa như đóng đinh vào mặt gã. Hai người sau lưng Thẩm Vân Sơn cũng nhìn gã chằm chằm, một người mục quang tựa kiếm, một kẻ ánh mắt như đao, nhìn đến nỗi gã thủ vệ cảm thấy mắt mình đau đau. Duy chỉ có người bên cạnh Thẩm Vân Sơn vẫn không hề động đậy, căn bản không thèm nhìn đến gã.
Câu hỏi của gã thủ vệ ra được một nửa thì đành thu lại, chỉ cúi đầu lí nhí hỏi:
– Các vị ... hụ hụ ... các vị ... gió tuyết lớn thế này, các vị ... muốn xuất hành ư?
Thẩm Vân Nhạc «hừ» nhẹ một tiếng, quét mắt nhìn gã thủ vệ một cái rồi dẫn mười một người, tấn tốc bỏ đi biến mất trong màn tuyết trắng xóa.

Đám thủ vệ mắt thấy mười hai người này biến mất cực nhanh, nhất thời đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì. Đột nhiên một gã «A» lên, chỉ tay lên mặt đất phủ tuyết nói:
– Các ngươi lại xem!
Nguyên lai chỗ tuyết nơi mấy người kia đi qua, có hai hàng dấu chân thẳng đều tăm tắp, có điều tất cả đều rất nông. Có thể thấy được cả mười hai người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng kinh ngạc nhất chính là người đi bên cạnh Thẩm Vân Sơn. Ngay cả một dấu chân y cũng không để lại; còn hai người đi phía sau gã cũng chỉ lưu lại hai điểm nhỏ trên tuyết. Vì tuyết rơi rất nhanh, nên những điểm này cũng mau chóng biến mất.
Đây không phải là tuyệt kỹ nổi danh võ lâm «Đạp Tuyết Vô Ngân» sao? Nghe nói chỉ có Truy Mệnh trong «Tứ Đại Danh Bộ» mới có khinh công tuyệt thế như vậy.
Lẽ nào võ công của những người này còn cao hơn cả Thẩm Thống lĩnh mà bọn chúng kính phục?
Tám tên thủ vệ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.
Đột nhiên từ trong thiết môn lao ra một người áo xanh, nhoáng một cái đã biến mất trong màn tuyết trắng.
Tám tên thủ vệ kinh hãi thốt:
– Liễu Thống lãnh!
Từ bên trong lại vang ra tiếng hét lớn, lại có một đại hán vận kim y thân hình to lớn nhảy ra. Hoa tuyết rơi trên người gã, lập tức tan chảy thành nước, một làn khói nhẹ từ từ bốc lên. Chỉ nghe gã quát lớn:
– Các ngươi có thấy con rùa Thẩm Vân Sơn không?
Một tên thủ vệ thất thanh hô lên:
– Điền Thống lãnh!
«Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố hét lớn:
– Bọn chúng đi hướng nào?
Tiếng hét này làm mấy tên thủ vệ oong oong đầu óc. Bởi Điền Đại Thố đứng bên trong thiết môn, nên tiếng hét vang đội khắp nơi, thanh âm hùng tráng không ngừng vang dội.
Bọn thủ vệ biết rõ vị Điền thống lãnh này tính tình cũng giống như Thắng Thống lãnh, cực kỳ nóng nảy. Nhưng bọn chúng chưa hề thấy gã tức giận như lần này, sợ đến ngẩn người. Một tên thủ vệ rụt rè nói:
– Bọn người Thẩm Thống lãnh đi hướng kia ...
Lời còn chưa dứt, bóng vàng đã lóe lên. Mấy tên thủ vệ một lời cũng không kịp nói, lúc nhìn ra thì đã thấy «Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố ở ngoài xa mấy trượng rồi. Những nơi gã chạy qua, đều để lại vết chân sâu đúng bốn phân rưỡi; tuy không phải là kinh công «Đạp tuyết vô ngân», nhưng nội lực tham tập đến mức «Lạc Địa Phân Kim» như gã cũng khiến người ta kinh

hồn bạt vía rồi.
Tám tên thủ vệ nhìn nhau kinh nghi bất định, nhất thời không biết phải làm sao mới tốt.
Chợt nghe tiếng y phục phất gió, từ bên trong thiết môn ba bốn chục gã thị vệ cầm đao, xách thương, mang gông, cầm cùm phóng vút ra ngoài. Một người lên tiếng hỏi:
– Bọn chúng chạy hướng nào?
Một gã thủ vệ hỏi lại:
– Bên trong đã xảy ra chuyện gì?
Một tên thị vệ khác tức giận quát:
– Chẳng lẽ các người không nhìn thấy gì cả sao?
Tên thủ vệ lắc đầu cười khổ:
– Thấy thì có thấy, nhưng chúng ta chẳng hiểu gì cả!
Một tên thị vệ đeo thiết trảo không vui vẻ gì nói:
– Chúng ta cũng có biết gì đâu. Chỉ biết Thắng Thống lãnh chết rồi. «Thiên Kiếm Tuyệt Đao, Lĩnh Nam Song Ác» Thời gia huynh đệ và «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc đều trốn thoát. Nghe nói là do Thẩm Thống lãnh thả, còn giết hơn mười huynh đệ.
Tám tên thủ vệ nghe xong thì chấn động đến ngẩn người như tượng.
– Cái gì? «Thiên Kiếm Tuyệt Đao, Lĩnh Nam Song Ác» Thời gia huynh đệ đã đào ngục! «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc cũng trốn thoát!
Lũ thủ vệ này đối với thân phận «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc thì không hiểu rõ lắm nhưng dù sao cũng là người võ lâm, từng nghe nói đến «Thiên Kiếm Tuyệt Đao, Lĩnh Nam Song Ác» Thời gia huynh đệ.
Cặp Thời gia huynh đệ này một tên Thời Chính Trung, một tên Thời Chính Phong. Vốn còn một huynh trưởng nữa nhưng nghe nói đã thất lạc giang hồ từ lâu.
Thời gia huynh đệ, tên lớn gọi là «Thiên Kiếm», tên nhỏ danh xưng «Tuyệt Đao», ác danh hiển hiển, dù không phải người võ lâm, thậm chí cả đứa trẻ lên ba cũng đã từng nghe qua. Đặc biệt là những người sinh sống ở dải Lĩnh Nam, người lớn thường dạy trẻ nhỏ rằng:
«Sau này con lớn, quyết không thể giống hai tên Thời Đại Ác, Thời Tiểu Ác.» Đứa trẻ nào cũng hiểu ngay, hai kẻ được gọi là «Thời Đại Ác, Thời Tiểu Ác» đó chính là Thời Chính Trung và Thời Chính Phong.
Hai tên này tội ác tày trời, giết người không chớp mắt, không chuyện gì là không dám làm. Thậm chí ngay cả cha mẹ chúng cũng xuống tay hạ thủ, thật khiến người ta kinh sợ khôn tả. Bọn chúng hoành hành bá đạo nhiều năm ở Lĩnh Nam, quan phủ không ngừng truy đuổi, những người trong võ lâm cũng hận chúng thấu xương, lạc ý chấp nhận làm trợ thủ cho quan nha truy bắt hai gã. Dù quan phủ không ngừng truy bắt, thêm vào khoản tiền thưởng

thật lớn, nhưng tám chín năm nay những quan binh chết dưới tay hai gã ít nhất cũng phải hơn bốn chục người, những người võ lâm cũng phải đến con số bảy tám mươi, vậy mà hai gã vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật, tự do tự tại.
Cho đến tận ba tháng trước, hai trong bốn môn hạ của người được gọi là «Thiên Hạ Đệ Nhất Trí Giả» Gia Cát tiên sinh, giang hồ đỉnh đỉnh đại danh «Tứ Đại Danh Bộ» Lãnh Huyết và Truy Mệnh tình cờ gặp phải «Lĩnh Nam Song Ác» ở Thương Châu, liền liên thủ đả bại Song Ác, bắt nhốt vào trong «Thiết Huyết Đại Lao» để chờ xử trảm, không ngờ hôm nay lại được người cứu thoát.
Hai người này mà trùng nhập giang hồ, thiên hạ còn có ngày nào yên tịnh? Huống hồ chuyện này lại có liên quan đến «Trường Đao» Thẩm Vân Sơn!
Tám gã thủ vệ không dám chần chừ, lập tức chỉ đường.
Đám bổ khoái liền tấn tốc lao đi trên mặt tuyết.
Gió, vẫn thổi. Tuyết, vẫn rơi.
Gió tuyết như thần, đại địa mênh mang.
Người như con kiến, chạy đi chạy lại giữa một vùng tuyết trắng mênh mang.
Tám gã thủ vệ lúc này đã đề cao cảnh giác, đóng chặt thiết môn, đứng nghiêm trước cổng lao.
Thương Châu «Thiết Huyết Đại Lao» lại khôi phục vẻ nguy nga, yên tĩnh vốn có.
Bên trong tòa đại điện huy hoàng, hùng vĩ, một trung niên nhân vận tuyết bào đang đi đi lại, thân hình cao to, trường tu dài đến ngực, ngón giữa bàn tay phải có đeo một chiếc nhẫn ngọc, mặt như thiết bản, không nộ mà oai. Trên trán người này đầm đìa mồ hôi, hiển nhiên là đang rất lo lắng. Tựa hồ như đang đợi một ai đó đến.
Đột nhiên có bóng nhân ảnh thoáng hiện bên ngoài. Một đại hán vận áo chẽn màu lam ngọc bước vào.
Tuyết bào nhân vừa thấy đại hán xuất hiện, lập tức nói:
– Có biết chuyện xảy ra ở «Thiết Huyết Đại Lao» chưa?
Lam y đại hán đưa tay lau mồ hôi, ngữ khí hổn hển. Hiển nhiên là vừa kinh qua một đoạn đường dài đến đây.
– Biết rồi. Đệ vốn đang trên đường đi Kim Sa Trấn, được tin lập tức quay về.
Sợ rằng cưỡi ngựa thì chậm nên đã bỏ ngựa chạy bộ về đây.
Người này cho rằng kiện mã so với hai chân của mình còn chậm, chỉ bằng đôi chân đã chạy một mạch về đến đây!
Tuyết bào nhân trầm giọng nói:
– Huynh đệ, địa phương chúng ta quản hạt xảy ra chuyện này, xem ra cái mũ quan trên đầu huynh đệ chúng ta khó mà giữ được rồi.

Lam y nhân nhíu mày:
– Tướng quân, ngu đệ sẽ xuất lĩnh thuộc hạ truy bắt, dù là chân trời góc biển cũng phải bắt chúng về quy án.
Tuyết bào nhân thở dài:
– Để xảy ra chuyện này, ngu huynh cũng đâu thể ngồi yên. Chỉ «Lĩnh Nam Song Ác» cũng đã khó mà bắt được, ngay cả «Tuyệt Diệt Vương» cũng đào tẩu mất, chỉ sợ quyết không dễ bắt lại. Hơn nữa, nghe nói tham gia cướp ngục lần này còn có «Thiên Tàn Bát Phế», công việc này thực tại quá khó đi!
Ngữ âm của lam y nhân có chút hoảng hốt:
– Nhưng nếu không bắt Sở Tương Ngọc về, e rằng cái đầu của chúng ta cũng khó mà giữ được.
Tuyết bào nhân ngửa mặt thở dài:
– Thiên hạ bao la, Sở Tương Ngọc là hạng người nào? Chúng ta làm sao truy bắt hắn? Xem ra chỉ còn một cách duy nhất ...
Hai mắt lam y nhân sáng lên, vội vã hỏi:
– Cách gì?
Tuyết bào nhân nói rõ ràng từng chữ một:
– Đến tìm Gia Cát tiên sinh. Gia Cát tiên sinh là võ lâm hiền giả, là bạn của Hoàng Thượng, là văn lâm chi tiên, là hiệp đạo chi hữu. Nếu có ông ta tương trợ, chỉ điểm cho chúng ta một con đường thì việc truy bắt Sở Tương Ngọc còn có chút hy vọng.
Lam y nhân nhảy lên nói:
– Đúng! Đi tìm Gia Cát tiên sinh giúp đỡ! Làm sao đệ không nghĩ ra nhỉ?
Tuyết bào nhân trầm giọng:
– Chuyện không thể chậm trễ, bây giờ lập tức đi!
Lam y nhân quay đầu gọi lớn:
– Người đâu, chuẩn bị hai con khoái mã! Chu Phúc, mau về «Tương Bích Các», mang mười sáu bức cổ họa của ta đến đây!
Thương Châu quan đạo, gió tuyết tơi bời. Đột nhiên xuất hiện hai ba chục con khoái mã.
Người trên lưng ngựa đều rạp người để tránh gió tuyết, tất cả đều mặc y phục bổ khoái. Ngựa phóng nhanh như gió, lao đi vun vút.
Tất cả người trong Thương Châu phủ đều biết chắc chắn tại đây đã xảy ra đại sự. Bởi vì hai người dẫn đầu đoàn kỵ mã; người thân vận tuyết bào, chính là trọng tướng của triều đình, quan chức cực cao, trên giang hồ được mệnh danh là «Thần Thương» Thời Chính Đông tướng quân. Người vận lam bào bên cạnh ông ta là Thương Châu Trấn Biên Đại Tướng quân «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long Tướng quân.
Hai người phía sau lưng họ:

một người kim y thùng thình, thân thể khôi vĩ, hiển nhiên là tổng quản «Thiết Huyết Đại Lao» – «Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố, người còn lại thân vận kình trang, tuổi trẻ tuấn tú, hiển nhiên là kẻ nổi danh trên giang hồ bằng khinh công quán thế «Phi Yến» Liễu Nhạn Bình.
Mấy người này vượt gió tuyết phóng ngựa trên quan đạo Thương Châu, hiển nhiên chuyện xảy ra quyết không tầm thường.
—— oo —— Một căn đại sảnh tinh xảo như bạch ngọc. Một chiếc bàn trắng như bạch ngọc. Ánh nến bập bùng vàng vọt. Mười sáu bức cổ họa, bày trên bàn ngay ngắn, chỉnh tề. Một vị lão nhân mỉm cười, an nhiên tự tại ngắm nhìn tự bút của các danh gia. Vừa ngắm lão vừa đưa tay vuốt râu, thần thái vừa tựa hồ vô cùng nhàn nhã, vừa như nhập thần vào họa, nhất thời quên đi bản thân, quên đi hiện thực.
Trên gương mặt phong trần của lão nhân đã có nhiều nếp nhăn, nhưng sắc mặt thì hồng hào như trẻ thơ. Bởi tuổi tác đã cao nên gò má hơi có chút hóp lại.
Có thể thấy thời thiếu niên của lão phong quang thế nào, tráng chí hào tình ra sao, anh tuấn dường nào!
Lão nhân vận trường bào màu trắng, viền đen từ trên xuống đến thắt lưng. Màu đen càng đen hơn. Màu trắng tự nhiên càng đập vào mắt. Cả đời lão cũng như vậy. Tuy túc trí đa mưu, vị cao quyền trọng, võ công tuyệt thế, nghe nói quyết không dưới thiên hạ tam đại cao thủ:
«Trường Tiếu Bang» Bang chủ Tăng Bạch Y, «Thí Kiếm Sơn Trang» Trang chủ Tư Đồ Thập Nhị, «Phong Vân Tiêu Cục» Cục chủ Long Phóng Tiêu, nhưng lão tuyệt đối hắc bạch phân minh. Một đời lão đã nói một là một, hai là ai. Tín niệm hiệp giả, chủ trương chính nghĩa của lão, chưa một lần dao động.
Đó là Gia Cát tiên sinh.
Gia Cát tiên sinh thích nhất là cầm, kỳ, thi, thư, họa.
Người trên giang hồ ai cũng biết điều này. Mười sáu bức cổ họa cũng vì thế mà đặt trước mặt lão.
Gia Cát tiên sinh mỉm cười, dùng đôi tay trắng như bạch ngọc vuốt hàng râu dài. Thanh niên khoảng gần ba chục tuổi bên cạnh lão cũng mỉm cười.
Bất kỳ ai đứng gần Gia Cát tiên sinh, đều giống như một bức tranh của cổ nhân vậy. Cao sơn lưu thủy, cao nhân ẩn sĩ xuất hiện bên cạnh bộc thủy lưu tuyền, nhưng lại thêm vào một kẻ tục nhân tầm thường, thật vô cùng khó chịu.
Duy chỉ có thanh niên vận trường bào lam này. Vô luận là khí thế, khí độ, khí chất, khí phái, hay khí phách, tất cả đều phối hợp hoàn hảo với Gia Cát tiên sinh, tuyệt không có điểm gì thua kém.
Người này không là ai khác, chính là đệ nhị môn đồ trong «Tứ Đại Danh

Bộ», «Vô Tình», «Thiết Thủ», «Truy Mệnh», «Lãnh Huyết» mà Gia Cát tiên sinh đã đích thân huấn luyện – Thiết Thủ. Bốn người này, Lãnh Huyết trẻ nhất. Kế đến là Vô Tình. Thiết Thủ đứng thứ ba. Cuối cùng niên kỷ cao nhất chính là Truy Mệnh.
Những đồ đệ do Gia Cát tiên sinh đích thân đào luyện trong ba mươi năm nay chỉ có sáu người. Cả sáu đều danh chấn thiên hạ. Chỉ đáng tiếc có hai người đã chết khi còn rất trẻ.
Bốn người còn lại, Vô Tình thao lược hơn người, có tài sử ám khí quán tuyệt thiên hạ. Lãnh Huyết kiên nhẫn vô cùng, kiếm pháp cực nhanh cực độc. Thiết Thủ có thiết quyền vô địch, cộng với nội lực thâm hậu vô bì. Truy Mệnh khinh công tuyệt thế, cước pháp vô song.
Câu chuyện này, chính là kể lại chuyện Thiết Thủ xuất giang hồ, cùng các võ lâm kiêu hùng tạo nên một trận ác đấu kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu.
Gia Cát tiên sinh mỉm cười:
– Đây là danh họa.
Thiết Thủ cũng cười:
– Bút pháp này đương kim thế gian khó có người bắt chước được. Họa là cổ họa.
Thời Chính Đông đứng bên cạnh cũng cười theo:
– Người là danh nhân.
Gia Cát tiên sinh thoáng ngạc nhiên:
– Ồ?
Thời Chính Đông cười cười:
– Nếu không phải danh nhân, làm sao biết thưởng thức danh họa?
Chu Lãnh Long cũng phụ họa:
– Nếu tiên sinh thích. Những bức họa này tại hạ xin dâng tặng.
Gia Cát tiên sinh tựa như xuất thần giây lát, đột nhiên cười nói:
– Mời dùng trà!
«Thần Thương» Thời Chính Đông và «Tam Thủ Tiên Viên» Chu Lãnh Long đều là danh tướng sát địch sa trường vô số, trận lớn trận nhỏ đều đã trải qua, nhưng ngày nay mới gặp Gia Cát tiên sinh đã sinh lòng kính phục, cử chỉ cũng có chút mất tự nhiên.
Chu Lãnh Long tặng họa, không ngờ Gia Cát tiên sinh không hề để ý, nhất thời không khỏi ngẩn người.
Thiết Thủ đứng cạnh cũng đưa chén lên mỉm cười:
– Mời hai vị tướng quân dùng trà!
Hai người vội nâng chén, uống một hớp lấy lễ. Nào ngờ, trà vừa vào miệng, hương thơm đã như nhập vào phế phủ, không cầm được đưa chén lên uống hết một hơi. Cả hai đưa mắt nhìn nhau, Thời Chính Đông mỉm cười nói:

– Nguyên lai tiên sinh còn là trà đạo cao thủ. Thời mỗ cả đời uống trà mà chưa từng được uống loại nào thơm ngon thế này.
Gia Cát tiên sinh mỉm cười ôn hòa:
– Trà này là danh trà «Sương Phi» ở Triều Châu, lò nấu trà chính là «Hồng Nê Tiểu Hỏa Lư» của Tuyền Châu, nước pha trà lấy ở «Thiên Hạ Đệ Nhất Tuyền», củi đun là «Hồng Sam Thần Mộc» của Đồng Châu. Lão phu chỉ là người thu thập chúng lại mà thôi. Trà thơm. Trà ngon. Trà thanh. Tất cả đều là diệu phẩm của thiên nhiên, không phải do con người.
Thời Chính Đông cười nói:
– Tiên sinh cao kiến!
Gia Cát tiên sinh đưa tay:
– Hai vị mời ngồi!
Đoạn lão cũng tùy tiện ngồi xuống một chiếc mộc ỷ, mỉm cười nói tiếp:
– Hai vị vượt gió tuyết từ Thương Châu đến đây, vị Chu tướng quân này còn tặng danh họa, chắc hẳn có chuyện. Hai vị cứ nói thẳng ra. Hai vị tướng quân chinh chiến sa trường, vì quốc gia mà xả mệnh, lão phu làm mất thời gian của hai vị, thật vô cùng áy náy.
«Thần Thương» Thời Chính Đông và «Tam Thủ Tiên Viên» Chu Lãnh Long đưa mắt nhìn nhau, gương mặt không khỏi hồng lên. Nguyên lai chuyện «vô sự bất đăng tam bảo điện» đã bị Gia Cát tiên sinh nhìn ra rồi.
«Thần Thương» Thời Chính Đông hổ thẹn nói:
– Tiên sinh quả liệu đoán như thần, bọn tại hạ đúng là có chuyện muốn nhờ tiên sinh chỉ giáo!
Gia Cát tiên sinh cười nói:
– Chỉ giáo thì lão không dám nhận. Nhưng chuyện có thể làm kinh động hai vị tướng quân, nghĩ chắc không phải chuyện nhỏ.
Thời Chính Đông thở dài đáp:
– «Thiên Kiếm Tuyệt Đao» Thời gia huynh đệ đào thoát rồi.
Thiết Thủ khẽ chấn động hỏi:
– Tướng quân nói có phải là «Lĩnh Nam Song Ác» huynh đệ Thời Chính Trung, Thời Chính Phong?
Thời Chính Đông thở dài gật đầu:
– Không sai.
Gia Cát tiên sinh «ồ» lên một tiếng, vuốt râu nói:
– Thời gia huynh đệ tác ác đa đoan, ngày đó Lãnh Huyết, Truy Mệnh hợp lực bắt chúng cũng tốn không ít tinh lực. Mọi người thấy hai gã bị bắt đều vui mừng khôn xiết, thật không ngờ chúng vẫn có thể thoát ra được.
Thời Chính Đông ảo não nói:
– Đây đều là lỗi của tại hạ, khiến tiên sinh và các vị môn hạ phải hao tâm tổn sức, tại hạ cũng không biết nói thế nào ... Vấn đề là, trong những kẻ đào

thoát, có cả Sở Tương Ngọc.
Hai hàng lông mày vốn rủ xuống Gia Cát tiên sinh, vừa nghe đến cái tên «Sở Tương Ngọc», đột nhiên giương lên, thần quang như điện. Ngay cả Thời Chính Đông và Chu Lãnh Long thân kinh bách chiến cũng phát run. Chỉ nghe lão gấp giọng hỏi:
– Tướng quân nói có phải là «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc?
Thời Chính Đông xấu hổ gật đầu:
– Chính thị.
Gia Cát tiên sinh thở dài:
– Nếu người này thoát khỏi đại lao, không biết giang hồ còn mấy ngày an tịnh nữa!
Chu Lãnh Long không nhịn được liền lên tiếng:
– Tại hạ cũng từng nghe nói chuyện của «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc này. Nghe nói «Băng Hồn Hàn Quang, Xích Diễm Liệt Hỏa Công» của hắn quán tuyệt thiên hạ, hơn nữa còn túc trí đa mưu, tạo ác đa đoan, nhưng không biết ... tại sao ...
Dường như rất khó nói tiếp nữa vậy, Chu Lãnh Long chỉ đành nhìn Gia Cát tiên sinh chờ câu trả lời.
Gia Cát tiên sinh khẽ cười nói:
– Chu tướng quân nói đúng, nếu như Sở Tương Ngọc chỉ là một tên võ lâm ác đồ thì không có gì đáng sợ. Nhưng hắn lại là khâm phạm của triều đình, từng ba lần hành thích Hoàng Thượng bất thành, hơn nữa dã tâm hùng bá thiên hạ, liên hợp bảy mươi hai phân đà của lục lâm đạo, hai mươi sáu thủy đạo Đạo chủ ở «Trường Giang Tam Hiệp», cùng lũ phỉ đồ mưu đồ tiến quân vào hoàng thành ...
Người này tuy tuổi đã lớn, nhưng sắc mặt như ngọc, bất luận là ở trong hoàn cảnh bẩn thỉu dơ dáy thế nào, hắn cũng như ngọc thụ lâm phong, tu dưỡng bảo dưỡng cực kỳ chu đáo. Chẳng những vậy, hắn còn có tài năng lãnh đạo. Tuy phạm tội tày trời nhưng Hoàng Thượng ra lệnh chỉ bắt giữ nhốt lại, sau này dần dần thu dụng. Lần này hắn đào thoát, chỉ sợ sẽ tiếp tục dấy động can qua, nhiễu loạn dân tâm, uy hiếp chư hầu. Lúc đó thì ... ôi ...
Thời Chính Đông thở dài phụ họa:
– Chính thị. Năm xưa khi «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc dựng cờ tạo phản, may mà có Gia Cát tiên sinh một mình đến hai mươi bảy thủy đạo thuyết phục họ rời bỏ phiến quân, lại thân chinh đến gặp quần hào lục lâm, chiêu hồi họ quy thuận triều đình, dẹp loạn Sở Tương Ngọc mà không tốn một binh một tốt. Sở Tương Ngọc thấy sự bất thành, từng ba lần hành thích Hoàng Thượng. Lần đầu tiên bị cấm quân phát hiện, trốn đi trong sự vây bắt của hơn nghìn người. Lần thứ hai, đã tiếp cận được gần Hoàng Thượng nhưng đã bị cao thủ bên cạnh Hoàng Thượng liều mạng ngăn cản nên Sở

Tương Ngọc mới không đắc thủ. Lần hành thích thứ ba, may nhờ Gia Cát tiên sinh, lúc đó cũng đang ở trong Cấm Thành, lực chiến «Tuyệt Diệt Vương», bắt hắn đem về quy án.
Chu Lãnh Long động dung:
– Nói như vậy ... nếu chuyện này để Hoàng Thượng biết được ... thì ... cái đầu của chúng ta ...
Gia Cát tiên sinh nghiêm mặt nói:
– Chuyện này hết sức nghiêm trọng. Lão phu quyết không thể để Sở Tương Ngọc tiêu dao ngoài vòng pháp luật ... hai vị tướng quân, xin hãy kể rõ sự tình xảy ra để cùng nhau bàn kế truy bắt ác đồ.
Thời Chính Đông cả mừng:
– Đúng vậy, mong tiên sinh chỉ điểm mê lộ, bạt đao tương trợ.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Không cần khách khí.
– Chuyện là như vầy, trong tháng này «Thương Châu Thiết Huyết Đại Lao» là do tại hạ và Chu huynh đệ đây chấp quản, còn có bốn chấp hành quan. Bọn họ là «Thiết Đởm» Thắng Nhất Bưu, «Trường Đao» Thẩm Vân Sơn, «Phi Yến» Liễu Nhạn Bình và «Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố ...
Gia Cát tiên sinh gật gật đầu:
– «Thiết Huyết Đại Lao» vô cùng kiên cố, phòng bị thâm nghiêm. Đã có hai vị tướng quân chấp chưởng, lại thêm Thắng, Liễu, Điền, Thẩm bốn người hiệp lực, đáng lẽ phải không có sơ thất mới đúng.
Thời Chính Đông thở dài:
– Đúng vậy. Đáng lẽ không nên có sơ thất mới đúng. Nhưng sáng sớm hôm nay,lúc gió tuyết dữ dội nhất, Thẩm Vân Sơn dẫn theo tám người ăn mặc như quan sai trở về, giết chết trấn thủ lao số hai là Thắng Nhất Bưu, cướp lấy chìa khóa cứu thoát Sở Tương Ngọc và Thời gia huynh đệ.
Gia Cát tiên sinh trầm ngâm:
– Thẩm Vân Sơn bình nhật có phải là bộ hạ của tướng quân không?
Thời Chính Đông gật đầu:
– Hắn là một trong những người tương đối xuất sắc trong đám bộ hạ của tại hạ. Vốn hắn là thuộc hạ của «Binh Bộ Thị Lang» Tả Tướng quân, nhưng do Thương Châu thiếu người, nên đã điều hắn về dưới trướng tại hạ.
Gia Cát tiên sinh lại hỏi:
– Bình nhật hành vi của hắn thế nào?
Thời Chính Đông hồi đáp có ngành có ngọn:
– Đao pháp lăng lệ, tấn tốc. Làm người cơ cảnh, nhưng hơi hiểm trá. Từng ba lần lập đại công. Trong đám bộ hạ của tại hạ, hắn là người duy nhất từng phạm hai lần tiểu án, nhưng tại hạ đều không trừng phạt nghiêm khắc. Một là vì hắn chưa phạm phải đại tội. Hai là vì tại hạ đang cần những người hữu

dụng như hắn.
«Thần Thương» Thời Chính Đông thân làm đại tướng quân, mà có thể hiểu biết sâu xa về một tên bộ hạ của mình như vậy, hơn nữa còn nhớ rất rõ ràng, quả là năng lực hơn người. Y rõ ràng biết Thẩm Vân Sơn gian trá, nhưng không thể không dung nạp hắn.
Điểm này Gia Cát tiên sinh vô cùng minh bạch, vì một kẻ làm lãnh tụ rất cần những bộ hạ như vậy, nhưng lúc nào cũng phải đề phòng chúng sinh dị tâm.
Gia Cát tiên sinh lại hỏi:
– Hắn đã phạm phải tội gì?
Thời Chính Đông đáp:
– Lần đầu tiên tư dụng quân thưởng, bị tại hạ phát hiện liền đánh sáu mươi roi, khổ hình ba ngày. Lần thứ hai có ý đồ với dân nữ nhà lành, tại hạ biết chuyện liền đánh cho hai bạt tai, phạt hai mươi trượng.
Gia Cát tiên sinh đột nhiên hỏi:
– Chậm đã! Lần thứ hai hắn mưu đồ với dân nữ có phải bị tướng quân phát hiện?
Thời Chính Đông đưa mắt nhìn Chu Lãnh Long.
Chu Lãnh Long vội nói:
– Lúc đó là tại hạ đang dẫn họ đi Từ Châu, Thời huynh không có mặt. Tại hạ dẫn người trở về mới báo cáo cho Thời huynh biết. Kẻ phá đám hảo sự của gã chính là «Thiết Đởm» Thắng Nhất Bưu.
Gia Cát tiên sinh thốt lên:
– Ồ!
Thời Chính Đông nói:
– Vì vậy tại hạ cảm thấy, lần này Thẩm Vân Sơn thả phạm nhân, không chỉ là vì giao tình với chúng, mà còn để báo tư thù. Chuyện này có thể thấy ở việc hắn chỉ giết có mình Thắng Nhất Bưu.
Gia Cát tiên sinh nhướng mắt:
– Tướng quân nói hắn chỉ giết có một mình Thắng Nhất Bưu?
Thời Chính Đông nói:
– Bọn chúng một đoàn chín người đi vào «Thiết Huyết Đại Lao», đi qua lao số một, rồi đến lao số hai. Lúc đó Điền Thống lãnh đang ở đó, nhất thời không phòng bị, liền bị Thẩm Vân Sơn chế trụ huyệt đạo. Sau đó bọn chúng vào lao số ba, thả bọn Sở Tương Ngọc và giết Thắng Nhất Bưu.
Gia Cát tiên sinh chậm rãi thốt:
– Nói như vậy, trong «Thiết Huyết Đại Lao» phải đi qua lao số một, lao số hai rồi mới đến được lao số ba, lao số bốn thì phải ...
Thời Chính Đông gật đầu:
– Không sai!
Gia Cát tiên sinh tiếp tục nói:

– Còn vị Điền thống lãnh bị chế trụ huyệt đạo kia?
Thời Chính Đông nói:
– Y chỉ bị điểm Nhuyễn Huyệt và Á Huyệt, trợn trừng trừng mắt nhìn Thẩm Vân Sơn giết bọn ngục tốt, giết chết Thắng huynh đệ, tức giận không thể chịu nổi.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Nói vậy, Thời gia huynh đệ bị nhốt trong lao số hai, do Điền thống lãnh quản chế.
Sau đó lại hỏi:
– Thắng Nhất Bưu bình nhật làm người thế nào?
Chu Lãnh Long liền đáp:
– Thắng Nhất Bưu này bất luận thế nào cũng là một đỉnh đỉnh hảo hán. Một đôi thiết đởm, gần như bách phát bách trúng. Đảm lược hơn người, dũng khí phi tường, tại hạ rất thích.
Thời Chính Đông cũng nói:
– Thắng Nhất Bưu đích thực là hảo hán, cũng vô cùng tận chức. Điểm xấu duy nhất của y là thô lỗ phi thường. Trong mấy người này chỉ có Điền Đại Thố là giao tình thâm hậu với y. Những người khác đều bị y mắng chửi không tiếc lời. Vì thế, không có cảm tình với ai. Không ngờ lại trúng phải độc thủ của Thẩm Vân Sơn. Ôi ...
Gia Cát tiên sinh hỏi:
– Điền Đại Thố có ở đây không?
Thời Chính Đông nói:
– Chuyện này xảy ra, ai cũng không tránh khỏi liên quan. Tại hạ đã dẫn y đến đây rồi. Tiên sinh có muốn gặp không?
Gia Cát tiên sinh trầm giọng nói:
– Lão phu có lời muốn hỏi y.
Thời Chính Đông cao giọng gọi:
– Được! Truyền Điền thống lãnh vào!
Một đại hán vận kim y, thân hình khôi vĩ, uy phong đỉnh đỉnh bước vào đại sảnh. Cung tay hành lễ với Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long rồi, quay sang ôm quyền với Gia Cát tiên sinh.
Gia Cát tiên sinh mỉm cười hỏi:
– Quả nhiên là hảo hán. Xin mời Điền dũng sĩ ngồi.
Điền Đại Thố thanh âm trầm hùng nói:
– Đa tạ!
Nói đoạn, lớn bước đến ngồi xuống một chiếc mộc ỷ.
Gia Cát tiên sinh vẫn mỉm cười hỏi:
– Khi xảy ra án, các hạ đang ở trong đại lao số hai đúng không?
Điền Đại Thố cao giọng đáp:

– Chính thị!
Gia Cát tiên sinh nói:
– Các hạ có thể kể lại chuyện đã xảy ra một lượt không?
Điền Đại Thố lớn giọng:
– Được. Sáng sớm hôm nay, tôi vừa tỉnh dậy trong lao số hai, thập phần vô vị. Đang luyện võ công, thì tên rùa kia dẫn theo tám con rùa đi vào, mẹ nó ... thật không ngờ tên rùa kia là hạng người ấy. Tôi hỏi hắn có rượu hay không, hắn đột nhiên thừa cơ tôi không chuẩn bị, xuất thủ điểm vào Nhuyễn huyệt ...
Gia Cát tiên sinh ngắt lời hỏi:
– Các hạ nói «tên rùa kia» có phải là Thẩm Vân Sơn?
Điền Đại Thố càng nghĩ càng tức, hét lớn:
– Hắn không phải là con rùa thì là ai? Hắn là con cháu của loài rùa đen!
Thời Chính Đông đột nhiên cao giọng ngắt lời:
– Lão Điền, làm sao ngươi dám nói năng như vậy trước mặt Gia Cát tiên sinh?
Đoạn quay đầu lại vái Gia Cát tiên sinh nói:
– Đại Thố là kẻ thô hào, không hiểu lễ tiết. Xin tiên sinh và Thiết huynh đệ lượng thứ.
Gia Cát tiên sinh cười nói:
– Không có gì. Lão phu rất thích những hán tử cương liệt. Cứ nói tiếp.
Điền Đại Thố ôn hòa một chút, tiếp tục nói:
– Ty chức bị tên rùa đó điểm Nhuyễn huyệt, không thể cử động, lúc đó có mấy tên đệ tử chạy đến, không ngờ tám con rùa tàn phế kia xuất thủ lang độc, nháy mắt đã giết sạch. Con rùa kia lấy chìa khóa của ty chức đi thả hai tên họ Thời ra. Ty chức thấy vậy thì lớn tiếng mắng chửi. Tám tên rùa tàn phế kia định giết chết ty chức, nhưng con rùa họ Thẩm cũng còn chút nhân tính, đã cản chúng lại. Sau đó, hắn dẫn theo hai tên họ Thời vào lao số ba, ty chức tức muốn vỡ bụng ...
Gia Cát tiên sinh đột nhiên cắt lời:
– Đợi chút, là Thẩm Vân Sơn ngăn những tên kia giết các hạ à?
Điền Đại Thố ngửa mặt đáp:
– Đúng vậy. Ty chức tuy muốn giết tên tiểu tử đó, nhưng vẫn nhớ kỹ một phần tình này.
Gia Cát tiên sinh lại hỏi:
– Giao tình của các hạ với Thẩm Vân Sơn vốn rất tốt?
Điền Đại Thố tức giận nói:
– Mọi người cùng làm việc trong đại lao, vốn là đều rất tốt. Nhưng có một lần tên rùa đó ức hiếp người khác, ty chức và hắn đánh nhau một trận, từ đó không nói chuyện nữa.

Gia Cát tiên sinh nói:
– Ồ! Hai người đã từng đánh nhau?
Chu Lãnh Long liền đáp:
– Không sai. Lúc đó Thẩm Vân Sơn đang ức hiếp một tên ngục tốt, đá đổ bát cơm của gã. Lão Điền và Thắng Nhất Bưu cũng ở đó, liền bắt Thẩm Vân Sơn liếm hết chỗ cơm dưới đất. Thẩm Vân Sơn lẽ nào chịu vậy, ba người liền đánh nhau một trận, sau có tiểu Liễu đến thông báo, tại hạ mới ra ngăn chặn lại kịp thời ...
Thời Chính Đông trừng mắt nhìn Chu Lãnh Long, trầm giọng hỏi:
– Trong ngục có chuyện như vậy, tại sao không báo cáo với ta?
Chu Lãnh Long «ậm ừ» một tiếng, nhất thời không biết đáp sao.
Gia Cát tiên sinh liền hỏi:
– Sau đó thế nào?
Điền Đại Thố căm phẫn nói:
– Một lúc sau, ty chức lại thấy tên rùa đó đi ra ngoài, dẫn theo tên họ Sở, đi ra khỏi lao. Độ chừng nửa tuần trà sau thì tiểu Liễu đến, y giải huyệt đạo cho ty chức rồi vào lao số ba xem xét. Còn ty chức duỗi chân tay một cái liền lập tức phóng ra ngoài.
Gia Cát tiên sinh trầm ngâm:
– Lúc các hạ bị điểm huyệt có nghe thấy gì không?
Điền Đại Thố gật đầu:
– Có. Bên trong có tiếng người ngã. Sau đó là tiếng ngục tốt bạt đao. Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Tiếng thét cuối cùng, tựa hồ như là của lão Thắng.
Gia Cát tiên sinh lại truy vấn tiếp:
– Tiếng kêu cuối cùng là vào lúc nào?
Điền Đại Thố nghĩ ngợi giây lát đoạn đáp:
– Không nhớ rõ. Lúc đó ty chức đang mắng chửi bọn chúng, nên cũng không để ý.
Gia Cát tiên sinh đột nhiên hỏi:
– Người mà các hạ gọi là tiểu Liễu, có phải là khinh công quán thế, «Phi Yến Tử» Liễu Nhạn Bình?
Điền Đại Thố chưa kịp trả lời, Thời Chính Đông đã nói:
– Không sai. Chính là y. Trong mấy người này thì y tuổi trẻ nhất, cũng đắc nhân duyên nhất. Tiên sinh có muốn gặp y không?
Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:
– Để vụ án được rõ ràng, thiết nghĩ cũng nên gặp y một lần.
Liễu Nhạn Bình có một thân thể mẫn tiệp của tuổi trẻ, nét mặt trẻ trung nhưng hơi hóp. Đôi mắt tràn đầy sự quật cường và hung hãn. Y vận một bộ thanh y, đứng cách Gia Cát tiên sinh khoảng vài thước.

Gia Cát tiên sinh nheo mắt, quan sát y một hồi, mỉm cười nói:
– Vị này chính là «Phi Yến Tử». À à à ... tốt, tốt lắm!
Liễu Nhạn Bình cung kính cúi người hành lễ với Gia Cát tiên sinh, Thiết Thủ:
– Bái kiến Gia Cát tiên sinh, Thiết huynh.
Đoạn tìm một chiếc ghế trống ngồi xuống.
Thời Chính Đông gật đầu.
Chu Lãnh Long biết không nên làm phí thời gian của Gia Cát tiên sinh, liền nói:
– Liễu Thống lãnh, mau nói hết chuyện ở trong đại lao cho Gia Cát tiên sinh nghe.
Liễu Nhạn Bình nói:
– Dạ. Khi án phát sinh, tại hạ vốn đang ở trong lao số một. Nhưng vì đột nhiên đau bụng, nên đi mao xí. Khi đi ra, chỉ thấy bảy tám tên thuộc hạ bị đánh ngã. Tại hạ thấy phạm nhân trong lao đều không ai trốn thoát, nghĩ tất là lao số hai, hoặc lao số ba có chuyện. Vì thế liền xông vào tiếp ứng, thì thấy Điền nhị ca đang bị điểm huyệt. Sau khi giải huyệt cho y, thì y hét lớn một tiếng rồi phóng ra bên ngoài. Tại hạ sợ trong lao số ba có chuyện, liền chạy vào xem xét. Thấy Thắng đại ca đã nằm trong vũng máu. Tại hạ liền lập tức phóng ra truy đuổi địch nhân. Lúc đó tại hạ vẫn còn chưa biết người hạ độc thủ là Thẩm tam ca và kẻ đào thoát lại là khâm phạm Sở Tương Ngọc.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Khi Liễu Thống lãnh vào lao số ba thì Thắng Thống lãnh đã chết rồi chứ?
Liễu Nhạn Bình trầm ngâm:
– Y nằm trong vũng máu, khắp người đều là máu. Tại hạ nghĩ chắc y không thể sống nổi.
Thiết Thủ đột nhiên chen miệng:
– Y chết thế nào?
Liễu Nhạn Bình nói:
– Lúc đó tại hạ vội vàng truy địch, không có để ý.
Chu Lãnh Long lên tiếng đáp thay:
– Thắng Nhất Bưu bị điểm huyệt đạo, sau đó bị người dùng đao rạch bụng.
Thiết Thủ trầm ngâm:
– Xem ra Thẩm Vân Sơn với Thắng Thống lãnh có thâm cừu đại hận, đã chế phục rồi, còn phải lấy mạng y mới cam tâm.
Thời Chính Đông quay sang Gia Cát tiên sinh nói:
– Nghe nói tám người do tên nghịch đồ Thẩm Vân Sơn dẫn vào chính là «Thiên Tàn Bát Phế», tám kẻ này vô ác bất tác, xuất thủ lang độc, tương đối khó đối phó. Huống hồ lại có thêm «Lĩnh Nam Song Ác»! Thực sự không

dám nghĩ nữa. Bọn tại hạ đến đây thành khẩn cầu xin, mong tiên sinh chỉ ra một con đường sáng.
Gia Cát tiên sinh cúi người trầm tư hồi lâu, cuối cùng mới nói:
– Chỉ điểm thì lão phu không dám, nhưng «Thiên Tàn Bát Phế» cũng tham gia cướp ngục thì sự việc này chỉ sợ có liên quan đến lũ tặc đảng «Xích Luyện Phong» ...
Thời Chính Đông vỗ tay nói:
– Tiên sinh đoán quả không sai, theo thám tử các lộ hồi báo, mười hai người bọn chúng chính là đi hướng Tây Nam, thẳng tiến Xích Luyện Phong.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Như vậy không xong rồi. Bọn chúng hộ tống Sở Tương Ngọc lên Xích Luyện Phong, nhất định sẽ liên hợp phỉ đảng trên đó, sau đó đi Từ Châu, Tây Kinh, Dương Châu, liên lạc với thổ phỉ địa phương mưu đồ động loạn.
Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long lo lắng nhìn nhau, trong lòng kinh hãi vô tỉ.
Nếu lần này Sở Tương Ngọc thực sự chiêu binh mãi mã, mưu đồ động loạn. Vậy mấy người bọn họ mắc tội để hắn chạy thoát, không chỉ đơn giản là mất đầu, mà e rằng cả nhà lớn nhỏ cũng chung tội.
Thời Chính Đông hướng sang Gia Cát tiên sinh vái dài:
– Thỉnh giáo tiên sinh, chỉ điểm cho chúng tại hạ một con đường sống.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Những người các vị phái đi đã có ai giao thủ với chúng chưa?
Thời Chính Đông lắc đầu:
– Bọn Sở Tương Ngọc võ công cao cường, hành động cực nhanh, những người đuổi theo nếu không phải đuổi không kịp thì cũng bị chúng giết sạch sẽ cả.
Gia Cát tiên sinh đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, chau mày đi đi lại lại trong sảnh nói:
– Thời tướng quân, Chu phó tướng, hiện nay tình thế gấp gáp, vạn nhất Sở Tương Ngọc rời khỏi Thương Châu, liên hợp được với các tặc đảng ở châu huyện khác. Lúc đó, cho dù toàn quân của hai vị có xuất động cũng không thể bắt được.
Giờ chỉ có một cách duy nhất, đó là trước khi hắn rời Thương Châu, chiêu tập binh mã ... thậm chí tốt nhất là trước khi hắn lên Xích Luyện Phong «Liên Vân Trại», bắt hắn trở về, mới hy vọng có thể dẹp yên được cơn loạn này. Hai vị hãy chọn ra một số binh sĩ tinh nhuệ, lập tức đăng trình, không thể chậm trễ được ...
Có điều, những bức họa này lão phu đã xem rồi, hãy thu hồi lại.
Thời, Chu hai người định lên tiếng chối từ, chợt thấy thần sắc Gia Cát tiên sinh chợt lạnh lại, đành phải thu lại.

Chu Lãnh Long ngượng nghịu nói:
– Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.
Thời Chính Đông miễn cưỡng cười gượng:
– Tiên sinh, tại hạ và Chu huynh đệ cả đời chinh chiến sa trường, đương nhiên không sợ hạng người gì cả. Nhưng tên Sở Tương Ngọc đó, thêm vào «Lĩnh Nam Song Quái» và «Thiên Tàn Bát Phế», thực sự không dễ đối phó. Trong quân của tại hạ, tinh nhuệ chỉ có bốn người, nay đã mất hai, còn lại Điền, Liễu hai vị thống lãnh. Những người dùng được, bất quá cũng chẳng đến bốn mươi. Cầu mong tiên sinh bạt đao tương trợ.
Gia Cát tiên sinh thở dài:
– Lão phu cũng muốn giúp đỡ các vị một tay, truy bắt lũ tặc đồ. Chỉ là, Sở Tương Ngọc đã đào thoát, lão phu phải lập tức đến Hoàng thành hộ giá. Vạn nhất các vị không bắt được Sở Tương Ngọc, lão phu cũng đã ở bên cạnh Thánh Thượng, ít ra cũng bảo vệ được an toàn cho người. Lão cũng biết các vị muốn bắt Sở Tương Ngọc, thực là chuyện không dễ ... Thiết Thủ, con đi cùng hai vị tướng quân xem có giúp gì được không ...
Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long hai người thoạt nghe Gia Cát tiên sinh nói không thể trợ lực truy bắt «Tuyệt Diệt Vương», trong lòng không khỏi lo lắng.
Nhưng sau khi nghe Gia Cát tiên sinh phải vào Hoàng thành bảo vệ Thánh thượng, hai người thấy chuyện này cũng rất có lý. Lần này Sở Tương Ngọc đào thoát, rất có khả năng sẽ tiếp tục hành thích Hoàng Thượng lần nữa. Hoàng Thượng là thiên hạ chí tôn, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ lục thân cửu thích của hai người cũng khó mà thoát tội, nếu như có Gia Cát tiên sinh bên cạnh bảo vệ người thì mình mới yên tâm mà đi bắt Sở Tương Ngọc về được. Sau lại nghe Gia Cát tiên sinh phái đồ đệ Thiết Thủ đi giúp đỡ thì cả mừng. Thiết Thủ được liệt vào «Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ», võ công cao hơn Vô Tình, chưởng lực mạnh hơn Truy Mệnh, nội công trên Lãnh Huyết, có y tương trợ, như hổ thêm cánh. Thời Chính Đông mừng rỡ thốt:
– Trước mặt Thánh thượng mong tiên sinh nói giúp mấy lời. Bọn tại hạ sẽ cố bắt hết đào phạm, không để Sở Tương Ngọc làm phiền long nhan.
Chu Lãnh Long cũng hướng về Thiết Thủ nói:
– Làm phiền Thiết huynh rồi!
Thiết Thủ tuy tuổi trẻ nhưng có một khí độ khiêm hòa, trung dung. So với danh tiếng làm bọn hắc đạo trên giang hồ kinh tâm táng đởm của chàng, thật không tương đồng chút nào. Chỉ nghe chàng chậm rãi nói:
– Truy tầm hung đồ là chức trách của tại hạ, làm sao coi là phiền được?
Đoạn quay sang Gia Cát tiên sinh nói:
– Tiên sinh yên tâm, con quyết không để Sở Tương Ngọc tiếp tục hoành hành.

Gia Cát tiên sinh vuốt râu nói:
– Ta rất yên tâm về con, có điều Sở Tương Ngọc thực sự võ nghệ rất cao cường, túc trí đa mưu, chỉ sợ con còn chưa là đối thủ của hắn. Cẩn thận một chút vẫn hơn!
Thiết Thủ thập phần cung kính đáp:
– Dạ ...
Gia Cát tiên sinh chau mày nói:
– Kỳ thực tên «Tuyệt Diệt Vương» này ngoại trừ lang tâm độc thủ ra, cũng là một võ lâm kỳ tài hãn thế, giang hồ dị nhân. Chuyện này có thể thấy được từ việc thuộc hạ của hắn ba lần bốn lượt mạo hiểm tính mạng để cứu hắn ra khỏi ngục ... Đúng rồi, lúc này «Bắc Thành» Thành chủ Chu Bạch Tự và phu nhân «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như cùng «Nam Trại» lão Trại chủ Ngũ Cương Trung cũng ở gần đây. Ta sẽ viết một bức thư, lập tức giao cho bọn họ, nhờ đến tương trợ hai vị tướng quân một tay, không biết ý hai vị thế nào?
Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long cả mừng nói:
– Vậy thì tốt quá!
Thì ra võ lâm có ba đại thế lực. Đó chính là «Phong Vân Tiêu Cục», «Trường Tiếu Bang» và «Thí Kiếm Sơn Trang», sau này, «Trường Tiếu Bang» Bang chủ Tăng Bạch Y và «Thí Kiếm Sơn Trang» Trang chủ Tư Đồ Thập Nhị lưỡng bại câu thương, giang hồ đệ nhất đại tiêu cục, «Phong Vân Tiêu Cục» trở thành lực lượng lớn nhất trong võ lâm. «Phong Vân Tiêu Cục» Cục chủ «Cửu Đại Quan Đao» Long Phóng Tiêu là hảo bằng hữu của Gia Cát tiên sinh.
Cao thủ trong «Phong Vân Tiêu Cục» nhiều như mây, đỉnh danh nhất chính là «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia». «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» chính là «Đông Bảo», «Nam Trại», «Tây Trấn», «Bắc Thành». đều là do bốn đại tông sư võ học tuyệt thế khai tông lập phái. Trong đó «Nam Trại» Trại chủ Ngũ Cương Trung niên kỷ đã cao, nên giao hết việc của «Nam Trại» cho cháu mình là Ân Thừa Phong quản lý. Còn lão thì vẫn hùng tâm đại phát, một người một đao, lãng du thiên hạ.
Những ngày gần đây, đang cùng ở với Gia Cát tiên sinh. Còn «Bắc Thành» Thành chủ, niên kỷ còn trẻ, ước chừng hơn hai mươi, cùng với vị hôn thê dung mạo như hoa «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như, đã hiển hiển đại danh, mấy ngày nay cũng vừa may đến Thương Châu, gặp phải trường sát kiếp này.
Bởi vì «Nam Trại» lão Trại chủ Ngũ Cương Trung, «Bắc Thành» tân nhiệm Thành chủ Chu Bạch Tự, «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như võ công đều cực cao, lại rất ngưỡng mộ Gia Cát tiên sinh, chỉ cần Gia Cát tiên sinh có lời, bọn họ sẽ lập tức nghĩa bất dung từ. Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long mắt

thấy có được mấy trợ thủ võ công cao cường, trong lòng cũng không khỏi thoải mái thêm một chút, đồng thời đối với Gia Cát tiên sinh càng thêm cảm kích bất tận.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Đã như vậy thì chuyện không thể chậm trễ nữa. Hai vị tướng quân hãy đi chuẩn bị ngựa, chỉnh đốn quân đội. Lão phu sẽ phái người đưa thư cho Ngũ Trại chủ, Chu Thành chủ. Thiết tướng sau khi họ nhận được tin, sẽ lập lức đến tướng quân phủ. Thiết Thủ, con hãy đi theo Thời, Chu hai vị tướng quân đi.
Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long gật đầu tán thưởng. Thiết Thủ lại nói:
– Hai vị tướng quân đi trước chuẩn bị nhân thủ. Tại hạ tranh thủ đến «Thiết Huyết Đại Lao» xem xét tình hình một lượt.
Thời Chính Đông thấy người thanh niên này thập phần trầm tĩnh kiên nghị, không giống những thiếu niên tài cao khí ngạo, thật đúng là một trợ thủ cực tốt, liền vui mừng nói:
– Tốt lắm, tất cả đều nhờ Thiết huynh!
Chu Lãnh Long chỉ thấy Thiết Thủ tuổi trẻ, không thấy có điểm gì đặc biệt mà lại được liệt vào «Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ», tâm tưởng cho rằng Thiết Thủ ỷ trượng vào thanh danh của Gia Cát tiên sinh. Nay lại thấy lúc sự tình cấp thiết như vầy mà còn muốn đi tra xét chuyện đã qua, trong lòng vô cùng thắc mắc:
– Dù sao «Lĩnh Nam Song Ác» và Sở Tương Ngọc cũng đã đào ngục rồi, Thiết Thủ huynh đệ đi xem xét cũng tốt.
Ý như muốn nói:
«Ngươi đi hay không cũng thế thôi, chẳng có ích gì cả.» Gia Cát tiên sinh là người thế nào, lẽ nào không biết ý của Chu Lãnh Long.
Thế là lão mỉm cười nói:
– Đệ tử này của ta, đối với người, với việc gì cũng có cách nhìn rất khác. Chư vị nếu như thập phần tin tưởng lão phu, lão phu cũng thập phần tin tưởng y.
Mọi người nghe Gia Cát tiên sinh tán thưởng Thiết Thủ như vậy, tất cả đều không khỏi động dung.
—— oo —— Thiết Thủ đứng trước tòa «Thiết Huyết Đại Lao» sâm nghiêm ẩn mật. Gió tuyết không ngừng thổi. Hai hàng dấu chân trải dài sau lưng chàng. Bốn bề của tòa đại lao này khắp nơi đều là tuyết trắng. Ngẫu nhiên lắm mới có một cây cổ thụ. Thiết Thủ ngây người nhìn tòa đại lao đến xuất thần. Tòa đại lao này không biết chàng đã ra vào bao nhiêu lần rồi. Không biết bao nhiêu tội phạm đã bị chàng đích thân bắt vào trong đây. Có điều hễ vào bên trong, dù mọc cánh cũng khó thoát khỏi đây. Cho dù chết cũng khó thoát ra được, đúng là vĩnh bất phục hồi. Thiết Thủ lại nghĩ đến những cao

thủ bị mình bắt vào đây, trong lòng không khỏi ngầm ngầm thở dài.
«Thiết Huyết Đại Lao» vừa mới phát sinh đại án. Hiện tại những người trấn thủ ở đây đặc biệt nhiều. Nhưng những ngục tốt ai ai cũng biết Thiết Thủ cả, biết chàng là đầu lãnh bổ khoái, sai dịch chi vương, đương nhiên không dám thất lễ.
Thiết Thủ đi vào «Thiết Huyết Đại Lao», nhìn đông nhìn tây một hồi. Mấy tên ngục tốt cũng cảm thấy buồn bực, cùng chàng nhìn đông, nhìn tây một hồi.
Chợt Thiết Thủ lên tiếng hỏi:
– Lão Lưu, lúc Thẩm Vân Sơn cướp ngục ngươi cũng có mặt chứ?
Lão Lưu là một tiểu sai dịch, khi Thiết Thủ bắt được tội phạm đến thông tri cho nha môn, có gặp lão mấy lần. Đương nhiên biết được sự lợi hại của chàng, không dám không đáp, nói:
– Thiết đại gia, xin chào ngài ... lúc xảy ra chuyện, lão Lưu cũng đang ở đây. Tất cả đều rất rõ ràng.
Thiết Thủ nhìn lão cười:
– Vậy ngươi mau kể lại đi!
Lão Lưu liền kể luôn một mạch, kể chuyện Thẩm Vân Sơn dẫn tám kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ đó vào đại lao thế nào, sau đó lại dẫn theo «Lĩnh Nam Song Ác» và Sở Tương Ngọc ra thế nào. Lại nói chuyện Liễu thống lãnh khinh công thế nào, Điền thống lãnh oai thế ra sao. Nói đến đắc ý thập phần:
– ... Liễu Thống lãnh võ công thật tài giỏi, chỉ «phạch» một tiếng, đã vút qua mặt tiểu nhân, khi quay lại, ồ, thì người đã bay ra đến kia rồi ... nhưng Điền Thống lãnh lại càng giỏi hơn. Trời ơi ... ông ta nhảy như thế này này, băng tuyết đều bị giẫm vụn hết.
Nguyên lai, gã tưởng hai vị Thống lãnh này võ công tựa hồ đã xuất thần nhập hóa, chỉ sợ Thiết Thủ không tin, thế là khoa chân múa tay, làm động tác miêu tả, lại bổ sung tiếp:
– Lúc đó chúng tôi đều nghĩ, nếu không phải Điền Thống lãnh còn đi gặp vợ ... thì không chậm hơn Liễu Thống lãnh đâu.
Hình như bởi vì lão Lưu quê ở Sơn Đông, đồng hương với Điền Đại Thố nên đối với y xem trọng hơn Liễu Nhạn Bình mấy phần. Thiết Thủ đột nhiên sáng rực mắt hỏi:
– Điền Thống lãnh còn đi gặp vợ nữa sao? Sao ngươi biết được?
Trong lòng lấy làm kỳ quái, vì Điền Đại Thố không có nhắc đến chuyện này.
Lão lưu cười nói:
– Thiết đại nhân không biết rồi, lão bà của Điền Thống lãnh chính là muội muội của tôi ... Hì hì ... trước đây Điền Thống lãnh chẳng coi tôi ra cái gì, sau này muội muội tôi đến đây giúp việc, được ông ấy nhìn trúng. Còn nói

sẽ lấy muội muội tôi làm vợ, tuy nói là cưới, nhưng hai năm nay cũng chưa cưới được, có điều đối với đại cửu tử này, ông ta cũng rất tốt ...
Gã nói thập phần đắc ý, Thiết Thủ minh bạch nhất định Điền Đại Thố thường cho gã không ít lợi ích. Lúc này, chợt nghe lão Lưu gọi lớn:
– Muội tử, muội tử, mau đến đây gặp Thiết đại nhân!
Chỉ thấy một phụ nhân xách thùng cơm bằng gỗ bước ra từ trong ngục lao. Thiết Thủ đưa mắt nhìn một cái, suýt nữa thì bật cười thành tiếng. Lúc đầu chàng tưởng «lão bà» của Điền Thống lãnh phải là người ngũ phúc đoan trang, mới có thể ngăn cản Điền Đại Thố truy địch. Nay nhìn thấy muội tử của lão Lưu, thân hình to lớn, cổ họng to lớn. Duy chỉ có hai mắt là đầy đặn phong tình, e rằng Điền Đại Thố thích thị chính là ở điểm này. Có điều đôi mắt của thị quá to.
Phụ nhân này bước đến, há miệng than lớn:
– Xin chào Thiết đại nhân. Ai da, không xong rồi! Hôm qua có mấy người trốn ngục, hại Đại Thố phải cùng tướng quân đi bắt về rồi!
Phụ nhân này gọi Điền Đại Thố vô cùng thân thiết, nhưng Thiết Thủ không cảm thấy buồn cười. Đột nhiên chàng nghĩ ra một chuyện, quay sang hỏi lão Lưu:
– Ngươi nói sau khi Thắng Thống lãnh kêu thảm một tiếng, Thẩm Thống lãnh lập tức dẫn người đào tẩu?
Lão Lưu gật đầu:
– Vâng ạ!
Thiết Thủ lại hỏi:
– Thời gian trước sau không sai chứ? Ngươi thử nghĩ lại xem?
Lão Lưu nghĩ ngợi một hồi rồi nói:
– Không sai đâu! Ngài cứ thử hỏi bọn họ xem!
Mấy ngục tốt bên cạnh cũng đều lên tiếng tán đồng lời của lão Lưu:
– Kỳ thực giao tình của Thẩm Thống lãnh và Thắng Thống lãnh cũng không đến nỗi nào.Thắng Thống lãnh tính tình hơi nóng một chút, chuyện đánh nhau cũng không khỏi xảy ra. Trước đây Thắng Thống lãnh không phải đã đánh nhau với Liễu Thống lãnh một trận sống chết là gì? Thẩm Thống lãnh cũng từng đánh nhau với Điền Thống lãnh. Đánh từ trong lao ra đến tận bên ngoài bãi tuyết.
Nhưng họ đều thu tay lại đúng lúc, làm sao giống lần này ... Thẩm Thống lãnh quá tuyệt tình ...
Thiết Thủ «ồ» lên một tiếng:
– Bọn họ thường đánh nhau lắm hả?
Lão lưu thở dài:
– Mấy vị Thống lãnh này, tính tình không được tốt lắm. Có lúc chúng tôi cũng bị dính một hai quyền, nằm nhà cả nửa tháng. Quá nửa là bị Thắng

Thống lãnh. Bây giờ xem như ...
Gã vốn muốn nói:
«Bây giờ Thắng thống lãnh đã chết rồi.» Nhưng mới vừa nghĩ đến đã chợt nhớ là không nên nói.
Thiết Thủ lẽ nào không biết điều này, những lời này của lão Lưu làm chàng nảy ra mấy nghi vấn trong lòng. Nhất thời chưa thể đả khai được. Cứ cảm thấy Điền Đại Thố và Liễu Nhạn Bình có chút gì không đúng, nhưng ngay lập tức không thể nói ra được. Đoạn liền bảo lão Lưu mở cửa «Thiết Huyết Đại Lao» để chàng tự thân vào tra xét.

Hồi 9
Phân Kim Bái Phật

Từ Thương Châu đi Xích Luyện Phong ước chừng khoảng bốn năm trăm dặm dường. Chỉ cần ba ngày là đến nơi. Vì thế không cần mang nhiều ngân lượng, thực phẩm, nước uống, ngựa. Thậm chí cả trại ngủ, đèn đuốc, áo che mưa cũng không cần chuẩn bị.
Trước cửa Tướng quân phủ Thương Châu. Bốn chục tráng hán oai phong lẫm lẫm đứng trước mặt Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long hai vị đại tướng. Bốn mươi người này ai ai cũng anh dũng hữu thần. Không phải là bộ tướng đã cùng Thời, Chu hai vị Tướng quân vào sinh ra tử nơi sa trường, thì cũng là cao thủ do đích thân hai người huấn luyện. Đây có thể nói là những thuộc hạ tinh nhuệ nhất của Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long hai vị Đại tướng, cũng có thể nói, đây là đội quân anh dũng thiện chiến nhất Thương Châu thành. Những người này ít nhất cũng có một hai sở trường, có một hai tuyệt kỹ đặc biệt.
Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long chỉ cầu bắt được Sở Tương Ngọc, tự nhiên không để họ mặc y phục quân lính, tránh khỏi đả thảo kinh xà. Mệnh lệnh hạ xuống, tất cả nhất loạt đều phục dân trang. Bốn mươi người này, từ thư sinh, kiệu phu, khất cái ... đến cả ngư phủ cũng có.
Thiết Thủ nhìn đại đội binh sĩ, trong lòng cũng không khỏi thầm tán thưởng. Thời Chính Đông đỉnh đỉnh đại danh «Thương Châu Trấn Phủ Tướng Quân», quả nhiên điều giáo hữu phương, dưới trướng không có kẻ bất tài. Còn Chu Lãnh Long tuy là phó tướng, nhưng khí độ ngùn ngụt, quyết không kém so với Thời Chính Đông bao nhiêu.
Thời, Chu hai người chia quân số thành ba đội. Hai mươi người giả làm đoàn bảo tiêu, làm chủ lực. Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long giả làm hai lão phú thương. Ngũ Cương Trung cải trang thành tiêu sư, còn Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như giả dạng làm một cặp công tử, tiểu thư, kim chi ngọc diệp.
Phó đội gồm có:
ba khiếu hóa tử, hai kẻ bán thuốc rong, một vị toán mệnh tiên sinh, bốn người khiêng kiệu – tổng cộng mười người. Bên trong kiệu chính là Điền Đại Thố, y chính là đội trưởng đội này. Nhiệm vụ là đi sau chủ lực bảy tám dặm, nếu như có chuyện xảy ra sẽ kịp thời tiếp ứng.
Đội còn lại gồm có:
hai văn sĩ, hai tiều phu, một người gánh hàng thuê, một ngư phủ, hai đạo sĩ,

một lang trung, một lão bộc già. Lão bộc dẫn theo một bệnh nhân. Bệnh nhân chính là đội trưởng của đội này – Liễu Nhạn Bình. Nhiệm vụ là đi trước chủ lực bảy tám dặm, thám sát tình hình.
Lúc này «Nam Trại» lão trại chủ Ngũ Cương Trung, «Bắc Thành» thiếu Thành chủ Chu Bạch Tự và «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như đã gặp gỡ chào hỏi Thiết Thủ.
Thiết Thủ thấy người được xưng là «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi» Ngũ Cương Trung này niên kỷ đã quá thất tuần, nhưng càng già càng tráng kiện, gương mặt hồng hào, ngân tu bạch phát vô cùng oai phong, mới nhìn cũng biết là cao thủ kiêm thông nội ngoại công phu. Lần này Ngũ Cương Trung xuất môn du hiệp chỉ dẫn theo hai thuộc hạ trong Nam Trại. Hai người này trong võ lâm cũng có thể xem là có chút danh tiếng. Một người là «Hắc Sát Thần» Tiết Trượng Nhị, người kia là «Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên. Một người cao to khôi vĩ, sử táng môn bổng dài trượng hai, thần lực kinh nhân. Một người đầu khỉ mắt chuột, thân hình thấp lùn, sử đôi liễu diệp đao chuyên công hạ bàn địch nhân.
Còn «Bắc Thành» Thành chủ Chu Bạch Tự tuy niên kỷ trẻ trung nhưng thần khí an nhiên tự tại, mục quang sắc tựa đao kiếm, gương mặt tuấn tú phong lưu, nhưng không thị tài mà tự kiêu. Hiển nhiên đã từng lăn lộn trong gió cát giang hồ nhiều năm, nhưng tuyệt không vì đó mà mất đi tráng trí lăng tiêu của tuổi trẻ.
«Tiên Tử Nữ Hiệp » Bạch Hân Như mặt mày thanh tú, da trắng như tuyết, thân hình thướt tha dịu dàng, giữa hai hàng lông mày ẩn hiện anh khí, chẳng trách người giang hồ đều nói Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như là một đôi ngọc bích của võ lâm.
Bọn Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như, Ngũ Cương Trung sơ kiến Thiết Thủ, càng vô cùng kinh ngạc. Chỉ thấy thanh niên nhân này ẩn tàng khí độ của một võ lâm tông chủ, cử chỉ u nhàn đạm nhã. Ai ai cũng nghĩ người được xưng là Thiết Thủ, chắc hẳn phải mặt mũi lầm lì, ánh mắt lúc nào cũng quắc lên. Gặp rồi mới biết, Thiết Thủ là một thanh niên nhân khiêm cung hữu lễ, ôn hòa phong nhã như vậy.
Mọi người gặp nhau, hàn huyên mấy câu, rồi lập tức lên đường. Bọn Thiết Thủ thấy đội ngũ chỉnh tề, có hàng có lối, trong lòng cũng thầm thán phục hai người Thời Chính Đông, Chu Lãnh Long.
Chúng nhân cưỡi ngựa không ngừng nghỉ. Truy đuổi bốn ngày, đã đi được ba bốn trăm dặm. Thám tử hồi báo, một ngày trước bọn Sở Tương Ngọc vẫn còn ở vùng phụ cận. Mọi người biết đã sắp đến Xích Luyện Phong, cũng biết sắp đuổi kịp Sở Tương Ngọc, vì thế đều không dám chậm trễ, gia tăng giới bị, tăng tốc đuổi theo.
Hôm nay, đã đuổi đến gần Hổ Vĩ Khê, cách Xích Luyện Phong «Liên Vân

Trại» chỉ bảy tám chục dặm. «Phi Yến» Liễu Nhạn Bình và mười người nữa đến đây đầu tiên. Đoàn người vì đã đi liên tục mấy ngày nên vô cùng mệt mỏi. Thêm vào Thời Chính Đông cũng có lệnh, khi đến gần «Liên Vân Trại» năm mươi dặm thì tập hợp ba đội, đề phòng địch nhân thừa cơ tập kích. Vì thế Liễu Nhạn Bình cũng thấy không cần vội vã.
Ở Hổ Vĩ Khê có một tiểu thôn khoảng hai trăm nhân khẩu, cũng không có gì ăn cả. Liễu Nhạn Bình dặn dò thủ hạ gia tăng cẩn thận, nhưng vì gió to tuyết lớn nên đành ra lệnh cho mọi người vào một tửu điếm nhỏ, nghỉ ngơi đợi quân chủ lực.
Nơi này cũng có xe lừa, xe ngựa nhưng nói chung cũng chỉ có người giàu mới có mà ngồi. Những người nghèo chỉ dựa vào đôi chân đi bộ, từ tòa thành này sang tòa thành khác. Thời buổi loạn lạc, giữa đường gặp cướp là chuyện hết sức bình thường. Bởi vậy, một đoàn mấy người nghề nghiệp bất đồng đi với nhau cũng không phải chuyện lạ.
Bây giờ Liễu Nhạn Bình trông giống như một bệnh nhân. Một lão bộc đỡ bên. Một lang trung chăm sóc. Ngoài ra còn có một người gánh hàng thuê, hai văn sĩ, hai tiều phu, hai ngư phủ, hai đạo sĩ. Ngoại trừ mấy câu nói ngẫu nhiên, xem ra thì giống như là một đoàn người đi với nhau để phòng cướp. Ai biết được họ lại là những hảo hán đứng đầu trong quân đội Thương Châu?
Liễu Nhạn Bình thầm dặn dò thuộc hạ chỉ được gọi ít rượu, uống cho ấm người, tuyệt không được say rượu làm càn.
Thuộc hạ của Thời Chính Đông đâu phải là nhân vật tầm thường. Mỗi lần ăn uống nơi dã điếm, tửu lâu đều phải dùng ngân châm thử trước, phát hiện không có độc mới bắt đầu ẩm dụng.
Chưởng quầy và tiểu nhị thấy một đoàn mười hai khách nhân, vội vàng đi ra tiếp đón. Lão chưởng quầy ước chừng năm chục tuổi, thấy Liễu Nhạn Bình có vẻ là con nhà phú quý, càng thêm trọng vọng chiêu đãi. Chỉ thấy lão chưởng quầy sắc mặt vàng vọt, quát gọi ba gã tiểu nhị khỏe mạnh vác ra ba hũ rượu lớn, đặt trên bàn cho khách nhân.
Liễu Nhạn Bình đưa mắt nhìn một cái. Một người liền lấy ra một cây ngân châm, nhúng vào kiểm tra, thấy không có độc, mọi người đều lấy làm yên tâm.
Những người trong quân đều yêu rượu như mạng, bây giờ được Thống lãnh cho phép uống rượu để giữ ấm, trong lòng tự nhiên đại hỉ. Một quân sĩ giả làm tiều phu nhấc hũ rượu lên uống một hơi dài. Chỉ thấy hương thơm ngào ngạt, liền đưa cho một binh sĩ khác giả làm ngư phủ ngửi thử.
Liễu Nhạn Bình là tướng lĩnh từng thân kinh bách chiến, đột nhiên cảm thấy máu huyết sôi trào, tựa hồ như sắp có chuyện xảy ra, lại như có chút gì bấp bênh, nhưng cũng không tìm ra điểm nghi vấn là gì? «Phi Yến» Liễu Nhạn

Bình là nhân vật hết sức tỉ mỉ cẩn thận, liền không động thanh sắc, ngồi yên định thần, tai nghe tám phương, mắt nhìn bốn hướng, cẩn thận phòng bị.
Lão chưởng quầy mặt mày hớn hở bê một hũ rượu đến.
Mọi người cũng gọi thêm một ít đồ nhắm. Con sâu rượu trong bụng bắt đầu động đậy, đã thử qua trong rượu không có độc, nên ai cũng yên tâm. Một binh sĩ đóng giả người gánh hàng thuê tiếp lấy hũ rượu, thấy niêm phong còn chưa bị bóc.
Lão chưởng quầy cười nói:
– Đại gia mời dùng trà, đây là «Trúc Diệp Thanh» do bổn hiệu tàng trữ lâu năm, khẳng định đại gia sẽ vừa ý.
Gã binh sĩ kia vui mừng khôn tả.
Liễu Nhạn Bình đột nhiên cảm thấy bất an, dường như đã tìm ra manh mối, đanh định cản trở. Tên kiệu phu đã thuận tay bóc niêm phong. Lão chưởng quầy đã lùi ra xa. Chỉ nghe từ trong hũ rượu phát ra một loạt tiếng «phụt phụt phụt ...», gã binh sĩ kêu lên thảm thiết, lập tức gã xuống. Trên mặt, trên thân đã cắm ít nhất hai mươi ngọn đoản tiễn.
Nguyên lai, hũ rượu này chính là một hộp tên. Sau khi mở niêm phong lập tức phát động cơ quan. Đáng thương cho tên binh sĩ đóng giả người gánh hàng thuê, y làm sao tránh nổi? Hai đạo sĩ ngồi cùng gã thấy vậy lập tức vung tay lên đánh ra một hồi, đánh rơi bảy tám mũi đoản tiễn. Một đạo sĩ bởi xuất thủ hơi chậm nên đã trúng phải một ngọn đoản tiễn.
Chúng nhân nhất thời đại loạn, lục tục bạt đao bạt kiếm. Bởi những người này không muốn để lộ thân phận, vì thế đao kiếm đều phải giấu kỹ sau lưng. Khi muốn lấy ra, thì phải cởi áo mới được. Lúc này, ba tên tiểu nhị đã cầm đao trong tay, một đao bổ xuống.
Một binh sĩ đóng giả làm ngư phu, đầu lập tức bị chém làm hai mảnh. Một văn sĩ khác vội vàng đưa tay lên đỡ. Một tiếng «phập» vang lên, cả cánh tay đã rơi xuống đất. Lão lang trung thập phần cơ cảnh. Người vừa nhích ra tránh được một đao, kiếm đã cầm chắc trong tay, cùng tên tiểu nhị đánh nhầu một lượt.
Một gã binh sĩ giả làm tiều phu rút búa ra định phản kích. Đột nhiên cảm thấy đầu váng mắt hoa, lảo đảo không vững. Một ngư phủ cũng bạt đao xông lên, nhưng chỉ kêu được một tiếng rồi ngã xuống đất.
Lão chưởng quầy đột nhiên rút ra hai ngọn đoản đao, nháy mắt đã kết liễu hai sinh mạng.
Trong nháy mắt, do bất cẩn mà tổ của Liễu Nhạn Bình đã mất đi bốn mạng, bị thương một người. Tiều phu và ngư phủ vừa bị lão chưởng quầy giết hiển nhiên là đã trúng phải độc trong rượu. Nguyên lai trong rượu tuyệt không có độc, nhưng trong hương rượu lại có mê hương. Bọn này quyết không phải kẻ tầm thường.

«Bách!» Lão chưởng quầy đã rút ra hai lưỡi đao lao đến tấn công văn sĩ vừa bị cụt tay, định giết nốt y cho rảnh tay.
Liễu Nhạn Bình thân như yến tử, chớp mắt đã đứng chặn trước mặt lão chưởng quầy. «Choeng» một tiếng, miến đao quấn quanh hông đã bạt ra. Miến đao múa lượn, chớp mắt đã công ra mười tám đao liên tiếp!
Lão chưởng quầy cả kinh thất sắc, liên tiếp lui mười tám bộ mới tránh khỏi được mười tám đao của họ Liễu. Lão chưởng quầy giờ mới biết gặp được đối thủ chính, liền không dám phân thần, hai lưỡi đao giương lên, nháy mắt đã phản kích ba mươi sáu đao!
Liễu Nhạn Bình thấy đao cản đao, thấy chiêu tiếp chiêu, tiếp đủ ba mươi sáu chiêu, trong lòng liền sáng tỏ, vội hét lớn:
– Ngươi là gì ở «Liên Vân Trại»?
Đao thế đột nhiên biến đổi, một đao bổ xuống, đao phong phá không. «Chát» một tiếng vang lên, sau đó còn có tiếng «oong oong» đọng lại. Sau khi đao xuất ra, lực đạo còn khiến miến đao rung động không thôi!
Lão chưởng quầy thoạt nhìn, biết ngay thứ đao pháp này vừa lăng lệ vừa khoái tốc, tuyệt không dễ tránh khỏi. Chỉ thấy lão đưa song đao lên chặn đỡ đao của Liễu Nhạn Bình,cười cười nói:
– Hảo nhãn lực. «Liên Vân Trại» Bát Trại chủ chính là ta.
Lúc này đơn đao và song đao đã tiếp xúc, lão chưởng quầy bị chấn tới mức suýt đánh rơi cả hai lưỡi đao.
Liễu Nhạn Bình cũng cảm thấy hổ khẩu tê rát. «A» lên một tiếng nói:
– Ngươi là «Song Nhận Sưu Hồn» Mã Chưởng quầy?
Lão chưởng quầy cười lạnh:
– Đúng vậy!
Đoạn đưa song nhận đao lên tấn công mãnh liệt.
Nguyên lai «Liên Vân Trại» là tổ chức thổ phỉ lợi hại nhất một dải Thương Châu, nhân số có đến bốn năm trăm, tổng cộng có chín vị Trại chủ. Đứng hàng thứ tám là «Song Nhận Sưu Hồn». Hắn họ Mã, nguyên làm nghề chưởng quầy nên người trong giang hồ đều gọi là Mã Chưởng quầy. Gọi mãi thành quen, đến nỗi ngay cả cái tên của hắn cũng quên cả rồi. Các Trại chủ «Liên Vân Trại» tự nhiên là võ công người này cao hơn người kia. Tên «Mã Chưởng quầy» này cũng có thể nói là thuộc hàng võ công cao cường phi thường rồi.
Năm binh sĩ còn chưa bị thương, người nào người nấy thập phần dũng mãnh, vây lấy ba tên «tiểu nhị». Ba tên này tất cũng phải thuộc hàng đầu mục trên «Liên Vân Trại», võ công không kém.
Hai bên đánh nhau độ nửa tuần trà, văn sĩ cụt tay cũng nhảy vào tham chiến, đâm vào sau lưng tên «tiểu nhị» một đao, tên đó lập tức chết ngay.
Một tên khác thấy vậy đại nộ, vung đao bổ thẳng vào ngực văn sĩ.

Bởi đã cụt tay, né tránh không kịp nên văn sĩ đã trúng gọn một đao, nhưng thanh đao của y cũng đã cắm gọn vào tiểu phúc của tên «tiểu nhị». Lưỡng bại câu thương!
Còn lại một tên duy nhất, tâm hoảng ý loạn, bị một binh sĩ đá cho ngã nhào. Bốn người kia lập tức lao đến giết luôn đi.
«Song Nhận Sưu Hồn» Mã Chưởng quầy và «Phi Yến» Liễu Nhạn Bình ác đấu bảy tám chục chiêu, chỉ thấy đối phương khinh công phiêu hốt khinh linh, hai lưỡi đao của hắn không thể nào chạm được vào một chéo áo của y, trong lòng hốt hoảng vô cùng. Liễu Nhạn Bình chợt thấy bên ngoài có tiếng chân chạy vào, biết viện thủ của Mã Chưởng quầy đã đến, lập tức hô lớn:
– Kiên thủ ở đây. Chia nhau cự địch.
Năm binh sĩ kia đều là hảo hán một chọi được mười, lâm nguy bất loạn. Mỗi người liền tìm chỗ kín đáo cạnh cửa để mai phục.
Quả nhiên «bình bình» một tiếng, từ ngoài cửa xông vào ba tên sơn tặc. Hai gã binh sĩ thủ ở trước cửa võ công rất khá, xuất kỳ bất ý giết luôn cả ba. Tiếp đó lại có thêm bốn tên nửa xông vào, cũng bị hai gã một đao kết liễu.
Lũ sơn tặc thấy không vào được cửa lớn, liền nghĩ đến chuyện xông vào từ cửa sổ. Tửu điếm này tổng cộng có ba cửa sổ. Chúng vừa từ cửa sổ nhảy vào, ba binh sĩ liền lập tức động thủ. Lại có thêm năm tên nữa nạp mạng. Lũ sơn tặc thấy vậy không dám xông vào nữa, chỉ đứng bên ngoài hò hét, ít nhất cũng phải trên ba mươi tên.
Mã Chưởng quầy thấy người của mình không xông vào được, trong lòng hoảng loạn thầm nhủ:
"Mình ta làm sao chống lại cả bọn này!".
Liễu Nhạn Bình gặp phải thế công mãnh liệt, nhưng y thập phần trầm trọng, trấn định ứng phó.
Mã Chưởng quầy tâm hoảng ý loạn, thất thủ để lưỡi đao trong tay hữu cắm vào cột nhà, vội vàng rút về. Nhưng tay tả của Liễu Nhạn Bình đã dùng «Ưng Trảo» chộp lấy cổ tay của Mã Chưởng quầy, tay hữu huơ đao chém mạnh.
«Song Nhận Sưu Hồn» máu phun thành vòi, kêu lên thảm thiết:
– Ngươi ... ngươi ... chớ đắc ý ... cửu đệ ... đến ... ngươi chạy không thoát đâu ...
Nói chưa dứt câu thì đã ngã xuống chết tốt.
Liễu Nhạn Bình thập phần kinh hãi, nếu ba bốn chục tên ngoài kia nhất tề xông vào, e rằng năm binh sĩ kia không được may mắn như vừa nãy nữa. Lúc này chúng chưa thể tấn công là vì không hiểu binh pháp, hơn nữa đầu mục đều đã chết hết, không biết nên làm gì. Một khi «Liên Vân Trại» Cửu Trại chủ «Bá Vương Côn» Vân Thiên Long đến, một mặt chỉ huy hành sự, một mặt đích thân cầm chân y, năm binh sĩ kia sẽ lập tức mất mạng. Năm

binh sĩ mà chết, đối phương sẽ quần công bản thân y, lúc đó chỉ sợ hung đa cát thiểu. Liễu Nhạn Bình biết tình thế giờ đã như ngàn cân treo sợi tóc, không đột vây thì còn đợi đến lúc nào?
Liễu Nhạn Bình đang định phát lệnh xông ra, chợt nghe thấy tiếng huyên náo liền ngó ra cửa quan sát. Trong lòng chợt thầm kêu khổ. Thì ra lại có thêm hơn mười tên sơn tặc nữa đang đến. Dẫn đầu là một đại hán cao lớn, mặt mũi như Trương Phi, tay xách đồng côn dài trượng hai. Không phải là Vân Thiên Long thì là ai?
Liễu Nhạn Bình trong lòng vô cùng lo lắng. Sinh tử của cá nhân là chuyện nhỏ, nhưng an nguy của toàn quân mới là chuyện lớn. Tổ của y phụ trách dò đường, vạn nhất chết hết ở đây, hơn nữa đối phương còn lợi dụng thi thể để đặt bẫy, ám toán bọn Thời Chính Đông tướng quân, không phải toàn quân sẽ lâm nguy sao? Sau giây lát do dự, Liễu Nhạn Bình hô lớn:
– Xông ra, chạy được người nào thì chạy, trở về báo cáo cho tướng quân biết!
Năm binh sĩ liền hét lớn một tiếng, đạp cửa xông ra ngoài.
Vân Thiên Long mới đến chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chợt thấy bên trong có người xông ra cũng hơi bị sững người lại. Nhưng đám lâu la thấy có Trại chủ ở đây, dũng khí liền tăng lên rất nhiều. Chúng đồng loạt lao lên vây năm binh sĩ lại.
Liễu Nhạn Bình múa đao như gió, giết chết năm tên lâu la.
«Bá Vương Côn» Vân Thiên Long cũng một côn đập chết một binh sĩ bên Liễu Nhạn Bình, chuyển thân quay sang tấn công y.
Liễu Nhạn Bình đao pháp khinh linh, nhưng côn thế của Vân Thiên Long cũng thập phần trầm trọng, nhất thời khó phân thắng bại. Sau lưng lại có thêm bảy tám tên lâu la, thừa cơ đánh trộm Liễu Nhạn Bình. Liễu Nhạn Bình miễn cưỡng chiếm thế thượng phong nhưng muốn giết bọn chúng cũng không phải chuyện dễ.
Bốn binh sĩ còn lại lực chiến hơn ma mươi tên sơn tặc, tình thế nguy cấp phi thường. Cả bốn tuy đều là tay hảo thủ tuyển chọn của Thời Chính Đông, nhưng bốn địch ba mươi, e rằng cũng khó tri trì nổi.
Lại thêm một binh sĩ nữa trúng phải độc thủ kêu thảm thiết. Liễu Nhạn Bình thấy không thể xông ra, nếu đánh tiếp ắt sẽ chết hết chứ chẳng nghi. Y liền hét lớn ra lệnh trở vào tửu điếm, chuẩn bị tử thủ. Liễu Nhạn Bình đơn đao đoạn hậu, trảm sát ba tên lâu la, những tên khác nhất thời không dám lao lên.
Vân Thiên Long nội lực hùng hậu, nhưng khinh công cực kém. Đợi hắn xông lên kịp thì Liễu Nhạn Bình và ba binh sĩ đã lùi được vào trong tửu điếm rồi. Vân Thiên Long nào chịu bỏ qua, xuất lĩnh lâu la xông lên tấn công.
Liễu Nhạn Bình thầm nhủ:

“Lần này tính mạng coi như xong”, đoạn trấn định tinh thần, một mình thủ ở cửa trước.
Vân Thiên Long cũng không công vào được.
Ở ba cửa sổ, lũ lâu la sơn tặc không ngừng tấn công, nhưng ba gã binh sĩ đã nấp vào chỗ tối, khung cửa lại hẹp chỉ một người vào được. Vì thế vào một tên là bị chém chết một tên, trong nhất thời lũ lâu la «Liên Vân Trại» cũng không xông vào được, ngược lại còn bị chết mất bảy tám tên.
Hai bên đánh nhau đã lâu như vậy, Liễu Nhạn Bình cho rằng chủ lực đã phải đến lâu rồi. Chỉ cần họ đến, hai ba chục tên sơn tặc này đâu có nghĩa lý gì?
Nhưng đợi đã hơn nửa canh giờ, Thời Chính Đông và Chu Lãnh Long vẫn chưa đến, Liễu Nhạn Bình cũng thầm kinh hãi trong lòng. Chợt nghĩ đến chuyện «Liên Vân Trại» chỉ phái Bát Trại chủ và Cửu Trại chủ đến đón đầu đội của y, tất nhiên đoàn người của chủ tướng cũng sẽ gặp định thủ lợi hại hơn gấp bội. Nghĩ đến đây, bất giác mồ hôi tuôn ra như tắm, chỉ mong chi trì được thêm một khắc nữa là tốt lắm rồi.
Chợt nghe tiếng «rầm rầm» liên tiếp, căn tiệm đã bị sập một góc lớn. Thì ra «Bá Vương Côn» Vân Thiên Long không đánh vào được, trong lòng tức giận, liền dùng đồng côn đập gãy một cây cột lớn. Tửu điếm vừa sập, đám sơn tặc đã tràn vào.
Liễu Nhạn Bình hơi hốt hoảng, xem ra chỉ còn con đường liều mạng. Một mình y cự với Vân Tiên Long và mười hai tên lâu la. Ba binh sĩ kia cũng bị mười sáu, mười bảy tên lâu la vây vào giữa.
—— oo —— Bọn Liễu Nhạn Bình gặp nguy khốn thì bên Điền Đại Thố cũng chẳng hơn gì.
Nhóm của Điền Đại Thố là hậu bị chủ lực. Tổng cộng có mười một người, gồm có ba người giả làm khiếu hóa tử, hai kẻ bán thuốc rong, một vị toán mệnh tiên sinh, bốn gã kiệu phu. Điền Đại Thố chính là người ngồi trong kiệu.
Bởi Thời Chính Đông đã có dặn dò:
«Khi đến gần «Liên Vân Trại» năm chục dặm thì toàn quân sẽ tập hợp», vì vậy Điền Đại Thố liền thúc giục mọi người, gia tăng tốc độ để đuổi kịp chủ lực. Lúc này, họ đang đi qua một khu rừng. Điền Đại Thố chỉ những vết chân còn mới trên tuyết, cười ha hả nói:
– Các ngươi xem những vết chân này, hẳn Thời tướng quân mới đi qua không lâu, xem ra chúng ta sắp đuổi kịp họ rồi.
Trong mười người đi theo Điền Đại Thố, có một người đóng giả làm vị toán mệnh tiên sinh. Đó chính là «Nhật Thượng Tam Can» (Mặt trời lên ba con sào) Sầm Kỳ Tàng. Nguyên gã vốn là phi tặc ở Triết Giang, sau này bị Thời Chính Đông bắt được. Bởi niệm tình gã còn chưa có tội ác gì đáng kể, vả lại cũng thích tình tình cẩn thận, thông minh của Sầm Kỳ Tàng nên Thời Chính

Đông đã lưu gã lại làm thị vệ bên mình. Lần này an bài cho Sầm Kỳ Tàng đi với Điền Đại Thố, chính là để làm tham mưu cho gã, bởi ai cũng biết Điền Đại Thố là kẻ thô lỗ nóng nảy.
Sầm Kỳ Tàng được giang hồ gọi là «Nhật Thượng Tam Can» bởi bốn nguyên nhân. Thứ nhất, Sầm Kỳ Tàng giỏi nhất là khinh công, nghe đồn gã có thể nhảy qua được ba cây gậy trúc nối liền nhau. Thứ hai, vũ khí của Sầm Kỳ Tàng cũng là gậy trúc. Tấm vải ghi chữ «Thần Toán Tử» mà gã đang cầm, chính là được treo trên vũ khí thường ngày của gã. Thứ ba, Sầm Kỳ Tàng thích nhất là ngủ, thường thường ngủ đến lúc «mặt trời lên ba con sào» mới ra khỏi giường.
Thứ tư, cái tên Sầm Kỳ Tàng, đọc lên rất giống với «ra khỏi giường», với «Nhật Thượng Tam Can» (mặt trời lên ba con sào) nghe rất phối hợp. Gã này trên giang hồ cũng có được chút tiếng tăm nhỏ, võ công không tồi, rất được Thời Chính Đông xem trọng.
Sầm Kỳ Tàng cẩn thận xem xét các dấu chân trên tuyết, chau mày nói:
– Điền đại Thống lãnh, nhân mã Thời Tướng quân dẫn theo bất quá cũng chỉ hai mươi người, thêm vào Thiết đại nhân, Ngũ Trại chủ, Chu Thành chủ, Bạch nữ hiệp nữa thì cũng không quá ba mươi người, làm sao có nhiều dấu chân như vậy được. Hơn nữa, dấu chân ở đây có hai loại. Một loại vết tích đã mờ nhạt, hầu hết đã bị tuyết che lấp, loại thứ hai còn rất mới, như là vừa có người đi qua vậy.
Lẽ nào sau lưng trung quân còn có một đám người khác nữa sao?
Điền Đại Thố là người thô lỗ, ghét nhất là phải suy nghĩ. Y mất kiên nhẫn nói:
– Đi đi đi, có mấy tên tiểu mao tặc, lẽ nào chúng ta lại sợ chúng?
Sầm Kỳ Tàng nói:
– Tiểu mao tặc thì không sợ, chỉ sợ ...
Một gã binh sĩ đóng giả kiệu phu, ngoại hiệu «Cửu Vĩ Hồ» Bộc Lỗ Chực cười cười nói:
– Lão Sầm, sao ngươi đa nghi thế? Thử nghĩ mấy tên tiểu mao tặc gặp phải Thời Tướng quân, không phải là tự chui đầu vào chỗ chết sao?
Sầm Kỳ Tàng vẫn chau mày nói:
– Chỉ sợ Thời Tướng quân cũng gặp phiền phức rồi ...
Điền Đại Thố tức giận quát:
– Sợ thì về nhà với mẹ đi!
Đoạn thúc giục mọi người lên đường, dẫn đầu cả đoàn đi vào khu rừng:
– Chúng ta đang đi bắt giặc, giặc tự tìm đến chúng ta thì càng tốt.
Sầm Kỳ Tàng nhăn mặt nói:
– Cẩn thận một chút thì tốt hơn, «Liên Vân Trại» không giống như lũ phỉ đồ bình thường ...

Chợt nghe tiếng «vù vù», tên liền bay đến như mưa.
Điền Đại Thố dẫn đầu toàn quân, hoàn toàn không phòng bị, mắt thấy sắp bị tên cắm vào như nhím. Sầm Kỳ Tàng liền dùng gậy trúc quét ra một lượt, đánh rơi bảy tám chục mũi tên. Điền Đại Thố hét lớn một tiếng, vận dụng «Phân Kim Thần Công», những mũi tên bắn vào người y, đều rơi lã chã xuống đất, không bị thương chỗ nào hết.
Đợt ám tiễn này chủ yếu nhằm vào Điền Đại Thố. Một phần nhỏ bắn vào các binh sĩ đi theo. Mấy gã binh sĩ tuy không có sự phòng bị, nhưng đều lâm nguy bất loạn, một mặt né tránh ám tiễn, một mặt bạt xuất vũ khí. Tuy nhiên cũng có một binh sĩ giả làm kiệu phu vì động tác hơi chậm nên đã trúng tiễn tử vong.
Điền Đại Thố biết rõ nếu tiếp tục thế này, địch ám ta minh, địch công ta thủ, chắc chắn sẽ bị bắn cho thành nhím cả. Thế là gã liền hét lớn một tiếng, huy động song chưởng phi thân vào nơi có nhiều tên bắn ra nhất.
Điền Đại Thố ngoại hiệu «Phân Kim Thủ», võ công tuyệt không tầm thường, song chưởng của y phát ra sắc vàng lóng lánh, bảo hộ trước mặt. Tuyệt nhiên không có một mũi tên nào làm bị thương y được, dù có bắn trúng người y thì cũng đều rơi hết xuống đất.
Điền Đại Thố vừa xông vào, những kẻ bên trong lập tức bỏ cung bạt đao. Nhưng chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, năm sáu tên lâu la đã bị «Phân Kim Thủ» của Điền Đại Thố đánh chết.
Điền Đại Thố xông vào đánh bọn bắn cung, chín gã còn lại cũng chia nhau lao vào những nơi có cung tiễn phát ra, tìm những tên cung thủ của địch, chém giết một hồi.
Đột nhiên, có tiếng «bịch bịch», từ trên cây có vô số đại hán nhảy xuống, người chưa chạm đất thì đao đã bay ra. Một binh sĩ giả làm kiệu phu nhất thời bất cẩn, lập tức đầu rời khỏi thân, Một gã khác giả làm khiếu hóa tử cũng dính một đao, máu chảy như suối.
Điền Đại Thố tuy thô lỗ, nhưng thập phần trọng nghĩa. Hơn nữa gã lại thân chinh bách chiến, có trận nào mà chưa từng thấy qua. Chỉ thấy gã dùng «Phân Kim Thủ» đánh chết mấy tên lâu la rồi hét lớn:
– Mọi người tụ lại một chỗ, cùng nhau tác chiến!
Bởi Điền Đại Thố thấy địch nhân ít nhất cũng phải năm sáu mươi tên, bên gã thì chưa đến mười người. Nếu như phân tán ra, chỉ sợ địch nhân càng dễ giết dần từng người một, nên gã mới ra lệnh cho mọi người tập trung lại.
Đúng vào lúc này, đột nhiên có tiếng cười:
– Ha ha ha ...
Từ trên cây cao nhảy xuống một người thân vận hồng bào, tóc ẩn hiện mầu xanh lục, mặt đầy râu ria, khí thế vô cùng. Người này tay cầm hai sợi xích sắt của phạm nhân, mỗi sợi ít nhất cũng tới hai ba chục cân, hai sợi hợp lại e

rằng tới sáu chục cân mà hắn cầm nhẹ nhàng như không có gì, xích sắt vung lên một cái:
– Xem Câu lão gia của «Liên Vân Trại» thu thập các ngươi đây!
Điền Đại Thố chấn động trong lòng. Chín Trại chủ của «Liên Vân Trại» người nào cũng lợi hại vô cùng. Gã Lục Trại chủ này ngoại hiệu «Thiết Gia» (gia là sợi xích), lại gọi là «Hồng Bào Lục Phát», tên gọi Câu Thanh Phong, võ công theo đường cương mãnh. Hai sợi xích sắt trên tay hắn không biết đã sát hại bao nhiêu võ lâm cao thủ. Bất kỳ loại binh khí nào chạm phải xích sắt của gã đều không bay thì gãy, nếu vô phúc bị gã quấn phải thì e rằng tính mệnh cũng chẳng còn.
Chỉ thấy Câu Thanh Phong quất liền hai xích, đập nát đầu một gã binh sĩ đóng giả khiếu hóa tử.
Điền Đại Thố vô cùng tức giận. Nên biết Điền Đại Thố này vô cùng dũng mãnh, ngộ kiến địch thủ, lúc nào cũng thích đánh một trận cho thật thống khoái.
Gã hét lớn một tiếng, đánh bay mấy tên lâu la ra xa, lao đến bên «Thiết Gia» Câu Thanh Phong hét lớn:
– Tiếp chiêu!
«Phân Kim Thủ» Điền Đại Thố chưởng lực như đao, từ trên đánh xuống.
Câu Thanh Phong nghe tiếng gió rít, biết ngay đối phương không phải là kẻ tám thường, «hừ» lạnh một tiếng, tả thủ vung lên quất ra một xích, đón lấy chưởng của Điền Đại Thố.
«Ầm»! Tay của Điền Đại Thố và xích của Câu Thanh Phong tiếp xúc với nhau. Hai người đều không khỏi kinh hãi trong lòng.
Điền Đại Thố cảm thấy cổ tay cứng đờ, gã mấy chục năm khổ luyện «Phân Kim Thủ» đã đạt đến cảnh giới đao thương bất nhập, vậy mà không phá nổi sợi xích của đối phương.
Câu Thanh Phong càng kinh hãi hơn gã. Bất kỳ thứ vũ khí vào gặp phải hai sợ xích sắt của hắn đều không tàn thì phế, vậy mà thứ đối phương dùng là tay.
Hắn cho rằng ít nhất cũng phải hủy đi một tay của Điền Đại Thố, nào ngờ cánh tay kia vẫn còn nguyên vẹn mà hổ khẩu của hắn thì bị chấn đền cứng đờ, cúi mặt nhìn xuống, thấy hai chân bị ngập xuống tuyết thêm mấy phần.
Có thể thấy lực đạo của Điền Đại Thố ít nhất cũng phải có đến ba bốn trăm cân. Câu Thanh Phong nhìn lên, thấy đối phương đã giương tay, chuẩn bị tấn công tiếp, hai tay ẩn ẩn hiện hiện sắc vàng lóng lánh, liền «hừ» nhẹ một tiếng:
– «Phân Kim Thủ» quả danh bất hư truyền!
Điền Đại Thố lạnh lùng nói:
– Ngươi cũng không kém!

Điền Đại Thố này làm người vô cùng cố chấp, thấy một chiêu không phá được xích sắt của Câu Thanh Phong, song chưởng liền hợp lại, sử một chiêu «Đồng Tử Bái Phật», tung người lao đến.
Nào ngờ Câu Thanh Phong cũng là kẻ cố chấp có hạng, thế nào cũng không chịu tin xích sắt của mình thua đôi tay của Điền Đại Thố. Xích sắt lại vung lên, tiếp chưởng của đối phương.
«Rầm»! Thân hình to lớn của Điền Đại Thố bị chấn lùi ba thước. Còn Câu Thanh Phong thì bị ép hai chân lún sâu thêm ba thước.
Điền Đại Thố vừa ổn định thân hình đã lại sử thêm một chiêu «Đồng Tử Bái Phật», tiếp tục đánh sang. Gã thầm nhủ:
"Ta không tin phá không nổi sợ xích sắt của ngươi.".
Câu Thanh Phong cũng huy động hai sợi xích đánh trả. Trong lòng cũng nghĩ:
"Ta không tin không đánh gãy được tay ngươi!".
Kiểu đánh dùng sức trí mạng như vậy, chúng nhân đâu có ai từng thấy? Bất luận là bảy tám tên quân sĩ bên Điền Đại Thố, hay mấy chục gã lâu la dưới trướng Câu Thanh Phong, tất cả đều dừng tay, trố mắt nhìn hai vị đầu lĩnh ác đấu.
Bên nào cũng không tin đối phương sẽ thắng thần lực của đầu lĩnh bên mình.
«Bình»! Lại là một tiếng nổ lớn. Điền Đại Thố bị đánh bay lên bảy thước, còn Câu Thanh Phong thì đã ngập chân xuống đất đến tận đầu gối.
Điền Đại Thố thấy đã ba chiêu mà không đánh bay được vũ khí của đối phương, lòng háo thắng càng nổi lên dữ đội. Gã hét lớn một tiếng, lại là một chiêu «Đồng Tử Bái Phật» đánh tới.
Câu Thanh Phong thấy Điền Đại Thố chiêu sau mãnh liệt hơn chiêu trước, song thủ vẫn không hề thương tổn, hơn nữa càng nhảy càng cao, áp lực càng lớn, nên nào dám chậm trễ, huy động xích sắt tiếp chiêu.
«Oành»! Một tiếng đinh tai nhức óc nữa lại vang lên. Điền Đại Thố bị đánh bay hơn trượng, còn Câu Thanh Phong thì đã ngập xuống đất đến bụng.
Câu Thanh Phong cả kinh, không còn dám tiếp «Phân Kim Thủ» của Điền Đại Thố nữa, nhưng tình thế ép buộc, ngoại trừ ngạnh tiếp với song thủ của đối phương ra, hắn không còn cách nào nữa. Câu Thanh Phong ý đồ muốn thoát khỏi cái hố của mình đang đứng, nhưng Điền Đại Thố lại lao đến lần nữa. Vẫn là «Đồng Tử Bái Phật». Câu Thanh Phong tâm kinh đảm khiếp, đành huy động xích sắt, vận hết mười hai thành công lực chống đỡ, đồng thời hét lớn:
– Còn không mau đánh!
Đám lâu la như bừng tỉnh mộng, lập tức vây lấy bảy tám tên binh sĩ dưới trướng Điền Đại Thố.
«Ầm»! Điền Đại Thố lại bay lên cao hơn trượng, lần này Câu Thanh Phong

chỉ bị lún thêm một hai thốn, nhưng trên hai sợi xích sắt đã in hằn dấu tay của Điền Đại Thố. Nếu như để bàn tay đó quét trúng, thân thể nào mà chịu nổi?
Câu Thanh Phong muốn chạy cũng không chạy nổi, tự biết nếu tiếp tục đánh thế này, xích sắt không bị hủy thì cũng bị đánh cho lún sâu xuống lòng đất. Hy vọng duy nhất chính là người của hắn mau giết đám binh sĩ kia đi, rồi đến đây tương trợ thì may ra mới có cơ hội sống sót.
Lúc này Điền Đại Thố lại dùng một chiêu «Đồng Tử Bái Phật» lao đến, Câu Thanh Phong hồn phi phách tán, vận lực đưa xích lên tiếp chưởng. «Thiết Gia» Câu Thanh Phong hoành hành giang hồ mấy chục năm không gặp đối thủ, tự cho mình là thần lực vô song, nào ngờ hôm nay gặp phải Điền Đại Thố thì sợ đến vỡ mật, bị y đánh cho như là đóng cọc xuống đất vậy.
Điền Đại Thố liên tiếp sử ra chiêu «Đồng Tử Bái Phật», đánh cho Câu Thanh Phong ngập xuống đất đến tận ngực, song thủ không còn linh hoạt, tình thế thảm vô cùng. Mắt thấy hắn sắp bị chết trong tay Điền Đại Thố, thì chợt nghe một tiếng kêu thảm. Một binh sĩ giả trang làm khiếu hóa tử, quả bất địch chúng nên đã bị chém chết. Sáu binh sĩ còn lại cũng đã giết được năm sáu tên sơn tặc, nhưng ai cũng mệt mỏi vô cùng rồi, tình thế cực kỳ nguy cấp.
Điền Đại Thố tính tình thô lỗ, nhưng đối với bộ hạ thì hết lòng yêu thương, ái hộ. Hơn nữa lần này trúng mai phục tất cả đều do gã bất cẩn nên trong lòng cũng có chút hối hận. Đang ở trên không, gã liền lộn người một cái, không tấn công Câu Thanh Phong nữa mà lao vào giữa đám sơn tặc. Song thủ chia hai đường tả hữu, sử ra chiêu thức thành danh «Tả Hữu Phân Kim» đánh từ trên xuống, oai thế phi thường.
Nên biết Điền Đại Thố mười hai tuổi đã thần lực kinh nhân, hai tay có thể bóp gãy một đỉnh vàng, vì thế người trong giang hồ mới gọi gã là «Phân Kim Thủ».
Thêm vào mấy chục năm tu vi nội lực, chỉ là hai tên sơn tặc làm sao mà chịu nổi, lập tức đao gãy, thân vong.
Dư lực của chưởng phong còn trúng phải hai tên khác, kết liễu luôn sinh mạng chúng.
Điền Đại Thố song cước đá bay hai tên lâu la, thuận thế chộp luôn đầu chúng ném về phía Câu Thanh Phong.
Điền Đại Thố vừa đến đã oai thế đoạt nhân, liên tục giết sáu người. Hơn bốn mươi tên còn lại tâm hoảng ý loạn, chân tay nhốn nháo. Sáu binh sĩ thì phấn chấn tinh thần, tiếp tục vung đao tái chiến.
Điền Đại Thố vừa đi, Câu Thanh Phong đã thở phào nhẹ nhóm, vội vàng vận dụng chân khí, cố chui ra khỏi cái lỗ do bản thân tạo nên. sau một hồi dụng lực mới chui ra được hai thước, trong lòng đang vui mừng thì chợt thấy có

bóng đen lao đến. Ngẩng đầu nhìn lên thì Điền Đại Thố đã như một con đại bàng lao tới, thế đến cực nhanh. Câu Thanh Phong không kịp chui ra, chỉ đành đưa xích sắt lên chặn đánh. Chiêu này chính là để phá thức «Đồng Tử Bái Phật» của Điền Đại Thố, chỉ cần Điền Đại Thố sử là chiêu này, lập tức sẽ bị xích sắt của hắn cuốn vào cổ tay. Thì ra, chỉ trong chốc lát Câu Thanh Phong đã nghĩ ra cách đối phó với Điền Đại Thố rồi.
Nào ngờ Điền Đại Thố thiên tính cương trực, quay đi quay lại đã quên mất chuyện lúc nãy. Chỉ biết gã muốn đánh ngập Câu Thanh Phong xuống đất vì trông hắn ta mặc hồng bào, tóc lại màu xanh vô cùng không thuận nhãn. Nhưng nhất thời chính gã cũng quên vừa nãy sử chiêu thức gì thì người đã ở trên đầu Câu Thanh Phong, đành đánh ra một chiêu bá đạo nhất trong «Phân Kim Thủ»:
«Ngũ Lôi Oanh Đỉnh».
Câu Thanh Phong không thể ngờ rằng Điền Đại Thố lại đột nhiên biến chiêu, một chiêu «Ngũ Lôi Oanh Đỉnh» tuy bị chặn lại, nhưng hắn cũng bị đánh ngập vào đất thêm ba thước nữa. Hai tay không thể cử động, xích sắt cũng bị mẻ một miếng lớn. Câu Thanh Phong thầm than:
"Mạng ta thế là xong!".
Mắt thấy Điền Đại Thố lại dùng một chiêu «Ngũ Lôi Oanh Đỉnh» đánh xuống, đột nhiên trong rừng có tiếng «hừ» lạnh:
– Lục ca, đệ đến rồi!
Đồng thời, một đạo kim quang bắn vọt đến trước ngực Điền Đại Thố.
Cú đột kích này thế đến cực nhanh, mà còn đúng lúc người không phòng bị. Điền Đại Thố khi ra chiêu «Ngũ Lôi Oanh Đỉnh» trước ngực mở rộng, nhưng đối thủ tiếp chiêu của gã còn không kịp, lấy đâu thời gian mà tấn công vào chỗ sơ hở này? Vì thế mà gã không hề phòng bị, không kịp biến chiêu. Trong lúc nguy cấp liền hét lớn một tiếng, chuyển mục tiêu công kích sang hướng đạo kim quang kia.
Người đánh trộm Điền Đại Thố không phải ai khác mà chính là «Liên Vân Trại» Thất Trại chủ «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy, người này ngoại hiệu «Kim Xà Thương» bởi hắn thiện dụng kim thương, hơn nữa thương pháp như rắn, vừa nhanh vừa độc.
Nguyên lai «Liên Vân Trại» Đại Trại chủ có lệnh, Bát Trại chủ «Song Nhận Truy Hồn» Mã Chưởng quầy xử lý bọn Liễu Nhạn Bình, Lục Trại chủ «Hồng Bào Lục Phát» Câu Thanh Phong kết liễu bọn Điền Đại Thố. Lại phái thêm Thất Trại chủ «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy và Cửu Trại chủ «Bá Vương Côn» Vân Thiên Long trợ giúp Lục Trại chủ và Bát Trại chủ.
«Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy là người hết sức gian trá, đợi nhận chuẩn yếu huyệt của Điền Đại Thố, chờ lúc gã không phòng bị mới xuất kỳ bất ý tấn công. Một thương của Mạnh Hữu Uy đâm thẳng vào «tâm oa huyệt» của

Điền Đại Thố. Chỉ cần bị đâm chúng, ắt gã sẽ mệnh chung. Mạnh Hữu Uy mắt thấy sắp đắc thủ, chợt nghe một tiếng hét lớn, nhất thời chấn động mắt hoa lên, lệch tay đi mất ba thước.
«Phập» một tiếng. Mũi thương đã đâm vào bắp tay tả của Điền Đại Thố. Thì ra Điền Đại Thố đã dùng «Sư Tử Hống» để làm Mạnh Nhất Uy phân thần, lại dùng «Thiết Bố Sam» đã tu luyện mấy chục năm, vận hết công lực đưa tả thủ ra ngạnh tiếp một thương. Đầu thương chỉ đâm vào được bốn phần là không thể tiếp tục đâm sâu hơn nữa.
Mạnh Hữu Uy thấy kim thương như đâm vào một khối sắt, trong lòng hoảng loạn, vội vã rút ra. Nhưng một chiêu «Ngũ Lôi Oanh Đỉnh» của Điền Đại Thố đã đánh ngay vào thân thương, lập tức khiến nó gãy thành hai đoạn.
Mạnh Hữu Uy mắt thấy Điền Đại Thố hung mãnh vô bì, đầu óc hoảng loạn, sau năm chiêu đã luống cuống tay chân. Chợt thấy Điền Đại Thố máu me đầy mình mới biết gã đã thọ thương, trong lòng liền thoải mái, liền dụng thân pháp như loài rắn, tránh né công thế lăng lệ của Điền Đại Thố.
Mạnh Hữu Uy tuy võ công không bằng Điền Đại Thố, nhưng cũng là «Liên Vân Trại» Thất Trại chủ, võ công bất nhược, nhất thời Điền Đại Thố cũng khó mà bắt được hắn.
Đánh thêm mười mấy hiệp nữa, Mạnh Hữu Uy đã rơi vào thế hạ phong. Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng hét lớn:
– Lão thất, ta đến giúp đệ!
Thì ra Câu Thanh Phong đã thoát ra được, huy động hai sợi xích sắt xông vào tham chiến.
Câu Thanh Phong vừa gia nhập vòng chiến, Điền Đại Thố đã cảm thấy lực bất tòng tâm. Nếu như một địch một, võ công của Điền Đại Thố quyết trên hai tên này một bực, nhưng hai người hợp kích đối phó mình gã, Điền Đại Thố bại là cái chắc. Câu Thanh Phong thần lực kinh nhân, uy hiếp cực lớn, thêm vào Mạnh Hữu Uy, khinh linh âm độc, Điền Đại Thố lại đang bị thương, chỉ sợ khó mà trụ lâu được. Cũng may là «Kim Xà Thương» của Mạnh Hữu Uy đã bị Điền Đại Thố đánh gãy, không thể sử dụng, đành sử dụng nhục chưởng tấn công. Hắn vẫn còn khiếp oai của Điền Đại Thố nên cũng không dám tiếp cận. Còn Câu Thanh Phong thì vừa bị Điền Đại Thố đánh cho tơi tả, cũng sợ hãi ba phần, hổ khẩu vẫn còn đau nhức, hai sợi xích sắt thì méo mó không thành hình, đánh ra cũng không thuận tay lắm. Vì thế hai tên nhất thời cũng không đả thương được Điền Đại Thố, chỉ có thể dồn gã xuống thế hạ phong.
Sáu gã binh sĩ bên này lấy một địch tám, tình thế cũng thập phần nguy hiểm. Tổ của Điền Đại Thố không giống như tổ của Liễu Nhạn Bình. Liễu Nhạn Bình giết được Bát Trại chủ «Song Nhận Truy Hồn» Mã Chưởng quầy, nhưng lại trúng phải phục kích, sĩ tốt chết mất gần hết, chỉ còn lại ba người.

Quân số đối phương lại đông hơn gấp bội, không thể lực chiến, tình thế nguy ngập phi thường. Còn tổ của Điền Đại Thố, bởi có Sầm Kỳ Tàng nhắc nhở, nên mọi người cũng âm thầm cảnh giác, thương vong không trầm trọng như bên Liễu Nhạn Bình. Vẫn còn tới sáu người. Nhưng đáng tiếc nhất là Điền Đại Thố không kịp giết tên Lục Trại chủ «Thiết Gia» Câu Thanh Phong, để hắn liên thủ với «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy khiến chính gã bị lâm vào thế yếu, mệnh như tịch dương. Tình hình hai bên cũng không hơn kém nhau là bao nhiêu.

Bọn họ không thể đột vây, cũng không thể thắng địch. Giờ hy vọng duy nhất là quân chủ lực đến tiếp viện kịp thời. Nhưng hai đạo quân hỗ trợ đã bị chặn lại, lẽ nào chủ lực lại rảnh rỗi như vậy?

Hồi 10
Khổ Đấu Lang Nhân

Đoàn người nam nữ ăn mặc như bảo tiêu, vượt qua rừng cây, đến một vùng bình nguyên tuyết phủ. Thời Chấn Đông và Chu Lãnh Long giả làm hai lão phú thương, nhưng mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, thập phần cảnh giác. Chu Lãnh Long nói với Thời Chấn Đông:
– Tướng quân, thêm bảy tám dặm nữa là đến Hổ Vĩ Khê. Chúng ta sắp đến phạm vi thế lực của «Liên Vân Trại», nếu nhưng không đuổi kịp bọn Sở Tương Ngọc, ắt phải hợp lực toàn quân, đánh thẳng lên «Liên Vân Trại».
Thời Chấn Đông gật đầu:
– Tốt, chúng ta đến «Hổ Vĩ Khê» tập hợp.
Chợt nghe có trong gió có mùi tanh, mắt liền nhìn bốn phương. Chỉ thấy một vùng tuyết trắng mênh mênh mang mang, làm gì có sự vật nào? Thời Chấn Đông đâu phải kẻ tầm thường, con người thập phần cơ cảnh, trong lòng thoáng kinh hãi.
Đang định cất tiếng hỏi thì Nam Trại, lão trại chủ Ngũ Cương Trung đã chau mày:
– Mùi gì vậy?
Chúng nhân nhất thời bàn tán xôn xao. Lúc này những người có nhĩ lực tốt đều đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ bốn phương tám hướng đổ về, mùi tanh càng lúc càng nồng.
Chu Bạch Tự không nói tiếng nào, đột nhiên bạch y tung bay. Bóng người nhấp nhô hai ba cái, nháy mắt đã tung người nên một ngọn cây cao hơn chục trượng. Một tay y nắm chặt cành cây, một tay đưa lên che mắt quan sát, sắc mặt chợt đại biến.
Chúng nhân không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thầm ngưỡng mộ Chu Bạch Tự tuổi còn trẻ mà khinh công đã lợi hại như vậy. Chợt thấy y nhảy từ trên cây xuống, nhún mình một cái bay vào giữa đội hình, trầm giọng nói với Thời Chấn Đông:
– Thời tướng quân, xin hãy xếp thành đội hình, chuẩn bị binh đao, không được hoảng loạn!
Thời Chấn Đông là cao thủ trên sa trường, cũng là người biết trọng nhân tài. Mới nhìn Chu Bạch Tự đã thấy người này khí phái hiên ngang, rất đáng xem trọng.
Nếu không phải chuyện quan trọng, y tuyệt sẽ không vô lý nói như vậy.

Không hỏi lại mà lập tức ra lệnh:
– Xếp thành vòng tròn, bạt xuất binh khí. Kẻ nào hung hăng tạo loạn, giết không tha!
Mệnh lệnh vừa ban ra, hai mươi binh sĩ kia lập tức bạt đao, vai kề vai, vây thành một vòng tròn lớn, bao bọc lấy Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long, Ngũ Cương Trung, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như và Thiết Thủ vào giữa. Mặt quay ra phía ngoài đợi chờ, tuyệt không có vẻ gì sợ hãi. Tinh binh dưới trướng của Thời Chấn Đông quả nhiên danh bất hư truyền.
Thời Chấn Đông vừa mới hạ lệnh, từ bốn phía đột nhiên xuất hiện những đốm lửa màu xanh, mùi tanh càng lúc càng nồng. Trong chốc lát, những đốm lửa xanh đã hiện nguyên hình là những cặp mắt phát ra ánh sáng xanh lục.
Chúng nhân cũng đã nghe thấy tiếng móng vuốt của chúng cạo cạo trên mặt tuyết. Trợ thủ của Ngũ Cương Trung «Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên cả kinh:
– Sói!
Một người khác là «Hắc Sát Thần» Tiết Trượng Nhị cũng thốt lên:
– Một bầy sói!
Những người này đều là hảo thủ trong võ lâm, có thể nói gan lớn bằng trời. Đừng nói là đã thấy sói, thậm chí giết sói cũng có rất nhiều. Nhưng đàn sói đang xông đến sợ rằng phải đến sáu bảy trăm con. Con nào cũng nanh dài, vuốt sắc, trừng mắt nhìn hơn hai mươi người, coi họ là món mồi ngon của mình.
Chúng nhân thấy đàn sói đông như vậy, trong lòng cũng không khỏi phát run, lòng bàn tay đẫm mồ hôi, nhưng không một ai dao động, không một ai bỏ chạy.
Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long đã từng chinh chiến xa trường với cả thiên quân vạn mã, làm gì có trận thế nào mà hai người chưa từng gặp qua. Nhưng chuyện đàn sói công kích thế này lại chưa từng gặp phải. Mấy người bọn họ đều võ công tuyệt đỉnh, nhưng sói vừa nhiều vừa hung hãn, chỉ sợ khó mà xông ra nổi.
Còn hai mươi binh sĩ kia thì càng không cần nhắc đến. Hơn thế, bên kia chết chỉ là dã thú, bên này chết đi chính là thuộc hạ thân tín của mình. Tung tích của địch nhân vẫn còn chưa phát hiện ra, tình hình nguy cấp khiến Thời Chấn Đông nhất thời cũng không biết làm sao.
Chúng nhân đều cảm thấy trong đêm đen, như có tiếng mõ «cốc cốc» truyền đến. Mấy trăm con sói liền từ từ tiến đến, nhe nanh múa vuốt, hận không thể lập tức lao đến cắn xé. Mọi người thấy vậy cũng không lấy làm sợ hãi.
Thiết Thủ đến gần Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long nói:
– Thời tướng quân, cho phép tại hạ thay mặt phát lệnh được không?

Thời Chấn Đông là người khoát đạt khai minh, gật đầu đáp:
– Được, do Thiết huynh đệ phát lệnh!
Thiết Thủ cao giọng:
– Cung tiễn thủ!
Trong hai mươi quân sĩ đi theo này, có cả hai loại binh chủng. Cự ly ngắn dùng đao, cự ly dài dùng tiễn. Trong bốn mươi người thì có mười cao thủ tiễn thuật.
Nhưng trong mười người thì đã có hai người đi theo Liễu Nhạn Bình, hai người đi theo Điền Đại Thố. Vì vậy người dùng cung tiễn ở đây chỉ còn lại sáu. Sáu người này lập tức đứng nghiêm đợi lệnh. Thiết Thủ nói:
– Lấy hết cả tên của các ngươi ra. Chuẩn bị bắn!
Sáu người kia lập tức lấy hết tên ra.
Thiết Thủ nói:
– Nhằm hướng Tây phát xạ. Thời tướng quân, Chu tướng quân, hai vị trấn thủ phía Đông. Ngũ Trại chủ, Nguyên huynh đệ, Tiết huynh đệ, ba vị trấn thủ mặt Nam. Chu Thành chủ, Bạch nữ hiệp, hai vị giữ mặt Bắc.
Chúng nhân vừa nghe lập tức hiểu ý của Thiết Thủ. Bởi đàn sói quá đông, dù võ công mọi người có cao hơn nữa cũng không thể tránh khỏi tổn thất. Nhưng sói không phải là người, không hiểu trận pháp, chỉ cần giết mấy chục con, tự nhiên nhuệ khí sẽ giảm mà bỏ chạy. Thiết Thủ bảo xạ thủ bắn về hướng Tây, chính là tạo một con đường rút lui. Đồng thời lại sợ trong lúc xạ tiễn lũ sói sẽ thừa cơ tấn công từ ba mặt còn lại, vì thế mới nhờ Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như, Ngũ Cương Trung, Nguyên Hỗn Thiên, Tiết Trượng Nhị trấn thủ ba mặt.
Tiếng mõ truyền đến càng lúc càng gấp gáp. Bầy sói nhe hàm răng trắng ởn, hai chân cào cào trên mặt tuyết. Thiết Thủ trầm giọng:
– Phát xạ!
Sáu cung tiễn thủ liền nhất tề phóng tên, tiếng sói hú thảm thiết vang lên rầm trời.
Đừng nói sáu người này là thần xạ thủ, nơi đây sói đứng dày đặc như vải, dù bắn lung tung cũng không thể không trúng. Nhất thời mười mấy con sói đã bị trúng tên. Một số con còn chưa chết, điên cuồng gào thét cắn xé đồng bọn, máu nhuộm đỏ tuyết trắng.
Lũ sói ở phía Tây nhất thời đại loạn. Tiếng mõ không dừng. Đàn sói cũng không hề có ý thoái lui. Có bốn con sói may mắn thoát ra khỏi làn mưa tên, lao thẳng vào sáu tay cung tiễn thủ.
Thiết Thủ hét lớn:
– Chớ hoảng!
Tả thủ giương lên, mười bốn binh sĩ đã bạt đao từ nãy liền chia nhau xuất thủ, nháy mắt đã giết sạch cả bốn con.

Sáu tay cung tiễn thủ thấy có người hộ vệ, liền yên tâm xạ tiễn. Nhất thời số sói trúng tên đã vượt quá ba mươi con. Đàn sói trở nên hỗn loạn, cắn xé lẫn nhau, thậm chí có con còn định bỏ chạy.
Đột nhiên tiếng mõ trở nên gấp gáp phi thường. Đàn sói lại liều chết xông lên, từng lớp từng lớp một. Số lượng sói vượt qua được làn mưa tên tăng gấp ba bốn lần. May là mười bốn tay đao thủ đều đã được huấn luyện nghiêm khắc, lâm nguy bất loạn, đến một con giết một con, tuy tay chân bận bịu, nhưng nhất thời cũng chưa ai bị thương.
Bầy sói ở mặt phía Đông đã có ba con đặc biệt to lớn xông lên thăm dò. Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long vẫn đứng yên bất động, lạnh lùng quan sát. Ba con sói thấy đối phương không có động tịnh, cho rằng đã bị dọa khiếp, chạy lại gần rồi lại lập tức lùi ra xa.
Nên biết loài sói tuyết thập phần giảo hoạt, lại gần rồi lập tức chạy ra xa để thử xem đối phương có giả chết hay không. Chúng thấy Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long hai người vẫn không cử động, cho rằng hai người thật sự bị dọa khiếp, liền phóng người tới, há miệng định cắn.
Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long cả hai đều là mãnh tướng nơi sa trường, lúc cần dĩ tịnh chế động, lẽ nào không bình ổn tựa Thái Sơn.
Lúc này Thời Chấn Đông khẽ gật đầu một cái, «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long đột nhiên nhấc tay, «choeng», cương đao ở thắt lưng đã rời vỏ. Đao quang lóe lên một cái rồi tắt lịm. Ba cái đầu sói bay lên không trung, còn lại ba thân hình vẫn giãy giụa trên mặt tuyết.
Đàn sói hú lên kinh hoàng. Tiếng mõ càng lúc càng gấp gáp.
Lại có bốn con nữa xông lên. Ba con lao bổ vào Chu Lãnh Long. Một con nhằm cổ Thời Chấn Đông mà cắn.
Chu Lãnh Long định xuất thủ thì Thời Chấn Đông đã đưa tay cản lại. Chu Lãnh Long liền đứng yên tại chỗ. Mắt thấy lũ sói sắp cắn vào người, chợt Thời Chấn Đông đẩy tay đánh ra một chưởng.
«Bình», chưởng này đánh trúng ngay phải con sói định cắn vào cổ y, khiến ngũ tạng nó vỡ nát, không kịp kêu tiếng nào đã bay ra, đụng trúng vào một trong ba con sói đang lao đến tấn công Chu Lãnh Long. «Bình!» Sau cái đụng này, con sói vẫn chưa rơi xuống mà lại tiếp tục đụng trúng một con nữa. Dư lực vẫn còn, «bình» cả con thứ ba cũng bị đụng phải. Trong nháy mắt, cả ba con sói tấn công Chu Lãnh Long đều bị đụng bay ra xa.
Con sói thứ nhất cắn cổ Thời Chấn Đông với con thứ hai và thứ ba tấn công Chu Lãnh Long đều không kịp kêu tiếng nào thì đã chết ngay lập tức. Con thứ tư sau khi rơi xuống đất còn cào cào mấy cái trên mặt tuyết, rên lên mấy tiếng thảm thiết rồi cũng chết tốt. Một chưởng này của Thời Chấn Đông lực đạo hùng hậu, vận lực khéo léo, đạo lực xảo diệu tất cả đều đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng được.

Chu Lãnh Long. Thời Chấn Đông vừa xuất thủ đã giết bảy tám con sói, những con khác cho dù bị tiếng mõ thúc giục nhưng nhất thời cũng không dám xông lên. Kỳ thực, Thời Chấn Đông, Chu Lãnh Long hai người cũng đang thầm lo lắng, chẳng may đàn sói nhất tề lao lên quần công thì dù võ công hai người có cao hơn nữa cũng khó mà ứng phó được.
Đàn sói mặt phía Nam cũng bắt đầu động đậy, chuẩn bị lao lên. Hai đầu lĩnh dưới trướng của Ngũ Cương Trung đều là những võ giả không sợ trời, không sợ đất, nhưng đối diện với nhiều sói như vậy cũng không khỏi gai lạnh sống lưng.
«Hắc Sát Thần» Tiết Trượng Nhị nói:
– Tôi cao nhất, thịt cũng nhiều nhất, chắc chắn chúng sẽ ăn thịt tôi trước.
Nói xong sắc mặt vừa xanh vừa trắng, rất là khó coi.
«Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên cũng nói:
– Tôi lùn nhất, chúng nó nhất định sẽ cắn cổ họng tôi trước.
Hai chân bất giác cũng run run.
Ngũ Cương Trung không hổ là «Nam Trại» lão Trại chủ trong «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia», ngoại hiệu «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi», hữu thủ một thanh trường kiếm, hoành ngang trước ngực, cười lớn nói:
– Sói à! Ta là lão Trại chủ của «Nam Trại», nếu chúng mi từ phía nam tấn công ta sẽ biết thế nào là lợi hại của «Nam Trại»!
Vừa nói vừa cất giọng cười lớn, mày giương, râu động khí thế vô cùng oai phong.
Tiết Trượng Nhị, Nguyên Hỗn Thiên đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, lập tức dũng khí khởi phát, chia nhau đứng hai bên tả hữu Ngũ Cương Trung.
Lúc này, đã có mười mấy con cùng lúc lao lên. Nguyên Hỗn Thiên bạt xuất đơn đao, lăn người xuống đất. Chỉ thấy đao quang lóe lên liên tiếp, ba con sói mười hai cái chân rơi bịch xuống đất, kêu la thảm thiết. Nguyên Hỗ Thiên quả không hổ danh «Địa Đường Đao». Mấy chiêu vừa rồi đem tấn công các cao thủ võ lâm, e rằng cũng không dễ đối phó.
Tiết Trượng Nhị hét lớn một tiếng, hai tay vươn ra. Tay hữu chộp lấy một con, tay tả cũng nắm đầu một con. Đoạn hai tay cùng lúc vung ra, đập mạnh vào con sói thứ ba ở giữa. «Bình!» Cả ba con liền vỡ nát đầu, máu bắn tung tóe. Tiết Trượng Nhị mặt đen như nhọ, thần lực kinh nhân, chẳng trách mà người trong giang hồ gọi y là «Hắc Sát Thần».
Ngũ Cương Trung cười dài ba tiếng, trường kiếm vung lên xông thẳng vào giữa bầy sói, chốc lát đã mở ra một con đường máu. Tiếng mõ càng lúc càng gấp.
Bầy sói mấy lần thất bại nhưng vẫn hung hãn không thôi. Ngũ Cương Trung đi được hơn nửa trượng thì con đường vừa mở ra đã bị bít lại.

Tiết Trượng Nhị và Nguyên Hỗn Thiên thấy lũ sói tràn vào như sóng cồn, bóng hình Ngũ Cương Trung như bị tan biến thì vô cùng lo lắng. Cả hai đang định xông vào cứu chủ thì đột nhiên mấy con sói trước mặt bị bay bắn lên không, Ngũ Cương Trung huy động trường kiếm đâm chém liên tục. Nét mặt bình thản bước ra nói:
– Đàn sói này thật lợi hại, ta giết bốn năm chục con rồi mà còn không xông ra được, đành phải quay lại.
Lão nói thật dễ dàng, nhưng đơn kiếm xâm nhập bầy sói, chém giết một hồi bốn năm chục con, lẽ nào lại là chuyện bình thường?
Tiết Trượng Nhị và Nguyên Hỗn Thiên càng thêm kính phục chủ nhân vạn phần.
Bên phía Bắc, «Bắc Thành» Thành chủ Chu Bạch Tự và «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như cũng đã cùng bầy sói giao thủ. «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như vốn thích mặc kình trang màu trắng, nhưng bởi đang đóng giả làm tiểu thư nhà giàu, không thể không mặc cung trang tha thướt, cảm thấy bất tiện vô cùng. Chu Bạch Tự mỉm cười:
– Nếu tay áo vướng víu quá thì xé rách đi là được.
Bạch Hân Như đưa mắt nhìn Chu Bạch Tự, chỉ thấy y hoành kiếm trước ngực, nhưng mắt vẫn ôn nhu hòa ái nhìn mình, căn bản không hề để lũ sói vào mắt. Bạch Hân Như thấy tình lang anh phong hiển hiện, không khỏi ửng hồng hai má nói:
– Không có gì ...
Chu Bạch Tự đột nhiên tung mình lên, gấp giọng nói:
– Cẩn thận!
Nguyên lai mười con sói đã bổ tới, Chu Bạch Tự lao ra phía trước, mắt thấy sắp bị vồ trúng thì đột nhiên kiếm quang lóe lên như điện, chớp tắt liên tục. Mấy tiếng «soạt soạt ...» liên tiếp vang lên. Mười con sói kia lập tức rơi phịch xuống, không kịp kêu lên tiếng nào! Kiếm pháp thành danh của Chu Bạch Tự «Thiểm Điện Kiếm Pháp» quả nhiên nhanh như thiểm điện.
Chu Bạch Tự vừa lăng không xuất kiếm, lại có thêm ba con nữa lao vào cắn chân Bạch Hân Như. Bạch Hân Như mặc một bộ cung trang dài thượt nên căn bản không ai biết nàng xuất kiếm thế nào. Chỉ thấy tay áo rung lên ba lượt, kiếm phong cũng chẳng thấy đâu mà ba con sói đã trúng kiếm chết không kịp ngáp.
Bầy sói vừa xông lên đã chết mười ba mạng, những con khác chỉ dám gầm gừ, nhất thời không dám xông lên. Một vài con sói ngửi thấy mùi máu tanh liền xông lên xé thi thể của đồng loại ra nhai ngấu nghiến, cả xương cũng nhai sạch trơn.
Bạch Hân Như chưa thấy chuyện thảm khốc như vậy bao giờ, không khỏi hoa dung thất sắc, hai tay mềm nhũn.

Tiếng mõ càng lúc càng nhanh, sói càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hung hãn. Một đoàn hai tám người bọn Thiết Thủ ít nhất cũng giết trên trăm con, nhưng vẫn còn hơn tám trăm con nữa, không hề có ý định thối lui, hơn nữa số lượng càng lúc càng tăng.
Lúc này đúng là lúc Thời Chấn Đông một chưởng giết bốn con sói, Ngũ Cương Trung đơn kiếm xung sát quần lang, Chu Bạch Tự nhất kiếm giết mười con, còn số lượng sói ở mặt phía Tây tử thương càng lúc càng nhiều. Lúc này cung tiễn thủ đã dùng sắp hết tên. Đàn sói thấy số lượng tên bắn ra ít đi, liền xông lên ngày một nhiều hơn.
Thiết Thủ biết nếu để đàn sói xông lên, trận thế tất đại loạn. Lúc đó tử thương e rằng khó tránh khỏi, chàng liền hét lớn:
– Dùng ám khí!
Hai mươi binh sĩ kia đều nhất mực tôn sùng Thiết Thủ, vội vàng lấy ám khí phát xạ. Nếu như phóng tên, chỉ có sáu cung tiễn thủ. Nhưng đây là ám khí, ai ai cũng mang theo. Hai mươi cánh tay nhất tề giương lên, lũ sói lại chết thêm hai ba chục con nữa. Tuy tình hình chưa đến nỗi nào nhưng Thiết Thủ biết rõ mỗi người mang theo không bao nhiêu ám khí, chưa đầy một khắc ám khí sẽ hết, lúc đó thì chỉ có thể dùng tay không mà đối phó với chúng.
Đúng vào lúc đó, «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi» Ngũ Cương Trung Ngũ lão anh hùng đã giết được năm sáu chục con sói, mà vẫn không đột vây được. Người này niên kỷ đã cao nhưng hào khí xung thiên, phiêu diêu tự tại, hoành kiếm cất giọng cười lớn. Tiếng cười của lão âm vang tựa đại hồng chung, trong nhất thời lấn áp cả tiếng gõ mõ. Thế công của bầy sói lập tức giảm bớt, thậm chí có mấy con đã quay đầu bỏ chạy. Tiếng cười của Ngũ Cương Trung vừa dứt, tiếng mõ lại vang lên như thúc bách. Bầy sói lại khôi phục thế công.
Thiết Thủ chợt như bừng tỉnh, biết rằng đàn sói bị tiếng mõ kia khống chế. Chợt nghĩ đến chín trại chủ trên «Liên Vân Trại», người nào cũng võ công cao cường, sở trường đặc biệt, người này lợi hại hơn người kia. Cửu Trại chủ «Bá Vương Côn» Du Thiên Long tý lực kinh nhân (tý:
cánh tay). Bát Trại chủ «Song Nhận Truy Hồn» Mã Chưởng quầy giỏi nhất giả trang và dụng độc. Thất Trại chủ «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy giảo quyệt, lang độc. Lục Trại chủ «Hồng Bào Lục Phát» nội lực hùng hậu. Ngũ Trại chủ «Thiên Lang Ma Tăng» Quản Trọng Nhất, thuật sử lang của tên «Thiên Lang Ma Tăng» này người trong giang hồ ai nghe đến cũng phải sợ vỡ mật. Võ công hắn chẳng có gì, nhưng chiếc mõ trong tay thì có thể sai sử cả vạn con sói nghe lệnh ... Thiết Thủ đột nhiên cao giọng hét:
– Các vị, đây là trò của Quản Trọng Nhất. Hãy dùng thanh âm để át tiếng mõ.
Chúng nhân đều là võ lâm cao thủ, nghe xong đều cả kinh, nhưng lập tức

hiểu ra. Chỉ nghe tiếng nói của Thiết Thủ liên miên bất tuyệt, không hề thấy điếc tai mà lại có thể trấn áp được tiếng mõ.
Chu Bạch Tự lập tức lĩnh hội, dài giọng nói:
– Thiết huynh nói đúng. Chúng ta nhân cơ hội này nói chuyện cho vui vậy.
Tiếng nói tuy chậm, nhưng không hề đứt đoạn mà liền mạnh như tiếng ngâm, uy lực phi thường.
Tiếng mõ lại bị áp chế xuống lần nữa, thế công của bầy sói cũng giảm dần. Mọi người đều là võ lâm danh gia, đều biết ý của Thiết Thủ là dùng nội gia chân lực vận dụng vào tiếng nói để áp chế tiếng mõ. Nhưng ai cũng biết dùng thanh âm ngự địch rất tiêu hao thể lực. Đối phương lại dùng mõ gỗ, người vật tương tranh, vật không có sinh mệnh, nhưng người ắt đại tổn nguyên khí. Vì thế mới phải luân lưu nói chuyện, áp chế tiếng mõ, một mặt có thể làm tiêu giảm thế công của bầy sói, mặt khác lại tránh tiêu hao quá nhiều thể lực. Trong lòng mọi người đều đã minh bạch, Thiết Thủ lại nói:
– Không sai! Xin nhờ các vị đại ca tương trợ.
Thanh âm liên miên bất tuyệt, so với vừa nãy còn mạnh hơn mấy lần. Tiếng mõ hoàn toàn bị chìm đi trong giọng nói trầm hùng của chàng.
Chu Bạch Tự nói mấy câu, nội lực hao tổn, huy kiếm giết thêm mấy con sói nữa, nhất thời không thể nói nên lời.
Bạch Hân Như tự biết nội lực không đủ, nên cũng không thể tương trợ.
Chỉ nghe Ngũ Cương Trung nói:
– Thiết huynh, Chu huynh nội lực của hai người đều rất hùng hậu!
Thanh âm vang lên tựa tiếng sấm «ì ùng ì ùng», tiếng mõ lại bị át hẳn đi.
Lúc này bầy sói đã một hồi lâu không nghe thấy tiếng mõ, trận thế đại loạn, nhất thời cũng không biết làm sao. Tiếng mõ miễn cưỡng vang lên được vài bận, nhưng đều bị thanh âm của mấy đại cao thủ áp chế xuống nên không gây hiệu quả gì.
Chỉ nghe Thiết Thủ lại nói:
– Ngũ lão anh hùng quá khen Thiết mỗ rồi, thần kỹ của Chu huynh đây mới thật kinh người. «Nhất Thanh Lôi» của Ngũ Trại chủ đến hôm nay vãn sinh mới được đại khai nhãn giới.
Ngũ Cương Trung ngoại hiệu «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi». Khoái kiếm là đệ nhất tuyệt. Người ta dùng khoái kiếm, đa số dùng những thanh kiếm vừa nhẹ vừa mỏng. Nhưng Ngũ lão anh hùng không dụng khoái kiếm, lại dùng một thanh kiếm vừa dày vừa to. Cao thủ sử khoái kiếm trong thiên hạ, không ai là không kính phục lão.
Thế điệt Ân Thừa Phong của lão cũng sử khoái kiếm. Kiếm thuật vốn là do lão chân truyền, nhưng con người của Ân Thừa Phong thông minh đĩnh ngộ, võ công tự sáng lập một đường. Y cho rằng khoái kiếm chỉ cầu nhanh, không cần phải tự khoe nội lực bằng cách sử một thanh kiếm vừa dày vừa

nặng như thế, bởi như vậy có thể khiến đường kiếm bị chậm lại. Vì thế sau này khi Ân Thừa Phong làm Trại chủ «Nam Trại» liền đổi một thanh kiếm vừa mỏng vừa sắc, kiếm thuật tự sáng lập ra một đường riêng. Ân Thừa Phong cũng có thành tựu lớn, nhưng y không hiểu được dụng tâm của Ngũ Cương Trung khi sử trọng kiếm. Ngũ Cương Trung dùng trọng kiếm sử khoái chiêu, trong lăng lệ lại mang theo cương mãnh.
Dùng kiếm mỏng tuy nhanh, nhưng lại quá nhẹ. Một khi bị vũ khí của đối phương cản lại, thân kiếm không đủ phân lượng, ắt vì nhanh mà gãy đoạn. Lúc đó lợi điểm lại biến thành khuyết điểm. Vì thế Ngũ Cương Trung thà bỏ nhanh lấy ổn, sử dụng thanh kiếm vừa dầy vừa nặng.
Đây là điểm bất đồng giữa của võ công hai người lão – thiếu. Hai người đều là võ học hành gia, võ công tự nhiên không câu nệ điểm này, nhưng Ân Thừa Phong không liên quan đến câu chuyện này, tạm thời sẽ không nhắc đến nữa.
Ngũ Cương Trung khoái kiếm nhất tuyệt, khinh công nhất tuyệt, nội lực cao thâm, khi giao chiến thường hét lớn một tiếng, khiến đối phương chấn động tâm can, bỏ giáp đầu hàng, nên giang hồ mới xưng tụng là «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi». Ngũ Cương Trung nghe Thiết Thủ nói vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc, thầm nhủ:
"Ta nói lên một lượt, cũng khó tránh khỏi phải thầm vận chân khí điều tức một hồi, vậy mà Thiết Thủ liên tiếp nói ba lượt, lần sau hùng hậu hơn lần trước. Lẽ nào nội lực tiểu tử này còn cao hơn cả ta?".
Trong lòng Ngũ Cương Trung lúc này vừa kính phục, vừa băn khoăn, lại vừa hoài nghi khôn tả.
Đột nhiên có thanh âm trầm hùng tựa tiếng trống trận vang lên:
– Có phải cao nhân của «Liên Vân Trại»? Tại sao không hiện thân tương kiến, lại sai sử loài súc sanh ra đón khách. Vậy chẳng phải đã khinh thường các vị cao nhân đây và Thời mỗ lắm sao?
Người phát ngôn chính là «Thập Nhị Phi Hoàn» Thời Chấn Đông, nội lực thập phần hùng hậu.
Chúng nhân đều tưởng Thời Chấn Đông chỉ là một võ quan, không nhất định có công phu gì khiếp người, không ngờ mấy lời này của y nói ra, khí thế hùng hậu, nội lực tuyệt không dưới bọn Thiết Thủ, Ngũ Cương Trung ... trong lòng mọi người đều không khỏi sinh cảm giác kính phục. Chu Lãnh Long cũng muốn nói mấy câu, nhưng tự biết nội lực không đủ, đành phải bỏ ý định.
Chúng nhân tuy một mặt giết sói, nhưng đều là cao thủ võ lâm, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng. Một mặt có thể quan sát toàn trường, đồng thời những võ công tuyệt kỹ của những người khác cũng đều lồ lộ trước mắt, nên ai ai cũng thầm kính phục nhau. Giờ đây lại vận nội lực phát thanh áp chế

tiếng mõ, điểm đặc dị trong võ công của mỗi người càng thêm hiển hiện. Thanh âm Thời Chấn Đông tựa như tiếng trống trận dồn dập. Thanh âm Ngũ Cương Trung tựa tiếng sấm giữa trời quang. Thanh âm Chu Bạch Tự như rồng ngâm hổ tiếu. Thanh âm Thiết Thủ lại như một dòng sông liên miên bất tuyệt.
Thiết Thủ lại nói:
– Người gõ mõ có phải «Liên Vân Trại» Ngũ Trại chủ «Thiên Lang Ma Tăng» Quản đại sư không?
Chu Bạch Tự cao giọng tiếp lời:
– Quản đại sư chỉ gõ mõ không hiện thân không phải là «chỉ cần niệm kinh không cần miếu» đấy chứ?
Thiết Thủ nói:
– Quản đại sư! Mõ gỗ vốn là pháp khí, vậy mà ngươi lại có thể gõ ra sát khí, thật tài ba!
Ngũ Cương Trung nói:
– Quản Trọng Nhất! Ngươi đã cạo trọc đầu sao không cải tục danh? Có phải còn điều gì chưa thấu, để lão phu đến siêu độ cho?
Thiết Thủ nói:
– Thanh Đăng Cổ Phật, tiếng mõ vang vang. Quản đại sư, trong lòng ngươi thật có Phật chứ?
Thời Chấn Đông cũng lên tiếng tiếp lời:
– Quản Trọng Nhất, nếu ngươi chịu bỏ ám đầu minh, ta sẽ bẩm cáo Thánh Thượng, khẩn cầu người miễn tội cho ngươi.
Nên biết cách dùng nội lực phát thanh này hết sức hao tổn nguyên khí, chúng nhân có ý dụ Quản Trọng Nhất phát thoại. Chỉ cần hắn phát thoại, tất bị sẽ phân thần, trúng phải tập kích bất ngờ của quần hùng. Quản Trọng Nhất tất phải toàn lực kháng cự, tiếng gõ mõ sẽ không tập trung, mọi người sẽ thừa cơ thoát khỏi vòng vây. Nhưng dường như Quản Trọng Nhất cũng biết rõ điểm này, bất ngôn bất ngữ, chỉ liên tiếp gõ mõ không ngừng, tiếng mõ càng lúc càng nhanh, càng lớn.
Lúc này đàn sói bởi không nghe thấy tiếng mõ nên đã chạy tán loạn quá nửa. Một nửa còn lại cũng đang sợ hãi không dám tấn công Thiết Thủ tự nhiên không muốn để lỡ cơ hội này.
Ám khí của hai mươi binh sĩ cũng sắp dùng hết. Đàn sói cũng bị bọn Thời Chấn Đông bốn người dùng thanh âm chấn động, không dám công kích.
Thiết Thủ nói:
– Thật kỳ lạ, mõ gỗ Phật môn pháp bảo, vốn là vật thiện, nhưng rơi vào tay Quản Ngũ Trại chủ lại biến thành ma khí, đúng là thần kỹ!
Chúng nhân nghe xong đều cả kinh, nguyên lai tiếng nói của Thiết Thủ so với vừa nãy còn hùng hậu hơn gấp bội. Công lực không những không có tơ

hào hao tổn mà dường như còn có vẻ tăng lên.
Chu Bạch Tự nói:
– Vốn là thần kỹ, nhưng giờ đã lọt vào ma đạo. Quản Trọng Nhất, giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp đấy!
Chu Bạch Tự từ nhỏ đã luyện «Long Tượng Hợp Kích Pháp» và Tung Sơn «Tiên Nhân Chỉ», cần phải có nội lực cực lớn, thêm vào «Cửu Hồ Trấn Nhật Thần Công» của «Bắc Thành» lực đạo âm nhu mềm mại thiên hạ đều nghe danh.
Thêm nữa, y lại được «Tây Trấn» Trấn chủ Lam Nguyên Sơn truyền thụ cho «Vô Tướng Thần Công» và «Tiên Thiên Vô Thượng Cang Khí». Những cao thủ lớp thiếu niên trong võ lâm, ít có người bì được với nội lực của y. Nay thấy y thi triển thần công phát thanh, quả nhiên là có tu vi thâm hậu.
Lúc này đàn sói đã chạy được tám chín phần. Ngũ Cương Trung hít vào một hơi dài, cất tiếng nói:
– Được lắm! Xem ngươi có thể chi trì được bao lâu?
Lần này lão nói hết sức ngắn gọn. Tuy rằng tiếng nói vẫn như sấm động trời quang, nhưng người thì tuổi tác đã cao, hậu kình không đủ, nên chỉ nói được từng đó là dừng lại.
Nhìn qua Thời Chấn Đông, chỉ thấy y cũng cười khổ lắc đầu, không thể tiếp tục vận công nói chuyện. Bởi nếu cứ miễn cưỡng làm vậy, dù không tổn thương nguyên khí ắt cũng bị tiếng mõ làm kia gây nội thương nghiêm trọng.
Thiết Thủ lớn giọng quát:
– Quản Trọng Nhất, ngươi còn một cơ hội cuối cùng. Dừng tay đầu hàng, bằng không thì khó mà bảo toàn tính mạng.
Tiếng quát của chàng như sấm động giữa mùa xuân, chỉ nghe một tiếng ho vọng vang khắp bốn phương tám hướng. Dưới một gốc cây, có một tăng nhân đang ngồi không ngừng gõ mõ. Vừa gõ vừa ho ra một búng máu tươi.
Kỳ thực Quản Trọng Nhất không phải không muốn đầu hàng, nhưng lúc này hắn muốn dừng tay cũng không được nữa rồi. Bởi chỉ cần hắn dừng tay mõ, lập tức sẽ bị đối phương dùng âm công đả thương. Nhưng hắn cũng quên mất một điều, đó là nếu hắn không dừng tay thì chúng nhân làm sao có thể không dùng thanh âm để kháng cự?
Chu Bạch Tự nói:
– Loại người này thật ngoan cố, đáng giết!
Thiết Thủ nói:
– Chúng ta tới đây là để tróc nã khâm phạm của triều đình, không phải để đối phó với «Liên Vân Trại» của các người.
Ngũ Cương Trung đột nhiên ngửa mặt cười lên ba tiếng «Ha! Ha! Ha!».
Nguyên lai lão đã khó có thể ngưng tụ nội lực, máu huyết nhộn nhạo, tự biết

không thể nói tiếp nhưng thiên tính cố chấp, phải cố cười lên ba tiếng mới cam tâm.
Sau mỗi tiếng cười của Ngũ Cương Trung, Quản Trọng Nhất liền chấn động toàn thân một lần. Sau ba tiếng cười, Quản Trọng Nhất đã không thể chi trì, thân hình lảo đảo như say rượu, nhưng Ngũ Cương Trung cũng đã sức cùng lực kiệt, không thể tiếp tục được nữa.
Thiết Thủ liền nói:
– Ngũ lão anh hùng xin chớ tức giận, loại tiểu tặc này xin để vãn bối thu thập.
Thiết Thủ là người nói nhiều nhất, nhưng thanh âm vẫn hùng lượng, dường như nguyên khí không hề hao tổn chút nào vậy.
Tiếng gõ mõ càng lúc càng nhỏ dần. Bầy sói giờ chỉ còn lại hơn chục con vẫn đang lượn lờ, chắc đã đói mấy ngày nay nên khi thấy con mồi không nỡ bỏ đi.
Chu Bạch Tự nói:
– Thiết huynh nội lực thật hùng hậu, tiểu đệ cam bái ... hạ phong ...
Nói đến hai chữ «hạ phong», thanh âm đã nhỏ đến mức không thể nghe được, chắc do vận dụng chân khí quá độ nên cũng không chi trì được nữa. Nhưng Chu Bạch Tự niên kỷ còn trẻ mà đã có tu vi đến mức này đã là đáng kính đáng phục rồi.
Thiết Thủ mắt thấy đàn sói đã chạy gần hết, còn lại mười mấy con, biết rõ không thể để cho chúng chuyển bại thành thắng, liền đưa tay nắm lấy hai nắm tuyết, đoạn hét lớn:
– Còn không mau ngã xuống cho ta!
Tiếng hét này tựa như vạn nhân tề thanh, kinh thiên động địa, tuy không phải hướng về mọi người, nhưng cả hai mươi binh sĩ đều bị chấn động, đứng không vững ngã phịch xuống đất. Cùng lúc đó, hai tay Thiết Thủ vươn ra, hoa tuyết bắn ra như đạn. Tuyết vốn không phải là vật cứng, huống hồ lại là tuyết mới rơi xuống mặt đất, nhưng khi kích trúng thân mình lũ sói, tất cả đều kêu lên thảm thiết, quay đầu chạy bán sống bán chết. Đây chính là thủ pháp ám khí cực cao trong võ lâm:
«Mãn Thiên Hoa Vũ!» Thiết Thủ vừa hét lên thì đột nhiên «cách» một tiếng, Cái mõ gỗ của Quản Trọng Nhất đã vỡ làm bốn mảnh, người cũng ngã lăn ra đất, giãy giụa nói:
– Nội lực ... thật ... hùng hậu ...
Nói xong lại phu ra một búng máu nữa.
Con người Ngũ Cương Trung thập phần hào sảng, thấy công lực Thiết Thủ cao siêu vô lượng trong lòng vô cùng thưởng thức. Đúng lúc lão đang định nhân cơ hội nói vài câu tán dương chàng thì chợt thấy khuôn mặt Thiết Thủ trở nên nghiêm túc khác thường, hốt nhiên lại nằm phục xuống đất nghe

ngóng.
Lúc này quần hùng cũng đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ bốn phương truyền về như sấm động, ánh lửa rợp trời, chỉ sơ sơ ít nhất cũng phải có ba bốn trăm con ngựa đang phóng đến.
Chu Lãnh Long không khỏi biến sắc, kinh hãi nói:
– Chẳng trách ... thì ra chúng dùng bầy sói để tiêu hao hết ám khí của chúng ta. Không có ám khí ...
«Hắc Sát Thần» Tiết Trượng Nhị thì nói:
– Không có ám khí, chúng ta dùng binh khí!
«Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên cũng nói:
– Không có binh khí, chúng ta dùng quyền cước!
Hai đầu lĩnh dưới trướng Ngũ Cương Trung này tính tình nóng nảy, địa vị ở «Nam Trại» cũng không nhỏ, bình sinh khinh thường nhất là loại người lâm trận sợ hãi, lại thích nhất là đánh nhau. Vừa nãy bởi đối thủ là sói, không phải người, bình sinh hai gã mới gặp lần đầu nên không khỏi có chút kinh hoảng. Bây giờ kẻ địch là người, dù là thiên quân vạn mã, hai gã cũng chẳng coi vào đâu; cả hai đều cho rằng lời Chu Lãnh Long mang theo ý sợ hãi nên mới xuất ngôn châm chọc. Kỳ thực Chu Lãnh Long đã tham gia ít nhất là mấy trăm trận chiến lớn nhỏ, muốn sợ cũng không đến lượt y. Vừa nãy chẳng qua là nhất thời nói ra cảm giác lo lắng trong lòng mà thôi, nghe lời của Tiết, Nguyên hai người, Chu Lãnh Long cười lạnh nói:
– Nhị vị nói rất hay, chỉ có điều Chu mỗ này chưa từng sợ ai bao giờ cả. Vừa nãy bầy sói tấn công, Chu mỗ cũng chưa từng nói chúng nhất định sẽ ăn thịt mình trước ...
Lời của Chu Lãnh Long mang theo ý châm chọc sâu sắc, bởi vừa nãy khi Tiết, Nguyên hai người hiệp trợ Ngũ Cương Trung đánh đuổi bầy sói, đích thực có nói ra những lời như vậy.
Nhưng Nguyên, Tiết hai người đã bị hào khí ngất trời của Ngũ Cương Trung tác động, tinh thần chiến đấu không hề mất đi, nguy hiểm trước mắt cũng không lùi một bước. Cả hai nghe Chu Lãnh Long châm chọc bản thân, lập tức đại nộ, đang định nhảy ra khiêu chiến thì Ngũ Cương Trung đã quát lớn:
– Trượng Nhị, Hỗn Thiên những lời ta nói với các ngươi trước khi rời khỏi «Nam Trại» đều đã quên hết rồi sao?
Thời Chấn Đông cũng quát:
– Lãnh Long, bây giờ là lúc nào mà còn gây chuyện? Vậy có xứng làm gương cho quân sĩ không?
Tiết Trượng Nhị, Nguyên Hỗn Thiên hai người đều kính phục Ngũ Cương Trung vô bì, liền lập tức cúi đầu không nói. Chu Lãnh Long cũng nghe lệnh Thời Chấn Đông, không lên tiếng nữa.
Thiết Thủ chợt nói:

– Chỉ sợ có đến bốn năm trăm tên đang đến đây, chắc là do «Liên Vân Trại» Tứ Trại chủ «Trận Tiền Phong» Mục Nha Bình suất lãnh.
Chu Bạch Tự hai mày nhíu lại nói:
– Nếu như do hắn suất lãnh, đối phó khẳng định là không dễ. Chỉ sợ «Liên Vân Trại» Tam Trại chủ «Trại Gia Cát» Nguyễn Minh Chính cũng đến rồi, đúng là khó càng thêm khó!
Ngũ Cương Trung cũng lên tiếng:
– Không sai, Mục Nha Bình và Nguyễn Minh Chính trước giờ không rời nhau, nay quá nửa trong số bảy tám trăm thuộc hạ «Liên Vân Trại» đã đến đây, lý nào lại hai tên đó lại không xuất trận chứ?
Mọi người đều thấy lo lắng trong lòng. Nguyên lai ban đầu «Liên Vân Trại» chỉ có tám trại chủ. Có thể nói là đứng hàng thứ hai sau «Nam Trại» của Ngũ Cương Trung. Tám trại chủ này người nào cũng có đặc thù võ công, mưu kế thao lược, thần lực kinh nhân, văn tài vô song. Nhưng sau này có một người tên Uy Thiếu Thương, đơn thân độc mã xông lên «Liên Vân Trại», nghe nói y tự trói tay tả dùng tay hữu lần lượt đả bại tám Trại chủ của «Liên Vân Trại». Cả tám người thua tâm phục khẩu phục liền tôn y lên làm Tổng Trại chủ. Đồn rằng người này khi tỷ võ với tám Trại chủ đều tùy tiện lấy một thứ binh khí có trong luyện võ sảnh của «Liên Vân Trại», đấu với tám người dùng tám thứ binh khí, từ «Lưu Tinh Chùy» đến «Hổ Nha Thích», thậm chí «Tam Giác Lưỡng Nhận Đao», «Ngưu Giác Đao» cũng đều dùng hết sức thuần thục. Dường như mọi thứ binh khí trong thiên hạ, y đều luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Võ công của người này thập phần phức tạp, không ai nhìn được ra sư thừa, lai lịch, võ công của y. Vì thế giang hồ mới đặt cho y ngoại hiệu «Cửu Hiện Thần Long».
Từ khi «Cửu Hiện Thần Long» Uy Thiếu Thương lên làm Tổng Trại chủ «Liên Vân Trại», «Liên Vân Trại» liên tiếp đắc lợi, đứng giữa chánh tà cũng làm nên vài chuyện lớn, chấn động võ lâm, thanh danh cũng gần đuổi kịp «Nam Trại» của Ngũ Cương Trung. Nghe đồn Uy Thiếu Thương thông minh mẫn tiệp, mỗi khi đánh nhau với người đều sáng tạo ra chiêu thức mới. Chỉ bất quá con người y quá tự đắc, dã tâm lại lớn. Cũng bởi trong lòng hoài đại chí, nên đối với Cầm, Kỳ, Thi, Họa, Binh pháp ... đều nhất loạt tinh thông.
Uy Thiếu Thương đã đủ khiến mọi người đau đầu, huống hồ Nhị Trại chủ «Hổ Tiêu Ưng Phi Linh Xà Kiếm» Lao Huyệt Quang cũng là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ.
Lao Huyệt Quang vốn là Tổng Trại chủ của «Liên Vân Trại», sau khi Uy Thiếu Thương gia nhập thì cam tâm tình nguyện xuống làm Nhị Trại chủ. Lao Huyệt Quang ngoại hiệu «Hổ Tiêu Ưng Phi Linh Xà Kiếm», không phải là y tự đặt, cũng chẳng phải do người khác tâng bốc mà có. Lao Huyệt

Quang nội lực kinh người, hét lớn một tiếng có thể khiến đối phương sợ vỡ mật, nên gọi là «Hổ Tiêu».
Khinh công của y cực cao, tựa hồ có thể bay như chim trời, nên gọi là «Ưng Phi», kiếm pháp của y vừa nhanh vừa độc, cổ tay xoay chuyển như linh xà nên gọi là «Linh Xà Kiếm», thực không phải hư truyền.
Võ công Uy Thiếu Thương và Lao Huyệt Quang so với bảy trại chủ còn lại thì cao hơn không biết bao nhiêu mà lần. Nhưng Tam Trại chủ «Trại Gia Cát» Nguyễn Minh Chính thì lại tâm kế vô song, võ công tuy không cao nhưng lại đọc nhiều binh thư, mọi việc điều binh khiển tướng trên «Liên Vân Trại» đều do y xử lý cả. Tứ Trại chủ «Trận Tiền Phong» Mục Nha Bình võ công tuy không cao lắm, nhưng dũng mãnh bất khuất, trận tiền sát địch chỉ tiến không lùi, là một viên mãnh tướng hiếm có. Ngũ Trại chủ «Thiên Lang Ma Tăng» Quản Trọng Nhất, có dị thuật điều khiển lang sói, thiên hạ nhất tuyệt, vừa nãy cũng có thể thấy ma lực của y thế nào. Song cuối cùng cũng ác giả ác báo, cả đời dùng thanh âm để sử lang sói giết người, nay lại bị bọn Thiết Thủ dùng thanh âm đả thương.
Võ công của Tổng Trại chủ «Liên Vân Trại» so với Nhị Trại chủ thì cao cường gấp bội, còn Nhị Trại chủ thì lại cao cường hơn Tam Trại chủ, Tứ Trại chủ, Ngũ Trại chủ gấp mười lần. Tam Trại chủ, Tứ Trại chủ, Ngũ Trại chủ so với Lục, Thất, Bát, Cửu Trại chủ thì cũng cao cường hơn nhiều. Đây chính là điểm mạnh và cũng là điểm yếu của «Liên Vân Trại».
Nhưng bọn Thiết Thủ đều biết rằng Tam Trại chủ, Tứ Trại chủ, Ngũ Trại chủ đều đã xuất động, lẽ nào Đại Trại chủ và Nhị Trại chủ lại ngồi yên? Xem ra trường huyết chiến với «Liên Vân Trại» là không thể tránh khỏi rồi.
Từ bốn phương tám hướng, xuất hiện bốn năm trăm con ngựa, trên lưng ngựa đều có một kình trang đại hán, ai ai cũng dũng mãnh dị thường, cả người lẫn ngựa đều thập phần tề chỉnh. Người nào cũng một tay chắp đao, một tay thúc ngựa. Một số thì chỉ cầm đuốc nhưng cũng xông lên phía trước, không chút e ngại.
Chúng nhân thấy vậy thì vừa kinh vừa phục người của «Liên Vân Trại», quả nhiên dũng mãnh hơn người.
Thế đến của đoàn người càng lúc càng nhanh. Bọn chúng người đông thế mạnh, nếu xảy ra xung sát, hai mươi tám người bọn Thiết Thủ e rằng tử thương rất lớn.
Thời Chấn Đông cao giọng nói:
– Tại hạ Thương Châu Thời Chấn Đông cùng bằng hữu có việc đi qua Hổ Vĩ Khê, tuyệt không có ý xâm hại quý trại, mong các vị giơ cao đánh khẽ, cho bọn tại hạ mượn đường đi qua.
Vị võ tướng này quả nhiên khí độ hơn người, thanh âm như tiếng cồng tiếng chiêng, thập phần hùng lượng, ngữ khí không khuất phục mà cũng không tự

cao.
Chỉ thấy thế đến của đối phương vẫn không giảm, phía Đông có một người thân cao bảy thước, vận hắc bào hắc giáp, đầu đội mũ đen, mặt đen như đít chảo, tay cầm trường mâu, vừa xông lên vừa hét:
– Lũ rùa chó chết, dám đả thương ngũ đệ của ta! Giết hết cho ta!
Lời hắn vừa dứt, lập tức bốn năm trăm lâu la thuộc hạ liền hò hét xông lên như sóng cuộn.
Thiết Thủ liền biết ngay đây chính là «Trận Tiền Phong» Mục Nha Bình chứ chẳng sai.
«Hắc Sát Thần» Tiết Trượng Nhị cười lớn nói:
– Ta cho rằng mình là người đen nhất rồi, không ngờ trên đời lại có người đen hơn cả ta! Không biết ai mạnh hơn ai, hãy tiếp thử một chiêu này!
Nói đoạn y liền bẻ một cành cây lớn quăng mạnh về phía Mục Nha Bình.
Mục Nha Bình hét lên một tiếng:
– Hay a!
Trường mâu lập tức đâm ra, cành cây liền bay ngược lại về phía Tiết Trượng Nhị, mà thế lao lên của y vẫn không hề giảm sút.
Tiết Trượng Nhị bị cành cây đụng phải, liên tiếp thối lùi ba bước mới trụ vững được thân hình.
«Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên cười lớn nói:
– Ngươi không được, để ta!
Lời chưa dứt người đã lăn xuống đất, đao quang hoa lên biến thành một quả cầu sáng hướng về bốn chân hắc mã của Mục Nha Bình.
Mục Nha Bình tức giận gầm vang, hắc mã liền dựng ngược bốn vó, tung người nhảy lên không, vọt qua đầu Nguyên Hỗn Thiên tránh khỏi một kích trí mạng.
Ba tên sơn tặc phía sau thấy Nguyên Hỗn Thiên liền cử đao chém xuống.
Nguyên Hỗn Thiên một kích bất thành liền thu hồi đao thế, múa lên tạo thành một vùng đao quang rộng khắp, nháy mắt đã chặt đứt mười hai chiếc chân ngựa. Ba tên sơn tặc hét lên một tiếng rồi đồng loạt ngã xuống.
Lúc này đại đội nhân mã đã đến gần mọi người. Đột nhiên một bóng huyền y vọt lên như đại bàng bay lượn, nháy mắt đã vọt đến trên đầu Mục Nha Bình.
Mục Nha Bình không khỏi ngẩn người, trường mâu liền đâm thẳng lên tấn công.
Người đó chính là Thiết Thủ. Chàng thấy tình hình nguy cấp, liền nảy sinh ý định bắt giặc phải bắt tướng trước, nếu như có thể khống chế chủ tướng, bốn trăm tên lâu la kia nhất định sẽ không thể động thủ.
Mục Nha Bình đâm ra một mâu, tiếng gió vù vù.
Thiết Thủ khẽ chấn động tinh thần, biết lực tay của đối phương cực lớn,

nhưng nếu như né tránh sẽ khiến quần tặc phía sau xông lên kịp, lúc ấy thì cục thế khó mà vãn hồi được. Chàng thấy cần phải đấu lực với y, làm giảm bớt uy phong của «Trận Tiền Phong», thế là song thủ liền vươn ra nắm chặt trường mâu.
Mục Nha Bình tuyệt không thể ngờ đối phương dám ngạnh tiếp một kích này của mình. Chỉ thấy song thủ Thiết Thủ bẻ mạnh, cây trường mâu làm bằng thép của y đã cong lại, trong lòng không khỏi kinh hãi vô cùng, không ngờ được trên đời lại có người thần lực kinh nhân đến vậy.
Kỳ thực Thiết Thủ cũng cho rằng mình có thể bẻ gãy được trường mâu, nào ngờ đối phương cũng sức mạnh vô song, chỉ có thể bẻ cong mà không gãy, trong lòng chàng cũng thầm khâm phục sự dũng mãnh của Mục Nha Bình.
Hai người trong lúc giao thủ đều có suy nghĩ riêng, nhưng xuất thủ thì tuyệt không chậm lại.
Thiết Thủ vừa bẻ trường mâu của đối phương, liền lập tức tung người lên, đánh mạnh xuống một chưởng.
Mục Nha Bình cảm thấy một luồng lực đạo mãnh liệt công tới, liền lập tức dậm mạnh chân, tung người rời khỏi lưng ngựa.

Hồi 11
Hai Lần Phóng Thích

Mục Nha Bình mắt thấy sắp bị khống chế nhưng không hoảng không loạn, lập tức bỏ trường mâu, hồi thủ bạt kiếm.
Mục Nha Bình vừa bỏ tay khỏi trường mâu, thân hình lập tức trầm xuống, Thiết Thủ làm sao để y đạt được ý nguyện? Chàng liền chộp lấy mũi mâu, thi triển luôn một chiêu «Hàn nha điểm điểm», nháy mắt cán mâu đã điểm trúng ba yếu huyệt «Trung Khu», «Thiếu Xung», «Trầm Hương» trên người Mục Nha Bình.
Mục Nha Bình đang ở trên không thoát lực liền rơi xuống đất đánh «bịch» một cái. Y còn chưa kịp vận công xung huyệt thì đã bị Thiết Thủ chộp lấy. «Soạt! Soạt! Soạt!» trong chớp mắt chàng đã cúi người tránh khỏi ba đường đao từ phía sau.
Lúc này đại quân đã đến gần, Mục Nha Bình bất quá cũng chỉ xông lên trước hơn mười trượng, nhưng đợi chúng đến nơi thì Thiết Thủ đã chế trụ được Mục Nha Bình, còn thuận tay điểm thêm vào hai huyệt «Trung Linh», «Khí Hải», khiến y muốn vận khí xung huyệt cũng không được. Chỉ thấy chàng khẽ lắc mình thì đã trở về đứng bên cạnh Thời Chấn Đông. Chúng nhân thấy vậy đều không ngớt lời khen ngợi. Thiết Thủ hét lớn:
– Người của «Liên Vân Trại» nghe đây, nếu các ngươi tiếp tục xông đến, ta sẽ giết Tứ Trại chủ của các ngươi trước!
Quần tặc nghe xong tất cả đều dừng ngựa lại, nhất thời ánh lửa chiếu sáng rực cả một góc trời.
Thiết Thủ rút bội kiếm của Mục Nha Bình ra đặt vào cổ họng y, lạnh lùng nói:
– Mục Trại chủ! Ngươi có muốn sống không?
Mục Nha Bình nhắm mắt lại nói:
– Muốn!
Thiết Thủ thấy y đáp lời sảng khoái như vậy lại hỏi tiếp:
– Bảo bọn chúng lui binh, ta sẽ không làm thương tổn đến một cọng tóc của ngươi.
Mục Nha Bình lắc đầu:
– Không cần!
Thiết Thủ không nghe rõ liền hỏi lại:
– Không cần cái gì?

Mục Nha Bình cười lạnh nói:
– Muốn dùng mạng của Mục Nha Bình này để ép «Liên Vân Trại» lui binh, đúng là chuyện nằm mơ! Ta đây không cần mạng nữa! Ngươi muốn chém cứ chém, muốn giết cứ giết, lão tử đây quyết không chau mày!
Nói đến đây, đột nhiên y cao giọng hét:
– Các huynh đệ nghe đây, ta chết trong tay những kẻ này, các người phải thay ta báo thù!
Đoạn rướn người tự lao mình vào mũi kiếm.
Thiết Thủ thoáng ngẩn người, vội vàng thu kiếm lại. Trên kiếm vẫn còn dính chút máu đỏ tươi.
Thời Chấn Đông chinh chiến xa trường nhiều năm cũng ít thấy hảo hán nào như vậy, trong lòng không khỏi kính phục thốt:
– Hảo hán!
Ngũ Cương Trung cũng nói lớn:
– Có chí khí!
Tiết Trượng Nhị cũng lẩm bẩm nói một mình:
– Chẳng trách y đen hơn cả mình, thì ra tính khí cũng nóng hơn.
Chỉ nghe Mục Nha Bình quát lớn:
– Sao các ngươi còn không xông lên, sợ ta không chết sao?
Quần tặc vẫn ngẩn người ngồi trên ngựa, biết làm thế nào.
Nên biết «Trận Tiền Phong» Mục Nha Bình thường ngày đối với thuộc hạ cực tốt, nên bọn chúng rõ ràng là biết trại quy khó dung, nhưng vẫn không dám xông lên, sợ làm Mục Nha Bình mất mạng.
Mục Nha Bình đang giãy giụa không thôi, chợt cảm thấy toàn thân thư thái, thì ra toàn bộ huyệt đạo đã được giải khai.
Người giải huyệt chính là Thiết Thủ.
Mục Nha Bình đang ngẩn người không hiểu thì Thiết Thủ đã hướng về y vái một vái nói:
– Mục huynh đệ, vừa nãy đánh lén các hạ là lỗi của tại hạ. Kính mong các hạ lượng thứ!
Kỳ thực, vừa nãy Thiết Thủ chính là trước mặt thiên quân vạn mã một mình xông lên bắt tướng địch chứ tuyệt không phải đánh lén gì cả, chỉ bất quá chàng thấy người này oai vũ bất khuất, hơn nữa người của «Liên Vân Trại» cũng có tình có nghĩa nên mới lấy lễ để đáp lại.
Mục Nha Bình vẫn ngơ ngẩn xuất thần, không dám tin đây là sự thật nên vẫn đứng im bất động.
Thiết Thủ cười cười nói:
– Mời Mục huynh! Chúng ta đánh lại một trận phân sinh tử!
Mục Nha Bình quay mặt bước đi, sau vài bước quả thật không thấy Thiết Thủ đuổi theo mới biết thành ý của chàng là thật lòng, liền quay đầu lại nói:

– Hảo hán tử! Mục Nha Bình ta thua tâm phục khẩu phục, không còn gì để nói.
Đột nhiên y cao giọng nói:
– Các huynh đệ, trận này ta không đánh nữa. Các người muốn đánh thì đánh đi!
Chuyện này thì ngay cả Thiết Thủ cũng không ngờ tới.
Lời vừa thốt ra, quần tặc liền bàn tán xôn xao, đưa mắt nhìn nhau hoang mang không biết nên làm gì. Bọn chúng thấy Thiết Thủ trượng nghĩa phóng thích chủ tướng, trong lòng đã vô cùng cảm kích, lại thấy chàng vừa xuất thủ đã khống chế được Mục Nha Bình, võ công ắt hẳn xuất quỷ nhập thần, nên cũng không khỏi có chút sợ hãi, chiến ý đã giảm đi quá nửa. Nhưng chúng cũng sợ Đại Trại chủ trừng phạt, nên cũng không dám rút lui, nhất thời cứ lưỡng lự băn khoăn không biết nên làm sao mới phải.
Thiết Thủ cung tay nói:
– Mục huynh đệ, ta xin cảm tạ ơn bất chiến này! Ngũ đệ của các hạ chỉ bị chấn thương tạng phủ, nếu như không ngại, huynh đệ đây có thể trị thương cho gã.
Quần tặc nghe xong đều vui mừng khôn tả, Mục Nha Bình hớn hở hỏi:
– Thật sao? Vậy thì tốt quá!
Thiết Thủ đang định đáp lời thì từ phía bắc chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng:
– Tứ đệ, ngươi trước trận thoái lui, lại khiến quân sĩ mất đi chiến ý, đã biết tội hay chưa?
Mục Nha Bình nghe xong cúi đầu thấp giọng đáp:
– Tứ đệ biết tội!
Thanh âm đó lại hỏi:
– Ngươi biết tội gì?
Mục Nha Bình đưa kiếm lên cười ha hả, trong tiếng cười kèm theo cả vẻ tang thương vô hạn:
– Tam ca, tiểu đệ tự tuyệt đền tội là xong.
Thiết Thủ đã biết «tam ca» này chính là «Trại Gia Cát» Nguyễn Minh Chính, nhưng tạm thời cũng chưa nhúng tay vào. Chàng đoan chắc thế nào Nguyễn Minh Chính cũng không thể để Mục Nha Bình tự sát, quả nhiên đúng lúc Mục Nha Bình hoành kiếm thì thanh âm lạnh lùng lại cất lên:
– Nếu như ngươi giết hết bọn chúng thì có thể đoái công chuộc tội!
Mục Nha Bình cười thê lương nói:
– Thứ nhất Mục Nha Bình này không bao giờ giết bằng hữu, thứ hai Mục Nha Bình cũng không phải là đối thủ của y. Cầu mong Nguyễn tam ca thành toàn!
Nói đoạn liền đưa kiếm lên cứa mạnh vào cổ.

Thiết Thủ thấy người này coi mình là bằng hữu, thà chết cũng không coi mình là kẻ địch, trong lòng lấy làm cảm kích, địch ý với «Liên Vân Trại» cũng tiêu đi hoàn toàn.
Mục Nha Bình vừa đưa kiếm lên thì đã nghe một tiếng «choeng», một ngọn phi đao đã bắn trúng thân kiếm. Mục Nha Bình biến sắc:
– Nguyễn tam ca, huynh ...
Chỉ nghe Nguyễn Minh Chính nói:
– Ngươi lâm trận thoái lui, khiến quân sĩ mất đi đấu khí, coi địch là bạn, lẽ nào chỉ tự sát thôi là đã đủ đền tội? Ngươi có biết trại quy không?
Thiết Thủ thấy Nguyễn Minh Chính bắn phi đao đánh bật trường kiếm, tưởng rằng sự việc không ngoài sở liệu của mình, Nguyễn Minh Chính quyết không để Mục Nha Bình tự sát, nào ngờ hắn lại nói ra những lời như vậy, phảng phất như là tự sát cũng chưa đủ bù đắp tội lỗi vậy. Thiết Thủ đại nộ, đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy một trung niên hán tử vận tuyết bào, râu ba chòm phất phơ trước ngực, mặt trắng như ngọc, thần sắc thập phần lạnh lùng, đây chính là «Trại Gia Cát» Nguyễn Minh Chính.
Chỉ nghe Mục Nha Bình hướng về phía Tây Nam quỳ xuống nói:
– Đệ tử xin lãnh thọ tử hình của trại quy.
Nguyễn Minh Chính lạnh lùng:
– Còn có ai không đánh nữa không?
Hơn bốn trăm tên sơn tặc mắt thấy Tứ Trại chủ sắp phải thọ hình, còn ai dám nói ra chữ «Không» nữa, tề thanh nói:
– Vì trại sát địch, ai nấy đều tranh tiên.
Nguyễn Minh Chính quét ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn Thiết Thủ:
– Cho người ta xem «Liên Vân Trại» của chúng ta không có kẻ bán bạn cầu vinh!
Đột nhiên từ ống tay áo bắn ra hai ngọn phi đao, xạ thẳng vào hai mắt Mục Nha Bình.
Thiết Thủ không ngờ hắn lại đột nhiên thi lạt thủ với tứ đệ của mình như vậy, hét lên một tiếng tức giận.
Lúc này phi đao của Nguyễn Minh Chính đã bắn đến sát hai mắt của Mục Nha Bình, thân đao ánh lên màu xanh lam, hiển nhiên là có tẩm kịch độc. Nguyên lai trại quy này chính là trước hủy hai mắt, sau đó để độc phát thân vong, thập phần tàn khốc.
Mục Nha Bình cũng không tránh, không né, hai mắt mở lớn chờ chết.
Đột nhiên có tiếng y phục phất gió, «rắc rắc rắc rắc» mấy tiếng liên tiếp vang lên. Thì ra Thiết Thủ đã phi thân đến kịp thời bắt lấy phi đao, bởi quá tức giận nên đã bóp hai ngọn phi đao vỡ vụn ra.
Đúng vào lúc Thiết Thủ bắt gọn phi đao, một bóng trắng mỹ diệu đã dài người phóng lên không rồi bổ thẳng vào Nguyễn Minh Chính. Bảy tám tên

lâu la ý đồ cản lại, nhưng bóng trắng đó đã lăng không một cái, vượt qua đầu chúng, công thẳng đến mấy tên hộ vệ đứng trước mặt Nguyễn Minh Chính, hiển nhiên võ công cũng không kém, bảy tám tên hộ vệ liền cùng lúc đưa trường mâu lên công tới bóng trắng kia. Bóng trắng chính là Bạch Hân Như, chỉ thấy nàng ở giữa không trung, song thủ liên tiếp chộp ra, nháy mắt đã nắm hết đầu mâu của bọn hộ vệ, nhưng đồng thời cũng bị bức phải hạ thân xuống đất.

Nguyễn Minh Chính lấy làm yên tâm, cho rằng chỉ cần Bạch Hân Như không thể nhất kích thành công, tự nhiên sẽ bị thủ hạ của mình bao vây, băm vằm thành muôn vạn mảnh.

Đúng lúc Nguyễn Minh Chính định hét thuộc hạ tấn công thì đột nhiên thấy bóng trắng lóe lên, không biết từ lúc nào đã ở trước mặt mình. Nguyễn Minh Chính cả kinh, đanh định bạt đao thì đã quá muộn, người kia xuất kiếm như điện, lưỡi kiếm đã đặt trên cổ họng hắn từ lúc nào. Người xuất kiếm khống chế Nguyễn Minh Chính chính là «Bắc Thành» Thành chủ Chu Bạch Tự.

Nguyễn Minh Chính giờ mới hiểu ra:

Nguyên lai Bạch Hân Như tấn công chỉ là dương đông kích tây, bịt tai trộm chuông mà thôi, kẻ chân chính công kích chính là Chu Bạch Tự, hơn nữa còn nhanh tựa sấm đánh không kịp bịt tai, khoái tốc thật khiến người ta phải lắc đầu le lưỡi. Khi Nguyễn Minh Chính phát giác ra thì đã bị chế trụ rồi, trong lòng vô cùng tức giận, không ngờ mình tự xưng là kẻ đại trí lại bị hai kẻ chưa ráo máu đầu khống chế trong chớp mắt. Chỉ thấy y đanh mặt lại, lạnh lùng nhìn Chu Bạch Tự.

Lúc này quần tặc ở bốn phía đã lần lượt bạt đao xông tới, Chu Bạch Tự cao giọng hét lớn:

– Các người tiến thêm một bước, ta sẽ giết Tam Trại chủ ngay lập tức!

Quần tặc liền lập tức dừng bước, nhưng không ngờ Nguyễn Minh Chính lại hét:

– Lũ nhát gan, các người còn không mau xông lên. Sinh tử cá nhân đâu cần coi trọng làm gì. Kẻ nào không xông lên đều phải theo trại quy thụ hình.

Chu Bạch Tự vốn định hỏi tại sao hắn ngay cả huynh đệ kết bái của mình cũng không bỏ qua, không ngờ người này tính tình cũng cương liệt vô cùng, ngẩng đầu tự lao cổ họng vào mũi kiếm. Chu Bạch Tự là hạng người nào, há để cho Nguyễn Minh Chính tự sát. Y liền nhanh chóng thu kiếm lại, Nguyễn Minh Chính tuy chưa chết nhưng trên cổ máu đã chảy ra như suối. Nhưng Nguyễn Minh Chính không hề sợ hãi, lại lao người lên phía trước. Chu Bạch Tự lại thu kiếm lần nữa. Nguyễn Minh Chính lại lao người lên. Chu Bạch Tự lại thu kiếm. Ba lần xông tới, ba lần thu kiếm, kiếm vẫn đặt trên cổ họng Nguyễn Minh Chính, Nguyễn Minh Chính cầu chết cũng không được, muốn thoát cũng không xong.

Chỉ nghe Mục Nha Bình tức giận quát:
– Làm nhục tam ca, tức là kẻ địch của ta.
Nguyễn Minh Chính cười lớn ba tiếng, cao giọng nói:
– Lão tứ, hôm nay chúng ta cùng chết là xong!
Chu Bạch Tự thấy hắn cương cường, tuyệt không phải kẻ chỉ dụng tâm kế hại người, trong lòng cũng ngấm ngầm kính phục, liền hỏi:
– Ngươi cũng là một trang hảo hán, tại sao lại tàn độc với Mục Nha Bình vậy?
Nguyễn Minh Chính trợn mắt nhìn Chu Bạch Tự, cười lớn nói:
– Nếu «Liên Vân Trại» ai ai cũng chỉ vì thấy kẻ thù nhân nghĩa với mình liền cảm kích bất tận, bỏ vũ khí không đánh nữa thì «Liên Vân Trại» có còn giống sơn trại nữa không? Tứ đệ thân làm tướng lĩnh mà còn như vậy, ta không trừng phạt y thì còn mặt mũi nào nhìn đại ca? Chính bởi y là tứ đệ của ta, nên càng phải lập tức xử tử. Ta và hắn giao tình thâm hậu nhất nên người xử tử hắn phải là ta. Sau đó ta sẽ liều mạng với các ngươi một phen, coi như là báo đáp phần tình huynh đệ này vậy! Không dùng cực hình với hắn thì trại chúng làm sao tâm phục khẩu phục được! Ngươi có khuyên ta cũng vô dụng, đại trượng phu hành sự tự nhiên phải dứt khoát, mau lấy mạng ta đi!
Chu Bạch Tự, Thiết Thủ nghe y nói ra những lời như vậy, bất giác sinh lòng kính phục với sự chí công vô tư của Nguyễn Minh Chính.
Mục Nha Bình cũng nói lớn:
– Đúng, đúng. Tam ca nói rất đúng. Tiểu đệ hồ đồ hủy đi trại quy, đáng chết vô cùng!
Nguyễn Minh Chính nhắm mắt chờ chết, dáng vẻ vô vùng lẫm liệt.
Chu Bạch Tự hốt nhiên thu kiếm lại, cung tay thi lễ nói:
– Nguyễn tiên sinh, vừa nãy tại hạ không biết hai vị quân tử, đắc tội vô cùng. Mong hai vị trớ trách!
Nguyễn Minh Chính tức giận nói một hơi, nghĩ tất sẽ kích động cho Chu Bạch Tự tức giận, một kiếm đâm cho mình chết tốt. Nào ngờ y lại cung kính tạ tội như vậy, hai mắt liền trợn tròn nói:
– Ngươi đừng giở trò ân nghĩa với ta, dù ngươi có tha chết thì ta cũng coi ngươi là kẻ thù.
Chu Bạch Tự đã tra kiếm vào vỏ, chậm rãi nói:
– Nguyễn tiên sinh cứ tận lực xuất thủ. Ta thả tiên sinh không hề có ý đồ gì khác. Vừa nãy do bất ngờ tập kích, bằng không cũng khó mà chế trụ được tiên sinh.
Nguyễn Minh Chính thấy Chu Bạch Tự khiêm cung như vậy, nhất thời cũng đứng ngẩn người giây lát, không biết làm sao.
Đột nhiên có tiếng người chậm rãi nói:
– Minh Chính, bình thường đệ rất thông minh, sao hôm nay lại cố chấp như

vậy, thật là làm trò cười cho khách nhân rồi. Trại quy của «Liên Vân Trại» là sống, tại sao lại đem ra dùng một cách cứng nhắc như vậy?
Thanh âm hết sức nhu hòa phong nhã, nhưng trong đó ẩn tàng một khí phách tiêu sái khiêm cung của bậc hiệp khách.
Bọn Thiết Thủ đã quay người lại, chỉ thấy từ đám sơn tặc «Liên Vân Trại» ở mặt Bắc lần lượt lùi ra, tạo thành một con đường. Một thanh niên mỉm cười chậm rãi bước ra, sau lưng là một hắc y nhân mặt vô biểu tình. Chỉ nghe đám sơn tặc bàn tán xôn xao:
– Ồ, Đại Trại chủ cũng đến rồi!
– Nhị Trại chủ cũng xuất động kìa!
– Đại Trại chủ, Nhị Trại chủ!
Thanh niên kia vẫn chỉ mỉm cười, không hề tỏ vẻ kiêu ngạo chút nào, dám chắc tình cảm đối với trại chúng rất tốt. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã làm Đại Trại chủ của «Liên Vân Trại», chúng nhân bất giác đều cảm thấy có chút đột xuất.
Hai người này xuất hiện ở đương trường không hề có vẻ nghiêm túc như Tam Trại chủ, Tứ Trại chủ nhưng trại chúng đều cảm thấy như được cởi bỏ gánh nặng, hiển nhiên là vô cùng yên tâm với hai vị Trại chủ này.
Thanh niên không hề làm giá, cũng không ngạo mạn, chậm rãi bước đến trước mặt bọn Thiết Thủ cung tay nói:
– Tại hạ Uy Thiếu Thương, chư vị đi qua «Liên Vân Trại», tại hạ không nghênh tiếp từ xa, thật là thất trách. Vừa nãy lại thừa ân hai vị không giết tam đệ, tứ đệ. Tam đệ của tại hạ trước giờ luôn chấp pháp như sơn, mong các vị chớ trách.
Chúng nhân đều kinh ngạc vô cùng, chỉ thấy thanh niên nhân này mặc một bộ thanh y đã bạc màu, vài chỗ còn có vết vá, trông giống như là một tên lạc hồn thư sinh vậy, tưởng tất cùng lắm chỉ là một tiểu đầu mục, thật không ngờ lại chính là «Cửu Hiện Thần Long» Uy Thiếu Thương.
Thời Chấn Đông thấy không khí có vẻ hòa dịu liền đằng hắng nói:
– Uy Trại chủ, chúng tôi qua đất này định sẽ liên «Liên Vân Trại» đưa thiếp bái kiến, không ngờ giữa đường lại giao thủ với người của quý trại, thật sự là ...
Uy Thiếu Thương mỉm cười ngắt lời:
– Là chúng tôi đắc tội trước. Vị này tưởng tất là Thời tướng quân danh chấn Thương Châu. Nói thẳng ra, bọn tại hạ vốn cho rằng kẻ đến là lũ cẩu quan chuyên môn áp bức bách tính. Đối phó với bọn loạn thần tặc tử, «Liên Vân Trại» quyết chẳng dung tình. Vừa nãy chư vị dùng khí công đẩy lùi đàn sói, lại trượng nghĩa phóng thích tam đệ, tứ đệ, khí độ phi thường. Tại hạ đây không tự lượng sức, xin được cùng kết giao không biết các vị có nể mặt hay không?

Trong ngữ âm ẩn tàng khí thế của vương giả, ám thị rằng nếu các người mà là lũ cẩu quan thì ta sớm đã hạ lệnh cất lưới diệt gọn rồi.
Nên biết rằng bách tính địa phương thường bị tham quan ô lại hà hiếp, gần như không còn đất sống. Duy chỉ có vùng Thương Châu của Thời Chấn Đông quản hạt là không như vậy, tuy rằng thiết diện vô tình nhưng tuyệt không áp bức lương dân, ngược lại còn rất được lòng dân nữa.
Thời Chấn Đông thấy trong lời nói của Uy Thiếu Thương ẩn tàng ý oán trách chính quyền, lại có ý thế thiên hành đạo, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi, lẽ nào người này muốn tạo phản?
Lúc này hắc y nhân thần sắc lạnh lùng đã chậm rãi bước đến trước mặt Quản Trọng Nhất, đưa mắt nhìn chiếc mõ gỗ vỡ nát rồi chợt quay đầu lại trợn mắt nhìn Thiết Thủ một hồi, thần quang sáng rực, một lúc lâu sau y mới chuyển động mục quang, cúi xuống đỡ Quản Trọng Nhất dậy truyền nội lực, bảo hộ tính mạng hắn.
Mục Nha Bình huynh đệ tình thâm, không nén được cất tiếng hỏi:
– Nhị ca, ngũ đệ có sống được không?
Lao Huyệt Quang vẫn không khai khẩu, phải đợi đến lúc Uy Thiếu Thương lên tiếng:
– Nhị đệ, tính mạng ngũ đệ toàn là dựa vào đệ đấy.
Lao Huyệt Quang mới cúi đầu lên tiếng:
– Đại ca yên tâm. Ngũ đệ còn sống được.
Quả nhiên không đầy một khắc, sắc mặt xanh nhợt của Quản Trọng Nhất đã chuyển sắc hồng nhuận.
Mọi người thấy Quản Trọng Nhất chưa chết, trong lòng cũng thầm mừng bởi còn chưa kết oán thù sâu nặng với «Liên Vân Trại», mặt khác cũng ngấm ngầm khâm phục nội lực thâm hậu của Lao Huyệt Quang.
Uy Thiếu Thương nhìn Thiết Thủ cười cười:
– Chư vị đã đi qua đất này lại gây nên một trường hiểu lầm đáng tiếc, tất cả đều là lỗi của bổn trại, nếu như nể mặt, xin theo huynh đệ về trại uống vào chén rượu.
Thời Chấn Đông vẻ mặt khó xử đáp:
– Thực không dám giấu, bọn tại hạ và mấy vị trợ thủ vì tróc nã khâm phạm nên mới đến đây, trong lúc vội vàng không kịp bái sơn, Uy Trại chủ có thể đợi tại hạ bắt được khâm phạm hồi kinh rồi quay lại, lúc đó mọi người cùng uống vài chén được không?
Uy Thiếu Thương đột nhiên biến sắc mặt nói:
– Các người muốn tróc nã khâm phạm?
Thời Chấn Đông thấy cục thế đang hòa dịu mà Uy Thiếu Thương đột nhiên thay đổi thái độ, trong lòng liền ngấm ngầm phòng bị đáp:
– Đúng vậy!

Uy Thiếu Thương thần quang sáng rực, nhìn như đóng đinh vào mặt Thời Chấn Đông, lạnh lùng hỏi:
– Là «Tuyệt Diệt Vương»?
Thời Chấn Đông quan sát tình thế, thấy có giấu cũng không giấu nổi, liền thẳng thắn nói:
– Không sai!
Uy Thiếu Thương lạnh giọng nói:
– Không được!
Cục thế liền trở nên khẩn trương, Thời Chấn Đông cười khổ nói:
– Uy Trại chủ cũng là người hiểu tình hiểu lý, chắc hẳn cũng biết chúng tôi ăn cơm triều đình không phải dễ.
Uy Thiếu Thương lắc đầu:
– Chúng ta đợi ở đây chính là để đánh chặn những kẻ truy kích chúa công.
Thiết Thủ nghe Uy Thiếu Thương gọi Sở Tương Ngọc là «chúa công», biết quan hệ giữa hai người không đơn giản, liền cung tay hỏi:
– Uy huynh, huynh võ nghệ cao thâm, trí vượt tam quân, tại sao không vì quốc gia tác sự, để uổng phí tài năng.
Ý muốn nói là ngươi tài trí đều cao, tại sao lại cam tâm đi làm giặc khấu?
Uy Thiếu Thương cười cười:
– Vị này tưởng tất là Thiết Thủ huynh trong «Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ», lời nói quả nhiên hữu lý, nhưng bất quá huynh đã quên mất điều cơ bản: Triều đình không biết làm việc, chỉ biết áp bức lương dân, vậy nên ta mới vì bách tính mà tác sự, lật đổ triều đình, lập nên minh chủ mới. Đó không phải là vì quốc gia, vì nhân dân mà làm chuyện lớn hay sao?
Bọn Thiết Thủ đều nghe mà giật mình kinh hãi, thế cục đương thời đích thực là quan tham hoành hành, dân không còn đất sống, nội loạn ngoại xâm, thiên tử lại ngu độn vô năng, quân dân khắp nơi đều kêu thán thấu trời xanh, mọi người nghe xong đều không khỏi dao động, từng lời Uy Thiếu Thương nói ra đều khiến người ta không thể phản bác lại được.
Thời Chấn Đông thấy chúng nhân đều trầm mặc, đành cười khổ nói:
– Ta chỉ là một viên võ quan, chuyện của triều đình ta làm sao quản nổi? Uy Trại chủ, xin hãy giơ cao đánh khẽ, để bọn hạ quan qua núi, truy bắt Sở Tương Ngọc xong sẽ quay lại tạ tội.
Uy Thiếu Thương cũng cười khổ nói:
– Thời tướng quân trung can nghĩa đảm, không muốn lật đổ triều đình, tại hạ cũng không có gì để nói. Có điều gia có gia pháp, bang có bang quy, tại hạ đã vô cùng kính phục «Tuyệt Diệt Vương», tất có trách nhiệm phải ngăn cản truy binh đuổi bắt người. Huống hồ chí hướng của Sở Công rất giống với của bổn trại, dựa vào điểm này bổn trại đã quyết không thể đứng yên được rồi.

Thiết Thủ chợt hỏi:
– Uy huynh đã có chí lớn, tại sao còn lưu lại trong trại làm gì?
Uy Thiếu Thương mỉm cười:
– Thời cơ chưa tới, chỉ cầu dưỡng chí, không cầu nổi danh. Huống hồ tại hạ phụng mệnh nghĩa quân, ở đây đón tiếp một vị hiệp khách lừng danh thiên hạ, nghĩa cử vô song đến đây gia nhập.
Thiết Thủ khẽ chấn động hỏi tiếp:
– Vị hiệp khách đó không hiểu tên gọi là gì?
Uy Thiếu Thương không hề giấu giếm, ra vẻ kính ngưỡng nói:
– «Thần Châu Đại Hiệp» Tiêu Thu Thủy.
Thiết Thủ nói:
– Tiêu Thu Thủy đúng là danh hiệp tiền bối, nhưng không biết làm sao mà Tiêu đại hiệp đồng ý gia nhập phiến quân?
Uy Thiếu Thương nói nhấn từng chữ một:
– Nghĩa quân mới là chân chính vương soái trong thiên hạ, ai mà không gia nhập?
Thiết Thủ nói:
– Nếu không chịu gia nhập thì sao?
Uy Thiếu Thương nghiêm túc nói:
– Thuyết phục, dùng đại nghĩa để thuyết phục.
Thiết Thủ lại hỏi:
– Nếu vẫn không chịu thì sao?
Uy Thiếu Thương sắc mặt thay đổi, chặt tay xuống nói:
– Chỉ có con đường chết!
Bọn Thiết Thủ không khỏi lạnh người.
Thiết Thủ đột nhiên hỏi:
– Uy huynh, chúng tôi là người ngoài, thậm chí còn là kẻ ăn cơm công môn, sao Uy huynh lại nói những chuyện này ra?
Uy Thiếu Thương cười nói:
– Tại hạ thấy các vị đều nghĩa đảm trung can, tuyệt không phải kẻ tiểu nhân. Huống hồ chuyện này nói ra cũng không hại gì.
Thiết Thủ hỏi:
– Nếu như bọn tại hạ quay về Thương Châu, truyền bá chuyện này ra, không phải sẽ đại bất lợi với quý trại ư?
Uy Thiếu Thương cười lớn nói:
– Thiết huynh nói đùa rồi. Bây giờ chuyện đó bất quá cũng giống như hòa thượng gióng chuông mà thôi. Các vị đều là võ lâm hảo hán, lẽ nào không biết phiến quân đã nổi lên khắp thiên hạ? Thêm một «Liên Vân Trại» có đáng gì?
Thiết nghĩ các vị cũng chẳng vì cầu phong thưởng mà truyền chuyện này ra

ngoài.
Nói đến đây y ngừng lại giây lát rồi tiếp tục:
– Huống hồ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thiên hạ anh hùng liệu có bỏ qua cho các vị không?
Chúng nhân nghe xong, ai nầy đều kinh hãi trong lòng.
Nên biết trong lời của Uy Thiếu Thương có cứng có mềm, trong mềm có cứng, trong cứng có mềm. Kỳ thực thiên hạ đại loạn, nghĩa quân đứng lên, nếu là người làm quan trong triều chí công hành sự, thì không ai dám nói là không thỏa đáng. Nhưng nếu vì cầu danh lợi mà bán đứng nghĩa quân thì thiên hạ khó dung, không những bị nghĩa quân báo cừu, mà ngay cả người thân của y cũng không tha thứ cho kẻ cáo mật đó.
Thời Chấn Đông và Chu Lãnh Long thân làm đại tướng, nhưng cũng xuất thân võ lâm, sao không hiểu được đạo lý này? Làm sao họ dám mật cáo triều đình? Huống hồ triều đình hiện tại hoang đường vô năng, rất có thể sẽ bị kẻ khác ganh ghét, nói mình kết giao với tặc phỉ, hại cho toàn gia sung quân cũng không chừng. Mọi người đều không khỏi toát mồ hôi lạnh.
Thời Chấn Đông cười khổ:
– Tại hạ chỉ là một viên tiểu tướng, chuyện triều đình tự nhiên không dám quản, Uy Trại chủ xin cứ yên tâm về mặt này. Có điều Sở Tương Ngọc đã đào thoát từ «Thiết Huyết Đại Lao» của tại hạ, nếu như không bắt y về quy án, lấy công chuộc tội thì e rằng cả nhà lớn nhỏ đều phải thụ hình, ngay cả bằng hữu cũng liên lụy mà gặp họa. Vô luận thế nào cũng mong Uy Trại chủ mở cho một con đường, ngày khác nhất định tại hạ sẽ đăng sơn bái tạ.
Thời Chấn Đông nói hết sức uyển chuyển nhu hòa, chỉ cầu bắt được khâm phạm, tuyệt không dính dáng đến chuyện của «Liên Vân Trại».
Uy Thiếu Thương trầm ngâm:
– Thời Tướng quân có chỗ khó xử điều này thì tại hạ biết. Tại hạ cũng có chỗ khó xử. Sở chủ công là nghĩa chủ của tại hạ, vốn phải đem hết sức ra để tương trợ người. Nhưng chư vị lại là bằng hữu của tại hạ, không thể không nghĩ cho các vị được. Có điều vô luận thế nào, nếu chư vị muốn vượt núi bắt người, «Liên Vân Trại» cũng quyết không tụ thủ bàng quan.
Chúng nhân nghe xong thì trong lòng đều trầm xuống, bởi chỉ mấy vị Trại chủ của «Liên Vân Trại» đã khó đối phó rồi, huống chi còn có bảy tám trăm lâu la nữa? Uy Thiếu Thương lại nói:
– Hay là như vầy đi, chúng ta đã là bằng hữu thì quyết không lấy đông hiếp ít. Chi bằng hai bên đều chọn ra ba người quyết đấu một phen, bên nào thắng hai trận là bên đó thắng. Nếu như bản trại bại trong tay các vị, lập tức sẽ nhường đường, coi như bản trại đã tận lực với chủ công rồi, bất quá tài không bằng người mà thôi. Vạn nhất chư vị bại trong tay bản trại, vậy mong các vị trở về Thương Châu, không biết ý chư vị thế nào?

Thiết Thủ vốn đã úy kỵ chuyện «Liên Vân Trại» sẽ quần công, lúc đó thì thương vong sẽ rất lớn. Giờ nghe Uy Thiếu Thương nói lấy một chọi một thì biết là gã muốn mua chút giao tình, trong lòng vô cùng cảm kích. Thời Chấn Đông cũng cung tay nói:
– Đa tạ Uy Trại chủ. Không biết phương pháp tỷ võ thế nào?
Uy Thiếu Thương cười cười:
– Cũng không có gì, tỷ thí võ công, điểm đến thì dừng. Các vị đều là anh hùng hảo hán, tưởng tất hiểu rõ điều này, tại hạ đâu cần đa ngôn? Chỉ cần tướng quân chọn ra ba người, sau đó rút thăm ứng chiến là được.
Nói đoạn y cũng kéo Nguyễn Minh Chính, Mục Nha Bình đi về phía Lao Huyệt Quang và Quản Trọng Nhất bàn tán một hồi, dường như là để chọn ra người sẽ xuất thủ.
Bên này Thời Chấn Đông cũng nói với mọi người:
– Ba trận chiến này, Thời mỗ sẽ đánh một trận. Không biết vị nào có hứng thú đánh hai trận còn lại?
Thiết Thủ nói:
– Không được!
Thời Chấn Đông ngạc nhiên:
– Thiết huynh tại sao nói vậy? Lẽ nào Thiết huynh cho rằng võ công lão phu không được ư?
Thiết Thủ nói:
– Tại hạ không dám. Chỉ là Tướng quân là chủ tướng, vạn nhất xảy ra sơ thất thì ai lẽ lãnh đạo mọi người? Mong Tướng quân hãy bảo lưu nguyên khí, tự lo cho mình. Tại hạ nguyện thay ngài xuất chiến.
Chu Bạch Tự nói:
– Thiết huynh nói rất phải. Thời Tướng quân là chủ tướng toàn quân, không thể tùy tiện xuất chiến. Tại hạ cũng nguyện xuất chiến một trận.
Ngũ Cương Trung cười ha hả nói:
– Còn có lão đầu tử này nữa. Chỉ cần không ngại ta đã già nua, thì ta cũng nguyện xuất chiến một trận.
Thời Chấn Đông biết rõ trong những người ở đây thì Thiết Thủ, Chu Bạch Tự, Ngũ Cương Trung là võ công cao nhất, thấy ba người tình nguyện xuất thủ thì trong lòng cả mừng, cúi người vái tạ nói:
– Ân tương trợ của chư vị, hạ quan xin khắc cốt ghi tâm.
Thiết Thủ, Chu Bạch Tự vội xua tay liên tiếp, không để cho y vái tạ.
Thiết Thủ nói:
– Còn một chuyện nữa.
Thời Chấn Đông ngạc nhiên:
– Chuyện gì?
Thiết Thủ nói:

– Bên chúng ta phái ra ba người bọn tại hạ, trong ba người của đối phương tất có Uy công tử và Lao Nhị Trại chủ, võ công hai người này tương đối đáng sợ, hy vọng rằng tại hạ có thể cản được một người. Có điều, Cửu Đại Trại chủ của «Liên Vân Trại» chỉ mới xuất hiện có năm người, bốn Trại chủ còn lại chỉ sợ đã đi phục kích bọn Điền Thống lãnh, Liễu Thống lãnh. Hiện tại tình thế thập phần nguy cấp, đợi khi trận chiến đầu tiên bắt đầu, xin Thời Tướng quân hãy phái người đi cứu viện. Lúc đó mọi người đều chú tâm quan chiến, phòng bị sẽ phân tâm, nếu như nhân số ít thì có thể dễ dàng thoát đi.

Chu Bạch Tự cũng nói:

– Đúng vậy. Nếu phái đi nhiều người quá nhất định sẽ bị phát hiện. Uy Thiếu Thương không ngờ chúng ta âm thầm phái người đi cứu viện nên trong mấy dặm gần đây sẽ không thiết đặt trạm gác, phòng vệ cũng không nghiêm ngặt.

Chúng ta chỉ phái đi hai ba người, chia hai mặt trước sau cứu viện chắc không phải chuyện khó. Hân nhi, khinh công của nàng rất cao, phiền nàng đi một lượt vậy!

Thời Chấn Đông thấy lúc nãy Bạch Hân Như vung kiếm giết sói, võ công cực cao, khinh công cũng giỏi liền cả mừng nói:

– Nếu được Bạch nữ hiệp tương trợ thì thật không còn gì bằng!

Chu Lãnh Long chợt lên tiếng:

– Tướng quân, xin để mạt tướng đi tiếp cứu cho Liễu Thống lãnh.

Thời Chấn Đông biết người này võ công không phải tầm thường, là thủ hạ đắc lực nhất của mình, đối với gã cũng vô cùng yên tâm, liền mỉm cười nói:

– Được lắm!

«Hắc Sát Thần» Tiết Trượng Nhị, «Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên cũng muốn đi nhưng Thiết Thủ đã cản lại:

– Nhiều người đi cũng không tốt. Nơi đây sơn tặc càng nhiều hơn, hai vị phải ở lại để thay Ngũ Trại chủ giám trận.

Tiết Trượng Nhị, Nguyên Hỗn Thiên hai người thấy không được nhận nhiệm vụ, trong lòng lấy làm không vui, nhưng nghe Thiết Thủ nói ở đây cần người lược trận, đồng lời cũng muốn xem Ngũ Cương Trung đại triển thần oai nên không còn dị nghị gì nữa.

Ở bên kia, Uy Thiếu Thương cũng nói với Lao Huyệt Quang, Nguyễn Minh Chính, Mục Nha Bình, Quản Trọng Nhất nói:

– Nếu như chúng ta ỷ đông hiếp ít dù có bị đánh bại họ cũng không tâm phục. Đợi lát nữa chúng ta lấy một chọi một, đánh bại được họ rồi. Bọn họ quyết không dám quay về kinh sư chịu chết, đồng thời cũng vì trọng tín nghĩa mà quyết không truy đuổi bọn Sở công nữa. Nói không chừng «Liên Vân Trại» của chúng ta lại có thêm mấy vị Trại chủ.

Nguyễn Minh Chính tán thưởng:
– Đại ca quả nhiên diệu kế, bằng vào thân thủ của Đại ca và Nhị ca, chúng ta đã thắng chắc hai trận rồi.
Uy Thiếu Thương nói:
– Mong là như vậy, ba trận đánh này, đệ cũng đánh một trận đi. Võ công của đệ tuy không bằng Thiết Thủ, Chu Bạch Tự, Ngũ Cương Trung, Thời Chấn Đông nhưng đệ tâm kế vô song, nói không chừng có thể thắng được một trận.
Nếu chúng ta thắng liền ba trận, thử hỏi bọn họ có tâm phục hay không?
Nguyễn Minh Chính nói:
– Vâng! Đệ tuy võ học thô lậu, nhưng cũng may đầu óc luôn tỉnh táo. Đệ sẽ tận lực mà làm.
Lúc này Thiết Thủ, Chu Bạch Tự, Ngũ Cương Trung ba người đã chậm rãi bước ra.
Uy Thiếu Thương cũng dẫn Lao Huyệt Quang, Nguyễn Minh Chính đi đến.
Sáu người đối nhãn nhìn nhau, khí thế ngất trời. Chúng nhân bàn bạc xôn xao.
Người của «Liên Vân Trại» ai ai cũng biết ba vị Trại chủ này tài trí hơn người, nhưng chân chính thấy ba người xuất thủ thì chẳng được bao nhiêu. Địch nhân bình thường đa số đều bị Tứ Trại chủ «Trận Tiền Phong» Mục Nha Bình đánh cho tơi bời, nên đâu cần ba vị này phải ra tay.
Còn về phía bọn Thiết Thủ, vừa nãy ai ai cũng thấy Thiết Thủ với Chu Bạch Tự một chiêu đã sanh cầm Tam Trại chủ, Tứ Trại chủ, tưởng tất cũng là kẻ phi thường. Mỗi người đều khát vọng được thấy một trường quyết đấu kinh thiên động địa, kẻ nào cũng mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao, thậm chí còn đặt cược xem ai thắng ai thua. Đương nhiên, những kẻ đặt cược đa phần đều tin tưởng các Trại chủ của mình sẽ thắng, đặt một ăn mười cũng dám chơi. Cũng có kẻ đặt phe Thiết Thủ thắng, nhưng bất quá cũng chỉ lơ thơ mấy người.
Đúng vào thời khắc hỗn loạn này, Bạch Hân Như nói khẽ vào tai Chu Bạch Tự:
– Công tử, thiếp đi đây. Chàng phải cẩn thận.
Chu Bạch Tự nói:
– Ta biết rồi. Nàng không cần lo lắng, nàng cũng phải cẩn thận một chút.
Bạch Hân Như chỉ nhún mình vài cái thì đã biến mất vào đám đông, không một ai phát giác.
Lúc này Chu Lãnh Long cũng quay sang Thời Chấn Đông cáo từ một tiếng rồi nhanh chóng đi tìm Bạch Hân Như để phân công công việc.
Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Uy huynh, chúng ta giao thủ thế nào? Chỉ cần không thách đấu cá nhân là

được.
Uy Thiếu Thương cũng cười cười nói:
– Nói rất đúng. Chúng tôi sẽ viết ba chữ «Uy», «Lao», «Nguyễn» lên ba mảnh giấy rồi đặt vào hộp, ba người các vị lần lượt lên mỗi người chọn một mảnh là được.
Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Nên để chủ nhân chọn mới đúng. Ba người tại hạ sẽ viết ba chữ «Thiết» , «Ngũ», «Chu» lên giấy cho ba vị chọn mới phải.
Uy Thiếu Thương cười cười lắc đầu:
– Không được, không được! Tân khách vi thượng, ba vị chọn trước mới đúng.
Thiết Thủ thấy Uy Thiếu Thương có vẻ kiên quyết nên cũng đành đồng ý.
Uy Thiếu Thương liền viết ba tên họ của ba người lên giấy để bọn Thiết Thủ chọn lựa.
Khoảnh khắc này ai ai cũng muốn biết xem người nào sẽ đấu với người nào, mà bọn Chu Lãnh Long, Bạch Hân Như hai người cũng thừa cơ đi khỏi.
Chu Lãnh Long và Bạch Hân Như vừa rời khỏi trùng vây thì Chu Lãnh Long đã nói:
– Tại hạ đi tiếp cứu cho Liễu Thống lãnh ở phía trước.
Bạch Hân Như gật đầu:
– Vậy tiểu nữ đi tiếp viện cho Điền Thống lãnh. Chúng ta cáo biệt ở đây!
Chu Lãnh Long nói:
– Bạch cô nương cẩn thận.
Nói đoạn người đã vọt ra xa mấy trượng.
Bạch Hân Như cũng thi triển khinh công chạy về hướng Tây Bắc! Nàng đề khí chạy một mạch bảy tám dặm đường, đến một khu rừng nhỏ thì chợt nghe tiếng quát tháo ầm ĩ. Bạch Hân Như vội chạy vào xem xét.
Sáu binh sĩ còn lại bên Điền Đại Thố giờ chỉ còn bốn đang khổ chiến với hơn bốn mươi tên sơn tặc. Còn Điền Đại Thố song chưởng lực đấu «Hồng Bào Lục Phát» Câu Thanh Phong và «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy hai người, lúc này đã tay chân luống cuống, thập phần nguy cấp. Ngoài vết thương máu chảy ròng ròng trên tả thủ, tiểu phúc gã cũng nhiễm đầy máu tươi, khẳng định là thọ thương không nhẹ.
Bạch Hân Như biết trong tình thế này chỉ có thể dùng phương pháp đánh nhanh thắng nhanh mà thôi. Chỉ thấy bóng trắng lóe lên, nháy mắt đã có ba tên sơn tặc bị đánh ngã.
Bốn binh sĩ kia thấy Bạch Hân Như đến, trong lòng đều đại hỉ, tinh thần phấn chấn, đấu chí lại tăng lên, bạt đao phản kích dữ đội.
Bốn tên sơn tặc bạt đao chém tới Bạch Hân Như.
Bạch Hân Như liên tiếp lắc người ba cái, đưa kiếm lên chặn được một đao.

Tên kia rút đao lại nhưng không rút được.
Nên biết Tuyết Sơn «Tố Nữ Kiếm Pháp» của Bạch Hân Như âm nhu uyển chuyển, trong thiên hạ người phá được chỉ sợ không nhiều, tên sơn tặc vô danh tiểu tốt làm sao chịu được.
Bạch Hân Như liền mượn lực kéo mạnh, người kia lập tức quỳ xuống, nàng liền thuận tay phong bế luôn huyệt đạo của hắn. Đoạn nàng nhanh như chớp đẩy luôn tên đó ra đỡ lấy đường đao của ba tên còn lại.
Ba tên kia sợ chém phải người của mình, vội vàng thu đao.
Bạch Hân Như liền thừa cơ xông đến, dụng mũi kiếm phong bế huyệt đạo của một tên, tả thủ vươn ra điểm huyệt tên khác, đồng thời chân trái cũng đá luôn vào huyệt đạo của tên thứ ba. Trong nháy mắt cả bốn tên đều bị nàng điểm ngã.
Bạch Hân Như vừa đến đã giải quyết luôn bảy tên sơn tặc, nhưng lại có bốn tên nữa xông đến. Bạch Hân Như liền liên tiếp đánh ra bốn kiếm «Cầm minh tứ hưởng» (Đàn kêu bốn tiếng) trong «Tố Nữ Kiếm Pháp», đả thương hai tên, còn lại hai tên đấu chí đã mất. Chưa kịp thoái lui thì một tên đã bị Bạch Hân Như phất tay áo điểm luôn huyệt đạo. Tên còn lại sợ quá liền quay đầu bỏ chạy trở lại vây hãm bốn binh sĩ kia.
Lúc này đã có mười tên sơn tặc bị Bạch Hân Như hạ gục, chỉ còn lại hơn ba chục tên, nhất thời cũng không làm hại được bốn binh sĩ dũng mãnh kia.
Bạch Hân Như liền tung người lên như một con chim yến, gia nhập vòng chiến với Điền Đại Thố, Mạnh Hữu Uy, Câu Thanh Phong ba người.
Nhất thời tiếng «đang đang» vang lên không ngớt, trong nháy mắt nàng đã công ra bảy bảy bốn mươi chín kiếm, kiếm nào cũng hướng về «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy.
Mạnh Hữu Uy không thể ngờ rằng đối phương chỉ là một thiếu nữ mà kiếm pháp lại lợi hại nhường ấy! Hắn mấy lần định dùng tay đoạt kiếm của nàng, nhưng lần nào cũng bị kiếm kình âm nhu bức lùi, không thể toại ý. Đợi cho bảy bảy bốn mươi chín kiếm qua đi thì Mạnh Hữu Uy đã bị bức lùi hơn mười bộ, mặt đỏ lên vì tức giận.
Võ công của Bạch Hân Như vốn cao hơn Điền Đại Thố rất nhiều. Võ công của Điền Đại Thố lại cao hơn Mạnh Hữu Uy không ít. Vì thế chỉ trong nháy mắt nàng đã chiếm thế thượng phong.
Điền Đại Thố lớn giọng hét:
– Tốt lắm!
Nói đoạn trợn mắt nhìn Câu Thanh Phong cười lên ha hả nói:
– Tiểu tử, vừa nãy hai đánh một, không tính. Hãy tiếp thêm mấy chiêu của gia gia ngươi xem.
Câu Thanh Phong từng bị Điền Đại Thố đánh cho ngập người xuống đất không ra được, may mà có Mạnh Hữu Uy ám toán nên mới chiếm được

thượng phong của Điền Đại Thố, còn dùng xích sắt đánh trúng tiểu phúc Điền Đại Thố một đòn. Mắt thấy sắp đắc thủ thì không ngờ nửa chừng lại xuất hiện thêm một «Trình Giảo Kim», giờ đây lại phải một mình độc chiến Điền Đại Thố, trong lòng không khỏi kinh hoảng.
Điền Đại Thố vọt người lên đánh ra một chiêu «Lạc địa phân kim». Chiêu «Lạc địa phân kim» này chính là một chiêu tối lợi hại trong tuyệt kỹ thành danh «Phân Kim Thủ» của Điền Đại Thố.
Câu Thanh Phong thấy vậy lẽ nào không kinh hoảng?
Không kinh hoảng còn đỡ, hễ kinh hoảng thì tay chân sẽ luống cuống. Điền Đại Thố liền thừa cơ xông tới, hai tay chắp lại hét lớn:
– «Đồng tử bái phật»!
Câu Thanh Phong muốn tránh cũng không tránh được, nghe thấy bốn chữ «Đồng tử bái phật» thì hồn phi phách tán, tự động đưa xích sắt trong tay lên ngạnh tiếp chiêu thức của Điền Đại Thố.
Nên biết cao thủ đấu nhau, tuyệt đối không thể sợ hãi. Hễ kẻ nào sợ hãi là coi như đã thua một nửa. Câu Thanh Phong vốn có một thân nội lực cao thâm, nhưng trong lúc kinh hãi, nội lực không thể vận dụng kịp thời, võ công lại không bằng Điền Đại Thố nên chiêu này tiếp làm sao nổi? Câu Thanh Phong liền giống như một cây trụ, bị đóng ngập xuống đất.
Điền Đại Thố hận nhất người này lấy hai địch một nên hạ thủ không lưu tình.
Song thủ lại tiếp tục đánh ra một chiêu «Ngũ lôi oanh đỉnh» áp xuống.
Câu Thanh Phong tiếp chiêu này đúng là như bị «Ngũ lôi oanh đỉnh». «Ầm!» một tiếng, hai chân lại ngập sâu xuống đất đến tận gối. Câu Thanh Phong đang định cầu xin tha mạng thì Điền Đại Thố đã giương tay hét lớn:
– «Như lôi quán nhĩ»!
Câu Thanh Phong vốn cho rằng Điền Đại Thố chỉ ỷ trượng được vào ba chiêu «Lạc địa phân kim», «Ngũ lôi oanh đỉnh», «Đồng tử bái phật», nào ngờ một kích «Như lôi quán nhĩ» này còn lợi hại hơn gấp bội. Câu Thanh Phong đỡ được một kích này thì người đã ngập xuống đất đến ngực, giãy giụa không nổi, gần như đã giống như một cây cột.
Điền Đại Thố cười ha hả:
– Giờ mới giống như lúc nãy. Đỡ thêm một chiêu «Lôi hành điện thiểm» của ta nữa!
Câu Thanh Phong không ngờ Điền Đại Thố vẫn còn một chiêu này, lòng than thầm:
"Không xong", cố gắng tiếp thêm một chưởng nữa. Xích sắt bị bay khỏi tay ra ngoài hơn trượng.
Nguyên lai ba chiêu «Ngũ lôi oanh đỉnh», «Như lôi quán nhĩ», «Lôi hành điện thiểm» được gọi là «Lôi Đình Tam Thức», là chiêu thức Điền Đại Thố

mới sáng tạo thời gian gần đây.
Điền Đại Thố thấy ba chiêu đắc ý nhất của mình mà chỉ khiến Câu Thanh Phong bị ngập xuống đất đến ngực, xích sắt bay ra xa, trong lòng lấy làm không vui. Đột nhiên y tung người lên cao hơn trượng, vận đủ lực đạo, song thủ nắm lại thành quyền, rồi bổ người lao xuống hét:
– Tiếp thêm một chiêu nữa của ta!
Câu Thanh Phong sợ đến hồn phi phách tán, chỉ đành dùng song chưởng ngạnh tiếp.
Một tiếng nổ «rầm» vang lên, Câu Thanh Phong đã bị ngập xuống đất đến tận đầu, chỉ còn lại mấy ngón tay ngo ngoe trên mặt đất mà thôi.
Điền Đại Thố vui vẻ nói:
– Tốt lắm! Ta lại vừa sáng tạo ra một chiêu thức mới! Gọi là gì bây giờ nhỉ? Đúng rồi, bàn tay còn lại kia rất giống dây khoai. Gọi là «Đại chủng trước thự thức»° là được rồi!
Lúc này một tên sơn tặc không biết sống chết gì lao đến bạt đao chém tới.
Điền Đại Thố liền dùng một chiêu «Bá vương kéo cung», nắm gọn đầu tên đó ném ra bên ngoài.
Lại có thêm ba tên nữa, huy đao chém xuống.
Điền Đại Thố lại dùng một chiêu «Tả chi hữu truất» đánh ra, hai tên hự lên một tiếng, thổ ra một búng máu. Còn lại một tên cũng không chạy thoát khỏi tay y.
Bốn binh sĩ cũng đại phát thần oai, giết được thêm bốn tên sơn tặc, còn lại hai mươi sáu tên sơn tặc, tên nào tên nấy đều sợ hãi trong lòng, bị bốn binh sĩ bức đến luống cuống tay chân.
Bên kia «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy cũng bị Bạch Hân Như dùng «Tố Nữ Kiếm Pháp» đánh cho tay hoảng chân loạn. Bạch Hân Như liền thừa cơ xuất thủ phong bế luôn huyệt đạo của gã.
Điền Đại Thố liền nhảy đến định đập chết Mạnh Hữu Uy để trả mối hận ám toán lúc nãy, nhưng Bạch Hân Như đã ngăn y lại:
– Tuyệt đối không thể được. «Liên Vân Trại» đối với chúng ta không có ác ý.
Bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta cần phải lưu lại chút tình nghĩa mới được.
Điền Đại Thố gật đầu nói:
– Được! Vậy đem hai tên tiểu tử này về giao cho tướng quân.
Điền Đại Thố nói đoạn liền bước đến chỗ Câu Thanh Phong bị đánh ngập xuống, cúi người kéo mạnh. Chỉ nghe tiếng «soạt soạt» vang lên, Câu Thanh
° thự:
củ khoai - > có thể hiểu là «tuyệt thức trồng khoai» Phong đã được y kéo lên mặt đất, nhưng mồm miệng đầy đất cát, hôn mê quá nửa. Điền Đại Thố cười

lớn nói:
– Tên lão tiểu tử nhà ngươi vẫn còn chưa chết!
Bạch Hân Như đặt kiếm lên đỉnh đầu Mạnh Hữu Uy lớn giọng nói:
– Người của «Liên Vân Trại» nghe đây, hai vị Trại Chủ của các ngươi đều bị chúng ta sanh cầm rồi, còn không mau về trại báo cáo, định ở đây chờ chết à?
Hai mươi tên sơn tặc thấy đầu lĩnh của mình đã bị chế trụ, sợ đến chân tay cuống cuồng, nháy mắt đã chạy sạch sẽ.
Bốn binh sĩ như từ cõi chết trở về, không ai không sợ đến toát mồ hôi lạnh.
Sau đó Bạch Hân Như, Điền Đại Thố và bốn binh sĩ còn lại liền dẫn Câu Thanh Phong, Mạnh Hữu Uy trở về hội quân với bọn Thời Chấn Đông.
Điền Đại Thố mới đến đã thấy khắp nơi toàn người là người, vây thành một vòng tròn rộng đến hai trượng. Trong vòng tròn đó, có hai người đang đấu đến phi sa tẩu thạch, khí thế khiếp người!
Chỉ thấy hai người này một thì bạch phát ngân tu, gương mặt hồng hào oai võ, chính thị là Ngũ Cương Trung, người kia hắc diện hắc y, nhãn quan thâm trầm, không biết là kẻ nào.
Điền Đại Thố thấy người của mình giao thủ với kẻ khác thì bất kể tất cả, hét lớn một tiếng:
– Xem «Đại chủng trước thự thức» của ta đây!
Bóng vàng lóe lên, dụng luôn chiêu thức vừa sáng tạo khi nãy tấn công hắc y nhân.

Hồi 12
Ba Trận Quyết Thắng

Nguyên lai, khi Bạch Hân Như và Chu Lãnh Long chia nhau đi tiếp cứu Điền Đại Thố với Liễu Nhạn Bình thì bọn Thiết Thủ đã bắt thăm được kết quả là:
Trận thứ nhất:
Thiết Thủ đấu Nguyễn Minh Chính.
Trận thứ hai:
Ngũ Cương Trung đấu Lao Huyệt Quang.
Trận thứ ba:
Chu Bạch Tự đấu Uy Thiếu Thương.
Vừa có kết quả rút thăm, bọn Thời Chấn Đông đã đoan chắc ngoại trừ trận Thiết Thủ đấu với Nguyễn Minh Chính còn có chút chắc chắn. Hai trận còn lại đều không nắm được phần thắng. Đặc biệt là trận đấu với Uy Thiếu Thương. Cứ cho là Thiết Thủ đấu Nguyễn Minh Chính có chút chắc chắn nhưng Nguyễn Minh Chính túc trí đa mưu, ngụy kế đa đoan, nếu không cẩn thận cũng rất dễ lạc bại.
Gọi là tỷ võ nhưng võ công phân ra nội công và ngoại công. Nội công lại phân thành thổ nạp pháp, tĩnh tọa pháp, tu hành pháp, phá địch pháp ..., ngoại công thì có chỉ pháp, chưởng pháp, thoái pháp, khinh công ..., huống hồ lại còn thập bát ban binh khí, thêm vào ba mươi hai thứ binh khí ngoại môn nữa, loại nào không phải là võ công? Thế nên sáu người lại quyết định xem do ai quyết định phương pháp tỷ võ, đương nhiên vẫn dùng phương pháp công bằng nhất là rút thăm. Kết quả rút thăm là:
Trận đầu tiên do Nguyễn Minh Chính quyết định.
Trận thứ hai Ngũ Cương Trung quyết định.
Trận thứ ba Chu Bạch Tự quyết định.
Sau khi mọi việc đã được quyết định, song phương không ai phản đối gì.
Thiết Thủ cung tay nói:
– Mạo phạm rồi! Không biết Nguyễn tiên sinh định dùng phương pháp tỉ thí nào?
Nguyên lai Thiết Thủ thấy Nguyễn Minh Chính là kẻ trọng nghĩa, trong lòng rất không muốn đả thương y. Chàng thầm nhủ:
"Người này tuy không tài trí bằng Khổng Minh, nhưng quả thật có nghĩa khí của Võ Hầu. Quả không hổ thẹn với ba chữ «Trại Gia Cát».".

Nên biết Khổng Minh thời Tam Quốc không chỉ trí lược vô song, mà còn nghĩa bạt vân thiên, không biết đã bao lần vì Lưu Bị vào sinh ra tử, lập bao chiến tích huy hoàng, sáng tạo ra nhiều trận thế kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu.
Chẳng những vậy, ông còn tận lực vì chủ, dẫu biết A Đẩu vô năng, nhưng vẫn khổ tâm bồi dưỡng, cả đời chưa từng phụ Lưu Bị một lần. Có thể nói Khổng Minh đúng là một vĩ nhân kiêm toàn cả trí, dũng, tín, nghĩa.
Nguyễn Minh Chính thở dài:
– Thiết huynh, tại hạ tự biết không phải là đối thủ của huynh, song vì bổn trại nên đành phải bêu xấu một phen vậy.
Thiết Thủ không ngờ y lại tự mài nhuệ khí của mình như vậy, liền khiêm tốn đáp:
– Chuyện này vị tất, tại hạ có thể không bại dưới tay tiên sinh thì đã vạn hạnh lắm rồi.
Nguyễn Minh Chính nói:
– Nghệ không bằng người thì còn gì để nói nữa đâu? Thiết huynh muốn bảo toàn mặt mũi cho tại hạ nên mới nói vậy mà thôi.
Nói đoạn chậm rãi rút ra một thanh đao vừa dày vừa to, nói:
– Thiết huynh đã nể mặt vậy thì chỉ cần huynh đoạt được binh khí mà không thương tổn tại hạ trong vòng hai mươi chiêu thì xem như huynh thắng.
Thiết Thủ thầm nhủ trong lòng:
"Dám chắc y biết rõ không phải là đối thủ của ta, nên mới nói trước như vậy. Chỉ được đoạt binh khí, không được thương tổn người.".
Nghĩ đoạn chàng liền nói:
– Hảo! Chúng ta chỉ tỷ thí võ công. Tại hạ to gan thử đoạt binh khí của tiên sinh, nếu có gì sơ thất, mong tiên sinh hạ thủ lưu tình.
Một là Thiết Thủ cũng có ý thành toàn, hai là người đặt ra phương thức tỉ võ là Nguyễn Minh Chính, Nguyễn Minh Chính đặt ra việc cướp binh khí làm chuẩn cũng không có gì quá đáng. Thiết Thủ liền gật đầu đáp ứng luôn, nào ngờ Nguyễn Minh Chính lại vui mừng nói:
– Thiết huynh đáp ứng trong hai mươi chiêu cướp được binh khí của tại hạ làm tiêu chuẩn phân thắng bại. Đa tạ Thiết huynh đã nhân nhượng.
Thiết Thủ ngẩn người giây lát, biết mình đã trúng kế. Đối phương nói là đoạt vũ khí trong hai mươi chiêu, mình lại gật đầu đáp ứng luôn. Tuy không nói là sau hai mươi chiêu nếu không đoạt được vũ khí của y thì sẽ thua, nhưng thế cũng có nghĩa là đồng ý rồi. Thiết Thủ tự biết trúng kế, nhưng lúc này hối hận cũng quá muộn, đành bất động thanh sắc, tự an ủi mình:
"Nguyễn Minh Chính võ công không cao, trong hai mươi chiêu đoạt được binh khí của y cũng không phải quá khó, coi như là không phải trúng kế!".
Nguyễn Minh Chính hoành đao nói:

– Mời!
Bọn Thời Chấn Đông nghe thấy lời này là biết ngay Thiết Thủ đã trúng mưu của Nguyễn Minh Chính, trong lòng đều thầm mắng chửi Nguyễn Minh Chính là lão hồ ly, mặt khác cũng lo lắng Thiết Thủ không thể đoạt được binh khí của y trong hai mươi chiêu. Ngay trận đầu đã thua, e rằng trận thứ hai và thứ ba càng khó thắng hơn bội phần. Chúng nhân thấy Nguyễn Minh Chính người thân hình nhẹ nhàng lại sử dụng một thanh đại đao, không biết y thiện dụng loại đao pháp nào, bất giác nỗi lo lại tăng thêm một phần.
Thiết Thủ không nói lời nào, đột nhiên bước lên một bước. Tay tả vung ra chộp vào mạch môn Nguyễn Minh Chính.
Nguyễn Minh Chính cả kinh thất sắc, thầm nhủ:
"Thiên hạ sao lại có người xuất thủ nhanh như vậy?".
Nghĩ đoạn vội vàng rút tay lại, nhưng nhất thời cũng không giữ được thăng bằng nên phải thối lùi ba bộ.
Uy Thiếu Thương lớn giọng đếm:
– Chiêu thứ nhất!
Chúng nhân thấy Thiết Thủ một chiêu đã bức Nguyễn Minh Chính lùi ba bộ, trong lòng không ai là không kinh hãi.
Nguyễn Minh Chính vừa ổn định thân mình thì đã thấy Thiết Thủ ở trước mặt.
Tả thủ lại vươn ra chộp lấy mạch môn của y. Nguyễn Minh Chính vội vàng thối bộ.
Lần này thối lui tới bảy tám bước.
Uy Thiếu Thương lại lớn giọng:
– Chiêu thứ hai!
Trong thanh âm cũng mang chút kinh hãi.
Thiết Thủ công đến chiêu thứ bảy thì Nguyễn Minh Chính đã không còn đường lui nữa, đột nhiên dụng cùi chỏ đánh ra một chiêu vào lồng ngực Thiết Thủ.
Thiết Thủ liền biến trảo thành chưởng, đẩy ra phía trước, vốn liệu rằng hậu phát tiên trúng, Nguyễn Minh Chính không thể không thu chiêu tự cứu, lúc ấy sẽ đoạt được đao của y trong chiêu thứ chín. Nào ngờ Nguyễn Minh Chính căn bản không để ý đến một chưởng của Thiết Thủ, cùi chỏ vẫn đánh tới như trước. Thiết Thủ chấn động trong lòng:
"Ta đã đáp ứng chỉ đoạt vũ khí, không đả thương người.
Nếu như đả thương y tức là đã bội tín.".
Nguyễn Minh Chính vẫn không tránh không né, giữ nguyên thế công lao tới.
Thiết Thủ kinh hãi, vội kịp thời thu tay lại, chặn đứng thế công của Nguyễn Minh Chính trong gang tấc.
Lúc này Uy Thiếu Thương đã hô lớn:

– Chiêu thứ tám, chiêu thứ chín.
Nên biết Thiết Thủ xuất chưởng đánh ra một nửa cũng tính là một chiêu, phản chưởng đỡ chiêu của Nguyễn Minh Chính cũng là một chiêu, vậy là đã lãng phí mất hai chiêu.
Thiết Thủ vừa chặn được cùi chỏ, Nguyễn Minh Chính liền thừa cơ phản công, đại đao quét ra liên tiếp. Nhìn y thân hình gầy gò mà múa đao cứ vù vù, liên hoàn ba đao chém vào thượng bàn, trung bàn, hạ bàn của Thiết Thủ. Ba đao này phương vị bất biến, cùng lúc công vào ba bộ vị thượng, trung, hạ trên người Thiết Thủ. Chúng nhân thấy vậy đều không khỏi thốt lên một tiếng «Hảo!» Phải biết Nguyễn Minh Chính không giống Thiết Thủ, xuất thủ bị hạn chế mà chỉ cần có thể tấn công, là khả dĩ tận lực mà đánh.
Chúng nhân mới thốt lên được nửa chữ «Hảo!» thì đao quang đã tắt ngóm. Năm ngón tay của Thiết Thủ đã chộp chặt thân đao. Thiết Thủ một tay tóm gọn được thanh đao đang chém tới với tốc độ cực nhanh khiến chúng nhân không ngớt trầm trồ.
Thanh âm Uy Thiếu Thương vẫn vang lên đều đều:
– Chiêu thứ mười!
Nguyễn Minh Chính đột nhiên dụng tả thủ đánh ra một chưởng!
Thiết Thủ liền đưa hữu chưởng lên chặt xuống tay Nguyễn Minh Chính. Đột nhiên chàng sực nhớ ra một chuyện:
nếu như chiêu này của chàng đả thương tả thủ Nguyễn Minh Chính, tất sẽ đoạt đao dễ như trở bàn tay, song chính chàng lại trở thành kẻ bội ngôn vô tín. Đả thương Nguyễn Minh Chính, dù có đoạt được đao cũng không thể xem là thắng được. Đành phải thu chưởng, lách người tránh khỏi một chưởng, nhưng tả thủ của chàng vẫn nắm chắc thân đao của Nguyễn Minh Chính không rời.
Uy Thiếu Thương lúc này lại thốt:
– Chiêu thứ mười một, chiêu thứ mười hai!
Lúc này hai người đã đánh đến kịch liệt, chúng nhân không ai không ngưng thần quan sát.
Thiết Thủ đã nắm được đại đao của Nguyễn Minh Chính, quyết chẳng dễ buông ra. Chàng đang định dụng lực giật lấy đao trong tay Nguyễn Minh Chính thì đột nhiên y xông lên lao cả người húc vào Thiết Thủ.
Thiết Thủ đã không thể đả thương y, lại không thể kéo dài trận chiến nên tình hình càng lúc càng khó khăn. Nguyễn Minh Chính xông đến lần này nếu không đụng trúng Thiết Thủ, ít nhất cũng bị đại đao trong tay làm bị thương. Thiết Thủ đành thở dài một tiếng, biết vô phương giằng co thêm nữa, đành buông tay thoái bộ.
Lúc này chúng nhân đều thấy được Nguyễn Minh Chính đang dùng cách đánh liều mạng, còn Thiết Thủ thì không thể đả thương y nên hết sức vất vả.

Uy Thiếu Thương lại hô to:
– Chiêu thứ mười ba!
Thiết Thủ vừa thối lui, lại lập tức như tên rời khỏi cung, phi thân lên phía trước, vung tay chộp lấy thân đao lần nữa.
Nguyễn Minh Chính không ngờ thân pháp Thiết Thủ lại nhanh đến nhường này, nhất thời sơ thất đã để cho Thiết Thủ nắm lấy thân đao, nhưng y cũng lập tức cấp trung sinh trí, dụng lực xoay mạnh cán đao một cái. Lúc này Thiết Thủ đang nắm chặt thân đao, chỉ cần Nguyễn Minh Chính xoay mạnh thân đao, e rằng hữu thủ của Thiết Thủ sẽ lập tức bị phế. Nguyễn Minh Chính dụng lực xoay mạnh, nhưng đao vẫn tơ hào bất động.
Nguyên lai năm ngón tay Thiết Thủ giống như gọng kềm sắt đã bóp chặt vào thân đao, Nguyễn Minh Chính có xoay mấy thì đao cũng trơ trơ bất động.
Thiết Thủ thở mạnh một hơi, hét lớn:
– Buông tay!
Đoạn dụng lực kéo mạnh. «Băng» một tiếng, thanh đao đã nằm gọn trong tay Thiết Thủ.
Lúc này Uy Thiếu Thương cũng đã đếm đến chiêu thứ mười lăm.
Thiết Thủ đoạt đao xong chợt cảm thấy có tiếng đao phong ám kích, cho rằng Nguyễn Minh Chính không thủ tín nghĩa, tiếp tục nhặt đao công kích. Chàng liền thở hắt ra một hơi, tung người lùi lại bảy tám thước. Chân vừa chạm đất thì người đã ngẩn ra, thì ra trong tay chàng chỉ là một lưỡi đao rỗng, không có cán đao. Còn trong tay Nguyễn Minh Chính là một thanh miến đao mỏng, hiển nhiên là được giấu trong ruột của thanh đại đao. Thiết Thủ vừa kinh vừa nộ, Uy Thiếu Thương đã đếm đến chiêu thứ mười sáu, cũng có nghĩa là nếu sau bốn chiêu nữa mà chàng không đoạt được binh khí của Nguyễn Minh Chính thì chàng sẽ thua trong tay y.
Nguyễn Minh Chính đao trung tàng đao, Thiết Thủ lúc đầu cũng không nghĩ tới điểm này, nhưng hạng mục tỉ võ là «Trong hai mươi chiêu đoạt binh khí», mà hiện nay trên tay Nguyễn Minh Chính vẫn còn cầm đao, như vậy tuy trá ngụy, nhưng vẫn không phải là thua.
Thiết Thủ biết Nguyễn Minh Chính giảo hoạt đa đoan, trong đao chỉ sợ lại có đao nữa. Biện pháp duy nhất hiện nay là trong bốn chiêu phải đánh rơi binh khí của y.
Bọn Thời Chấn Đông mắt thấy rõ ràng Thiết Thủ đã đắc thủ, nào ngờ chỉ đoạt được một thanh đao rỗng, lại lãng phí mất một chiêu, ai nấy đều lấy làm tiếc, không tự chủ được «A!» lên một tiếng.
Trại chúng của «Liên Vân Trại» cũng ngỡ Tam Trại chủ đã bại trong tay Thiết Thủ, nhưng nhìn kỹ lại thì vẫn thấy Tam Trại chủ của chúng cầm đao trong tay, không nén được cất tiếng hoan hô vang dội.
Nguyễn Minh Chính biết Thiết Thủ chỉ còn lại bốn chiêu, hơn nữa lại không

được đả thương y, trong lòng thầm nghĩ:
"Cho dù võ công của ngươi có giỏi hơn nữa, chỉ cần ta giấu đao sau lưng, quyết không để ngươi chộp trúng nữa, để xem trong bốn chiêu ngươi có đoạt được không? Cùng lắm là ta dùng thân cản lại, ngươi cũng không dám đả thương ta, hễ đả thương ta thì coi như ngươi thua rồi.
Nói thế nào ta cũng giúp cho «Liên Vân Trại» thắng được trận này.".
Nguyễn Minh Chính nghĩ đoạn liền giấu đao sau lưng, xem Thiết Thủ định tấn công thế nào.
Đột nhiên Thiết Thủ hét lớn một tiếng.
Nguyễn Minh Chính bị chấn động đến hồn phi phách tán, trợn mắt há miệng. Chúng nhân quan chiến cũng bị chấn động. Trại chúng của «Liên Vân Trại» đều lùi lại ba bước, ba bốn mươi tên đứng hàng đầu còn bị tiếng hét của Thiết Thủ làm cho ngã phịch xuống đất.
Bọn Thời Chấn Đông đã từng thấy qua Thiết Thủ dụng nội lực phát thanh đả thương Ngũ Trại chủ «Thiên Lang Ma Tăng» Quản Trọng Nhất, nhưng không ai ngờ được nội lực của chàng lại sung mãn nhường này. Lạ một điều là trong tiếng hét của Thiết Thủ, vẫn ẩn hiện tiếng đếm của Uy Thiếu Thương:
– Chiêu thứ mười bảy!
Uy Thiếu Thương coi tiếng hét này thành một chiêu, thực tại quá vô lý, song giữa tiếng thét như sấm động này mà thanh âm của y vẫn sang sảng không hề mờ nhạt, phần nội lực này không cần nghĩ cũng biết hùng hậu thế nào rồi.
Thiết Thủ hét lớn một tiếng, Nguyễn Minh Chính chấn động như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nhất thời tâm thần sơ thất. Thiết Thủ liền nhân cơ hội này lắc khẽ người, nháy mắt đã đến sau lưng Nguyễn Minh Chính, xuất thủ như điện, chộp lấy mạch môn của y.
Động tác hoán vị xuất chiêu này liền lạc như nước chảy mây trôi, rõ ràng là một chiêu. Uy Thiếu Thương dù có giảo hoạt đến mấy cũng chỉ đành tính thêm một chiêu nữa:
– Chiêu thứ mười tám!
Thiết Thủ nắm được mạch môn của Nguyễn Minh Chính, dụng nội lực truyền sang, định làm cho Nguyễn Minh Chính phải xòe tay ra, khiến đao của y rơi xuống đất. Thật không ngờ, nội lực của chàng vừa truyền sang, năm ngón tay Nguyễn Minh Chính quả thật đã xòe ra, nhưng đao thì tuyệt không rơi xuống đất.
Thiết Thủ kinh ngạc đưa mắt nhìn thì tức đến nổ đom đóm mắt. Nguyên lai ở cán đao có năm chiếc vòng nhỏ, năm ngón tay của Nguyễn Minh Chính xỏ vào đó, trừ phi chặt đứt năm ngón tay của Nguyễn Minh Chính đi, bằng không thì khó mà đoạt đao được, nhưng thế có nghĩa là Thiết Thủ đã đả thương Nguyễn Minh Chính, cũng có nghĩa là chàng đã thua.

Bấy giờ chúng nhân quan chiến cũng đã thấy năm chiếc vòng nhỏ trên cán đao, thốt lên một tiếng kinh hãi.
Thiết Thủ biết mình chỉ còn lại hai chiêu, cơ hội không nhiều.
Nguyễn Minh Chính lúc này cũng đã khôi phục thần trí, không hề lý tới mạch môn đang bị Thiết Thủ nắm giữ, tả thủ vung quyền đấm thẳng vào đỉnh đầu Thiết Thủ.
Lúc này Thiết Thủ chỉ cần khẽ vận nội lực là có thể khiến Nguyễn Minh Chính tàn phế, ngăn chặn được quyền này vô cùng dễ dàng. Nhưng chàng có nỗi khổ là không để đả thương y, chỉ đành lách người tránh khỏi một quyền này.
Uy Thiếu Thương lại hô lớn:
– Còn một chiêu nữa.
Trên giang hồ người chỉ định bao nhiêu chiêu đánh bại người khác, tức là chỉ bao nhiêu chiêu công chứ không bao gồm cả chiêu thủ trong đó, hôm nay Uy Thiếu Thương lại tính cả vào thành một loại như vậy, rõ ràng là đã lợi dụng lúc đầu Thiết Thủ không nói rõ ràng mà giảo biện. Chúng nhân dẫu biết rõ Uy Thiếu Thương giở trò trá ngụy, nhưng không ai có thể chỉ trích gì được hắn.
Thiết Thủ đột nhiên buông tay đao của Nguyễn Minh Chính ra.
Nguyễn Minh Chính liền phản thủ, thanh đao liền chém thẳng vào tay Thiết Thủ.
Thiết Thủ không hề tránh né, năm ngón tay búng ra một cái.
«Bộp» lưỡi đao đã chém vào tả thủ của Thiết Thủ.
«Cách cách cách cách cách» năm tiếng liên tiếp vang lên, miến đao trong tay Nguyễn Minh Chính rơi xuống đất, giữa đường bị Thiết Thủ đưa tay bắt lấy.
Sắc mặt Nguyễn Minh Chính lúc đỏ, lúc trắng, không nói nên lời.
Cánh tay Thiết Thủ không hề chảy máu, bất quá y phục của chàng đã bị cắt một mảnh lớn, nhưng cơ thịt thì không hề tổn thương.
Uy Thiếu Thương thở dài nói:
– Chiêu thứ hai mươi! Bái phục! Bái phục!
Nguyên lai, Thiết Thủ vừa buông mạch môn của Nguyễn Minh Chính ra, lại để cho y phản thủ công kích, lúc ấy mới bắn ra năm chỉ đánh gãy năm chiếc vòng nhỏ, đồng thời tụ lực trên cánh tay, đao này của Nguyễn Minh Chính chém vào tay chàng như chém vào cục sắt vậy. Nguyễn Minh Chính ỷ trượng có năm chiếc vòng nên không toàn lực giữ đao mà phân bổ ra để tấn công Thiết Thủ, bởi vậy nên nắm đao không chặt, bị phản lực chấn cho rơi đao xuống đất.
Thiết Thủ đoạt đao của Nguyễn Minh Chính trong chiêu thứ hai mươi.
Chàng dụng chỉ bắn gãy thiết hoàn, lấy thân huyết nhục ra ngạnh tiếp một đao, còn chấn bay cả đao đi. Lẽ nào tay của Thiết Thủ còn cứng hơn cả sắt

thép?
Bọn Thời Chấn Đông thấy Thiết Thủ thắng trận, liền hoan hô vang trời. Người của «Liên Vân Trại» cũng là những kẻ kính trọng anh hùng, mắt thấy Thiết Thủ trong tình hình tuyệt vô khả năng vẫn có thể đoạt đao của Nguyễn Minh Chính, cũng hoan hô vang dội.
Thiết Thủ đột nhiên cung tay hướng về Nguyễn Minh Chính nói:
– Nguyễn tiên sinh nhân nhượng!
Sắc mặt Nguyễn Minh Chính vẫn lúc trắng lúc hồng, qua một hồi mới trầm mặc thở dài nói:
– Thiết huynh quá lời rồi. Nguyễn Minh Chính này tỷ đấu cùng người không đến một ngàn thì cũng đến năm trăm trận rồi, trận này tại hạ thua tâm phục khẩu phục.
Bởi y dùng lời lẽ dụ được Thiết Thủ đồng ý đoạt binh khí trong hai mươi chiêu, lại lợi dụng lời giao ước không đả thương của Thiết Thủ mà liều mạng phản công, hơn nữa trên đao còn có thiết kế đặc biệt, đao trung tàng đao, cán đao có thiết hoàn, trừ phi chặt đứt năm ngón tay y mới có thể đoạt được binh khí, có điều như vậy cũng đồng nghĩa với việc đả thương y rồi. Nhưng cuối cùng Thiết Thủ vẫn đoạt được đao của y trong hai mươi chiêu. Nguyễn Minh Chính thật sự đã thua đến mức không còn gì để nói.
Ngũ Cương Trung liền cười ha hả bước ra:
– Đến lượt lão phu lĩnh giáo tuyệt kỹ của «Liên Vân Trại» rồi!
Nhị Trại chủ Lao Huyệt Quang của «Liên Vân Trại» trầm mặt bước ra, hai chân dang rộng đứng tấn vững tựa Thái Sơn, sát khí đằng đằng, cung thủ nhạt nhẽo nói với Ngũ Cương Trung:
– Ngũ Trại chủ, đắc tội!
Ngũ Cương Trung nhìn Lao Huyệt Quang một hồi rồi cười lớn:
– Các hạ là Trại chủ, ta cũng là Trại chủ. Ha ha ha, trận này hết sức có ý nghĩa.
Nên biết rằng trước khi «Cửu Hiện Thần Long» Uy Thiếu Thương xuất hiện, «Hổ Tiêu Ưng Phi Linh Xà Kiếm» Lao Huyệt Quang này chính là Đại Trại chủ của «Liên Vân Trại», lúc đó danh vọng của «Liên Vân Trại» chỉ đứng sau «Nam Trại», thế lực rất lớn. Về sau khi Uy Thiếu Thương đến làm Đại Trại chủ thì thanh danh của «Liên Vân Trại» còn có phần vượt trên cả «Nam Trại». Có thể thấy Lao Huyệt Quang nói gì cũng là kẻ thất bại.
Ngũ Cương Trung tuy niên kỷ đã cao, nhưng tính tình vẫn thích đùa cợt, thường thường hí lộng địch thủ, vừa thấy Lao Huyệt Quang đã nói lời châm chọc.
Lao Huyệt Quang chỉ lạnh lùng nói:
– Mời Ngũ Trại chủ ra đề!
Ngũ Cương Trung cười lớn:

– Ngoại hiệu của các hạ là «Hổ Tiêu Ưng Phi Linh Xà Kiếm» là chỉ nội lực tinh thâm, thân pháp cao cường, kiếm pháp cực khoái, vậy chúng ta tỉ thí nội công, khinh công, kiếm pháp, các hạ thấy thế nào?
Lao Huyệt Quang thấy đối phương nói trúng ý mình, bởi y cũng biết Ngũ Cương Trung ngoại hiệu «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi», đệ nhất tuyệt là nội lực, đệ nhị tuyệt là khinh công, đệ tam tuyệt là kiếm thuật, vừa hay trùng với sở trường của bản thân liền thầm nhủ trong lòng:
"Ngũ Cương Trung niên kỷ đã cao, chắc rằng không thể đánh lâu, thể lực của ta lại đang sung mãn, nội lực có thể duy trì lâu, nhảy lên nhảy xuống cũng quyết không thở hổn hển, Linh Xà Kiếm cũng có thể lấy khoái đả khoái, đại khái coi nhưng đã nắm chắc phần thắng trong tay.".
Nghĩ đoạn y liền trầm giọng đáp:
– Tốt!
Ngũ Cương Trung cười lên «Ha! Ha! Ha!» ba tiếng rồi nói:
– Nói đánh là đánh luôn!
Một chưởng đã vung ra.
Trên giang hồ Ngũ Cương Trung lấy khoái kiếm thành danh, đệ tử của lão cũng được mệnh danh là «Điện Kiếm», lão xuất thủ nhanh thế nào nghĩ tất không cần phải nói. Nhưng chưởng này của Ngũ Cương Trung kích ra lại thập phần chậm rãi, khí thế trầm trọng, ẩn hiện tiếng ầm ầm của như gió bão, so với khoái kiếm thì hoàn toàn bất đồng.
Lao Huyệt Quang cũng không hề tránh né. Y «hừ» lạnh một tiếng, phản chưởng đánh lại. Chưởng này của y xem giống như tùy tiện đánh ra, nhưng bên trong lại ẩn tàng tiếng kêu như long ngâm hổ tiếu, khí thế như thác đổ mưa nguồn.
Hai chữ «Hổ Tiếu» trong ngoại hiệu của y xem ra không hề sai.
«Bách!» Hai chưởng tiếp nhau, Ngũ Cương Trung liên tiếp thối lui ba bước.
Lao Huyệt Quang cũng biến sắc, thân thể lắc lư bất định.
Cùng lúc đó, Ngũ Cương Trung lại đánh ra một chưởng nữa.
Lao Huyệt Quang cũng đưa chưởng nghênh tiếp.
«Ầm!» tuyết dưới đất bị chưởng lực của hai người chấn bay tung tóe lên cao bảy tám trượng! Ngũ Cương Trung biến sắc mặt, thân hình lảo đảo không ngừng.
Lao Huyệt Quang cũng bị thối lui liên tục bảy bước.
Lao Huyệt Quang vừa dừng lại dược thì đã bắn người lên phía trước, kích ra một chưởng, không để đối phương có thời gian đổi hơi. Tiếng hổ gầm trong chưởng so với chưởng đầu tiên còn lớn gấp mười lần.
Ngũ Cương Trung cũng hét lớn một tiếng, chưởng thế như sấm động giữa trời, thập phần lăng lệ!
«Ầm!» Hai chưởng chạm nhau, Lao Huyệt Quang và Ngũ Cương Trung đều

đứng yên bất động, nhưng nội lực hai người vẫn tuôn ra liên miên bất tận, khiến sau lưng mỗi người đều mọc lên một trụ tuyết cao đến cả trượng.
Chưởng lực hai người mạnh thế nào, chắc không cần nói cũng biết.
Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang, cả hai đều luyện võ theo con đường cương mãnh, vì thế vừa xuất thủ đã muốn dụng bản thân nội lực đánh ngã đối phương, nhưng kỳ phùng địch thủ, nhất thời khó phân được cao hạ.
Ngũ Cương Trung cảm thấy Lao Huyệt Quang tuổi còn trẻ, nội lực hỏa hầu chắc không thâm hậu nên cố ý tiếp chưởng để dụng nội lực đánh ngã y, nào ngờ nội lực đối phương lại liên miên bất tuyệt, trong lòng bất giác kinh hãi vô cùng.
Lao Huyệt Quang cũng cho rằng dù Ngũ Cương Trung chưởng lực có cương mãnh đến đâu đi nữa thì niên kỷ cũng đã cao, nên cũng ý đồ dụng nội lực để đánh ngã lão, không ngờ rằng nội lực đối phương cũng liên miên bất tuyệt, không ngừng tuôn ra cuồn cuộn, bất giác cũng cả kinh thất sắc.
Cục thế đã biến thành cuộc đấu nội lực của hai người.
Chưởng lực hai người vừa giao tiếp thì khó mà tách rời được. Hễ có bên nào mạo hiểm thu chưởng, lập tức sẽ bị chưởng lực của đối phương thừa cơ xâm nhập, đồng thời ngay cả chưởng lực của bản thân cũng bị đẩy ngược lại làm tổn thương tâm mạch. Bởi thế một khi đã đấu nội lực, trừ phi cả hai cùng lúc thu chưởng, bằng không thì phải có một bên khí tuyệt thân vong thì mới kết thúc được.
Do vậy nên bình thường người võ lâm rất ít khi sử dụng phương pháp tỷ đấu mạo hiểm này, nhưng Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang đều là những kẻ tính tình bướng bỉnh nên vừa đụng nhau là đã liều mạng. Nếu như thu chiêu tức là đã đồng nghĩa với nhận thua, vậy nên cả hai chỉ có thể nghiến răng mà đấu cho đến cùng.
Quần hùng thấy vậy đều muốn ngăn hai người lại, nhưng thắng phụ chưa phân. Nếu như xuất thủ chỉ sợ sẽ gây nên hiểu lầm, Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang hai người cũng sẽ không vui. Hơn nữa dù xuất thủ e rằng cũng khó mà phân khai được hai người ra, ngược lại còn rất có khả năng bị nội lực của hai người làm bị thương; nhất thời chỉ có thể đứng nhìn, trong lòng vô cùng lo lắng.
Chỉ thấy trên đầu hai người bốc ra một làn khói trắng, tuyết ở phạm vi xung quanh hai người mười thước đã dần dần tan chảy, hai người càng lúc càng lún sâu xuống mặt đất, song chưởng vẫn gắn chặt với nhau không rời.
Lúc này trời đột nhiên đổ tuyết, những hạt tuyết rơi xuống thân hai người liền vỡ thành muôn ngàn mảnh nhỏ, hoa tuyết bay đầy trời!
Vừa hay lúc này Điền Đại Thố đến nơi, gã thấy hai người đánh nhau đến phi sa tẩu thạch, không hiểu chuyện gì liền nhảy đến sử một chiêu «Đại Trủng Trước Thự Thức» mới sáng tạo ra đánh tới.

Chúng nhân cả kinh thất sắc, bất đồ có người hét lớn:
– Ngươi cũng tiếp một chiêu «Tiểu Bạt Trước Thự Thức» của ta!
Chỉ thấy một đại hán mặt đen mặc giáp đen uy vũ vô song, lao người đến, song chưởng tề xuất tiếp lấy một chiêu của Điền Đại Thố.
«Ầm!» một tiếng.
Điền Đại Thố lộn người nửa vòng trên không trung rồi hạ thân xuống đất, thân hình hơi lảo đảo.
Người này chính là Tứ Trại chủ của «Liên Vân Trại» «Trận Tiền Phong» Mục Nha Bình.
Nguyên lai trường quyết đấu này của Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang hết sức hiểm ác, người người đều chú mục quan sát. Nhưng mặc dù vô cùng kịch liệt nhưng biểu hiện của trận đấu này lại không hề đặc sắc, rất nhiều trại chúng võ công thấp kém không hiểu được hai người đang làm gì?
Mục Nha Bình đương nhiên biết hai người đang liều mạng đấu nội lực, nhưng gã thiên tính hiếu động, không đủ kiên nhẫn để nhìn hai người lâu vậy nên mới nhìn đông ngó tây, vừa thấy Điền Đại Thố chạy đến đã lưu tâm chú ý, nên mới kịp thời xuất thủ ngăn chặn gã, ngay cả Thiết Thủ, Uy Thiếu Thương cũng không nhanh bằng gã.
Mục Nha Bình thấy Điền Đại Thố dụng một chiêu «Đại Trủng Trước Thự Thức» thanh thế kinh nhân, tự cho mình thần lực hơn người nên vô cùng không phục, gã liền sử luôn một chiêu thức ngược lại với chiêu của Điền Đại Thố, đánh ngược từ dưới lên, gọi tên là «Tiểu Bạt Trước Thự Thức», có ý muốn cùng Điền Đại Thố phân thắng phụ một phen.
«Băng!» Hai người bốn chưởng chạm nhau phát ra tiếng nổ vang trời. Điền Đại Thố bay lên không rồi rơi xuống ngoài xa ba trượng. Mục Nha Bình cũng giống như Câu Thanh Phong, bị đánh ngập xuống tuyết đến tận ngực!
Chỉ có điều Điền Đại Thố sau khi hạ thân xuống đất cũng bị chấn động đến đầu váng mắt hoa, lảo đảo người ngã phịch xuống đất, không giống như lúc nãy đối phó với Câu Thanh Phong, có thể thừa cơ đối phương chưa kịp đổi khí, tiếp tục công kích.
Còn Mục Nha Bình nhất thời cũng không chui lên được khỏi mặt đất. Một kích này của hai người, có thể nói là kỳ phùng địch thủ, sức lực tương đương.
Bất quá một kích này của Điền Đại Thố đã giải được thế giằng co nguy hiểm giữa Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang. Bởi lẽ một kích này của Điền Đại Thố thế tựa bôn lôi, Lao Huyệt Quang tự biết vô phương chống đỡ, thà để nội lực của Ngũ Cương Trung đả thương kinh mạch còn có sinh cơ, chứ để gã mới đến này đánh cho một chưởng giữa đỉnh đầu thì chết chắc, thế nên vội vàng thu chưởng.
Không ngờ Ngũ Cương Trung tính tình cương liệt, lại cũng rất thưởng thức

nội lực thâm hậu của y nên không muốn lợi dụng cơ hội này, cũng lập tức thu chưởng thoái lui.
Hai người cùng lúc thu chưởng, dư lực vẫn còn nên đồng thời bị đẩy lùi bảy tám bước, có điều không ai thọ thương cả. Có thể nói trận đấu nội lực này là bất phân thắng bại.
Nhưng Lao Huyệt Quang cũng tự biết trong lòng:
nếu như không phải Ngũ Cương Trung kịp thời thu chưởng thì e rằng gã thọ trọng thương rồi, vì thế vô cùng cảm kích.
Lúc này Bạch Hân Như cũng đã nhảy vào trường đấu. «Thiên Lang Ma Tăng» Quản Trọng Nhất cười lạnh nói:
– Định ba đấu một hả? Chỉ sợ các người không nhiều bằng chúng ta thôi!
Bạch Hân Như ôm quyền mỉm cười nói:
– Quản đại sư nói gì vậy? Chỉ tại vị Điền gia này vừa mới tới nơi, không biết Nhị Trại chủ và Ngũ lão anh hùng đang tỷ võ công bằng nên mới mạo phạm xuất thủ. Thực là xin lỗi vô cùng, mong chư vị bớt giận.
Lúc này Thời Chấn Đông cũng hét gọi Điền Đại Thố quay lại. Chúng nhân thấy Bạch Hân Như là một nữ tử, mà Lao Huyệt Quang cũng không có thương tổn gì, Uy Thiếu Thương cũng thấy được Ngũ Cương Trung đã hạ thủ lưu tình nên cũng không tiện phát tác, đành cười cười nói:
– Nói hay lắm, nói hay lắm! Không biết không có tội!
Bên này Mục Nha Bình cũng đã dụng lực chui ra khỏi hố tuyết, trợn mắt nhìn Điền Đại Thố lẩm bẩm nói:
– Lực tay mạnh thật!
Điền Đại Thố cũng trợn mắt nhìn Mục Nha Bình:
– Lực tay mạnh thật! Hảo hán!
Hai người một sơn tặc, một quan sai không ngờ lại có chút cảm giác không đánh không quen biết như vậy.
Bạch Hân Như vỗ tay một tiếng, bốn binh sĩ còn lại trong đội của Điền Đại Thố liền cõng «Hồng Bào Lục Phát» Câu Thanh Phong và «Kim Xà Thương» Mạnh Hữu Uy ra. Bạch Hân Như nói:
– Vừa nãy nhị vị Trại chủ có chút hiểu lầm, giết mất sáu người của chúng tôi nên bất đắc dĩ mới phải điểm huyệt, mong Uy Trại chủ thứ tội.
Uy Thiếu Thương biết rõ lời này của Bạch Hân Như là chỉ trích chuyện Câu Thanh Phong, Mạnh Hữu Uy hai người âm thầm ám kích, giết người của họ nên đừng trách người ta sát nhân để tự vệ, nhất thời cũng không biết nói gì.
Nguyễn Minh Chính liền hạ lệnh cho người ra đỡ Câu Thanh Phong, Mạnh Hữu Uy hai người về, đồng thời tức giận mắng:
– Hai người các ngươi thật là ... Bạch cô nương là khách quý của chúng ta, làm sao lại vô lễ thế được?
Thời Chấn Đông biết là Nguyễn Minh Chính đang đóng kịch, song cũng

đành nhẫn nhịn, giữ thể diện cho đối phương, tránh khỏi việc đối phương xấu hổ quá hóa giận, hỏng hết chuyện lớn.
– Chuyện này cũng không trách hai vị Trại chủ được. Chúng tôi cũng có chỗ sai, đáng lẽ trước khi qua núi cần phải đưa bái thiếp trước, thật có lỗi quá!
Nguyễn Minh Chính cũng thừa cơ mắng Mạnh Hữu Uy, Câu Thanh Phong mấy câu lấy lệ, rồi cũng thôi.
Câu, Mạnh hai người có miệng mà không nói được câu nào, rõ là Đại Trại chủ phái hai người bọn chúng đi phục kích, nhưng lại khó mà giải thích được. Có điều hai người dẫn đi bảy tám chục người mà không bắt được đối phương có hơn mười người, cũng tự biết tội nên không dám lên tiếng cãi lại.
Người của «Liên Vân Trại» thấy Bạch Hân Như đẹp tựa tiên sa, lại có bản lĩnh sanh cầm Lục Trại chủ, Thất Trại chủ nên đều thập phần ngưỡng mộ.
Bên đấu trường, Lao Huyệt Quang và Ngũ Cương Trung đã bước vào trận đấu thứ hai.
Lao Huyệt Quang cho tay vào bọc lấy ra một đồng tiền, lạnh lùng nói:
– Ai bắt được đồng tiền này trước thì khinh công của người đó cao hơn!
Nói xong tay liền vung mạnh, đồng tiền liền vọt lên khoảng không ba trượng ở giữa hai người.
Lao Huyệt Quang dài người phóng lên.
Ngũ Cương Trung cũng cùng lúc nhún mạnh chân.
Chỉ nghe tiếng hú như long ngâm hổ tiếu vang lên, cả hai cùng lúc rời khỏi mặt đất.
Ngũ Cương Trung dụng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy đồng tiền.
Lao Huyệt Quang sợ lão chộp được đồng tiền, ngón giữa liền búng mạnh ra, khiến đồng tiền bắn vọt lên không thêm một trượng nữa. Ngón giữa dài hơn ngón cái và ngón trỏ nên Lao Huyệt Quang bắn trúng đồng tiền còn Ngũ Cương Trung thì hai ngón kẹp vào khoảng không.
Ngũ Cương Trung tức giận gầm lên một tiếng, hít mạnh một hơi, người vọt lên thêm một trượng nữa.
Lao Huyệt Quang cũng không phải tay vừa, đề khí vọt lên cao quá đồng tiền, rồi đưa tay chộp lấy.
Ngũ Cương Trung cũng đang xuất thủ bắt lấy đồng tiền, thấy Lao Huyệt Quang đưa tay ra, liền lập tức biến chiêu, chưởng biến thành đao chém thẳng vào năm ngón tay của Lao Huyệt Quang.
Lao Huyệt Quang thầm đoán nếu để Ngũ Cương Trung chém trúng thì năm ngón tay không gẫy cũng tàn phế, liền vội vàng thu tay lại.
Ngũ Cương Trung một chặt không trúng liền biến chiêu thành trảo, chộp lấy đồng tiền, biến hóa cực nhanh mà chiêu thức vẫn liền lạc, tựa hồ như lão chỉ vung tay ra chộp lấy đồng tiền vậy.
Chúng nhân không ai là không trầm trồ thán phục.

Mắt thấy Ngũ Cương Trung sắp bắt được đồng tiền thì Lao Huyệt Quang đã trầm người xuống, tung chân đá vào tay Ngũ Cương Trung.
Ngũ Cương Trung cả kinh, thầm tính nếu để Lao Huyệt Quang đá trúng thì cánh tay coi như bị phế, đành vội vàng thu tay lại.
Đồng tiền lúc này đã bay lên đến cực điểm và bắt đầu rơi xuống.
Lao Huyệt Quang đang ở thấp hơn, thấy đồng tiền rơi xuống liền đưa tay ra chộp.
Ngũ Cương Trung liền vận dụng «Thiên Cân Trụy» gia tăng tốc độ rơi xuống, đoạn tung chân đá mạnh vào mạch môn của Lao Huyệt Quang.
Lao Huyệt Quang lại phải thu tay lại.
Thế rơi của Ngũ Cương Trung lại tiếp tục tăng tốc, đã rơi xuống dưới chân Lao Huyệt Quang.
Lao Huyệt Quang cũng vận «Địa Hổ Công», tăng tốc độ rơi xuống của mình.
Ngũ Cương Trung vốn chuẩn bị sau khi hạ thân lập tức đoạt lấy đồng tiền. Chân vừa chạp đất đã vọt lên chộp lấy đồng tiền.
Lao Huyệt Quang vội đá lên một cước, khiến cho đồng biền tay ra ngoài xa hơn trượng.
Ngũ Cương Trung liền lập tức lao người đuổi theo.
Cùng lúc Lao Huyệt Quang cũng nhún mình bay theo.
Hai người vừa lên vừa xuống, lại bổ người đuổi theo đồng tiền, tất cả chỉ trong một thời gian điện quang hỏa thạch. Những chiêu thức đã giao thủ với nhau đều thập phần tuyệt mỹ, chúng nhân đều hò hét vang dội, ca ngợi không ngớt.
Mắt thấy đồng tiền đã sắp rơi xuống đất. Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang cũng đồng thời xuất thủ. Ngũ Cương Trung tả thủ chộp ra, định bắt lấy đồng tiền thì hữu thủ của Lao Huyệt Quang đã chộp trúng mạch môn của lão.
Lao Huyệt Quang cười hắc hắc, tả thủ vung ra, mắt thấy sắp bắt được đồng tiền thì lại bị hữu thủ của Ngũ Cương Trung nắm chặt. Hai người cứ giằng co không dời, cuối cùng để đồng tiền rơi xuống đất.
Chúng nhân thấy vậy thì không khỏi «ô» lên một tiếng tiếc nuối.
Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang trợn mắt nhìn nhau một hồi rồi mới chậm rãi buông tay nhau ra.
Ngũ Cương Trung cười «Ha ha» một tràng dài.
Lao Huyệt Quang lạnh lùng nói:
– Hảo khinh công!
Ngũ Cương Trung vẫn cười:
– Các hạ cũng rất khá! Chúng ta tiếp tục trận thứ ba!
Ngữ âm vẫn sang sảng có thần – mặc dù lão đã cao tuổi, đồng thời lại vừa

trải qua hai trận đấu vất vả, vậy mà nguyên khí tựa hồ không hề hao tổn chút nào, khí thế vẫn bừng bừng.
Lao Huyệt Quang tâm niệm chuyển động, thầm tính toán mình y niên thanh lực tráng, dù võ công Ngũ Cương Trung có cao hơn nữa thì đánh thêm trận thứ ba chỉ sự chân khí sẽ đứt đoạn, lúc đó y có thể thừa cơ công kích. Bất luận thế nào thì trận thứ ba này cũng chính là then chốt để phân thắng bại giữa hai người.
Cách nghĩ của Ngũ Cương Trung cũng y hệt như vậy, bất quá cảm thấy nội lực và khinh công của đối phương đều rất giỏi, nhưng tỷ kiếm thì không giống như vậy, muốn thắng thì phải dựa vào kinh nghiệm, Ngũ Cương Trung tự nhận thấy kinh nghiệm của mình so với Lao Huyệt Quang thì phong phú hơn nhiều. Ngũ Cương Trung đưa tay lên rút kiếm đánh «vù» một cái.
Vốn dĩ chuyện bạt kiếm có âm thanh phá không của binh khí là chuyện hết sức bình thường, bất kỳ kiếm khách nào cũng có thể làm được, có điều kiếm của Ngũ Cương Trung là một thanh kiếm dày đến nửa tấc, vậy mà tốc độ rút kiếm vẫn nhanh như điện, qua đây có thể thấy được kiếm thuật của lão thế nào rồi.
Lao Huyệt Quang «hừ» lạnh một tiếng, bạt xuất trường kiếm. Chỉ thấy một đạo cầu vồng bay ra rung động không ngừng, thân kiếm ngoắn ngoằn ngoèo ngoèo giống như một con linh xà.
Ngũ Cương Trung thốt lên:
– Hảo! Linh Xà Kiếm!
Lao Huyệt Quang cười lạnh:
– Còn có «Linh Xà Kiếm Pháp» nữa!
«Suy!» một tiếng, kiếm đã nhanh tựa tấn lôi đâm thẳng vào Ngũ Cương Trung.
Ngũ Cương Trung khẽ lắc cổ tay, hoành ngang trường kiếm.
«Cong!» Hoa lửa bắn tung tóe, Linh Xà Kiếm của Lao Huyệt Quang đã đâm trúng thân kiếm của Ngũ Cương Trung.
Ngũ Cương Trung vừa chặn được một kiếm thì liên tiếp phản công lại ba chiêu! Kiếm của Ngũ Cương Trung vừa dày vừa nặng, nhưng kiếm pháp thì nhanh đến mức người ngoài không thể nhìn rõ được.
Lao Huyệt Quang vội phản kiếm gạt mạnh, mũi kiếm điểm vào thân kiếm của Ngũ Cương Trung. Kiếm tuy vừa nhanh vừa trầm trọng, nhưng mấy cái gạt của Lao Huyệt Quang tựa như điểm trúng phải chỗ ba thốn trên đầu con rắn vậy, toàn bộ đều bị thủ pháp «Tứ Lạng Bạt Thiên Cân» gạt ra hết. Vừa gạt xong ba kiếm của Ngũ Cương Trung, Lao Huyệt Quang liền hoàn lại năm kiếm. Năm kiếm này thập phần kỳ quái, tựa như rắn đang bò vậy, lúc đầu thì khúc khúc chiết chiết, nhưng một khi công kích thì nhanh độc vô bì.

Ngũ Cương Trung liên tiếp hoành kiếm năm lượt đỡ kiếm của Lao Huyệt Quang, sau đó lập tức phản công đâm ra bảy kiếm.
Xà Kiếm của Lao Huyệt Quang liền lập tức lóe lên, liên tiếp gạt văng bảy kiếm của Ngũ Cương Trung, tức thời phản thủ công ra mười kiếm.
Hai người càng đánh càng nhanh, kiếm pháp càng lúc càng tinh thuần, xuất kiếm càng lúc càng nhiều, đến độ ngay cả kiếm quang cũng không nhìn rõ nữa, cả không gian tràn ngập tiếng kiếm phong «vù vù», cả nhân ảnh cũng không thấy đâu.
Chúng nhân xem hai người đánh mà kinh tâm động phách, không biết cả hai đã đánh ra bao nhiêu kiếm, ngăn lại bao nhiêu kiếm.
Thiết Thủ cũng thầm kinh hãi, trong lòng thầm lo rằng Ngũ Cương Trung niên kỷ đã cao, không thể chi trì cùng Lao Huyệt Quang lâu hơn được nữa.
Uy Thiếu Thương cũng thầm lo lắng bởi công lực hai người tương đương nhau, nhưng Ngũ Cương Trung đã hành tẩu giang hồ hơn bốn chục năm, không biết đã kinh qua bao nhiêu trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu chắc chắn cao hơn Lao Huyệt Quang bội phần, chỉ sợ vạn nhất Lao Huyệt Quang bất phòng sẽ thua trong tay lão.
Đột nhiên không gian im lặng như tờ, hai bóng người đã dừng lại.
Mọi ngươi đều đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Lao Huyệt Quang và Ngũ Cương Trung hai người đều đang thở hổn hển, sắc mặt lúc trắng lúc hồng. Trường kiếm của Ngũ Cương Trung đang chỉ thẳng vào ngực Lao Huyệt Quang, chỉ cách có nửa tấc. Còn Linh Xà Kiếm của Lao Huyệt Quang cũng đang trỏ vào tâm huyệt của Ngũ Cương Trung, khoảng cách cũng chỉ có nửa tấc.
Nguyên lai hai người ác đấu đến cuối cùng thì Ngũ Cương Trung đã cảm thấy chút lực bất tòng tâm, đành giả vờ khí lực không thông, xuất thủ chậm lại.
Lao Huyệt Quang tưởng rằng đắc thủ, trong nhất thời lơ là phòng bị nên bị kiếm của Ngũ Cương Trung đâm tới trước ngực, nhưng Ngũ Cương Trung cũng không duy trì được khí lực, xuất thủ chậm một chút nên bị kiếm của Lao Huyệt Quang chỉ vào tâm huyệt. Hai người liền đứng ngẩn ra nhìn nhau.
Uy Thiếu Thương cũng ngẩn người giây lát rồi cao giọng nói:
– Điểm đến mà dừng lại kịp thời là tốt rồi!
Thời Chấn Đông cũng lớn giọng nói:
– Trận này hai bên hòa nhau.
Bởi trận đầu tiên Thiết Thủ đã thắng Nguyễn Minh Chính, nếu trận thứ hai là hòa, chỉ cần trận thứ ba không thua là coi như bên Thời Chấn Đông đã thắng, vạn nhất nếu bị bại thì kết quả toàn bộ vẫn là hòa.
Ngũ Cương Trung và Lao Huyệt Quang chậm rãi thu kiếm, đứng thở hào hển.
Ngũ Cương Trung nói:

– Hảo khoái kiếm!
Lao Huyệt Quang cũng nói:
– Ông cũng vậy!
Hai người đưa mắt nhìn nhau một hồi, trong lòng không khỏi có cảm giác anh hùng trọng anh hùng nổi lên.
Phải biết hai người đều có ba sở trường giống nhau:
khinh công, kiếm pháp và nội công, đều đấu đến kỳ phùng địch thủ nên cả hai đều không tự chủ được mà có chút cảm phục đối phương.
Lúc này «Bắc Thành» Thành chủ Chu Bạch Tự và «Cửu Hiện Thần Long» Uy Thiếu Thương đã chậm rãi bước ra trường đấu. Trận đấu sẽ quyết định thắng phụ của cả hai bên chuẩn bị bắt đầu.
—— oo —— Lại nói đến bọn Liễu Nhạn Bình đang bị vây khốn ở đằng trước. Liễu Nhạn Bình giết chết «Song Nhận Truy Hồn» Mã Chưởng quầy rồi lực chiến với «Bá Vương Côn» Du Thiên Long và mấy chục tên lâu la. Quân sĩ lại chết thêm một người nữa, nên chỉ còn lại mình Liễu Nhạn Bình và hai tên binh sĩ ác đấu với năm mươi tên sơn tặc.
Liễu Nhạn Bình một chọi với mười mấy người, dựa vào một thanh khoái đao và thân pháp khinh linh nên nhất thời mười mấy tên sơn tặc cũng chưa làm gì được gã. Dần dần, gã chém ngã được hai tên, còn lại Du Thiên Long và chín tên lâu la vẫn cứ bám riết lấy gã không thôi. Liễu Nhạn Bình biết nếu cứ tiếp tục đánh thế này cho dù gã giết chết được chín gã lâu la cũng phải mất đến nửa canh giờ, nhưng hai tên binh sĩ kia bất cứ lúc nào cũng có thể chi trì không nổi, một khi hai tên binh sĩ ngã xuống, mấy chục tên sơn tặc cùng vây công thì dù gã có ba đầu sáu tay cũng phải sức cùng lực kiệt mà buông đao chịu trói.
Đúng vào lúc này, một tiếng thét như hổ gầm vang lên, cùng lúc một bóng người bổ tới.
Trong đám đang vây công hai tên binh sĩ có ba tên lâu la đột nhiên trông thấy trước mắt hiện ra một người thân hình uy vũ, tựa như có ba cánh tay vậy nên nhất thời ngẩn người. Ba người liền lập tức bị ném bay lên không. Cả ba tên ở trên không liền cố gắng vận lực ý đồ muốn lật người lại để chân tiếp đất trước, nào ngờ sức đẩy của người kia thập phần quái dị, thủ pháp lại cực chuẩn, ba người rơi trúng vào ba tảng đá phủ tuyết, đầu óc lập tức vỡ nát, chết ngay tại trận.
Chỉ nghe Liễu Nhạn Bình vui mừng hô lớn:
– Chu Phó Thống lãnh!
Người đến chính thị là Chu Lãnh Long.
Chu Lãnh Long ngoại hiệu «Tam Thủ Thần Viên» là chỉ khi y xuất thủ đối địch nhanh như là có ba cánh tay đồng thời đánh ra vậy, thập phần quái dị, tựa như Thiên Thủ Quan Âm, ngay cả nhìn cũng không nhìn rõ. Còn lại hai

chữ «Thần Viên» là chỉ lộ số võ công của y. Bộ võ công này chính là do y sau khi nghiên cứu cách đánh nhau của loài khỉ vượn mà ngộ ra, gần giống như trường quyền nhưng lại thêm các động tác gạt, bổ, đẩy, ném và thân pháp linh hoạt, giống như một chiêu vừa nãy hất văng ba tên lâu la lên vậy. Cả ba lúc ở trên không dù có giãy giụa thế nào cũng không thể lật mình lại được.

Nên biết rằng loài khỉ vượn rất giỏi nhào lộn, nên khi đánh nhau chúng đã sớm liệu đến chuyện đối phương có thể an nhiên tự tại hạ thân xuống đất, vì thế lực đạo xuất ra phải hết sức xảo diệu, bằng không thì có ném cũng vô dụng. Dù ba tên lâu la đó có là khỉ vượn đi chăng nữa, gặp phải chiêu này cũng khó tránh khỏi mông đít khai hoa.

Chu Lãnh Long lắc người, lại chắn trước mặt ba tên sơn tặc khác.

Một tên thấy Chu Lãnh Long chỉ cần một chiêu đã giết chết ba người nên cả kinh lùi tránh. Hai tên còn lại thì không biết sống chết, cử đao chém tới.

«Bốp Bốp» hai tiếng, lại bị ném bay ra xa hơn trượng, đập đầu vào đá chết ngay tại chỗ.

Hồi 13
Thập Nhất Kiếm Chiến

Chu Lãnh Long lại dài người ngăn cản thêm ba tên nữa.
Cả ba tên đều đã biết sự lợi hại của Chu Lãnh Long, lập tức tránh né. Một tên nhất thời sơ suất đã thấy ba cánh tay lóa lên trước mặt, cả người liền bị nhấc bổng lên ném thẳng vào một tên khác.
Lưỡi đao của tên này liền đâm đánh «soạt» vào ngực tên kia, tên kia kêu thảm một tiếng, trước lúc chết còn cố vung đao lên chém xuống, cả hai đồng quy ư tận.
Chu Lãnh Long liên tiếp đại triển thần oai, trong nháy mắt giết chết bảy tên sơn tặc, những tên khác đang muốn lao vào liền dạt ra gần hết. Chu Lãnh Long đưa tay ra chộp không được tên nào, tức thì gầm lên dữ dội, ba đạo kiếm quang loé lên, ba tên sơn tặc khác liền kêu lên thảm thiết, ngã lăn xuống đất.
Chu Lãnh Long «hừ» lạnh một tiếng, tung người lao về phía Liễu Nhạn Bình.
Chu Lãnh Long chỉ vừa xuất hiện đã giết mười tên thảo khấu, chỉ còn lại năm tên, khí thế giảm sút.
Hai binh sĩ thì ngược lại, thấy Chu Phó Tướng đến liền mừng rỡ bất tận, phấn chấn tinh thần, tấn công ngược lại lũ sơn tặc đang vây công.
Chu Lãnh Long vừa lao tới đã xạ ra ba đạo kiếm quang, hai tên lâu la nữa liền kêu thảm, ngã lăn xuống đất. Chuyển thân thêm lần nữa, lại đâm thêm ba kiếm. «Đinh đinh đinh», ba kiếm này đã bị người khác đẩy lùi. Chu Lãnh Long đưa mắt nhìn lên, người đó chính là «Bá Vương Côn» Vân Thiên Long.
Vân Thiên Long thấy mình không dễ gì mới chiếm được tiên cơ, nào ngờ Chu Lãnh Long vừa đến đã phá hoại tất cả, trong lòng cuồng nộ công tâm, cử côn định đánh.
Chu Lãnh Long liên tiếp xuất kiếm, một mặt đẩy lùi Vân Thiên Long, một mặt nói:
– Liễu Thống lãnh, ngươi đi thu thập mấy tên tiểu quỷ kia!
Đoạn hướng sang phía Vân Thiên Long nói:
– Tên của ngươi có chữ «Long», tên của ta cũng có chữ «Long», xem con rồng này có thể thu thập được con rồng kia hay không?
Bên này Liễu Nhạn Bình cảm thấy áp lực giảm hẳn, khoái đao liền liên tiếp

công ra đánh ngã thêm ba tên địch.
Chỉ còn lại ba tên, nào dám tiếp tục đánh nữa, sợ đến mức quay đầu bỏ chạy. Nhưng chúng làm sao nhanh bằng khinh công của Liễu Nhạn Bình, cuối cùng tất cả đều chết hết.
Liễu Nhạn Bình lại cử đao gia nhập vòng chiến với hai tên binh sĩ, chưa đầy một khắc đã giết sạch lũ thảo khấu.
Giờ chỉ còn lại mình Vân Thiên Long đang vất vả khổ chiến với «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long. Võ công của Chu Lãnh Long cao hơn Liễu Nhạn Bình. Võ công của Liễu Nhạn Bình lại trên Vân Thiên Long một bậc. Võ công của Vân Thiên Long so với Chu Lãnh Long tự nhiên khoảng cách rất xa rồi.
Đấu được một hồi, đột nhiên Chu Lãnh Long nói:
– Xem đây!
Vân Thiên Long tưởng rằng đối phương phóng ám khí, vội vàng tránh né. Nào ngờ ám khí chẳng thấy đâu, chỉ thấy trường kiếm của Chu Lãnh Long đâm tới.
Qua mấy chiêu nữa, Chu Lãnh Long lại hô lên:
– Xem đây!
Vân Thiên Long vội vàng tránh né, nào ngờ vẫn chẳng thấy ám khí đâu.
Mấy hồi nữa qua đi, Chu Lãnh Long lại tùy tiện nhấc nhấc tay lên hô lớn:
– Xem đây!
Vân Thiên Long cho rằng vẫn chỉ là hư chiêu, không thèm tránh né. Nào ngờ mười bảy, mười tám loại ám khí khác nhau đã bay đến trước mặt. Một là Vân Thiên Long không biết đối phương thật sự phát ám khí, hai là gã có nằm mơ cũng không ngờ rằng một người có thể cùng lúc phát ra mười mấy loại ám khí khác nhau như vậy. Gã vội vàng múa côn cản lại, mười một, mười hai món ám khí bị chấn rơi xuống đất, nhưng năm sáu món còn lại đã bắn trúng bắp đùi, cổ tay, bắp tay, vai và đầu gối của gã. Vân Thiên Long đau đến tận xương tủy, tay cầm côn cũng không vững, ngã lăn xuống đất.
Liễu Nhạn Bình cử đao định giết y nhưng Chu Lãnh Long đã xuất kiếm cản lại, rồi thuận tay điểm vào bốn chỗ huyệt đạo trên người Vân Thiên Long, khiến gã không thể cử động.
Bọn Chu Lãnh Long và Liễu Nhạn Bình do ác đấu mệt nhọc nên bảo hai tên binh sĩ nghỉ ngươi một lát, sau đó mới quay lại nơi chủ đội bị đàn sói tập kích. Khi quay lại thì đã thấy Chu Bạch Tự và Uy Thiếu Thương đang đấu với nhau đến kinh hồn động phách, kiếm khí tung hoành khắp chốn.
Nguyên lai lúc này Uy Thiếu Thương và Chu Bạch Tự đã bắt đầu động thủ, hạng mục tỷ võ là kiếm pháp. «Thiểm Điện Kiếm Pháp» của Chu Bạch Tự đúng thật là thiểm điện khinh hồn, kỳ ảo vô song. Uy Thiếu Thương cũng không dám khinh địch, trường kiếm trong tay tỏa ánh sáng xanh thẫm, tựa

một con thanh long tung hoành thiên hạ, uốn lượn giữa làn bạch quang như điện chớp của Chu Bạch Tự, trông vô cùng đẹp mắt.
Hai người đấu được chừng năm chục hiệp, kiếm pháp Uy Thiếu Thương ngụy dị đa biến, xuất kích từ những góc độ mà người ta không thể nào nghĩ ra được, kiếm ý khinh linh; nhưng kiếm pháp của Chu Bạch Tự quả thực quá nhanh, Uy Thiếu Thương nhiều lần thấy được chỗ sơ hở của đối phương, nhưng chỉ trong chớp mắt đã qua đi, Uy Thiếu Thương căn bản không thể tấn công vào kịp. Cho là có tấn công kịp đi nữa thì khoái kiếm của Chu Bạch Tự cũng phát sau mà đến trước, tự y cũng không thể không hồi thủ đỡ kiếm, lúc đó thì chỗ sơ hở đã không còn tồn tại nữa rồi.
Ước chừng bảy chục chiêu qua đi, Uy Thiếu Thương cười lên ha hả nói:
– «Thiểm Điện Kiếm Pháp» quả nhiên lợi hại, xem «Nhất Tự Kiếm Pháp» của ta đây!
Kiếm chiêu đột nhiên biến đổi, chiêu chiêu thức chức đều đâm thẳng chém nhanh, trực tiếp đón đỡ lấy kiếm thế của Chu Bạch Tự.
Nguyên lai Uy Thiếu Thương này đích thực thiên bẩm hơn người, mỗi khi gặp loại võ công lợi hại nào là y liền nghĩ ngay ra cách phá giải. Bình thường chỉ cần y tiếp được một chiêu, đến chiêu sau là đã sáng tạo ra loại võ công khắc chế rồi. Nhưng kiếm thuật của Chu Bạch Tự quá nhanh, quá tinh diệu, Uy Thiếu Thương đấu với chàng bảy mươi chiêu mới sáng tạo ra được một bộ «Nhất Tự Kiếm Pháp» để phá giải. «Thiểm Điện Kiếm Pháp» của Chu Bạch Tự yếu quyết là nhanh. Dùng tốc độ nhanh nhất, góc độ chuẩn nhất, cự ly ngắn nhất đâm trúng địch thủ. «Nhất Tự Kiếm Pháp» chính là tập hợp của những chiêu kiếm lấy chữ «Nhất» làm tên. Kỳ thực những chiêu thức này cũng không có điểm gì đặc biệt, nhưng phàm là những chiêu kiếm lấy chữ «Nhất» làm tên, đại đa số đều theo đường đâm thẳng chém ngang, đâm nhanh, chém nhanh, vừa hay lại tương sinh tương khắc với «Thiểm Điện Kiếm Pháp».
Chu Bạch Tự đâm ra một chiêu «Thiểm điện tinh phi», thế đến nhanh không gì bì nổi, giống như một tia chớp xẹt lên giữa bầu trời.
Uy Thiếu Thương liền hoành kiếm sử ra một chiêu «Nhất vĩ độ giang» đẩy bật kiếm của Chu Bạch Tự lại.
Hay cho Chu Bạch Tự, kiếm vừa bị đẩy ra đã đâm ngược lại, biến chiêu thành «Kim xà du tẩu» trong «Thiểm Điện Kiếm Pháp». Kiếm quang mãn không, một kiếm rồi lại một kiếm liên tục công ra.
Uy Thiếu Thương lại sử ra một chiêu «Nhất chỉ Trung Nguyên», nhằm lúc Chu Bạch Tự chuyển kiếm đâm mạnh. «Đinh» một tiếng đã đâm trúng thân kiếm của Chu Bạch Tự, «Kim xà du tẩu» lập tức bị ngăn lại giữa chừng.
Uy Thiếu Thương một kiếm đắc thủ, nào dễ bỏ qua. «Soạt! Soạt! Soạt!» liên hoàn công ra ba kiếm «Nhất quyết thư hùng», «Nhất niệm chi sai», «Nhất

xúc ký phát», khiến Chu Bạch Tự phải thối lùi ba bộ. Uy Thiếu Thương liền lập tức nhận ra «Thiểm Điện Kiếm Pháp» giỏi công không giỏi thủ, sử xong chiêu «Nhất xúc ký phát» liền dừng lại đứng yên bất động.
Chu Bạch Tự thoáng ngẩn người, hồi kiếm đánh ra một chiêu «Tinh quang điểm điểm», tựa muôn ngàn đạo tinh quang bao bọc lấy Uy Thiếu Thương vào giữa.
Uy Thiếu Thương hét lên một tiếng, đột nhiên nhún mạnh người phá vỡ lưới sao vọt lên, chính là «Nhất phi xung thiên», kiếm thế lại biến đổi lần nữa, từ trên không lao xuống, sử ra một chiêu «Nhất điểm linh tê», tấn công vùng đầu của Chu Bạch Tự.
«Thiểm Điện Kiếm Pháp» trước giờ luôn lấy khoái đả khoái, tấn công liên tiếp khiến địch thủ bối rồi tay chân, còn đâu sức mà phản công? Nhưng «Thiểm Điện Kiếm Pháp» có nhược điểm là rất khó thủ. Bởi vậy khi Uy Thiếu Thương phản thủ hoàn công, Chu Bạch Tự lập tức lộ ra sơ hở, chiếc khăn bịt đầu đã bị kiếm hất văng xuống đất.
Chu Bạch Tự nhìn cũng không nhìn, lập tức nhảy lùi về phía sau, trường kiếm sử một chiêu «Đảo xạ kim long» công ra như vũ bão vào hai gót chân của Uy Thiếu Thương.
Uy Thiếu Thương cả kinh thất sắc, không ngờ Chu Bạch Tự có thể phản công nhanh vậy, vội sử ra một chiêu «Nhất bác lưỡng tán», mũi kiếm kịp thời điểm trúng thân kiếm của Chu Bạch Tự, đồng thời mượn lực lao vọt lên không, tránh được một kích.
Đám đông quan chiến không khỏi «a» lên một tiếng thán phục.
Uy Thiếu Thương ở trên không lại dụng một chiêu «Nhất lạc thiên trượng», từ trên công xuống.
Chu Bạch Tự chống kiếm xuống đất mượn lực trượt dài, tránh khỏi đường kiếm của Uy Thiếu Thương trong gang tấc.
Uy Thiếu Thương hét lớn:
– Khá lắm!
Chiêu thức lại biến đổi thành «Nhất tả thiên lý», truy bức đến cùng.
Chu Bạch Tự bởi mũi kiếm đang ở phía sau, không kịp hồi kiếm chống đỡ. Nhưng dù sao chàng cũng là danh gia sử kiếm, bàn tay lập tức trượt dài trên thân kiếm, rồi nắm lấy mũi kiếm, dụng đốc kiếm sử ra một chiêu «Trường long nhập hải» đâm vào tiểu phúc của Uy Thiếu Thương. Một chiêu này phát sau mà đến trước, đúng thật là kỳ công tự cứu.
Uy Thiếu Thương cũng không khỏi động dung, nhưng y đã lập tức biến chiêu, huy động trường kiếm đánh ra một chiêu «Nhất kiến như cố», chém mạnh vào đốc kiếm của Chu Bạch Tự.
Bởi Chu Bạch Tự đang cầm mũi kiếm, nếu như không buông ra tất bị thọ thương, thậm chí còn bị tiện đứt hai ngón tay. Chàng đành phải lỏng tay

buông kiếm cho rơi xuống đất. Nhưng Chu Bạch Tự đâu phải người thường, kiếm vừa thoát thủ thì song chưởng đã phiên phi, định dùng «Cửu Cung Chấn Nhật Thần Công» đấu lực với Uy Thiếu Thương. Không ngờ Uy Thiếu Thương đột nhiên thu kiếm lại đứng cười. Chu Bạch Tự thoáng ngẩn người, thầm nhủ:
"Lẽ nào ý hắn là ta đã bị rơi kiếm tức là đã lạc bại? Làm gì có chuyện như vậy, trước khi tỷ đấu đâu có nhắc đến điểm này, huống hồ dù kiếm pháp không bằng người nhưng nội công vị tất ta đã thua cho hắn?".
Nghĩ đoạn chàng liền nói:
– Đắc tội!
Song chưởng sử ra một chiêu «Nhật chiếu đông thăng» tấn công.
Chính vào lúc Chu Bạch Tự thoáng ngẩn người thì nụ cười trên môi Uy Thiếu Thương chợt tắt ngấm, trường kiếm đâm ra như điện. Thì ra đây chính là một chiêu trong bàng môn tả đạo, «Nhất Tiếu Khuynh Thành». Cười – làm đối phương không phòng bị rồi đột ngột xuất kiếm, nếu như là một nữ tử xinh đẹp sử chiêu này thì hiệu quả còn tăng lên gấp mấy lần.
Một chiêu công này của Uy Thiếu Thương trực diện đối đầu với song chưởng của Chu Bạch Tự, không tránh không né.
«Thiểm Điện Kiếm Pháp» của Chu Bạch Tự tự nhiên có thể phát sau đến trước, nhưng tay chàng giờ không có kiếm, chưởng pháp tuy cũng kỳ khoái nhưng không nhanh, không dài được như trường kiếm. Quả nhiên khi chưởng kình của Chu Bạch Tự đến cách ngực Uy Thiếu Thương một tấc đã bị trường kiếm của đối phương dí sát cổ họng rồi.
Kỳ thực chính Uy Thiếu Thương cũng cảm thấy kinh hãi trong lòng. Y vốn nhân cơ hội Chu Bạch Tự thoáng ngẩn người mà cướp quyền chủ động, dự liệu có thể khống chế Chu Bạch Tự khi mà chưởng kình cách bản thân nửa thước.
Nào ngờ, Chu Bạch Tự xuất chưởng kỳ khoái, song thủ chỉ cách người y có hơn một tấc, chưởng kình đã xâm nhập vào cơ thịt, giả như xuất kiếm chậm một chút thôi, thì kẻ bại trong trận đấu này không phải là Chu Bạch Tự nữa mà chính là Uy Thiếu Thương y đây.
Quần hào quan chiến đều nín thở quan sát, lúc này mới thở phào ra một hơi.
Uy Thiếu Thương chậm rãi thu kiếm, miệng nói:
– Khiêm nhượng! Khiêm nhượng!
Chu Bạch Tự thu chưởng thở dài:
– Thủ pháp ứng biến của Uy tiên sinh tại hạ bình sinh mới gặp lần đầu.
Uy Thiếu Thương cung kính nói:
– Tại hạ thắng được cũng là nhờ may mắn, nếu như là quyết đấu chân chính, tại hạ có thể một kiếm giết chết Thành chủ, song Thành chủ cũng có thể một chưởng lấy đi tính mạng của tại hạ, kết cục sẽ là lưỡng bại câu thương.

Kết quả của ba trận tỷ võ như sau:
Trận thứ nhất:
Thiết Thủ thắng Nguyễn Minh Chính.
Trận thứ hai:
Ngũ Cương Trung hòa Lao Huyệt Quang.
Trận thứ ba:
Uy Thiếu Thương thắng Chu Bạch Tự.
Cả ba trận tỷ võ này bất luận là thắng, bại hay hòa, đều hung hiểm phi thường. Thiết Thủ đến chiêu cuối cùng mới đoạt được đao của Nguyễn Minh Chính. Lao Huyệt Quang và Ngũ Cương Trung quyết đấu ba lần, lần nào cũng liều mạng đấu đến phi sa tẩu thạch, kết quả vẫn là hòa. Còn trận đấu giữa Chu Bạch Tự và Uy Thiếu Thương này cũng chỉ thắng thua trong gang tấc, Uy Thiếu Thương cũng phải vất vả mới thắng được nửa chiêu.
Thiết Thủ đột nhiên hạ giọng nói với Thời Chấn Đông:
– Tướng quân, trận sau để tại hạ đấu với Uy Thiếu Thương được không?
Thời Chấn Đông thầm tính ba trận vừa rồi coi như hòa, tất phải đấu thêm trận nữa. Đối phương chắc sẽ phái người võ công cao nhất là - Cửu Hiện Thần Long» ra xuất chiến. Thời Chấn Đông tự biết võ công không bằng Chu Bạch Tự, bên mình cũng chỉ có Thiết Thủ là có khả năng đối phó Uy Thiếu Thương. Thêm nữa, Uy Thiếu Thương vừa lực đấu Chu Bạch Tự, còn Thiết Thủ cũng vừa đánh bại Nguyễn Minh Chính. Hai người đều đã từng xuất thủ, như vậy coi như không ai lợi hơn ai. Giả như lão phái ra một người chưa từng xuất thủ, cho dù có thắng cũng không được quang minh chính đại lắm. Bởi vậy nên Thời Chấn Đông liền vui mừng nói:
– Toàn bộ đều nhờ Thiết huynh vậy!
Thiết Thủ bước lên phía trước nói:
– Ba trận vừa rồi, một hòa, một thắng, một bại. Giờ quý trại phái ra một người cùng tại hạ giao thủ một trận nữa hầu quyết phân thắng bại có được không?
Uy Thiếu Thương dài chân bước ra, cười ha hả:
– Xem ra tại hạ không tránh khỏi động thủ với Thiết đại bộ đầu rồi!
Thiết Thủ ôm quyền nói:
– Vừa rồi được tận mắt chiêm ngưỡng kiếm pháp của Uy tiên sinh, tại hạ thập phần ngưỡng mộ!
Nói xong chàng cúi người nhặt thanh kiếm hàn quang lấp lánh của Chu Bạch Tự lên, quay sang Chu Bạch Tự nói:
– Mượn dùng!
Chu Bạch Tự gật đầu:
– Không hề gì!
Thiết Thủ lại hướng sang Uy Thiếu Thương tiếp tục:

– Tại hạ mong được lĩnh giáo kiếm thuật của tiên sinh. Tiên sinh cứ sử «Nhất Tự Kiếm Pháp», xuất bao nhiêu chiêu cũng không hạn chế, nếu tại hạ trong mười chiêu mà không thắng được tiên sinh thì coi như bị bại.
Chúng nhân nghe vậy đều cả kinh. Vừa rồi Thiết Thủ đáp ứng trong hai mươi chiêu đoạt binh khí của Nguyễn Minh Chính, chút nữa thì trúng kế đại bại.
Vậy mà giờ chàng lại như không biết vết xe đổ phía trước, tự hạn chế mình trong mười chiêu đánh bại Uy Thiếu Thương như vậy!
Bọn người Thời Chấn Đông đều biết Thiết Thủ trong «Tứ Đại Danh Bộ» chỉ sở trường tay không, sử kiếm e rằng không bằng được Lãnh Huyết, hơn nữa giờ chàng lại muốn dụng kiếm trong mười chiêu đánh bại một đại gia kiếm thuật, thực sự không tránh khỏi quá khinh thường Uy Thiếu Thương rồi.
Thiết Thủ lại tiếp tục nói:
– Uy tiên sinh sử dụng «Nhất Tự Kiếm Pháp», vậy trong mười chiêu mà tại hạ sử ra, cũng phải có một hạn chế. Đó là trong chiêu thứ nhất sẽ phải có chữ «Nhất» ở trong tên. Tỷ như chiêu «Nhất đàm hoằng thủy» của «Như Ý Môn».
Chiêu thứ hai phải có một chữ «Nhị», như chiêu «Nhị độ giao phong» của «Phi Ưng Môn». Chiêu thứ ba phải có một chữ «Tam», như là chiêu «Phụng hoàng tam điểm đầu» của «Thần Tiên Bang», tuần tự cứ như thế mà tính.
Nếu như Uy huynh không dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp» coi như là Uy huynh bại. Giả như tại hạ tiếp chiêu không đúng quy tắc, hoặc giả ra chiêu không đúng trình tự tức là tại hạ thua.
Không biết ý Uy huynh thế nào?
Uy Thiếu Thương từ khi xuất đạo giang hồ đến nay chưa từng bị người nào khinh thị như vậy, trong lòng thầm nghĩ:
"Uy Thiếu Thương ta hôm nay không giáo huấn tên tiểu tử nhà ngươi một phen thì không được rồi.".
Nhưng y cũng là kẻ tinh minh, chỉ sợ mình trúng kế nên không tức giận mà cười cười nói:
– Thiết huynh, huynh hạn định trong mười chiêu thắng được tại hạ, không thắng coi như là huynh bại, như vậy không phải là quá khinh thường họ Uy này hay sao?
Thiết Thủ mỉm cười:
– Uy tiên sinh, tại hạ đâu dám khinh thường tiên sinh. Thực ra vì tại hạ dụng kiếm đấu với tiên sinh không hề chắc chắn. Nếu như trong mười chiêu mà không thành, e rằng có đánh nữa cũng chỉ chuốc nhục mà thôi. Bởi vậy nên mới đặt ra hạn định như vậy để chừa cho mình một con đường rút lui.
Ý chàng muốn nói là, chàng tự biết mình khó thắng được Uy Thiếu Thương, nhưng cũng có thể tri chì được trong mười chiêu. Qua mười chiêu coi như là

bại, nhưng cũng bại một cách không khó coi. Ý là muốn Uy Thiếu Thương để cho chàng chút thể diện.
Uy Thiếu Thương biết Thiết Thủ khiếp sợ sự lợi hại của mình, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, mỉm cười nói:
– Được, được, như vậy cũng được!
Ý của y muốn nói là ngươi muốn giữ thể diện thì ta cũng thành toàn cho ngươi vậy.
Bọn người Ngũ Cương Trung, Thời Chấn Đông thấy Thiết Thủ chưa đấu đã tỏ ra khiếp nhược như vậy thì trong lòng đều thấy bất mãn. Thời Chấn Đông còn có chút hối hận vì đã để Thiết Thủ ra đầu trận này.
Bạch Hân Như khẽ chau mày nhìn Chu Bạch Tự. Chu Bạch Tự khoanh tay, trong lời nói tràn đầy tự tin:
– Ta tin chắc Thiết huynh có thâm ý bên trong.
Nguyễn Minh Chính là người cực kỳ cẩn thận nên hướng sang Thiết Thủ hỏi lại:
– Thiết huynh, huynh nói trong mười chiêu sẽ thắng đại ca ta đúng không?
Thiết Thủ nói:
– Không sai.
Nguyễn Minh Chính lại hỏi:
– Không thắng thì sao?
Thiết Thủ nói:
– Thì coi như bại.
Nguyễn Minh Chính hỏi tiếp:
– Bại thì thế nào?
Thiết Thủ nói:
– Tại hạ và mọi người lập tức quay về Thương Châu.
Nguyễn Minh Chính lại hỏi tiếp:
– Giả như Thời Tướng quân không đồng ý thì sao?
Thời Chấn Đông thầm nhủ:
“Tự nhiên là ta không đồng ý rồi.”.
Thiết Thủ chỉ liếc mắt nhìn lão rồi nói:
– Họ không đi, ta đi!
Nguyễn Minh Chính thầm nhủ:
“Chỉ cần Thiết Thủ đi, bọn Thời Chấn Đông coi như mất cánh tay phải, cũng cũng chẳng làm nên tích sự gì. Chỉ cần vị đại sát tinh này đi rồi, thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn.” Thế là y liền nói:
– Đại ca chỉ được dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp» thôi đúng không?
Thiết Thủ nói:
– Chính vậy.
Nguyễn Minh Chính lại hỏi:

– Dùng bao nhiêu chiêu không hạn chế chứ?
Thiết Thủ nói:
– Đúng!
Nguyễn Minh Chính nói:
– Còn huynh phải dùng chiêu theo đúng trình tự, trong tên chiêu phải có con số đúng theo trình tự đó, hơn nữa còn phải là chiêu thức mà mọi người đều biết, không được sáng tạo chiêu thức mới có đúng không?
Thiết Thủ ngửa mặt nói:
– Đúng!
Nguyễn Minh Chính ngoảnh mặt hỏi:
– Giả như huynh không dùng hoặc dùng sai thì sao?
Thiết Thủ nói:
– Coi như ta bại!
Nguyễn Minh Chính đưa mắt nhìn Uy Thiếu Thương. Uy Thiếu Thương khẽ gật đầu nói:
– Quân tử nhất ngôn.
Thiết Thủ tiếp:
– Tứ mã nan truy!
Uy Thiếu Thương chậm rãi bước ra trường đấu, mỉm cười:
– Huynh đệ đã chiếm tiện nghi rồi!
Thiết Thủ nói:
– Mời tiên sinh!
Uy Thiếu Thương thầm nhủ:
"Từ một đến mười, đương nhiêu là đều là chiêu công, chiêu thủ tự nhiên không thể tính vào. Có điều Thiết Thủ không thể chỉ thủ không công, nếu như vậy thì sớm muộn gì cũng bại trong tay ta.".
Nghĩ đoạn y liền mỉm cười nói:
– Thiết huynh chỉ có mười chiêu, tự nhiên phải trân trọng. Tại hạ đành xuất thủ trước vậy.
Lời chưa dứt thì kiếm đã xuất ra, trường kiếm tựa du long nhập thủy, vượt qua khoảng không đâm thẳng vào giữa song mục Thiết Thủ. Chiêu này gọi là «Nhất kiếm quang hàn».
Thiết Thủ nhanh nhẹn thối lùi một bước, tránh khỏi kiếm thế, trường kiếm trong tay hoành ngang, chém ra một chiêu.
Uy Thiếu Thương vừa thấy kiếm pháp thì cả kinh biến sắc, bởi đây không phải là kiếm pháp. Thì ra Thiết Thủ dụng kiếm làm đao, sử ra một chiêu «Nhất đao đoạn đầu» chém thẳng vào đầu y. Uy Thiếu Thương vội hồi kiếm, hướng tả hướng hữu đâm ra hai nhát, chính thị là chiêu «Nhất tâm vô nhị», dụng chiêu này đánh bạt trường kiếm của Thiết Thủ ra xa, rồi thuận thế biến chiêu thành «Nhất ý cô hành».

Nguyên lai chiêu «Nhất tâm vô nhị» vốn là kiếm chiêu của «Thiên Tâm Phái», «Nhất ý cô hành» là chiêu thức của «Thiên Sơn Phái», hai chiêu này vốn có điểm tương đồng, nay được Uy Thiếu Thương sử ra thì càng như thiên y vô khuyết, liền lạc vô cùng. Chúng nhân thấy vậy đều không khỏi hoan hô vang dội.
Thiết Thủ không hề lùi tránh. Chàng khẽ thóp bụng lại, ngửa người ra phía sau tránh khỏi một kiếm, trường kiếm trong tay lắc mạnh, sử ra một chiêu «Lưỡng bất tương vong», dụng mặt kiếm tấn công hai bên thái dương của đối thủ.
Chiêu thức «Lưỡng bất tương vong» này vốn là võ công của «Thiết Bản Môn», một khi bị kích trúng hai tai tất bị hỏng, không chết cũng trở nên điên điên khùng khùng. Điểm lợi hại nhất ở đây chính là Thiết Thủ không hề lùi tránh chiêu «Nhất ý cô hành» của Uy Thiếu Thương mà lập tức phản công khiến y tự cứu không kịp. Chúng nhân bất phân địch bạn thấy cao chiêu xuất ra thì reo hò như sấm động.
Uy Thiếu Thương mặt không đổi sắc. Chỉ nghe «đinh, đinh» hai tiếng, trường kiếm của Thiết Thủ đã bị đánh bật ra ngoài, chính thị một chiêu «Nhất thạch nhị điểu».
Thiết Thủ «hừ» lạnh một tiếng, phản thủ đánh luôn một chiêu «Tam nhân đồng hành», Uy Thiếu Thương liền bị bức lùi ba bộ, đang định phản kích thì tâm niệm chợt động, thầm nghĩ:
"Sao ta không giả bại thối lui, đợi cho Thiết Thủ sử hết mười chiêu không phải là đã thắng chắc rồi sao? Việc gì phải phản công cho khổ, vạn nhất thất thủ chẳng phải là bại không đáng hay sao?".
Thế là y không xuất thủ hoàn kích nữa mà thối lùi tránh né.
Quả nhiên Thiết Thủ thấy Uy Thiếu Thương bị bức lùi liền thừa cơ tấn công. Chiêu thứ tư «Tứ diện bát phương» sử ra, chỉ thấy thiên vạn đạo kiếm quang từ tiền hậu tả hữu nhất tề tập trung vào trên người Uy Thiếu Thương.
Quần hào quan chiến trong lòng vừa kinh vừa phục, người bình thường xuất chiêu chỉ có thể từ chính diện công kích, nếu có thể đảo người xuất kích từ hai bên tả hữu đã thập phần khó khăn rồi, vậy mà Thiết Thủ có thể dụng kiếm linh hoạt công địch từ cả phía sau, thật khiến người ta vô phương chống đỡ, không thể phòng bị!
Nhưng một đạo kiếm quang đã phá vỡ lưới kiếm vọt ra bên ngoài, chính là chiêu thức «Nhất tả thiên lý» của «Tuyết Sơn Phái».
Thiết Thủ nào dễ bỏ qua, chiêu thứ năm «Ngũ độ mai khai», chiêu thứ sáu «Lục đinh khai sơn» nhất tề công kích.
Chỉ thấy «Ngũ độ mai khai» tựa như năm cánh hoa mai, cao nhã thoát tục phi thường. Năm đạo kiếm quang phân thành năm hướng công tới, tựa như một bông mai lớn nở trên nền tuyết trắng mênh mang, thập phần diễm lệ.

Nếu là kẻ khác đã sớm bị hoa mắt váng đầu, vô phương ứng phó rồi. Nhưng đối thủ của Thiết Thủ lần này là Uy Thiếu Thương. Một chiêu «Nhất kiếm xuyên tâm» sử ra đâm thẳng tới trung tâm của năm cánh hoa mai, triệt phá chiêu thức của Thiết Thủ.
Nhưng chiêu thứ sáu «Lục đinh khai sơn», lại tựa như cự phủ bổ xuống chính diện. Kiếm của Uy Thiếu Thương đâm ra chưa kịp thu lại, muốn đỡ cũng không kịp, đành phải thối lui bảy bộ mới tránh né được một kiếm này.
Thiết Thủ xuất chiêu không lưu tình, chiêu thứ sáu vừa xong đã biến chiêu thành «Thất tịch ngân hà», vọt lên không trung hóa thành một phiến bạch quang như dòng sông Ngân chụp xuống đầu Uy Thiếu Thương, cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Chiêu này so với «Ngũ độ mai khai» thì thanh thoát gấp bội, chẳng những thế còn uy mãnh hơn «Lục đinh khai sơn» vạn phần, tựa hồ như đã đạt đến một cảnh giới khác hẳn.
Chỉ có những cao thủ sử kiếm như Chu Bạch Tự, Ngũ Cương Trung mới hiểu được phiến bạch quang tựa như Ngân Hà kia chính là cảnh giới tối cao của kiếm thuật – kiếm khí. Trong lòng hai người đều không khỏi bội phục kiếm pháp của Thiết Thủ, nhưng cũng thầm nuối tiếc, bởi Thiết Thủ chỉ còn lại có ba chiêu.
Uy Thiếu Thương vừa thấy chiêu «Thất tịch ngân hà» đã biết một chiêu của mình khó ngăn cản nổi. Một chiêu «Nhất kiến chung tình», lại một chiêu «Nhất tiễn song điêu», thêm một chiêu «Nhất phát thiên quân» liên tiếp công ra.
Chiêu thứ nhất hoàn toàn phù hợp với kiếm lộ của «Thất tịch ngân hà» nên có thể xuyên qua phiến bạch quang kiếm khí của Thiết Thủ, chiêu thứ hai «Nhất tiễn song điêu» lại tách kiếm khí hùng hậu vô hạn của «Thất tịch ngân hà» ra làm hai, chiêu thứ ba «Nhất pháp thiên quân» mới là chiêu thức chủ chốt để phá vỡ kiếm thế của «Thất tịch ngân hà»; giả như Uy Thiếu Thương chiêu đầu tiên không sử ra «Nhất kiến chung tình» để xâm nhập kiếm thế của «Thất tịch ngân hà» thì cũng không thể phá nổi chiêu này.
Thiết Thủ tức giận hét lên một tiếng:
– Được lắm!
Chiêu thứ tám, «Bát phương phong vũ» lập tức công tới. Chiêu «Bát phương phong vũ» này so với chiêu thứ tư «Tứ diện bát phương» thì có chỗ bất đồng, thậm chí có thể nói là tinh diệu hơn vạn phần. «Tứ diện bát phương» chỉ công vào tả hữu tiền hậu bốn phía, tất cả đều là chiêu đâm, còn chiêu «Bát phương phong vũ» thì công vào từ khắp bốn phương tám hướng, chiêu chiêu thức thức gồm đủ cả đâm, chém, điểm, chặt. Muốn đối phó e rằng khó hơn gấp mười lần.
Uy Thiếu Thương hồi thân sử một chiêu «Nhất bại dư địa». Chiêu thức này vốn là kiếm thuật của tà phái, nghe tên thập phần bất nhã, nhưng lại là một

tuyệt chiêu chuyên sát địch ở phía sau, tự mở cho mình một đường đào tẩu.
Uy Thiếu Thương sử ra chiêu này đánh bật thế công từ phía sau của Thiết Thủ, đồng thời nhanh chóng lui lại mười bước tránh né kiếm thế từ các phương công tới. Uy Thiếu Thương mừng thầm trong bụng:
"Quả nhiên Thiết Thủ chỉ vội vã tấn công, mười chiêu đã qua mất tám, chỉ còn lại hai chiêu là mình sẽ ...".
Đột nhiên sau lưng chạm phải một vật, không thể thối lui nữa, trong lòng cả kinh, chưa kịp định thần lại thì Thiết Thủ đã bổ tới đánh ra một chiêu «Cửu tử liên hoàn».
Nguyên lai Uy Thiếu Thương bị chiêu thứ ba «Tam nhân đồng hành» của Thiết Thủ bức lùi ba bước, rồi lại bị chiêu thứ sáu «Lục đinh khai sơn» bức lui bảy bước, sau đó lại bị chiêu thứ tám «Bát phương phong vũ» đẩy lui mười bước.
Quần hào đã lùi ra nhường lối nên Uy Thiếu Thương bất giác đã lùi đến sát một thân cây cổ thụ.
Trong một thoáng Uy Thiếu Thương ngẩn người ra thì chiêu «Cửu tử liên hoàn» của Thiết Thủ đã công tới!
Chiêu thức «Cửu tử liên hoàn» này tuy chỉ có một chiêu, nhưng có tới chín lần biến hóa. Đối phương tiếp được một kiếm, thì tiếp không được biến hóa thứ hai, tiếp được biến hóa thứ ba thì tiếp không nổi biến hóa thứ tư. Mỗi lần biến hóa đều hư hư thực thực, lúc hư lúc thực, thực có thể hóa hư, hư có thể hóa thực.
Đây là một tuyệt chiêu trong «Võ Đang Kiếm Pháp». Uy Thiếu Thương lẽ nào không biết điều này? Nhưng y đã không còn đường lui, chỉ có thể ngạnh tiếp.
Có điều Uy Thiếu Thương thực sự là kẻ linh mẫn phi thường, chỉ nháy mắt đã nghĩ ra cách phá giải, liên tục xuất ra chín kiếm:
«Nhất mã đương hành», «Nhất châm kiến huyết», «Nhất khí kha thành», «Nhất minh kinh nhân», «Nhất lao vĩnh dật», «Nhất ý cô hành», «Nhất kiếm xuyên tâm», «Nhất lạc thiên trượng», «Nhất chỉ Trung Nguyên», mỗi chiêu đều tiếp lấy một biến hóa cửu chiêu của «Cửu tử liên hoàn» của Thiết Thủ.
Chỉ nghe chín tiếng «đinh đinh ...» vang lên liêm tiếp, chín kiếm của Thiết Thủ toàn bộ đều bị phá hết.
Uy Thiếu Thương đánh bạt kiếm của Thiết Thủ ra, biết mình không còn đường thối lui nên nào dám để Thiết Thủ tấn công nữa, chiêu thứ mười «Nhất phu đương quan» lập tức công ra.
Một chiêu này có thể nói là thập phần lăng lệ, Thiết Thủ chấn động trường kiếm, sử ra chiêu cuối cùng «Thập diện mai phục» phản kích.
Chiêu «Thập diện mai phục» này của Thiết Thủ chính thị là khắc tinh của chiêu «Nhất phu đương quan» của Uy Thiếu Thương, quả thực nhất phu

đương quan (một người vượt quan) sợ nhất là thập diện mai phục, đã gặp phải thập diện mai phục, tự nhiên nhất phu không thể nào vượt được quá quan rồi. Uy Thiếu Thương nào phải không biết điều này, cấp thời thu kiếm, trong nháy mắt biến thành chiêu «Nhất phi xung thiên», ý đồ muốn thoát ra khỏi lưới kiếm của Thiết Thủ.
Chiêu «Nhất phi xung thiên» này vốn có thể thoát khỏi lưới kiếm của «Thập diện mai phục», chỉ cần chiêu này đắc thủ, Thiết Thủ sẽ coi như bị bại. Uy Thiếu Thương cũng đã từng dùng chiêu này để phá vỡ một chiêu lợi hại trong «Thiểm điện kiếm pháp» của Chu Bạch Tự, «Tinh quang điểm điểm». Nhưng Uy Thiếu Thương đột nhiên cảm thấy chiêu «Thập diện mai phục» này của Thiết Thủ so với người thường thấp hơn một chút, cũng có nghĩa là chàng từ bỏ không tấn công phần đầu mà chuyển xuống tấn công vùng ngực. Có điều đây vẫn là chiêu «Thập diện mai phục», chỉ là giống như một người lùn sử ra để đối phó với một người cao hơn y gấp bội vậy. Tuy nhiên chính điểm này đã khiến Uy Thiếu Thương không thể sử ra chiêu «Nhất phi xung thiên» được, bởi nếu y xuất chiêu này thì e rằng người chưa «xung thiên» thì hai chân cũng bị tiện đứt. Nhưng Uy Thiếu Thương lâm nguy bất loạn, gặp biến bất kinh, trí tuệ đã vượt quá tưởng tượng của thường nhân. Chiêu đầu tiên «Nhất phu đương quan» không thành, lập tức chuyển sang chiêu thứ hai «Nhất phi xung thiên», chiêu thứ hai «Nhất phi xung thiên» không xong, cấp thời biến chiêu thành chiêu thứ ba «Nhất thành bất biến».
Một chiêu «Nhất thành bất biến», nếu như xuất ra từ trước thì có thể thủ vững như thành đồng, không sợ chiêu «Thập diện mai phục» của Thiết Thủ. Nhưng trong lúc nguy cấp xuất ra, chỉ có thể biến chiêu tấn công vào cổ tay Thiết Thủ, thuận thế ngăn chặn kiếm thế của chàng, có thể khiến Thiết Thủ phải thu kiếm tự bảo. Cho dù Thiết Thủ có liều mạng tấn công, Uy Thiếu Thương cũng tự tin có thể đả thương tay chàng rồi hồi kiếm ngăn cản kịp thời.
«Bách bách» hai tiếng, thế đến của Thiết Thủ không đổi, quả thực đã bị Uy Thiếu Thương đâm trúng hai kiếm, trường kiếm rơi xuống đất.
Uy Thiếu Thương cả mừng, rồi đột nhiên biến sắc mặt. Bởi mũi kiếm đâm vào thịt Thiết Thủ không phát ra tiếng kêu như bình thường mà lại có tiếng «bách bách», tựa như đâm vào một tảng đá hay một cục sắt vậy. Uy Thiếu Thương chấn động tinh thần, thuận kiếm đánh thêm một chiêu nữa, nhưng chiêu «Thập diện mai phục» của Thiết Thủ đã đến trước mắt. Giả như trong tay Thiết Thủ có kiếm, Uy Thiếu Thương có thể thuận thế sử tiếp chiêu «Nhất thành bất biến» chắc chắn có thể ngăn được kiếm chiêu của đối phương, nhưng giờ Thiết Thủ tay không có kiếm, Uy Thiếu Thương đâm trúng tay chàng, trường kiếm liền bị bật ra.
Thiết Thủ dụng tay làm kiếm, tiếp tục sử hết chiêu «Thập diện mai phục».

Lần này tưởng như Uy Thiếu Thương vô phương chống đỡ, nhưng thực tế không phải vậy. Trong nguy cấp y liền sử ngay một chiêu «Thiên la địa võng», dụng hai cùi trở ngạnh tiếp song chưởng của Thiết Thủ.
Chiêu này của Thiết Thủ là chiêu thứ mười, cũng là chiêu cuối cùng. «Thập diện mai phục» cuối cùng cũng lạc không.
Lúc này Thiết Thủ đã dừng tay. Uy Thiếu Thương cũng thu chưởng. Hai người đứng bất động nhìn nhau.
Bọn Liễu Nhạn Bình, Điền Đại Thố, Sầm Kỳ Tàng thấy mười chiêu đã qua, Uy Thiếu Thương vẫn chưa ngã xuống, Thiết Thủ coi như đã bại, trong lòng đều cảm thấy đáng tiếc.
Quản Trọng Nhất, Mục Nha Bình, Câu Thanh Phong, Mạnh Hữu Uy thấy Uy Thiếu Thương trong lúc lâm nguy sử một chiêu «Thiên la địa võng» ngăn cản được chiêu «Thập diện mai phục» của đối phương, tự nhiên là đã thắng, trong lòng không khỏi hoan hỉ bội phục.
Uy Thiếu Thương nhìn Thiết Thủ. Thiết Thủ cũng nhìn Uy Thiếu Thương.
Uy Thiếu Thương và Thiết Thủ cuối cùng cũng chậm rãi buông thõng tay.
Thiết Thủ nói:
– Mười chiêu rồi.
Uy Thiếu Thương cười khổ:
– Huynh thắng rồi!
Đột nhiên y hồi thân, cao giọng nói:
– trại!
Trại chúng «Liên Vân Trại» không hiểu chuyện gì, trong lòng hết sức ngạc nhiên, song bình thường được huấn luyện rất nghiêm ngặt nên cấp thời điều chỉnh đội ngũ, chưa đầy nửa tuần trà sau đã rút đi sạch sẽ.
Mục Nha Bình thường ngày dẫn đầu quân sĩ xuất trận nên đi đầu tiên, trước khi đi có quay sang cung tay chào Điền Đại Thố, khẳng định rằng vừa rồi y tiếp một chiêu của Điền Đại Thố, trong lòng rất bội phục.
Lao Huyệt Quang trước khi rời khỏi cũng đưa mắt nhìn Ngũ Cương Trung một hồi. Hai người ác đấu trí mạng ba trận, trong lòng đều kính phục đối phương vô cùng, bất giác cùng nảy ra tâm trạng anh hùng trọng anh hùng.
Nguyễn Minh Chính trước khi đi cũng đưa mắt nhìn Thiết Thủ đầy hàm ý.
Uy Thiếu Thương đi sau cùng. Y cất bước đến trước Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Bội phục, bội phục!
Thiết Thủ khiêm nhượng nói:
– Tại hạ thắng huynh không phải bằng võ công, thực sự thật xấu hổ!
Uy Thiếu Thương cười cười đáp:
– Thiết huynh quá tự khiêm rồi. Đấu trí cao hơn đấu lực. Tại hạ bại không có gì để nói nữa, hậu hội hữu kỳ.

Người của «Liên Vân Trại» đã rút sạch không còn một ai. Một trận huyết chiến kinh tâm động phách tưởng đã nổ ra, nhưng giờ chỉ còn lưu lại một trường tuyết trắng, một giọt máu cũng không hề đổ ra.
Điền Đại Thố thập phần khó hiểu, đứng ngẩn người một lúc rồi quay sang hỏi Liễu Nhạn Bình:
– Tiểu Liễu, bọn họ đã thắng sao lại rút lui thế nhỉ?
Liễu Nhạn Bình cũng ngẩn ra nói:
– Ta cũng chẳng rõ, đại khái là Thiết đại hiệp đã thắng Uy Thiếu Thương!
Chu Lãnh Long thính tai, nghe được hai người nói chuyện, đồng thời thấy quân sĩ đều có vẻ không hiểu liền cười cười nói:
– Chiêu cuối cùng của Thiết huynh là chiêu «Thập diện mai phục» khiến Uy Thiếu Thương buộc phải dùng chiêu thức ngoài «Nhất Tự Kiếm Pháp» không phải là y đã bại rồi hay sao? Kỳ thực dù y không dùng chiêu «Thiên la địa võng» đó thì cũng không thể tiếp được chiêu thứ mười của Thiết huynh, như vậy cũng đồng nghĩa với việc bại trận rồi.
Liễu Nhạn Bình, Điền Đại Thố hai người liền «ồ» lên mấy tiếng, lúc này mới hiểu ra. Nguyên lai cả hai vốn không nhìn rõ Uy, Thiết hai người xuất thủ thế nào, một chiêu cửu thức, một thức biến hóa vô cùng làm sao nhìn rõ được. Chỉ thấy cuối cùng hai người đều dừng lại. Uy Thiếu Thương vẫn không hề thương tổn ngăn cản được thế công của Thiết Thủ thì mới biết trận chiến đã kết thúc.
Thời Chấn Đông hướng sang Thiết Thủ hỏi:
– Thiết huynh, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo?
Thiết Thủ nói:
– Không dám! Tướng quân cứ nói!
Thời Chấn Đông nói:
– Ta thấy Thiết huynh mạo hiểm đáp ứng trong mười chiêu đánh bại Uy Thiếu Thương ... Uy Thiếu Thương võ công cao cường, trong mười chiêu thắng được y, đương thế e rằng chẳng có ai làm nổi, may ra thì có Gia Cát tiên sinh, hay Long Phóng Tiêu Long lão tiền bối còn làm được. Thiết huynh cao minh, nhưng chỉ sợ vẫn ... ta thấy Thiết huynh đáp ứng nhanh như vậy nên không dám ngăn cản, nhưng đến giờ vẫn chưa hiểu rõ ...
Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Thời Tướng quân quả nhiên nhãn lực tinh tường. Tại hạ thắng cũng chỉ trong gang tấc, mà đáng lẽ căn bản không thể thắng nổi. Ngoại trừ đôi thiết thủ và một thân công lực hùng hậu ra thì bất luận chưởng, chỉ, đao, kiếm, quyền ... tại hạ đều không bằng một nửa Uy Thiếu Thương. Nếu kéo dài trận đấu thì người thắng sẽ là y chứ không phải tại hạ. Đáng tiếc là y đã mắc phải một sai lầm nhỏ mà không ai là không mắc phải, đó là «Hỷ dật ố lao, tham ái tiện nghi».

Ngũ Cương Trung nói:
– Nếu Thiết huynh không phải đối thủ của Uy Thiếu Thương, vậy thì cao thủ ở đây, kể cả lão phu và Chu lão đệ, Thời, Chu nhị vị Tướng quân nữa đều tuyệt không phải là đối thủ của y rồi. Chỉ không vì sao mà Thiết huynh nói y tham ái tiện nghi?
Thiết Thủ chỉnh sắc mặt nói:
– Tham ái tiện nghi là một tật xấu khó sửa của loài người, huống hồ là một kẻ cơ trí như Uy Thiếu Thương. Lời này của tại hạ tuyệt không có ý châm chích gì y đâu. Sau trận đấu này, tại hạ thực tâm bội phục y vô cùng. Người này trầm trọng trấn định, tài trí song toàn, ứng biến cực nhanh tại hạ khó mà sánh nổi. Bởi tại hạ biết chắc nếu để trận chiến kéo dài sẽ bại trong tay y nên mới phải dụng kế, ước thúc y tiếp mười chiêu mà chỉ được dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp» ...
Chu Bạch Tự đứng bên cạnh liền chen miệng vào:
– Thiết huynh, kiếm pháp của Uy Thiếu Thương đích thực rất lợi hại. Tại hạ thành danh bằng kiếm, y lại dụng kiếm đánh bại tại hạ khiến tại hạ khâm phục vô cùng. Nhưng huynh ước thúc y dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp», đồng thời cũng tự quy định mình phải dùng chiêu thức có số đếm từ một đến mười cơ mà, như vậy đâu phải là chiếm tiện nghi gì của hắn ...
Thiết Thủ lắc đầu cười cười nói:
– Kỳ thực y dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp» so với ước thúc dùng chiêu thức có số đếm của tại còn bó hẹp hơn nhiều. Tỷ như chiêu thứ bảy chẳng hạn, tại hạ có thể không dùng chiêu «Thất tịch ngân hà» mà đổi thành «Thất tinh bạn nguyệt».
Chiêu thứ tám ngoại trừ «Bát phương phong vũ» ra, tại hạ còn có thể dùng «Bát diện uy phong», «Bát tiên quá hải», «Dạ chiến bát phương» ... còn «Nhất Tự Kiếm Pháp» của y thì sao? Y buộc phải dùng chiêu thức có chữ «Nhất» trong kiếm pháp của các gia, các phái, lại không thể tự sáng tạo ra chiêu mới. Tự sáng tạo ra chiêu mới thì đâu có ai thừa nhận y đó là «Nhất Tự Kiếm Pháp». Y vốn là kiếm thuật đại sư, lẽ nào không nhận ra ước thúc này đã hạn chế năng lực ứng biến sáng chiêu của mình ... hy sinh đó thật quá lớn lao. Chỉ là y thấy tại hạ nói trong mười chiêu sẽ đánh bại y, nên mới hy sinh điều đó để đổi lấy tiện nghi này. Bên ngoài thì cứ tưởng là tại hạ thiệt thòi, nhưng thực ra y ít nhất phải thiệt hơn tại hạ năm lần!
Điền Đại Thố cười lớn nói:
– Chiếm tiện nghi thì đúng thật, nhưng cũng không đến năm lần đâu!
Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Tại hạ khiến y không thể sử dụng kiếm pháp sở trường là một lần. Bởi y nhận định chỉ cần qua mười chiêu là tại hạ sẽ bại nên chỉ thủ không công, còn tại hạ thì được toàn lực tấn công là một lần nữa. Bởi được toàn lực tấn

công nên tại hạ mới dồn y vào được gốc gây, khiến y không còn đường lui, tâm thần bị phân tán là một lần nữa. Tại hạ ước thúc y chỉ được dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp», mà trước đó tại hạ đã được xem y dùng để đấu với Chu Thành chủ một trận nên cách thức xuất chiêu, phương vị xuất kiếm tại hạ đều nhớ rõ. Y dùng «Nhất Tự Kiếm Pháp» liên tiếp đấu hai trận, tự nhiên không tránh khỏi có chiêu thức lặp lại, tỷ như chiêu «Nhất phi xung thiên» đó, tại hạ sớm đã liệu được y sẽ sử ra nên mới sử chiêu «Thập diện mai phục» thấp xuống một chút, bằng không đã để y đột vây thoát ra rồi. Tại hạ biết trước được kiếm thế của y, chẳng phải đã thêm một lần tiện nghi nữa hay sao? Còn nữa, cuối cùng y sử ra chiêu «Thiên la địa võng» đối phó chiêu «Thập diện mai phục» của tại hạ, tuyệt không phải là y đã thua, chẳng qua là vì y tuân theo lời hứa ban đầu nên mới nhận bại mà thôi, đó không phải là tiện nghi của tại hạ sao? Tổng cộng đúng năm lần tiện nghi, tuyệt chẳng phải hư ngôn.

Chúng nhân lúc này mới đại ngộ, «ồ» lên một tiếng thán phục cơ trí của Thiết Thủ.

Thiết Thủ lại nói tiếp:

– Có điều chiêu cuối cùng quả thật là phải liều mạng. Tại hạ dám nhận trong mười chiêu sẽ đánh bại y bởi vì trong mười chiêu đó tại hạ chiếm tiện nghi. Nếu trong mười chiêu mà không thắng được y thì dù có đánh tiếp cũng không phải đối thủ, chi bằng tốc chiến tốc quyết, dụ y nhận lời tham gia đánh cuộc một phen, đồng thời cũng lợi dụng ước thúc này để ngầm thiết lập cạm bẫy nhằm trừ khử y đi. Nào ngờ Uy Thiếu Thương có thể tiếp được chiêu cuối cùng của tại hạ, quả thật không phải người tầm thường. Trận này y bại quả thập phần không đáng, nhưng một lời của y đáng giá ngàn vàng, không hề oán trách gì cả, lập tức lui binh, điểm này khiến tại hạ vô cùng kính phục ...

Chu Bạch Tự đột nhiên nói:

– Thiết huynh, mặc dù huynh chiếm năm tiện nghi lớn, nhưng một chiêu «Nhất thành bất biến» của Uy Thiếu Thương đã đâm trúng tay huynh hai kiếm, vậy mà thiết thủ của huynh vẫn không hề tổn thương, đây là chân tài thực học, tuyệt không phải là tiện nghi ...

Chúng nhân nghe Chu Bạch Tự nói vậy, đều không khỏi đưa mắt nhìn song thủ của Thiết Thủ. Chỉ thấy hai tay Thiết Thủ chẳng có gì khác lạ so với người thường, bất quá cơ bắp cuồn cuộn hơn một chút mà thôi.

Thời Chấn Đông cười lớn nói:

– Chẳng trách người ta gọi huynh là «Thiết Thủ», quả thật đúng là «Thần Thủ» ...

Chu Lãnh Long đột nhiên nói:

– Ôi! Không xong rồi!

Thời Chấn Đông vội hỏi:
– Chuyện gì không xong?
Chu Lãnh Long nói:
– Chúng tôi đã đả thương cửu đương gia của «Liên Vân Trại» «Bá Vương Côn» Vân Thiên Long, nhưng quên mất chưa giao lại cho người của «Liên Vân Trại».
Liễu Nhạn Bình cũng tiếp lời:
– Thuộc hạ còn giết mất Bát Trại chủ «Song Nhận Truy Hồn» Mã Chưởng quầy!
Thời Chấn Đông thất sắc nói:
– Chuyện này quả thật không hay!
Ngũ Cương Trung nói:
– «Liên Vân Trại» có đại lượng đến mấy cũng không thể không báo mối thù sát huynh đệ được!
Chúng nhân thương nghị hồi lâu rồi dùng kim thương dược trị thương cho Vân Thiên Long, giải huyệt cho y xong liền lập tức lên đường.
Mọi người thấy đã bị lộ thân phận liền cởi bỏ hóa trang, điểm lại nhân thủ. Nhóm của Liễu Nhạn Bình mười người đã thiệt mạng tám. Nhóm của Điền Đại Thố mười mười cũng mất đi sáu. Bọn Bộc Lỗ Trực, Sầm Kỳ Tàng vẫn may mắn còn sống sót.
Tất cả đi đến một tiểu trấn, thăm dò cẩn thận thì biết được bọn Sở Tương Ngọc đã đi qua đây hai canh giờ trước đó.
Lúc này trời đã tối đen, chúng nhân ác đấu một ngày, ai cũng mệt mỏi muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi. Khi đến trước cửa một khách điếm thì chợt thấy hai người ôm một gói đồ lớn toàn đồ ăn, rau quả đi vọt qua trước mặt, rồi vào trong khách điếm. Bọn người Thời Chấn Đông nhãn lực tinh minh, mới nhìn đã nhận ra một người độc tý, một kẻ độc cước, hình tướng xú ác quái dị, chẳng phải «Thiên Tàn Bát Phế» ác danh ngập đầu thì là ai?
Mọi người đều như mở cờ trong bụng, vội sai bốn tên binh sĩ theo sau dò xét.
Những người còn lại thì đến một tiểu điếm khác nghỉ ngơi. Tiểu điếm này vốn không cho thuê phòng, nhưng Thời Chấn Đông đã rút ấn ký Thương Châu Đại Tướng quân ra thì ai dám không tuân lời?
Chúng nhân vừa ngồi xuống bàn luận đã quyết định hành động trong đêm. Trời cũng đã sắp tối, khẳng định bọn Sở Tương Ngọc cũng không dám hành tẩu trong đêm. Thế là mọi người liền chia nhau về phòng nghỉ ngơi khôi phục thể lực, tinh thần. Sau khi ăn cơm tối, tắm rửa điều tức, ai nấy đều phấn chấn tinh thần, thể lực sung mãn. Tất cả tập trung tại một căn phòng nhỏ, cùng nhau thương nghị đại kế ứng địch.
Lúc này bốn tên binh sĩ cũng đã quay lại hồi báo. Thời Chấn Đông liền cử ra

bốn người khác tiếp tục theo dõi.
Kết quả hồi báo của bốn tên binh sĩ như sau:
Có một đoàn mười hai người ở đó. Bọn họ nhận ra được Thẩm Thống lãnh. Còn đâu thì không có động tĩnh gì.
Hình như «Thiên Tàn Bát Phế» ở phòng đầu tiên, «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc ở một mình trong căn phòng giữa, «Lĩnh Nam Song Ác» và Thẩm Vân Sơn cùng ở trong phòng thứ ba.
Chúng nhân nghe xong liền cùng nhau thương nghị kế sách. Những người này nếu không phải là mãnh tướng nơi sa trường thì cũng là đệ nhất cao thủ trong «Lục Phiến Môn», hoặc giả là nhất Trại chi chủ, nhất Thành chi vương, hay chỉ huy trong quân đội, giám quan của «Thiết Huyết Đại Lao» lừng danh thiên hạ, tự nhiên đối với những chuyện tấn công tặc phỉ đã rõ như lòng bàn tay. Tuy là phải đối phó với đại địch như «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc nhưng kế sách lập ra thập phần rõ ràng, có ngành có ngọn, tiến thoái hữu phương.
Chu Bạch Tự nói:
– Bọn Sở Tương Ngọc đến được đây quyết sẽ không lơ là cảnh giác đâu. Chúng ta tuy đông người hơn nhưng nếu không thi kế thì sợ rằng khó mà bắt được chúng!
Ngũ Cương Trung nói:
– Nghe đồn rằng «Thiên Tàn Bát Phế» người nào cũng tàn phế, nhưng võ công quái dị phi thường, xuất thủ tàn ác vô song, bản lĩnh dùng độc lại cực cao.
Có thể nói chúng là tám tên khó đối phó nhất trong «Thiên Tàn Bang», kinh động đến bọn chúng quả thật làm người ta đau đầu.
Thiết Thủ cũng lên tiếng:
– Đối phó với «Thiên Kiếm Tuyệt Đao, Lĩnh Nam Song Ác» Thời Chính Trung, Thời Chính Phong lại càng khó hơn. Lần đó hai vị đồng môn của tại hạ, tam đệ và tứ đệ phải liều cả tính mạng để truy bắt hai bọn chúng. Cuối cùng tứ đệ dùng kiếm pháp phá giải Thiên Kiếm, tam đệ dụng cước pháp đánh bại Tuyệt Đao, thiên gian vạn khổ mới sanh cầm được chúng. Hai tên này một đao một kiếm, chỉ cần để chúng liên thủ thì chỉ sợ bất kỳ ai ở đây cũng khó mà địch nổi ...
Thời Chấn Đông vỗ bàn tức giận nói:
– Hai tên ác ma này đáng chết vô cùng!
Chúng nhân không ngờ Thời Chấn Đông lại tức giận đến vậy, nhất thời đều ngây người ra.
Thiết Thủ đột nhiên nói:
– Thời tướng quân, thứ cho tại hạ mạo muội hỏi một chuyện được không?
Thời Chấn Đông đại nộ chưa giảm, nhưng vẫn cung kính nói với Thiết Thủ:

– Có chuyện gì xin Thiết huynh cứ nói, lão phu xin được phụng cáo.
Thiết Thủ cười nói:
– Chuyện này quan hệ đến tư sự của tướng quân, mong ngài suy nghĩ kỹ rồi hẳn trả lời.
Thời Chấn Đông nói:
– Thiết huynh cứ nói ra nghe thử!
Thiết Thủ mỉm cười:
– Hai mươi năm trước, Thời gia có ba huynh đệ được giang hồ xưng tụng là «Lĩnh Nam Tam Hiệp». Ba người này hành sự chính phái, hành hiệp trượng nghĩa.
Sau này nghe nói vị đại ca trong tam hiệp hết sức bất mãn với hành vi của nhị đệ và tam đệ của mình. Bởi hai người này không những luyện võ đi vào ma đạo, mà con người cũng biến đổi trở nên thập phần âm hiểm, giết người vô số. Ngay cả thân sinh phụ mẫu của họ cũng bị hai người giết đi. Hai tên này còn hạ mê dược rồi giết chết sư phụ của chúng nữa. Vị đại ca kia không chịu nổi hành vi của hai đệ đệ của mình nên đã xảy ra xung đột, lấy một địch hai, cuối cùng đã thảm bại, suýt nữa thì chết trong tay hai tên đệ đệ của mình. Sau này nghe đồn vị đại ca đó đã đến Thương Châu, một thời gian sau thì tái xuất giang hồ, nghĩ tất đã khôi phục lại võ công và lòng tin. Vị đại ca này tên gọi Thời Chính Đông. Ban đầu ở trên «Thiên Kiếm, Tuyệt Đao» còn có «Thần Thương» nữa, sau này không hiểu sao Thời Chính Đông lại đột nhiên thất tung ...
Thiết Thủ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Thời Chấn Đông. Chàng lại nói tiếp:
– Tại hạ là bổ khoái, đương nhiên không thể không nhớ lai lịch phạm nhân ...
Thời Chấn Đông ngây người ra nói:
– Đã biết rồi ... đã biết rồi ...
Thiết Thủ nói:
– Tại hạ chỉ là vọng đoán mà thôi, nếu như có điểm gì sai, mong tướng quân chớ trách!
Đợi một hồi sau Thời Chấn Đông mới bình tĩnh trở lại. Lão khẽ gật đầu nói:
– Thiết huynh đoán chẳng sai, lão phu chính là Thời Chính Đông!
Chúng nhân đều ngạc nhiên vô cùng, không ai có thể ngờ Thời Chấn Đông dẫn đại đội binh mã đi chính là để truy sát đệ đệ của mình, trong nhất thời không ai biết nên nói thế nào cho phải.
Chỉ nghe Thời Chấn Đông lẩm bẩm nói:
– Chính bởi vì hai bọn chúng là đệ đệ của ta nên ta càng không thể để chúng làm chuyện sai trái, vì thế khi chúng ta tập kích hung phạm, mong chư vị đừng vì nể mặt Thời mỗ mà hạ thủ lưu tình. Bắt được thì bắt, không bắt được thì giết sạch sẽ cho ta! Tránh để sau này chúng lại làm chuyện thương

thiên hại lý, làm nhục gia phong Thời gia!
Thiết Thủ nghiêm mặt nói:
– Như vậy thì được rồi! Tướng quân, tại hạ chỉ ra điểm này chính là vì sợ khi động thủ, đao kiếm không có mắt ...
Thời Chấn Đông cao giọng nói:
– Tuyệt đối không thể như vậy. Công sự là đầu, quyết không thể lo chuyện riêng được. Lão phu thân làm mệnh quan triều đình mà còn như vậy thì làm sao bảo người khác phục tùng được? Lão phu cũng biết Thiết huynh muốn thăm dò võ công của hai tên vô pháp vô thiên đó ...
Thiết Thủ thoáng đỏ mặt nói:
– Thăm dò thì không dám, chỉ là ...
Thời Chấn Đông cười lớn nói:
– Thiết huynh không cần nói nữa, tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng. Mạt tướng nào dám trách móc gì ... hai mươi năm trước Thời mỗ với một ngọn trường thương hai trượng không gánh nổi mối thù sát phụ mẫu, hai mươi năm sau, Thời mỗ đã luyện được võ công để phá giải «Thiên Kiếm Tuyệt Đao», đợi lát nữa hai tên đó cứ để ta đối phó, xin chư vị yên tâm ... Chư vị nể mặt Thời mỗ và Chu lão đệ đây mà vượt ngàn dặm tương trợ truy tầm hung phạm, tiểu tướng cảm kích bất tận, ân tình này xin được khắc cốt ghi tâm. Ta làm sao dám tơ hào nghĩ đến tư tình chứ ...
Chúng nhân nghe Thời Chấn Đông đại nghĩa diệt thân, oai phong lẫm liệt đều không khỏi sinh lòng kính phục.
Ngũ Cương Trung lên tiếng đầu tiên:
– Thời tướng quân không thể nói vậy được. Thay triều đình chấp pháp, vì giang hồ trừ hại tự nhiên là chuyện nghĩa bất dung từ. Huống hồ Gia Cát tiên sinh đã đứng ra nhờ vả, bọn ta không đi chuyến này thì mới là không đáng ...
Chu Bạch Tự cũng nói:
– Bọn tại hạ đều thập phần kính phục con người của tướng quân, những người ngồi ở đây đều không ai tiếc tính mạng cả, xin tướng quân cứ yên tâm ...
Bạch Hân Như là phụ nữ nên hết sức tinh tế. Chỉ thấy nàng mỉm cười nói:
– Tiểu nữ nghĩ Thiết huynh chỉ muốn tra rõ chân tướng, tuyệt không có ý hiểu lầm Thời Tướng quân đâu!
Thời Chấn Đông đột nhiên đứng dậy nắm chặt thay Thiết Thủ nói:
– Thiết huynh, tâm ý của huynh bị Thời mỗ hiểu lầm, quả thật đúng là lấy dạ tiểu nhân ...
Thiết Thủ cũng nắm chặt tay Thời Chấn Đông, cảm thấy vị đại tướng quân này không hề làm cao như các vị võ tướng khác mà hết sức nhiệt thành, cương chính, hơn nữa còn có hào khí của một lục lâm hảo hán, nhất thời trong lòng cũng sinh cảm giác ngưỡng mộ.

Ngũ Cương Trung hào khí can vân, cười lên ha hả nói:
– Nếu đã như vậy, chúng ta tiếp tục bàn luận xem nên đối phó Sở Tương Ngọc thế nào!
Chu Bạch Tự trầm ngâm:
– Chính thị. Tên «Tuyệt Diệt Vương» này võ công cao cường, dã tâm lớn, nhân duyên tốt, tài trí song toàn. Kỳ thực Uy Thiếu Thương để chúng ta đi truy bắt Sở Tương Ngọc, chỉ sợ cũng là do y cảm thấy chúng ta quyết chẳng phải là đối thủ của người này.
Điền Đại Thố không nhịn được cất tiếng hỏi:
– Võ công của Sở Tương Ngọc thế nào?
Chu Bạch Tự thở dài:
– Tại hạ cũng không rõ. Chỉ biết rằng kẻ khiến thiên hạ đau đầu nhất bây giờ là «Vô Địch Công Tử» cũng đã từng bại dưới tay y sau hai trăm chiêu. Còn nếu như tại hạ đơn đả độc đấu với «Vô Địch Công Tử», e rằng không tiếp nổi ba chiêu.
Chu Bạch Tự đã từng giao thủ với «Vô Địch Công Tử». Bạch Hân Như cũng vậy. Trận chiến đó quả thực vô cùng thảm khốc. Đó là trận chiến khó quên nhất trong đời bọn họ. Những cao thủ cùng đi toàn bộ đều chết sạch, hai người bọn họ cũng suýt nữa mất đi tính mạng. Trong trận chiến đó, ngay cả Truy Mệnh trong «Tứ Đại Danh Bộ» cũng bị «Vô Địch Công Tử» đánh cho bán sống bán chết, cuối cùng tuy cũng giết được «Vô Địch Công Tử» nhưng sau này mỗi lần nhắc đến trận chiến đó, đều không khỏi lạnh người. Thiết Thủ cũng từng nghe Truy Mệnh nói qua, ngay cả Truy Mệnh cũng coi đây là trận chiến đáng sợ nhất trong đời mình. Vậy mà võ công của «Tuyệt Diệt Vương» còn cao hơn «Vô Địch Công Tử».
Ai cũng biết «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc võ công cực cao, nhưng bọn người Chu Bạch Tự vẫn nghĩa bất dung từ, đặt thân vào hiểm cảnh đi truy bắt Sở Tương Ngọc. Tại sao lại như vậy? Có lẽ bởi vì họ đều là những người xứng đáng với hai chữ «Hiệp nghĩa», chỉ cần thấy chuyện chân chính cần làm, nên làm thì họ sẽ bất kể tính mạng, tiền tài thậm chí là cả danh dự, thành bại đều đặt sang một bên hết. Dù chết cũng chẳng từ bỏ mục đích của mình. Đây cũng là lý do vì sao mà một số người cả đời cũng không xứng với một chữ «Hiệp».
Thiết Thủ là một bổ khoái, chàng vốn có thể chỉ quản chuyện trong chức phận của mình, chỉ cần tầm nã tội phạm là được. Nhưng khí khái hiệp nghĩa của chàng thì mạnh hơn tất cả, rất nhiều chuyện chàng không thể quản đến, nhưng chỉ cần chàng thấy cần là chàng sẽ xen vào. Những kẻ đại gian đại ác bị chàng bắt giữ cố nhiên nhiều, nhưng chàng cũng giải cứu cho không ít nhân vật hiệp nghĩa bị oan tình. «Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ» được thiên hạ kính ngưỡng, thực không phải là chuyện may mắn. Thiết Thủ nói:

– Thời, Chu nhị vị Tướng quân đều là dũng tướng nơi trận tiền. Điền, Lãnh hai vị Thống lãnh đều là dũng sĩ trong quân. Ngũ lão tiên sinh là quần long chi thủ trong «Nam Trại». Chu, Bạch nhị vị Thống soái Bắc Thành vô cùng tinh minh.
Nhưng nếu như nói đến chuyện bắt người thì tại hạ có lẽ biết rõ hơn các vị một chút.
Thời Chấn Đông cười nói:
– Xin được nghe cao kiến của Thiết huynh.
Thiết Thủ chậm rãi nói:
– Công địch không bằng công tâm, chế địch không bằng chế cơ.
oo Ông chủ khách điếm nọ không hiểu tại sao tự nhiên bị hai vị khách nhân tóm lấy, dẫn đi qua vài dãy phố đến một khách điếm khác. Hai người khách đẩy mạnh cửa, dẫn y vào trong.
Chỉ thấy bên trong khách điếm không hề có khách khứa mà có hai ba người vận kình trang, mấy vị công sai, lại có cả đại tướng quân thân vận khôi giáp sáng người. Hai chân ông chủ khách điếm liền nhũn ra, lập tức quỳ xuống lạy như tế sao:
– Đại nhân tha mạng, thanh thiên đại lão gia tha mạng, tiểu nhân Tôn Thiên Phương trước giờ luôn an phận thủ kỹ ...
– Câm miệng!
Ông chủ khách điếm ngẩng đầu nhìn lên, thì ra ngay cả huyện thái gia cũng đang ở đây, sợ đến không dám ngẩng đầu lên nữa. Nhưng lão nào biết rằng huyện thái gia của lão chỉ là một chức quan bé bằng hạt đậu, so với vị tướng quân ngồi giữa kia thì thấp kém vạn phần.
Huyện thái gia lên tiếng nói:
– Không được lớn tiếng để người ta nghe được. Ngươi có phạm tội hay không thì ta không biết, nhưng trước mắt thì trong khách điếm của ngươi đang có tội phạm trốn ngục cư trú.
Ông chủ khách điếm sợ đến sắc mặt lúc xanh lúc vàng, ấp úng nói:
– Chuyện đó ... chuyện đó ... tiểu nhân tuyệt không được biết ... cầu khẩn thanh thiên đại lão gia ... minh ... minh xét ...
Vừa nói y vừa run lên cầm cập.
Huyện thái gia này tuổi chừng bốn mươi, sắc mặt hồng hào, râu dài đến ngực, tướng mạo thập phần oai phong. Y có thể được làm huyện quan ở đây đều là do một tay Thời Chấn Đông cất nhắc, có thể nói là một đệ tử đắc ý của Thời Chấn Đông, tên gọi Soái Phong Kỳ.
Soái Phong Kỳ đột nhiên nhận được mật thư của Thời Chấn Đông, nửa đêm tìm tới khách điếm tương hội. Sau khi biết được nội tình liền cùng bọn Thiết Thủ thương lượng đối sách, sau đó sai người đi bắt Tôn chưởng quầy của «Cao Thăng Khách Sạn» về.

Thời Chấn Đông đương nhiên biết những chuyện này để cho quan huyện sở tại hành sự tự nhiên tiện hơn rất nhiều.
Huyện quan Soái Phong Kỳ trầm giọng quát:
– Không phải chuyện của ngươi! Chúng ta muốn tróc nã khâm phạm, không thể không đốt cháy khách điếm của ngươi được. Đợi ba ngày sau ngươi hãy đến nha môn lĩnh hai trăm lạng bạc tiền bồi thường. Số đó đủ để ngươi xây lại một khách điếm mới ...
Tôn chưởng quầy vội nói:
– Toàn bộ đều nhờ đại nhân phân phó. Dù sao thì căn tiểu điếm đó cũng đã thập phần cũ nát, đốt đi cũng chẳng sao ...
Soái Phong Kỳ lại quay qua nhìn Thời Chấn Đông một cái. Thời Chấn Đông khẽ gật đầu, Soái Phong Kỳ liền nói:
– Tôn Thiên Phương, bản quan nói cho ngươi biết, ngươi phải lập tức bảo tiểu nhị, người nhà, khách nhân lập tức thu dọn đồ tế nhuyễn nhanh chóng rời khỏi đó. Tiểu nhị sẽ do người của bản quan đưa vào. Nhưng ngươi nhớ nhắc với họ không được làm loạn lên. Nếu để cho mười hai tên kia biết được thì bản quan sẽ hỏi tội ngươi đầu tiên đấy ...
Soái Phong Kỳ hét một tiếng dọa cho Tôn Thiên Phương sợ đến vỡ mật, không dám ngẩng đầu lên. Chỉ nghe lão run run nói:
– Vâng ... vâng ..., tiểu nhân sẽ hết sức ... hết sức ... cẩn thận, không để khâm phạm ... biết được ...
Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười. Xem ra quan huyện ở trong dân quả là thập phần oai phong. Soái Phong Kỳ cũng thật biết sự úy kị của bá tánh, chỉ hai ba câu đã dọa cho Tôn lão bản sợ đến mất mật, chẳng trách mà bách tính khi gặp phải tham quan ô lại đều kêu khổ đến thấu trời xanh.
Soái Phong Kỳ đợi cho Thời Chấn Đông uống hết chén rượu mới nói tiếp:
– Được rồi! Ngươi hãy trở về đi! Trong một canh giờ phải khiến toàn bộ những người vô can rời khỏi khách điếm, nhớ là không được kinh động.
Tôn Thiên Phương ngẩng đầu lên nhìn Soái Phong Kỳ rồi vội vã định đi, đột nhiên Soái Phong Kỳ quát lớn:
– Mười hai tên khâm phạm đó ở ba gian thượng phòng liền nhau. Tám kẻ tàn phế, hai người một béo một gầy, còn có hai người nữa, tất cả cùng vào khách điếm một lượt. Ngươi phải nhớ kỹ, không được nhầm lẫn ...
Tôn Thiên Phương lập tức quỳ xuống đập đầu lạy như tế sao:
– Tiểu nhân nhớ rõ ... tiểu nhân nhớ rõ ... mười hai kẻ đó trông như hung thần ác sát, mới nhìn đã biết không phải người tốt ...
Soái Phong Kỳ xua tay vẻ khó chịu, tả hữu sai dịch liền đem Tôn lão bản lôi ra ngoài.
Soái Phong Kỳ quay sang Thời Chấn Đông cung kính nói:

– Thời Tướng quân, trong nha môn hạ quan còn vài trăm sai dịch nữa, có cần điều động hết đến đây hiệp trợ không?
Thời Chấn Đông vỗ vai Soái Phong Kỳ nói:
– Bất tất, người nhiều quá cũng không tiện. Chỉ chọn bảy tám chục quan binh tinh nhuệ là được rồi. Phong Kỳ, lần này huynh đệ ta đến đây không ngờ lại làm phiền ngươi thế này, quả thật trong lòng không yên tâm chút nào ... thật không ngờ ta lại để xảy ra chuyện như vậy ...
Soái Phong Kỳ mỉm cười đáp:
– Mạng của hạ quan là do tướng quân nhặt về, chức quan này cũng do tướng quân ban cho. Đêm nay hạ quan sẽ đích thân chỉ huy binh mã, xin được liều chết vì tướng quân!
Thời Chấn Đông cũng mỉm cười nói:
– Kỳ đệ không được nói như vậy. Ngươi đã nhiều lần lập công, tự nhiên là phải được thăng quan ban thưởng. Nếu như ngươi không có chút công lao, ta đây cũng khó mà đề bạt được. Kỳ đệ ở trong giang hồ được mệnh danh là «Truy Phong Kiếm», nếu như có ngươi xuất mã thì ta đây càng thêm an tâm mấy phần.
Thời Chấn Đông đối đãi bộ hạ hòa ái trang trọng như vậy, chẳng trách quân sĩ thủ hạ đều vì lão mà xả mệnh, những kẻ quyền cao chức trọng trong triều, liệu có mấy người được như Thời Chấn Đông?
Soái Phong Kỳ nói:
– Hạ quan lập tức đi điều động nhân mã, chuẩn bị cung tên, hỏa khí ...
Thời Chấn Đông gật đầu nói:
– Được!
Thiết Thủ đột nhiên lên tiếng:
– Soái tiên sinh!
Soái Phong Kỳ đã được Thời Chấn Đông giới thiệu cho đại danh của Thiết Thủ, lập tức cung tay hỏi:
– Thiết tiên sinh có gì chỉ giáo?
Thiết Thủ nói:
– Tên Tôn lão bản đó tên là gì ngài có biết không? Hắn có phải người sinh trưởng ở đây hay không?
Soái Phong Kỳ nói:
– Người này ba tháng trước mới dọn đến đây. Hình như là người kinh thành, không thân không thuộc, chỉ có mấy tên tiểu nhị bên mình, coi như người thân.
Tên hắn là Tôn Thiên Phương.
Soái Phong Kỳ quả nhiên không hổ là thuộc hạ đắc ý của Thời Chấn Đông, ngay cả một tên chưởng quầy nhỏ bé cũng nắm rõ ngọn ngành lai lịch.
Thiết Thủ trầm ngâm:

– Tôn Thiên Phương? Hắn còn nghề nghiệp gì khác nữa không?
Soái Phong Kỳ lắc đầu:
– Không có. Hắn chỉ kinh doanh khách điếm thôi.
Thiết Thủ nói:
– Ồ!
Chu Lãnh Long đột nhiên nói:
– Soái lão đệ, lát nữa ngươi điểm binh mã nhớ nhắc họ buộc vải đỏ lên cánh tay, khi lửa bốc lên còn dễ nhận ra nhau, đao kiếm vô nhãn ...
Soái Phong Kỳ gật đầu nói:
– Chu Tướng quân nói không sai. Nếu như Thiết tiên sinh không còn gì hỏi nữa hạ quan xin phép cáo lui.
Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Làm phiền Soái tiên sinh rồi!
Soái Phong Kỳ liền chắp tay chào mọi người rồi vội vã chạy đi. Ánh nến trong phòng bị gió thổi bập bùng như muốn tắt.
Chu Bạch Tự đột nhiên trầm giọng nói:
– Kế hoạch có thể thay đổi!
Thiết Thủ gật đầu:
– Chu huynh cao kiến! Tại hạ cũng nghĩ vậy!
Chu Bạch Tự nói:
– Cao kiến Thiết huynh thế nào?
Thiết Thủ nói:
– Lấy mâu của y đâm thuẫn của y!
oo Một canh giờ trôi qua, tiếng chân đều đều của người đả canh vang lên cuối đường. Người đả canh này năm năm đả canh, tháng tháng đả canh, đêm đêm đả canh nên đã quen với đường phố này rồi, giờ có bảo y nhắm mắt lại y cũng có thể đi được. Vì thế y không hề khẩn trương, bởi trên con phố này chẳng có gì đáng để y khẩn trương. Chỉ là y không thể ngờ rằng đêm nay hai bên đường lại có năm mươi sai dịch tinh minh nhất của huyện nha đang mai phục.
Đợi cho ánh đèn ảm đạm của người đả canh đi xa hẳn, Soái Phong Kỳ liền nhảy ra, trên tay buộc một đoạn băng đỏ. Trường kiếm trong tay y huy lên, năm mươi sai dịch lập tức nhảy ra, trên tay ai cũng buộc một đoạn băng đỏ. Trong nháy mắt cả năm mươi người đã ẩn nấp kỹ càng, mai phục khắp bốn phương, bao vây khách điếm mà không gây một tiếng động nhỏ nào.
Soái Phong Kỳ ngầm quan sát tình hình, thấy khách điếm im lặng như tờ, những tưởng chuyến này đi tốn công rồi, nhưng ba căn phòng nhỏ trên gác đột nhiên sáng đèn lên.
Căn thứ nhất có tám người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn. Giữa bàn là một ngọn đèn dầu nhỏ ám khói. Tám người không nói không rằng,

không hề động tịnh. Căn thứ hai đèn sáng hơn một chút, không thấy có người. Căn thứ ba có hai người đang ngồi đả tọa luyện công, còn một người nữa đang ngồi mài thanh đao dài, tưởng tất chính là Thẩm Vân Sơn, một trong thập nhị thống lĩnh của «Thiết Huyết Đại Lao» ở Thương Châu.
Soái Phong Kỳ cũng là võ quan đã từng thân chinh bách chiến, nhưng lúc này hai lòng bàn tay không hiểu sao cũng đầm đìa mồ hôi. Toàn bộ những người mai phục đều không gây tiếng động. Soái Phong Kỳ chậm rãi rút trường kiếm ra.
Trường kiếm của y phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong đêm.
Mười lăm sai dịch đã giương hỏa tiễn, mười lăm người khác giương cung chuẩn bị bắn túi dầu vào. Hai mươi người còn lại chặn hết đường thoát, chỉ chờ đối phương chạy ra là xuất đao buông lưới bắt gọn.
Chỉ cần hỏa tiễn phát ra, toàn khách điếm sẽ bốc cháy. Bất kỳ kẻ nào muốn xông ra ngoài đều sẽ bị bắn tên vào chân tay. Chỉ cần trúng tiễn, toàn thân sẽ cứng đờ, thúc thủ chịu trói. Cho dù chúng có thoát khỏi ám tiễn cũng không tránh khỏi những sai dịch ẩn nấp xung quanh đó bủa lưới vây kín, muốn thoát e rằng chẳng phải chuyện dễ.
Bọn họ đều biết «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc không phải dễ đối phó, mà «Lĩnh Nam Song Ác, Thiên Kiếm Tuyệt Đao» cũng chẳng phải hạng tầm thường. Còn về «Thiên Tàn Bát Phế», chỉ cần nhìn hình dạng họ cũng đã đủ khiến người ta sợ chết khiếp rồi, huống hồ lại còn có «Trường Đao» Thẩm Vân Sơn nổi danh khắp Thương Châu?

Hồi 14
Phục Đạo Kỳ Kích

Trận chiến này địch minh ta ám, đích thực đã chiếm được thượng phong. Điểm này Soái Phong Kỳ biết rõ.
Nhưng một kích này chỉ được thành công mà không được thất bại. Hễ thất bại, ưu thế này sẽ lập tức mất đi. Ai phải cùng «Tuyệt Diệt Vương» chính diện giao phong đều khó tránh khỏi kinh tâm khiếp đảm, cơ hội chiến thắng cực kỳ nhỏ nhoi.
– Canh hai. Đến canh hai phải lập tức xuất kích.
Lúc đó Thời Chấn Đông đã ra lệnh.
Canh hai.
Không ai tưởng tượng được khách điếm yên tịnh kia trong chớp mắt lại biến thành biển lửa.
Ngoại trừ tiếng lửa cháy hừng hực chỉ còn tiếng tiễn xé gió lao vun vút. Lạ một điều là ba căn phòng nhỏ trên gác vẫn sáng đèn. Những người trong phòng cũng tựa như không cảm giác gì.
Soái Phong Kỳ lấy làm kinh ngạc. Lửa đã thiêu đến cầu thang lên lầu. Mười hai người đó vẫn không có ý định xông ra khỏi biển lửa. Cho dù là người không biết võ công cũng sớm đã kinh tỉnh rồi. «Tuyệt Diệt Vương» làm sao ngủ say như chết thế được?
Soái Phong Kỳ dù sao cũng là anh kiệt hiếm thấy trong hắc bạch lưỡng đạo, vừa phát hiện sự tình không đúng, lập tức ra hiệu ngừng tay, tung mình lên cửa sổ quan sát. Thì ra tám người đang ngồi trong phòng đầu tiên đã chết từ lâu. Không phải «Thiên Tàn Bát Phế» mà chính là tám người Soái Phong Kỳ phái đi trấn thủ các yếu đạo đề phòng «Tuyệt Diệt Vương» xông ra ngoài. Hai mươi sai dịch nay đã chết tám. Tám người này sau khi chết liền bị thay y phục của «Thiên Tàn Bát Phế» vào rồi bày bố ở đây. Trên đất còn có tám thi thể của các sai dịch khác.
Soái Phong Kỳ có thể khẳng định căn phòng của «Tuyệt Diệt Vương» và Thẩm Vân Sơn cũng chung một tình trạng như vậy. Thêm vào bốn người là vừa tròn hai mươi. Hai mươi sai dịch, không ai sống sót.
Soái Phong Kỳ lạnh sống lưng, toàn thân xuất hạn. Y đang định xông ra thì chợt nghe tiếng kêu thảm vang lên. Mấy sai dịch vừa nãy đang phóng tiễn đột nhiên bị ai đó ném vào biển lửa, kêu la vang trời. Soái Phong Kỳ liền vũ động trường kiếm hộ thân, đồng thời hét lớn:

– Cẩn thận!
Đột nhiên có tiếng cười «hắc hắc», từ trong biển lửa có một xú hán cụt chân nhảy ra như một làn khói, trên tay cầm một con Thiết Tuyến Xà màu đen. Người này chỉ có một chân mà còn nhanh như vậy, nếu còn cả hai chân khinh công không phải đệ nhất thiên hạ thì cũng không kém là mấy.
Soái Phong Kỳ biết đây không phải là lúc nói chuyện mà là lúc dụng kiếm. Một kiếm kích ra, kiếm thế đi tận mới phát ra một tiếng «soạt», chẳng trách y được giang hồ xưng tụng là «Truy Phong Kiếm».
Người kia không tránh không né. Dù có tránh cũng không nhanh bằng «Truy Phong Kiếm» của Soái Phong Kỳ. Độc cước nhân chỉ phất nhẹ tay, con Thiết Tuyến Xà liền tung người lên quất chặt thân kiếm, vươn đầu ra cắn vào tay cầm kiếm của Soái Phong Kỳ.
Soái Phong Kỳ không chút chần chừ, lập tức buông kiếm. Thiết Tuyến Xà cắn hụt một nhát, hai ngón tay của Soái Phong Kỳ liền nhân cơ hội nó chưa rút về búng mạnh vào chỗ ba thốn trên thân nó.
Thiết Tuyến Xà vội rụt đầu lại, lỏng thân để kiếm rơi xuống đất.
Soái Phong Kỳ lập tức chộp lấy, thuận tay sử luôn một chiêu vừa công vừa thủ trong «Truy Phong Kiếm Pháp».
Lần giao thủ này bất quá chỉ trong thời gian điện quang hỏa thạch. Xuất kiếm, đâm tới, rắn cuốn thân kiếm, cắn tay, người buông kiếm, đạn chỉ, rắn thụt đầu để kiếm rơi, người chộp kiếm, chuyển chiêu, tất cả đều diễn ra liền lạc liên hoàn. Độc cước quái nhân không ngờ được Soái Phong Kỳ xuất kiếm nhanh thế.
Soái Phong Kỳ không ngờ độc cước quái nhân một chiêu đã khiến mình phải buông kiếm. Độc cước quái nhân càng không ngờ Soái Phong Kỳ vừa buông kiếm đã đoạt lại được ngay. Soái Phong Kỳ cũng không ngờ rằng một cái búng tay toàn lực của mình không giết được con độc xà, thậm chí hai đầu ngón tay còn thấy hơi đau.
Soái Phong Kỳ không nhịn được cất tiếng:
– Ngươi là ai?
Độc cước quái nhân âm trầm nói:
– Thiết Tuyến Xà!
Đột nhiên lại có một người nữa nhảy ra từ đám khói. Người này hình dung xấu xí, mất đi chân phải, trên tay là một con thanh xà đang uốn lượn. Y cười lạnh lùng nói:
– Còn Thanh Trúc Xà ta nữa!
Soái Phong Kỳ cả kinh, chỉ nghe tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên. Lại thêm mấy tên sai dịch nữa bị ném vào biển lửa. Những tên sai dịch đang kêu gào thảm thiết kia không phải trên cổ thì là cổ tay, bắp chân đều có hai chiếc lỗ nhỏ đen ngòm. Những tử thi được bày bố trong căn phòng kia cũng vậy.

Soái Phong Kỳ hét lớn:
– Thiên Tàn Bát Phế?
Chỉ nghe một tiếng cười quái dị truyền đến:
– Chính thị, ta là Tứ Cước Xà!
Một quái nhân chột mắt trái xuất hiện trong đám ánh lửa, trên tay cầm một con Tứ Cước Xà (thằn lằn) cực lớn.
Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, lại thêm mấy sai dịch nữa bị ném vào biển lửa.
Tóc gáy Soái Phong Kỳ dựng ngược, toàn thân mồ hôi đầu đìa, cũng không biết là tại nơi đây nóng quá hay vì một lý do khác? Y chỉ biết giờ đây y không còn là người đi săn nữa. Y đã trở thành vật săn của người khác. Soái Phong Kỳ chậm rãi lùi về phía sau.
Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng cất lên:
– Chẳng ích gì đâu. Xích Luyện Xà ta đang ở sau lưng ngươi đây!
Soái Phong Kỳ vội quay đầu, chỉ thấy một quái nhân chột mắt phải, trên tay là một con rắn đỏ như chu sa đang uốn lượn không ngừng.
Tiếng kêu thảm vang lên không ngừng. Hiển nhiên lại có mấy sai dịch nữa táng mạng.
Kẻ địch càng lúc càng nhiều. Soái Phong Kỳ nhiều nhất cũng chỉ có thể bình thủ với một tên trong «Thiên Tàn Bát Phế», giờ đây lấy một chọi bốn, tất chết chứ chẳng nghi.
Nhưng không chỉ có bốn người. Đột nhiên một giọng nói quái dị khác vang lên:
– Thiên Tàn chi thủ, Kim Xà Tử là ta.
Soái Phong Kỳ không quay đầu, đột nhiên phóng vọt người lên mái nhà chạy trốn.
Soái Phong Kỳ vừa nhảy lên, bốn quái nhân tiền hậu tả hữu cũng nhảy lên, bốn con độc xà phóng ra phong kín lối lên.
Đương nhiên Soái Phong Kỳ không tự chui đầu vào miệng rắn. «Soạt ... soạt ... soạt ... soạt» bốn kiếm liên hoàn phóng ra, đâm thẳng vào ngực bốn quái nhân tàn phế. Y xuất kiếm cực nhanh, nhanh đến độ khó mà tưởng tượng được.
Bốn quái nhân khi nhảy lên đều phải giơ cao tay để chặn đường y, lúc ấy phần ngực đương nhiên mở rộng, Soái Phong Kỳ nhận chuẩn bộ vị, xuất kiếm như điện, buộc bốn quái nhân phải thu tay tự cứu.
Quả nhiên bốn người liền rơi trở lại xuống đất. Soái Phong Kỳ mắt thấy sắp lên được mái nhà, đột nhiên cảm thấy bị một luồng lực đạo quái dị kéo xuống. Chỉ thấy một người trên mình quấn một con kim xà, cánh tay trái chỉ còn ống tay lửng lơ trong gió đang nhếch mép cười với y.
Lại có thêm mấy tiếng kêu thảm nữa vang lên. Chỉ nghe một người nói:

– Ta là Đại Mãng Xà, ngươi có muốn thử một chút không?
Soái Phong Kỳ chấn động trong lòng, thầm than:
"Mạng ta hết rồi!".
Đột nhiên tiếng kêu thảm bên ngoài tắt ngấm, ngoại trừ tiếng lửa cháy hừng hực ra chỉ có những âm thanh đặc trưng của một trận ác đấu. Chưởng phong vù vù. Tiếng rắn kêu sè sè vang lên không ngớt.
Kim Xà Tử «hừ» nhẹ một tiếng.
Đại Mãng Xà cười ha hả:
– Hắc hắc, xem ra bên ngoài có đối thủ rồi!
Tứ Cước Xà nói:
– Chúng ta xử lý tên tiểu tử này rồi ra ngoài tiếp ứng!
Thanh Trúc Xà gật đầu:
– Đúng! Chủ nhân cần dùng người. Chúng ta nhanh lên thì tốt hơn!
Ngũ Xà cùng lúc công kích Soái Phong Kỳ. Y muốn dụng kiếm phòng thủ, nhưng kiếm chưa kịp xuất ra đã bị Kim Xà quấn chặt, giằng thế nào cũng không thoát. Soái Phong Kỳ vô vọng, đành nhắm nghiền hai mắt thúc thủ chờ chết.
Đột nhiên «vù vù» hai tiếng, hai bóng người bổ tới nhanh như điện chớp. Một tiếng «rầm» lại vang lên. Một bóng người xẹt qua như điện, trong nháy mắt đã đánh ra ba chưởng hai quyền.
Soái Phong Kỳ thấy chưởng phong xẹt qua mặt mát rượi, đồng thời nghe tiếng người thốt lên kinh ngạc. Y liền lập tức mở hai mắt ra nhìn. Chỉ thấy một người vận thiết y, thần uy lẫm liệt đang đứng chặn trước mặt mình. Không phải Thiết Thủ trong «Tứ Đại Danh Bộ» thì còn ai vào đây nữa?
Trên lầu lại xuất hiện thêm hai người nữa. Một người mặt mũi đầy sẹo, cụt mất hai tai, trên tay cầm ngân xà. Phía sau là một tên tay nắm hoa xà. Cả hai đang thở hổn hển nhìn Thiết Thủ với ánh mắt căm hờn. Hiển nhiên là đánh không lại Thiết Thủ nên bị dồn lên trên lầu.
Soái Phong Kỳ đưa mắt nhìn lại sáu kẻ đang bao vây mình. Ngoại trừ Kim Xà đang quấn chặt trường kiếm ra, Thanh Trúc Xà và Xích Luyện Xà đã bị quyền của Thiết Thủ đánh vỡ đầu, nhưng phần đuôi vẫn ngọ nguậy không ngừng. Còn lại Thiết Tuyến Xà, Tứ Cước Xà và Đại Mãng Xà đều bị một chưởng của Thiết Thủ chấn khai.
Soái Phong Kỳ gần như không dám tin vào mắt mình nữa. Y dụng kiếm cũng không đâm chém được lũ rắn này, vậy mà Thiết Thủ một quyền đã đập chết hết bọn chúng, lẽ nào tay của chàng còn sắc hơn kiếm, cứng hơn thép?
Soái Phong Kỳ nghĩ đến thất thần, nhất thời buông lỏng tay kiếm.
Kim Xà liền quấn mạnh, khiến kiếm rời tay y rơi xuống đất. Kim Xà Tử lạnh lùng nói:
– Thiết Thủ?

Thiết Thủ cười lạnh:
– Chính thị. Từ đầu các ngươi đã có người báo tin rồi nên mới bày bố thế này để phản kích sau lưng chúng ta, nhân cơ hội chúng ta chưa kịp tiếp ứng giúp cho «Tuyệt Diệt Vương» đào thoát. Đáng tiếc là âm mưu của các ngươi đã bị chúng ta nhận ra từ đầu rồi!
Kim Xà Tử xạ ra những tia nhìn âm hàn, cười lạnh nói:
– Được! Chúng ta giết ngươi trước rồi giết chúng sau cũng được!
«Khè» một tiếng, Kim Xà đã vọt đến như một đạo kim quang.
Con Kim Xà này nhanh hơn so với những con rắn khác gấp bội. Nhưng tay của Thiết Thủ lại càng nhanh hơn. Một chưởng lập tức kích ra, mục tiêu chính là chỗ ba thốn trên đầu con rắn.
Kim Xà «khè» lên một tiếng, thu đầu lại rồi lại «khè» tiếng nữa, mở miệng muốn cắn.
Không ngờ một chưởng vừa rồi của Thiết Thủ giết không nổi nó.
Thiết Thủ cả kinh. Thân rắn đã cuốn lên tả thủ. Đầu rắn ngóc lên há miệng định cắn, nhưng tay kia của Thiết Thủ đã nắm chặt chỗ ba thốn của nó.
Chàng dụng lực vặn mạnh, nhưng còn Kim Xà vẫn giãy giụa không ngừng, nhất thời Thiết Thủ cũng không giết được nó.
Đúng lúc này, Mãng Xà, Thiết Tuyến Xà, Tứ Cước Xà cùng lúc xông lên.
Thiết Thủ hét lớn một tiếng, buông tay để Kim Xà rụt lại. Hai tay chàng song song chụp ra, chộp lấy Thiết Tuyến Xà và Đại Mãng Xà.
Soái Phong Kỳ cũng đánh bật công thế của Tứ Cước Xà.
Thiết Thủ vận lực bóp mạnh khiến con Thiết Tuyến Xà bẹp dí, nhưng dù bẹp nó vẫn không chết, há miệng định cắn. Còn Đại Mãng Xà bị Thiết Thủ bóp cho huyết nhục tung tóe. Nhưng phàm là loài mãng xà thì sinh lực đều rất mạnh, thân hình thô tráng của nó đã quấn chặt lấy thân người Thiết Thủ.
Đúng vào lúc này, Ngân Xà và Hoa Xà cùng lúc lao lên.
Thiết Thủ bị quấn chặt người, hai tay không thể cử động. Chàng liền tung người lên phóng ra hai cước đá vào Ngân Xà và Hoa Xà, cùng lúc há miệng hét lớn, vận lực giãy mạnh một cái.
Một tiếng «bịch» vang lên. Con Đại Mãng Xà bị thần công kinh người của Thiết Thủ chấn thành muôn mảnh thịt vụn bay tung tóe.
Thiết Thủ chấn đoạn Mãng Xà, song thủ tề phát, hai tay kéo mạnh, cuối cùng cũng giật đứt được Thiết Tuyến Xà. Lúc này kim quang lại lóe lên, con Kim Xà lại bổ người đến há miệng định cắn. Thiết Thủ huơ tay lên.
Con Kim Xà như có tính người, đối với Thiết Thủ dường như thập phần úy kỵ, lập tức rụt người lại tránh né.
«Thiên Tàn Bát Phế» từ khi xuất đạo giang hồ đến nay dựa vào tám con độc xà này đã giết không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt trên giang hồ, cũng không biết đã đấu qua bao nhiêu danh gia dùng độc. Tám con độc xà này

đao thương bất nhập, lại có linh tính, hơn nữa thâm tàng kịch độc, chỉ cần bị cắn trúng lập tức chết chắc. Nhưng hôm nay Thiết Thủ đã bằng một thân nội lực thâm hậu với hai cánh tay cứng hơn sắt thép đã liên tục giết chết Xích Luyện Xà, Mãng Xà, Thanh Trúc Xà, Thiết Tuyến Xà, bảo sao «Thiên Tàn Bát Phế» không vừa kinh vừa tức cho được?
Điều đáng kinh ngạc nhất là ngay cả Kim Xà của Kim Xà Tử đứng đầu trong «Thiên Tàn Bát Phế» cũng thập phần úy kỵ Thiết Thủ, đây đúng là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra. Con Kim Xà này đến từ Thiên Trúc, ngàn năm khó gặp, là loại rắn độc nhất, sức sống mạnh nhất trong các loài rắn. Bình thời dù có đem tảng đá lớn đè lên nó cũng không hề gì, vậy mà hôm nay cũng phải úy kỵ song thủ của Thiết Thủ.
Kim Xà vừa tránh né, Hoa Xà và Ngân Xà đã phi tới. Lần này cả ba con rắn đều thập phần cơ cảnh, không dám loạn động xuất kích.
Thiết Thủ chộp ra hai lần đều không trúng.
Bên này Soái Phong Kỳ tay không có kiếm bị Tứ Cước Xà vây hãm, bức đến thập phần nguy hiểm.
Lửa đã cháy đến cửa phòng. Cuộc chiến bên trong còn kịch liệt hơn thế lửa bội phần.
Lúc này đã có hai sai dịch nhảy được vào. Một người huy đao chém vào Tứ Cước Xà. Một người nhanh chóng đem kiếm trao lại cho Soái Phong Kỳ.
Đúng vào lúc này, gã sai dịch sử đao một đao không trúng, độc cước quái nhân lập tức vũ động Tứ Cước Xà tấn công. Gã sai dịch lách người né tránh được một cú cắn, nhưng gã quên mất một điều là đây là một con Tứ Cước Xà. Móng vuốt của độc xà đã vạch một đường trên tay gã sai dịch, độc tính liền phát tác, chưa đầy một sát na thì gã đã ngã lăn xuống đất chết tốt.
Tứ Cước Xà lại lao sang phía gã sai dịch còn lại. Gã sai dịch tay không có kiếm, vội vàng né tránh. Không ngờ trước mắt gã đột nhiên hiện ra một vật, gã sai dịch sợ đến giật mình đánh thót, khi gã trấn định tinh thần nhìn lại thì mới biết đó là chiếc đuôi của con Tứ Cước Xà. Đúng vào giây phút phân thần ấy, con Tứ Cước Xà đã quay người cắn trúng gã sai dịch. Gã sai dịch lập tức kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống.
Cùng lúc ấy, kiếm quang lóe lên rồi tắt ngấm. Một thanh phi kiếm bay ra phi trúng thân con Tứ Cước Xà. Độc nhãn quái nhân cảm thấy cổ tay chấn động, cả rắn lẫn kiếm liền bay vào trong đống lửa. Chỉ thấy con Tứ Cước Xà phát ra những âm thanh quái dị, sau một hồi thì âm thanh đó im bặt, khẳng định là nó đã chết trong đống lửa rồi.
Nguyên lai thì ra Soái Phong Kỳ sớm biết kiếm của mình không thương hại được lớp da rắn, thế nên đã ném trường kiếm ra khiến con Tứ Cước Xà bị đụng bay vào vùng lửa cháy. Sau đó y lập tức huy động quyền cước lực đấu độc nhãn quái nhân, trong tay quái nhân cũng không có vũ khí, uy lực đại

giảm, tựa hồ không phải đối thủ của Soái Phong Kỳ.
Thiết Thủ xuất thủ lần thứ ba. Lần này cả hai tay chàng đều chộp ra bắt lấy Hoa Xà. Con Hoa Xà không tránh nổi cú chộp nhanh như điện chớp của chàng.
Nhưng Ngân Xà đã lao lên há miệng định cắn, tưởng tất Thiết Thủ phải buông tay tự cứu. Nhưng Thiết Thủ tuyệt không làm vậy. Chàng vận lực xé Hoa Xà làm đôi.
Ngân Xà cắn trúng cánh tay chàng, nhưng tuyệt không thể cắn vào được. Đúng vào sát na ấy, Thiết Thủ lại vận lực giật đứt người Ngân Xà ra làm hai. Răng của Ngân Xà không cắn vào tay Thiết Thủ được. Tay của chàng còn cứng hơn cả sắt thép!
Thanh Trúc Xà, Xích Luyện Xà, Thiết Tuyến Xà, Mãng Xà, Hoa Xà, Ngân Xà, Tứ Cước Xà tất cả đều đã chết. Kim Xà lập tức rụt đầu lại, định chui vào ống tay áo cụt của Kim Xà Tử ẩn nấp.
Kim Xà nhanh. Thiết Thủ lại càng nhanh hơn. Song thủ chàng lại vươn ra chộp trúng Kim Xà. Lần này chàng không giật, cũng không dụng lực bóp, càng không xuất chưởng công kích mà chỉ dụng lực vặn mạnh. Kim Xà lập tức bị chàng vặn cho xoắn tròn lại, xương cốt bên trong vỡ vụn thành muôn vạn mảnh. Lúc đó, Thiết Thủ với vận nội lực giật mạnh đầu nó ra. Cuối cùng Kim Xà cũng phải bất động.
«Thiên Tàn Bát Phế» cả kinh, tám người hú lên một tiếng, quay đầu định đào tẩu. Nhưng lửa lớn đã chặn đường thối lui, cả tám mồ hôi chảy ròng ròng. Chỉ còn lại một đường thoát duy nhất, đó chính là cửa sổ. Nhưng người đứng chắn ở cửa sổ lại là Thiết Thủ.
Cả tám tên điên cuồng gào thét, bất kể tất cả lao đến tấn công Thiết Thủ. Một thân võ công của «Thiên Tàn Bát Phế» đều dựa vào tám con độc xà, nay trong chớp mắt đã bị Thiết Thủ hủy đi cả, võ công gần như mất đi quá nửa, thêm vào tâm hoảng ý loạn, ai cũng chỉ muốn cầu sinh nên lần tấn công này hết sức hỗn loạn, không ra thứ trận thế gì cả.
Thiết Thủ huy quyền đỡ đòn, đồng thời quát lớn:
– Bảy mươi nha dịch của Hổ Vĩ Huyện đã bị các ngươi giết mất năm mươi! Mạng của các người phải lưu lại đây hết cho ta!
Quái nhân cụt chân trái thổ ra một búng máu ngã xuống. Tên bị chột mắt phải đã bị đánh bay vào biển lửa. Gã quái nhân mất tai cũng bị Soái Phong Kỳ đá bay vào đống lửa. Còn một tên khác mặt đầy sẹo thì bị Thiết Thủ đánh bay xuống dưới lầu. Hai mươi tên sai dịch đang phẫn nộ vì đồng bạn bị thảm tử liền đem gã loạn đao phân thây!
Còn lại bốn tên nữa vẫn điên cuồng lao lên tấn công Thiết Thủ.
Lửa cháy phừng phừng!
Vào lúc đám lửa cháy dữ dội nhất, Tôn lão bản Tôn Thiên Phương đang nằm

trên một thân cây cao cách đó khá xa. Lão cười ha hả. Ba tên tiểu nhị thuộc hạ của lão cũng cười ha hả. Tôn lão bản tựa hồ như cười đến tức thở. Lão gập người nói với ba tên tiểu nhị:
– Các ngươi xem ... một lũ ngu đần, phóng hỏa đốt nhà ... không ngờ lại đốt chết chính mình ...
Đột nhiên một giọng nói cất lên:
– Bọn họ chưa chắc đã bị chết thiêu, nhưng ngươi thì sắp chết vì cười rồi đấy!
Tôn lão bản ngẩn người. Ba tên tiểu nhị lúc đó cũng đang cười lớn. Câu nói vừa rồi không thể do chúng phát thoại được. Tôn lão bản cũng là một cao thủ vậy mà cũng không thể biết được thanh âm đó từ đâu truyền tới.
Một giọng nữ lại ôn nhu cất lên:
– Tôn Đình Phương! Ngươi không phải là Tôn Thiên Phương Tôn lão bản mà là sát thủ ở kinh thành Tôn Đình Phương. Ba tên tiểu nhị kia tưởng tất là cao túc của ngươi:
«Khoái Đao Tam Hổ» rồi!
Nói dứt lời thì từ trên cây liền nhảy xuống hai người. Một thanh niên nhân vận trường bào trắng toát và một thiếu nữ vận bạch y kình trang dung mạo tú lệ.
Cả hai nhìn đều nhìn bọn Tôn Đình Phương cười cười.
Nét mặt Tôn Đình Phương và ba tên tiểu nhị đột nhiên đanh lại. Một hồi lâu sau gã mới lên tiếng hỏi:
– Bắc Thành Thành chủ? Tiên Tử Nữ Hiệp?
Bạch y thanh niên nói:
– Chu Bạch Tự.
Bạch y thiếu nữ mỉm cười:
– Bạch Hân Như.
Tôn Đình Phương ngẩn người ra một hồi lâu mới ấp úng lên tiếng:
– Các người ... làm sao mà biết được?
Chu Bạch Tự trang trọng nói:
– Chỉ có hai nghi điểm. Thứ nhất, ngươi nghe chúng ta nói sẽ đốt «Cao Thăng Khách Sạn» mà rất hưng phấn, không hề có chút bi thương nào cả. Chuyện này các lão bản bình thường không thể nào làm được. Ngươi nói ngươi kinh doanh đã lâu, nhưng thực tế ngươi mới đến đây có vài tháng. Ngươi nói sinh ý của ngươi không tốt, nhưng theo chúng ta điều tra thì không phải vậy. Chúng ta đốt đi bảo hiệu của ngươi mà ngươi vẫn hết sức lạc ý, hơn nữa ngươi còn không có nghề nghiệp gì khác, chuyện này thực sự không ai tin được. Điểm này là do Thiết bổ khoái phát hiện.
Tôn Đình Phương thở dài một tiếng, chậm rãi rút thanh đao giắt ở thắt lưng ra.

Chu Bạch Tự lại nói tiếp:
– Ngoài ra, ngươi không hỏi khâm phạm là những ai mà đã đáp ứng giải tán khách nhân. Điểm này không giống như những kẻ làm ăn, mà giống như là cao thủ trong Lục Phiến Môn vậy. Tôn tiên sinh, khí khái của một sát thủ của nhà ngươi rốt cuộc cũng không thể nào giấu nổi. Điểm này là do tại hạ phát hiện ra!
Tôn Đình Phương đột nhiên nói:
– Chu thành chủ!
Chu Bạch Tự hỏi:
– Chuyện gì?
Tôn Đình Phương nói:
– Có thể mở lưới cho ta một lần không? Tôn Đình Phương này nhất định sẽ báo đáp trọng hậu.
Chu Bạch Tự đáp:
– Được.
Tôn Đình Phương không ngờ chàng đáp ứng nhanh như vậy, nhất thời không khỏi ngẩn người.
Chu Bạch Tự tiếp tục nói:
– Ta không giết ngươi. Ngươi theo ta đi gặp Thời tướng quân.
Tôn Đình Phương nói:
– Vậy cũng bằng ngươi giết ta rồi còn gì, chi bằng thả ta ra ...
Chu Bạch Tự nói:
– Ngươi hiệp trợ khâm phạm, đặt bẫy quan binh đã phạm vào đại tội. Ta không thể tha ngươi được, muốn sống ngươi phải tự mình xin lấy!
Tôn Đình Phương cười lạnh:
– Vương pháp? Vương pháp là cái gì?
Chu Bạch Tự thở dài:
– Ta không để ngươi đi đâu!
Tôn Đình Phương mắt lộ hung quang, đột nhiên gã quát lớn:
– Giết cho ta!
«Khoái Đao Tam Hổ» sớm đã nhìn Chu Bạch Tự không thuận nhãn, lập tức bạt đao xông lên.
Tôn Đình Phương vừa phát hiệu lệnh sát nhân liền lập tức nhún người vọt đi với thế «Yến tử tam sào thủy», trong chớp mắt đã bay qua hai ba chục gốc cây, tốc độ cực nhanh.
Kinh thành sát thủ ai lại không có tài phi thiềm tẩu bích, huống hồ là loại sát thủ bậc cao như Tôn Đình Phương.
Nhưng hắn lập tức phát hiện một nhân ảnh đang theo sát phía sau không một tiếng động. Chính là nữ tử trông có vẻ yếu đuối Bạch Hân Như.
Khoái đao của «Khoái Đao Tam Hổ» nổi tiếng kinh thành, nhiều kẻ nghe tên

đã xanh mặt, nhưng lần này gặp phải Chu Bạch Tự, chúng mới biết thế nào gọi là «khoái».
«Khoái Đao Tam Hổ» đao chưa rời vỏ thì kiếm quang đã lóe lên, một tên ngã xuống. Đao vừa rời vỏ thì kiếm quang lại lóe lên lần thứ hai, một tên nữa ngã xuống. Tên thứ ba vừa giơ đao lên thì cũng trúng kiếm ngã xuống nốt. Lần này thì hắn ngã xuống rồi mới thấy kiếm quang lóe lên.
«Khoái Đao Tam Hổ» bị mũi kiếm điểm trúng huyệt đạo, không thể cử động.
Giờ đây chúng mới biết dù luyện thêm ba mươi năm khoái đao cũng không nhanh bằng một nửa «Thiểm Điện Kiếm Pháp» của Chu Bạch Tự.
Bên này Tôn Đình Phương hét lên một tiếng, quay người chém ra một đao. Đao này chẳng những nhanh mà còn mang theo sức lực hùng hậu vô cùng. Đao pháp của «Khoái Đao Tam Hổ» so với Tôn Đình Phương chẳng khác nào ngọn cỏ so với cây cổ thụ lâu năm. Đao thế tựa hồ như muốn nuốt chửng cả thân hình yểu điệu của Bạch Hân Như.
Sát thủ thành danh chốn Kinh thành cũng đâu phải chỉ có hư danh.
Tôn Đình Phương chém ra một đao, kiếm của Bạch Hân Như đã chặn đứng lại. Bạch Hân Như xuất kiếm vô thanh, nhưng nhìn cũng biết kiếm của nàng tuy không nhanh hơn khoái đao của Tôn Đình Phương, nhưng cũng quyết không chậm hơn hắn là bao.
Võ công của Bạch Hân Như đã cao cường như vậy, chỉ sợ kiếm pháp của Chu Bạch Tự còn khó đối phó hơn nhiều, Tôn Đình Phương quyết ý dùng toàn bộ công lực đánh bại Bạch Hân Như trước, sau đó với toàn lực đối phó với Chu Bạch Tự. Nào ngờ Bạch Hân Như chỉ khẽ đưa kiếm đã đẩy bật một đao bổ xuống với sức lực ngàn cân của hắn, ngay cả một tiếng đao kiếm va chạm cũng hề vang lên.
Tôn Đình Phương không khỏi thất kinh:
– Tố Nữ Kiếm Pháp?
Bạch Hân Như không trả lời, nhưng kiếm của nàng đã trả lời thay; một màn kiếm quang âm nhu đã vây chặt lấy Tôn Đình Phương.
Tôn Đình Phương liền gầm lên một tiếng, người đao hợp nhất biến thành một đạo hàn quang vọt ra khỏi lưới kiếm.
Người ta thường nói «Ngự Kiếm Thuật» chứ chưa từng có ai nói «Ngự Đao Thuật» cả, một đao này của Tôn Đình Phương tuy rằng chưa đến mức gọi là «Ngự Đao Thuật», thân đao toàn thần hợp nhất nhưng thế đao cũng mạnh mẽ vô ngần, không gì cản nổi.
Bạch Hân Như kinh hãi kêu lên một tiếng, trừ khi nàng nhẫn tâm hạ sát thủ, bằng không thì chỉ có cách nhường bước cho Tôn Đình Phương xông ra.
Trong lúc nàng đang do dự thì Tôn Đình Phương đã vọt người lên thoát khỏi lưới kiếm bao vây.

Tôn Đình Phương vừa xông ra liền mượn lực điểm nhẹ lên ngọn cây, rồi tung người lao ra khỏi cánh rừng. Nào ngờ chợt thấy một đạo kiếm quang bay đến trước mặt, chỉ thấy bạch y, không thấy nhân ảnh. Đây mới là «Ngự Kiếm Thuật» chân chính! Tôn Đình Phương vô phương tránh nhé, đành vận dụng công lực toàn thân sử «Ngự Đao Pháp» quyết chiến với «Ngự Kiếm Thuật» của đối phương.
«Đinh!» Hai người cùng nhau rơi xuống. Tôn Đình Phương quay người hồi đao, đang định chém ra thì kiếm của Chu Bạch Tự đã xuyên qua trước ngực hắn.
Tôn Đình Phương không kêu được tiếng nào. Đao của hắn rơi xuống đất. Ngón tay vô lực. Thanh đao đó, có lẽ hắn vĩnh viễn không thể nào nhặt lên được nữa.
Chu Bạch Tự chậm rãi rút kiếm. Tôn Đình Phương ngã xuống. Chu Bạch Tự từ từ tra kiếm vào vỏ rồi nói:
– Đáng lẽ hắn không phải chết như vậy. Ta dụng «Ngự Kiếm Thuật» chánh tông phá đi «Ngự Đao Pháp» của hắn, vốn có thể cấp thời dùng khoái kiếm giết chết y, nhưng ta đã không hạ sát thủ. Nhưng không ngờ hắn vẫn muốn chém chết ta, ta ngoại trừ cách lập tức đoạn mệnh hắn ra thì chỉ còn con đường chết mà thôi.
Bạch Hân Như cũng thở dài:
– Võ công của y rất cao, vốn lẽ không cần phải làm những loại chuyện này. Thật không biết có bao nhiêu giang hồ hảo thủ vì «Tuyệt Diệt Vương» mà bán mạng?
Chu Bạch Tự lẩm bẩm nói:
– Không biết Thời tướng quân, Ngũ Trại chủ có chặn được Sở Tương Ngọc không?
Ánh lửa cháy rợp trời ở phía xa xa, chiếu lên tuyết tạo thành một màu sắc kỳ lạ, không giống màu tuyết mà dường như có chút gì đó giống màu máu.
Tuyết đã che phủ khắp mặt đất. Trên một con đường nhỏ không dễ gì nhận ra có bốn người đang chậm rãi bước đi. Bốn người đi trên đường tựa hồ không phát ra tiếng động, bọn họ đi rất nhẹ, rất nhẹ, giống như không biết đến cái lạnh cắt da cắt thịt của tiết đông này vậy.
Người đi đầu tiên tướng mạo như ngọc, thần nhàn khí định đã đạt tới cảnh giới anh hoa nội liễm. Theo sát bên cạnh y là một người cao gầy, sau lưng đeo một thanh đao dài không vỏ.
Hai người phía sau diện mạo khá giống nhau. Một người cao gầy, một người mập lùn. Tuy rằng tướng mạo cổ quái nhưng lại ẩn tàng khí phái của nhất đại tôn sư.
Người đầu tiên chính là «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc danh mãn thiên hạ, thân vận hắc bào càng lộ rõ diện sắc như ngọc của y. Người thứ hai

đương nhiên là kẻ đã bán đứng «Thiết Huyết Đại Lao» «Trường Đao» Thẩm Vân Sơn.
Hai người còn lại là Thời Chính Trung và Thời Chính Phong, hợp danh thành «Thời Gia Song Ác», người đời thường gọi là «Thời Đại Ác, Thời Tiểu Ác» hay «Lĩnh Nam Song Ác», ngoại hiệu tự xưng «Thiên Kiếm Tuyệt Đao».
Bốn người này đi cùng với nhau, chỉ sợ võ lâm không một ai có thể cản trở họ được.
Đương nhiên trong bốn người thì võ công Thẩm Vân Sơn là kém nhất.
Thẩm Vân Sơn hình như rất cao hứng, y cười cười nói:
– Chủ công, lần này bọn Thời Chấn Đông nhất định bị chúng ta cắt đuôi rồi. Chỉ cần đi thêm năm mươi dặm nữa là bộ thuộc cũ của ngài sẽ đến tiếp đón. Chúng ta thu phục lại Tam Bang, Lục Phái, Thập Tam Đà rồi tiến quân kinh sư.
Thẩm Vân Sơn này xin được đi theo chủ công, giúp người hoàn thành đại nghiệp.
Lời nói của Thẩm Vân Sơn thì Thời Chấn Đông không nghe được bởi khoảng cách giữa lão và bốn người này còn khá xa.
Trong núi có rất nhiều ụ tuyết. Phía sau mỗi ụ tuyết đều có một người ẩn nấp. Tổng cộng có hai mươi sáu người. Mỗi người đều có một chiếc nỏ. Trên nỏ đã lắp sẵn ba mũi tên. Đầu mũi tên đều được tẩm thuốc mê cực mạnh. Thuốc mê này do «Thiên Hạ Đệ Nhị Độc» bào chế, dù người có võ công cao cường đến mấy, chỉ cần trúng một mũi cũng phải mê đi nửa ngày. Hai mươi sáu người này là hai mươi sáu binh sĩ còn lại trong bốn mươi binh sĩ mà Thời Chấn Đông dẫn theo lúc đầu. Những quân sĩ này ai ai cũng anh dũng thiện chiến, võ nghệ tinh thâm. Hai mươi sáu người phục kích bốn người, đây là lần đầu tiên trong đời họ.
Ngay cả Ngũ Cương Trung cũng là lần đầu tiên phục kích người khác, trong lòng thập phần bất an.
Thời Chấn Đông cũng có chút cảm giác hơi xấu hổ. Điểm này Chu Lãnh Long nhìn ra được bởi thiên tính y giảo hoạt hơn Ngũ Cương Trung, cơ trí hơn Thời Chấn Đông. Chỉ thấy y đưa mắt nhìn hai người rồi thấp giọng nói:
– Tướng quân, Ngũ Trại chủ, Thiết huynh dặn chúng ta phục kích «Tuyệt Diệt Vương» cũng là chuyện bất đắc dĩ. Dù sao thì y cũng là bộ khoái, biết cách bắt người thế nào. Huống hồ «Tuyệt Diệt Vương» võ công cao tuyệt, dụng tên thuốc mê bắn ngã hắn, chúng ta có thể giảm bớt được thương vong.
Liễu Nhạn Bình ở bên cạnh cũng chen vào:
– Thiết Thần Bổ còn dặn chúng ta chỉ bắn «Tuyệt Diệt Vương», không bắn người khác, như vậy sẽ không ngộ sát ba người còn lại.
Liễu Nhạn Bình vốn là người thập phần cơ linh, y thấy Thời Chấn Đông lo

lắng, cho rằng lão không muốn giết hai người huynh đệ của mình nên mới đặc biệt nói như vậy.
Thời Chấn Đông thở dài:
– Ta không lo lắng chuyện đó, chỉ là chúng ta dụng ám tiễn thương nhân thế này không khỏi thiếu phần quang minh lỗi lạc. Có điều võ công của «Tuyệt Diệt Vương» quá cao, Thiết huynh, Chu lão đệ và Bạch cô nương vẫn chưa quay lại, chúng ta cũng chỉ có thể dùng cách này mà thôi.
Ngũ Cương Trung «hừ» lạnh nói:
– Khi bảo chúng ta tập tung hết cung nỏ bắn vào «Tuyệt Diệt Vương», Thiết Thủ cũng không hề có ý này. Chỉ là «Tuyệt Diệt Vương» võ công quá cao cường, toàn bộ chúng ta hợp lực cũng vị tất cầm chân được hắn. Nếu như cùng lúc bắn cả bốn người, lực lượng phân tán, chỉ sợ uổng công vô ích, nhiều lắm bất quá cũng chỉ sát thương được một tên Thẩm Vân Sơn. Chi bằng cứ tập trung lực lượng bắn ngã Sở Tương Ngọc trước, rồi đối phó ba tên còn lại sau. Ôi, «Tuyệt Diệt Vương» này võ công thâm hậu, không được cùng hắn quyết đấu một trận đúng là chuyện đáng tiếc lớn trong đời!
Thời Chấn Đông đột nhiên trầm giọng nói:
– Yên lặng, bọn chúng đến rồi! Chuẩn bị ám thanh tử!
Ngũ Cương Trung, Chu Lãnh Long, Tiết Trượng Nhị, Nguyên Hỗn Thiên, Liễu Nhạn Bình, Điền Đại Thố cũng lấy ám khí ra cầm trên tay, lặng lẽ phục người xuống.
Sở Tương Ngọc, Thẩm Vân Sơn và Thời gia huynh đệ đã đến gần. Chỉ nghe thanh âm thấp trầm mà uy phong của Sở Tương Ngọc cất lên:
– Không nên đánh giá thấp Thời Chấn Đông như vậy, trận lửa đó chỉ sợ là «Thiên Tàn Bát Phế» cũng không chiếm được tiện nghi đâu. Có điều tám người đó võ công cũng khá ... đi cũng tốt. ....chúng ta cứ cẩn thận thì hơn!
Bốn người vừa đi vừa nghe ngóng. Đột nhiên một thanh âm oai nghiêm vang lên:
– Đánh!
Trong nháy mắt, ám tiễn, ám khí bắn ra đầy trời, so với tuyết đang rơi thì còn dày đặc hơn gấp mười lần. Có ám khí phát ra âm thanh rít gió, có ám khí phát ra tiếng nổ đì đùng, có ám khí vừa quay tít vừa bắn tới, có ám khí căn bản không phát ra tiếng động, lợi hại hơn cả là từng đợt từng đợt ám tiễn dày đặc hơn cả mưa rào.
Sở Tương Ngọc ngẩng đầu lên tựa hồ như thấy một trận mưa rào chợt đổ xuống giữa cảnh tuyết bay đầy trời. Sắc mặt lão biến đổi, trong nháy mắt đã cởi bỏ hắc bào, để lộ bộ kình trang màu đỏ.
Ám khí bay đầy trời thế này, một người dù có bảy tám tay cũng không tiếp hết được.
Với công lực của Sở Tương Ngọc, ám khí đến trong vòng ba thước là có thể

dụng nội lực chấn rơi, nhưng trong nháy mắt nhiều ám khí bắn đến như vậy, Sở Tương Ngọc căn bản không kịp vận công, huống hồ những người phóng ám khí đều có nội lực thâm hậu cả.
Thẩm Vân Sơn sững sờ đứng ngẩn người ra. Nếu như số ám khí này nhằm vào y, thì y đã sớm biến thành con nhím chứ chẳng nghi.
«Phập!» Một ngọn Thanh Lân Tiêu đã bay đến trước ngực Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc cấp thời nghiêng mình né tránh, ngọn tiêu liền cắm vào vai phải của y.
Tiêu này là của Chu Lãnh Long phát ra.
«Phập!» Một ngọn kim đao đã cắm vào đùi trái của Sở Tương Ngọc.
Ngọn phi đao này là của Thời Chấn Đông.
Sở Tương Ngọc đột nhiên tung người vọt lên không trung, hắc bào mở rộng biến thành một đám hắc vân bao bọc thân mình.
Toàn bộ ám khí bắn phải hắc bào đều rơi cả xuống đất.
Ngoại trừ phi đao của Thời Chấn Đông và Thanh Lân Tiêu của Chu Lãnh Long bắn trúng được Sở Tương Ngọc ra, các loại ám khí khác đều không chạm đến được chéo áo của y.
Đợt ám tiễn thứ nhất vừa bắn hết, đợt thứ hai lập tức lên cung.
Nhưng «Tuyệt Diệt Vương» tuyệt không để đợt ám tiễn thứ hai có cơ hội bắn ra. Toàn thân y biến thành một đám hắc vân, trong nháy mắt đã lao đến một ụ tuyết ven đường, cùng lúc tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên.
Bốn thi thể bay vọt lên không, máu chảy lênh láng nhuộm đỏ mặt tuyết trắng.
Thời Chính Trung, Thời Chính Phong cũng lập tức xông vào bọn Ngũ Cương Trung, tốc độ cực nhanh, ngay cả «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long cũng không kịp phát xuất một tiêu.
Bốn tên binh sĩ lập tức lao ra cản đường. Cùng lúc đó, bốn tên chỉ còn lại hai tên.
Trên tay Thời Chính Phong đã có một thanh kiếm, máu đang nhỏ giọt xuống đất. Thời Chính Trung cũng nắm chắc một thanh đao, trên đao nhuốm đầy máu tươi.
Hai binh sĩ kịp thời thối lui là Sầm Kỳ Tàng và Lỗ Trực, nếu như không phải võ công hai gã khá hơn các binh sĩ khác một chút thì e rằng giờ này cũng đã táng mạng rồi. Cả hai vẫn ngẩn người đứng yên tại chỗ, bởi uy thế khi nãy Thời Chính Trung và Thời Chính Phong xuất kiếm đã làm hai gã sợ đến ngẩn người.
Thời Chính Phong, Thời Chính Chung đã xông ra phía sau ụ tuyết.
Lúc này chỉ nghe Thời Chấn Đông trầm giọng uy phong quát lớn:
– Vây bắt Sở Tương Ngọc! Ngũ Trại chủ, Đại Thổ, chúng ta ứng phó ba người này!

Lời của Thời Chấn Đông vừa dứt, chúng nhân đều ngạc nhiên vô tỷ, Sở Tương Ngọc đã trúng phi tiêu thuốc mê, đáng lẽ phải thừa cơ bắt lại mới đúng?
Tại sao lại phân tán lực lượng đối phó «Thiên Kiếm Tuyệt Đao» làm gì?
Ngũ Cương Trung lập tức như một mũi tên phóng ra, ngân kiếm hoạch ra một chiêu «Tiên nhân chỉ lộ», thế tựa ngàn cân tấn công Thời Chính Phong.
Thời Chấn Đông nói dứt lời thì ngọn trường thương nặng bốn mươi tám cân đã vẽ ra ba vòng tròn, dụng một chiêu «Thiên hỏa tam hoàng» đâm tới Thời Chính Trung.
Điền Đại Thố hét lớn một tiếng, song chưởng hợp lại rồi phân ra, sử một chiêu «Toái thi vạn đoạn» tấn công Thẩm Vân Sơn.
Thời Chính Trung hét lớn một tiếng, phản đao nghênh chiến Ngũ Cương Trung.
Thời Chính Phong thét lên một tiếng quái dị, trường kiếm trong tay vung lên tấn công lại Thời Chấn Đông.
Cặp huynh đệ này vừa nhìn thấy nhau quả thật đã xuất thủ liều mạng.
Thẩm Vân Sơn cũng hét lớn xuất đao phạt ra một chiêu «Hoành tảo thiên quân» tấn công vùng eo lưng Điền Đại Thố.
Trong chớp mắt, sáu người đã hình thành ba cặp ác đấu.
Chu Lãnh Long lập tức nhớ đến nhiệm vụ của mình, đưa mắt nhìn quanh nhưng Sở Tương Ngọc đã biến mất. Trong lúc hỗn loạn, Sở Tương Ngọc đã xông vào trận thế, nháy mắt giết chết bốn người, nhưng đột nhiên y đã biến mất, tựa hồ như tan biến vào không khí vậy. Sở Tương Ngọc không nhảy ra khỏi ụ tuyết, cũng không quay đầu chạy về đường cũ, càng không tiếp tục sát nhân mà chỉ đột nhiên biến mất.
Chu Lãnh Long biết rõ lúc này cần phải tìm ra được Sở Tương Ngọc đang toàn thân mềm nhũn, một khi để «Tuyệt Diệt Vương» đẩy hết thuốc mê ra ngoài, chỉ sợ không ai có thể khống chế được y nữa.
Nghĩ đến điểm này, toàn thân Chu Lãnh Long nóng bừng, không biết là hưng phấn hay là khẩn trương nữa. Y vỗ tay hai cái. Hai mươi binh sĩ liền lập tức đứng dậy.
Ban đầu vốn có hai mươi sáu binh sĩ nhưng bốn người đã bị Sở Tương Ngọc giết. Hai người còn lại thì chết dưới đao kiếm của «Lĩnh Nam Song Ác» nên giờ chỉ còn hai mươi người.
Chu Lãnh Long hỏi:
– Sở Tương Ngọc đâu rồi?
– Thuộc hạ thấy y nhảy vào ụ tuyết!
– Hắn giết chết Tiền Thế Dũng!
– Vừa nãy hắn vọt qua đây, thật giống như một trận gió!
– Chúng tôi không cản hắn lại được, Kim Thế Uy cũng chết trong tay hắn!

– Dường như hắn chảy rất nhiều máu!
– Không phải! Đó là do hắn vận kình trang màu đỏ!
– Không thấy hắn đâu nữa!
– Hắc bào của hắn ở đây này!
Chu Lãnh Long hoảng loạn trong lòng, đám quân sĩ cũng thập phần hoang mang. Chu Lãnh Long nhảy ra phía sau ụ tuyết, chỉ thấy hắc bào của Sở Tương Ngọc bỏ lại trên tuyết, trông giống như một con dơi khổng lồ, trên áo cắm đầy ám khí và ám tiễn, còn có hai lỗ nhỏ có máu nữa, xem ra Sở Tương Ngọc đích thực bị thương, hơn nữa vết thương cũng không phải nhẹ. Nhưng không thấy Sở Tương Ngọc đâu, hắn đang ở chỗ nào? Bất kể hắn xông lên hay lui bước cũng không thể nào thoát khỏi được bốn mươi cặp mắt kia.
Chu Lãnh Long tâm niệm chợt động, Sở Tương Ngọc nhất định giống như các binh sĩ nấp bên trong ụ tuyết. Nơi đây ụ tuyết rất nhiều, lớn nhỏ có đến mấy trăm ụ, nguyên lai đều là đá tảng, giờ đã được phủ lên một lớp tuyết dầy. Qua vùng núi tuyết này là một vùng bình nguyên, Sở Tương Ngọc dù có chạy cũng không có lý do gì mà hơn hai mươi người ở đây không ai thấy cả. Huống hồ hắn mặc y phục màu đỏ chói, hết sức tương phản với màu tuyết trắng, thân lại thọ trọng thương và trúng phải ám tiễn có thuốc mê. Vì thế Sở Tương Ngọc nhất định ẩn nấp ở một trong số các ụ tuyết nơi đây, dưỡng thương, trục thuốc mê ra khỏi cơ thể. Bách thú chi vương, sư tử khi thọ trọng thương cũng phải tìm một hang động tối tăm nhất để ẩn nấp dưỡng thương.
Chu Lãnh Long ở bên Thời Chấn Đông đã lâu nên có tính quyết đoán rất cao, y trầm giọng nói:
– Hắn đã trúng tên thuốc mê ẩn nấp đi rồi. Tìm kiếm tất cả các ụ tuyết, các nơi có thể ẩn nấp được! Soát !
Chữ «Soát» vừa thoát ra khỏi miệng Chu Lãnh Long, Liễu Nhạn Bình đã lập tức dẫn theo năm người bắt đầu tìm kiếm ở hướng Đông. Nguyên Hỗn Thiên dẫn theo năm người tìm kiếm ở hướng Nam. Tiết Trượng Nhị cũng dẫn năm người tìm kiếm ở phía Tây. Năm người còn lại đi theo Chu Lãnh Long tìm kiếm ở hướng Bắc.
Với phương thức tìm kiếm cuốn chiếu theo bốn hướng này thì dù đối phương có ẩn nấp kỹ đến đâu cũng dễ dàng bị phát hiện, bằng không thì cuối cùng cũng bị vây vào trung ương, bốn mặt đều có địch.
Những thuộc hạ đã được Thời Chấn Đông huấn luyện nghiêm khắc và hai đại cao thủ của «Nam Trại» đều là những người không tầm thường. Họ tìm kiếm một cách tỉ mỉ, nghiêm mật, mỗi thước đất đều không bỏ qua, mỗi ụ tuyết đều dùng đao kiếm đâm vào kiểm tra kỹ càng, gạt cho tuyết bay gần hết. Như vậy thì ụ tuyết không thể nào dùng để ẩn nấp được nữa, tránh khỏi mối lo bị tập kích từ phía sau.

Bốn binh sĩ bị Sở Tương Ngọc giết vẫn nằm trên đất. Giả như họ còn sống, không biết có chỉ ra được chỗ Sở Tương Ngọc đang ẩn nấp hay không?
Bọn Chu Lãnh Long tìm kiếm kỹ càng, một ngọn cây ngọn cỏ cũng không bỏ qua, nhưng Sở Tương Ngọc đang ở đâu?
Dường như y đã biến mất khỏi thế gian này vậy!
«Thiên Kiếm Tuyệt Đao» không phải tên của hai loại binh khí, mà là một loại trận pháp lấy đao và kiếm làm chủ! Vừa nãy Thời Chính Trung và Thời Chính Phong xông lên, chính là dùng loại trận thế không gì có thể cản nổi này!
Nhưng Thời Chấn Đông đã phán đoán chính xác, để Ngũ Cương Trung chặn Thời Chính Phong lại, còn lão thì huy động trường thương tấn công Thời Chính Trung, phá vỡ thế đao kiếm liên thủ của «Lĩnh Nam Song Ác».
Đao pháp của Thời Chính Phong lăng lệ, hiểm độc vô tỷ, bình sinh Ngũ Cương Trung chưa thấy bao giờ.
Kiếm pháp như bôn lôi thiểm điện của Ngũ Cương Trung, Thời Chính Phong cũng mới gặp lần đầu.
Hai người vừa giao thủ đã đấu đến long trời lở đất.
Thời Chính Phong vừa lao lên đã sử dụng một loạt chiêu thức như:
«Chung quỳ tróc quỷ», «Túy cái đà la», «Độc phách hoa sơn», «Khai sơn toái thạch» tấn công không ngừng.
Không ngờ Ngũ Cương Trung cũng không lùi không tránh, trường kiếm trong tay sử ra một loạt chiêu thức:
«Trường xà nhập động», «Trực đảo hoàng long», «Trường không vạn lý», «Bích lạc hồng trần» liên tiếp phản công.
Hai người đánh nhau một hồi, chỉ tiến không thoái, trong nháy mắt đã đến sát gần nhau.
Đao kiếm quá dải, hai người liền bỏ vũ khí dùng chưởng đánh nhau.
Thời Chính Phong đao pháp lang độc tàn bạo, chỉ công không thủ, nào ngờ vị lão nhân trước mắt y còn dũng mãnh hơn cả y, chiêu thức cũng chỉ công không thủ, hai người càng đánh càng gần. Thời Chính Phong liền sử dụng «Khai Bia Chưởng» mà y đã khổ luyện mấy chục năm nay, ý đồ một chưởng đánh ngã đối phương. Nhưng sau khi hai người đối chưởng, Thời Chính Phong chỉ thấy lão nhân này không những không bị tuổi già làm suy giảm công lực mà chưởng lực còn cực kỳ cao cường, nội lực sung mãn, «Khai Bia Chưởng» của y cũng không thể nào đánh ngã lão được. Thời Chính Phong thoáng hoảng hốt trong lòng, sử một chiêu «Bạch hạc xung thiên» lao vọt lên không.
Ngũ Cương Trung cũng dụng một thức «Hạn địa bạt thông» tung người lên đuổi theo, cùng lúc song chưởng tề xuất, đánh một chưởng về phía Thời Chính Phong.

Thời Chính Phong nhảy lên trước, Ngũ Cương Trung nhảy lên sau, nhưng người nhảy sau lại lên trước, độ cao quyết không dưới so với Thời Chính Phong.
Thời Chính Phong thấy vậy vô cùng kinh hãi, một ý nghĩ liền thoáng qua trong đầu:
"Giang hồ truyền rằng lão trại chủ «Nam Trại» trong «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» tuổi đã quá bảy mươi nhưng nội lực, khinh công, kiếm pháp đều xưng nhất tuyệt, lẽ nào vị lão nhân ngân tu hồng diện này lại chính là lão ta?".
Thời Chính Phong biết rõ đao pháp của y tuyệt không dưới kiếm pháp của Ngũ Cương Trung, nhưng nội lực thì không bằng, khinh công cũng kém hơn một chút. Nhưng chưởng lực đã đến, không thể không vận công nghênh tiếp.
Thời Chấn Đông ở bên này cũng dụng một ngọn trường thương đánh với thiết kiếm của Thời Chính Trung, đánh đến thập phần hưng phấn.
Trường thương – thiết kiếm đều là những loại vũ khí cực kỳ trầm trọng, nhưng ngọn trường thương được Thời Chấn Đông vũ lộng như du long nhập thủy, phượng hoàng múa lượn. Thanh thiết kiếm cũng được Thời Chính Trung vũ động khi nhanh khi chậm, thoạt đông thoạt tây, lúc nhu lúc cương, thập phần linh hoạt.
Thời Chấn Đông hoa thương đâm ra «soạt ... soạt ... soạt», chính là chiêu «Tam nhân đồng hành» mà khi nãy Thiết Thủ đầu với Uy Thiếu Thương đã sử qua. Thời Chấn Đông bây giờ dùng thương sử ra lại càng thêm xảo diệu, lăng lệ gấp bội.
Điểm đặc biệt của chiêu này là ở chỗ khi hư khi thực, biến ảo vô lường, trong ba thương chỉ có một thương duy nhất là thật. Thời Chấn Đông đã dùng chiêu này hạ gục không biết bao nhiêu danh tướng trên sa trường, lập nên bao công tích cho triều đình!
Thời Chính Trung sắc mặt đại biến, đột nhiên thổ mạnh ra một hơi, toàn lực đâm ra một kiếm. «Cheng!» một tiếng vang lên, kiếm thương đã giao kích! Một chiêu «Tam nhân đồng hành» của Thời Chấn Đông đã bị cản lại.
Nguyên lai Thời Chấn Đông, Thời Chính Phong, Thời Chính Trung ba người vốn là ba huynh đệ, ngoại hiệu là «Thần Thương, Thiên Kiếm, Tuyệt Đao» hay còn gọi là «Lĩnh Nam Tam Hiệp». Ba người ba loại võ công hỗ trợ cho nhau vô cùng cẩn mật, sau khi huynh đệ trở mặt nhau, mỗi người đều lao tâm nghĩ ra cách công phá chiêu thức của đối phương. Chiêu kiếm vừa nãy Thời Chính Trung đánh ra chính là chiêu «Tất hữu ngã sư», chuyên dùng để chặn trường thương biến ảo vô lường của Thời Chấn Đông.
Hai người đều cảm thấy cổ tay tê rần. Thời Chấn Đông lớn tiếng quát:
– Buông kiếm đầu hàng!
Thời Chính Trung cười lạnh nói:
– Ngươi có buông thương đầu hàng thì hôm nay ta cũng không tha đâu!

Thời Chấn Đông đại nộ quát:
– Ngươi ... ngươi ... dám nói chuyện với ca ca mình như thế sao?
Thời Chính Trung cười khành khạch:
– Có gì ta không dám chứ? Cha mẹ ta còn dám giết huống hồ là ngươi!
Hai người vừa nói chuyện vừa đánh, thủ hạ bất lưu tình.
Thời Chấn Đông nói:
– Ngươi ... ngươi đã hết thuốc chữa rồi. Ta phải giết chết ngươi để trả thù cho cha mẹ!
Thời Chính Trung cười lớn nói:
– Giết đi! Nếu như hôm nay ngươi không giết ta, nhất định sẽ có một ngày ta và Chính Phong tìm đến Thương Châu Phủ giết chết toàn gia của ngươi!
Thời Chấn Đông hét lớn:
– Ngươi đúng là đồ lang tâm cẩu phế!
Trường thương đột nhiên hoành ra, đâm thẳng tới một thương.
Thời Chính Trung thoáng ngẩn người, từ nhỏ hắn đã quen với võ công của Thời Chấn Đông. Sau khi trở mặt đã cũng đã cùng Thời Chấn Đông giao thủ mấy lần. Lần đầu tiên Thời Chấn Đông đánh bại hắn nhưng đã không hạ sát thủ mà chỉ khuyên bảo hắn phải hối cải. Lần thứ hai, hắn thừa cơ Thời Chấn Đông vừa huyết chiến ở sa trường về, tinh thần và thể lực đều tiêu hao nặng nề để xuất thủ, kết quả lưỡng bại câu thương, cả hai cùng thọ trọng thương. Lần thứ ba hắn cùng Thời Chính Phong hợp kích tấn công Thời Chấn Đông, đánh cho lão trọng thương bỏ chạy, sau được bộ hạ cứu đi. Ba lần giao thủ đó, Thời Chính Trung chưa từng thấy Thời Chấn Đông sử ra chiêu số như thế này bao giờ. Lẽ nào đây là chiêu thức lão mới sáng tạo ra để đối phó với «Thiên Kiếm»? Thời Chính Trung thoáng kinh hãi trong lòng, vội vã thối lui.
Một chiêu «Hoành Thương» này của Thời Chấn Đông vốn chính là tuyệt chiêu công phá «Thiên Kiếm», nhưng Thời Chính Trung chỉ lùi không tiến, chỗ diệu dụng của «Hoành Thương» cũng không thể nào sử ra được.
Thời Chấn Đông tức giận trong lòng, dụng lực nắm chặt cán thương.
«Rắc!», trường thương đã bị lão làm gãy thành hai đoạn.
Thời Chính Trung thấy vậy đột nhiên tung người lao lên. Không ai có thể hình dung được tốc độ của hắn. Trường thương của Thời Chấn Đông vừa gãy đoạn, Thời Chính Trung lập tức nhận ra đây là cơ hội phản kích ngàn năm khó gặp.
«Thần Thương» của Thời Chấn Đông đã đoạn, không ai chịu bỏ qua loại cơ hội như vậy.
Mỗi người khi lùi bước liên tiếp đều rất khó để đứng lại đột ngột. Nhưng Thời Chính Trung có thể làm vậy,chẳng những vậy mà hắn căn bản không cần dừng lại, trong chớp mắt đã từ thối lui chuyển sang vọt lên. Hắn vừa

xông lên kiếm quang đã lóe lên đâm vào trước ngực Thời Chấn Đông. Nhưng Thời Chính Trung lập tức nhận ra mình đã trúng kế.
Thời Chấn Đông bẻ thương làm đôi, biến thành một thương một côn. Đoản côn vung lên chặn lấy trường kiếm của Thời Chính Trung, đoạn thương như linh xà xuất động, lách qua màn kiếm quang chỏ vào cổ họng Thời Chính Trung. Đây mới chính là tuyệt chiêu chân chính để phá vỡ «Thiên Kiếm».
Thời Chấn Đông sớm đã liệu định Thời Chính Trung vừa thấy sơ hở sẽ lập tức toàn lực xuất thủ, không hề để lại cho bản thân một đường lui. Không lưu lại đường lui đồng nghĩa với việc chọn con đường chết. Không phải ngươi chết thì là ta chết!
Thời Chính Trung vẫn còn chưa chết là do Thời Chấn Đông không nhẫn tâm hạ sát thủ.
Cuối cùng Thời Chính Trung cũng hiểu được rằng:
Thần Thương và Thiên Kiếm bất phân thượng hạ, chỉ có điều là «Thần Thương» có hai chiếc, một chiếc để ngăn cản thiên kiếm, một chiếc thứ hai có thể lấy đi tính mạng của người sử Thiên Kiếm. Bởi vì yêu cầu một kích là trúng Thời Chính Trung trong trận đấu này, Thời Chấn Đông không dùng hai ngọn thương mà chỉ dùng một, nửa chừng mới bẻ ra làm đôi, khiến đối phương chẳng thể nào ngờ được, như vậy mới đạt được hiệu quả mong muốn.
Thời Chính Trung ngẩn người. Đột nhiên một bóng người bay đến phía sau lưng Thời Chấn Đông. Người này chính thị Thời Chính Phong.
Lúc đó Thời Chính Phong và Ngũ Cương Trung đã giao thủ hai chưởng. Hai người đều toàn lực xuất kích. Bởi đang ở trên không nên Ngũ Cương Trung bị chấn động lùi về sau bảy thước, còn Thời Chính Phong cũng bị bay ra xa hơn trượng. Thời Chính Phong bị chấn lùi, vừa hay đúng vào chỗ Thời Chấn Đông đang đứng.
Giờ đây Thời Chấn Đông chỉ có hai con đường để chọn lựa:
một là nhảy tránh, hai là mượn lực của Thời Chính Phong lao về phía trước, hóa giải một phần lớn sức đụng. Bằng không thì chính lão sẽ phải chịu sức mạnh một chưởng vừa rồi của Ngũ Cương Trung.
Biết vậy nhưng cả hai con đường Thời Chấn Đông đều không muốn đi. Lão không muốn nhảy tránh để Thời Chính Phong lao mình vào mũi kiếm của Thời Chính Trung, cũng không nhẫn tâm lao tới phía trước để đâm mũi thương vào cổ họng Thời Chính Trung. Bởi vậy lão chỉ có thể đứng yên chịu trận, nhưng lại không nhẫn tâm vận công chấn thương Thời Chính Phong. Hai người này tuy tội ác ngập đầu nhưng rốt cục vẫn là huynh đệ của lão.
«Rầm!» Thời Chấn Đông thổ ra một búng máu tươi, đoạn cán thương trong tay tả quật ngược ra phía sau điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên đùi Thời Chính Phong.

Thời Chính Phong hai chân mềm nhũn, gập người quỳ xuống đất, bảo đao trong tay đưa lên định chém thì cán thương của Thời Chấn Đông đã đặt lên thiên linh cái của hắn. Như vậy cũng có nghĩa là chỉ cần Thời Chính Phong khẽ động đậy, Thời Chấn Đông lập tức hạ thủ giết chết hắn. Mũi thương trong tay hữu của lão vẫn đặt trên cổ họng Thời Chính Trung, không hề động đậy. Thời Chính Trung sợ đến mặt mày xanh mét, chỉ cần mũi thương đó nhích lên nửa thốn, mạng của hắn e rằng chẳng còn.
Ngũ Cương Trung thấy Thời Chính Trung đụng Thời Chấn Đông, trong lòng cả kinh, nhưng sau đó thấy Thời Chấn Đông dụng song thương chế ngự song ác, trong lòng vô cùng khâm phục. Lão vừa đi đến vừa nói:
– Tướng quân ...
Đột nhiên Thời Chính Trung cười thảm thiết nói:
– Hết rồi! Đại ca, ta không phải là đối thủ của ngươi, tốt nhất là chết cho sạch sẽ!
Nói đoạn nhắm mắt lao cổ họng vào đầu mũi thương của Thời Chấn Đông.
Thời Chấn Đông một là nhất thời không ngờ được vị huynh đệ ác tính khó cải này của mình lại tráng liệt như vậy, hai là đã hai mươi năm nay chưa được nghe tiếng «đại ca», nên nhất thời khí huyết nhộn nhạo, thổ ra một búng máu tươi, trong giờ phút ngàn cân treo sợi tóc ấy đã khẽ nhích đầu thương.
«Soạt!» Đầu thương vẫn vạch trên cổ Thời Chính Trung một đường máu khá dài. Nhưng kiếm của hắn đột nhiên đẩy ra.
«Hự!» Thiết Kiếm đã xuyên qua bụng Thời Chấn Đông, xuyên ra tận sau lưng.
Ngũ Cương Trung từ phía sau thấy Thời Chấn Đông cố hết sức để không giết Thời Chính Trung, lại thấy Thời Chính Trung xông vào, sau đó một thanh huyết kiếm xuyên qua người Thời Chấn Đông. Lão kinh hãi vô cùng, hô lớn một tiếng như sấm động, tung người lao tới như một cánh chim khổng lồ. Nhưng Ngũ Cương Trung đã chậm một bước.
Thời Chấn Đông không ngờ Thời Chính Trung có thể hạ độc thủ với mình. Lão gầm lên một tiếng đau đớn, mũi thương trong tay hữu giơ cao, toàn lực đâm tới.
Thời Chính Trung rút kiếm không kịp, bị đầu thương đâm giữa trán, trước mắt tối sầm, tay thõng ra, kiếm vẫn cắm trên người Thời Chấn Đông, ngã gục.
Thời Chính Phong đang quỳ dưới đất liền thừa cơ chộp lấy cán thương, một đao bổ ra như khai sơn phá thạch chém xả vào sau lưng Thời Chấn Đông, tựa hồ muốn xẻ lão ra làm hai mảnh.
Ngũ Cương Trung đã đến, một kiếm «Huyết trái huyết hoàn» như thiểm điện công ra.

Thời Chính Phong nghe tiếng gió, muốn né tránh nhưng song túc vô lực bị một kiếm xuyên trúng tim, chết ngay tại trận.
Ngũ Cương Trung lao đến đỡ Thời Chấn Đông.
Mục quang Thời Chấn Đông đờ đẫn, trên mặt nhoe nhoét toàn máu, lão giãy giụa nói:
– ... nhất định ... nhất định ... phải bắt được ... Sở ...
Ngũ Cương Trung gật gật đầu, Thời Chấn Đông không nói tiếp nữa, thở hổn hển một hồi rồi đưa mắt nhìn xác hai huynh đệ, thều thào nói:
– ... hãy chôn ... ba chúng tôi ... cùng một huyệt ... chúng tôi là huynh đệ ... khi sống bất hòa, khi chết ...
Đột nhiên thanh âm tắt lịm. Nguyên lai lão đã tuyệt khí mà chết.
Ngũ Cương Trung chậm rãi đặt thi thể Thời Chấn Đông xuống, nhìn máu tươi dính trên tay mình đến ngẩn người.
Thời Chấn Đông bảo Điền Đại Thố đối phó Thẩm Vân Sơn bởi vì trong cái sát na hỗn loạn ấy, tâm của Thời Chấn Đông còn chưa loạn. Bởi trong bốn vị thống lãnh thuộc hạ của lão, Điền Đại Thố võ công cao nhất, sau đó đến Thắng Nhất Bưu, Thẩm Vân Sơn đứng thứ ba, Liễu Nhạn Bình đứng thứ tư. Điền Đại Thố đấu với Thẩm Vân Sơn ít nhất cũng có bảy tám phần chắc thắng. Hiện nay bảy tám phần đó đã thành thập phần.
Trường đao trong tay Thẩm Vân Sơn vũ động không ngừng, tuyết ở trong khoảng bán kính một trượng đều bị đao phong quét sạch. Nhưng trường đao của hắn không quét nổi kim y của Điền Đại Thố.
Điền Đại Thố đã giao thủ với Thẩm Vân Sơn tổng cộng một trăm bốn mươi hai chiêu. Trong suốt một trăm bốn mươi hai chiêu này Điền Đại Thố chỉ làm một chuyện, đó là từng bước từng bước tiến gần Thẩm Vân Sơn. Mỗi bước Điền Đại Thố tiến lên, uy lực của trường đao lại giảm đi một phần.
Điền Đại Thố bình thường nóng nảy, thô lỗ nhưng khi giao thủ với Thẩm Vân Sơn thì đủ uy, đủ dũng, đủ trầm trọng, bình tĩnh. Bởi từ khi y quen biết Thẩm Vân Sơn đến nay, đã có bảy lần xung đột dẫn đến giao thủ với hắn. Trong bảy lần, Điền Đại Thố thắng bốn lần, hòa một lần, hai lần bị đánh ngã. Hai lần đó là do y tham công háo thắng, nhất thời sơ thất nên mới bị đánh ngã.
Bởi đã có bảy lần kinh nghiệm, nên lần này Điền Đại Thố hết sức bình tĩnh. Y cứ tiến dần từng bước một, tuyệt học bình sinh của Thẩm Vân Sơn là «Trường Đao Thiên Quản Địa Tứ Thập Cửu Thức» liền trở nên vô dụng với y.
Điền Đại Thố đã tiến đến sát người đối phương, trường đao của Thẩm Vân Sơn gần như không thể thi triển ra được nữa. Thẩm Vân Sơn cấp thoái, Điền Đại Thố cấp tiến. Thẩm Vân Sơn tránh tả, Điền Đại Thố cũng xông sang phía tả.

Thẩm Vân Sơn né hữu, Điền Đại Thố liền chặn hữu. Thẩm Vân Sơn thủy chung vẫn không thoát khỏi «Phân Kim Thủ» của Điền Đại Thố.
Trời lạnh mà mồ hôi vẫn chảy ròng ròng trên mặt Thẩm Vân Sơn.
Chu Lãnh Long và Liễu Nhạn Bình tựa hồ như đã lật tung từng ngọn cỏ, nhành cây, ụ tuyết lên mà vẫn không tìm thấy Sở Tương Ngọc, đang định đến báo cáo với Thời Chấn Đông, bất ngờ biết được Thời Chấn Đông đã chết, trong nhất thời cả bọn đều bi thương đứng ngẩn như trời trồng.
Điền Đại Thố lúc này đã xuất toàn lực công kích, bởi y đã đến sát Thẩm Vân Sơn, không còn phải sợ trường đao của hắn nữa.
Trên mặt tuyết xuất hiện thêm hai bóng người áo trắng, bọn họ thấy thi thể của Thời Chấn Đông cũng đứng ngẩn người ra không nói gì. Hai người này chính là Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như.
Điền Đại Thố đánh ra một chiêu «Hổ trảo thanh phong» chụp lấy trường đao của Thẩm Vân Sơn.
Thẩm Vân Sơn chuyển thân, tả thủ đấm ra một quyền vào tâm khẩu Điền Đại Thố.
Điền Đại Thố cũng lập tức hoàn lại một kích.
Thẩm Vân Sơn chưa kịp rút tay lại thì đã bị Điền Đại Thố nắm lấy, «rắc» một tiếng, tả thủ Thẩm Vân Sơn đã đoạn lìa. Điền Đại Thố cũng thổ ra một búng máu tươi.
Tiếng chân dồn dập lại vang lên, Soái Phong Kỳ dẫn theo hai mươi gã sai dịch chạy đến. Thiết Thủ đi sát phía sau.
Đầu óc Thiết Thủ hết sức nặng nề, bởi hôm nay chàng đã giết quá nhiều người. Bình nhật chàng truy bắt tội phạm quy án, rất ít khi thi triển sát thủ. Nhưng hôm nay chàng đã liên tiếp giết chết sáu người. Sáu người tàn phế. Còn lại hai người, tuy không phải tự tay chàng hạ sát, nhưng cũng vì chàng nên họ mới bị Soái Phong Kỳ và hai mươi gã sai dịch sát tử.
Lúc này Điền Đại Thố càng đánh càng hăng, y sử «Đại Cầm Nã Thủ» lần thứ hai chộp giữ trường đao của Thẩm Vân Sơn.
Lần này Thẩm Vân Sơn làm sao cũng không giằng ra được, huống hồ y chỉ còn một cánh tay.
Thẩm Vân Sơn đột nhiên đưa chân đá mạnh vào Khê Thử huyệt của Điền Đại Thố.
Lần này Điền Đại Thố đã có chuẩn bị, hai đầu gối lập tức khép lại. «Cách!» bàn chân Thẩm Vân Sơn bị y kẹp vỡ nát.
Thẩm Vân Sơn kêu lên thảm thiết, mồ hôi chảy xuống ròng ròng trên trán.
Điền Đại Thố vung tả chưởng chặt mạnh vào vai Thẩm Vân Sơn, hữu thủ nắm tay y giật mạnh, lập tức giật đứt cánh tay còn lại của hắn. Trường đao rơi xuống đất.
Thẩm Vân Sơn ngã lăn xuống đất, lăn lộn rên la không ngừng.

Hai mắt Điền Đại Thố đỏ quạch. Gã đã đấu với Thẩm Vân Sơn bảy tám lần, lần này là bị thương nhẹ nhất. Điền Đại Thố gầm lên:
– Ngươi là đồ chó chết! Nếu không phải ngươi làm sao Tướng quân chết được! Ngươi ...
Nói đoạn cử quyền định đập chết Thẩm Vân Sơn, đột nhiên có một cánh tay như gọng kềm thép cản quyền của y lại.
Người cản Điền Đại Thố lại đương nhiên là Thiết Thủ.
Thiết Thủ nhẹ giọng nói với Điền Đại Thố:
– Không cần giết hắn! Chúng ta phải y pháp thẩm vấn.
Điền Đại Thố chậm rãi hạ quyền xuống.
Chu Lãnh Long cũng khẽ gật đầu.
Thẩm Vân Sơn nằm trên mặt đất đột nhiên gầm lên:
– Các ngươi có giỏi thì giết ta đi, ta không muốn quay về đại lao ... Sở Tương Ngọc nhất định sẽ báo thù cho ta, giết các ngươi sạch sẽ từng người một ...
Thẩm Vân Sơn đã từng làm thống lãnh trong «Thiết Huyết Đại Lao», đã tận mắt chứng kiến tình cảnh trong «Thiết Huyết Đại Lao», bởi vậy hắn thà rằng bị đánh chết ngay tại trận cũng không muốn quay về «Thiết Huyết Đại Lao», huống hồ sau một lần như thế này, e rằng không có ai có thể thoát khỏi «Thiết Huyết Đại Lao» lần nữa.
Chu Lãnh Long trầm giọng nói:
– Thẩm Vân Sơn, ngươi nhận bổng lộc của triều đình, chịu ân lớn của Tướng quân, tại sao lại làm ra những chuyện thế này?
Thẩm Vân Sơn cười ha hả như điên cuồng. Hai tay một chân của hắn đã gãy đoạn, không thể cử động, nhưng hai mắt hắn thì rực lửa, tựa hồ như muốn nhảy lên ăn tươi nuốt sống người khác:
– Ha ha ha ... ta có gì không đúng! Ta có gì không tốt chứ! Triều đình đã mấy lần để ý đến dân tâm chưa? Thời Tướng quân đối với ta không bạc, nhưng lão mẫu của ta khi quỳ nghe Thánh Chỉ, chỉ hắt hơi hai cái, truyền đến tai lão Hoàng Đế liền hạ lệnh xử trảm toàn gia. Nếu không phải Thời Tướng quân bảo vệ, e rằng ta đã chết hai mươi tám lần rồi! Đó mà là Thánh Thượng gì chứ? Chi bằng cứ để Sở Tương Ngọc làm Hoàng Đế cho xong! Ông ta trọng dụng tài cán của ta, xem trọng ta. Ta vì ông ta xuất lực có gì sai trái chứ? Nếu như ta thành công, Sở Tương Ngọc cũng thành công, lúc đó ta sẽ là khai quốc công thần, Nhất phẩm Đại tướng trong triều, các ngươi đừng hòng hiếp đáp được ta nữa! Ha ha ha ...
Đột nhiên hai mắn hắn lộ hung quang nhìn Điền Đại Thố nói:
– Ân tình của Thời Tướng quân ta không báo đáp được là lỗi của ta, còn với các ngươi ... lúc ở đại lao ta đã ra sức ngăn bản «Thiên Tàn Bát Phế» không giết ngươi, đó là báo đáp tình nghĩa rồi ...

Hồi 15
Hổ Lạc Bình Nguyên

Bọn Thiết Thủ nhất thời ngây người không nói gì.
Điền Đại Thố lớn giọng quát:
– Giảo biện! Ngươi ở trong đại lao không giết ta, ta vô cùng cảm kích! Nhưng tại sao ngươi lại không tha lão Thắng? Thắng Nhất Bưu chết trong tay ngươi, e rằng bốn chữ «lang tâm cẩu phế» cũng không xứng với ngươi nữa rồi!
Hoa tuyết tung bay, bắc phong điên cuồng gào thét. Tuyết phủ lên khắp người Thẩm Vân Sơn. Trên mặt hắn lộ vẻ ngạc nhiên nói:
– Không phải! Ta không giết Thắng Nhất Bưu! Trong ba người các ngươi, tình cảm của ta đối với hắn còn tốt hơn với ngươi nhiều ...
Liễu Nhạn Bình đột nhiên kích động đến mặt đỏ phừng phừng. Thanh niên nhân vốn thường dễ kích động. Nhưng Liễu Nhạn Bình tuyệt không phải loại người như vậy. Chỉ thấy y hét lớn:
– Ngươi còn giảo biện nữa ... ta phải thay Thắng đại ca báo cừu!
Lời chưa dứt người đã xông tới, song đao tề phát.
Không ai ngờ được Liễu Nhạn Bình đột nhiên xuất thủ. Ít nhất cũng có bốn người lập tức ra tay ngăn lại. Đó là Thiết Thủ, Chu Lãnh Long, Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như.
Thiết Thủ xuất thủ là tất nhiên. Chu Lãnh Long xuất thủ là cần thiết. Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như xuất thủ, một là vì muốn nghe Thẩm Vân Sơn nói tiếp, hai là vì đồng tình và bất nhẫn. Bốn người bọn họ đương nhiên xuất thủ nhanh hơn đao của Liễu Nhạn Bình, nhưng không biết từ lúc nào đã lại sát gần bên cạnh Thẩm Vân Sơn, khẽ lắc mình là song đao đã bổ xuống trước ngực Thẩm Vân Sơn.
Thẩm Vân Sơn chỉ còn lại một chân nguyên vẹn, nhưng dù sao hắn cũng là cao thủ trong «Thiết Huyết Đại Lao», luận võ công thậm chí còn trên cả Liễu Nhạn Bình. Thấy Liễu Nhạn Bình lao tới, hắn lập tức đề cước đá tung thanh đao trên tay hữu của y. Đáng tiếc hắn chỉ còn lại một chiếc chân. Tả đao của Liễu Nhạn Bình đã xuyên qua ngực hắn ngọt xớt. Thiết Thủ, Chu Lãnh Long, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như đều đã đến muộn một bước.
Thẩm Vân Sơn trợn trừng hai mắt. Thiết Thủ lập tức lao đến đỡ hắn dậy, chỉ nghe hắn thều thào nói:
– Ta ... ta ... không giết ...

Mấy tiếng sau đã bị chìm vào trong tiếng gào thét điên cuồng của gió bắc.
Chu Lãnh Long trầm giọng nói:
– Tiểu Liễu, ngươi xung động quá!
Liễu Nhạn Bình cúi đầu nói:
– Tôi ... tôi hận hắn giết người không chịu nhận.
Thiết Thủ nói:
– Hắn ta không nhận tội. Người không phải hắn giết!
Liễu Nhạn Bình chấn động tâm thần, người khẽ rung lên.
Điền Đại Thố lớn giọng hỏi lại:
– Sao? Thiết đại nhân nói Thắng lão đại không phải do hắn giết?
Thiết Thủ gật gật đầu, nói rõ ràng từng chữ một:
– Thắng Nhất Bưu không phải do hắn giết!
Chu Lãnh Long cau mày nói:
– Mạt trắc cao thâm!
Thiết Thủ nói:
– Tại hạ sớm đã nghi ngờ chuyện này. Hung thủ không phải Thẩm Vân Sơn mà là một kẻ khác.
Liễu Nhạn Bình kích động nói:
– Hung thủ là ai? Để tôi đi giết hắn!
Thiết Thủ lạnh lùng nói:
– Ngươi không thể giết hắn được!
Nói đoạn mục quang chàng chợt sáng rực, nhìn như đóng đinh vào mặt Liễu Nhạn Bình:
– Hung thủ chính là ngươi!
Tất cả mọi người đều ngây ra!
Liễu Nhạn Bình tỏ vẻ kinh ngạc nói:
– Thiết huynh thật biết nói đùa!
Thiết Thủ chậm rãi nói:
– Điền Thống lãnh, Thẩm Vân Sơn dẫn người vào «Thiết Huyết Đại Lao» cướp ngục, huynh bị hắn điểm ngã. Nếu không phải hắn ngăn «Thiên Tàn Bát Phế» lại thì huynh đã bị giết rồi đúng không?
Điền Đại Thố gật gật đầu nói:
– Đúng!
Thiết Thủ nói:
– Ta nghe người trong «Thiết Huyết Đại Lao» nói Thắng Nhất Bưu tính tình không tốt, không chỉ gây hiềm khích với Thẩm Vân Sơn mà còn mấy lần xung đột với Liễu Nhạn Bình nữa. Chỉ có mình Điền Thống lãnh là giao tình với lão không tệ thôi đúng không?
Chu Lãnh Long gật đầu đáp:
– Không sai, tại hạ còn nhớ trong bốn người thì Liễu Thống lãnh và Thắng

Thống lãnh hay xung đột nhất. Liễu Thống lãnh rất ít khi gây sự với Điền Thống lãnh và Thẩm Vân Sơn.
Thiết Thủ nói:
– Tại hạ đã điều tra việc này, cảm thấy vô cùng không đúng. Thẩm Vân Sơn đã bỏ qua cho Điền Thống lãnh, không có lý do gì lại giết chết Thắng Thống lãnh cả. Vì thế tại hạ mới chuyên tâm để ý tra xét.
Sắc mặt Liễu Nhạn Bình trắng bệch.
Thiết Thủ lại nói:
– Sau khi tra xét, tại hạ phát hiện ra mấy nghi điểm:
Liễu Thống lãnh đã kể với Gia Cát tiên sinh rằng khi Thẩm Vân Sơn dẫn người vào thì y không ở đó. Sau khi y quay lại thì bọn chúng đã đi mất rồi. Y liền lập tức đuổi theo. Huyệt đạo của Điền Thống lãnh cũng là do y giải. Ngươi còn nói sau khi vào lao số ba thì phát hiện Thắng Thống lãnh đã chết đúng không, Liễu Thống lãnh?
Liễu Nhạn Bình cười lạnh nói:
– Không sai! Ta đã nói như vậy! Vậy thì có gì đáng để hoài nghi đâu?
Thiết Thủ nói:
– Huyệt đạo đó ngươi có biết giải không?
Liễu Nhạn Bình lạnh lùng:
– Ta vừa giải đã khai rồi!
Thiết Thủ lại hỏi:
– Đó là huyệt đạo nào?
Liễu Nhạn Bình lắc đầu:
– Sau khi ta giải huyệt thì phát hiện Thắng đại ca đã chết, làm sao nhớ được đó là huyệt gì?
Thiết Thủ nói:
– Ngươi vừa phát hiện Thắng Thống lãnh chết liền lập tức đi truy địch?
Liễu Nhạn Bình nói:
– Chính thị!
Thiết Thủ nói:
– Nhưng sau khi Điền Thống lãnh được ngươi giải huyệt, y không lập tức đi truy địch mà đi gặp một người phụ nữ, sau đó mới đi truy đuổi Thẩm Vân Sơn.
Chuyện này các thị vệ, sai dịch đều nhìn thấy. Nhưng họ cũng nói rằng sau khi ngươi đi thì Điền Thống lãnh cũng đi ngay phía sau. Như vậy cũng có nghĩa là, trong thời gian Điền Thống lãnh đi gặp người phụ nữ kia ngươi chưa rời khỏi «Thiết Huyết Đại Lao». Lúc đó ngươi đang làm gì? Có phải giải huyệt? Hay là mắng chửi Thắng Thống lãnh rồi ra tay giết lão báo cừu?
Sắc mặt Liễu Nhạn Bình vừa xanh vừa trắng, hai tay nắm chặt, toàn thân run lên từng hồi.

Thiết Thủ lại nói tiếp:
– Còn nữa, tất cả ngục tốt đều chết bởi độc xà của «Thiên Tàn Bát Phế», nhưng vết thương của Thắng Thống lãnh lại do đao gây nên. Vết đao nhỏ, mảnh nhưng sâu là đoản đao chứ không phải trường đao. Bất luận là đao của Thẩm Vân Sơn hay đao của ngục tốt cũng không thể gây nên vết thương như vậy.
Mọi người đều chú nhãn nhìn vào cây đao rơi trên mặt đất của Liễu Nhạn Bình.
Thiết Thủ lại chỉ vào vết thương trên ngực Thẩm Vân Sơn nói:
– Thắng Thống lãnh cũng bị một đao y như vậy vào ngực!
Mỗi một người đều dùng cặp mắt phẫn nộ nhìn xoáy vào Liễu Nhạn Bình.
Điền Đại Thố đột nhiên hô lớn:
– Đúng rồi! Tiểu Liễu đã từng đánh nhau với Thắng lão đại một trận lớn, bởi lúc ấy Thắng lão đại mắng y là đồ đàn bà. Tiểu Liễu khinh công rất giỏi, nhưng thiết đảm của Thắng lão đại còn nhanh hơn. Một đảm phi ra trúng ngay chân tiểu Liễu, khiến khi không bay lên nổi. Thắng lão đại liền nói lớn ...
Liễu Nhạn Bình đột nhiên ngắt lời:
– Hắn nói là:
«Tiểu tử, ngay cả một cọng râu cũng không có, hay là ngươi làm nương tử cho ta nhé!» Điền Đại Thố nói:
– Thắng đại ca thường hay mắng người như vậy. Lão cũng thường mắng ta là đố chó đẻ có sao đâu, chỉ có ngươi mới nhớ chuyện đó trong đầu!
Thiết Thủ thở dài một tiếng. Một nam nhân bị người khác mắng chửi như vậy thì không thể không nhớ trong đầu được. Thắng Nhất Bưu mắng Điền Đại Thố, có thể là một chuyện khác, nhưng bất luận thế nào cũng không làm thương tổn lòng tự trọng của y như đối với Liễu Nhạn Bình.
Liễu Nhạn Bình bất ngờ trở nên trấn định, y cười lạnh một tiếng nói:
– Ta có ghi cừu nhớ hận, nhưng như vậy không có nghĩa là ta giết hắn!
Thiết Thủ đột nhiên nói:
– Toàn bộ ngục tốt của «Thiết Huyết Đại Lao» đều nói lúc tiếng kêu thảm của Thắng thống lãnh vang lên chính là lúc Thẩm Vân Sơn dẫn người đi khỏi «Thiết Huyết Đại Lao», trừ phi Thẩm Vân Sơn có thuật phân thân, bằng không ...
Sắc mặt Liễu Nhạn Bình càng trở nên trắng bệch.
Chu Lãnh Long trầm giọng nói:
– Tiểu Liễu, ngươi đáng lẽ không nên công báo tư thù như vậy, hành động này của ngươi đã khiến cho kẻ trốn ngục được tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, Thời Tướng quân cũng bị hại chết ...
Liễu Nhạn Bình cố làm ra vẻ bình tĩnh nói:

– Tôi không thừa nhận, các người chỉ mới hoài nghi, không có chứng cớ!
Thiết Thủ liền nói:
– Ngươi đáng lẽ không nên giết chết Thẩm Vân Sơn để giá họa cho hắn, bởi vì có người đã tận mắt trông thấy ngươi làm việc đó.
Liễu Nhạn Bình biến sắc hỏi:
– Ai?
Thiết Thủ gằn giọng nói từng chữ:
– Thắng Nhất Bưu!
Liễu Nhạn Bình cười lớn:
– Lão là người chết!
Thiết Thủ lạnh lùng nói:
– Lão còn chưa chết! Một đao của ngươi mới đâm vào ngực hắn, chưa làm tổn hại đến tâm thất!
Liễu Nhạn Bình ngửa mặt cười dài:
– Nói dối, nói dối ... đao đó rõ ràng đã xuyên qua tim hắn ...
Đột nhiên y ngậm miệng lại, muốn cười cũng không thể nào cười được nữa. Chỉ thấy mọi người đều nhìn y, mục quang lạnh lùng như muốn ăn tươi nuốt sống y vậy. Liễu Nhạn Bình hận không thể lập tức vả miệng mình mấy cái, khiến cho nó không thể nào nói chuyện được nữa. Mắt Liễu Nhạn Bình nhìn Thiết Thủ rực lửa – lửa cừu hận, tựa hồ như muốn thiêu cháy Thiết Thủ vậy.
Chỉ nghe Chu Bạch Tự nói:
– Chẳng trách có người nói «Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ» trước giờ tuyệt chưa dụng hình, nhưng phạm nhân rơi vào tay họ chưa ai nói dối được nửa lời, hôm nay quả nhiên đã được mắt thấy tai nghe!
Thiết Thủ mỉm cười nói:
– Dụng hình quá tàn khốc, vạn nhất có chuyện oan uổng không phải sẽ thương hại lớn cho người ta hay sao? Hoặc giả bức cung khiến nghi phạm sợ đau mà khai bừa, đây không phải là chuyện vô bổ sao? Người của Lục Phiến Môn tốt nhất nên ít dụng hình một chút!
Bạch Hân Như cười cười nói:
– Ai ai cũng nghĩ như Thiết tiên sinh có phải tốt không, ba chữ «Lục Phiến Môn» cũng không trở nên đáng sợ như vậy!
Chu Lãnh Long lạnh lùng nhìn Liễu Nhạn Bình hỏi:
– Tiểu Liễu, Thời Tướng quân đã ngộ nạn, nhưng ngươi đã làm ra chuyện như vậy, vô luận là ai cũng không thể dung tha cho ngươi được!
Liễu Nhạn Bình đột nhiên cúi đầu khóc nức nở nói:
– Tôi ... tôi ...sai rồi!
Gió vẫn điên cuồng gào thét. Thiết Thủ, Chu Bạch Tự đều thở dài nặng nề. Người tốt nhất không nên làm chuyện sai lầm. Sau khi làm rồi thì hối hận đã muộn. Nhưng người đã làm chuyện sai thì cứ liên tiếp làm sai nữa.

Liễu Nhạn Bình đột nhiên tung người lên như một cánh én, một cước vung ra đá bay thi thể Thẩm Vân Sơn về phía Thiết Thủ. Còn y thì lập tức dụng thân pháp «Tế Hung Xảo Xuyên Vân» bay ngược về phía sau.
Thiết Thủ bắt được thi thể Thẩm Vân Sơn thì đã không kịp đuổi theo Liễu Nhạn Bình.
Khinh công Chu Lãnh Long và Điền Đại Thố kém xa Liễu Nhạn Bình. Bạch Hân Như thì xuất thủ không kịp. Chu Bạch Tự cũng không nghĩ đến, nhưng chàng lập tức tung người lao lên, trường kiếm xuất ra như thiểm điện bôn lôi.
Liễu Nhạn Bình ở trên không liền lộn người một vòng, biến chiêu thành «Yến Tử Tam Sào Thủy», né tránh đường kiếm của Chu Bạch Tự, trong nháy mắt đã vọt ra xa hơn trượng. Liễu Nhạn Bình mắt thấy mình sắp đào thoát, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng y phục phất gió, trước mặt đã hoa lên, một bóng người đã hiện ra trước mắt, một chiêu «Đường sơn lưu khách» đã tung ra cản trở y lại.
Nếu như Liễu Nhạn Bình là cao thủ khinh công thì Ngũ Cương Trung chính là hàng tổ tông trong khinh công.
Chu Lãnh Long mắt thấy Liễu Nhạn Bình sắp trốn thoát, song thủ liền dương lên phóng ra tám cỗ ám khí vào sau lưng y.
Liễu Nhạn Bình bị Ngũ Cương Trung cản trở, ác niệm liền sinh. Một đao lập tức công ra, khi xuất đao là chiêu «Quá quan trảm tướng», được nửa đường đao lại biến thành chiêu «Lam điền thôi phát», lúc đao đến sát người Ngũ Cương Trung lại biến chiêu thành «Đao bất lưu nhân»! Một chiêu ba lần biến hóa, thật khiến người khác khó mà tránh né.
Ngũ Cương Trung chiêu thức bất biến, một chưởng kích ra, cuồng phong khởi phát. Một luồng nội lực mạnh mẽ đẩy đến trước ngực Liễu Nhạn Bình. Đao còn chưa tới, chưởng phong đã tới. Liễu Nhạn Bình liền thừa cơ mượn thế nhảy lùi về phía sau, tránh khỏi chưởng lực hùng hậu của Ngũ Cương Trung.
Đúng vào lúc này, ám khí của Chu Lãnh Long đã bắn tới, tiếng chưởng phong của Ngũ Cương Trung vừa hay làm che mất tiếng ám khí rít gió. Liễu Nhạn Bình tự lao người vào giữa vùng ám khí. Khi y phát hiện ra thì một ngọn cương tiêu, ba mũi «Lê hoa thấu cốt đinh» đã cắm sâu vào lưng rồi. Y liền vận lực dụng thân pháp «Diêu Tử Phiên Thân» quay ngược người lại, trước ngực liền trúng thêm một mũi «Kim tiền tiêu» và một ngọn «Ngũ hổ đoạn hồn đinh».
Đao của Liễu Nhạn Bình lập tức vung lên như múa, bốn ngọn ám khí còn lại đều bị y đánh rơi xuống đất. Nhưng đáng tiếc lúc này lực đã cạn, người đã trọng thương. «Phập!» lại có thêm một ngọn liễu diệp phi đao nữa cắm vào vùng tiểu phúc của y. Liễu Nhạn Bình rơi bịch xuống đất như một con chim

bị bắn rụng, trước khi chết còn cố hỏi một câu:
– Thắng Nhất Bưu có phải chết thật rồi không?
Thiết Thủ gật đầu khẳng định:
– Chết rồi!
Nghe xong câu nói này, Liễu Nhạn Bình liền mỉm cười tuyệt khí.
Thiết Thủ đột nhiên nghĩ ra một chuyện liền hỏi:
– Sở Tương Ngọc đâu?
Chu Lãnh Long cười khổ nói:
– Hắn trúng phải hai cỗ ám khí, thừa lúc hỗn loạn nhảy ra phía sau ụ tuyết giết chết bốn người rồi đột nhiên biến mất. Chúng tôi đã tìm hoài nhưng không thấy!
Sau khi Thiết Thủ đến đây, phát hiện Sở Tương Ngọc không có mặt tại trường, cho rằng hắn đã sớm đào thoát nên mới giải quyết vụ án của Liễu Nhạn Bình trước. Nay nghe Chu Lãnh Long mới phát giác sự tình kỳ thực còn nguy cấp hơn nhiều, thần mục liền quét một vòng quan sát bốn thi thể bị Sở Tương Ngọc hạ sát. Đột nhiên chàng biến sắc nói:
– Không xong, hắn ta là một trong số bọn họ ... nhanh ...
Đột nhiên có người chậm rãi lên tiếng:
– Không sai, ta đang ở đây!
Mọi người nghe tiếng lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Sở Tương Ngọc đang đứng giữa đám quân sĩ đang đưa tay chậm rãi cởi bỏ quân trang trên mình. Y cười cười nói:
– Hảo nhãn lực! Sau khi ta xông vào đám quân sĩ tổng cộng đã giết bốn người, giết người thứ nhất cởi bỏ áo, giết tên thứ hai cởi bỏ quần, giết tên thứ ba cởi bỏ giầy, giết tên thứ tư đoạt mũ, sau đó ẩn nấp trong đám quân sĩ, lập tức biến thành một tiểu quan binh. Nếu như ta lập tức ly khai, chắc chắn sẽ bị các ngươi phát hiện, nhưng nếu ẩn nấp trong đám quân sĩ hỗn loạn thì rất khó bị phát hiện. Điểm này không làm khó nổi ta ... huống hồ ...
Chúng nhân nhìn lại thi thể của bốn binh sĩ, quả nhiên y phục không đủ.
Chu Lãnh Long thầm mắng bản thân hồ đồ, Sở Tương Ngọc không ẩn nấp trong đám quân sĩ thì còn ẩn nấp ở đâu được nữa? Vậy mà y cũng không thể nghĩ ra điểm này, trong lòng không khỏi thầm tiếc rẻ.
Thiết Thủ cười cười nói:
– Huống hồ thuốc mê mà ngươi trúng đã phát tác, muốn chạy cũng không chạy nổi. Hóa trang thành quân sĩ, giả vờ tìm kiếm là biện pháp duy nhất để trục thuốc mê ra khỏi cơ thể đúng không?
Sở Tương Ngọc cười nói:
– Ngươi đoán chẳng sai! Hơn nữa, thuốc mê đã bị ta bức ra hết rồi!
Lúc này Sở Tương Ngọc đã cởi bỏ hết quân trang, để lộ ra bộ kình trang màu đỏ như máu. Trên mặt lão vẫn để lộ nét mặt tươi cười, dám chắc tài trí

võ công của người này đã đạt đến cảnh giới anh hoa nội liễm rồi.
Trên bộ huyết y kình trang có hai chỗ đỏ hơn bình thường. Một chỗ là vai tả. Một chỗ là chân hữu.
Thiết Thủ lạnh lùng nói:
– Dược lực có thể bức ra được, nhưng vết thương không thể khỏi nhanh như vậy được!
Sở Tương Ngọc coi như xung quanh chẳng có người, cười nhạt nhẽo đáp:
– Chỉ cần thân này không bị thuốc mê làm cho tê đi, một tay một chân này cũng có thể làm cho các vị thua một cách tâm phục khẩu phục.
Nói đoạn y khẽ duỗi duỗi cánh tay và chiếc chân bị thương ra.
Chúng nhân không khỏi xôn xao tức giận, ý của Sở Tương Ngọc dường như việc đánh bại họ là chuyện hết sức dễ dàng vậy. Chu Lãnh Long hét lớn:
– Sở Tương Ngọc, ta phải bắt ngươi về quy án!
Sở Tương Ngọc đưa mắt quan sát Chu Lãnh Long một lượt:
– Ngươi là người được giang hồ xưng tụng là «Tam Thủ Thần Viên» Chu Lãnh Long có đúng không? Thời Chấn Đông là một trang hảo hán. Sau khi hắn chết, ngươi có thể bắt ta về ngục nhất định sẽ được thăng quan làm Tướng quân đấy.
Nói đoạn cười lên khanh khách nói:
– Đáng tiếc ngươi không dẫn ta về được đâu, thôi đành để ta dẫn ngươi về vậy!
Chu Lãnh Long cười lạnh nói:
– Để xem ngươi dẫn ta về hay ta dẫn ngươi về!
Sở Tương Ngọc nói:
– Sau khi ta động thủ thì ngươi chết chắc, ta cũng chẳng muốn mang một thi thể về làm gì.
Chu Lãnh Long nghe xong tức giận khôn tả, hai mắt gườm gườm nhìn Sở Tương Ngọc tóe lửa. Sở Tương Ngọc không thèm để ý đến y tiếp tục nói:
– Ta thấy ngươi và Thời Chấn Đông vừa nãy phát xuất ám khí đả thương ta, lực đạo cũng không yếu. Ta đang cần một Phiêu kỵ Tướng quân dưới trướng, nên mới hỏi ngươi như vậy. Khi các ngươi giết Thẩm Vân Sơn ta không xuất thủ, một là vì chưa trục được hết thuốc mê trong người ra, hai là ta còn muốn dùng các ngươi. Thẩm Vân Sơn là tử địch của các ngươi, một ngày hắn chưa chết thì các ngươi không thể dung tha cho hắn được, hắn cũng không thể dung tha cho các người, bởi vậy ta mới đợi cho hắn chết trước đã.
Chúng nhân thấy hắn đối với đại công thần của mình lang tâm lạt thủ như vậy, nhất thời cũng không khỏi lạnh người.
Ngũ Cương Trung cười lớn nói:
– Mắt của Thẩm Vân Sơn là mắt chó nên mới bán mạng cho ngươi!

Sở Tương Ngọc cười cười nói:
– Ngươi nói ta lang độc có phải không? Người làm chuyện lớn cho thiên hạ đâu thể để ý những chuyện nhỏ nhặt ấy được? Tào Mạnh Đức, Hán Cao Tổ những vị anh hùng hào kiệt kinh quốc lập thế đó, ai mà chẳng vậy?
Chúng nhân nghe xong đều không khỏi động dung.
Thiết Thủ lạnh lùng nói:
– Ngươi yêu ngôn hoặc chúng không sợ nhân thần công phẫn, vương pháp bất dung hay sao?
Sở Tương Ngọc cười lớn nói:
– Cái gì mà nhân thần công phẫn? Thử hỏi thiên hạ anh hùng có ai vừa sinh ra đã làm Hoàng Đế ngay đâu? Chỉ cần ta đoạt được thiên hạ rồi thì ta sẽ trở thành thần minh được muôn vạn người kính phục. Lời của ta lúc đó sẽ là Thánh chỉ, là Vương pháp!
Sở Tương Ngọc chuyển động mục quang nhìn bọn Thiết Thủ rồi nói tiếp:
– Ta vốn là biểu đệ của lão Hoàng Đế, bởi ta từ nhỏ đã muốn làm nên đại nghiệp kinh thiên động địa nên rất chăm chỉ luyện võ, khổ học binh pháp. Nhưng tên cẩu Hoàng Đế đó lại sợ ta đoạt mất vương vị của y nên đã sai đại nội thị vệ trong một đêm giết sạch vợ con và người nhà của ta!
Sở Tương Ngọc nghiến răng, hai mắt lộ hung quang, sát khí bừng bừng, khiến ai nấy đều toát mồ hôi lạnh.
– Bởi thế nên ta phải lật đổ hắn! Hơn nữa còn phải đích thân giết chết hắn. Hoàng Đế cái gì? Ta mới là Hoàng Đế! Thiên Tử cái gì? Ta mới chính là Thiên Tử? Ta phải khiến hắn chết không chỗ dung thân! Ha ha ... Ngũ hồ tứ hải, đâu đâu cũng là thuộc hạ của ta, các ngươi khôn hồn thì mau đầu hàng, bằng không thì đêm nay đừng hòng mong sống mà trở về nữa!
Sở Tương Ngọc thống mạ Thiên Tử như vậy, bọn Thiết Thủ nghe xong đều ngây người, nhất thời không biết phản đối lão thế nào.
Song mục Sở Tương Ngọc như hai mũi đao nhìn chằm chằm vào mặt Thiết Thủ nói:
– Ngươi chính là một trong «Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ»?
Thiết Thủ gật đầu:
– Ta là Thiết Thủ!
Sở Tương Ngọc nói:
– Vừa rồi ngươi chỉ liếc mắt đã phát hiện ra ta giả trang thành quân sĩ, trí lực rất cao, khẳng định công phu trên tay cũng không kém. Nếu như ngươi đầu nhập làm thuộc hạ của ta, sau này nhất định sẽ là trọng thần của triều đình mới, chức vụ tuyệt không thể dưới Uy Thiếu Thương.
Thiết Thủ cười lạnh:
– Ta chỉ muốn nói với ngươi một câu thôi!
Sở Tương Ngọc nói:

– Ngươi nói đi!
Thiết Thủ gằn giọng nói:
– Người của Gia Cát tiên sinh không có ai là loạn thần tặc tử cả. Thật may ta lại chính là một trong bốn trợ thủ đắc lực nhất của Gia Cát tiên sinh.
Nhắc đến Gia Cát tiên sinh, nét mặt của Sở Tương Ngọc đột nhiên đổi sắc. Bởi Sở Tương Ngọc cả đời đã đấu qua vô số trận nhưng duy nhất chỉ có một lần bại trong tay của Gia Cát tiên sinh. Ba lần lão hành thích Hoàng Đế, lần đầu tiên bị mấy ngàn tinh binh vây bắt nhưng vẫn thoát đi được. Lần thứ hai phải lực chiến hơn hai chục cao thủ đại nội, không thắng nhưng cũng không bại. Nhưng lần thứ ba, y đã lần đầu tiên nếm mùi thất bại trong tay một người, chỉ một người.
Người đó là Gia Cát tiên sinh. Lần đó y hành thích Hoàng Đế, bất ngờ gặp phải Gia Cát tiên sinh, một trăm chiêu sau thì đã thảm bại trong tay ông ta, bị bắt nhốt vào «Thiết Huyết Đại Lao». Bại trong một trăm chiêu đối với Sở Tương Ngọc mà nói là một nỗi nhục lớn nhất trong đời. Bởi vậy bất kỳ ai nhắc đến tên Gia Cát tiên sinh, Sở Tương Ngọc đều quyết không tha.
Thiết Thủ cũng biến sắc, bởi sau khi chàng nhắc đến Gia Cát tiên sinh thì liền nhớ đến chuyện ở hoàng thành khi đó. Gia Cát tiên sinh phải dùng hơn trăm chiêu mới đánh bại được Sở Tương Ngọc. Mà võ công của Gia Cát tiên sinh so với chàng thì cao hơn trăm lần. Sở Tương Ngọc bại trong trăm chiêu, một phần lớn cũng là do hoàn cảnh khi đó. Lúc đó, lão bị ngự lâm quân bao vây bốn phương tám hướng, phân tán sự chú ý nên mới bại nhanh như vậy.
Gia Cát tiên sinh cũng từng nói với Thiết Thủ một câu:
«Nếu không phải ở hoàn cảnh đó, ít nhất hắn cũng có thể tiếp ta năm trăm chiêu. Người này đúng là đại địch lớn nhất trong đời của ta!» Võ công của Sở Tương Ngọc cao thâm thế nào, không cần nói cũng có thể biết được.
Thiết Thủ thực sự không dám chắc chắn hợp lực của mấy người có thể đánh ngã được Sở Tương Ngọc hay không?
Sở Tương Ngọc sắc mặt biến đổi một hồi, đột nhiên cười lớn nói:
– Ngươi là một thiên tài. Chuyện vừa nãy coi như ngươi vô tâm mắc lỗi. Nếu như ngươi chịu theo ta, chuyện đó sẽ không truy cứu nữa!
Thiết Thủ ngửa mặt cười lớn.
Tiết Trượng Nhị xen miệng vào nói:
– Sở Tương Ngọc, ngươi nên xem lại hôm nay có thoát được hay không đã!
Sở Tương Ngọc mỉm cười, đưa mắt nhìn một lượt:
hai mươi gã binh sĩ, hai mươi tên sai dịch, Tiết Trượng Nhị, Nguyên Hỗn Thiên, Bạch Hân Như, Chu Bạch Tự, Ngũ Cương Trung, Chu Lãnh Long, Điền Đại Thố, Soái Phong Kỳ, Thiết Thủ rồi đột nhiên nói:
– Các ngươi cho rằng mình có thể ngăn cản được ta sao?
Nguyên Hỗn Thiên nói:

– Nếu ngươi không thấy phiền thì cứ thử một phen xem sao!
Sở Tương Ngọc vuốt râu nói:
– Ta bình sinh có hai loại võ công nổi danh nhất ...
Nói đến đây thì dừng lại không nói tiếp nữa.
Chu Bạch Tự liền tiếp:
– «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng»!
Bạch Hân Như cũng nói:
– «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng»!
Sở Tương Ngọc đưa mắt nhìn hai người, cười lạnh nói:
– Hảo nhãn lực! Tả thủ ta luyện «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng» chí âm chí hàn, hữu thủ luyện «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng» chí cương chí nhiệt. Các người nghe rồi thì lát nữa đối phó ta cẩn thận một chút. Bây giờ ta muốn giết một người, các ngươi ngăn cản thử xem.
Sở Tương Ngọc tùy tiện chỉ tay vào một gã sai dịch. Sắc mặt gã sai dịch lập tức lúc xanh lúc trắng, vô cùng sợ hãi, nhất thời không biết làm sao mới được.
Bọn Thiết Thủ đều hiểu ý của Sở Tương Ngọc là muốn giết người này để lập uy, liền lập tức tung người lao đến vây lấy gã sai dịch vào giữa.
Sở Tương Ngọc nói đến chữ «ngăn» thì đã xuất thủ.
Sở Tương Ngọc vừa xuất thủ, toàn trường cả thảy bốn mươi tám người, bao gồm cả gã sai dịch đều chẳng ai thấy Sở Tương Ngọc xuất thủ thế nào? Một đạo cầu vồng đỏ vượt qua không gian. Ai nấy đều giật mình đánh thót một cái, vội vàng xuất thủ ngăn cản.
Lúc ở trên không thì Sở Tương Ngọc mới nói ra chữ «trở», khi chữ «đi» thoát ra khỏi miệng thì cũng là lúc chưởng của Sở Tương Ngọc đặt lên ngực của tên sai dịch đó.
Một tiếng «bụp» nhẹ nhàng vang lên, gã sai dịch giãy giụa một hồi, toàn thân tựa như bị liệt hỏa thiêu cháy, lập tức tuyệt khí.
Gã sai dịch ngã xuống, chúng nhân lập tức tản ra tạo thành một vòng tròn vây Sở Tương Ngọc vào giữa.
Sở Tương Ngọc đưa mắt nhìn thi thể dưới chân mình nói:
– Đây là «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng», còn có «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng» nữa, lần này người chết sẽ là ... hắn!
Ngón tay Sở Tương Ngọc chỉ ra, tên binh sĩ bị chỉ trúng sợ đến mặt mày xanh mét, đứng như trời chồng.
Thiết Thủ hét lớn:
– Toàn lực bảo hộ y!
Chu Bạch Tự, Ngũ Cương Trung, Chu Lãnh Long ba người lập tức tung mình đến trước mặt tên binh sĩ nọ, tạo thành một hình bán nguyệt đứng chắn trước mặt Sở Tương Ngọc. Tiết Trượng Nhị và Nguyên Hỗn Thiên đứng ở

hai cánh, chỉ cần Sở Tương Ngọc vọt qua, lập tức xuất thủ ngăn cản. Bạch Hân Như, Điền Đại Thố, Soái Phong Kỳ liền lao đến chỗ tên binh sĩ nọ, chuẩn bị toàn lực ngăn cản Sở Tương Ngọc tiếp tục giết người.
Thiên hạ không ai có thể một kích giết chết người được chín đại cao thủ này bảo vệ. Sở Tương Ngọc có thể!
Lão không hề bay người lên, cũng không hề xông tới. Chỉ là song chưởng đột nhiên đánh mạnh xuống đất. Gã binh sĩ đứng cách đó mười thước đột nhiên toàn thân cứng đờ, động đậy không nổi, rồi ngã lăn xuống đất biến thành một tử thi lạnh giá, thất khiếu chảy máu, máu huyết tiếp xúc với không khí lập tức đông cứng lại thành băng «Băng Hồn Hàn Băng Chưởng»!
Sở Tương Ngọc đã truyền chưởng lực xuống đất đến chỗ tên binh sĩ đang đứng, công lực băng hàn từ dưới chân gã truyền lên làm đông cứng huyết mạch.
Công phu «Mượn vật truyền lực» này tiểu thành có thể dụng tre trúc làm vũ khí, trung thành có thể dùng dải lụa đả thương người, mức đại thành có thể phi hoa trích diệp đả thương địch thủ ... nhưng loại công phu «Mượn vật truyền lực» chuẩn xác, xảo diệu, trực tiếp, khoái tốc như của Sở Tương Ngọc, trong võ lâm e rằng không một ai có thể làm được.
Thiết Thủ, Ngũ Cương Trung, Chu Bạch Tự, Chu Lãnh Long đều biến sắc mặt.
Sở Tương Ngọc mỉm cười nói:
– Có đúng không? Sau này ta sẽ là nhất quốc chi quân. Ta sẽ không lừa các ngươi đâu.
Bọn Thiết Thủ không còn lời gì để nói. Tên sai dịch đầu tiên chết có thể nói là do Sở Tương Ngọc bất đồ xuất kích, nhưng lần này bọn họ đã toàn lực xuất thủ cũng không ngăn cản được Sở Tương Ngọc xuất thủ giết chết tên binh sĩ. Quả thật chữ «phục» này không nói ra không được!
Chu Lãnh Long vẫy nhẹ tay hai cái. Mười chín tên binh sĩ liền lùi lại mười mấy bước.
Soái Phong Kỳ cũng xua xua tay, mười chín gã sai dịch cũng lùi lại phía sau hơn chục bước.
Bất kỳ ai cũng nhìn ra được những quân sĩ này nếu muốn đấu với Sở Tương Ngọc chẳng khác gì thiêu thân lao vào lửa? Những kẻ này lùi lại cũng có nghĩa là chín đại cao thủ này muốn liều mạng với Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc không khó gì nhận ra điểm này:
– Các ngươi quyết đòi đánh với ta, nhưng ta vẫn cảm thấy giết các ngươi thật đáng tiếc.
Thiết Thủ đột nhiên lớn giọng nói:
– Thủ hạ bại tướng của Gia Cát tiên sinh cũng lớn lối như vậy sao?
Sở Tương Ngọc biến sắc mặt, đột nhiên lão xông lên phía trước, tựa như một

cơn cuồng phong màu đỏ chói.
Cùng lúc Thiết Thủ cũng xông lên!
Một cỗ sức mạnh khổng lồ tràn tới. Thiết Thủ không tránh không né mà xông lên nghênh tiếp. Bởi chàng biết rõ muốn tránh cũng khó tránh nổi, còn muốn lực đấu với Sở Tương Ngọc, cần phải có dũng khí của bọ ngựa đá xe! Không ai rõ câu nói «Đặt mình vào chỗ chết để tìm sự sống» hơn Thiết Thủ.
Thiết Thủ xông vào quầng huyết ảnh.
Ngũ Cương Trung, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như đều muốn xuất thủ, nhưng không một ai xuất thủ. Chuyện ỷ chúng hiếp cô, nếu không đến lúc bất đắc dĩ thì họ quyết không nguyện ý làm.
Lúc này Thiết Thủ đã chớp lên tám lần.
Huyết ảnh cũng chớp lên tám lần.
Ngũ Cương Trung, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như đều xem đến mồ hôi chảy ròng ròng, nếu đổi bằng bọn họ, tám lần giao thủ này đã sớm khiến họ trọng thương dưới tay «Tuyệt Diệt Vương» rồi.
Nhưng Thiết Thủ đã tung người vọt lên, đột phá được huyết ảnh.
Huyết ảnh cũng vọt lên không trung như một ngọn pháo thăng thiên bao trùm lấy Thiết Thủ.
Chu Bạch Tự biến sắc mặt. Lần đó chàng và Truy Mệnh lực chiến Vô Địch Công Tử, đối phương tuy võ công cái thế, chưởng lực vô song nhưng lại có nhược điểm lớn là hai chân, bởi vậy sau đó y mới bị chàng và Truy Mệnh hợp lực giết chết. Nhưng giờ đây, Sở Tương Ngọc này lại có khinh công cực cao. Ưu điểm của Vô Địch Công Tử lão đều có, nhược điểm của Vô Địch Công Tử cũng được lão bổ cứu cho hoàn thiện. E rằng võ công người này đã đến mức không thể tưởng tượng rồi!
Mắt thấy Thiết Thủ sắp bị Huyết ảnh nuốt trọn, đột nhiên thân hình chàng lại cấp tốc trầm xuống.
Đám huyết ảnh cũng trầm xuống theo, Thiết Thủ lại biến mất trong huyết ảnh, chưởng phong rít gió tạo nên những âm thanh như muôn ngàn oan hồn đang gào thét.
Chu Bạch Tự vội nói:
– Không thể giảng đạo nghĩa giang hồ ở đây được. Chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn. Thiết huynh nguy hiểm ...
Đột nhiên tiếng chưởng phong im bặt.
Chúng nhân vội nhìn sang, trong lòng hết sức kinh hãi.
Sở Tương Ngọc mỉm cười nhìn Thiết Thủ, tả thủ của lão đặt trên cổ chàng.
Thiết Thủ lạnh lùng nhìn Sở Tương Ngọc. Chàng không rên la, cũng không cầu xin, thậm chí cả chau mày một cái cũng không. Sở Tương Ngọc cười cười nói:
– Đương kim thế gian, thanh niên nhân có thể tiếp được hai mươi lăm chiêu

của ta vô cùng hiếm hoi.
Đột nhiên lão đổi giọng hỏi:
– Ngươi có phục không?
Thiết Thủ gật đầu:
– Phục!
Sở Tương Ngọc ngửa mặt cười đắc ý:
– Ngươi có đầu hàng không?
Thiết Thủ lắc đầu:
– Không!
Sở Tương Ngọc thoáng kinh ngạc hỏi:
– Ngươi còn muốn đánh nữa?
Thiết Thủ dứt khoát nói:
– Đánh!
Sở Tương Ngọc cười nói:
– Ngươi nên biết tính mạng của ngươi đang nằm trong tay ta ...
Chúng nhân thấy vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh, không ai dám xông lên cứu người, bởi họ đều biết việc Sở Tương Ngọc giết Thiết Thủ so với việc bẻ cổ một con chim thì còn dễ hơn nhiều.
Thiết Thủ cười lớn đáp:
– Nam tử hán, đại trượng phu chỉ cần còn một hơi thở là phải đánh đến cùng!
Sở Tương Ngọc thay đổi sắc mặt mấy lượt, đột nhiên thu tay lại nói:
– Ngươi biết vì sao ta ta ngươi không?
Thiết Thủ đưa tay xoa cổ nói:
– Không biết!
Sở Tương Ngọc nói:
– Ta bình sinh ái tài như mệnh, đặc biệt là những nhân tài không sợ chết như là ngươi. Làm thuộc hạ của ta, ngươi nhất định sẽ giúp ta làm nên đại nghiệp.
Vừa nãy ngươi kích nộ cho ta xuất thủ thực ra là để giúp những kẻ còn lại nhìn rõ chiêu số võ công của ta. Một kẻ vừa cơ trí, vừa không sợ chết như ngươi ta đi đâu mà tìm được bây giờ?
Nói đến đây lão ngưng lại giây lát rồi nhìn bọn Chu Lãnh Long một lượt:
– Để ta giết sạch bọn chúng xem ngươi có đầu hàng không?
Thiết Thủ hét lớn:
– Muốn giết thì giết ta đây!
Lời chưa dứt, một quyền đã kích ra. Một quyền này kích ra liền biến thành hai quyền. Hai quyền biến thành bốn quyền. Khi đến gần người Sở Tương Ngọc đã biến thành tám quyền.
Nhưng đối thủ lại là Sở Tương Ngọc.

Đột nhiên Sở Tương Ngọc biến mất. Quyền của Thiết Thủ đánh vào khoảng không.
Chỉ thấy Sở Tương Ngọc nhấp nhô hai cái đã xông vào giữa đám sai dịch. Chưởng lực nhấc lên rồi lại hạ xuống, hai người đã thành đuốc sống, hai người biến thành trụ băng.
Ngũ Cương Trung hét lên một tiếng như sấm động mùa xuân, tung người lao đến trước mặt Sở Tương Ngọc, trường kiếm bạt xuất, liên miên bất tuyệt, một chiêu lại nối tiếp một chiêu.
Sở Tương Ngọc động dung nói:
– Kiếm pháp nhanh lắm!
Trong lúc nói ra bốn chữ, lão đã hoàn lại bốn mươi tám chưởng, còn thuận tay đập chết hai gã sai dịch chạy không kịp.
Trên không lại lao tới hai đạo cầu vồng trắng, vừa nhanh vừa chuẩn, tốc độ tuyệt không dưới so với khoái kiếm của Ngũ Cương Trung.
Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như.
Chỉ thấy huyết ảnh vọt lên không trung. Ba thân ảnh hai trắng một đen cũng cũng không ngừng chuyển động, bất thần lại tung ra một kiếm hiểm độc.
Nhưng so với huyết ảnh thì hai đạo bạch ảnh đó chỉ là hai con bướm trắng, còn đạo hắc ảnh kia chỉ bất quá là một con hỷ tước mà thôi, mà huyết ảnh thì chính là người bắt bướm, xạ điểu thủ.
Thiết Thủ thoáng ngẩn người rồi lập tức xông vào vòng chiến. Giờ đây Thiết y, Hắc bào, hai đạo bạch quang cùng nhau lực đấu với huyết ảnh. Nhưng chỉ trong chớp mắt hồng ảnh lại bao trùm tính mạng của bốn bóng ảnh còn lại vô cùng nguy cấp.
Chu Lãnh Long đột hiên hét lớn:
– Tránh ra!
Hai đạo bạch ảnh, thiết y, hắc bào trong nháy mắt liền tung người lùi lại.
Cùng lúc, hàng chục mũi đoản tiễn bắn đến như mưa rào.
Nguyên lai Chu Lãnh Long đã sắp xếp lại đội ngũ binh sĩ, giương nỏ chờ sẵn, chỉ cần bọn Thiết Thủ tránh ra lập tức tập trung lực lượng dụng tên thuốc mê bắn ngã Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc cười lớn:
– Ám toán một lần thành công, định làm lần nữa hả?
Nói đoạn tung người lao tới, hai tay liên tiếp gạt tên, cả người lao thẳng vào màn mưa tên. Chỉ trong thời gian điện quang hỏa thạch, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt, đã có sáu binh sĩ bị bắn tung người lên.
Tiết Trượng Nhị phóng người đến tung ra một quyền «Thôi song vọng nguyệt» đánh vào sau lưng Sở Tương Ngọc.
Một quyền này của gã ít nhất cũng phải có đến năm sáu trăm cân sức mạnh, vậy mà Sở Tương Ngọc chỉ khẽ nghiêng người ra phía trước đã hóa giải toàn

bộ lực lượng ấy, đồng thời còn thuận tay giết thêm hai gã binh sĩ nữa.
«Địa Đường Đao» Nguyên Hỗn Thiên hóa thành một quả cầu đao quang, lăn tới tấn công hạ bàn Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc bay lên như một cánh chim đại bàng rồi đột nhiên trầm xuống, một cước đá mạnh vào đầu Nguyên Hỗn Thiên, một cước đá vào ngực y.
Nguyên Hỗn Thiên lập tức thảm tử.
Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như chia thành hai đường tả hữu xông tới.
Song chưởng Sở Tương Ngọc cùng lúc đánh ra, Chu – Bạch hai người liền bị đánh tung ra xa.
Ngũ Cương Trung tung người lên không, một kiếm «Độc phách hoa sơn» bổ xuống đầu Sở Tương Ngọc.
Song chưởng Sở Tương Ngọc liền kẹp mạnh vào trường kiếm của lão.
Thanh kiếm lập tức vỡ vụn.
Đây chỉ là chuyện xảy ra trong thời gian điện quang hỏa thạch, Ngũ Cương Trung với Tiết Trượng Nhị, Nguyên Hỗn Thiên giao tình cực kỳ sâu đậm, nay thấy Nguyên Hỗn Thiên thảm tử, lão liền nộ phát công tâm, buông kiếm lao lên. «Bình bình», song chưởng đã kích thẳng vào ngực Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc cũng không ngờ Ngũ Cương Trung ngoại trừ kiếm pháp cực nhanh ra, thân pháp cũng nhanh đến vậy nên không kịp né tránh, dính trọn hai chưởng vào trước ngực. Sắc mặt Sở Tương Ngọc khẽ biến động, huyết khí nhộn nhạo nhưng không hề bị thương tích gì.
Ngũ Cương Trung thấy một kích đắc thủ, trong lòng đại hỉ. Nhưng thấy Sở Tương Ngọc vẫn không việc gì thì không khỏi thầm kinh hãi.
Nên biết Ngũ Cương Trung ngoại hiệu «Tam Tuyệt Nhất Thanh Lôi», kiếm pháp là nhất tuyệt vậy mà bị người dụng tay kẹp vỡ vụn cả trường kiếm, nội công là nhị tuyệt, nhưng song chưởng đánh vào Sở Tương Ngọc tựa như hạt cát ném vào biển khơi, dường như không có chuyện gì xảy ra vậy. Trong lòng lão không khỏi có cảm giác thất bại, nhất thời nảy ra ý đồ liều mạng.
Nhưng Ngũ Cương Trung không biết rằng Sở Tương Ngọc tham luyện «Băng Hồn Hàn Quang», «Liệt Hỏa Xích Diễm» hai loại kỳ công, nội lực đã đạt tới hóa cảnh. Thiên hạ e rằng không ai có thể một chưởng đả thương lão được cả, ngay cả Gia Cát tiên sinh cũng phải dùng tám chưởng liên hoàn cùng đánh vào một chỗ mới đả thương được lão. Hai chưởng của Ngũ Cương Trung có thể khiến cho Sở Tương Ngọc khí huyết nhộn nhạo, có thể xem là cao thủ nội công thuộc hàng hiếm có rồi.
Sở Tương Ngọc bị Ngũ Cương Trung đánh trúng, sát cơ liền nổi lên.
Ngũ Cương Trung song chưởng vô hiệu, liền vung tay chộp lấy cổ áo Sở Tương Ngọc. Lão chỉ muốn giữ chặt Sở Tương Ngọc trong giây lát, lúc này quyền của Thiết Thủ đã kích đến sau lưng Sở Tương Ngọc.

Sở Tương Ngọc bất ngờ xuất cước. Một cước này của lão thập phần quái dị, Thiết Thủ đột nhiên bị đá bay lên không trung.
Ngũ Cương Trung nắm cổ áo Sở Tương Ngọc, định vật hắn xuống đất nhưng Sở Tương Ngọc vẫn tơ hào bất động.
Song chưởng Sở Tương Ngọc cùng lúc đẩy ra.
Ngũ Cương Trung nguy cấp sinh trí, liền lao người đến ôm chặt lấy Sở Tương Ngọc. Song chưởng của Sở Tương Ngọc bị cản lại, không thể kích ra được nữa.
Nhưng song chưởng của «Tuyệt Diệt Vương» đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa rồi, trong nháy mắt đã vươn ra đập mạnh vào sau lưng Ngũ Cương Trung.
Cùng lúc đó, Bạch Hân Như và Chu Bạch Tự vung kiếm lao tới. Sở Tương Ngọc liền quay người, biến Ngũ Cương Trung thành chiếc khiên che chắn cho bản thân. Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như cả kinh, vội vàng thu kiếm lại, tránh khỏi đả thương Ngũ Cương Trung.
Lúc này song chưởng của «Tuyệt Diệt Vương» đã đập xuống lưng Ngũ Cương Trung.
Ngũ Cương Trung đoạn kiếm, xuất chưởng, chộp áo, ôm người Sở Tương Ngọc bất quá chỉ diễn ra trong một sát na thời gian. Thiết Thủ, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như muốn cứu lão cũng không kịp, Sở Tương Ngọc đã kích trúng Ngũ Cương Trung.
Không ai trúng phải «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng» và «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng» mà không chết cả. Ngũ Cương Trung cũng vậy.
Soái Phong Kỳ một kiếm đâm thẳng vào cổ họng Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc vốn có thể ném bay thi thể Ngũ Cương Trung, sau đó một chưởng đánh chết Soái Phong Kỳ. Nhưng đột nhiên, lão cảm thấy trong ngực có hai luồng lực đạo, một lạnh như băng, một nóng như lửa. Bất giác kinh hãi khôn tả.
Nguyên lai Ngũ Cương Trung tự biết mình không thể sống sót, nên đã không vận công đề kháng, chỉ ngưng tụ hết nội lực toàn thân vào sau lưng, sau khi trúng chưởng lập tức tận dụng thời khắc mình chưa tuyệt khí bức dồn toàn bộ lực lượng ấy sang người Sở Tương Ngọc. Ngũ Cương Trung muốn ôm Sở Tương Ngọc cùng chết chung một lượt. Nhưng thời khắc của lão quá ngắn ngủi nên đại bộ phận chưởng lực của Sở Tương Ngọc vẫn còn ở trong người lão, một nửa thân người Ngũ Cương Trung liền lạnh như băng giá, một nửa còn lại thì cháy đen như than. Ngũ Cương Trung tuy chết, nhưng một phần nhỏ chưởng lực đã truyền sang người Sở Tương Ngọc. «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc vốn không nên lại gần địch thủ như vậy.
Nếu như không phải lão quá khinh địch, Ngũ Cương Trung có thể tiếp cận

lão được không? Nội công của Sở Tương Ngọc có thể chống đỡ được mọi loại chưởng lực. Nhưng đó lại là chưởng lực «Băng Hồn Hàn Quang» và «Liệt Hỏa Xích Diễm» của chính lão.
Sở Tương Ngọc dù nội công thâm hậu nhưng trúng phải hai kích này sắc mặt cũng phải biến đổi. Một cỗ nội lực cực âm cực hàn, một cỗ khác chí cương chí dương đang chạy khắp nơi trong cơ thể lão. Nếu như bây giờ không phải chiến đấu, lão chỉ cần một tuần trà công phu là có thể hóa giải chúng. Nhưng bây giờ không những lão đang chiến đấu, mà còn là một trận chiến vô cùng kích liệt.
Sở Tương Ngọc thoáng ngẩn người, kiếm của Soái Phong Kỳ đã đâm tới. Sở Tương Ngọc liền lắc người né tránh. Nhưng trường kiếm đã đâm trúng vào vai trái của lão. Sở Tương Ngọc hét lớn, khi trường kiếm còn chưa đâm hẳn vào da thịt đã phản thủ chộp vào đỉnh đầu Soái Phong Kỳ.
Lúc này hai gã binh sĩ Bốc Lỗ Trực và Sầm Kỳ Tàng đã một đao, một trượng song song lao tới.
Sở Tương Ngọc hất mạnh hữu thủ, thi thể của Ngũ Cương Trung liền bay về phía người Bốc Lỗ Trực.
Bốc Lỗ Trực tránh né không kịp, bị đụng trúng lập tức vỡ đầu chết tốt.
Nhưng Sầm Kỳ Tàng đã lao tới, một trượng đâm ra.
Sở Tương Ngọc tuy đã thọ thương, nhưng lão là kẻ đã thân chinh bách chiến nên lập tức trấn định tinh thần, vận dụng «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng» và «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng» ứng địch. Nhưng đột nhiên toàn thân lão chấn động, huyết khí xung trào, đầu váng mắt hoa.
Nguyên lai lão bị hai cỗ nội lực «Băng Hồn Hàn Quang» và «Liệt Hỏa Xích Diễm» xâm nhập nội thể, nhất thời chưa thể bức ra, nên vừa vận nội lực đã khiến hai luồng chân khí đó bị kích phát. Luồng chân khí «Băng Hồn Hàn Quang» xâm nhập vào nội lực «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng», còn luồng chân khí «Liệt Hỏa Xích Diễm» lại chạy vào nội lực của «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng», nhất thời thập phần đau đớn, hai loại chưởng lực không thể vận dụng được mà còn đau đớn đến tận tâm can phế phủ.
Nên biết rằng hai loại chưởng lực này một chí cương, một chí nhu, ngay cả Sở Tương Ngọc cũng chỉ dám mỗi tay chuyên luyện một loại, không dám hỗn hợp lại với nhau. Vậy mà giờ đây chân khí trong nội thể lão hỗn loạn, nỗi đau khổ này không cần nói cũng có thể tưởng tượng được. Nếu không phải là Sở Tương Ngọc nội công thâm hậu, định lực cực cao thì sớm đã tẩu hỏa nhập ma từ lâu rồi.
Nhưng một kích của Sầm Kỳ Tàng thì lão không tránh kịp. Cây trượng đã xuyên vào tiểu phúc của «Tuyệt Diệt Vương», đâm được ba phân thì không đâm được tiếp xuống nữa.
Sở Tương Ngọc tuy bị chân khí loạn động làm nội thể đau đớn nhưng thân

thể lão mình đồng da sắt, Sầm Kỳ Tàng công lực non kém không bằng Soái Phong Kỳ nên không thể đâm sâu hơn được nữa.
Sở Tương Ngọc liền xông tới bẻ gãy cây trượng dài, hữu thủ vươn ra như chớp bóp nát cổ họng Sầm Kỳ Tàng.
Lúc này, Thiết Thủ, Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như lại bổ người lao tới. Sở Tương Ngọc đã thọ thương, cơ hội quý giá thế này không ai chịu bỏ lỡ. Nếu để cơ hội này qua đi, chỉ sợ bọn họ không một ai có thể sống sót trở về Thương Châu.
Ngay cả mười ba gã sai dịch, mười một tên quân sĩ còn lại cũng liều mạng lao lên. Bọn họ mắt thấy Sở Tương Ngọc trong nháy mắt đã giết chết hai chục mạng người, trong lòng không khỏi sợ hãi, nhưng ai cũng hiểu rõ rằng không giết được «Tuyệt Diệt Vương» thì bọn họ muốn chạy cũng không chạy nổi bàn tay của lão.
Lúc này tình cảnh của «Tuyệt Diệt Vương» có thể nói là «Hổ lạc bình nguyên bị chó nhờn». Nhưng dù hổ lạc bình nguyên vẫn là hổ, là vạn thú chi vương, không phải ai cũng có thể khinh lờn được.
Bảy kiếm của Chu Bạch Tự, năm kiếm của Bạch Hân Như, Sở Tương Ngọc đều tránh được hết.
Thiết Thủ vô tình, thiết quyền của chàng càng vô tình hơn.
Sở Tương Ngọc vung tay chộp vào hai cổ tay chàng.
Sở Tương Ngọc tuy không thể vận dụng hai loại võ công lợi hại nhất của mình là «Băng Hồn Hàn Quang» và «Liệt Hỏa Xích Diễm», nhưng nội lực cơ sở của lão vẫn sung mãn, xuất thủ cực chuẩn, lực đạo cũng hết sức đầy đủ, e rằng thiên hạ không có một đôi tay nào thoát khỏi được cú chộp của lão. Chỉ cần Thiết Thủ bị chộp trúng, lão có thể một cước đá chết chàng ngay tại trận. Chỉ cần Thiết Thủ chết, lão có thể đổi một hơi chân khí. Chỉ cần có thể đổi một hơi chân khí, dựa vào nội công của lão có thể chuyển bại thành thắng. Lão yêu cầu không lớn, chỉ cần khiến các thế công tựa bài sơn đảo hải này chậm lại một chút là lão có thể ứng phó được rồi.
Thiên hạ không có một đôi tay nào có thể thoát khỏi cú chộp của Sở Tương Ngọc. Ngoại trừ một đôi tay. Thiết Thủ. Sắt cứng rắn vô cùng. Tay của Thiết Thủ còn cứng và trơn hơn sắt.
Sở Tương Ngọc vừa chộp được tay chàng. Song quyền đã thoát khỏi tay lão kích thẳng vào ngực.
Nếu như Sở Tương Ngọc còn có một cánh tay nữa thì có thể ngăn cản được, sau đó mượn thế né tránh. Đáng tiếc cánh tay còn lại của Sở Tương Ngọc bị Soái Phong Kỳ đâm một kiếm đến tận xương. Hữu thủ lão định biến chiêu thì đột nhiên tê rần. Vừa nãy dược lực thuốc mê vẫn chưa hoàn toàn đẩy ra, hơn nữa mất máu quá nhiều nên chậm lại một chút.
Quyền của Thiết Thủ đã tới, tả quyền kích trúng vai hữu của Sở Tương

Ngọc.
Sở Tương Ngọc lập tức nghe thấy tiếng xương cốt của mình vỡ vụn. Sở Tương Ngọc cũng lập tức tung chân đá ra một cước.
Ngoại trừ «Liệt Hỏa Xích Diễm Chưởng» và «Băng Hồn Hàn Quang Chưởng» ra, Sở Tương Ngọc còn luyện được năm loại cước pháp tuyệt thế, một trong số đó là «Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thoái»!
«Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thoái» đương nhiên là tuyệt kỹ của «Ngũ Hổ Môn», nhưng «Ngũ Hổ Môn» nổi danh bởi «Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao». «Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thoái» không hề nổi tiếng, chính bởi vì nó không nổi tiếng, nên càng có nhiều người chết bởi «Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thoái».
Mỗi khi đối địch với người của «Ngũ Hổ Môn», người ta chỉ lưu ý đến «Ngũ Hổ Đoạn Hồn Đao» danh chấn võ lâm của họ, nào ngờ trong màn đao quang lại có một cước đá ra, không trọng thương cũng chết đến nửa phần, thêm vào một đao, lúc ấy mới thật sự đoạn hồn. Kỳ thực loại võ công này không có danh tiếng, không phải vì nó kém, mà là vì nó độc, cũng là vì nó khó luyện. «Ngũ Hổ Đoạn Hồn Thoái» của Sở Tương Ngọc đã luyện đến mức ngay cả Môn chủ «Ngũ Hổ Môn» cũng không bằng.
Chân của Sở Tương Ngọc đích thực có thể xuất sau mà đến trước, nhưng lão đã dụng sai chân. Lão đã dùng chân phải, không phải chân trái. Chân phải lão cũng như tay trái vậy, đều bị mất máu quá nhiều, đồng thời dược lực của thuốc mê chưa bị tiêu trừ hoàn toàn. Bởi vậy vô hình trung một cước này xuất ra tốc độ chậm đến một nửa.
Trong tình hình này Sở Tương Ngọc chậm lại dù chỉ một tích tắc, đồng nghĩa với một vết thương trí mạng.
Tả chưởng của Thiết Thủ đã kích trúng trước ngực Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc cho rằng lão có thể chịu đựng được một kích này, nhưng lực đạo thiết quyền của Thiết Thủ so với tưởng tượng của lão lớn hơn gấp bội.
Sở Tương Ngọc tức thời bay người lên, vừa bay vừa thổ ra một búng máu.
Một cước của lão cũng đá vào khoảng không.
Sở Tương Ngọc bay về phía sau. Thiết Thủ tung người đuổi theo. Kiếm của Chu Bạch Tự cũng xông tới. Thân hình Sở Tương Ngọc liền lao vào mũi kiếm của chàng. Lưỡi kiếm lạnh lùng đâm vào lưng Sở Tương Ngọc. Mũi kiếm lạnh lùng, xuyên vào lớp da Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc rốt cục vẫn là người thân kinh bách chiến, song cước của lão liền phân ra, tạo thành hình chữ nhất, xoay người đá ra, chính là thoái pháp của «Vô Cực Phái», «Nam Viên Bắc Chuyển»!
Khi cước của lão đá tới, mũi kiếm đã đâm vào lưng lão hai thốn năm phân.
Chu Bạch Tự cũng không ngờ «Tuyệt Diệt Vương» xuất cước nhanh đến vậy, trúng phải một đòn vào ngực, bay ngược về phía sau.
Thiết Thủ toàn lực lao đến cũng không tránh khỏi một cước bất ngờ này của

Sở Tương Ngọc. «Bình» một cước đã đá trúng ngực chàng, Thiết Thủ chỉ kịp đưa tay lên trước ngực bảo hộ tâm mạch. Lực đạo một cước đó liền truyền qua chưởng tâm, tông thẳng vào ngực chàng. Thiết Thủ lập tức bay người ngã về phía sau.
Hai người vừa bay vừa thổ huyết. Máu thổ ra còn nhiều hơn so với Sở Tương Ngọc. Cả hai ngã phịch xuống đất, không thể nào bò dậy nổi nữa.
Tiết Trượng Nhị xông lên phía trước. Ngũ Cương Trung và Nguyên Hỗn Thiên đều đã chết, nên gã chỉ cầu thí mạng.
Sở Tương Ngọc cười như điên như khùng, «hự» một tiếng, hai thanh kiếm một thanh đao cắm trên người lão liền bay ngược về phía Tiết Trượng Nhị.
Tiết Trượng Nhị chộp trúng được một thanh đao, một thanh kiếm, nhưng chuôi thanh kiếm còn lại đã phi trúng cổ họng gã. Tiết Trượng Nhị kêu lên thảm thiết, ngã gục xuống nền tuyết tuyệt khí mà chết.
Hiện giờ Sở Tương Ngọc đã bị thương khắp người:
hai tay một vỡ nát xương, một gãy đoạn, trước ngực trúng phải hai đao một quyền, bụng bị trúng phải một phi tiêu, sau lưng dính thêm một nhát kiếm, cộng với hai chỗ bị phi tiêu bắn trúng lúc đầu, thêm vào đó khi lão vận công phóng đao giết chết Tiết Trượng Nhị, máu tươi cũng từ đó bắn ra không ít.
Dù lão là người sắt cũng không thể nào tri trì nổi.
Sở Tương Ngọc không phải làm bằng sắt. Nhưng lão có thể tri trì nổi! Giờ đây, trong tình hình này, lão chỉ làm một chuyện. Phản công!
Kỳ thực, lão cũng chỉ có một con đường đó. Không một ai biết rõ điều này hơn Sở Tương Ngọc, không phản công đồng nghĩa với chờ chết.
Chu Lãnh Long hét lớn:
– Đánh!
Mấy chục mũi đoản tiễn liền bắn vào Sở Tương Ngọc.
Sở Tương Ngọc vừa tránh né, vừa xông tới. Lão không hề xuất thủ. Bọn binh sĩ và sai dịch đều ngẩn người, bọn họ chưa từng thấy một ai đáng sợ như vậy.
Sở Tương Ngọc đã trúng phải ba mũi tên, nhưng lão cũng đã xông vào giữa đám lính, đụng đông đụng tây. Bất kỳ ai bị lão đụng trúng đều cháy đen mà chết, hoặc biến thành một cỗ tử thi băng lạnh. Không ai có tránh nổi thân pháp kỳ dị của lão, trong chớp mắt đã chết mất tám người.
Sở Tương Ngọc biết rõ rằng đây không những là phương pháp phản công hữu hiệu, mà mỗi khi lão đụng trúng một người lại có thể đẩy hai luồng nội lực hỗn loạn trong nội thể ra ngoài một ít, như vậy tuy không thể giảm nhẹ nội thương, nhưng cũng có thể khiến lão sử dụng lại được «Băng Hồn Hàn Quang» và «Liệt Hỏa Xích Diễm» hai loại tuyệt công. Tuy rằng hai tay lão đã bị trọng thương không thể xuất thủ nhưng chỉ cần hai loại tuyệt công này phục hồi, người khác muốn giết lão e rằng còn khó hơn lên trời.

Trong nháy mắt, Sở Tương Ngọc lại đụng ngã thêm sáu người. Chỉ cần thêm hai người nữa là chân khí trong nội thể lão có thể khôi phục lại như cũ.
Đột nhiên lão bị một người ôm chặt. Sức lực người này cực mạnh, Sở Tương Ngọc tựa hồ nghe thấy tiếng xương cốt mình kêu răng rắc. Sở Tương Ngọc lập tức ngẩng đầu đập mạnh vào ngực kẻ đó.
Người kia thổ ra một búng huyết nhưng vẫn ôm chặt không rời. Kẻ ngoan cố như vậy không phải Điền Đại Thố thì còn ai vào đây nữa?
Chu Lãnh Long đã tung người lao tới, tả thủ cầm kiếm, hữu thủ cầm đao.
Sở Tương Ngọc vội vận dụng toàn thân công lực dồn vào nội thể Điền Đại Thố.
Ngũ quan của Điền Đại Thố đều xuất huyết.
Sở Tương Ngọc cũng cảm thấy toàn thân thoát lực, công lực của lão cũng theo đó tuôn trào ra như thác đổ, trong nháy mắt công lực nửa đời tu luyện của lão toàn bộ mất hết, không thể thu hồi.
Điền Đại Thố đã lỏng tay một chút. Nhưng gã vẫn không chịu buông.
Sở Tương Ngọc giãy giụa muốn thoát nhưng không thể, công lực của lão đã hoàn toàn mất hết.
Chu Lãnh Long đã xông tới gần, cử đao cử kiếm chém xuống.
Ý chí cầu sinh của Sở Tương Ngọc nổi lên, công lực lão mất đi nhưng công phu thì vẫn còn nguyên vẹn, song cước cùng lúc tung lên. Trong tình hình như vậy, Sở Tương Ngọc vẫn có thể nhận chuẩn bộ vị, đá trúng vào hai cổ tay Chu Lãnh Long. Nhưng lão quên mất một chuyện. Ngoại hiệu của Chu Lãnh Long là «Tam Thủ Thần Viên», y có tới ba cánh tay.
Cánh tay thứ ba đột nhiên thò ra từ trong tay áo, một ngọn đoản đao đâm thẳng vào tiểu phúc Sở Tương Ngọc, lút đến tận cán.
Sở Tương Ngọc gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, song cước tung lên kẹp chặt cổ Chu Lãnh Long vặn mạnh.
«Rắc», xương cổ Chu Lãnh Long lập tức gãy đoạn.
Lúc này Điền Đại Thố đã buông tay. Gã thấy Chu Lãnh Long đã đâm Sở Tương Ngọc một đao trí mạng, biết rõ tên đại cừu nhân này cũng khó mà sống nổi, liền an tâm thở hắt ra một hơi cuối cùng.
Điền Đại Thố buông tay. Sở Tương Ngọc liền ngã uỵch xuống đất, tấu hợp lại ngã ngay bên cạnh Chu Lãnh Long. Trong miệng hai người toàn là tuyết, toàn là máu. Cả hai còn chưa chết hẳn. Sở Tương Ngọc thều thào hỏi một câu:
– Tại sao ngươi lại có ba cánh tay?
Chu Lãnh Long đáp:
– Ta vốn là trẻ song sinh, nhưng người huynh đệ của ta vừa sinh ra đã lìa đời, cánh tay của y dính trên người ta từ đó đến nay. Vì thế ta có ba cánh tay, nhưng vì sợ người khác coi là dị vật nên luôn dấu nó trong mình.

Thảo nào ngoại hiệu của y là «Tam Thủ Thần Viên». Ngoại hiệu này quả nhiên không sai chút nào, bất quá chỉ là người đặt ngoại hiệu này cho y không thể ngờ được rằng y thật sự có tới ba cánh tay.
Sở Tương Ngọc và Chu Lãnh Long một hỏi một đáp, dường như không tơ hào một chút địch ý. Hỏi hết sức thành khẩn. Đáp cũng hết sức thành thật. Chỉ là sau một câu hỏi đáp này thì cả hai vĩnh viễn không thể nói một câu nào nữa.
Gió tuyết vẫn cuồng nộ thét gào. Tựa như đang trách móc điều gì đó. Từ khi Sở Tương Ngọc thoát khỏi «Thiết Huyết Đại Lao», giết chết Ngũ Cương Trung, Nguyên Hỗn Thiên, Tiết Trượng Nhị, Sầm Kỳ Tàng, Bốc Lỗ Trực, Điền Đại Thố, Chu Lãnh Long và nhiều binh sĩ, sai dịch ... đánh trọng thương Thiết Thủ với Chu Bạch Tự đến giờ, gió tuyết vẫn gào thét không ngưng nghỉ, hình như ông trời đang phẫn nộ.
Nhưng cho dù gió tuyết có phẫn nộ thế nào thì «Tuyệt Diệt Vương» cũng không thể nghe thấy được nữa.
Trên mặt tuyết chỉ còn lại năm tên sai dịch hồn phi phách tán và năm gã binh sĩ tâm thần chưa định đứng ngẩn ngơ bất động, chỉ sợ Sở Tương Ngọc sẽ đột nhiên bật dậy giết chết họ.
Trên tuyết còn có một bóng trắng khác. Từ khi Chu Bạch Tự bị trúng cước văng ra, đấu chí của nàng đã mất hết, lập tức lao tới đỡ Chu Bạch Tự đứng dậy.
Nàng ở đây đương nhiên là chỉ Bạch Hân Như. Khi nàng đỡ Chu Bạch Tự dậy, mồm miệng của chàng đầy máu, chỉ nói năm chữ:
– Ta sẽ không chết đâu.
Rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.
Chu Bạch Tự không chết. Bởi lẽ kiếm của chàng đã đâm trúng «Tuyệt Diệt Vương». Chiều dài của tay cộng với kiếm đương nhiên dài hơn chân. Sở Tương Ngọc chỉ đá lướt qua người chàng, không hề đá vào chính diện. Bởi vì nếu lão tiếp tục truy kích chàng chính lão sẽ bị kiếm đâm sâu hơn vào nội thể. Sở Tương Ngọc không truy kích, chỉ cầu đá chàng bay ra nên Chu Bạch Tự mới giữ được sinh mạng. Nhưng Sở Tương Ngọc đã khiến Chu Bạch Tự bị trọng thương.
Còn Thiết Thủ?
Thiết Thủ nằm trên mặt đất, tứ chi bất động. Chàng không bò dậy. Lồng ngực đau như dao cắt, có điều chàng vẫn chưa chết. Trong giờ phút ngàn cân treo sợ tóc đó, đôi thiết thủ đã cứu tính mạng chàng. Thiết thủ có thể tiếp được một cước của Sở Tương Ngọc nên chàng chỉ bị chấn thương mà không chết.
Nhưng chàng đã thấy «Tuyệt Diệt Vương» Sở Tương Ngọc chết!
Bao nhiêu người vây công một người ... vạn lý truy tông ... ám toán ... đối

phương khinh địch ... không để y nghỉ ngơi ... vân vân và vân vân ... mới có thể giết được lão.
Thiết Thủ ngẩn người nhìn mặt tuyết trắng mênh mông, bất chợt nhớ lại lời nói của Uy Thiếu Thương, nghĩ đến đại chí của «Tuyệt Diệt Vương», nhất thời cũng không biết những điều chàng đã làm là đúng hay sai?
Chàng chỉ thấy trong lòng thật trống rỗng ... Sở Tương Ngọc vốn có thể giết chàng, nhưng ...
Chàng chỉ muốn nằm trên mặt tuyết lạnh giá này, cứ nằm như vậy, nằm thật lâu, thật lâu ...
Tuyết trắng tung bay, phủ lên mặt, lên đầu, lên miệng chàng. Những bông hoa tuyết thuần khiết bay bay trong gió rồi rơi xuống mặt đất, tựa hồ như muốn rửa sạch mọi huyết tích trên thế giới này ...

Hồi 16
Lạp Ảnh Chùy Phong

Ngọn đèn duy nhất được đặt trên giá cao. Ánh nến khẽ bập bùng nhè nhẹ. Trong phòng, một lão một thiếu đang ngồi đối diện nhau đánh cờ. Một công một thủ, một thủ một công.

Hai người đánh cờ hết sức chuyên tâm. Bốn hàng lông mày hai trắng hai đen, cứ nhíu lại rồi giãn ra, giãn ra rồi nhíu lại. Vừa đánh cờ họ vừa nói chuyện, giọng nói hết sức nhỏ, hết sức thấp. Chỉ nghe vị lão nhân thở dài:

– Vô Tình, kỳ nghệ của con lại tinh tiến mấy phần rồi.

Người thanh niên điềm tĩnh mỉm cười nói:

– Nếu thế thúc không nương tay thì sau nữa tuần trà nữa, tiểu điệt bại là cái chắc.

Lão nhân mỉm cười nói:

– Vô Tình, con mới hơn hai mươi tuổi đầu, nhưng tâm tư cẩn mật còn hơn cả kẻ đã quá bốn mươi. Bất quá con cần phải khống chế mình, bằng không thiếu niên lão thành thường tự tìm lấy thống khổ.

Thanh niên nhân cung kính nói:

– Tiểu bối không phải chấp mê bất ngộ, mà là nghĩ không thông mà thôi.

Lão nhân nhíu mày nói:

– Sát nghiệp của con quá nặng, tự nhiên là nghĩ không thông.

Đột nhiên, song cửa sổ vỡ nát, gỗ vụn bay tung tóe. Ba hán tử hắc y bịt mặt không biết từ đâu nhảy vào, chia thành ba hướng bao vây lấy một lão một thiếu đang đánh cờ.

Ánh trăng lạnh lùng chiếu vào gian tịnh thất. Thiếu niên đưa mắt lên bắn ra những tia nhìn sắc lạnh, sau lại cúi đầu xuống nói:

– Làm sao để tiêu trừ sát nghiệp, thoát khỏi hồng trần?

Lão nhân không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói:

– Cớ gì phải tiêu trừ sát nghiệp? Bất tất phải thoát khỏi hồng trần!

Ba gã hắc y nhân lúc xông vào sát khí đằng đằng, vốn đứng ở ba góc phòng, nhưng thấy hai người tựa hồ như không để ý đến chúng, một tên không nhịn được liền lớn tiếng quát:

– Ngươi là Gia Cát Tiên Sinh?

Lão nhân thở dài, cầm một quân cờ trắng đặt xuống nói:

– Người đáng giết, vẫn phải giết!

Thiếu niên bạch y khẽ động, cặp môi mỏng mấp máy:

– Vâng!
Đại hán vừa phát thoại không nhịn được nữa, gã hét lớn:
– Mặc kệ ngươi là ai, xuống địa ngục đừng có trách ta!
Lời chưa dứt, đao đã xuất ra, đao phong cuồn cuộn chém thẳng xuống đầu lão nhân kia. Một đao này chém ra có bảy phần công, ba phần thủ, bên trong lại ẩn tàng năm lần biến hóa, lúc bất địch có thể mở đường thoái lui. Khẳng định rằng người này phải là một đao khách thành danh trên giang hồ.
Lão nhân vẫn không động. Khi đao sắp bổ xuống đầu lão nhân thì bạch y thiếu niên khẽ chau mày, sát khí lộ ra trong ánh mắt. Chỉ thấy chàng khẽ vẫy tay, một đạo bạch quang lóe lên, hắc y đại hán kêu lên một tiếng thảm thiết, tiếng kêu còn chưa dứt thì người đã tuyệt khí. Bạch y thiếu niên tựa hồ không hề động đậy, vẫn ngồi yên trên ghế. Trên cổ họng gã đại hán hắc y đã có thêm một mũi «Tinh cương bạch cốt truy hồn đinh» lấp lánh.
Hai gã hắc y còn lại cả kinh thất sắc, cả hai đưa mắt nhìn nhau. Một tên thò tay ra sau lưng rút ra một sợi Cửu tiết ngô công tiên, tên còn lại rút ra một thanh miến đao. Một tả, một hữu cùng lúc lao lên. Tả kích lão nhân, hữu công thiếu niên.
Thiếu niên lạnh lùng nói:
– Kẻ vô lễ với Gia Cát tiên sinh phải chết!
Cửu tiết ngô công tiên đã chụp xuống đầu Gia Cát tiên sinh, thiếu niên vừa dứt lời, đột nhiên toàn thân lắc nhẹ, một đạo bạch quang lại bắn ra.
Người đại hán sử cửu tiết ngô công tiên đối phó là Gia Cát tiên sinh, nhưng vì lúc nãy thấy đồng bọn bị thiếu niên sát tử nên gã vẫn hết sức để ý đến động tịnh của chàng. Thiếu niên vừa khẽ động đậy, đại hán sử cửu tiết ngô công tiên liền lập tức hóa công thành thủ, nhưng ý niệm vừa sinh thì bạch quang đã tới. Gã chỉ cảm thấy trước ngực nhói đau, cúi đầu nhìn xuống thì một mũi cương tiêu đã cắm sâu vào lồng ngực. Gã kinh hoàng thốt lên:
– Ngươi ... ngươi ... là Vô Tình?
Thiếu niên vẫn chú mục vào bàn cờ. Gia Cát tiên sinh ngẩng đầu thở dài:
– Y trước giờ vẫn hạ thủ vô tình!
Gã đại hán liền ngã vật xuống sàn nhà.
Tên còn lại thấy vậy thì đao cũng không dám xuất ra nữa, lập tức tung người phóng ra cửa sổ.
Gia Cát tiên sinh thở dài:
– Quay lại!
Khi lão nói chữ «quay», người vẫn còn ngồi trên ghế, khi nói đến chữ «lại», người đã ở trước cửa sổ. Đại hán sử miến đao kia tựa hồ đụng trúng vào người lão vậy.
Đại hán sử miến đao cả kinh thất sắc, trong lúc cấp bách liền chém tạt ra một đao. Một đao liều mạng, thế không gì cản nổi!

Nhưng một đao này mới đi được nửa đường thì đột nhiên gãy làm ba đoạn, là Gia Cát tiên sinh dùng hai ngón tay kẹp gẫy. Mỗi lần kẹp gãy một đoạn, liên tiếp ba lần, thân đao liền gãy làm ba đoạn rơi xuống đất, mà đao mới đi được nửa đường. Gia Cát tiên sinh mỉm cười:
– Từ Châu Khoái Đao Tào Kính Hùng?
Gia Cát tiên sinh nhẹ nhàng vỗ tay lên vai Tào Kính Hùng, cười cười nói:
– Về nói với Ma Cô rằng muốn lấy đầu Gia Cát tiên sinh thì hãy tự đến mà lấy, bảo người khác đến tống tử thì miễn đi, bằng không để lão phu tự cho người tìm mụ cũng được.
Hai tròng mắt Tào Kính Hùng đảo tròn, nhất thời không biết làm sao cho phải.
Gia Cát tiên sinh mỉm cười:
– Đi đi!
Nói đoạn đưa tay đẩy nhẹ, Tào Kính Hùng lập tức bay vọt ra ngoài cửa sổ, một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng gã bò dậy. Gã đứng ngẩn người ra giây lát rồi mới phi thân chạy mất.
Bạch y thiếu niên Vô Tình lắng nghe tiếng bước chân hoảng loạn đào tẩu của Tào Kính Hùng, một hồi sau mới cất tiếng nói:
– Con đi truy tung!
Gia Cát tiên sinh mỉm cười:
– Tào Kính Hùng hiển nhiên là trực thuộc bộ hạ của «Ma Cô», «Tứ Phương Tuần Sứ» của «Ma Cô» sẽ không để người theo dõi hắn về đâu.
Vô Tình «ồ» lên một tiếng nói:
– Như vậy, chỉ sợ Tào Kính Hùng sẽ quay lại rất nhanh!
Gia Cát tiên sinh thở dài không nói gì. Đột nhiên bên ngoài có âm thanh như gió bão thét gào. Một bóng đỏ xẹt qua cửa sổ. Gia Cát tiên sinh vẫn cúi đầu như trước.
Một quả phi chùy phá không đập mạnh vào tường trong, «ầm!» bức tường vỡ nát liền thành gạch vụn. Ở đuôi quả chùy có gắn một sợi cương ty, chỉ thấy cương ty khẽ căng ra, phi chùy liền bay ra ngoài cửa sổ, bóng đỏ đã biến mất tự bao giờ. Trên sàn nhà lúc này có thêm một cái xác.
Bóng đêm lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có của nó.
Chỉ nghe Gia Cát tiên sinh cười nhạt nói:
– Kẻ vừa đến là «Đông Phương Hồng Y Tuần Sứ U Hồn Tố Phách Chùy Tàng Kỳ Khắc».
Vô Tình đập mạnh song thủ xuống mặt bàn, mượn thế định vọt ra ngoài, nhưng Gia Cát tiên sinh đã lên tiếng cản lại:
– Bất tất truy cản! Chuyện này sớm muộn gì cũng giao cho con làm thôi!
Vô Tình cúi xuống nhìn thi thể dưới đất, chính thị là Tào Kính Hùng. Gã bị trúng một chùy vào bụng, máu thịt bầy nhầy, tử trạng vô cùng thảm thương.

Chàng cười lạnh nói:
– Vị «Ma Cô» này đối với thủ hạ cũng tàn nhẫn lắm!
Gia Cát tiên sinh nói:
– Vị «Ma Cô» này thân phận hết sức mạt trắc. Trong «Tứ Đại Thiên Ma» có «Cô, Đầu, Tiên, Thần». Nghe nói «Ma Thần» Thuần Vu Dương tuy hùng bá thiên hạ, nhưng luận võ công không bằng «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất. «Ma Tiên» tuy mạnh, nhưng quyết không mạnh bằng «Ma Đầu» Tiết Hồ Bi. Mà «Ma Cô» nghe nói còn mạnh hơn cả ba người này, hơn nữa mụ ta còn biết «Hồ Mị Thuật», khiến cho ba đại cao thủ kia đều phục tùng mụ, vì mụ ta làm việc. Nhưng «Ma Cô» là ai thì thiên hạ không một người nào biết cả, chỉ biết rằng mụ là một người đàn bà đã hơn năm mươi tuổi mà thôi ... những người đã cùng mụ giao thủ đều đã chết hết, chết rất thảm ...
Vô Tình nói:
– Vậy tại sao mụ lại muốn giết thế thúc?
Gia Cát tiên sinh cười nói:
– Ta là «thế thúc» của «Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ», mụ không muốn giết ta thì muốn giết ai nữa?
Vô Tình nói:
– Mụ ta mà tự thân đến đây tức là tự tìm cái chết!
Gia Cát tiên sinh lắc đầu:
– Chưa chắc! Ba vị khách đêm nay của chúng ta chẳng qua chỉ là kế dương đông kích tây của mụ mà thôi, bởi trước mắt mụ đang phải ở «Bắc Thành» trong «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» để làm một chuyện thương thiên hại lý.
Mày kiếm của Vô Tình khẽ nhướng lên:
– Chuyện gì vậy?
Gia Cát tiên sinh nói:
– Chế tạo dược nhân!
Đoạn lão ngưng giây lát rồi nói tiếp:
– Đúng vậy! «Ma Cô» chẳng những võ công quái dị mà còn là truyền nhân duy nhất của Kiếp Dư Môn ở Đông Hải, dụng độc như thần. Đáng sợ nhất là mụ có thể dùng dược vật làm mê thất đi bản tính của con người, biến họ thành những kẻ mất đi ý chí để làm nô lệ cho mụ, cả đời trung thành với mụ,sống chẳng bằng chết. Những kẻ này được gọi là dược nhân.
Vô Tình «hừ» lạnh:
– Mụ ta dám đánh «Bắc Thành»?
Gia Cát tiên sinh nói:
– Dự định của mụ là tập trung lũ ma đồ, tấn công «Bắc Thành», sau đó chế tạo dược nhân ở đây, rồi đi đánh ba nhà còn lại trong «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» là «Đông Bảo», «Tây Trấn» và «Nam Trại», giết sạch không để một ai sống sót.

Vô Tình liền hỏi:
– Mụ với «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» có oán cừu gì?
Gia Cát tiên sinh thở dài nói:
– Mười năm trước, «Ma Cô» hoành hành thiên hạ, bị Nam Trại Chủ, Đông Bảo Chủ, Bắc Thành Chủ, Tây Trấn Chủ của «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» hợp lực vây hãm. «Ma Cô» bị trọng thương, phải liều mạng mới đào tẩu được. Ngày nay, «Ma Cô» tự nhiên không thể không báo mối oán cừu này được. Nghe nói mười năm trước lão Thành chủ của «Bắc Thành» đả thương mụ nặng nhất nên giờ đây mục tiêu báo thù đầu tiên của mụ chính là con trai của lão Thành chủ «Bắc Thành».
Vô Tình nói:
– Tân nhiệm Thành chủ của «Bắc Thành» Chu Bạch Tự, nội ngoại kiêm thông, kiếm pháp tinh diệu, tuy tuổi còn trẻ nhưng tuyệt không phải loại người dễ ăn hiếp! Huống hồ còn có «Đông Bảo», «Tây Trấn», «Nam Trại» nữa, bốn nhà hiệp lực đồng tâm, sợ rằng «Ma Cô», «Ma Đầu», «Ma Tiên», «Ma Thần» cũng chẳng làm gì được họ.
Gia Cát tiên sinh nói:
– Lần này «Tứ Đại Thiên Ma» trùng nhập giang hồ đã lớn tiếng nói sẽ thay thế «Tứ Đại Thế Gia», tự nhiên là đã có sách lược cụ thể. Trước mắt người của «Tây Trấn» và «Nam Trại» đang gặp phiền phức lớn ở dải Thiểm Tây, tự nhiên không thể đến ứng cứu được. Bảo chủ Đông Bảo «Kim Đao Vô Địch» Hoàng Thiên Tinh cũng đã phái cao thủ trong bảo đi tiếp cứu. Còn ông ta thì sẽ đích thân đến «Bắc Thành» để hỗ trợ. «Tứ Đại Thiên Ma» đã tính chuẩn thời khắc cả «Tứ Đại Thế Gia» cùng gặp khó khăn, không thể tiếp cứu lẫn nhau mới xuất kích tấn công Bắc Thành.
Vô Tình nói:
– Như vậy, đêm nay mụ ta phái người đến hành thích chúng ta là để khiến chúng ta tưởng rằng mụ đang ở kinh thành mà gia tăng giới bị, không thể đến «Bắc Thành» ứng cứu?
Gia Cát tiên sinh gật đầu đáp:
– Không sai! Mụ biết rõ ta sẽ phái người đến ứng cứu «Bắc Thành». Hơn nữa «Tứ Đại Thiên Ma» tội ác ngập đầu, bọn chúng đã dẫn dụ nhiều thanh niên trai tráng để chế luyện dược nhân, vụ án này cả hai chúng ta đều có trách nhiệm ... Hành động của mụ đêm nay cũng đồng nghĩa với việc nói cho chúng ta biết rằng người của mụ đã tiềm phục tại «Bắc Kinh», mấy ngày tới Hoàng Thượng có việc phải xuất tuần, bất cứ lúc nào mụ cũng có thể ra lệnh cho người đến gây bất lợi, như vậy có nghĩa là mụ muốn ngăn cản ta xuất động, lúc nào cũng phải ở trong Tử Cấm Thành để bảo hộ Hoàng Thượng.
Vô Tình cười lạnh nói:
– Lẽ nào mụ quên mất dưới tay người còn có bốn đại đệ tử?

Gia Cát tiên sinh mỉm cười:
– Mụ ta không quên đâu! Trước mắt Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ đều đang ở vùng Thiểm Tây, cả ba đều bị cuốn vào rắc rối của «Tây Trấn», «Nam Trại», nhất thời chưa thể quay về được. Con tuy là cao thủ nổi danh nhất do ta đào tạo, nhưng hành động lại bất tiện ...
Vô Tình nói:
– Người khác không biết, nhưng thế thúc nhất định hiểu con. Hai chân con tuy tàn phế nhưng truy bắt hung phạm, tầm nã phá án chưa lần nào con không hoàn thành trách nhiệm cả!
Gia Cát tiên sinh mỉm cười:
– Đúng vậy. Ta nói cho con những điều đó chính là muốn phái con đi chuyến này. Có điều chuyến đi này thập phần hung hiểm. Hai chân con tuy tàn phế nhưng khinh công rất khá, công phu ám khí lại hơn người, điểm này địch nhân có thể không ngờ tới, tự nhiên là không thể phòng bị. Nhưng nội lực của con không có, điểm này có lẽ ai cũng biết, vì thế một chiêu cuối cùng lấy mạng địch của con tốt nhất là không nên sử dụng. Con là người thâm mưu viễn lược, bọn Lãnh Huyết đều không thể bì được ở điểm này, chỉ là con không thể trở thành một kẻ vô tình chân chính, cũng không thể vong tình được nên khó mà tránh khỏi những nỗi khổ thế gian ...
Vô Tình cúi đầu:
– Đa tạ thế thúc chỉ giáo. Sự tình cấp bách, con xin được xuất phát ngay!
Gia Cát tiên sinh nói:
– Con từ kinh thành nhập Xuyên chuyến này, nhất định sẽ gặp được Đông Bảo Bảo chủ Hoàng Thiên Tinh. Đi theo ông ta còn có «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực, «Phi Tiên» Cơ Diêu Hoa, «Tiểu Thiên Sơn Yến» Thích Hồng Cúc ...
Trong mắt Vô Tình không giấu nổi nét cười, chàng nói:
– «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực? Nghe nói người này võ công bất nhược, là cao thủ hộ bảo của Đông Bảo, thập phần dũng mãnh, đảm lược hơn người, trung thành nhất mực, chỉ là đả vận không được tốt lắm, lần nào cũng gặp phải người có võ công cao hơn y. Nhưng đối phương cũng không giết được y, lần nào cũng để y chạy thoát. Võ công của y càng cao thì lại gặp phải những đối thủ võ công càng cao hơn nữa, vì thế y cứ đánh một trận bại một trận. Nghe nói từ khi xuất đạo đến nay, Quảng Vô Cực đã bại một trăm hai mươi bốn lần. Điều hiếm có là tuy y bách chiến bách bại nhưng không hề thối chí, hơn nữa y cũng không bao giờ tìm người có võ công thấp hơn y để khiêu chiến ... về sau người người đều kính trọng y, sau khi đánh bại y cũng không nỡ giết. Người trong bạch đạo thì kính trọng nghĩa khí, dũng khí của y, người trong hắc đạo thì kính trọng y không sợ chết ... Nhưng lạ một điều là «Đại Mãnh Long, Kim Đao Vô Địch» Hoàng Thiên Tinh trước giờ vẫn

trọng nam khinh nữ, tại sao lại đi cùng với bọn Cơ Diêu Hoa, Thích Hồng Cúc được nhỉ?
Gia Cát tiên sinh nói:
– Cơ Diêu Hoa có hai người đồng môn sư đệ, nghe nói đều bị «Ma Cô» bắt làm dược nhân cả; Huynh trưởng của Thích Hồng Cúc là «Thiên Lý Nhất Điểm Lãng» Thích Tam Công cũng trúng phải độc thủ của «Ma Cô», phơi thây nơi tuyết địa. Thích Hồng Cúc chính là muốn tìm «Ma Cô» để tính món nợ này! Con biết mồm miệng của Cơ Diêu Hoa rồi đấy, Hoàng Thiên Tinh là quân tử thô lỗ làm sao nói lại được với y thị!
Vô Tình trầm ngâm:
– Sáng mai con sẽ xuất hành, tưởng tất trong vòng ba ngày sẽ gặp được bọn Hoàng lão Bảo chủ trên ở Thiểm Tây.
Gia Cát tiên sinh đột nhiên trầm nét mặt nói:
– Lại đến rồi! Tên này từ nãy đến giờ cứ nghe trộm chúng ta!
Lời còn chưa dứt, giữa tiếng gió đêm thổi vi vu đột nhiên nổi lên một âm thanh như cuồng phong gào thét, trong nháy mắt một vật thể hình cầu đã bay vào qua cửa sổ.
Gia Cát tiên sinh tung người bay lên, phi chùy lướt khẽ dưới chân lão đập mạnh vào tường. Chùy đập mạnh vào tường, cát bụi bay mù mịt. Gia Cát tiên sinh chân không dính chút bụi trần, tung người bay ra cửa sổ.
Người kia thấy một kích không trúng, lập tức giật mạnh cương ty, thu hồi phi chùy. Chùy chưa về tay thì Gia Cát tiên sinh đã tới. Người đó đột nhiên thấy Gia Cát tiên sinh đứng trước mặt, nhất thời cả kinh thất sắc.
Gia Cát tiên sinh đưa tay chộp ra, người đó liền bỏ chùy cấp thoái. «Xoạt», dưới ánh trăng mờ ảo, Gia Cát tiên sinh tay cầm một mảnh vải đỏ, tuyết y phấp phới, còn hồng y nhân thì đã biến mất trong màn đêm. Gia Cát tiên sinh đứng một hồi rồi lắc mình, sử thân pháp «Tế Hung Xảo Xuyên Vân» bay vào phòng mà không gây một tiếng động nhỏ. Trong phòng không còn ai. Dưới ánh nến bập bùng, lão thấy trên tường có bốn hàng chữ:
«Ma Cô thủ hạ, nhị độ triệt sát, tỏa kỳ phong nhuệ, tiên diệt tuần sứ» (Tạm dịch:
Thủ hạ của Ma Cô đã hai lần hành thích, cần phải tiêu trừ nhuệ khí của đối phương đi bằng cách giết gã tuần sứ) Gia Cát tiên sinh trầm tư giây lát rồi lầm bẩm nói:
– Vô Tình, lần này con Tây hành đến «Bắc Thành», tự nhiên không tránh khỏi một trường ác đấu, giết đi «U Hồn Tố Phách Chùy», cũng là trừ đi một đại địch. Tàng Kỳ Khắc song chùy thành danh, ta đã đoạt của y một chiếc rồi, còn lại một chùy chắc không thể làm khó con được. Con từ nhỏ đã mang bệnh trong người, không thể đánh lâu dài, hy vọng lần này con tây hành chiến quần ma được bình an vô sự, bằng không thế thúc làm sao an tâm

được đây?
«U Hồn Tố Phách Chùy» Tàng Kỳ Khắc xuất đạo giang hồ đã hai mươi lăm năm, theo «Ma Cô» đã được tròn mười bảy năm, giết người vô số, nhưng chỉ một chiêu mà đã bị đoạt mất một trong hai quả song chùy thành danh thì đây mới là lần đầu tiên. Giờ y vẫn còn thấy sợ. Bởi y vẫn còn nhớ, lúc Gia Cát tiên sinh bay đến trước mặt, khí chất anh hoa đó, thần thái đó giống như một mũi nhọn không gì gãy đoạn nổi, nếu như không phải y nguy cấp sinh trí, bỏ chùy mà chạy thì giờ đây đã bị bàn tay đó khống chế rồi.
Nhưng điều làm y kinh hãi hơn là:
Với khinh công của một «Đông Phương Tuần Sứ» như y mà vẫn bị người khác theo sát. Hơn nữa khinh công của người này vừa cao vừa quái, phảng phất như là một vật thể bay vậy, cấp truy một hồi lại trầm xuống, sau đó giây lát lại bay lên không trung, cứ trầm xuống rồi lại bay lên đuổi sát theo y.
Tàng Kỳ Khắc nghe thấy những tiếng động lạ không ngừng vang lên ở ngoài nửa dặm, lúc đầu cũng không để ý, nhưng tiếng động đó ngày một tiếp cận, giờ chỉ cách y chưa đầy trăm trượng, lẽ nào đó là thiếu niên không chân ngồi trong phòng cùng với Gia Cát tiên sinh?
Tàng Kỳ Khắc tựa hồ không dám tin vào điều đó! Thiếu niên đó mặt mày trắng nhợt, thân thể gày gò, hai chân lại không kiện toàn vậy mà có thể dụng lực của song thủ để truy bức y sao?
Tàng Kỳ Khắc thoáng động trong lòng:
"Nghe đồn tứ đại cao thủ dưới trướng Gia Cát tiên sinh có một người tên gọi «Vô Tình», dung mạo rất giống với thiếu niên không chân này.".
Nghĩ đoạn y liền dừng bước, khóe miệng nở ra một nụ cười âm độc. Y thầm nghĩ:
"Không giết được Gia Cát tiên sinh thì giết Vô Tình trước để dễ bề phục mệnh với «Ma Cô».".
Huống hồ y cũng chẳng thích có người truy tung mình.
Thân hình Vô Tình đột nhiên dừng lại. Bởi vì chàng đã mất tung tích của Tàng Kỳ Khắc. Tiếng y phục phất gió, tiếng bước chân cũng không còn nghe thấy nữa.
Vô Tình trầm tư giây lát rồi đập mạnh hai tay xuống đất, tung người lên không ba lần, hạ xuống ba lần bay ra xa mấy chục trượng rồi lại quay lại.
Bởi vì chàng phát hiện ra sát khí. Sát khí xâm nhập vào y phục, vào lớp da chàng. Sát khí gần như đã xâm nhập đến tận xương cốt.
«U Hồn Tố Phách Chùy» Tàng Kỳ Khắc bình sinh giết người vô số, tuy chưa xuất thủ nhưng với những người như Vô Tình thì sớm đã cảm giác được sát khí hiển hiện.
Vô Tình dưng lại, chỉ thấy trước mắt là một vùng hoang dã, Đông Nam Tây Bắc bốn phía đều có cây to.

Tàng Kỳ Khắc nhất định đang ẩn nấp trên một trong những cây này, đợi thời cơ để một kích tất sát. Nhưng Vô Tình không biết đối thủ đang ở hướng nào?
Trên cây nào? Trên cành nào? Vạn nhất phán đoán sai lầm, chàng tự biết khinh công của mình vị tất đã tránh được một chùy đoạt mệnh của đối phương!
Nhưng Tàng Kỳ Khắc chỉ là một trong «Tứ Đại Tuần Sứ» dưới trướng «Ma Cô», nếu ngay cả y mà chàng cũng đối phó không nổi thì làm sao đủ tư cách cùng «Ma Cô» phân thắng phụ được? Vô Tình chỉ có thể đợi. Đợi cho một kích trí mạng đó xuất ra, chàng mới hạ sát thủ.
Tàng Kỳ Khắc ẩn nấp trong bóng tối mắt thấy Vô Tình dụng hai tay tung người bay đến, trong lòng kinh ngạc thầm nhủ:
"Quả thật có người mất đi hai chân mà khinh công vẫn giỏi như vậy! Người trong giang hồ thường nói Vô Tình tuổi trẻ đa mưu, ám khí vô song, hơn nữa còn thiện nghề bố trí cơ quan, nghe nói khi y ngồi lên chiếc ghế của mình thì không phải nhất lưu cao thủ cũng khó mà tiếp cận được trong khoảng cách một trượng, ngay cả tứ đồng tùy thân của y cũng võ nghệ cực kỳ tinh thâm.".
Chỉ là Tàng Kỳ Khắc chưa từng nghe ai nói khinh công của Vô Tình lại cao đến vậy. Y cảm thấy thầm tiếc cho Vô Tình, bởi chàng sắp phải táng mạng dưới chùy của mình. Từ thân pháp của Vô Tình, y đã nhìn ra được rằng tuy khinh công của chàng không kém, nhưng nội lực thì không đủ. Công lực yếu nhược, tự nhiên không thể tiếp nổi một chùy của y được!
Huống hồ y ở chỗ tối, chàng ở chỗ sáng, chỉ cần một chùy phát ra, Vô Tình quyết không thể né tránh kịp!
Vô Tình dù sao cũng không phải là võ lâm thái đẩu Gia Cát tiên sinh!
Tàng Kỳ Khắc ngầm vận công lực, chuẩn bị vào lúc Vô Tình hạ thân xuống thì phát xuất một đòn tất sát. Gã chỉ còn một quả chùy, quả còn lại đã bị Gia Cát tiên sinh một chiêu đoạt mất.
Đúng vào sát na gã định phát phi chùy, Vô Tình đột nhiên dừng lại, mỗi một phân một thốn trên người đều là phòng vệ. Phảng phất như toàn thân chàng đã hòa vào ánh trăng, tựa hồ như một đóa hoa đang khép kín vậy.
Tàng Kỳ Khắc cả kinh thầm nhủ:
"Lẽ nào ... lẽ nào thiếu niên này đã biết chỗ ẩn thân của ta rồi?".
Tàng Kỳ Khắc đưa tay lên lau mồ hôi. Bình sinh y đối thủ vô địch, nhưng hôm nay không ngờ ngoại trừ Gia Cát tiên sinh, lại bị cả Vô Tình uy hiếp thế này.
Rốt cục y là người đi săn hay Vô Tình mới là người đi săn? Rốt cục ai là vật săn của ai?
Vô Tình không ngẩng đầu, nhưng tai chàng vẫn lắng nghe, dù một chiếc lá rơi trong khoảng cách mười trượng chàng cũng có thể nghe thấy, nhưng vẫn

không nghe được tiếng hô hấp của Tàng Kỳ Khắc. Còn hơi thở của chàng thì đã gấp dần lên. Sự khẩn trương đối với người công lực không thâm hậu mà nói, là một áp lực lớn nhất.
Nhưng biểu hiện của Vô Tình vẫn thập phần bình tĩnh. Ánh trăng dần ngả về Tây, Vô Tình biết không thể đợi lâu hơn nữa. Chàng đang ở chỗ sáng, địch nhân ở chỗ tối, trừ phi chàng có thể khiến địch nhân cũng ở chỗ sáng ... mới có thể kết thúc cuộc săn này. Địch nhân tự nhiên sẽ không tự động đi ra, nhưng chỉ cần hắn phát ra bất kỳ động tịnh nào là Vô Tình lập tức có thể nhận định được hắn ẩn nấp nơi đâu. Vô Tình đột nhiên lạnh lùng cất tiếng:
– «U Hồn Tố Phách Chùy» danh động giang hồ, đêm nay ta mới chỉ thấy bản sắc của «U Hồn» chứ chưa thấy bản lãnh «Tố Phách» của ngươi đâu cả!
Rừng đêm không một tiếng động, ngay cả một chiếc lá cũng không rơi xuống. Vô Tình lạnh lùng nói tiếp:
– Tứ Đại Tuần Sứ dưới trướng «Ma Cô» bất quá cũng chỉ như vậy. Ta thấy hai chữ «Ma Cô» bất quá cũng chỉ là hư danh mà thôi!
Không gian lặng im, ánh trăng lạnh lẽo. Vô Tình lại nói tiếp:
– Có điều theo ta thấy, Nam Phương, Tây Phương, Bắc Phương tuần sứ có lẽ chẳng ai hèn nhát như vị Đông Phương Tuần Sứ này cả. Thật là xấu mặt của Tứ Đại Tuần Sứ!
Rừng đêm vẫn yên lặng như tờ.
Trên trán Vô Tình bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Vô Tình cười lớn:
– Tàng Kỳ Khắc, ngươi đã không có đảm lượng như vậy thì thiếu gia về đây!
Lời chàng chưa dứt thì cấp phong đã nổi lên!
Luồng gió phát xuất từ cây cổ thụ ở giữa trong ba cây ở hướng chính đông. Không động thì yên tịnh như tờ. Hễ động thì cuồng phong khởi phát, sắc bén, cấp tốc, thế đến không gì cản nổi, đích thị là đoạt mệnh phi chùy!
Vô Tình đang hướng mặt về phía Tây Nam, nhưng tiếng gió vừa nổi lên thì tay chàng đã phất mạnh!
Cùng lúc mặt chàng đã quay về hướng Đông, chỉ thấy một quả phi chùy đang phá không lao tới. Thế đến cực nhanh, chàng thật sự không thể tránh nổi.
Nhưng cùng với lúc tay chàng phất ra, một đạo bạch quang đã lóe lên! Tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết xé rách màn đêm, phi chùy đột nhiên rơi bịch xuống đất cách Vô Tình chưa đầy nửa thước.
«Huych!» Một bóng người rơi từ trên cây xuống đất. Hắn vận quần áo đỏ chói, nhưng trước ngực thì càng đỏ hơn, màu đỏ của máu! Một ngọn phi đao mỏng nhưng sắc, dài đến cả thước đã cắm ngập vào lồng ngực Tàng Kỳ Khắc.
Chỉ có ngọn phi đao dài như vậy mới có thể kịp thời ngăn chặn được công

lực của Tàng Kỳ Khắc.
Y ngã xuống, trong mắt tràn đầy sự tuyệt vọng. Y cố gắng ngẩng đầu lên, chỉ thấy bạch y thiếu niên Vô Tình đang chậm rãi tiến đến gần rồi đặt phi chùy bên cạnh người y. Vô Tình cất tiếng hỏi:
– Ngươi còn gì để nói nữa không?
Tàng Kỳ Khắc không nói gì, chỉ đau đớn nhìn ngọn phi đao trước ngực. Vô Tình hiểu ý liền đưa tay rút mạnh, máu huyết tuôn trào như suối, Tàng Kỳ Khắc thét lên một tiếng đau đớn:
– «Ma Cô» nhất định sẽ báo thù cho ta ...
Vô Tình lặng lẽ gật đầu. Tiếng thét của Tàng Kỳ Khắc hẵng còn vang động trong đêm. Chàng ngẩn người ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời đêm, lòng tự biết mình còn phải đi một chặng đường dài đầy gian khổ ở phía trước.

Hồi 17
Chiến Ma Thần

Trên quan đạo Thiểm Tây, dưới ánh mặt trời thiêu đốt có một đoàn người đang khó nhọc lê từng bước trên mặt đường, tổng cộng có mười sáu kỵ sĩ.
Người đi đầu tiên là một đại hán râu rồng, tay cầm một lá đại kỳ. Trên là cờ có thêu một con kim long. Long trảo đang chộp một thanh đại đao, trên thân đao có khắc một chữ «Hoàng» lớn, chính thị là kỳ hiệu của Đông Bảo «Hám Thiên Bảo» Bảo chủ Hoàng Thiên Tinh.
Phía sau đại kỳ là hai người cưỡi hai con tuấn mã cao lớn oai phong. Người bên tả niên kỷ khoảng chừng hoa giáp, thần thái phiêu diêu, râu trắng như cước, không nộ mà oai. Người bên hữu thân hình lùn nhỏ, nước da như thép, râu ria đầy mặt, hai mắt luôn nhìn thẳng về phía trước, hữu thủ xách một cây trường kích dài một trượng tám, ước chừng cũng phải hơn năm chục cân.
Bên cạnh lão nhân bên tả là một đồng tử cưỡi ngựa. Đồng tử này không cầm theo gì cả, hữu thủ cẩn thận xách một thanh đại đao lớn, xem ra cũng phải nặng đến hơn bảy chục cân.
Người bên tả chính là «Đại Mãnh Long Kim Đao Vô Địch» Hoàng Thiên Tinh, còn người bên hữu là Phó Bảo chủ của Đông Bảo «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực.
Đi sát phía sau hai người này là hai vị phụ nhân, y phục một đỏ một vàng, cực kỳ lóa mắt. Phụ nhân bên hữu vận toàn thân hoàng y kình trang, mục quang không ngừng chuyển động, phong tình nhưng không lộng lẫy. Mỗi cử chỉ của người này đều mang theo ba phần yêu mị, năm phần lười nhác, ba phần quyến rũ và một phần anh khí.
Phụ nhân bên tả so với phụ nhân bên hữu thì trẻ hơn một chút, ước chừng khoảng hai mươi sáu tuổi, toàn thân vận hồng y, mày kiếm nhíu lại, cặp môi mỏng mím chặt, trên mai tóc cài một đóa hoa trắng. Toàn thân phụ nhân này toát ra một vẻ sát khí đạm bạc như tuyết, sương vậy. Tiếp theo hồng y phụ nhân là bốn hồng y thiếu nữ khác, lưng đeo trường kiếm đi sát phía sau.
Phụ nhân bên hữu chính là người được giang hồ đồn đại là thần xuất quỷ mạt nhưng đẹp tựa thiên tiên, «Phi Tiên» Cơ Diêu Hoa, còn nữ nhân bên tả là người mà người võ lâm vừa yêu vừa sợ, «Tiểu Thiên Sơn Yến» Thích Hồng Cúc.
Ngoại trừ tráng hán cầm cờ, đồng tử và bốn nữ tỳ, theo sau bọn Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Cơ Diêu Hoa, Thích Hồng Cúc còn có sáu

hoàng y đại hán, người nào người nấy mang theo các loại binh khí khác nhau, tinh thần oai phong lẫm liệt, anh khí ngời ngời. Họ chính là sáu hộ viện cao thủ của Đông Bảo:
«Quá Quan Đao» Long Tật, «Tiền Đường Giao Long» Du Kính Đường, «Ám Khí Mãn Thiên» Đào Nhất Giang, «Quá Sơn Bộ» Mã Lục Giáp, «Lôi Điện Thùy» Lý Khai Sơn, «Toái Bia Thủ» Lỗ Vạn Thừa.
Một đoàn mười sáu người này từ Tây Xuyên đi qua Đại Tán Quan, Bao Thành, Nhiễu Kiếm Môn, vượt qua Phượng Tường, Lưu Bá Huyện, Tử Bách Sơn là đến Bắc Thành «Vũ Dương Thành»!
Đông Bảo «Hám Thiên Bảo» với Bắc Thành «Vũ Dương Thành» là thế giao ba đời, giờ đây Bắc Thành gặp nạn, Đông Bảo tự nhiên là phải toàn lực xuất động binh mã đi ứng cứu.
Trước mắt đã là Bảo Kê Trấn. «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực đưa tay vuốt mồ hôi trên mặt, mở miệng chửi đổng:
– Mẹ kiếp, thời tiết như thế này thật là muốn lấy mạng người ta mà! Ngày thì nóng như thiêu đốt, đêm thì lạnh tựa băng giá. Hừ, có hộ vệ Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh cũng không vất vả đến thế này!
Hoàng Thiên Tinh tuy niên kỷ đã cao nhưng tinh lực vẫn còn sung mãn, lão cất giọng sang sảng nói:
– Thời tiết này thì có gì làm khó được chúng ta! Nhớ khi xưa hai chúng ta đã từng vượt qua Hắc Long Giang, vượt qua cái nóng chết người của sa mạc Tây Tạng, vậy mà vẫn sống nhăn đấy còn gì, còn đem cả đầu địch nhân quay về nữa!
Đồng tử phía sau đột nhiên nhẹ giọng nói:
– Lão gia! Lão gia!
Hoàng Thiên Tinh đang hưng phấn, liền quay đầu lại hỏi:
– Có chuyện gì?
Đồng tử thấp giọng nói:
– Lão gia người đương nhiên không mệt, nhưng sáu vị cô nương phía sau ... họ làm sao có được công lực như người chứ!
Hoàng Thiên Tinh thoáng ngẩn người giây lát rồi thở dài:
– Thật phiền phức! Thật là phiền phức! Đi cùng đàn bà đúng thật là phiền phức!
Quảng Vô Cực nói:
– Hay là đến Bảo Kê Trấn chúng ta bỏ họ lại?
Hoàng Thiên Tinh lắc đầu nói:
– Bỏ họ lại ư? Nhị đệ, không dễ như vậy đâu! Mồm mép hai mụ đàn bà này thật là sắc bén! Một người nói ta không trọng giang hồ đạo nghĩa, một người nói ta khinh thường cân quắc anh thư, tội danh này ta đây gánh không nổi đâu!

Đột nhiên tiếng vó ngựa ở phía sau vang lên dồn dập, Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc song song phi ngựa đến gần. Cơ Diêu Hoa cười cười nói:
– Hoàng lão anh hùng, có chuyện gì vậy? Ông đang lẩm bẩm gì thế?
Hoàng Thiên Tinh miễn cưỡng nói:
– Không có gì! Không có gì!
Thích Hồng Cúc lạnh lùng lên tiếng:
– Chúng ta không cần nghỉ ngơi. Chỉ cần Hoàng Bảo chủ muốn tranh thủ lên đường, chúng tôi sẽ đi một mạch, quyết không gây phiền phức cho mấy người.
Quảng Vô Cực nở một nụ cười cầu hòa nói:
– Như vậy thì tốt! Như vậy thì tốt!
Thời Chấn Đông trợn mắt nhìn y một cái rồi cùng Cơ Diêu Hoa lui lại phía sau.
Quảng Vô Cực đầy vẻ bất mãn nói với Hoàng Thiên Tinh:
– Đại ca, nữ nhân này thật là bất cận nhân tình!
Hoàng Thiên Tinh cười khổ nói:
– Lão nhị, huynh trưởng của Thích Hồng Cúc là «Thiên Lý Nhất Điểm Lãng» Thích Tam Công ba tháng trước đã chết dưới tay «Ma Cô», nghe nói đã bị bắt đi làm dược nhân rồi. Bảy ngày trước đây, trượng phu của y thị là «Lăng Tiêu Phi Lực Thủ» Vu Tứ Hùng cũng thảm tử trong tay thủ hạ của «Ma Cô». Y thị với Vu Tứ Hùng tuy không có cảm tình sâu đậm gì, nhưng dù sao cũng đã kết thành phu thê rồi ... trong lòng không vui là lẽ tự nhiên thôi ... chúng ta không cần phải chấp nhặt làm gì ...
Quảng Vô Cực đang định nói lại thì đột nhiên có tiếng rít gió, một vật bắn về phía Hoàng Thiên Tinh với tốc độ kinh người.
Hoàng Thiên Tinh đưa tay chộp lấy, con bạch mã hí dài thoái lui mấy bước, nhưng lão vẫn ngồi trên yên ngựa vững tựa Thái Sơn.
Quảng Vô Cực xách trường kích dài một trượng tám nhảy lên phía trước quát lớn một tiếng như sấm động:
– Cút ra đây cho ta!
Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc cũng song song thúc ngựa đến bên cạnh Hoàng Thiên Tinh.
Chỉ thấy Hoàng Thiên Tinh trầm mặt lại, đưa tay vẫy vẫy.
Quảng Vô Cực thấy vậy liền lập tức quay lại.
Trên tay Hoàng Thiên Tinh đang kẹp một mũi tên, đầu tên có đính một mảnh giấy, trên giấy có chữ ... chữ được viết bằng máu!
«Thuận ta thì sống Nghịch ta thì chết Nhất nhập Bảo Kê Siêu sinh!» Bên dưới còn có hai chữ «Thuần Vu», bên cạnh còn có bốn đồ hình tia chớp.
Cơ Diêu Hoa biến sắc nói:
– Là «Ma Thần» Thuần Vu Dương!

Thích Hồng Cúc lạnh lùng tiếp lời:
– Còn có cả tứ đại hộ vệ của y «Lôi Hành Thiểm Điện, Tứ Đại Ác Thần» nữa!
Quảng Vô Cực không nhịn được bèn cất tiếng nói:
– Nếu như hai vị sợ hãi, có thể quay đầu trở về cũng chưa muộn đâu. Ta sẽ bảo Lý hộ viện và Lỗ hộ viện tiễn hành.
Thích Hồng Cúc trợn mắt lạnh lùng nhìn y nói:
– Quảng Phó Bảo chủ, hy vọng sau này các hạ không nói ra những lời như vậy nữa, bằng không chớ trách Thích Hồng Cúc này vô lễ!
Quảng Vô Cực cũng không vừa, lão ngửa mặt cười dài nói:
– Lão phu chỉ muốn tốt cho nhị vị mà thôi! Được! Nếu như muốn đánh nhau, Quảng Vô Cực này nào có sợ ai?
Hoàng Thiên Tinh trầm giọng nói:
– Đại địch đang ở trước mắt, hai người còn như vậy thì không xong với Hoàng Thiên Tinh ta đâu!
Cơ Diêu Hoa dịu giọng nói:
– Võ công của «Ma Thần» tuy thấp nhất trong «Tứ Đại Thiên Ma», người này thần lực kinh nhân có thể khai bia phá thạch, nội công cũng cao thâm khó dò.
Thủ hạ của y là «Tứ Đại Ác Thần» võ công cũng không kém, không biết Hoàng lão anh hùng có dự định gì?
Hoàng Thiên Tinh nói:
– Dự định? Đêm nay chúng ta sẽ ở lại Bảo Kê Trấn, dĩ dật đãi lao, kết lưới bắt cá, sớm muộn gì cũng phải có một trận chiến, chi bằng chúng ta ở đây đánh một đòn phủ đầu trước đã!
Đông Bảo được thịnh danh trong giang hồ, được liệt vào trong «Võ Lâm Tứ Đại Thế Gia» tự nhiên là không phải chỉ có hư danh. Sau khi vào Bảo Kê Trấn, bọn họ đến một tòa khách sạn lớn nhất trong trấn nghỉ chân. Người chưa vào tiệm thì tình hình xung quanh đã được tìm hiểu rõ tựa lòng bàn tay. Chưa vào đến phòng thì toàn tiệm từ tiểu nhị đến chưởng quầy, khách nhân ... đều đã nắm rõ mặt mũi. Hành lý chưa cất dọn thì bố phòng ở các điểm trọng yếu đã được sắp xếp xong. Bất kể là ăn uống dọp dẹp ... tất cả đều do người của Đông Bảo đích thân giám sát.
Tất cả chỉ là để xác định một điều, cho dù là có kẻ hạ độc trong trà cũng phải khiến hắn lưu huyết trong vòng năm bộ.
Hoàng Thiên Tinh cho tiền các khách nhân, mời họ sang những khách sạn khác trọ phòng, đồng thời cũng dùng ngân lượng để trấn an tinh thần điếm gia, vạn nhất có chuyện gì xảy ra họ cũng tuyệt không vọng động tạo nên tình hình hỗn loạn.
Đêm về khuya. Không gian lặng im. Người ở Bảo Kê trấn có thói quen ngủ

sớm. Đèn đuốc trong «Bình An Khách Điếm» vẫn sáng tỏ.
Đám công sai trong nha môn nghe tin lập tức tìm đến, nhưng sau khi biết Đông Bảo Bảo chủ Hoàng Thiên Tinh đang ở đây, tất cả liền lẳng lặng bỏ về.
Tiểu trấn nhỏ này chỉ có hai ba chục công sai, chỉ sợ khó mà địch nổi một hộ viện cao thủ của Đông Bảo, trừ phi phái thêm người đi mời bộ khoái của huyện nha về. Nhưng như vậy nhanh nhất cũng phải mất ba ngày ba đêm. Huống hồ Hoàng Thiên Tinh danh mãn giang hồ, trưởng trấn chỉ mong mọi sự bình an, mong là không xảy ra chuyện đi đến mức không thể thu xếp được là tốt rồi.
Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Cơ Diêu Hoa, Thời Chấn Đông bốn người cùng ngồi chung một bàn, trên bàn có rượu có thịt, song chẳng ai động đũa ăn lấy một miếng. Hoàng Thiên Tinh đang ngồi luận giang hồ cố sự với Quảng Vô Cực. Còn Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc thì thì thầm to nhỏ gì đó với nhau, thỉnh thoảng lại khẽ cười.
Sắc trời hôn ám, tựa như mưa gió đang muốn kéo về.
Quảng Vô Cực bước đến mở toang cửa sổ, gió lạnh thổi làm lão tỉnh hẳn rượu. Chỉ thấy lão vẫy nhẹ tay một cái, một người liền bước ra từ trong góc khuất, lưng đeo trường đao, «Quá Quan Đao» Long Tật. Quảng Vô Cực hỏi:
– Có gì không?
Long Tật đáp:
– Hoàn toàn tĩnh lặng!
Quảng Vô Cực khẽ gật đầu, Long Tật lại nhanh chóng biến vào màn đêm.
Quảng Vô Cực quay người đóng cửa sổ lại.
Gió bên ngoài càng lúc càng thổi mạnh.
Thời Chấn Đông lạnh lùng nói:
– Chỉ sợ mấy tên đầy tớ này không dám đến!
Cơ Diêu Hoa lắc đầu ôn nhu nói:
– Không thể vậy! «Tứ Đại Thiên Ma» gan to bằng trời, tuy rằng có ba phần úy kỵ chúng ta nhưng còn chưa đến mức dùng chữ «sợ»!
Ngoài trời có tiếng nổ «đì đùng», ánh chớp giật mạnh ngang qua bầu trời rồi biến mất. Ngọn nến trong phòng chập chờn như muốn tắt. Hoàng Thiên Tinh vội dùng đôi bàn tay thô ráp che chở cho ngọn nến.
Quảng Vô Cực trầm mặc cúi đầu, miễn cưỡng mỉm cười nói:
– Sấm chớp đầy trời, đêm nay đúng là một đêm tuyệt diệu để giết người!
Hoàng Thiên Tinh không cười. Lão trầm trọng nói:
– Nhị đệ, ngươi ra ngoài xem xét tình hình. Trận sấm chớp vừa nãy ta cảm thấy có gì không đúng!
Quảng Vô Cực «dạ» một tiếng, bước đến mở banh cửa sổ, thò tay vẫy vẫy hai cái.

Bên ngoài mưa bắt đầu rơi, từng hạt từng hạt ... báo hiệu một trận mưa khủng khiếp sắp đến. Trên mái nhà vẫn tối đen như mực, không tơ hào một chút động tịnh gì cả.
Quảng Vô Cực biến sắc mặt, vội lớn tiếng gọi:
– Long hộ viện!
Không có tiếng ai trả lời. Quảng Vô Cực lập tức tung người bay lên mái. Vừa lên đến nơi lão đã lập tức nhìn thấy một thi thể, tay hắn còn nắm chặt trường đao, trước ngực, sau lưng, hai bên tả hữu có bốn vết thương, tựa hồ như cùng lúc bị bốn tia sét đánh trúng vậy. Thi thể đó chính là «Quá Quan Đao» Long Tật.
Hoàng Thiên Tinh, Cơ Diêu Hoa, Thời Chấn Đông cũng lập tức có mặt trên mái nhà.
Gió càng lúc càng mạnh. Mưa càng lúc càng to. Cả bầu trời đều là tiếng thét gào của mưa gió.
Hoàng Thiên Tinh dương giọng nói:
– Có địch xâm phạm, mọi người tập hợp!
Thanh âm của lão cuồn cuộn vượt qua cả tiếng gió tiếng mưa truyền đi khắp nơi. Đồng thời, có hai sự việc gần như cùng lúc phát sinh.
«Phừng» một tiếng, căn phòng họ vừa ngồi đột nhiên bốc cháy, ánh lửa vừa xanh vừa lam, bốc thẳng lên trời.
Trong nội viện cũng vang lên một loạt âm thanh binh khí giao nhau, tựa hồ như có thứ binh khí cực kỳ khinh khoái đã giao thủ với thứ binh khí cực kỳ trầm trọng vậy.
Tiếp đó lại có hai sự kiện khác đồng thời phát sinh. Từ bốn hướng xuất hiện bảy người tay cầm binh khí nhảy lên mái nhà, chính là năm hộ viện của Đông Bảo với đại hán cầm cờ và đồng tử chấp đao.
Cùng với ánh lửa bốc cao, một bóng người ẩn ẩn hiện hiện bước ra từ trong đám lửa. Người này thân cao tám thước, toàn thân ăn mặc rực rỡ, mới nhìn đã thấy tràn đầy tà khí. Y đứng trên mái nhà, ngửa mặt cười điên cuồng, dáng vẻ vô cùng đắc ý.
Thích Hồng Cúc lắng tai nghe ngóng rồi gấp giọng nói:
– Mai, Lan, Cúc, Trúc đang cùng «Tứ Đại Ác Thần» quyết đấu!
Nói đoạn người đã như một con phi yến, lao qua gió mưa bay vào hậu viện.
Hoàng Thiên Tinh đứng thẳng trên mái nhà, bộ râu bạc phất phơ tung bay trong gió. Lão đưa mắt nhìn đối phương nói:
– «Tứ Đại Thiên Ma – Ma Thần» Thuần Vu Dương?
Quái nhân kia cười lớn đáp:
– Không sai! Ta đã hiện thân, các ngươi muốn thoái lui cũng không kịp nữa rồi!
«Tiền Đường Giao Long» Du Kính Đường lớn tiếng mắng:

– Chúng ta đến đây chính là để lấy mạng chó của ngươi, làm sao mà thoái lui được!
«Lôi Điện Thùy» Lý Khai Sơn cũng quát vang:
– Trả mạng Long lục đệ cho ta!
Lời chưa dứt thì người đã bay lên, hai chiếc búa trong tay cùng lúc áp thẳng xuống đầu Thuần Vu Dương!
«Lôi điện thùy» trực tiếp đánh xuống đầu Thuần Vu Dương, nhưng không ai có thể đánh ngã được lão cả!
Lý Khai Sơn thi triển chính là «Lôi Điện Thùy Pháp», đích thực mạnh như lôi điện, thế khả khai sơn. Đáng tiếc bản thân Thuần Vu Dương chính là lôi điện!
Thuần Vu Dương dài người vọt lên không trung, tựa như một con quái điểu khổng lồ. Không biết từ lúc nào trong tay lão đã có thêm một ngọn trường mâu dài trượng tám, dương lên nghênh tiếp Lôi Điện Thùy.
«Bình!» «Lôi điện thùy» và cương mâu đã giao kích, hoa lửa bắn tứ tung. Trên «Lôi điện thùy» đã có thêm một vết sứt lớn. Trường mâu liền cơ công kích, đâm thẳng vào tâm khẩu Lý Khai Sơn!
Thế đến của trường mâu vừa nhanh vừa mạnh, Lý Khai Sơn không thể chống đỡ, cũng chẳng kịp lùi lại nhảy tránh, mắt thấy mình sắp táng mạng thì đột nhiên có người chộp lấy trường mâu. Hai tay người này trơn trượt như cá, nhưng lại có thể giữ chặt được ngọn trường mâu của Thuần Vu Dương!
Thuần Vu Dương cười lạnh một tiếng, giật mạnh trường mâu, người đã thăng không tám trượng.
«Tiền Dường Giao Long» Du Kính Đường tuy vừa trơn vừa chuẩn nhưng cũng không chịu nổi cái giật này, cả người liền bay lên không trung.
Thuần Vu Dương liền như đại bàng triển dực, trường mâu phá không đâm thẳng đến cổ họng Du Kính Đường.
«Tiền Đường Giao Long» Du Kính Đường đang lơ lửng trên không, không thể bạt đao chống đỡ. Mắt thấy y sắp phải táng mạng thì đột nhiên một bóng người bổ tới, tung cước đá lệch mũi mâu sang một bên. Bóng người đó chính là «Quá Sơn Bộ» Mã Lục Giáp!
Tả thủ Thuần Vu Dương lập tức vươn ra. Cái vươn tay này còn nhanh ơn cả thiểm điện, chớp mắt đã chộp lấy cổ họng Mã Lục Giáp.
Thuần Vu Dương muốn bóp chết Mã Lục Giáp nhưng tay của lão đã bị một người khác chộp được. Người này sức mạnh như thần, khống chế không cho lão vận lực. Chính thị là «Toái Bia Thủ» Lỗ Vạn Thừa.
Thuần Vu Dương không hề dừng lại, liên hoàn cước lập tức quét ra.
Lỗ Vạn Thừa toàn lực ngăn chặn tả thủ của Thuần Vu Dương, không ngờ một cước của y quét đến, lập tức bị đá lộn nhào.

Áp lực trên tả thủ Thuần Vu Dương đã mất, y liền thuận tay đập thẳng xuống Thiên Linh Cái Lỗ Vạn Thừa một chưởng.
Đột nhiên có tiếng ám khí xé gió, năm ngọn «Thấu cốt đinh» đã nhằm đúng năm yếu huyệt trên người Thuần Vu Dương bắn tới. Người xuất thủ chính là «Ám Khí Mãn Thiên» Đào Nhất Giang.
Thuần Vu Dương đành phản chưởng gạt mạnh, cả năm ngọn «Thấu cốt đinh» đều bị đánh rơi. Trường mâu dài một trượng tám trong tay hữu Thuần Vu Dương đột ngột đâm ra.
Nhưng trường mâu mới đi nửa đường thì đã bị người dùng trường kích ngăn lại, hoa lửa bắn tung tóe. Thuần Vu Dương chỉ thấy tay mình chấn động, trường mâu bị đánh bật lại. Lão thường tự phụ mình thần lực vô địch, không ngờ có người có thể ngạnh tiếp một mâu của mình, trong lòng đương nhiên không phục, hét lớn một tiếng như sấm, trường mâu lại đâm ra lần nữa.
Đối Phương cũng không hề sợ hãi, lập tức vung kích ngạnh tiếp. Hai người một mâu một kích, giao thủ ba lần, lần sau mãnh liệt hơn lần trước, cả hai một bước cũng không lùi, nhưng mái nhà dưới chân hai người sớm đã không chịu nổi chấn lực mãnh liệt. «Rầm» mái nhà đã bất thần sập xuống.
Người vừa xuất thủ với Thuần Vu Dương chính là «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực.
Quảng Vô Cực và Thuần Vu Dương cùng rơi khỏi mái nhà, năm hộ viện cao thủ của Đông Bảo cũng lập tức nhảy xuống.
Lý Khai Sơn, Du Kính Đường, Mã Lục Giáp, Lỗ Vạn Thừa, Đào Nhất Giang năm người đều không phải hạng vô danh trong giang hồ, nhưng cả năm hợp kích Thuần Vu Dương, tựa hồ gần như một chiêu táng mạng, trong lòng bất giác đều nổi lên cảm giác kinh hoàng.
Nhưng người của Đông Bảo trước giờ chưa từng vì «sợ» mà thoái lui.
Năm người bọn họ nhảy xuống đến nơi thì chiến cục trong phòng đã sắp phân thắng bại.
Thuần Vu Dương và Quảng Vô Cực giao thủ mười một chiêu, bụi cát mù mịt.
Thuần Vu Dương càng đánh càng dũng mãnh, nhưng hổ khẩu Quảng Vô Cực thì đã rách toác. Chỉ cần đánh thêm mười một chiêu nữa, Quảng Vô Cực sẽ phải bại lần thứ một trăm hai lăm trong đời.
Hoàng Thiên Tinh đứng trên mái nhà trầm giọng nói:
– Đao đâu! Để ta hội kiến «Ma Thần» một phen!
Đồng tử lập tức «dạ» một tiếng, hai tay dâng đao lên.
Hoàng Thiên Tinh tay nắm chuôi đao, gầm lên một tiếng như long ngâm:
– Thử một đao này của ta!
Kim quang liền bắn khắp bốn phương tám hướng.
«Ma Thần» Thuần Vu Dương cũng thấy hoảng kinh, vội quay người dụng

trường mâu nghênh tiếp.
«Bình!» một tiếng vang lên, hoa lửa bắn tung tóe.
Hoàng Thiên Tinh thối lùi tám bước, trầm người ổn định thân mình, nhưng vẫn lắc lư không ngừng. Thuần Vu Dương không thối lui bước nào nhưng trên trường mâu đã bị mẻ một miếng lớn.
Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ kinh hoảng.
Thuần Vu Dương lúc mới đầu cho rằng mình có thể không phí chút sức giết sạch toàn bộ bọn người Đông Bảo, không ngờ ngay cả năm võ sư hộ viện cũng không giết được, lại gặp phải Quảng Vô Cực đánh nhau một trận, vừa rồi lại toàn lực ngạnh tiếp một chiêu của Hoàng Thiên Tinh. Giờ lão mới nhận ra đối phương đích thị là những hảo thủ, muốn thắng e rằng không phải chuyện dễ dàng gì.
Nhưng lão tung hoành giang hồ đã mấy mươi năm, chưa từng để chuyện gì vào trong mắt, thế nên trường mâu lập tức hoành ngang quét tới tấn công Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh cũng vung đao ứng tiếp.
Cơ Diêu Hoa đứng bên cạnh năm võ sư hộ viện nói:
– Trước mắt chúng ta còn nhiều kẻ thù, không thể tổn hại thêm nhân lực. Hơn nữa đối phó với loại cuồng ma này cũng không cần giảng đạo nghĩa giang hồ làm gì, đợt lát nữa Hoàng Bảo chủ bị thoái lui, chúng ta lập tức xông lên hợp kích hạ sát Thuần Vu Dương.
Năm võ sư hộ viện vốn có ấn tượng rất tốt với Cơ Diêu Hoa, vừa nãy lại nếm qua sự lợi hại của Thuần Vu Dương nên vội vàng gật đầu tán thành.
Quảng Vô Cực nói:
– Thích nữ hiệp đi đâu rồi?
Cơ Diêu Hoa nói:
– Đại khái là đi giúp bốn nữ tỳ đánh nhau với «Tứ Đại Ác Thần», hy vọng họ được bình an vô sự.
—— oo —— Bất kỳ ai giao thủ với «Tứ Đại Ác Thần» thủ hạ của «Ma Thần» Thuần Vu Dương đều khó mà bình an vô sự, thậm chí là không thể bình an vô sự.
Thích Hồng Cúc thân nhẹ như yến, khinh công nhanh như yến tử, nhưng khi nàng đến hậu viện thì tình hình đã thập phần nguy cấp.
«Tứ Đại Ác Thần» thân vận hắc y bó sát người, tay cầm Lôi điện thiểm tấn công ráo riết. Mai Kiếm, Trúc Kiếm đang khổ sở đối địch. Cúc Kiếm, Lan Kiếm khắp người đều là vết thương.
Thích Hồng Cúc hét lớn một tiếng, vung tay bắn ra bảy ngọn «Phi yến tiêu», trường kiếm rung mạnh hóa ra một đóa hoa kiếm tấn công một gã ác thần.
«Hành – Lôi – Điện – Thiểm» bốn tên ác thần đưa mắt nhìn nhau. Một gã liền dụng «Lôi điện thiểm» đánh bay Phi Yến Tiêu, một tên khác hồi thân

vung tay cản kiếm thế của Thích Hồng Cúc.
Đúng vào lúc này, Thích Hồng Cúc đột nhiên khẽ lắc cổ tay, trường kiếm trong tay lập tức hóa thành hai, đầu kiếm biến thành mũi cương xoa, tựa như một con phi yến đang xòe đuôi.
Gã ác thần cả kinh, nhưng đã quá muộn để tránh né, liền cắn răng chịu một kiếm vào tay. Tên ác thần gầm lên đau đớn quát:
– Con mụ bà nương này ...
Lời còn chưa dứt thì ba mũi «Phi yến tiêu» đã bay vào miệng hắn, tiếng nói lập tức đứt đoạn.
Thích Hồng Cúc đang định phát kiếm nhưng tên ác thần còn lại đã xông lên, Lôi điện thiểm phát ra tiếng nổ «ì ùng» ...
Thích Hồng Cúc lâm nguy sinh trí, lập tức buông kiếm, dụng khinh công «Yến Tử Tam Sào Thủy» tránh khỏi một kích trí mạng.
Bên này Lan Kiếm Và Cúc Kiếm cũng đã nén đau gia nhập vòng chiến, cùng Mai Kiếm, Trúc Kiếm hợp lực tấn công hai tên ác thần.
Còn Thích Hồng Cúc tuy đã giết được một đại địch nhưng trong tay đã không còn kiếm, chỉ dụng khinh công và Phi yến tiêu lực chiến với tên ác thần còn lại.
—— oo —— Thuần Vu Dương, Hoàng Thiên Tinh đã đánh ba mươi tư hiệp. Hai người càng đánh càng ác liệt. Kim đao của Hoàng Thiên Tinh tung hoành khắp chốn, thế đao múa lượn, thế lực không gì cản nổi, tựa hồ như du long múa lộn giữa không trung. Nhưng Thuần Vu Dương không hổ danh là «Ma Thần», chiêu chiêu thức thức đánh ra liên miên bất tuyệt, sức lực vô cùng, Hoàng Thiên Tinh cố gắng mấy cũng không thể chiếm được thượng phong.
Thuần Vu Dương không ngờ trong đám người này lại có một Hoàng Thiên Tinh võ công cao cường đến vậy. Lão đánh lâu mà không thắng, lại thêm vào không nghe thấy động tĩnh gì của «Tứ Đại Ác Thần», trong lòng không khỏi thấp thỏm, liền hét lớn một tiếng, trường mâu vung ra như chớp, hóa thành một đạo cuồng phong bao vây Hoàng Thiên Tinh khắp bốn phương tám hướng.
Hoàng Thiên Tinh tựa mãnh long xuất động, bất kể tất cả vung đao lao thẳng vào trung tâm cơn lốc của Thuần Vu Dương.
«Bình!» hai thứ binh khí va chạm lẫn nhau. Hai bóng nhân ảnh nhập rồi lại phân. Cả hai cùng thối lui tám bước.
Đúng vào lúc này Cơ Diêu Hoa hét lớn một tiếng nói:
– Lên!
Bảy tám cỗ ám khí liền cùng lúc bay đến Thuần Vu Dương.
Thuần Vu Dương hét lớn một tiếng, tất cả ám khí dính trên người lão liền bay ngược trở lại.

Đào Nhất Giang vội vàng nhảy tránh.
Nhưng đúng vào sát na đó, «Toái Bia Thủ» của Lỗ Vạn Thừa đã giữ chặt song thủ Thuần Vu Dương. «Quá Sơn Bộ» cũng hiệp trợ giữ chặt hai chân Thuần Vu Dương.
Thuần Vu Dương vận lực giãy mạnh, nhưng Du Kính Đường đã như một con cá luồn đến khống chế huyệt đạo của lão. Lý Khai Sơn thì tung mình lên cao, song thùy cùng lúc bổ xuống.
Thuần Vu Dương đại nộ, nhưng giãy giụa không thoát nổi vòng kìm kẹp của tam đại cao thủ. «Lôi điện thùy» của Lý Khai Sơn đã bổ trúng đầu lão.
«Lôi điện thùy» bị chấn bay ra xa. Thuần Vu Dương chảy máu đầm đìa.
Cùng lúc lão phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa. Một tiếng hét còn kinh khủng hơn tiếng sấm động mùa hè. Chúng nhân tất thảy đều bị váng đầu hoa mắt.
Thuần Vu Dương thừa cơ giãy mạnh. Du Kính Đường, Mã Lục Giáp, Lỗ Vạn Thừa liền ngã lăn ra. Tả thủ của lão thuận thế vung lên đập vỡ đầu Lý Khai Sơn.
Nhưng chính vào sát na đó, Quảng Vô Cực đã xông tới, trường kích đâm xuyên qua bụng Thuần Vu Dương, xuyên từ phía sau ra phía trước.
Thuần Vu Dương hét lớn một tiếng, trường mâu trong tay phải lập tức quật ngược về phía sau.
Quảng Vô Cực chưa kịp buông tay thì trường mâu đã tới, mắt thấy lão sắp bị trường mâu đâm thủng ngực thì đột nhiên một sợi dây lụa đã quấn chặt lấy thân mâu giật mạnh. Đầu mâu liền bị lệch đi đôi chút, Quảng Vô Cực thừa cơ bỏ kích lăn ra xa hơn trượng.
Người vừa xuất thủ tương cứu chính là Cơ Diêu Hoa, lúc này bầu trời xẹt lên một tia chớp, làm hiện rõ ra khuôn mặt đầy máu của Thuần Vu Dương.
Thuần Vu Dương trợn mắt nhìn Cơ Diêu Hoa, tràn đầy hận ý nói:
– Ngươi ...
Lúc này đại hán cầm cờ và tiểu đồng đã lao tới. Đại hán sử một cây cự phủ, tiểu đồng dụng đoản kiếm cùng lúc chém xả vào sau lưng Thuần Vu Dương.
Thuần Vu Dương lắc lư một hồi, cuối cùng cũng ngã gục xuống đất.
Bầu trời lại xẹt lên một tia chớp, cùng với tiếng nổ «đì đùng».
Hoàng Thiên Tinh thở hổn hển, bước đến gần. Lão thấy Thuần Vu Dương đã chết liền thở dài nói:
– «Ma Thần» này quả nhiên lợi hại ... chúng ta đi xem Thích nữ hiệp thế nào?
—— oo —— Gã ác thần đang vung chưởng truy kích Thích Hồng Cúc. Lúc đầu vì ỷ trượng sức lực nên thập phần uy mãnh, nhưng do khinh công không bì được với Thích Hồng Cúc nên dần dần mệt mỏi, thêm vào đó lại phải để tâm phòng bị «Phi yến tiêu» của Thích Hồng Cúc nên càng lúc càng cảm

thấy lực bất tòng tâm.
Tứ tỳ lực chiến nhị ác, tình cảnh cũng vô cùng nguy hiểm nhưng so với vừa nãy lấy một chọi chột, không biết đã thoải mái hơn bao nhiêu lần!
Chính vào lúc này, tiếng kêu thảm thứ nhất của Thuần Vu Dương vang lên.
Cả ba tên ác thần thoáng biến sắc mặt.
Thích Hồng Cúc liền thừa cơ tung người nhặt kiếm, thuận tay phát ra mười tám kiếm liên hoàn khiến gã ác thần tay chân luống cuống. Đột nhiên nàng quay người, vung kiếm đâm vào sau lưng một trong hai gã ác thần đang cùng tứ tỳ lực chiến.
Tên ác thần rống lên đau đớn, toàn thân đau đớn.
Một kiếm của Trúc Kiếm đã quét ra chém bay đầu hắn.
Hai tên ác thần đưa mắt nhìn nhau thất sắc. Lúc này tiếng kêu thảm thứ hai của Thuần Vu Dương lại truyền tới. Hai gã càng thêm hoảng loạn.
Thích Hồng Cúc dụng kiếm vân thành xoa khóa chặt «Lôi điệm thiểm», tên ác thần thấy không thể rút lại liền bỏ vũ khí tung người bỏ chạy.
Khi tên ác thần tung người bay lên thì ba mũi «Phi yến tiêu» đã cắm thẳng vào lưng hắn. Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã gục xuống.
Tên ác thần còn lại thấy vậy sợ đến hồn phi phách tán, múa loạn «Lôi điện thiểm» trong tay, bức lùi tứ tỳ, thừa lúc Thích Hồng Cúc chưa kịp quay người lại đã vọt lên mái nhà bỏ trốn.
Đột nhiên trước mặt hắn xuất hiện một người. Người này hai mắt sáng rực, râu tóc bạc phơ, kim đao lấp loáng tinh quang.
– Xem đao!
Đao quang lóe lên trong đêm. Tên ác thần đang lúc tâm hoảng ý loạn, vừa thoát khỏi vòng vây của tứ tỳ xong, trong lòng lại úy kỵ «Phi yến tiêu» của Thích Hồng Cúc, nên không kịp né tránh, vội đưa «Lôi điện thiểm» lên chống đỡ.
Một tiếng «keng» vang lên, cả «Lôi điện thiểm» lẫn người đều bị kim đao của Hoàng Thiên Tinh xả làm hai mảnh.
Lúc này trời đổ mưa như trút. Bảy cổ thi thể trong hậu viện máu chảy thành một vùng đỏ lòm.
Quảng Vô Cực nhìn mấy cổ thi thể, trầm giọng nói:
– Trận chiến này chúng ta hy sinh mất Long Hộ viện và Lý Hộ viện, nhưng cũng giết được «Ma Thần» Thuần Vu Dương và «Tứ Đại Ác Thần», có thể xem là đã thắng một trận, thắng rất thảm.
Hoàng Thiên Tinh cũng trầm mặc nói:
– «Tứ Đại Thiên Ma» quả thật danh bất hư truyền. Nếu như bọn chúng cùng đến một lúc, sợ rằng chúng ta có đông gấp ba bây giờ cũng khó mà đối phó nổi.
Thích Hồng Cúc lạnh lùng nói:

– Bọn chúng đã thất toán lần này mất rồi. Bởi chúng đang phải vây công Bắc Thành, quyết không thể toàn bộ đến đối phó chúng ta được, chỉ cần ba đại ma đầu kia lần lượt tìm đến thì chúng ta có thể từ từ đối phó từng tên một.
Cơ Diêu Hoa dịu giọng nói:
– Nghe nói trong «Tứ Đại Thiên Ma» thì «Ma Thần» võ công yếu kém nhất, những người khác người này võ công cao hơn người kia gấp bội. Chúng ta nên cẩn thận thì hơn!
Mưa rơi không ngớt, nhưng mưa không thể làm trôi đi nỗi lo lắng trong lòng của bọn người Hoàng Thiên Tinh.
Trời nắng nóng như đổ lửa, vầng nhật quang rực rỡ tỏa ánh hào quang chói lọi. Đoàn người của Hoàng Thiên Tinh đã ra khỏi Bảo Kê Trấn, đi theo đường hữu sạn đạo qua Đại Tán Quan nhập Xuyên.
Hữu sạn đạo này chính là nơi mà hai nước Ngụy Thục tranh chấp thời Tam Quốc. Đại Tán Quan là nơi hiểm trở nổi tiếng trong lịch sử, Ngụy Thục hai nước đã từng đánh nhau ở đây mười mấy năm. Quan nội đầy rẫy kỳ nham dị thạch, núi đá lởm chởm. Đỗ công bộ khi chạy trốn binh nạn đã từng thốt lên một câu:
«Thiết mã thu phong Đại Tán Quan.», Đại Tán Quan rất gần với cùng của người Thượng, thời Tần đã từng là yết hầu cửa ngõ chắn đường vào Trung Nguyên, thế núi thập phần hiểm trở.
Hoàng Thiên Tinh đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, vừa đi đến đây trong lòng đã nảy sinh thêm hai phần giới bị. Hai bên đều là vách núi dựng đứng, Hoàng Thiên Tinh bất giác lo lắng bị tập kích, liền đi chậm lại.
Quảng Vô Cực bước lên trước nói:
– Đại ca, nơi đây địa thế hiểm trở, đi thành một hàng dọc như vậy không khỏi quá khinh suất. Chi bằng chúng ta tìm chỗ nào an toàn nghỉ ngươi trước rồi tính sau có được không?
Hoàng Thiên Tinh khẽ gật đầu, dẫn mọi người tìm một chỗ râm mát nghỉ chân. Đại hán cầm cờ liền đi chia lương thực, những võ sư hộ viện còn lại liền tìm chỗ nghỉ ngơi cho đỡ mệt. Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc chụm đầu thì thầm to nhỏ. Còn gã tiểu đồng thì đi ra phía sau một tảng đá làm chuyện bài tiết.
Đại hán đã phân chia xong lương thực mà vẫn chưa thấy tiểu đồng quay lại, liền lớn tiếng gọi mấy lần, nhưng đều không có hồi âm. Y liền làu bàu bước tới:
– Mẹ nó! Tiểu Thố Tử, mọi người ăn uống còn mi thì đi làm chuyện đó, thật là ... A!
Sau khi đại hán bước ra phía sau tảng đá thì tiếng nói liền đứt đoạn, rốt thốt lên một tiếng kinh hãi.
Y vừa thốt lên thì Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Cơ Diêu Hoa, Thích

Hồng Cúc bốn người đã lao đến. Chỉ thấy gã tiểu đồng ngã gục trên đất, quần còn chưa kéo lên hết. Miệng há hốc ra định kêu lên nhưng dường như đã bị người bóp chặt cổ họng nên không thể phát ra thanh âm.
Địch nhân thật là lang độc, ngay cả một đứa trẻ mà cũng không bỏ qua! Càng đáng sợ hơn là chúng có thể tiếp cận, giết người sau đó an nhiên tự tại rời khỏi vậy mà chúng nhân không ai phát giác.
Đồng tử này tuy võ công không cao cường như các hộ viện, nhưng cũng chẳng phải hạng tầm thường, từng được Hoàng Thiên Tinh đích thân chỉ điểm.
Vậy mà chết một cách vô thanh vô tích, không hề có chút phản kháng.
Cơ Diêu Hoa cẩn thận quan sát vết thương trên cổ họng tiểu đồng, một hồi lâu sau mới cất tiếng nói:
– Là «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất. Đây là thủ pháp thành danh của y «Đại Hoàn Thần Tiên Thủ», người trong giang hồ còn gọi là «Diêm Vương Quỷ Trảo».
Hoàng Thiên Tinh tức giận gầm lên:
– Người đã đến rồi sao không chịu hiện thân cùng ta quyết một phen thư hùng?
Cơ Diêu Hoa trầm giọng nói:
– Lôi Tiểu Khuất chẳng những võ công cao cường mà còn túc trí đa mưu. Thủ hạ của hắn là bốn tên «Tố Mệnh Tiên Đồng» võ công cũng không phải tầm thường, Hoàng lão anh hùng cần phải hết sức cẩn thận!
Lời của nàng còn chưa dứt thì chợt nghe có tiếng chuông «đinh đinh đang đang ... đinh đinh đang đang ...» vang lên. Một bóng người chậm rãi bước đến.
Người này đầu đội bạch mão, thần thái phiêu diêu, râu ba chòm phất phơ trước ngực, lông mày lưỡi kiếm, mắt sáng như sao. Y vận áo bào trắng, quần màu đen, dáng vẻ thập phần tiên phong đạo cốt. Tay xách một cây gậy trúc dài, trên gậy có một tấm vải trắng, trên có viết:
«Nhất tiếu nhân gian sự, phi ngã mạc thần tiên» Xem ra là một vị lang trung giang hồ.
Quảng Vô Cực hít một hơi chân khí bước lên phía trước.
Vị lang trung dáng vẻ tiên phong đạo cốt này dường như hết sức hiếu kỳ, vừa đi vừa đưa mắt quan sát chúng nhân. Đột nhiên y nhìn thẳng vào mặt Quảng Vô Cực thở dài:
– Hụ hụ hụ ... tiên sinh tướng mạo đường đường, nhất định là quý nhân, lưng dày vai tròn, sau này nhất định sẽ đa tử đa tôn, hụ hụ hụ ... chỉ là ...
Quảng Vô Cực ra vẻ phiền hà nói:
– Đi đi ... ta không xem tướng ...
Lang trung đột nhiên nói tiếp:

– Chỉ là ấn đường của ngài có điểm đen, giữa mi tâm lại hiện màu đỏ. Khẳng định trước khi trời tối sẽ thấy huyết quang ...
Quảng Vô Cực nhìn như đóng đinh vào mặt lão lang trung.
Lão lang trung khẽ mỉm cười nói tiếp:
– Đại gia, tại hạ Mạc Thần Tiên, đã đi khắp giang hồ tứ hải, linh quá thần tiên, nếu đại gia muốn xem tướng thì chỉ cần một quan tiền ...
Quảng Vô Cực quay lại nhìn Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh chậm rãi gật đầu.
Bốn võ sư hộ viện và đại hán cầm cờ liền bước đến vây lang trung vào giữa.
Lão lang trung cười hì hì nói:
– Chầm chậm thôi, không cần vội vã! Ai cũng được xem tướng cả ...
Nói đoạn lão đưa tay ước lượng khuôn mặt của Quảng Vô Cực, mỉm cười nói:
– Đỉnh đầu đại gia vừa cao vừa sáng, không sợ tà ma ...
Nói xong lại chỉ tay vào trán Quảng Vô Cực:
– Đáng tiếc sau này không thể hưởng phúc, sát khí trầm trọng vô cùng, để tại hạ xem nhân hòa của ngài thế nào ...
Nói đoạn y đưa tay chỉ vào ngực Quảng Vô Cực.
Đúng lúc này, Quảng Vô Cực đột nhiên thấy vẻ mặt cười cười của lão lang trung biến mất, để lộ đôi nhãn thần sáng rực. Quảng Vô Cực giật thót mình một cái, lập tức thối lui.
Cùng lúc đó, tay của lão lang trung đã vươn ra. Cái vươn tay này còn nhanh hơn cả phi tiễn.
Quảng Vô Cực tuy nhảy tránh rất nhanh, nhưng không nhanh bằng cánh tay của lão lang trung. Nháy mắt đã thấy cổ họng lão bị nắm chặt.
Quảng Vô Cực cảm thấy cổ họng như bị một gọng kềm bằng sắt kẹp chặt, toàn thân vô lực, muốn giãy giụa cũng giãy giụa không nổi.
Cũng vào cái sát na ngắn ngủi đó, gậy trúc trong tay hữu của lang trung đã đâm vào ngực «Quá Sơn Bộ» Mã Lục Giáp!
Lỗ Vạn Thừa, Du Kính Đường, Đào Nhất Giang kinh hãi khôn tả, đang định bạt xuất binh khí thì lang trung đã nhanh nhẹ như một con báo, tung người lên phóng ra hai cước. Lỗ Vạn Thừa, Du Kính Đường liền bị đá bay ra xa.
Đào Nhất Giang thiện dụng ám khí nhưng bởi Phó Bảo chủ đang trong tay đối phương nên không dám xuất thủ, sợ rằng sẽ gây thương tổn cho Quảng Vô Cực.
Cùng lúc đó, kim linh ở thắt lưng lang trung cũng phóng vọt ra, kích thẳng vào thiên linh cái của đại hán cầm cờ. Chỉ thấy y kêu thảm một tiếng, người đẩy lui bảy tám bước, trượt chân ngã xuống vực sâu vạn trượng!
Chỉ nghe «soạt» một tiếng, kim đao của Hoàng Thiên Tinh đã hóa thành một tia sáng chói lọi lao tới chém thẳng vào cổ tay lão lang trung.

Lão lang trung cười lớn:
– Được lắm!
Lời chưa dứt thì tay đã rụt lại. Cùng lúc đó người đã vọt lên không tránh khỏi một kiếm của Thích Hồng Cúc, thân hình lắc nhẹ hai cái đã tránh được kiếm chiêu của Mai, Lan, Trúc, Cúc tứ tỳ. Sau đó y lại gập người tránh dải lụa của Cơ Diêu Hoa, nhảy lên nhảy xuống ba lần tránh khỏi ba mũi «Phi yến tiêu», tay áo phất mạnh quấn lấy cương tiêu của Đào Nhất Giang phóng ra, trong chớp mắt đã bay ra ngoài xa ba trượng.
Lỗ Vạn Thừa, Du Kính Đường cùng lúc thốt lên:
– «Ma Tiên!» Chỉ nghe lão lang trung cười lớn nói:
– Tại hạ Lôi Tiểu Khuất!
Lời còn chưa dứt thì người đã đi xa lắm rồi.
Hoàng Thiên Tinh đỡ Quảng Vô Cực dậy, sắc mặt đanh lại như thép, lão hét lớn:
– Truy!
Quảng Vô Cực đến giờ vẫn còn cảm thấy khó thở, trên cổ lão đã có thêm năm dấu tay đen sì. Chỉ cần Hoàng Thiên Tinh xuất đao chậm thêm một sát na nữa là chiếc cổ đó sẽ có thêm năm chiếc lỗ rồi!
Bất kỳ ai thoát khỏi bàn tay của Lôi Tiểu Khuất đều có cảm giác tử thần vừa đến sát bên cạnh mình, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.
Quảng Vô Cực cước bộ còn chưa vững, nhưng cũng tung người đuổi theo bọn Hoàng Thiên Tinh. Đây đã lần thứ một trăm hai mươi sáu lão bại trong tay kẻ khác, nhưng trước giờ chưa từng nghe thấy lão nói qua chữ «sợ».
Phía trước bọn Hoàng Thiên Tinh, Cơ Diêu Hoa, Thích Hồng Cúc ba người chạy song song với nhau. Thích Hồng Cúc tựa như một con chim yến đảo mình, khinh công vô cùng đẹp mắt. Cơ Diêu Hoa cũng lướt gió mà đi, tốc độ quyết không dưới Thích Hồng Cúc.
Khinh công Hoàng Thiên Tinh không bằng Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc nhưng nội lực của lão thâm hậu vô bì, càng chạy càng nhanh.
Nhưng «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất vẫn ở phía trước phiêu diêu tự tại lướt đi, thỉnh thoảng còn cất lên tiếng cười sảng khoái.
Những người này cứ chạy đuổi nhau trên con đường sạn đạo, bất giác đã đuổi một mạch đến tận Kiếm Môn Quan. Nơi được mệnh danh «Thiên Hiểm». Lý Bạch cũng từng viết:
«Kiếm Môn phong vinh nhi thôi nguy, Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai.» Cơ Diêu Hoa đột nhiên máy động tâm cơ, quay sang Hoàng Thiên Tinh thấp giọng nói:
– Người này khinh công cao tuyệt, không đánh mà chạy chỉ sợ bên trong có gì trá ngụy!
Hoàng Thiên Tinh trầm ổn thân mình đứng lại.

Chỉ thấy bóng Lôi Tiểu Khuất đã vượt qua Kiếm Môn Quan.
Hoàng Thiên Tinh quan sát tình thế, trong lòng không khỏi kinh hãi. Lão hít mạnh một hơi chân khí hét lớn:
– Giặc cùng chớ đuổi!
Chúng nhân liền lập tức dừng lại.
«Ma Tiên» cũng dừng lại, quay người đứng chắn trước quan khẩu, ngửa mặt cười dài.

Hồi 18
Sát Ma Tiên

Tiếng cười của «Ma Tiên» chưa dứt, trên vách đá có tiếng ầm ầm như núi lở. Hoàng Thiên Tinh sắc mặt đột biến. Lúc này bọn Quảng Vô Cực đã vượt qua chỗ hai vách núi dựng đứng. Hoàng Thiên Tinh vội hét lớn:
– Mau lùi!
Chỉ thấy cát bụi mù mịt, từng hòn đá lớn rơi đang lăn từ trên đỉnh núi xuống. Lúc này muốn lùi thì cũng đã quá muộn, bọn người Quảng Vô Cực liền tung người xông lên phía trước. Bảy tám hòn đá lớn liền rơi trên con đường hẹp, phong kín con đường thoái lui của bọn Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy bốn bóng nhân ảnh đang dụng lực đẩy các tảng đá xuống vách núi. Những tảng đá lớn này đã được bày bố sẵn ở trên vách núi, chỉ cần dụng lực đẩy nhẹ là lập tức lăn xuống ngay. Mỗi tảng đá ít nhất cũng nặng tới ba bốn trăm cân, bất luận là người võ công cao đến đâu bị đụng trúng cũng không tránh khỏi trọng thương, sạn đạo lại chật hẹp, muốn tránh né cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa mỗi tảng đá rớt xuống là sạn đạo lại bị hủy đi một phần, nguy cơ bị hụt chân rơi xuống vực sâu vạn trượng cũng tăng lên dần dần. Hoàng Thiên Tinh vừa nhìn tình thế đã biết chỉ có một con đường duy nhất để đi. Đó là vượt qua Kiếm Môn Quan. Chỉ nghe lão hét lớn:
– Lên!
Kim Đao trong tay đã hóa thành một đạo kim quang chói lọi, xông thẳng đến Kiếm Môn.
«Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất mỉm cười đứng chắn trước Kiếm Môn.
Hoàng Thiên Tinh muốn vượt qua Kiếm Môn ải khẩu thì phải vượt qua đầu Lôi Tiểu Khuất.
Đây chính là lúc «Ma Tiên» xuất thủ. Kim đao của Hoàng Thiên Tinh chém xuống. Lôi Tiểu Khuất liền phục người, lăn xuống phía dưới bụng Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh đang ở trên không, toàn bộ môn hộ đều mở rộng.
Ngũ chỉ của Lôi Tiểu Khuất như năm mũi dùi chọc thẳng vào tâm khẩu của Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh liền hít mạnh một hơi chân khí, cả người liền tung lên thêm nửa thước.
Lôi Tiểu Khuất vươn tay ra, chộp lấy thắt lưng Hoàng Thiên Tinh, vận lực

ném mạnh thân người lão xuống vực sâu.
Hoàng Thiên Tinh vội gầm lớn một tiếng, thi triển công phu «Thiên Cân Trụy» trầm người xuống, nhưng đã quá muộn. Cả người lão liền rơi xuống vực sâu. May thay, Quảng Vô Cực đã kịp thời đưa trường kích ra ngăn lại. Tả thủ Hoàng Thiên Tinh vươn ra chộp mạnh cán kích, cả người treo lơ lửng giữa không trung. Quảng Vô Cực liền thu hồi trường kích lại. Hoàng Thiên Tinh bình an vô sự hạ thân xuống đất nhưng cũng kinh hoảng tới toàn thân xuất hạn.
Lôi Tiểu Khuất cũng không tiếp tục truy sát mà chỉ mỉm cười đứng chặn ở Kiếm Môn ải khẩu. Mọi người thấy lão chỉ một chiêu mà suýt giết được Hoàng Thiên Tinh nên không ai dám mạo hiểm xông qua ải khẩu nữa. Huống hồ sạn đạo hết sức nhỏ hẹp, chỉ có thể từng người một xông lên. Trong tình hình cực kỳ bất lợi thế này, bất kỳ ai cũng không dám khẳng định rằng mình sẽ vượt qua được mười ngón tay của Lôi Tiểu Khuất.
Chỉ nghe tiếng «ầm ầm ầm» lại nổi lên, từng tảng đá lớn lại rơi xuống vách núi. Lôi Tiểu Khuất cười cười nói:
– Đây là lễ vật của «Tố Mệnh Tứ Tiên Đồng», các vị hãy nhận lấy đi!
Thích Hồng Cúc đanh giọng quát lớn:
– Lôi Tiểu Khuất, ngươi có giỏi thì qua đây đánh nhau với ta. Dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này ám toán người khác đâu phải anh hùng hào kiệt?
Lôi Tiểu Khuất ngửa mặt cười dài nói:
– Kẻ thắng chính là anh hùng hào kiệt, đâu cần quan tâm xem ta có thủ đoạn gì?
Từng tảng đá lớn đã rơi xuống. Lôi Tiểu Khuất đứng trong ải khẩu, dựa vào địa thế hiểm trở và các tảng đá lớn che chắn nên hoàn toàn vô sự, còn bọn Hoàng Thiên Tinh thì tránh tả né hữu, tình cảnh thập phần hung hiểm.
Sau một trận đá rơi, nhóm người Hoàng Thiên Tinh đã bị tách ra làm hai. Cơ Diêu Hoa với Quảng Vô Cực, Trúc Kiếm, Lan Kiếm bị đẩy ra xa hơn trượng.
Hoàng Thiên Tinh, Thích Hồng Cúc cùng Cúc Kiếm, Mai Kiếm và ba võ sự hộ viện còn lại vẫn đứng đối diện với Lôi Tiểu Khuất.
Lôi Tiểu Khuất cười dài nói:
– Các hài tử, làm lại lần nữa ...
Tiếng «ầm ầm» lại vang lên. Từng tảng đá lớn lại lăn xuống.
Bọn người Hoàng Thiên Tinh lại luống cuống tay chân tránh né. Tứ tỳ Mai Lan Cúc Trúc thân hình nhỏ nhắn, cơ hội tránh né cũng nhiều hơn. Nhưng «Toái Bia Thủ» Lỗ Vạn Thừa thân hình thô hào to lớn, tránh né không kịp, liền bị một tảng đá rơi trúng, khiến y ngã nhào, miệng thổ ra một búng huyết. Thêm một tảng đá khác rơi xuống đè lên ngực y. Lỗ Vạn Thừa lập tức tuyệt khí, hồn du địa phủ.

Thích Hồng Cúc nhân lúc đá rơi cát bụi mù mịt phóng ba mũi «Phi yến tiêu» về phía ải khẩu, đồng thời tung người lao đến.
Cùng lúc đó, Du Kính Đường cũng phi thân lao lên phía trước. Y thà liều mạng với Lôi Tiểu Khuất một phen chứ quyết không muốn giống như Lỗ Vạn Thừa, bị đá đè chết như vậy.
Ba mũi «Phi yến tiêu» của Thích Hồng Cúc vừa phát ra, Lôi Tiểu Khuất đã tung mình né tránh. Khi Thích Hồng Cúc xông tới ải khẩu, Lôi Tiểu Khuất đã đứng cản trước mặt nàng. Thích Hồng Cúc liền đâm ra một kiếm, Lôi Tiểu Khuất không lùi tránh mà phản thủ chộp luôn lấy lưỡi kiếm.
Thích Hồng Cúc giật mình, tự biết khó mà vượt qua nổi liền lập tức buông kiếm, tung người bay ngược lại.
Chỉ nghe Lôi Tiểu Khuất cười cười nói:
– Thông minh đấy!
Tiếp đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cả thân hình «Tiền Đường Giao Long» Du Kính Đường đã bay xuống vực sâu vạn trượng, trước ngực còn cắm thanh Phân Xoa Kiếm của Thích Hồng Cúc.
Lôi Tiểu Khuất vẫn đứng thủ trước ải khẩu. Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai.
Hai mắt Hoàng Thiên Tinh đỏ ngầu. Lão quay sang Thích Hồng Cúc nói:
– Đợi lát nữa lão phu xông lên liều mạng với hắn, các vị hãy thừa cơ xông qua. Không cần lo cho ta, các vị đều không phải địch thủ của hắn đâu.
Thích Hồng Cúc lạnh giọng đáp:
– Nếu như Bảo chủ liều mạng mà chúng tôi có thể thoát qua được thì còn có giá trị, vạn nhất hy sinh vô ích thì những người ở đây càng không có hy vọng sống sót.
Chợt nghe Lôi Tiểu Khuất cười lớn nói:
– Các hài tử, lại một lần nữa cho ta xem nào!
Tiếng «ầm ầm» lại vang lên lần thứ ba. Chúng nhân lại phải vất vả nhảy tránh từng tảng đá nặng ba bốn trăm cân lăn từ trên vách núi xuống với vận tốc kinh người.
Cúc Kiếm đã bị thương khi chiến đấu với «Tứ Đại Ác Thần» vì thế giờ đây đã vô cùng mệt mỏi, trong lúc bất tri bất giác đã tiến đến gần ải khẩu. Đến lúc thị phát giác ra thì đã quá muộn, cánh tay thép của Lôi Tiểu Khuất đã bóp chặt lấy cổ họng của thị.
Không gian tĩnh lặng như tờ. Cát bụi bay mù mịt.
Sạn đạo đã bị phá hủy gần hết. Chỉ cần thêm một đợt đá lăn nữa là bọn người Hoàng Thiên Tinh sẽ táng mạng ở Kiếm Môn Quan này.
Hoàng Thiên Tinh trầm giọng nói với Đào Nhất Giang:
– Bất luận thế nào chúng ta cũng phải liều mạng một phen. Dù sao cũng còn hơn là ngồi đây chờ chết, đợi lát nữa ngươi sẽ phát xạ ám khí, ta thừa cơ

xông lên, Thích nữ hiệp xin hãy toàn lực yểm trợ.
Đào Nhất Giang đáp:
– Vâng!
Thích Hồng Cúc cũng thở dài:
– Được thôi!
Đúng vào lúc này, trên vách đá có tiếng động lạ phát ra.
Hoàng Thiên Tinh ngẩng đầu lên quan sát.
Chỉ thấy bốn người trên vách đá đã dừng tay lại. Đồng thời lại xuất hiện thêm bốn thanh y nhân, dường như chỉ là bốn đồng tử, trên vai đang nâng một cỗ kiệu. Trong kiệu là ai thì không sao nhìn rõ được.
Chỉ thấy bốn tên «Tố Mệnh Tiên Đồng» thân vận tử y liền vây lấy bốn người mới đến, phảng phất như đang nói gì đó.
Sau đó đột nhiên một tên trong bọn không hiểu sao liền ngã vật xuống.
Liền sau đó một tử y nhân khác liền dài người phóng lên, lợi dụng ánh mặt trời chói chang đổi hướng ba lần trên không, mắt thấy y sắp lao thẳng vào trong cỗ kiệu thì đột nhiên sững người lại giữa không trung, rồi rơi thẳng xuống vách đá.
Lúc y rơi qua sạn đạo, nếu ai để ý có thể thấy trước ngực y đã có thêm vài mũi tên nhỏ.
Không ai biết trên vách đá đã xảy ra chuyện gì? Không ai biết bên trong cỗ kiệu là ai? Nhưng nếu như bên trong kiệu mà có người, vậy thì người này vừa xuất thủ đã lấy mạng hai gã «Tố Mệnh Tiên Đồng», công phu quả thật khiến người ta không khỏi động dung.
Lôi Tiểu Khuất biến sắc mặt, dương giọng nói lớn:
– Các con mau xuống đây!
Một người nếu có đủ hai tay cũng không đánh được người khác, vậy thì sau khi mất đi một cánh tay càng không thể thắng được đối phương. «Tố Y Tứ Tiên Đồng» bốn người đã mất đi hai, để hai người còn lại liều mạng với người trong kiệu chi bằng bảo lưu tinh nhuệ, đợi chờ cơ hội phản kích!
Bọn người Hoàng Thiên Tinh cũng không vội vượt qua Kiếm Môn nữa. Chỉ cần trên vách núi không có người lăn đá xuống nữa thì Lôi Tiểu Khuất có lợi hại hơn nữa thì bất quá cũng chỉ ngăn cản được họ mà thôi. Cơ Diêu Hoa, Quảng Vô Cực cũng thừa cơ vượt qua đám loạn thạch đến tập hợp với bọn Hoàng Thiên Tinh, Thích Hồng Cúc.
Hai gã «Tiên Đồng» còn lại vừa nghe «Ma Tiên» triệu hồi liền vội vàng tung người chạy xuống. Vách đá tuy hiểm trở nhưng bằng công lực của chúng, việc đi xuống không phải là chuyện khó khăn.
Bốn thanh y đồng tử cũng nâng cỗ kiệu lên chậm rãi bước xuống vách núi. Một người có võ công tương đối khá muốn đi xuống vách núi này cũng không phải chuyện dễ dàng gì, vậy mà bốn đồng tử này vai nâng một cỗ kiệu

đi từ trên xuống, cước bộ vẫn thập phần ổn định tựa như đi trên đất bằng vậy.
Bọn người Hoàng Thiên Tinh đều không khỏi kinh hãi, không biết người trong kiệu rốt cục là ai?
Trận chiến trên đỉnh vách đá từ xa nhìn vào chỉ bất quá là mấy cái động tay cất chân, tựa hồ như chỉ diễn ra trong một hai cái nháy mắt, kỳ thực đây cũng là một trường ác đấu hết sức kinh hiểm.
«Tố Mệnh Tứ Tiên Đồng» thực ra không phải đồng tử, chúng là bốn huynh đệ, đến năm mười tuổi thì thân thể ngừng phát triển, vì thế thân hình chúng nhỏ bé, lùn tịt, nhưng tâm trường thì vô cùng ác độc. Đôi bàn tay chúng không biết đã nhuộm máu của bao người?
Hôm nay Lôi Tiểu Khuất ra lệnh cho chúng từ trên cao đẩy đá xuống, thật giống như là thường ngày chúng hay dùng đầu hương dí chết mấy con kiến nhỏ vậy, vừa tàn khốc, vừa hưng phấn.
Khi chúng đang chuẩn bị đẩy lượt đá thứ tư xuống thì đột nhiên thấy có tiếng động lạ. Khi chúng quay người lại thì có một thanh âm lạnh lẽo tràn trề uy lực cất lên:
– «Tố Mệnh Tứ Đồng?» «Tố Mệnh Tứ Tiên Đồng» lập tức vây lấy đối phương. Bọn chúng tướng mạo như đồng tử, vì thế hận nhất là các ấu đồng, đặc biệt là những đồng tử xinh đẹp.
Bọn chúng mỗi khi nhìn thấy đồng tử xinh đẹp là muốn cắt lưỡi, móc mắt, lột da.
Trên thực tế, trong những oan hồn chết dưới tay chúng thì những đồng tử ngây thơ chiếm số lượng nhiều nhất.
Bốn tên tử y «tiên đồng» bao vây lấy cỗ kiệu và bốn thanh y đồng tử. Trên người bốn thanh y đồng tử đều có giắt một cây kiếm, trường đoản và hình dáng có khác nhau nhưng đều rất sắc bén.
Một tên tử y «tiên đồng» không nhịn được lên tiếng hỏi:
– Trong kiệu là thứ gì sao không mau bò ra chịu chết?
Một thanh y đồng tử đột nhiên nói:
– Công tử nhà ta hành động bất tiện, bằng vào các ngươi còn chưa đủ tư cách khiến người xuất giá!
Tên «tiên đồng» tức giận cười vang:
– Giỏi cho tên tiểu tử mồm mép! Công tử gì đó của ngươi hành động bất tiện, lẽ nào là một tên tàn phế cụt chân cụt tay?
Y vừa nói dứt lời, trong kiệu liền bắn ra một đạo bạch quang. Tên «tiên đồng» chỉ thấy mi tâm nhói lên, hai mắt tối sầm, sau đó ngã gục xuống.
Ba tên «tiên đồng» còn lại đều thấy trong kiệu bắn ra một vật. Cúi xuống nhìn thì thấy một cây ngân châm dài nửa thốn đã cắm sâu vào mi tâm đồng bọn.

Tên «tiên đồng» vừa phát thoại ngã xuống. Ba tên còn lại sắc mặt đều lộ nét kinh hoảng.
Một tên trong bọn liền tung người lên lao tới. Tên này chính là tên có võ công cao nhất, tinh minh nhất, làm được việc nhất trong bọn «tiên đồng», hắn dài người vọt lên, sử thân pháp «Thảo Thượng Phi Ba», đột nhiên lại khéo léo chuyển ngoặt, biến thành khinh công «Ngư Vượt Long Môn»! Đến nửa đường hắn lại tung mình lên biến đổi thân pháp thành «Phi Điểu Đầu Lâm» tấn công cỗ kiệu từ bên vách.
Người này có thể trên không chung đổi hướng ba lần, xem ra có vẻ bình thường, nhưng thực ra không dễ chút nào, có thể nói đã đạt đến đỉnh cao của khinh công. Trong tình huống này, dù võ công của người trong kiệu có cao hơn đi nữa cũng không thể nhìn xuyên qua vách gỗ để phát xạ ám khí được. Mà ngọn trường thương trong tay hắn thì có thể đâm xuyên vách gỗ, khiến người trong kiệu lập tức thảm tử. Cho dù đối phương có thể phản kích lại thì hắn vẫn còn ít nhất là ba loại thân pháp có thể né tránh. Gã định nhãn nhìn nhân ảnh trong kiệu, một thương đâm thẳng tới.
Người trong kiệu không hề động.
Nhưng đột nhiên tên «tiên đồng» cảm thấy trước ngực nhói lên, toàn thân chấn động, sau đó cả người rơi xuống vách đá. Đến lúc chết hắn cũng không biết mình chết thế nào.
Chỉ có hai tên «tiên đồng» đang ngưng thần giới bị là nhìn thấy, từ trên góc kiệu phía tên «tiên đồng» kia lao tới, đã bắn ra ba mũi lam vũ tiễn, toàn bộ đều cắm ngập vào trước ngực hắn. Hắn lập tức mất đà rơi xuống vực sâu muôn trượng mà chết.
Hai tên còn lại sợ đến hồn phi phách tán. Có nằm mơ chúng cũng chưa từng nghĩ đến, có người có thể trong nháy mắt lấy đi tính mạng hai huynh đệ của chúng dễ dàng như vậy. Bọn chúng không dám động thủ, nhất thời cũng không biết nên động thủ thế nào.
Lúc này tiếng gọi của Lôi Tiểu Khuất đã truyền lên. Hai tên «tiên đồng» mừng như bắt được vàng, lập tức tung người lao như bay xuống sạn đạo. Bọn chúng lao xuống bên cạnh Lôi Tiểu Khuất, ghé miệng nói mấy lời. Lôi Tiểu Khuất thoáng trầm mặt lại, đột nhiên tung người bay lên vách đá.
Lúc đối phương đang đi xuống vách đá chính là thời cơ hạ thủ tốt nhất. Hoàng Thiên Tinh lập tức nhìn ra ý đồ của Lôi Tiểu Khuất, lão vội phi thân lao lên đuổi theo. Chỉ là khinh công của Lôi Tiểu Khuất quá cao, mắt thấy y đã sắp lao tới cỗ kiệu. Đột nhiên một dải lụa dài đã quấn chặt một chân của Lôi Tiểu Khuất.
Cơ Diêu Hoa toàn lực kéo mạnh, nhưng tọa mã của Lôi Tiểu Khuất cực kỳ ổn định, dải lụa của Cơ Diêu Hoa tuyệt không thể khiến lão rơi xuống. Nhưng sự ngăn cản này của nàng đã khiến Hoàng Thiên Tinh đến kịp, Kim

đao trong tay hoành ngang quét ra một chiêu «Bá vương quá giang» chém mạnh vào đối phương.
Hoàng Thiên Tinh đối với «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất có thể nói đã hận đến cực điểm, bởi vừa nãy lão suýt mất mạng trong tay Lôi Tiểu Khuất, hơn nữa bọn Lỗ Vạn Thừa, Du Kính Đường, Mã Lục Giáp, đại hán cầm cờ và tiểu đồng đều chết trong tay Lôi Tiểu Khuất. Như vậy bảo sao lão không bi nộ đến phát cuồng lên được?
Võ công Hoàng Thiên Tinh chỉ xấp xỉ với «Ma Thần», còn võ công «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất so với Thuần Vu Dương còn cao hơn một bậc, nhưng Lôi Tiểu Khuất cũng không dám tiếp lấy một đao liều mạng này của «Đại Mãnh Long» Hoàng Thiên Tinh. Lôi Tiểu Khuất không thể tránh né, cũng không dám ngạnh tiếp, cả thân người liền trầm mạnh xuống.
Lưỡi đao liền sượt qua đầu Lôi Tiểu Khuất. Cùng lúc mười ngón tay của lão đã vươn ra như móc câu vồ về phía Cơ Diêu Hoa.
Cơ Diêu Hoa khẽ lắc mình tránh né, rút trong người ra một thanh đoản kiếm lấp lánh ánh vàng, phản thủ chém tới.
Lôi Tiểu Khuất đột nhiên tung người bay lên. Một kiếm của Cơ Diêu Hoa chẳng những không chém chúng «Ma Tiên» mà còn làm đứt sợi dây lụa đang buộc giữ chân lão.
Lôi Tiểu Khuất vừa nhảy lên thì một bóng hồng liền xẹt đến. Thích Hồng Cúc đã đâm tới một kiếm.
Lôi Tiểu Khuất khẽ lệch người né tránh, đồng thời trong cùng một sát na đó vung tay chộp ra một trảo.
Hai bóng người nhập vào rồi lại nhanh chóng tách ra. Y phục Lôi Tiểu Khuất đã có thêm một lỗ thủng trước ngực, còn Thích Hồng Cúc thì tóc mai bay toán loạn. Chỉ cần trảo của Lôi Tiểu Khuất thấp xuống nửa phân, đầu nàng giờ đây đã có thêm năm cái lỗ máu.
Khi hai người vừa tách ra, Thích Hồng Cúc liền lập tức phóng ra hai mũi «Phi yến tiêu».
Lôi Tiểu Khuất «hừ» lạnh một tiếng, thân hình bay ngược về phía sau, tay áo khẽ phất lên, đã nắm chặt hai ngọn «Phi yến tiêu» của Thích Hồng Cúc. Sau lưng lão đột nhiên có tiếng gió dữ dội. Thân hình Lôi Tiểu Khuất lập tức nhanh như điện ngả về phía trước. Sau lưng lão là một vùng đao ảnh mờ mịt. Hoàng Thiên Tinh tổng cộng đã công ra mười tám đao, liên tục không ngừng.
Lôi Tiểu Khuất nhanh nhẹn chuyển thân, tả thủ vươn ra chộp chặt vai phải của Hoàng Thiên Tinh.
Vai phải bị khống chế, Kim đao trong tay Hoàng Thiên Tinh không thể công ra được nữa, nhưng cùng lúc đó tả thủ của lão cũng chộp lấy vai hữu của Lôi Tiểu Khuất.

Năm ngón tay của Lôi Tiểu Khuất cắm sâu vào da thịt Hoàng Thiên Tinh. Nhưng khi Hoàng Thiên Tinh đặt tay lên vai Lôi Tiểu Khuất thì liền có tiếng xương gãy răng rắc, hai chân Lôi Tiểu Khuất đã lún sâu vào đất đến nửa thốn.
Mặt mũi Hoàng Thiên Tinh đỏ ngầu.
Sắc mặt Lôi Tiểu Khuất trắng bệch.
Lúc này, Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc đã song song bổ người tới.
Lôi Tiểu Khuất lâm nguy bất loạn, tay áo phất mạnh, hai mũi «Phi yến tiêu» liền bay ngược lại tấn công bọn Thích Hồng Cúc.
Thích Hồng Cúc liền lắc người né tránh.
Lôi Tiểu Khuất đột nhiên buông lơi tả thủ, chuyển hướng giữ chộp vào cổ họng của Hoàng Thiên Tinh. Lần này mà bị chộp trúng, Hoàng Thiên Tinh nhất định táng mạng đương trường chứ chẳng nghi.
Hoàng Thiên Tinh tuy hào khí vạn trượng nhưng cũng không dám khinh cử vọng động, vội buông tay lùi bước.
Hoàng Thiên Tinh vừa thoái lui, Lôi Tiểu Khuất lập tức tung người lên như một cánh chim đại bàng hét lớn:
– Xả hô!
Ý nghĩa của «xả hô» chính là «đào tẩu». Lôi Tiểu Khuất lấy một chọi ba, tuy cả ba đều là cao thủ đương thế nhưng nhất thời cũng khó đánh bại được lão. Tuy vậy, lão không hề quên bên địch vẫn còn «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực cùng với bốn thanh y đồng tử và người bí ẩn trong kiệu.
Lôi Tiểu Khuất vừa dài người phóng lên thì «Ám Khí Mãn Thiên» Đào Nhất Giang cũng xạ ra mười bảy mười tám cỗ ám khí.
Lôi Tiểu Khuất người giữa không trung, tay áo phất lên liên tục, nhẹ nhàng tiếp lấy tất cả ám khí, sau đó lảo đảo người trên không ba lượt, mắt thấy mình sắp vượt qua Kiếm Môn thì đột nhiên trông thấy một cỗ kiệu đang chắn trước mặt.
Dường như cỗ kiệu ở đó để chờ đợi lão. Lôi Tiểu Khuất lập tức trầm người xuống.
Lòng lão cùng theo đó mà trầm xuống theo. Lão không hy vọng thủ pháp lão vừa dùng đối phó bọn Hoàng Thiên Tinh lại được dùng để đối phó chính lão. Thế nên thân hình vừa trầm xuống, toàn bộ ám khí vừa bắt được của Đào Nhất Giang liền bắn thẳng vào cỗ kiệu.
Bất luận thế nào người trong kiệu cũng phải hiện thân.
Ám khí của Lôi Tiểu Khuất phóng ra thoạt nhìn thì có vẻ nhất tề phóng đi, nhưng kỳ thực là có trước có sau. Kẻ địch tránh được lượt thứ nhất thì khó tránh khỏi đợt thứ hai, tránh khỏi đợt thứ hai thì khó tránh khỏi đợt thứ ba ...
Đầu tiên là một quả «Thanh liên tử», tiếp theo là hai mũi «Tam giác tiêu», sau đó là bốn ngọn «Nguyệt nha câu», cuối cùng là tám ngọn «Thấu cốt

đinh», mắt thấy tất cả đều sắp bắn vào trong cỗ kiệu. Đột nhiên trong người trong kiệu khẽ động, từ bên trong bắn ra một viên đạn sắt.
Viên đạn sắt này bắn ra trúng vào quả thanh liên tử. «Cạch!» «Thiết đạn» không dừng lại. «Thanh liên tử» bị bắn ngược lại đập mạnh vào một trong hai mũi «Tam giác tiêu». Viên «Thiết đạn» dư lực vẫn còn, đập mạnh vào mũi «Tam giác tiêu» thứ hai. Hai mũi «Tam giác tiêu» liền bay ngược trở lại. «Thanh liên tử», «Thiết đạn», hai mũi «Tam giác tiêu» đập mạnh vào bốn ngọn «Nguyệt nha câu».
Sau đó tám cỗ ám khí lại bắn mạnh vào tám mũi «Thấu cốt đinh», lúc đó dư lực mới tận, rơi hết xuống đất.
«Ám Khí Mãn Thiên» Đào Nhất Giang lấy ám khí thành danh cũng phải kinh hoàng khi thấy thủ pháp phóng ám khí của Lôi Tiểu Khuất. Nhưng y càng không thể ngờ được người trong kiệu chỉ cần dùng một quả «Thiết đạn» đã có thể đánh rơi toàn bộ mười lăm cỗ ám khí phóng ra một cách hết sức tinh diệu của Lôi Tiểu Khuất.
Lôi Tiểu Khuất không hề lên tiếng. Một cơn gió mạnh thổi tới làm y phục lão tung bay. Mục quang lão nhìn như đóng đinh vào cỗ kiệu.
Người trong kiệu cũng không có động tĩnh gì.
Một hồi lâu sau Lôi Tiểu Khuất mới trầm giọng nói:
– Vô Tình!
Màn kiệu từ từ được vén lên.
Trong thiên hạ người có thể dùng một viên «Thiết đạn» đánh rơi mười lăm cỗ ám khí tuyệt không quá mười người. Còn người có thể dùng một viên «Thiết đạn» đánh rơi mười lăm cỗ ám khí do Lôi Tiểu Khuất phát ra thì tuyệt không quá năm người. Thật trùng hợp là Vô Tình là một trong năm người đó.
Màn kiệu từ từ vén lên, nhưng Lôi Tiểu Khuất không đợi cho nó được vén lên hết. Song thủ của lão vươn ra nhanh như chớp. Một chiêu này đã sử dụng toàn lực tấn công.
Người trong kiệu nhất định phải dùng tay để vén màn. Khi lần đầu tiên nhìn thấy mọi người và cũng lần đầu tiên bị mọi người nhìn thấy, ai cũng không thể toàn thần giới bị được! Tay phải dùng để vén màn kiệu nên không thể phát xạ ám khí. Huống hồ Lôi Tiểu Khuất còn biết được là Vô Tình không có chân!
Lôi Tiểu Khuất xông lên như một mũi tên, bởi lão biết đây là cơ hội tốt nhất.
Màn kiệu cuộn lên, cương trảo của Lôi Tiểu Khuất đã tới.
«Xoạt!» từ trong kiệu một bóng trắng xẹt ra, bay lướt qua đầu Lôi Tiểu Khuất rồi đáp xuống đất. Người không có chân làm sao có khinh công như vậy?
Lôi Tiểu Khuất không kịp nghĩ ngợi, địch nhân giờ đã ở phía sau lão. Lôi

Tiểu Khuất phải xuất thủ trước khi y ổn định thân hình. Lão liền quay người, song trảo cong lại chộp tới.
Đối phương đang lạnh lùng nhìn lão.
Lôi Tiểu Khuất giật thót mình, chợt cảm thấy sau lưng có âm thanh «vù vù».
Lôi Tiểu Khuất biết có chuyện không hay, lập tức quay người lại, chỉ thấy hai chân nhói đau, bảy mũi «Táng môn đinh» đã cắm phập vào đùi lão.
Thân hình Lôi Tiểu Khuất lao về phía trước. Bạch y nhân khẽ phất tay, ba đạo bạch quang bắn về phía lão.
Lôi Tiểu Khuất hít mạnh một hơi chân khí, tung người bay lên không trung. Hai đạo bạch quang xẹt qua hai eo lão, nhưng đạo thứ ba đã cắm ngập vào người lão. Lôi Tiểu Khuất không hề kêu la, chỉ bình tĩnh trầm người xuống, đưa mắt nhìn bạch y thiếu niên với ánh mắt tuyệt vọng.
Bọn người Hoàng Thiên Tinh giờ mới nhìn rõ, sắc mặt Lôi Tiểu Khuất trắng nhợt, hai mắt đỏ ngầu, một ngọn «Liễu diệp phi đao» dài sáu thốn hai phân đã cắm ngập vào người lão, xuyên từ phía sau ra phía trước. Hai ngọn còn lại cắm sâu vào vách đá cứng phía sau.
Lan Kiếm không nhịn được phải kêu lên một tiếng thất thanh.
Chỉ thấy thiếu niên đang ngồi trên mặt đất hai chân đã cụt, mắt sáng như sao, lông mày lưỡi kiếm. Chàng mỉm cười nói:
– Ta biết ngươi đang tự hỏi không biết trong kiệu có còn người nào nữa không?
Lôi Tiểu Khuất đưa mắt nhìn tấm màn kiệu đang đóng kín, đau đớn gật gật đầu. Nếu không phải khi lão quay người đối phó Vô Tình trong kiệu phát xạ ám khí làm bị thương chân lão khiến lão phân tâm thì ba ngọn liễu diệp đao của Vô Tình làm sao lão không tránh nổi?
Vô Tình nhẹ nhàng nói:
– Trong kiệu không còn ai nữa. Chỉ là ta đã đoán trước ngươi sẽ thi sát thủ, vì thế khi vén màn kiệu lên đã phát ra «Táng môn đinh». Khi ta bay người ra phía sau ngươi thì ngươi sẽ quay người lại đối phó ta, lúc ấy ám khí mới đến ... Ngươi không ám toán ta trước, ta cũng không ám toán ngươi như vậy. Ngươi toàn thần chú ý đến ta vậy mà vẫn có thể tránh được một hàng «Táng môn đinh» trí mạng, như vậy là có thể kiêu ngạo được rồi!
Lôi Tiểu Khuất đau đớn lắc đầu, máu tươi không ngừng tuôn chảy nhuộm đỏ cả bạch bào. Lão giơ hai tay lên, ngửa mặt thở dài rồi chầm chậm ngã xuống.
Trong khi Lôi Tiểu Khuất tung người lên vách đá định ám toán Vô Tình trong kiệu và giao thủ với Hoàng Thiên Tinh thì «Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực đã huy động trường kích tấn công một tên tử y «tiên đồng», đồng thời bọn Trúc Kiếm, Lan Kiếm, Mai Kiếm cũng tiến lên vây công gã còn lại. Hai tên này đều sử dụng trường thương, hơn nữa võ công còn cao hơn «Tứ

Đại Ác Thần» rất nhiều. Nhưng điểm khác là «Tứ Đại Ác Thần» lấy bốn chọi bốn với Mai Lan Cúc Trúc tứ kiếm, còn bây giờ tam kiếm liên thủ đấu một thương của tử y «tiên đồng». Hai bên đánh nhau một hồi, gã «tiên đồng» dần dần rơi vào thế hạ phong, công ít thủ nhiều!
Tên tử y «tiên đồng» chợt liên tiếp công ra mấy chiêu lang độc đẩy lùi Mai, Lan, Trúc tam kiếm, ý đồ đột phá vòng vây vượt qua Kiếm Môn.
Đột nhiên bóng thanh y thoáng hiện, một đồng tử khiêng kiệu cho Vô Tình đã tung mình lên cản y lại.
Tử y «tiên đồng» cười gằn:
– Châu chấu cũng đòi đá xe à?
Lời y còn chưa dứt thì thanh y đồng tử đã bạt xuất trường kiếm, ánh bạc sáng ngời, vừa xuất thủ đã sử luôn «Thanh Phong Thập Tam Thức», kiếm thế phiêu hốt bất định, kiếm ý như thanh phong thổi nhẹ trên hoa cỏ!
Tử y «tiên đồng» giật mình, vội múa tít thương phòng thủ, mười ba thức đã qua, y bị bức thối lùi liên tiếp bảy bước.
Thanh y đồng tử không tiếp tục tấn công mà thu hồi đoản kiếm, lùi về vị trí cũ nói:
– Tiểu Nhị Tử, tới lượt ngươi!
«Xoạt», một thanh y đồng tử khác đã bạt xuất kim kiếm tấn công. Vừa xuất thủ đã sử ra kiếm pháp trầm trọng thâm ảo của phái Thanh Thành, «Đoạn Trường Kiếm Pháp».
Tử y «tiên đồng» không dám xem thường đối phương, vội trấn định tinh thần, múa tít trường thương hộ thân, mồ hôi túa ra trên mặt. Gã đang định phản công thì không ngờ thanh y đồng tử chỉ điểm kiếm đến rồi đột ngột lui, vừa lui vừa nói:
– Tiểu Tam Tử, ngươi lên đi!
Lại một thanh y đồng tử khác bổ đến, chỉ thấy y liên tục công ra bốn kiếm, vừa nhanh vừa độc, chính thị là «Lạc Ưng Kiếm Pháp» của Thiên Sơn phái, hung hiểm dị thường.
Tử y «tiên đồng» vừa đánh vừa lùi, trong lúc sơ thất đã bị trúng phải một kiếm, máu tươi chảy ra làm ướt cả y phục. Gã bình sinh tàn sát vô số đồng tử, hôm nay lại bị mấy gã tiểu đồng làm cho khốn đốn tay chân, trong lòng vô cùng khó chịu.
Thanh y đồng tử bức cho gã tử y «tiên đồng» lùi đến sát vách đá thì thu kiếm nhảy về nói:
– Tiểu Tứ Tử, đến lượt ngươi rồi kìa!
Thanh y đồng tử cuối cùng liền ôm kiếm lao tới, kiếm pháp của y trầm ổn dũng mãnh, thế tựa khai sơn phá thạch, đích thị là «Khai Bia Thiên Kiếm», tuyệt kỹ phái Thái Sơn.
Tử y «tiên đồng» không thể thoái lui liền liều mạng đâm ra một thương,

thanh y đồng tử liền hồi kiếm ngăn cản, kiếm chiêu bị chậm lại. Tử y «tiên đồng» liền thừa cơ tung người thoát khỏi vách đá. Nhưng hắn quên mất Mai Kiếm, Lan Kiếm, Trúc Kiếm.
Mai Kiếm hồi kiếm chặn gã «tiên đồng» lại. Cùng lúc đó, thanh kiếm của Trúc Kiếm đã đâm vào đùi hắn, khiến hắn đau đớn quỳ gục xuống. Lan Kiếm liền xông tới kết liễu luôn sinh mạng tội lỗi của tên «Tố Mệnh Tiên Đồng».
Tên còn lại cũng đang ở trong tình trạng hết sức nguy cấp.
«Phùng Đả Tất Bại» Quảng Vô Cực đã quyết tâm thắng một trận, ngọn trường kích dài trượng hai huy động không ngừng, càng đánh càng dũng mãnh.
Tên «tiên đồng» kia thì ngược lại, càng đánh càng mỏi mệt, cuối cùng thì hai tay đã gần như vô lực. Võ công gã này cũng xấp xỉ Quảng Vô Cực, có điều Lôi Tiểu Khuất đã ra lệnh giải tán, đồng thời ba huynh đệ của gã cũng đã liên tiếp thảm tử khiến cho gã kinh hoảng nên võ công giảm đi một phần đáng kể.
Một người đã sợ hãi thì không thể toàn lực xuất thủ được.
Quảng Vô Cực trước giờ chưa từng biết sợ, càng đánh càng dũng mãnh. Mắt thấy trong vòng hai mươi chiêu lão sẽ lấy mạng được gã «tiên đồng» này.
Nhưng đột nhiên Quảng Vô Cực lại sinh lòng trắc ẩn. Lão tuy hận bọn người này ra tay ám toán, nhưng giờ thấy nét mặt đầy vẻ cầu xin của tên «tiên đồng», lại không thể khẳng định tuổi tác của gã, chỉ thấy gã thân hình nhỏ bé như một tiểu đồng mười tuổi nên cũng không nỡ hạ sát thủ. Lão liền thu hồi trường kích, dận mạnh xuống đất một cái tóe lửa rồi chỉ tay vào gã «tiên đồng» nói:
– Ngươi cút đi!
Gã «tiên đồng» không ngờ Quảng Vô Cực lại tha chết cho mình, trên mặt đầu tiên lộ vẻ hồ nghi, sau đó lại biến thành cảm kích. Gã quỳ xuống bái lạy Quảng Vô Cực:
– Đa tạ đại gia tha mạng!
Quảng Vô Cực những tưởng mình đã thắng được một trận đầu tiên trong đời, lại không cần phải giết người, trong lòng thập phần vui vẻ, liền bước tới đỡ gã dậy.
Đột nhiên ánh thương xẹt lên, trường thương đã đâm đến trước ngực lão. Phía trước của Quảng Vô Cực mở rộng, không kịp hồi kích chống đỡ nên chỉ có thể né tránh, không ngờ đã lui tới sát bờ vực. Quảng Vô Cực vội thu bộ, nào ngờ gã tử y «tiên đồng» tâm địa lang độc, một thương nữa lại đâm tới, Quảng Vô Cực lại lùi tránh, thân người liền rơi xuống vách đá.
Tưởng tất Quảng Vô Cực sẽ phải tan xương nát thịt dưới vực sâu muôn

trượng, nhưng lão lâm nguy bất loạn, trường kích trong tay liền đâm mạnh vào vách đá. Thân hình Quảng Vô Cực liền treo lơ lửng trên cán kích.
Tử y «tiên đồng» nào chịu bỏ qua, gã tung mình đến sát bờ vực đâm xuống một thương.
Quảng Vô Cực trong tay đã không còn vũ khí, lại cũng không thể né tránh. Lão vội đưa tả thủ ra nắm chặt đầu thương, kiên quyết không buông. Quảng Vô Cực vừa tức vừa hối hận, chỉ trách bản thân chỉ vì nhất niệm nhân từ mà bị bại lần thứ một trăm hai mươi bảy ... có thể cũng là lần cuối cùng trong đời lão.
Đúng vào lúc này, bốn bóng xanh đã bổ tới.
Tử y «tiên đồng» không kịp hồi thương, trước mặt là vực thẳm nên không thể lao về phía trước, nên chỉ đành thoái lui về phía sau. Chỉ thấy bốn loại kiếm chiêu khác nhau đã cùng lúc công tới khiến gã nhất thời cũng không biết nên chống đỡ thế nào mới được!
Bốn thanh kiếm chém vào hai vai, hai đùi của gã «tiên đồng». Gã hét lên một tiếng thảm thiết, dụng lực giẫy mạnh. Bốn thanh y đồng tử liền cùng lúc rút kiếm, bốn dòng máu tươi chảy ra như suối, rơi xuống đỉnh đầu Quảng Vô Cực.
Quảng Vô Cực kinh tâm động phách, một hồi lâu sau mới bò lên được. Cuối cùng lão vẫn còn mạng, vẫn còn có thể bại lần thứ một trăm hai mươi tám.
Chính vào lúc này, Lôi Tiểu Khuất cũng trúng đao táng mạng.
Qua Kiếm Môn Quan, dọc theo sạn đạo là có thể đến Phượng Tường, rồi đi qua Lưu Ba huyện. Một đoàn mười ba người đang đi trên Tử Bách Sơn.
Chỉ cần vượt qua ngọn Tử Bách Sơn là có thể đến được Bắc Thành.
Hai ngày nay, Vô Tình ngồi trong cỗ kiệu do «Kim Ngân Tứ Kiếm Đồng» nâng đỡ, đi một đoạn đường cực kỳ gian khổ. Trong thời gian này, cảm tình của chàng với bọn Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Cơ Diêu Hoa, Thích Hồng Cúc cũng phát triển rất tốt.
Bọn người Hoàng Thiên Tinh vừa kính vừa phục Vô Tình, kính phục bởi chàng tuổi trẻ tài cao, túc trí đa mưu, cũng đồng tình với chàng bị mất đi hai chân, lại mê hoặc bởi nét ưu tư mà bi thương trong mắt chàng.
Trong những người này, đặc biệt quan hoài đến Vô Tình và bốn đồng tử ngây thơ hoạt bát phải kể đến «Phi Tiên» Cơ Diêu Hoa, sau đó là «Tiểu Thiên Sơn Nhạn» Thích Hồng Cúc và ba kiếm tỳ của nàng.
Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Đào Nhất Giang đối với Vô Tình đương nhiên cũng rất tốt, nhưng nam nhân đối đãi với nam nhân dù là thâm giao cũng không thể nói năng không nghĩ như nữ nhân được.
Cơ Diêu Hoa vốn là một phụ nữ ôn nhu thùy mị, nàng đối với Vô Tình càng ôn nhu thùy mị hơn nữa.
Thích Hồng Cúc vốn tâm cao khí ngạo, nhưng nàng cũng hết sức cảm thông

với Vô Tình. Nàng cảm thấy nếu như Vô Tình không bị mất đi hai chân, nhất định chàng sẽ có thành tựu lớn lao hơn nữa.
Kỳ thực nếu như Vô Tình không bị mất đi hai chân, chàng chưa chắc đã khổ luyện được một thân khinh công như vậy, thủ pháp phóng ám khí cũng chưa chắc đã cao như vậy. Vì thế mà «Tái Ông thất mã, yên tri phi phúc».
Thích Hồng Cúc thích bốn tiểu đồng tinh linh hoạt bát của chàng hơn. Đặc biệt là ba thiếu nữ chưa hoàn toàn lớn hẳn Mai Kiếm, Lan Kiếm và Trúc Kiếm, thường thường đùa giỡn với chúng, cười đùa rất vui vẻ.
Nhưng ai ai cũng biết rõ rằng khoảng cách với Bắc Thành càng gần thì nguy hiểm càng ngày càng lớn. «Ma Thần» Thuần Vu Dương thần lực vô song, uy chấn tứ phương, nhưng lại không bì được với «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất cơ trí giảo hoạt, song trảo tố hồn. Còn «Ma Đầu» Tiết Hồ Bi ... nghe giang hồ đồn rằng y còn đáng sợ hơn «Ma Tiên» gấp bội, huống hồ còn có một vị thủ lãnh của «Tứ Đại Thiên Ma» «Ma Cô» nữa?
«Ma Cô» tên họ là gì, người trong giang hồ không một ai biết được.
Thuộc hạ thân cận của mụ ta có «Tứ Đại Tuần Sứ», một người đã bị Vô Tình đích thân hạ sát. Nhưng chỉ một tên tuần sứ đó, võ công cũng đã tương đương với Thuần Vu Dương rồi.
«Ma Đầu» Tiết Hồ Bi nổi danh thiên hạ với «Phong Ma Quải Trượng», người trong giang hồ không ai nghe mà không biến sắc. Thủ hạ của lão là «Tu La Tứ Yêu», thiện dụng ám khí, dịch dung, hạ độc, ám sát, danh tiếng so với «Tố Mệnh Tứ Tiên Đồng» thuộc hạ của «Ma Tiên» thì vượt xa rất nhiều.
Vì thế bất cứ thời khắc nào bọn Vô Tình cũng không thể buông lơi tinh thần cảnh giác.

Hồi 19
Đấu Ma Đầu

Vô luận cẩn thận thế nào cũng phải có lúc sơ thất.
Bầu trời tối thẫm lại, vầng nguyệt thố từ từ mọc lên ở đằng Đông, một buổi tối mát mẻ.
Trên Tử Bách Sơn, bọn Vô Tình dù có phải gấp rút lên đường cũng không muốn đi trong đêm tối như vậy, vì thế nên đóng trại nghỉ qua đêm trên núi.
Ngọn lửa sáng rực trong đêm. Đào Nhất Giang lấy ám khí bắn hạ được hai con thỏ hoang. Quảng Vô Cực cũng săn được một con lợn rừng. Mùi thịt nướng bốc lên thơm lừng.
Vô Tình chọn một nơi sạch sẽ, ngồi ngay ngắn trên một tảng đá nhỏ ăn lương khô.
Thích Hồng Cúc đưa ống sáo lên miệng thổi một bài cổ khúc. Khi nàng thổi dứt khúc, Quảng Vô Cực liền vỗ tay cười cười nói:
– Thích nữ hiệp thổi sáo hay lắm ... thổi sáo hay lắm!
Hoàng Thiên Tinh lo lắng nhìn xuống dưới núi, một hồi lâu sau mới trầm giọng nói:
– Lần trước khi ta tới Bắc Thành cũng thường nghỉ qua đêm tại đây, khi đó vẫn còn có thể thấy ánh đèn ở đằng xa ... chính là chỗ đó đó. Bây giờ tất cả đều không còn nữa. Ôi! Cũng không biết bọn người Chu thế điệt ra sao rồi?
Đào Nhất Giang đứng bên cạnh lão, tựa như một bộ hạ lâu năm của vị lão tướng quân vậy. Trong tình cảnh này y cũng không thể không nói một hai câu an ủi bảo chủ của mình:
– Lão Bảo chủ, xin người cứ an tâm. Thuộc hạ nghĩ chúng ta nhất định sẽ đến kịp thôi. Bắc Thành đang có địch nhân xâm phạm, buổi tối làm sao đốt đèn được?
Đào Nhất Giang cố gắng tránh chủ đề khiến mọi người lo lắng, chỉ nghe lão mỉm cười hỏi tiếp:
– Lần trước lão Bảo chủ đi cùng ai đến đây vậy?
Hoàng Thiên Tinh «a» lên một tiếng, cất giọng tang thương nói:
– Trước đây ... trước đây ta thường cùng cố Trấn chủ Tây Trấn Lam Kính Thiên, Nam Trại lão Trại chủ Ngũ Cương Trung tới đây thăm hỏi lão Thành chủ Bắc Thành Chu Phùng Xuân, ôi ... buổi tối cùng nhau thúc ngựa lên đây ngắm cảnh, cùng luận chuyện giang hồ, thật hào tình biết bao ... nhưng giờ đây Lam Kính Thiên đã đi trước một bước, mấy tháng trước lại nghe nói

Ngũ Cương Trung cũng ... ôi, giờ chỉ còn lại mình lão Hoàng ta, nếu lần này không kịp tiếp cứu cho Chu thế điệt, không biết sau này xuống âm tào địa phủ có còn mặt mũi nào để gặp Phùng Xuân lão đệ nữa không?
Đào Nhất Giang không ngờ câu hỏi này lại gợi nhớ đến chuyện thương tâm của Hoàng Thiên Tinh, nhất thời không biết nói gì mới tốt.
Bên này Cơ Diêu Hoa khẽ bước đến bên Vô Tình, nhẹ giọng hỏi:
– Huynh có ăn thêm chút gì nữa không?
Vô Tình giật mình, dưới ánh trăng huyền ảo, Cơ Diêu Hoa đẹp tựa một nàng tiên bị lạc xuống trần thế, lại tựa như một người mẹ nhỏ ôn nhu dịu hiền nhất thế gian này. Trong lòng chàng không khỏi thoáng chấn động:
– Tôi ... tôi đang nghĩ một chuyện ...
Cơ Diêu Hoa lắc đầu cười cười nói:
– Tôi không hỏi huynh chuyện đó. Tôi hỏi huynh có muốn ăn thêm chút gì nữa không? Hả! Có muốn không?
Sắc mặt xanh nhợt của Vô Tình không khỏi thoáng hồng lên, chàng ấp úng:
– Cơ thư thư ... xin lỗi ... tôi không nghe ... không nghe rõ.
Cơ Diêu Hoa tựa hồ căn bản không nghe thấy chàng nói gì cả, nàng giống như một đứa trẻ đang lấy ra một đồ vật gì đó thật bí mật, thật hay ho cho người lớn xem, lấy từ sau lưng ra một chiếc đùi thỏ nướng đưa cho Vô Tình. Nàng mỉm cười nói:
– Đây, còn nóng đấy, huynh mau ăn đi!
Dưới ánh trăng, những tàng cây rì rào lắc lư. Tử Bách Sơn là một địa phương tốt, nơi đây tuy không phải là danh thắng nổi tiếng gì, nhưng những danh thắng bình thường đều không có vẻ u tĩnh bằng ở đây.
Vô Tình nhìn lên, chỉ thấy thần tình Cơ Diêu Hoa thật giống một người mẹ thương yêu con cái nhất mực, lại thật giống một tiểu cô nương lãng mạn phi thường. Điều kỳ quái là hai loại đặc tính của nữ giới này đều thể hiện qua nụ cười nhu mì của nàng. Vô Tình tựa hồ nhìn đến si dại.
Rất ít nam nhân có thể không thích nữ nhân như vậy. Bởi vì nữ nhân có một trong hai loại đặc tính đó đã vô cùng khó rồi, huống hồ Cơ Diêu Hoa lại có cả hai!
Vô Tình cũng là người, thậm chí còn là một thanh niên đang tuổi huyết khí phương cương. Chàng làm sao có thể hoàn toàn Vô Tình?
Cơ Diêu Hoa ngồi sát bên chàng. Nàng lớn hơn Vô Tình gần chục tuổi nên loại tâm sự của thiếu niên này nàng tương đối hiểu rõ.
Nam tử vào tuổi này kiêu ngạo tự đại, chỉ thích kể cho tình nhân những sự tích anh hùng và nói về tráng chí hùng tâm của chính họ chứ quyết không ngồi dưới ánh trăng mà nghe tình nhân thỏ thẻ tâm tình.
Cơ Diêu Hoa chuẩn bị nghe. Nhưng Vô Tình tuyệt không giống những thiếu niên khác. Vô Tình không hề mở miệng. Chàng cũng chuẩn bị nghe.

Vì thế hai người không hề nói gì, chỉ cùng nhau lắng tai nghe, chú mục nhìn. Nghe tiếng gió thổi làm tung bay làn tóc, nghe tiếng hô hấp nhè nhẹ của đối phương. Nhìn, nhìn ánh trăng trải dài xuống mặt đất. Nghe, nghe tiếng tim đối phương đập nhanh hay chậm.
Cơ Diêu Hoa coi Vô Tình là tình nhân hay là một đệ đệ?
Vô Tình? Chàng coi Cơ Diêu Hoa là mẫu thân, thư thư hay là tình nhân?
Tóm lại đây là hai kẻ thiên nhai lạc phách trong giang hồ.
Vẫn là Cơ Diêu Hoa nói trước. Giọng nói nàng ôn nhu như một làn gió nhẹ thổi qua rừng tùng:
– Tại sao huynh lại hỏi tôi đã kết hôn chưa?
Vô Tình cười. Cười hết sức ngây thơ, cười không chút tà niệm:
– Chuyện này chẳng quan trọng gì đúng không?
Cơ Diêu Hoa cũng cười. Nụ cười của nàng chẳng những có thể «diêu hoa», dù là núi, là cây cũng phải dao động, hà huống là lòng người? Sau đó nàng hỏi:
– Nhưng tôi có việc muốn hỏi huynh?
Vô Tình ngạc nhiên nói:
– Hỏi tôi? Hỏi tôi đã kết hôn chưa à?
Cơ Diêu Hoa ngúng nguẩy nói:
– Huynh thật là ... làm gì có chuyện đó!
Vô Tình thoáng nóng mặt. Chàng mỉm cười:
– Vậy ... vậy thì tôi đoán không ra.
Cơ Diêu Hoa nói:
– Chân của huynh ...
Sắc mặt Vô Tình chợt biến đổi.
Cơ Diêu Hoa không dám nói tiếp. Nàng thấy Vô Tình chầm chậm quay mặt đi. Chàng hướng mặt vào vách núi ngắm nhìn cảnh đêm. Giờ Vô Tình giống như một pho tượng điêu khắc tràn đầy tâm sự. Cơ Diêu Hoa cúi đầu nói:
– Nếu tôi đã làm tổn thương huynh thì xin huynh đừng trách. Câu hỏi này ... huynh bất tất trả lời ...
Một hồi lâu sau, Vô Tình mới mở miệng:
– Không, tôi sẽ nói hết cho thư thư.
Sau đó chàng đưa mắt nhìn Cơ Diêu Hoa, đợi cho nàng ngẩng đầu lên nhìn mình mới tiếp tục nói:
– Bởi vì tôi chưa từng nói chuyện này với người khác nên không biết phải bắt đầu từ đâu nữa.
Cơ Diêu Hoa «ồ» lên một tiếng rồi lại im lặng đợi chàng nói tiếp.
Thanh âm của Vô Tình tựa hồ cất lên từ một nơi rất xa xôi:
– Chuyện của tôi rất dài, bởi nó là mười sáu năm đầy máu và nước mắt, chuyện của tôi cũng rất ngắn, chuyện của tôi cũng rất khó nghe.

– Chỉ cần là huynh nói tôi đều thích nghe, dài hay ngắn cũng vậy.
– Mười sáu năm trước tôi là một tiểu hài sáu tuổi, sinh ra trong một gia đình giàu có. Cả nhà tôi có ba mươi hai người, phụ thân cũng từng đỗ đạt, có tài văn võ, thơ văn của người nức tiếng khắp chốn kinh thành. Một mũi kim thêu của mẫu thân có thể thêu ra những bông hoa còn đẹp hơn cả hoa trong ngự hoa viên của Hoàng Thượng, hơn nữa mũi kim đó còn có thể cắm vào bảy mươi hai huyệt đạo của con người, bách phát bách trúng, biết trị bệnh, cũng biết sát ... Lúc đó tôi rất hoạt bát, rất ngây thơ, vô ưu vô lụy ... sau đó, có một đêm tối trời, có mười ba người bịt mặt xông vào nhà ...
Sắc mặt Vô Tình dường như càng trắng bệch hơn:
– Tiếng kêu gào thảm thiết, máu tươi, giết người, cường bạo ... phụ thân ngã xuống trong vũng máu, lưng cắm đầy ám khí ... mẫu thân bị chúng cầm giữ, dùng thủ đoạn tàn khốc nhất để hành hạ ... toàn gia ba mươi hai người, gà chó không tha ... Một tên râu ria bức vấn tôi xem tàng bảo và ngân phiếu giấu ở đâu, rồi chặt đứt hai chân tôi như vậy đây ... tôi không khóc. Tôi không biết khóc ... một tên gầy cười ha hả bước tới đá tôi một cước bay vào hậu viện. Sau đó bọn chúng ngang nhiên bỏ đi, trước khi đi còn cho một mồi lửa, thiêu rụi tất cả. Những người hàng xóm đến cứu hỏa cũng nhất loạt bị giết hết rồi ném xác vào trong đống lửa. Tôi lúc đó đang ở trong vườn, dụng hai cách tay từng bước, từng bước bò ra khỏi biển lửa ... sau đó thì ngất đi trong đêm đen ... Lúc đó tôi có thể bò ra ngoài được bởi vì tôi nhớ kỹ hành vi của chúng, nhớ kỹ món huyết hải thâm cừu này, nhớ kỹ cái đêm hôm đó ...
Thân hình Vô Tình run lên trong gió đêm. Chàng đưa mắt nhìn hai tay mình một hồi lâu sau mới bình phục lại. Chàng nói tiếp:
– Tôi hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì thấy một bầu trời đầy sao ... một lão nhân hiền từ đang ôm chặt lấy tôi. Tôi còn nhớ rất rõ. Tôi biết ông ấy là người tốt, phảng phất như là người ông Trời phái tới để chăm sóc cho tôi vậy, thế là tôi lớn tiếng khóc. Tôi ôm chặt lấy ông, hỏi ông tại sao các quan sai gia gia không báo thù cho cha mẹ tôi?
Nói đến đây, Vô Tình cười lạnh mấy tiếng rồi nói tiếp:
– Ông già đó nói với tôi rằng:
«Cũng vô dụng thôi. Các quan sai thông thường chỉ biết hiếp kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, quản thúc lương dân, chứ nếu gặp phải phú hào thổ bá, hắc đạo cao nhân hay hoàng thân quốc thích thì vô phương ...» sau đó ông ấy nói:
«Ta nói với con những điều này, chỉ sợ con không hiểu ...» Nhưng tôi nói:
«Con hiểu, con hiểu ...» Lão nhân gia ấy phảng phất như rất kinh ngạc. Sau đó ông ấy nói với tôi thiên ý đã cho ông ấy gặp được tôi. Ông ấy cũng là người của chốn công môn, có điều chưa có ai mà ông ấy không dám bắt cả, cũng chưa có ai mà ông ấy không dám giết cả, chỉ cần là kẻ đáng giết, ông

ấy có thể gánh vác được ... sau đó ông ấy hỏi tôi có muốn ông ấy báo cừu cho không?
Lúc ấy tôi đột nhiên không khóc nữa. Tôi nói với ông ấy là tôi không muốn. Ông rất kinh ngạc. Tôi lại cầu xin ông ấy dạy cho tôi bản lĩnh, tôi phải tự tay báo cừu.
Lúc đầu ông ấy kiên quyết không đáp ứng. Tôi lại khóc, khóc rất thảm thiết. .... sau đó ông nhìn thấy tôi đã mất đi hai chân. Tôi lại nói:
«Người không đáp ứng con, vậy thì đừng cứu con còn hơn. Con không những phải tự tay báo cừu, còn phải học được bản lĩnh như người, vì thiên hạ chúng sinh báo cừu.» Ông ấy nhìn tôi cười nói rằng không ngờ tôi còn nhỏ mà có thể nói ra những lời như vậy ... Cuối cùng ông ấy cũng đáp ứng tôi, còn nói với tôi rằng:
từ giờ ông ấy sẽ chuyên tâm bồi dưỡng tôi, giáo dục tôi, cũng đồng thời bồi dưỡng mấy vị sư đệ nữa ... đến giờ tôi cũng vẫn còn kinh ngạc không hiểu tại sao lúc đó mình lại có thể nói ra những lời như vậy ... đến khi tôi lớn lên mới biết được lão nhân gia ấy chính là Gia Cát tiên sinh danh chấn thiên hạ, sau này ... sư huynh đệ chúng tôi cũng trở thành «Tứ Đại Danh Bộ», có chút tiếng tăm trong võ lâm ...
Vô Tình miễn cưỡng nở một nụ cười để kết thúc câu chuyện.
Gió ngừng thổi. Không gian tĩnh lặng phi thường. Cả thế giới chợt trở nên im lặng tĩnh mịch, không biết thế giới đang bi ai hay đang là thương tình.
Một hồi lâu sau, Cơ Diêu Hoa mới buông một tiếng thở dài nói:
– Cuối cùng huynh có tìm được những tên cường đạo giết người nhà huynh năm đó không?
Vô Tình ngồi im lặng trong gió, sau đó giơ tay lên buồn bã nói:
– Đến giờ tôi vẫn chưa biết chúng là ai? Bất quá, sẽ có một ngày ... vì thế, mỗi ngày tôi đều đang báo cừu, không chỉ báo cừu cho mình, mà còn cho cả những con người cô khổ lênh đênh trong thiên hạ ... bọn họ gọi tôi là Vô Tình, bởi vì tôi hạ thủ đích thực rất vô tình ...
Gió lặng. Người cũng lặng.
Vai Cơ Diêu Hoa kề sát vai Vô Tình. Mùi hương nhè nhẹ của nàng lọt vào mũi chàng. Trong lòng Vô Tình chợt cảm thấy ấm lại.
Không ai mở miệng, bởi vì lúc này không cần đến ngôn ngữ.
Đột nhiên trong đêm tĩnh lặng lại vang lên tiếng vó ngựa từ dưới núi truyền đến. Trong nháy mắt đã xông lên đỉnh núi, vừa nhanh vừa gấp.
Vô Tình chỉ nói một câu cụt ngủn:
– Tổng cộng có hai người!
Quảng Vô Cực và Đào Nhất Giang cùng đứng dậy một lượt, trong tay thủ sẵn ám khí.
Hai kỵ mã phóng đi trong đêm, trong nháy mắt đã phóng lên đến đỉnh núi.

Trong đêm mà phóng ngựa gấp như vậy, không biết họ đang gấp chuyện gì?
Hai kỵ mã đồng thời xuất hiện. Ngựa là giống ngựa thuần chủng cao to. Người là những tráng hán thập phần uy mãnh, nhưng trên mặt đầy vẻ hoảng hốt.
Hai người vừa nhìn thấy trên núi có người, vẻ hoảng hốt liền biến thành nghi nghi hoặc hoặc.
Lúc này hai đạo nhân ảnh liền xẹt ra, một tả một hữu chặn đường hai kỵ mã lại. Hai người này chính là Quảng Vô Cực và Đào Nhất Giang.
Quảng Vô Cực dương giọng hỏi:
– Kẻ đến là ai?
Một gã hắc y tráng hán tức giận quát:
– Liên can gì đến ngươi?
Đào Nhất Giang mỉm cười hỏi:
– Hai vị đi gấp trong đêm, không biết là có chuyện gì?
Gã đại hán còn lại cũng vận hắc y, trên vai dường như còn thêu một đóa hoa vàng. Chỉ thấy gã vung roi lên quát:
– Tránh đường cho đại gia đi!
Quảng Vô Cực đưa kích lên chặn lại sau đó lao vào tấn công gã đại hán.
Hoàng Thiên Tinh đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy mặt gã đại hán sử roi ngựa rất quen thuộc. Lúc này gã đại hán còn lại cũng huy động đại phủ xông tới:
– Đồ khốn kiếp, các người bức hiếp Bắc Thành của chúng ta cũng quá đủ rồi, lão tử đây liều mạng với các ngươi ...
Hoàng Thiên Tinh tuy già, nhưng mắt còn rất sáng. Vừa liếc mắt qua lão đã nhìn thấy đóa hoa vàng thêu trên áo hai gã hắc y. Lão liền thất thanh kêu lên:
– Dừng tay! Là người nhà cả!
Tiếng kêu của lão như sấm động mùa xuân. Mấy bóng người liền lập tức phân ra.
Đại hán sử song phủ nhướng mày nhìn sang, vẻ tức giận liền chuyển sang vui mừng, hắn ngạc nhiên thốt lên:
– Hoàng lão Bảo chủ! Sao ngài lại ở đây! Rốt cục ngài đã đến rồi!
Hoàng Thiên Tinh ngửa mặt cười hào sảng nói:
– Quả nhiên là ngươi, Dương Tứ Hải, tại sao «Khai Sơn Phủ» của ngươi lại không có kình lực uy mãnh như trước vậy?
Dương Tứ Hải cười khổ, phảng phất như được gặp người thân xa cách đã lâu. Gã kéo tay gã đại hán còn lại bước đến trước mặt Hoàng Thiên Tinh cúi người nói:
– Hoàng lão Bảo chủ, vừa nãy Tứ Hải có mắt không tròng, dám động thủ cùng lão nhân gia người, tội thực đáng chết ... vị này là huynh đệ trong thành, tên gọi Điêu Thắng ... Điêu lão đệ, mau đến tham kiến Hoàng lão Bảo chủ ...

Hoàng Thiên Tinh cười nói:
– Bất tất đa lễ!
Không ngờ Điêu Thắng đột nhiên quỳ xuống.
Hoàng Thiên Tinh vội bước đến đỡ gã dậy.
Điêu Thắng bi phẫn nói:
– Chúng tôi nửa đêm đột phá trùng vây chính là để đi tìm Hoàng lão Bảo chủ, ngoài ra còn có «Nam Trại» Ẩn thiếu Trại chủ và «Tây Trấn» Lam Trấn chủ nữa ... «Bắc Thành» đã bị bao vây cả tháng nay rồi, lương thực cạn kiệt. Người trong thành đều đã đói đến giở sống giở chết ... lại thêm vào dịch bệnh ... thảm nhất là phụ nữ và trẻ em ... một tháng nay người trong thành đã chết vì chiến đấu, vì dịch bệnh, vì đói đến quá nửa, vậy mà cứu binh mãi vẫn không tới ... Hoàng lão Bảo chủ, ngài đến thật tốt quá ... Chu thiếu Thành chủ của chúng tôi đợi ngài đã lâu lắm rồi ... nếu không phải có Bạch cô nương khuyên giải thì thiếu Thành chủ sớm đã xông ra ngoài quyết tử chiến với kẻ thù rồi ...
Hoàng Thiên Tinh động dung nói:
– Ngươi mau đứng dậy ... Bắc Thành ra sao rồi?
Chẳng những Điêu Thắng không đứng dậy mà ngay cả Dương Tứ Hải cũng quỳ xuống, vừa khóc vừa nói:
– Bắc Thành sắp chi trì không nổi nữa rồi. «Tứ Đại Thiên Ma» dẫn theo mười sáu thủ hạ ba lần công thành, chúng tôi sắp không thể phòng thủ được nữa rồi. Thập đại Hộ pháp đã chết mất ba người, ba người khác bị bắt chế tạo thành «dược nhân» quay ngược trở lại công thành, còn có hai vị đang thọ trọng thương, ôi ...
Hoàng Thiên Tinh trầm giọng nói:
– Mau đứng dậy, mau đứng đậy rồi mới nói tiếp ...
Điêu Thắng vẫn quỳ trên đất bi thương nói tiếp:
– Chúng tôi còn lại mấy chục người còn khả năng chiến đấu. Tổng cộng chọn ra mười người liều chết nhân lúc đêm tối xông ra ngoài, nhưng chỉ có hai người chúng tôi là xông ra được, những người khác đều ...
Hoàng Thiên Tinh vội nói:
– Nam Trại và Tây Trấn đều đang gặp khó khăn, vô phương tiếp cứu cho Bắc Thành được. Ta đã chia lực lượng của Đông Bảo làm ba phần, một phần đi tiếp cứu cho Nam Trại và Tây Trấn, một phần ở lại phòng thủ Đông Bảo, còn lại toàn bộ lực lượng đều theo ta đến Bắc Thành, trên đường đi đồ sát một trận cũng chỉ còn lại từng đây người.
Dương Tứ Hải lẫm bẩm nói:
– Chỉ cần lão Bảo chủ đến đây thì Bắc Thành nhất định có thể cứu được ... thật kỳ quái, chúng tôi có thể xông ra tới đây là vì không hiểu tại sao lực lượng của đối phương lại yếu đi gần nửa ...

Hoàng Thiên Tinh nói:
– Điều này không có gì lạ cả, bởi vì «Ma Thần» Thuần Vu Dương với «Tứ Đại Ác Thần» và «Ma Tiên» Lôi Tiểu Khuất cùng với «Tố Mệnh Tứ Đồng» đều chết trong tay chúng ta cả.
Điêu Thắng, Dương Tứ Hải thoáng lộ nét kỳ dị trong mắt. Dương Tứ Hải nói nhanh:
– Vậy thì thật tốt quá ... lão Bảo chủ, bây giờ chúng ta lập tức đến Bắc Thành có được không, tình thế không trễ chậm trễ nữa rồi ...
Hoàng Thiên Tinh gật đầu nói:
– Được! Chúng ta không dám vượt đường trong đêm là vì sợ không quen đường, sợ gặp phải ám toán, lại sợ có hiểu lầm, bây giờ có hai ngươi dẫn đường thì không còn ngại gì nữa rồi!
Hoàng Thiên Tinh quay đầu lại định hỏi Vô Tình thì thấy bốn thanh y đồng tử đã nhấc kiệu lên từ lúc nào rồi.
Điêu Thắng, Dương Tứ Hải cùng đưa mắt nhìn cỗ kiệu, trong lòng tựa hồ như có điều gì đó.
Một chút thanh âm cũng không có.
Ngựa được để lại dưới chân núi. Dưới ánh trăng, trong cánh rừng âm u, một đoàn người di động cực nhanh mà không gây một chút tiếng động gì. Bọn họ hành động nhanh chóng, nhưng tuyệt không phát ra âm thanh gì. Hai canh giờ sau đã vượt qua được cánh rừng, một tòa cổ thành đã hiện ra ở lưng chừng núi xa xa, tựa hồ như một con rồng không cất người bay lên không trung được.
Bắc Thành giờ đây không còn phồn hoa thịnh vượng như trước nữa, ngay cả một ngọn đèn nhỏ cũng không có. Chúng nhân chậm rãi tiến đến gần. Chỉ thấy thành môn có ba chữ lớn:
«Vũ Dương Thành». Bên cạnh có mấy chữ như long phi phụng vũ:
«Chu Kính Thuật đề».
Chu Kính Thuật là người khai sáng ra Bắc Thành, là Thành chủ đời thứ nhất. Bắc Thành đến nay đã truyền được ba đời, đến đời thứ tư do Chu Bạch Tự chưởng quản. Từ khi thành lập đến nay chưa có đêm nào mà Bắc Thành lại tĩnh mịch, ảm đạm như đêm nay!
Hoàng Thiên Tinh bồi hồi cảm xúc, không khỏi thở dài một tiếng não nuột.
Điêu Thắng thở hắt ra một hơi, thì thầm nói:
– Địch nhân tiềm phục ở khắp mọi nơi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện. Hoàng lão Bảo chủ xin chớ khinh cử vọng động, tại hạ sẽ phát ám hiệu liên lạc với Chu thiếu Thành chủ trước đã.
Hoàng Thiên Tinh khẽ gật đầu.
Dương Tứ Hải giơ tay bắn lên trời ba đạo tinh quang, tinh quang chỉ khẽ xoẹt lên một cái rồi biến mất nhanh chóng trong đêm. Tiếp đó, bên trong

thành cũng xẹt lên ba đạo tinh quang đáp lại.
Hoàng Thiên Tinh thoáng kinh ngạc, Bắc Thành trông có vẻ yên tịnh nhưng kỳ thực phòng thủ thập phần thâm nghiêm, không có lúc nào buông lơi giới bị.
Tiếp đó thành môn chầm chậm mở ra. Một ngọn khổng minh đăng được thắp lên. Điêu Thắng vội nói:
– Thành môn đã mở, chúng ta mau vào thôi, chờ để địch nhân lợi dụng thời cơ!
Địch nhân vẫn bao vây thành ngoại, người trong thành tự nhiên không thể mở lớn cửa thành đón người, chỉ có một ngọn đèn nhỏ làm ám hiệu. Người biết tất sẽ biết rõ trong lòng, người không biết thì mơ hồ khó hiểu, không dám vọng động.
Dương Tứ Hải nói:
– Nhanh!
Nói đoạn y sải chân bước lên phía trước. Chúng nhân cũng đi sát theo sau gã, tiến về phía thành môn. Đến sát thành môn, Dương Tứ Hải dụng lực đẩy mạnh, cánh cửa sắt khổng lồ liền kêu lên một tiếng kẽo kẹt, lộ ra một khe hở đủ cho một người đi vào. Dương Tứ Hải vui mừng nói:
– Mau vào đi!
Đến giờ địch nhân vẫn chưa phát hiện ra bọn họ, đây có thể nói là một việc đáng mừng. Hiện giờ mọi người đang ở chỗ sáng, địch nhân vẫn còn trong bóng tối nên không ai muốn ở lâu bên ngoài thành, tất cả đều vội vã đi qua cánh cổng hé mở.
Trong thành có một lão đầu tử, trên mặt râu tóc trắng như cước, vừa già vừa gù, tay chống một ngọn quải trượng đen bóng, tựa hồ như không có quải trượng thì lão không thể đứng vững vậy. Tuy thế nhưng lão vẫn đang thúc giục mọi người.
– Mau mau vào đi, mau mau vào đi, Thành chủ đang đợi bên trong!
Hoàng Thiên Tinh sải bước đi vào. Quảng Vô Cực đi sát phía sau. Bốn thanh y đồng tử nâng kiệu đi sau lưng Quảng Vô Cực. Thích Hồng Cúc, Cơ Diêu Hoa và ba kiếm tỳ với Đào Nhất Giang cũng lần lượt đi vào.
Đột nhiên một thanh y đồng tử bước lên nói gì đó vào tai Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh liền đứng lại hỏi:
– Lão Vương hả? Có phải lão Vương giữ thành đấy không?
Lão đầu tử chau mày thở dài:
– Chết rồi! Bị bọn ác nhân kia giết rồi!
Hoàng Thiên Tinh đột nhiên lớn giọng quát:
– Ngươi là ai?
Lão đầu tử đột nhiên «hừ» lạnh một tiếng, tung người lui về phía sau, phát ra một tiếng hú kinh tâm động phách, quải trượng trong tay đột nhiên xoay tròn

phóng về cỗ kiệu. Ngọn quải trượng đập mạnh vào vật bên trong kiệu rồi lại bay về tay lão đầu.
Sự tình diễn ra chỉ bất quá một sát na công phu. Vô Tình hiển nhiên đã trúng phải ám toán.
Hoàng Thiên Tinh vừa bi vừa phẫn, gầm lên dữ dội, bạt đao lao tới.
Chính vào sát na lão bạt đao ấy, Dương Tứ Hải liền chém tới một phủ. Thế công nhanh như điện. Huống hồ Hoàng Thiên Tinh căn bản không nghĩ tới người bên cạnh mình có thể ra tay ám toán.
Nhưng phảng phất như là bốn thanh y đồng tử khiêng kiệu đã biết trước việc này. Chỉ thấy hai ngọn ngân kiếm cùng lúc xuất ra tiếp lấy một phủ của gã. Hai ngọn kim kiếm đã nhằm thẳng các yếu huyệt sau lưng Dương Tứ Hải đâm tới!
Bốn thanh y đồng tử cùng lúc xuất thủ, cỗ kiệu liền ngã chỏng kềnh trên mặt đất trước thành môn.
Dương Tứ Hải lâm nguy bất loạn, ngọn phủ còn lại đã bạt ra ngăn chặn thế kiếm. So với lúc giao thủ với Quảng Vô Cực và Đào Nhất Giang, lần này gã huy động song phủ không biết nhanh hơn bao nhiêu lần, hung mãnh hơn bao nhiêu lần!
Lúc này, Điêu Thắng cũng đột nhiên xông tới, quất ra liên tiếp mười mấy roi bức bốn thanh y đồng tử phải lùi lại.
Chợt nghe lão đầu hét lớn:
– Lùi lại!
Dương Tứ Hải và Điêu Thắng liền tung mình lùi lại một góc thành. Chúng nhân đều hoang mang không biết chuyện gì xẩy ra.
Chỉ thấy lão đầu kia vẫy tay quát:
– Đổ!
Bọn Hoàng Thiên Tinh ngẩng đầu nhìn lên, bất giác đều không khỏi cả kinh thất sắc. Trên tường thành có hai gã hắc y nhân, trong tay mỗi tên xách một hũ dầu đang sôi sùng sục, chuẩn bị đổ xuống. Hoàng Thiên Tinh vội hét lớn:
– Lui!
Nhưng những người ở phía trước đã lùi vào thành nội, những người ở phía sau lại chưa biết chuyện gì xảy ra, thành môn chỉ mở có nửa thước, muốn lui ra cũng không phải chuyện dễ dàng gì, muốn lao về phía trước cũng không kịp.
Mắt thấy bọn Hoàng Thiên Tinh sắp gặp phải kiếp họa ... Đột nhiên, từ trên bờ tường đối diện với thành môn liền bắn ra một đạo bạch quang, vừa nhanh vừa gấp, nhanh tới mức không ai có thể hình dung được nó nhanh thế nào.
«Phập!» một đạo bạch quang đã cắm vào đỉnh đầu một tên đại hán hắc y đang định đổ dầu xuống. Tên đại hán đó lập tức rơi khỏi tường thành.
Tên đại hán còn lại hoảng hồn, không dám đổ dầu nữa, dài thân tung người

lên bạt đao lao tới bờ tường vừa phát ra đạo bạch quang. Lại một đạo bạch quang khác bắn ra.
Lúc này lão đầu chống quải trượng chợt quát lớn:
– Xuống đây!
Đại hán sử đao vội vàng trầm mình xuống, đạo bạch quang sượt qua đầu gã. Đến khi gã hạ thân xuống đất thì mấy sợi tóc bị đạo bạch quang kia xẹt trúng vẫn còn lơ lửng trên không trung. Gã đại hán sợ đến xanh cả mặt!
Hai thùng dầu nóng vẫn còn đặt trên bờ tường.
Trên bờ tường đối diện có một người đang ngồi ngay ngắn. Một bạch y thiếu niên hai chân tàn phế.
Vô Tình không có trong kiệu.
Chàng đã lên tường thành lúc nào?
Chàng sớm đã nhìn ra dị dạng nên mới nhảy lên tướng thành. «Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau»?
Trên đầu gã đại hán vừa rơi xuống có một ngọn phi đao dài bốn thốn. Toàn bộ cắm ngập vào não bộ gã. Trước khi rơi xuống đất thì y đã tắt thở.
Lúc này Dương Tứ Hải, Điêu Thắng và đại hán cầm đao đều đã lui lại phía sau lưng lão đầu.
Song mục lão đầu nhìn bọn Hoàng Thiên Tinh, xạ ra những tia nhìn quái dị.
Bên này bọn Thích Hồng Cúc, Cơ Diêu Hoa, Đào Nhất Giang và ba tỳ nữ cũng đã vào hết trong thành. Thành môn hoàn toàn mở rộng.
Đột nhiên lão đầu cười lên như điên cuồng, khiến mọi người đinh tai nhức óc.
Lão đầu dừng tiếng cười, hai mắt giảo hoạt tựa hồ ly nói:
– Giỏi! Giỏi cho Vô Tình!
Hoàng Thiên Tinh tức đến thất khiếu bốc khói, tâm niệm chợt động nhớ đến một người:
– Ngươi là Tiết Hồ Bi?
Lão đầu ngửa mặt cười dài nói:
– Ngay cả Thuần Vu tứ đệ, Lôi tam đệ cũng chết trong tay các ngươi, thỏ chết hết thì hồ không bi sao được?
Mặt Hoàng Thiên Tinh đỏ hồng lên vì tức:
– Hai ngươi cũng không phải là Dương Tứ Hải, Điêu Thắng?
«Dương Tứ Hải» đưa tay lên vuốt mặt một cái, liền biến thành một người khác:
– Ta là thủ hạ của «Ma Đầu».
«Điêu Thắng» cũng tháo mặt nạ da người xuống nói:
– Ta là lão đại trong «Tu La Tứ Yêu».
Sắc mặt Hoàng Thiên Tinh từ hồng chuyển sang xanh, tức giận gầm lên:
– Vậy Dương Tứ Hải, Điêu Thắng đâu?

«Điêu Thắng» cười cười nói:
– Mặt nạ của ta là dùng da người chế ra. Dùng da mặt của ai thích hợp nhất chắc ngươi phải biết chứ?
Sắc mặt Hoàng Thiên Tinh lại từ xanh chuyển sang trắng, lão tức giận quát lớn:
– Vậy người trong thành đâu cả rồi?
Bắc Thành tịch mịch như tờ. Ngay cả một bóng người cũng không thấy, lẽ nào người trong thành đều đã trúng phải độc thủ?
Mặt Hoàng Thiên Tinh đỏ hồng lên. Lão động nộ gầm lên:
– Được lắm! Tiết Hồ Bi, hôm nay ta phải báo cừu cho Bắc Thành!
Thân hình vừa lùi vừa béo của Tiết Hồ Bi xem ra không có gì đáng sợ, chỉ có cặp mắt là vừa lang vừa độc.
– Các ngươi có thể qua được cửa thứ nhất của chúng ta, nhưng như thế không có nghĩa là các ngươi đã thắng. Ta cũng không muốn bỏ qua cho các ngươi, chúng ta sớm muộn gì cũng phải quyết đấu một trận. Có điều, ta muốn biết làm sao các ngươi biết được ý đồ của ta định dùng dầu đổ chết các ngươi?
Hoàng Thiên Tinh nghe Tiết Hồ Bi thuận miệng nói ra, coi chuyện giết người chỉ như là trò chơi, tức đến lỗ mũi bốc khói, nhưng lão là người trung hậu, không muốn lãnh công lao này, bởi vậy liền lạnh lùng nói:
– Không phải ta phát hiện chuyện này, đó là do vị tiểu ca kia yêu cầu ta hỏi xem lão Vương thủ thành đang ở đâu thôi. Ta đến đây mấy chục lần rồi, lần nào người thủ thành cũng khác nhau, làm gì có ai là «Lão Vương»? Lúc đó ta mới sinh nghi.
Vị tiểu ca mà Hoàng Thiên Tinh nhắc đến chính là thanh y đồng tử sử dụng «Đoạn Trường Kiếm Pháp». Chỉ nghe y lắc đầu nói:
– Lời này không phải do tôi nói, là do công tử dặn tôi nói với Hoàng Bảo chủ như vậy. Người còn dặn dò bốn chúng tôi phải hết sức chú ý tới tên họ Dương và họ Điêu kia, đề phòng có kẻ cắn trộm.
Chúng nhân đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Vô Tình vẫn ngồi trên đầu tường, bạch y tung bay trong gió, một hồi lâu sau chàng mới lên tiếng:
– Ta vốn cũng không biết chuyện này lắm, cũng chưa từng gặp qua Dương Tứ Hải và Điêu Thắng, cũng chưa vào Bắc Thành bao giờ, hai người bọn chúng cũng không lộ ra điểm gì đáng nghi cả. Chỉ là khi hai người đấu với Quảng huynh và Đào huynh, thân thủ thật chẳng có gì đặc sắc, nhưng khi thượng sơn nhập thành, khinh công lại thập phần cao diệu, điểm này khiến ta rất hoài nghi. Tại sao chúng phải giấu giếm võ công? Người lâu ngày chưa được ăn gì hơi thở làm sao điều hòa như vậy? Thế là ta bắt đầu chú ý tới hành động của hai người đó.
Tiết Hồ Bi trừng mắt nhìn hai gã một cái. «Điêu Thắng» và «Dương Tứ

Hải» cũng đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ nghi hoặc.
Thanh âm của Vô Tình tiếp tục theo gió truyền đến:
– Ngươi cũng không cần trách bọn chúng, Bắc Thành đang bị bao vây, làm gì có chuyện để cho chúng ta an nhiên tự tại đi vào như vậy chứ? Hai người các ngươi nói phải xung sát một trận mới thoát khỏi trùng vây, nhưng vết thương mới nhất cũng phải cách dây bảy tám ngày rồi. Điểm quan trọng nhất chính là các ngươi đã dùng pháo hiệu để liên lạc với người trong thành mà không sợ địch nhân nhìn thấy. Tổng hợp các điểm trên, ta thấy hai người này không thể tin cậy được, thêm vào đó khi đến sát thành môn, ta lại ngửi thấy mùi dầu đang cháy, vậy nên ta đã lợi dụng lúc mở cửa thành dặn dò bốn tiểu đồng mấy câu, rồi phi thân lên đầu tường, quan sát tình hình khắp nơi từ trên cao. Đến khi nhìn thấy hai gã đại hán đang chuẩn bị đổ dầu xuống thì mọi thứ đều minh bạch hết cả rồi.
Tiết Hồ Bi ngửa mặt cười một tràng dài, ngọn quải trượng trong tay cắm ngập xuống nền đất:
– Được lắm! Được lắm! Quả không hổ thẹn là một trong «Võ Lâm Tứ Đại Thanh Bộ»! Chẳng trách chính ta cũng không biết ngươi lên đầu tường từ lúc nào, thì ra là trước khi vào thành ngươi đã ra khỏi kiệu rồi. Mắt của ta rốt cục vẫn chưa bị hoa ...
Vô Tình lạnh lùng nói:
– Nếu như không phải ta lên đây từ lúc mọi người chưa vào thành, chỉ sợ sớm đã biến thành một đống thịt bầy nhầy rồi.
Tiết Hồ Bi cười cười nói:
– Không cần biết ngươi ở trong hay ở ngoài, số mệnh của ngươi đã định sẵn là phải biến thành một đống thịt bầy nhầy rồi.
Lời còn chưa nói dứt thì lão đã phi thân lên, cả người biến thành một trận gió xoáy lao tới đầu tướng.
Cuồng phong chính là trượng ảnh, tâm bão chính là bản thân Tiết Hồ Bi!

Hồi 20
Song Ma Huyết

Quải trượng của Tiết Hồ Bi trầm trọng phi thường, ít nhất cũng phải bảy tám chục cân, thế trượng mạnh như vũ bão, bất kỳ ai cũng khó mà ngăn nổi, hà huống thế đến cực nhanh, nhanh đến nỗi gần như không thể tưởng tượng được. Người lão vừa bay lên thì đã đến đầu tường, trượng ảnh trùng trùng bổ xuống đầu Vô Tình.

Bóng trắng loáng lên trong đêm, Vô Tình tung người nhảy xuống khỏi bờ tường.

«Ầm!» loạn thạch bay tung tóe khắp nơi, một vùng trượng ảnh dày đặc đập thẳng vào vị trí vừa nãy của Vô Tình, tường thành bị vỡ một mảng lớn, không biết bao nhiêu gạch đá đã bị đập vỡ nát.

Vô Tình đã tung người bay vào trong kiệu.

Thân hình Tiết Hồ Bi tựa như một chiếc đĩa mỏng trong cơn gió lốc, trượng vừa đập trúng tường thành, người đã bay ngược lên không.

Lúc này, Vô Tình cũng chưa hoàn toàn chui hẳn vào kiệu, chàng đột nhiên vung tay phất mạnh, năm điểm tinh quang liền lóe lên trong đêm!

Hai điểm tinh quang nhằm vào ngực và bụng Tiết Hồ Bi. Tiết Hồ Bi đang ở trên không, môn hộ mở rộng. Huống hồ đây lại là ám khí do Vô Tình phát ra! Vô Tình đã nhằm đúng thời cơ chuẩn xác nhất!

Tiết Hồ Bi đang trên không trung vội giãy mạnh người, liên tiếp giãy mạnh bảy tám cái liền, mỗi lần giãy mạnh thân hình lão lại bốc cao thêm một chút, càng lúc càng cao, tựa hồ như một con bọ chét vậy!

Ám khí có chuẩn hơn nữa cũng không thể bắn trúng bọ chét!

Năm điểm tinh quang xẹt qua thân người Tiết Hồ Bi. Năm điểm tinh quang vừa qua, Tiết Hồ Bi lập tức huy động quải trượng, kình phong của quải trượng khiến thân hình lão từ từ bay lên rồi biến mất trong màn đêm. Tiết Hồ Bi biến mất trên không. Không gian đột nhiên trở nên tĩnh lặng phi thường.

Một trận ác chiến kinh tâm động phách chẳng lẽ lại kết thúc một cách kỳ tích như vậy?

Lẽ nào Tiết Hồ Bi bỏ trốn? Không có khả năng đó.

Không khí trầm mặc khiến các cao thủ quan chiến toát hết mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy bầu trời tinh quang ảm đạm. Không gian tĩnh lặng. Trong kiệu không hề động tĩnh, cũng không biết người trong kiệu đang nghĩ gì.

Tiết Hồ Bi nhất định đã chuẩn bị đợt tấn công thứ hai. Đợt tấn công này nhất định mãnh liệt hơn gấp bội.
Hoàng Thiên Tinh bôn tẩu giang hồ đã nhiều năm, kinh nghiệm phong phú vậy mà lúc này cũng không ngăn được mồ hôi túa ra đầy tay.
Đúng vào lúc này, trượng phong lại nổi lên. Trượng phong nổi lên từ bên ngoài thành môn.
Khi chúng nhân còn chưa kịp nghe rõ thì trượng phong đã tiến nhập thành môn, đến sát sau lưng bọn Trúc Kiếm, Mai Kiếm, Lan Kiếm.
Trúc Kiếm, Mai Kiếm, Lan Kiếm đang đứng phía sau cỗ kiệu của Vô Tình. Cửa kiệu hướng vào trong thành, lúc Vô Tình bay vào kiệu mặt chàng cũng hướng vào trong thành, cũng có nghĩa là đang quay lưng lại với thành môn. Thế công của đối phương đến từ thành môn, cũng có nghĩa là từ sau lưng chàng.
Trượng phong đã gần đến cực điểm. Vô Tình không có nội lực, tự nhiên vô phương chống đỡ, trừ phi chàng lập tức phát xạ ám khí ngăn cản y lại, bằng không nếu để Tiết Hồ Bi tiếp cận thêm nữa, e rằng sinh cơ của chàng sẽ hoàn toàn không có. Nhưng Tiết Hồ Bi đang ẩn nấp sau lưng Mai Kiếm, Lan Kiếm, Trúc Kiếm mà xông tới. Cho dù Vô Tình có kịp thời quay người, cũng không kịp phát xạ ám khí. Trừ phi chàng phải giết chết ba người trước! Vô Tình đương nhiên không bao giờ làm vậy!
Cơ hội chỉ đến trong thời gian điện quang hỏa thạch rồi mất đi, Tiết Hồ Bi đã lao tới.
Khi Tiết Hồ Bi xông qua tam tỳ, quải trượng đã đâm vào vách kiệu. Vô luận Vô Tình phát xạ ám khí gì đi nữa thì cũng đã quá muộn.
Cho dù Vô Tình có thể kịp thời phát xạ ám khí, chỉ sợ người bị trúng lại là mấy kẻ vô tội đứng phía sau.
Thân hình Tiết Hồ Bi đã xông tới giữa hai đòn kiệu.
Chính vào lúc này, hai đòn kiệu đột nhiên xẹt ra hai lưỡi đao sáng ngời.
Tiết Hồ Bi dù có thông minh đến đâu đi nữa cũng không ngờ hai đòn kiệu gỗ tầm thường lại có thể đột ngột xẹt ra hai lưỡi đao sắc nhọn. Người lão hiện đang xông thẳng vào hai lưỡi đao đó. Quải trượng chưa giết chết người trong kiệu thì e rằng trên người lão đã có hai lỗ thủng lớn!
Lưỡi đao đã đâm thủng y phục của Tiết Hồ Bi. Đúng vào cái sát na điện quang hỏa thạch đó, thân hình Tiết Hồ Bi đột ngột chuyển từ xông lên phía trước thành lao vọt lên trời, lão chuyển hướng nhanh đến mức người ngoài tưởng rằng hắn vốn nhất phi xung thiên chứ không phải bổ người về phía trước.
Tiết Hồ Bi tung mình bay lên như một cánh đại bàng, lại mượn lực của đao thế tung mình lên cao hơn nữa ... bất quá chúng nhân cũng kịp thời nhìn thấy trên hai lưỡi đao đều nhỏ xuống mấy giọt máu tươi.

Tiết Hồ Bi vọt lên đã nhanh, hạ xuống lại càng nhanh hơn. Giống như là lão đang thi triển một chiêu «Thái sơn áp đỉnh» vậy.
Một trượng này bổ xuống, chẳng những phong kín đường lên của Vô Tình, mà cho dù chàng có xông ra từ bốn phía tiền hậu tả hữu đi nữa cũng nhất định bị đánh trúng. Hơn nữa, chiêu này của lão không chỉ có thế công mà còn bao hàm cả thế thủ, vì thế cho dù có ám khí bắn ra, toàn thân Tiết Hồ Bi cũng được bao bọc bởi vùng trượng ảnh dày đặc, một hạt mưa cũng khó lọt.
Trượng này của Tiết Hồ Bi tựa hồ như đã dồn nén rất lâu, xem ra muốn một trượng hủy nát cỗ kiệu của Vô Tình.
Không hiểu sao lão đột nhiên cảm thấy thiếu niên không chân, mặt mày nhợt nhạt này phảng phất như là cừu thù kiếp trước của lão vậy. Nếu lão không giết chàng, chỉ sợ sẽ lập tức bị chàng hạ thủ.
Chính vào thời khắc này, Vô Tình xông ra. Chàng không xông lên phía trên, cũng không xông ra ngoài mà lăn từ dưới gầm kiệu ra ... nháy mắt chàng đã lăn được xa bảy tám thước, tạo thành một góc chếch chếch với Tiết Hồ Bi.
Chính vào cái sát na đó, Vô Tình vung tay, ba đạo bạch quang tạo thành hình chữ phẩm lao đi bắn về phía hạ bàn của Tiết Hồ Bi.
Thượng bàn của Tiết Hồ Bi tự nhiên không thể công vào, nhưng hạ bàn thì tuyệt không phải vậy. Hiện tại Tiết Hồ Bi đang ở trên không, từ đầu đến trân đều toàn lực kích ra một trượng này, thực tại tuyệt không có khả năng tránh khỏi ba đạo ám khí của Vô Tình!
Giỏi cho Tiết Hồ Bi! Quải trượng trong tay lão liền lập tức xoay tròn bay ra! Quải trượng kích trúng ba mũi phi đao trên không, phi đao bị kích trúng liền bắn ra bốn phía, rơi xuống đất.
Quải trượng lại bay trở về tay Tiết Hồ Bi, lão lộn nhào một vòng trên không trung rồi đáp xuống đầu tường.
Còn Vô Tình thì không biết đã trở lại trong cỗ kiệu từ lúc nào.
Tiết Hồ Bi đứng trên đầu tường theo thế «Kim kê độc lập», chỉ thấy lão lắc lư người hai cái, toàn thân như biến thành một con diều lớn, hướng về nơi cao nhất đào tẩu.
Khi hồ ly gặp phải thỏ, nó quyết không buông tha. Nhưng nếu gặp phải sài lang hổ báo, không con vật nào chạy nhanh hơn hồ ly. Nhưng khi sài lang truy đuổi thì cũng không gì nhanh bằng chúng.
Tiết Hồ Bi vừa động, cỗ kiệu cũng chuyển động. Nguyên lai bên dưới cỗ kiệu còn có hai bánh xe lớn, chuyển động thập phần tiện lợi. Tiết Hồ Bi vừa nhảy xuống khỏi tường thành, cỗ kiệu cũng lập tức xông ra ngoài thành môn.
Mọi việc bất quá chỉ diễn ra trong vài cái nháy mắt, những người khác đều nhìn đến hoa mắt váng đầu. Mười mấy tay hảo thủ tại trường ngay cả tham gia cũng không có phần, mãi đến khi tiếng bánh xe gỗ lăn xa, chúng nhân

mới như người sực tỉnh cơn mê.
Tiết Hồ Bi hiển nhiên đã bại tẩu, trước khi đào tẩu lão đã bị thương.
«Tu La Tứ Yêu» chỉ còn lại tam yêu. Chúng đưa mắt nhìn nhau một cái, đột ngột phân thành ba hướng bỏ chạy. Một tên chạy sang phía tả, một tên chạy sang phía hữu, một tên chạy thẳng vào thành nội. Bọn chúng tự nhiên không dám xông ra ngoài thành môn, bởi bọn người Hoàng Thiên Tinh tất cả đều đứng ở đó.
Bọn chúng vừa động, bọn người Hoàng Thiên Tinh cũng động.
«Dương Tứ Hải» chạy vào thành nội, Hoàng Thiên Tinh đuổi vào thành nội.
«Kim Ngân Tứ Kiếm Đồng» lăng không chặn «Điêu Thắng» lại, bởi bọn chúng đã bị roi ngựa của «Điêu Thắng» bức lùi. Tâm háo thắng của tiểu hài tử quyết không ít hơn so với người lớn bao nhiêu.
Quảng Vô Cực, Cơ Diêu Hoa, Thích Hồng Cúc, Đào Nhất Giang và Mai, Lan, Trúc tam kiếm chia nhau nhảy lên tường thành, chặn gã đại hán cầm đao lại. Bọn họ suýt nữa thì bị tên này đổ dầu sôi vào người, không tìm hắn thì tìm ai?
Tên này khinh công cực cao, chỉ là bốn bề đều có địch nhân, luận võ công hắn quyết chẳng dưới ba người Quảng, Cơ, Thích, nhưng nếu lấy một địch ba, thì hắn chỉ có con đường chết chứ chẳng nghi. Huống hồ còn có Đào Nhất Giang và tam kiếm tỳ nữa. Gã đại hán sử đao chỉ đành tận lực lùi tránh, nhảy đi nhảy lại trên tường thành, tận hết khả năng tránh đụng đầu với địch nhân.
Nơi xa xôi nhất cũng có điểm tận của nó. Nơi xa xôi nhất xem ra thì rất xa, nhưng rồi cũng có một ngày bạn có thể đến đó, giẫm lên mỗi ngọn cỏ, mỗi thước đất ở đó, nhưng bạn vị tất đã chân chính đi qua nơi gần nhất của bạn. Không biết trân trọng những sự vật bên cạnh mình mà lại đi truy cầu những vật ở nơi xa xôi, đợi bạn đạt được những thứ ở xa xôi đó rồi, lúc ấy bạn mới nghĩ đến điểm tốt của những sự vật ở gần bạn khi xưa, lúc đó thì nơi gần đã biến thành thiên nhai hải giác rồi. Vì thế nơi xa mà lại là nơi gần, nơi gần lại hóa nơi xa.
Tiết Hồ Bi chính là chạy về nơi xa, vì thế đã chạy đến bờ vực. Lão đưa mắt nhìn xuống dưới, tựa hồ đã xác định mình đã không còn đường chạy nữa, lão liền chậm rãi quay người lại.
Tiếng «lóc cóc» của bánh xe gỗ từ từ tiến đến gần.
Giả như Tiết Hồ Bi không phải chọn phương hướng này thì chỉ bằng cỗ kiệu kia, tuyệt không thể đuổi kịp lão.
Nhưng Bắc Thành ba mặt đều là vực sâu muôn trượng, Tiết Hồ Bi chỉ có một phần tư cơ hội chọn lựa.
«Ma Đầu» xuất đạo giang hồ đã ba mươi năm nay, thử hỏi đã mấy lần bị người ta truy đuổi như hôm nay?

Cỗ kiệu đã tiến đến trước mặt Tiết Hồ Bi. Cỗ kiệu dừng lại.
Dưới ánh trăng, cỗ kiệu an nhiên tựa hồ như một tòa thần khám. Không ai nhìn rõ bên trong thần khám là vị thần linh nào.
Tiết Hồ Bi dậm mạnh trượng xuống đất, quát lớn:
– Vô Tình, ngươi có giỏi thì cút ra đây, chúng ta quyết một trận tử chiến!
Tựa hồ như đối với cỗ kiệu nguy kỳ ẩn mật khiến người khác không lạnh mà kinh này có một nỗi sợ không thể nói ra lời.
Chỉ nghe trong kiệu truyền ra một tiếng nói lạnh lùng:
– Ta muốn hỏi ngươi một câu!
Tiết Hồ Bi thoáng ngẩn người:
– Ngươi hỏi đi!
Thanh âm trong kiệu thoáng lộ vẻ kích động:
– Mười sáu năm trước, ở Bạch Bạo Thôn, Hoài Âm Thành, Giang Tô có một người tên là Thịnh Đỉnh Thiên, còn gọi là Thịnh Bảng Nhãn, người trong giang hồ gọi ông ta là «Văn Võ Bảng Nhãn», ngươi có biết ông ta không?
Tiết Hồ Bi ngẩn người, lẩm bẩm nói:
– Thịnh Bảng Nhãn, Thịnh Bảng Nhãn ... có phải hắn ta có một thê tử là «Ngọc Nữ Xuyên Thoa» Chân Tú Y không?
Vô Tình trong kiệu nói:
– Không sai!
Tiết Hồ Bi ngửa mặt cười dài nói:
– Đúng vậy, lúc đó ta đã xuất đạo mười mấy năm cũng chưa thấy kẻ nào dám động vào ta. Có một huynh đệ của ta đang làm chuyện tốt ở bên ngoài Bạch Bạo Thôn, mụ ta nhìn thấy liền dùng kim châm đâm mù một mắt của y! Có điều, sau đó ta dẫn theo mười hai vị hảo thủ đến giết sạch toàn gia của mụ, một người cũng không lưu lại ...
Nói đến đây, lão chợt cất lên một tràng cười ghê rợn rồi hỏi:
– Ngươi là gì của Thịnh Đỉnh Thiên, Chân Tú Y?
Vô Tình gằn giọng nói từng chữ một:
– Ta là con của họ!
Tiết Hồ Bi thoáng ngạc nhiên hỏi:
– Trước khi hành sự ta đã điều tra kỹ càng, Thịnh gia không phải chỉ có một đứa con trai thôi sao?
Vô Tình lạnh lùng đáp:
– Không sai!
Tiết Hồ Bi nói:
– Nhưng ta còn nhớ rõ, đứa trẻ đó đã bị ta hạ độc thủ, còn ném vào biển lửa nữa.
Vô Tình nói:
– Ta cũng nhớ rõ, có điều ta đã bò ra được!

Tiết Hồ Bi khẽ hoảng hốt:
– Chân của ngươi ...
Vô Tình lạnh lẽo nói:
– Là do ngươi ban cho!
Tiết Hồ Bi cười lên như điên cuồng nói:
– Ta còn tưởng là ai, hóa ra là người quen cũ!
Vô Tình gật đầu nói:
– Không sai! Vì thế hôm nay hai chúng ta chỉ có một người có thể xuống núi mà thôi.
Tiết Hồ Bi ngừng tiếng cười, chuyển động mục quang hỏi lại:
– Nhất định?
Thanh âm Vô Tình lạnh tựa một tảng băng:
– Nhất định.
Tiết Hồ Bi đột nhiên hét lớn:
– Vậy người đó nhất định là ngươi!
Lời còn chưa dứt thì quải trượng đã hoành ngang quét ra!
Lão đã từng dùng quải trượng bổ từ trên xuống, cũng từng đâm thẳng vào kiệu, cũng đã dụng lực xoáy ném quải trượng vào trong, nhưng lần nào cũng không thành công. Lần này lão hoành trượng quét ra, đã dùng toàn bộ thần lực, cái thế ý đồ muốn một trượng đập nát cỗ kiệu ra thành từng mảnh vụn. Đập nát Vô Tình ra thành từng mảnh vụn. Lão chỉ bất quá gặp qua thiếu niên này một lần, nhưng y khiến cho lão vô cùng bất an. Cho dù chàng không truy sát lão, lão cũng không thể để cho một thiếu niên làm lão bất an xuất hiện trên giang hồ.
Cỗ kiệu có hai đòn gánh, xuyên từ phía trước ra phía sau. Bên cạnh kiệu tịnh không có đòn gánh.
Tiết Hồ Bi vừa xuất thủ, vừa chú ý đến ám khí của người trong kiệu, một mặt khác cũng hết sức để ý đến động tĩnh của đòn gánh kiệu, bởi vừa nãy lão đã bị thiệt thòi trên hai chiếc đòn gánh kiệu này.
Nhưng lúc này đòn gánh kiệu tuyệt không hề có động tĩnh, ngay cả hai lưỡi đao còn dính máu khi nãy cũng không thấy đâu nữa.
Đòn gánh kiệu không có động tĩnh, nhưng vách kiệu thì có. Hai bên vách kiệu đột nhiên mở ra hai cái lỗ, từ trong lỗ thò ra hai chiếc móc câu. Móc câu móc chặt lấy quải trượng của Tiết Hồ Bi.
Tiết Hồ Bi cả kinh, vội vàng dụng lực kéo mạnh nhưng móc câu vẫn móc chặt không rời.
Tiết Hồ Bi dụng lực giật mạnh lần nữa, cả cỗ kiệu cũng bị lão nhấc bổng lên, nhưng móc câu vẫn không rời khỏi quải trượng.
Hơn ai hết Tiết Hồ Bi biết lúc này bỏ trượng xuống là hành động thông minh nhất, nhưng lão cũng biết rõ, nếu như bỏ quải trượng xuống thì «Kinh Thiên

Động Địa Phong Ma Trượng Pháp» cũng không thể thi triển được nữa.
Chính vào lúc này, từ trong cỗ kiệu bắn ra ba điểm hồng quang.
Một người dùng lực tay nhấc cả một cỗ kiệu lên, lực khí dù có mạnh đến đâu cũng không tránh khỏi chậm chạp một chút.
Tiết Hồ Bi vẫn không chịu bỏ rơi quải trượng, lão phất mạnh tay áo che mặt, ba điểm hồng quang đều chui tọt vào bên trong.
Nhưng chính vào lúc lão đưa tay áo lên che mặt thì Vô Tình đã xuất thủ. Bảy điểm lam quang, từ tay chàng vọt ra nhằm vào các yếu huyệt trên thân Tiết Hồ Bi.
Tiết Hồ Bi lập tức phát giác, nhưng đột nhiên ống tay áo của lão bốc cháy.
Thì ra ba điểm hồng quang kia là hỏa lân đạn!
Giờ đây Tiết Hồ Bi có muốn không bỏ quải trượng ra cũng không được.
Nhưng dù lão có bỏ rơi quải trượng thì bảy điểm lam quang kia đã tới nơi rồi, Tiết Hồ Bi muốn tránh muốn đỡ đều đã quá muộn. Lão lập tức thu người, toàn lực thoái lui.
Lão lùi nhanh, nhưng bảy điểm lam quang bắn tới lại càng nhanh hơn.
Đột nhiên thân hình Tiết Hồ Bi trầm xuống, tiếp đó là một tiếng kêu thảm thiết. Bảy điểm lam quang vọt qua đầu lão, nhưng Tiết Hồ Bi đã rơi xuống vực thẳm. Trong lúc nguy cấp lão đã quên mất sau lưng mình là vực thẳm.
Dù Tiết Hồ Bi có võ công cao đến mấy cũng vẫn chỉ là một con người, vừa bước hụt chân liền cố vùng vẫy để lao lên, nhưng mọi cố gắn đều vô vọng, lão giống như một quả cầu lửa lớn lao xuống vách đá.
Tiếng kêu thảm thiết của Tiết Hồ Bi vẫn văng vẳng bên tai Vô Tình.
Một cánh tay trắng nhợt chậm rãi vén màn kiệu lên. Ánh trăng trắng nhợt chiếu trên khuôn mặt trắng nhợt của Vô Tình. Khuôn mặt tuấn tú đó không biết đang bi thương hay đang cao hứng, nhưng nhất định là đang trầm tư.
Khi Vô Tình quay lại Bắc Thành, Vũ Dương Thành vẫn yên lặng như tờ, đèn đuốc tắt hết, thành môn nửa đóng nửa mở, ngay cả một bóng người cũng không có.
Bọn người Hoàng Thiên Tinh rốt cuộc đã đi đâu rồi?
Vô Tình cẩn thận tính toán một hồi, với lực lượng của bọn Hoàng Thiên Tinh thừa sức đối phó với «Tu La Tam Yêu», tuyệt không có khả năng rơi vào tay bọn chúng được. Số võ lâm cao thủ đó tuyệt không thể vô duyên vô cớ mà thất tung được! Cho dù họ có việc gấp phải rời khỏi, chắc chắn cũng phải để lại một người để thông tri cho chàng, hoặc ít nhất cũng lưu lại tiêu ký.
Nhưng tuyệt không có người, cũng không có tiêu ký.
Vô Tình cảm thấy như có một chiếc lưới lớn đang từ từ thít chặt mình lại, nhưng chàng lại không biết người đang giăng lưới là ai?
Chợt chàng nghĩ đến Cơ Diêu Hoa, nghĩ đến nụ cười của nàng, nghĩ đến cái

nhíu mày của nàng, bất giác trong lòng càng thêm bấn loạn. Chàng chầm chậm điều khiển chiếc xe kiệu đi vào thành môn.
Đúng vào lúc này, từ trên tường thành có một vật rơi xuống, vật ấy rơi xuống tạo nên một vùng đao quang sáng ngời!
Vật rơi xuống đương nhiên là người, trong tay người cầm đao, đao từ phía trên đâm thẳng vào Vô Tình.
Đợt ám toán này vô cùng đột xuất, khi Vô Tình biết được thì người đã đến đỉnh kiệu rồi.
Người này tựa hồ đã biết sự lợi hại của cỗ kiệu nên quyết ý xông vào bên trong kiệu để liều mạng với Vô Tình.
Vô Tình không có công lực, vì thế chàng tuyệt không bao giờ nghĩ vậy. Chỉ thấy tay chàng đặt lên một nút bấm ấn mạnh, người lập tức lộn nhào xuống phía dưới.
Khi người đó vào bên trong, Vô Tình đã nằm bên dưới gầm kiệu rồi.
Đối phương liền lập tức bạt đao định đâm xuyên qua đáy kiệu công kích Vô Tình. Nhưng hắn ta vừa vào trong kiệu thì tiếng kêu thảm đã lập tức vang lên.
Vô Tình cũng lập tức lăn ra khỏi gầm kiệu, đưa tay mở màn che kiệu ra.
Người trong kiệu vẫn giữ nguyên tư thế lúc lao vào, nhưng ở trước ngực và hai bên hông đã có thêm ba thanh đao cắm vào. Người đương nhiên đã chết.
Nhưng khi Vô Tình nhìn thấy hắn, lòng chàng đột nhiên chùng xuống.
Nguyên lai người này chính là một trong «Tu La Tam Yêu», chính là tên đại hán cầm đao đã thoát khỏi ngọn phi đao của chàng khi nãy.
«Tu La Tam Yêu» vẫn còn sống, vậy có phải bọn người Hoàng Thiên Tinh đã trúng độc thủ?
Vô Tình không nghĩ ngợi nhiều, lập tức ấn một nút khác bên trong kiệu, ba lưỡi đao lập tức rụt vào. Gã đại hán mềm người ngã xuống, Vô Tình liền ném hắn ra ngoài, sau đó nhảy vào trong kiệu ngồi.
Hiện giờ chỗ an toàn nhất đối với chàng chính là bên trong cỗ kiệu này. Mọi thứ của cỗ kiệu này từ ngoài vào trong đều do đích thân chàng thiết kế, đích thân chàng chế tạo, vì thế chàng hết sức tín nhiệm nó. Nó không chỉ có thể thay thế được đôi chân của chàng, mà có lúc nó còn có thể thay thế cả đôi tay phát ám khí của chàng nữa. Cỗ kiệu không phải là người. Đặc biệt chính vì không phải là người nên người khác không hề phòng bị nó. Số người chết trong «tay» nó càng nhiều hơn. Chính vì không phải là người, nên giữa chàng và nó không hề có khoảng cách hay hiểu lầm. Chính vì không phải là người, nên nó không thể bán đứng chủ nhân. Vì vậy, nó không phải là người, nhưng có thể tín nhiệm hơn người gấp bội.
Đối với cỗ kiệu này Vô Tình có một thứ tình thân không thể nói ra lời.
Chàng còn nhớ rõ, lần đó trên tuyệt đỉnh Côn Lôn, chàng bị năm mươi ba

tay hắc đạo cao thủ vây công. Nhưng cả năm mươi ba người đó không ai qua được phòng tuyến của cỗ kiệu. Sau đó tất cả đều ngã xuống, chỉ có cỗ kiệu vẫn đứng vững như Thái Sơn.
Cỗ kiệu chẳng những là chiến hữu của chàng, mà còn là chỗ riêng tư nhất của chàng, thậm chí là ngôi nhà của chàng. Từ nhỏ chàng đã mất đi thân nhân, ngoại trừ những lúc ở cùng Gia Cát tiên sinh và ba vị huynh đệ thì nơi ấm áp nhất chính là bên trong cỗ kiệu này.
Nghĩ đến thân nhân, Vô Tình không tự chủ được nghĩ đến Cơ Diêu Hoa.
Chính vào lúc này, chàng nhìn thấy Cơ Diêu Hoa. Cơ Diêu Hoa nằm trên mặt đất, không hề động đậy, nhưng y phục của nàng thì động. Y phục nàng động bởi gió đêm thổi qua, khiến cho y phục của nàng tung bay lên trong gió.
Vô Tình chợt cảm thấy như bị ai đánh mạnh một quyền vào mặt, toàn thân cứng đờ, một luồng khí lạnh chạy thẳng từ chưởng tâm đến tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim chàng.
Sắc đêm càng lúc càng nồng, mặt trăng lại ẩn khuất sau những đám mây mờ.
Chàng không thể khẳng định Cơ Diêu Hoa còn sống hay đã chết.
Vô Tình cắn chặt môi, cỗ kiệu chầm chậm di động về phía trước. Cả đời chàng đã thất vọng quá nhiều, nhiều đến nỗi đủ để chàng có dũng khí đối diện với càng nhiều thất vọng hơn nữa.
Cỗ kiệu di động đến phía trước Cơ Diêu Hoa. Nàng vẫn không hề có động tĩnh. Vô Tình vẫn không thể khẳng định được sự sinh tử của nàng. Chàng liền chậm rãi ra khỏi kiệu.
Dưới ánh sao mờ ảm đạm, chẳng một ai có thể ngờ rằng thiếu niên đáng thương không chân kia lại chính là khắc tinh của quần ma, một trong «Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ» Vô Tình.
Vô Tình bò ra khỏi kiệu, dùng tay đặt lên mũi Cơ Diêu Hoa. Trên mũi vẫn còn hơi ấm.
Vô Tình mừng đến nỗi khẽ reo vang trong miệng, chàng vội đưa tay lên bắt mạch cho Cơ Diêu Hoa.
Bất đồ bàn tay Cơ Diêu Hoa đột nhiên quặt ngược lại, nắm chặt mạch môn Vô Tình, toàn thân chàng lập tức cứng đờ.
Cơ Diêu Hoa tung mình bật dậy. Khoái tốc. Linh hoạt. Mỹ diệu. Một cước đá bay cỗ kiệu của Vô Tình ra xa hơn trượng.
Biến hóa này Vô Tình có nghĩ cũng không nghĩ tới. Giờ muốn nghĩ tới thì cũng đá quá muộn. Vô Tình chỉ thấy nhục nhã và phẫn nộ. Nhục nhã và phẫn nộ bởi chàng bị lừa gạt.
Không gian tĩnh lặng như tờ. Cơ Diêu Hoa nắm chặt cổ tay Vô Tình, dáng vẻ thân thiết như hai tỷ đệ. Cơ Diêu Hoa quay đầu lại nhìn Vô Tình, mỉm cười như một đóa hoa xuân:

– Ngươi biết ta là ai không?
Ánh mắt Vô Tình vừa lạnh vừa độc, tựa như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ:
– Ma Cô!
Cơ Diêu Hoa cất tiếng cười vang như chuông bạc, thập phần dễ nghe:
– Không sai. «Ma Cô» Cơ Diêu Hoa.
Vô Tình mím chặt môi, giờ chàng tựa như một tảng đá, thế nào cũng không mở miệng nữa.
Cơ Diêu Hoa mỉm cười nhìn chàng, phảng phất như cảm thấy rất có hứng thú, nói với giọng dỗ dành:
– Ngươi có muốn biết bọn Hoàng Thiên Tinh ở đâu không?
Vô Tình lạnh lùng lắc đầu. Cơ Diêu Hoa chính là «Ma Cô», bọn Hoàng Thiên Tinh còn đường sống được sao?
Cơ Diêu Hoa lắc đầu nói:
– Ta biết ngươi đang nghĩ chuyện gì. Có điều ta chưa giết bọn chúng đâu, chỉ bất quá điểm vào vài huyệt đạo trên người chúng mà thôi. Đợi hai thời thần nữa, huyết lưu trong người chúng sẽ chảy với tốc độ chậm nhất, khi đó thì có thể chế tạo thành dược nhân được rồi.
Sau khi Vô Tình đuổi theo Tiết Hồ Bi. Quảng Vô Cực, Thích Hồng Cúc, Đào Nhất Giang ba người cùng tam kiếm tỳ liền vung kiếm truy sát gã đại hán sử đao.
Đuổi được chưa lâu thì Quảng, Thích hai người chợt cảm thấy eo lưng nhói lên một cái, toàn thân mềm nhũn ngã xuống. Cả hai cùng trợn tròn mắt nhìn Cơ Diêu Hoa chế trụ Đào Nhất Giang và Mai, Lan, Trúc tam kiếm.
Lúc này gã đại hán sử đao sớm đã chạy rồi, nhưng gã lại quay trở lại tiềm phục ở cửa thành để đợi Tiết Hồ Bi quay lại. Nhưng người quay lại không ngờ là Vô Tình, gã tưởng có cơ hội liền xuất thủ ám toán chàng, cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái chết.
Sau đó đến lượt «Kim Ngân Tứ Kiếm Đồng». «Tứ Kiếm Đồng» lực chiến với «Điêu Thắng» đột nhiên một người một đồng tử cảm thấy toàn thân vô lực ngã xuống. Một đồng tử khác nhìn thấy Cơ Diêu Hoa, thoáng ngẩn người liền bị thị điểm ngã nốt. «Điêu Thắng» liền thừa cơ tung mình bỏ chạy. Còn lại hai đồng tử, tự nhiên không phải là đối thủ của Cơ Diêu Hoa, chưa đầy nửa khắc đã bị chế trụ.
Hoàng Thiên Tinh đang truy đuổi «Dương Tứ Hải», đột nhiên cảm thấy bên cạnh có thêm một người, chính là Cơ Diêu Hoa. Lão đang thầm nhủ: "Cùng nữ nhân truy địch là đen đủi nhất ..." Vừa nghĩ đến đây thì lão chợt cảm thấy «Ngọc Chẩm Huyệt» tê rần, cả người mềm nhũn ngã lăn xuống đất ...
Cơ Diêu Hoa mỉm cười tươi như hoa nói:

– Bây giờ bọn chúng đều nằm trong tay ta cả, không đầy một tháng nữa, chúng sẽ trở thành «dược nhân» thủ hạ của ta. À, ngươi có muốn biết người trong Bắc Thành đi đâu hết rồi không?
Vô Tình lạnh lùng tựa như một tảng đá hoa cương.
Cơ Diêu Hoa cười cười nói:
– Ngươi thật là quật cường. Nhưng ta cũng vẫn nói cho ngươi biết. Người trong Bắc Thành bị ta giết mất một phần tư, đói chết, bệnh chết mất một phần tư, một phần tư bị chúng ta bắt để chế tạo dược nhân, còn lại một phần tư thấy không thể thủ thành được nữa liền rút lui vào Lưu Hầu Miếu Trên Sài Quan Lãnh.
Chúng đang bị người của ta bao vây, không thể xông ra được.
Cơ Diêu Hoa lại nhìn Vô Tình mỉm cười nói tiếp:
– Ngươi nhất định đang cảm thấy ngạc nhiên, «Ma Đầu», «Ma Tiên», «Ma Thần» đều đã chết hết, còn ai có thể cầm giữ bọn chúng? Ta nói cho ngươi biết vậy, bọn chúng ngoại trừ Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như ra thì toàn bộ đều vô lực tái chiến cả rồi. Bởi vậy chỉ cần Nam Phương, Bắc Phương, Tây Phương tuần sứ của ta là đã đủ cầm giữ chúng rồi ... nghe nói ngươi đã giết Đông Phương Tuần Sứ của ta rồi đúng không? Bon chúng muốn lưu giữ ngươi chắc là khó, chứ muốn lưu giữ mấy tên tàn binh bại tốt của Bắc Thành thì dễ như trở bàn tay vậy.
Cơ Diêu Hoa thấy Vô Tình đang cười lạnh bèn hỏi:
– Ngươi cười cái gì?
Vô Tình cười lạnh nói:
– Nếu như Tam Tuần Sứ của ngươi có thể lưu giữ được bọn họ, tại sao ngươi không dứt khoát xông vào chế trụ bọn họ đi cho xong!
Cơ Diêu Hoa mỉm cười gật đầu nói:
– Quả nhiên đã bị ngươi nhìn ra! Nhân lực của bọn chúng đương nhiên ta không sợ, nhưng bọn chúng đã nói chỉ cần ta xông vào, bọn chúng không những không đầu hàng mà toàn bộ sẽ lập tức tự tận, quyết không để ta chế tạo thành «dược nhân». Ngươi biết mà, ta cần là người sống, người sống mới có thể chế thành «dược nhân» được mà!
Vô Tình đột nhiên trợn mắt nhìn ả, Cơ Diêu Hoa mỉm cười tựa hoa xuân trong gió nói:
– Sao vậy? Không nhận ra ta à?
Vô Tình lạnh lùng nói:
– Không. Chỉ là ta không hiểu, ngươi cần nhiều «dược nhân» như vậy để làm gì?
Cơ Diêu Hoa đột nhiên cười lớn, tựa hồ như vừa nghe được một câu chuyện cười buồn cười nhất thế gian này vậy. Ả cười đến gập cả bụng lại, nhưng bàn tay khống chết mạch môn Vô Tình vẫn không hề lỏng ra dù chỉ một

chút.
– Chế tạo «dược nhân» để làm gì ư? Hùng bá thiên hạ chứ còn làm gì nữa! Trong tay ta có bao nhiêu người liều chết vì ta như «Thiên Lý Nhất Điểm Lãng» Thích Tam Công, «Lăng Tiêu Phi Nhẫn Thủ» Vu Tứ Hùng, Võ Đang Trường Hư Đạo Trưởng, Thiếu Lâm Thiết Kính Đại Sư ... tất cả đều là cao thủ bậc nhất võ lâm.
Đợi ta hủy diệt xong «Đông Bảo», «Nam Trại» và «Tây Trấn», lúc đó ta sẽ trở thành Tông chủ của «Võ Lâm Đệ Nhất Bang Phái», ha ha ha ...
Vô Tình nhìn ả, phảng phất như đang nhìn một con thú đội lốt người vậy. Chàng trầm tư hồi lâu mới cất giọng sắc bén như đao hỏi:
– Vậy, những «dược nhân» của ngươi đâu?
Cơ Diêu Hoa đột nhiên im lặng trong giây lát, sau đó lên tiếng đáp:
– Hỏi rất hay, những ngày này ta một mực không hề sử dụng đến «dược nhân», có điều kể từ bây giờ, lúc nào ta cũng có thể tùy thiện triệu tập chúng cả.
Lời nói của Vô Tình vẫn sắc bén như đao kiếm:
– Trước đây ngươi phản đối sử dụng «dược nhân» là vì «Ma Đầu», «Ma Tiên», «Ma Thần» đều biết cách sử dụng và điều khiển «dược nhân» cả, mà ngươi lại chỉ muốn độc bá thiên hạ, không muốn cùng người khác chia sẻ và cùng sử dụng chúng, ta nói vậy có đúng không?
Sắc mặt Cơ Diêu Hoa thoáng biến đổi, đột nhiên ả mỉm cười nói:
– Hảo tâm cơ! Không sai, ta nói cho ngươi biết vậy! Tại sao «Tứ Đại Thiên Ma» đơn độc từng người đến đối phó ngươi đến nỗi bị các ngươi giết chết từng người một? Đó chính là do ta sắp đặt, an bài đấy! Đến Kinh Thành khích động cho ngươi hoặc Gia Cát tiên sinh xuất thủ cũng chính là chủ ý của ta. Ta chính là muốn mượn tay của ngươi để trừ đi Thuần Vu Dương, Lôi Tiểu Khuất và Tiết Hồ Bi. Nếu không phải ta thiết kế, các ngươi làm sao chống đỡ nổi một đòn hợp kích của ba người chúng?
Đột nhiên sắc mặt ả biến đổi, một lớp sát khí phủ lên mặt. Ả nhìn Vô Tình gằn giọng nói từng chữ một:
– Cho dù có một mình ta, cũng có thể đánh ngã các ngươi. Từ đầu đến cuối các ngươi cũng chỉ là con cờ cho ta điều khiển mà thôi!
Vô Tình chợt cảm thấy một cổ khí lạnh chạy khắp toàn thân. nhưng bên ngoài chàng vẫn ra vẻ bình tĩnh thở dài nói:
– Ngay cả Tiết Hồ Bi, Lôi Tiểu Khuất, Thuần Vu Dương cũng bị các ngươi lợi dụng đến nỗi chết mà không minh bạch.
Cơ Diêu Hoa đột nhiên cười lên khanh khách nói:
– Bốn người chúng ta đều biết cách chế tạo và sử dụng «dược nhân» cả, nhưng giờ đây chỉ còn lại mình ta biết điều đó mà thôi. Nói thật cho ngươi biết, toàn bộ «dược nhân» đều lưu giữ trong sào huyệt cũ của bọn ta là

Huyền Thiên Động trên Cửu Long Sơn. Chính ta đã nói với chúng rằng «dược nhân» tạm thời chưa thể sử dụng, đợi thời gian qua lâu một chút, dược lực hoàn toàn ngấm vào cơ thể thì sử dụng mới an toàn ... những lời này bọn chúng đều tin hết. Ngươi biết không, ta ghét nhất là dùng chung một thứ đồ với người khác. Nếu phải vậy, ta thà hủy thứ đồ đó đi còn hơn.
Vô Tình bình tĩnh nói:
– Ta đã bị ngươi lợi dụng đủ rồi, ngươi để ta chết đi cho xong!
Cơ Diêu Hoa mỉm cười nhìn chàng nói:
– Ta làm sao nhẫn tâm giết chàng được chứ!
Vô Tình cười lạnh nói:
– Lẽ nào ngươi muốn chế tạo ta thành «dược nhân»?
Cơ Diêu Hoa nheo mắt nhìn Vô Tình nói:
– Dược nhân của ta có một khuyết điểm!
Ả cho rằng Vô Tình nhất định sẽ hỏi:
«Khuyết điểm gì?» Nào ngờ, Vô Tình tịnh không mở miệng, tựa hồ như không hề quan tâm đến lời nói của ả vậy. Cơ Diêu Hoa đành thở dài nói tiếp:
– Dược nhân của ta tuy không hề sợ chết hay đau đớn, nhưng bộ não lại có vấn đề, chúng không thể suy nghĩ ... dược lực đã phá hủy trí nhớ và khả năng suy nghĩ của chúng. Không có trí tuệ, võ công của chúng bị giảm mất một phần đáng kể ...
Nói đến đây, Cơ Diêu Hoa nghiêm mặt nhìn Vô Tình, ả dừng lại giây lát rồi lại nói tiếp:
– Nếu như ta đem chàng chế thành «dược nhân», nhất định chàng không thể điều khiển được cỗ kiệu kia nữa, thêm vào đó, mất đi trí lực, công phu ám khí của chàng chắc cũng không còn lại bao nhiêu. Huống hồ chàng lại không có nội lực ... Ta tung hoành giang hồ mấy chục năm nay kỳ thực rất tịch mịch!
Nói đến đây, Cơ Diêu Hoa lại thở dài não nề nói:
– Ta đích thực rất thích chàng. Nếu như ta làm Võ lâm đệ nhất Tông chủ thì chàng chính là tông chủ phu quân đó! Chuyện này người khác có cầu cũng không được đâu! Ta cần trí lực của chàng để giúp ta hoàn thành đại sự!
Biểu tình của Vô Tình tựa hồ như vừa ăn phải một quả trứng thối vậy, vừa ghê tởm, vừa kinh ngạc. Sau đó chàng nói:
– Ngươi muốn lợi dụng trí lực của ta để hoàn thành võ lâm đại nghiệp? Lại thấy hai chân ta đã tàn phế, chỉ cần hai tay không phát được ám khí vậy là có thể chế phục hết sức dễ dàng, vừa hay phù hợp với nhân tuyển của ngươi có phải không?
Cơ Diêu Hoa vẫn ôn nhu tựa như dòng nước nói:
– Khi ở trên núi ta đã nghe chàng kể chuyện rồi. Chàng là người không có thân bằng thích hữu gì cả, vừa hay rất phù hợp với nhân tuyển của ta. Hơn

nữa, bằng vào quan hệ của chàng, muốn chế phục Gia Cát tiên sinh và bọn Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Thiết Thủ không phải chuyện khó khăn gì. Việc này ta dành hết cả cho chàng đó. Thêm nữa, lũ người của Bắc Thành trông thấy chàng tất sẽ vui mừng ra tiếp đón, chỉ cần chàng xuất thủ chế trụ Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như thì bọn chúng có muốn tự sát cũng không kịp.
Cơ Diêu Hoa mỉm cười ôn nhu, dùng cánh tay còn lại khẽ vuốt mái tóc Vô Tình, dịu dàng nói:
– Tuy tuổi chàng hơi trẻ một chút, hai chân cũng bị tàn phế, nhưng ta sẽ không bỏ rơi chàng đâu!
Vô Tình đột nhiên cười lớn, vừa cười chàng vừa nói:
– Tuy ngươi xấu xí nhưng ta cũng không trách, đáng tiếc là ngươi già quá, già đến độ đủ để làm mẹ ta đấy!
Bàn tay Cơ Diêu Hoa đang vuốt ve mái tóc của Vô Tình, đột nhiên phất lên tát mạnh vào mặt chàng một cái:
– Ngươi không muốn sống nữa hả?
Trên khuôn mặt trắng nhợt của Vô Tình đã có thêm năm vết tay đỏ ửng, khóe miệng rỉ ra hai hàng máu tươi. Chàng vẫn mỉm cười nói:
– Tốt nhất ngươi nên để ta chết đi, để ta sống thêm mấy năm nữa không chừng sẽ tranh đoạt ngôi vị Võ lâm Tông chủ của ngươi đấy!
Cơ Diêu Hoa dương ngũ chỉ lên định chụp xuống đầu Vô Tình, đột nhiên sắc mặt ả dần dần hòa hoãn lại, ngũ chỉ cũng chầm chậm hạ xuống, mỉm cười nói:
– Ta biết chàng muốn chết sớm một chút, nhưng ta quyết không để chàng được như ý ... để ta cho chàng thấy diện mạo chân chính của ta xem chàng có hối hận vì vừa nãy không đáp ứng không nhé!
Cơ Diêu Hoa vừa nói vừa cười tươi như hoa, sau đó quay người lại đưa tay lên xoa xoa trên mặt một hồi. Đột nhiên ả lạnh giọng nói:
– Tốt nhất ngươi không nên loạn động, ta không muốn ngươi chết, nhưng hủy đi hai cánh tay ngươi thì dễ lắm.
Một hồi sau Cơ Diêu Hoa quay người lại, dáng vẻ so với ban đầu thì thành thực hơn, nhưng phong vận thì càng thêm quyến rũ, thập phần diễm lệ, một nụ cười nở ra đúng thật như bách hoa thố nhụy.
Cơ Diêu Hoa sau khi xóa bỏ dịch dung so với hình dạng khi nãy cũng không khác nhau quá nhiều. Một người dịch dung thuật dù có cao đến đâu cũng không thể biến cao thành thấp, biến béo thành gầy, hoặc giả biến cực xấu thành cực đẹp được. Thiên hạ căn bản không hề có thuật dịch dung tuyệt đối, nếu như có thuật này, e rằng thiên hạ căn bản không còn người nào xấu xí nữa.
Cơ Diêu Hoa đắc ý nhìn Vô Tình cười cười nói:
– Thế nào?

Vô Tình nhạt nhẽo nói:
– Ta chỉ hận mình không chết sớm một chút!
Cơ Diêu Hoa nở một nụ cười tươi như hoa, để lộ hàm răng trắng như ngọc nói:
– Không còn dư địa để vãn hồi sao?
Vô Tình thẳng thắn nói:
– Không!
Cơ Diêu Hoa trầm tư giây lát, cuối cùng thở dài giơ tay nói:
– Xem ra ta đành phải giết ngươi vậy!
Vô Tình chậm rãi nhắm chặt hai mắt lại.
Cánh tay Cơ Diêu Hoa dương lên rồi lại hạ xuống. Ả cao giọng nói:
– Ma Tuần sứ, không phải ngươi muốn báo thù cho Tàng Tuần sứ sao? Người này ta giao cho ngươi đấy!
Trên đầu tường có người «hừ» nhẹ một tiếng.
Cơ Diêu Hoa quay đầu lại hỏi Vô Tình:
– Ngươi có biết vì sao ta lại giao ngươi cho «Tây Phương Tuần Sứ» Ma Quốc Cương không? Bởi vì ngoại hiệu của y là «Lạt Thủ Thôi Hồn Châm», thủ đoạn giết người cực kỳ lang độc. Giao tình của y với Tàng Kỳ Khắc vô cùng thâm hậu. Mà «Đông Phương Tuần Sứ» lại chết trong tay ngươi, y sẽ dùng kim châm đâm vào cơ thể ngươi dày đặc như lông nhím, sau đó phế đi hai tay, rồi mới chầm chậm chầm chậm để ngươi chết trong đau khổ ...
Cơ Diêu Hoa nói đến đây, cố ý dừng lại giây lát rồi cất giọng cười vang như chuông bạc. Đột nhiên ả cao giọng nói:
– Ma Tuần sứ, người này giao cho ngươi đó!
Chỉ thấy một bóng lam y chậm rãi bước ra. Chỉ với bộ pháp trầm ngưng của y cũng đủ khiến người khác lạnh người. Người này bước ra từ trong bóng đêm tựa như một bóng u linh.
Trái tim Vô Tình bất giác trầm xuống. Chính vào lúc này Vô Tình chợt ngửi thấy một mùi khét quái dị.
Ma Quốc Cương tiến lại gần hai người.
Cơ Diêu Hoa mỉm cười nói:
– Ngươi nói xem nên hủy hai tay y trước hay là biến y thành kẻ mù trước?
Ma Quốc Cương trầm giọng nói:
– Kẻ mù!
Ngọn kim châm dài một thước hai thốn trong tay y đột nhiên đâm ra như thiểm điện.
Cùng lúc đó, Cơ Diêu Hoa biến sắc hét lớn:
– Ngươi không phải ...
Kim châm đâm tới nhanh như chớp. Không phải đâm Vô Tình mà đâm thẳng vào giữa mi tâm của Cơ Diêu Hoa.

Cùng với sát na đó, trên tay Vô Tình đột nhiên xuất hiện một ngọn trủy thủ, chàng đâm mạnh trủy thủ vào hông bên phải Cơ Diêu Hoa.
Từ hai bên thành nam, thành bắc đột nhiên có hai bóng người lao bổ tới. Hai lưỡi búa lớn chém thẳng vào bối tâm Cơ Diêu Hoa, một ngọn mã tiên vung ra quấn vào cổ họng ả.
Trong chớp mắt, Cơ Diêu Hoa biến thành mục tiêu công kích của nhiều người, nhiều loại binh khí khác nhau, tất cả đều thập phần lợi hại.
Cơ Diêu Hoa hét lớn một tiếng, tả thủ chộp mạnh, nghiêng đầu, hữu thủ khẽ buông, hữu cước phi ra, hữu thủ quặt ngược lại chộp lấy hai lưỡi búa. Tả thủ của ả vung lên chộp cứng ngọn mã tiên, hữu thủ khẽ lỏng, hữu cước đã xuất một cước đá bay Vô Tình ra xa hơn trượng, ngọn trủy thủ của chàng tự nhiên cũng không thể đâm vào hông ả được nữa.
Chỉ là trong khoảnh khắc ấy, Cơ Diêu Hoa đột nhiên cảm thấy đầu váng mắt hoa, đầu ả nghiêng đi tránh được một kích trí mạng vào tử huyệt Mi Tâm, nhưng mắt trái đã cảm thấy nhói lên, sau đó là một vùng đen tối. Cơ Diêu Hoa phát ra một tiếng thét khiến người ta kinh tâm động phách.
«Ma Quốc Cương» thấy một chiêu không lấy được mạng Cơ Diêu Hoa, đột nhiên rút mạnh kim châm.
Cơ Diêu Hoa gầm lên như bài sơn đảo hải, song thủ quay tròn, hai gã sử mã tiên và song phủ lập tức bị đánh bay ra xa, Cơ Diêu Hoa một tay đưa lên giữ chặt kim châm, một tay bịt chặt mắt trái đang chảy máu ròng ròng, đầu tóc toán loạn, dùng con mắt còn lại trừng trừng nhìn ngọn kim châm đang xuyên qua một tròng mắt của mình, máu tươi nhểu xuống từng giọt, từng giọt, cảnh tượng thật vô cùng ghê rợn.
Hai gã đại hán bị đánh bay ra xa lập tức đứng dậy, vây Cơ Diêu Hoa vào giữa nhưng đều sợ hãi không dám mạo hiểm xuất thủ.
«Ma Quốc Cương» không biết từ lúc nào đã cầm trên tay một ngọn quải trượng, lạnh lùng nhìn «Ma Cô» Cơ Diêu Hoa.
Chỉ nghe Cơ Diêu Hoa thét lên the thé:
– Là ngươi! Ngươi chưa chết?
«Ma Quốc Cương» cười ha hả nói:
– Đương nhiên là ta chưa chết! Nếu ta chết rồi không phải ngươi rất khoái ý sao?
Vô Tình bị Cơ Diêu Hoa đá trúng một cước bay xa hơn trượng. Nội công của chàng gần như không có, vì vậy nhất thời cũng chưa thể bò dậy được, nhưng khi vừa ngửi thấy mùi cháy khét kỳ dị kia chàng đã biết người đến tuyệt không phải là «Tây Phương Tuần Sứ Lạt Thủ Thôi Hồn Châm» Ma Quốc Cương rồi. Bởi vì mùi khét đó là của «Hỏa lân đạn» do chàng tự chế khi bốc cháy phát ra. Do đó, người này đương nhiên phải là kẻ vừa bị rơi xuống vực sâu muôn trượng khi nãy «Ma Đầu» Tiết Hồ Bi.

Hồ ly là loài vô cùng giảo hoạt, nó không chỉ biết bức thiện sợ ác, mà còn rất giỏi chạy trốn, thậm chí còn giỏi cả giả chết nữa.
Nếu như người đến là Tiết Hồ Bi, như vậy những lời vừa nãy của Cơ Diêu Hoa lão đã nghe hết toàn bộ, lão nhất định sẽ chẳng bỏ qua cho «Ma Cô» lần này. Vì thế, Vô Tình lập tức tính toán:
"Mình chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu như không thừa cơ hội này mà trốn thoát, thì dù không chết trong tay Cơ Diêu Hoa, Tiết Hồ Bi cũng quyết chẳng tha cho mình.".
Tiết Hồ Bi muốn giết Cơ Diêu Hoa, nhưng tuyệt không phải lão muốn cứu chàng. Chỉ nghe Tiết Hồ Bi cười giảo hoạt tựa một con hồ ly nói:
– Diêu Hoa, ngươi tuy thông minh, nhưng ta cũng chẳng phải kẻ ngu đần. Lôi lão tam, Thuần Vu lão tứ có thể bị ngươi mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nhưng ta thì luôn luôn tỉnh táo. Ta trước giờ luôn cảm thấy kỳ lạ, tại sao ngươi muốn chúng ta chia nhau ra xuất thủ. Lúc đầu còn có thể nói là giết gà không cần dùng dao mổ trâu, nhưng Thuần Vu lão tứ đã chết, Lôi lão tam cũng táng mạng vậy mà ngươi vẫn nói như vậy khiến ta không thể không hoài nghi ... vừa nãy khi giao thủ với Vô Tình, ta thấy có một người luôn nấp sau lưng kẻ khác. Ta biết rõ đồng hành với Hoàng Thiên Tinh quyết không thể có loại người hèn nhát như vậy, vì thế mới lưu ý theo dõi, nét mặt có khác, nhưng thần thái và thân hình thì đã bị ta nhận ra ... không phải ngươi thì là ai chứ! Lúc đó ngươi không xuất thủ trợ giúp ta, nhất định là có ý đồ xấu xa, bởi vậy nên ta mới cố ý giả thua bỏ chạy. Để thoát khỏi sự truy tung của Vô Tình, ta mới cố ý ngã xuống vách đá, kỳ thực là đã tính chuẩn xác để rơi vào một cành cây nhô ra bên dưới. Tên tiểu tử đó hành động không tiện nên sẽ chẳng đến bờ vực quan sát ... có điều tên tiểu tử này cũng thật lợi hại, có thể khiến ta suýt nữa cháy đen ...
Tiết Hồ Bi vừa nói vừa trợn trừng mắt nhìn Cơ Diêu Hoa. Lão lại lạnh giọng nói:
– Ta vừa quay lại liền tập hợp hai thủ hạ còn lại tiềm phục ở đây. Sau đó thừa cơ ngươi nói chuyện với Vô Tình, ta đã đánh ngã Ma Quốc Cương thay vào chỗ của hắn. Vừa nãy ngươi gọi ta ra, ta còn tưởng ngươi đã phát hiện ra rồi ... bất quá đằng nào thì cũng ra rồi, nhãn lực của ngươi cũng không kém nên sớm muộn gì cũng bị ngươi phát hiện ra, chi bằng ta xuất thủ sớm một chút ... Hừ, Diêu Hoa, Tiết Hồ Bi ta đối với ngươi cũng không bạc. Ta không thân không thích, nên coi ngươi như con gái, dạy ngươi võ công, khiến ngươi thành danh, bây giờ võ công ngươi cao rồi, danh khí cũng lớn hơn cả ta nên ngay cả ta ngươi cũng không bỏ qua đúng không? Giỏi lắm, tâm cơ độc lắm ...
Cơ Diêu Hoa vẫn trợn trừng con mắt còn lại nhìn cây kim châm trên tay, trên mặt toàn là máu tươi thập phần lăng lệ khủng bố. Dù cho dịch dung

thuật của ả có cao đến đâu đi nữa cũng không thể khiến cho một con mắt đã mù sáng trở lại.
Tiết Hồ Bi cười lạnh nói:
– Nếu không phải vũ khí không thuận tay thì e rằng bây giờ ngươi không chỉ là người mù, mà đã là người chết!
Cơ Diêu Hoa đột nhiên gầm lên the thé:
– Nếu như dùng thứ vũ khí khác, ngươi căn bản không thể lại gần ta, lúc đó kẻ chết chính là ngươi!
Tiết Hồ Bi cười lớn nói:
– Cơ Diêu Hoa, người khác sợ ngươi chứ ta thì không. Huống hồ ngươi đã mù một mắt, đã trở thành một xú lão thái bà rồi!
Cơ Diêu Hoa ngẩng mạnh đầu lên, phảng phất như trong nháy mắt đã già đi ba mươi tuổi, gương mặt thập phần khủng khiếp. Đột nhiên ả hét lớn một tiếng, tung mình lao lên phía trước.
Tiếng thét này thập phần quái dị, phía xa xa liền lập tức vang lên hai tiếng kêu hưởng ứng.
Lúc này Cơ Diêu Hoa và Tiết Hồ Bi đã lao vào đánh nhàu. Chỉ thấy một trời trượng ảnh, bóng vàng lấp loáng, nhanh đến độ chiêu thức tựa hồ cũng không nhìn rõ.
Lúc này nhị yêu thủ hạ của Tiết Hồ Bi, đại hán sử song phủ và đại hán sử mã tiên cũng song song bổ tới, định trợ giúp «Ma Đầu» đối phó «Ma Cô».
Nhưng cùng với hai tiếng hú dài hưởng ứng tiếng kêu của «Ma Cô», từ trên đầu thành xuất hiện hai bóng người, một xanh một trắng bổ tới tấn công nhị yêu.
Vô Tình nhìn y phục của hai bóng người này liền biết ngay đó là thủ hạ của «Ma Cô». «Nam Phương Tuần Sứ Quỷ Hỏa Truy Mệnh Câu» Trác Thiên Thành và «Bắc Phương Tuần Sứ Song Bút Bạch Vô Thường» Thôi Nguy Phá.
Trác Thiên Thành sử móc câu khóa chặt mã tiên. Hai ngọn phán quan bút của Thôi Nguy Phá cũng chiêu chiêu thức thức không rời các yếu huyệt của đại hán sử song phủ.
Chính vào lúc này, Vô Tình đột nhiên tung người lao đi. Chàng không lao đến gia nhập vòng chiến với Cơ Diêu Hoa và Tiết Hồ Bi, cũng không tham gia với nhị yêu đối phó song sứ, chàng chỉ bổ người về hướng lúc nãy có tiếng hú hưởng ứng tiếng thét của Cơ Diêu Hoa khi nãy. Đầu tiên chàng tung mình vào trong kiệu, sau đó điều khiển nó chạy thẳng về phía đó.
Trận chiến giữa Cơ Diêu Hoa và Tiết Hồ Bi thập phần hung hiểm, ả căn bản không thể chú ý đến động tịnh của Vô Tình. Trên thực tế, tất cả nhân vật tại trường, không ai có thể phân tâm chú ý đến tông tích của chàng.
Vô Tình nhận đúng phương hướng, nhanh nhẹn điều khiển xe kiệu chạy trên

một con đường nhỏ đến trước một tòa sơn động, bên trong tối đen như mực.
Vô Tình thử ướm giọng hỏi:
– Hoàng lão Bảo chủ, Quảng huynh, Thích nữ hiệp các vị có bên trong đó không?
Bên trong không có thanh âm đáp lại. Vô Tình lắng tai nghe một hồi, cuối cùng cũng nghe được tiếng hô hấp nhè nhẹ, hơn nữa hình như không phải chỉ là tiếng hô hấp của ba bốn người. Vô Tình bèn trầm giọng nói vọng vào:
– Nếu như Hoàng lão Bảo chủ ở bên trong mà huyệt đạo đang bị chế trụ thì xin hãy dùng độc môn «Trường Kình Hô Tức Pháp» hô hấp để chứng minh cho tại hạ.
Quả nhiên bên trong có tiếng hô hấp trầm trọng, sâu và dài truyền ra.
Một người bị chế trụ huyệt đạo sẽ không thể hành động nhưng rất ít khi ngay cả nội tức cũng không tự chủ được, vì thế những người nội lực thâm hậu khi bị những người nội lực yếu hơn điểm huyệt vẫn có thể vận dụng nội lực để xung phá huyệt đạo.
Vô Tình nghe thấy tiếng hô hấp đó lập tức xông vào, chàng bật lên một ngọn hỏa tập, quả nhiên thấy bọn Hoàng Thiên Tinh, Thích Hồng Cúc, Quảng Vô Cực, Đào Nhất Giang, Mai Kiếm, Trúc Kiếm, Lan Kiếm và «Kim Ngân Tứ Kiếm Đồng» đang nằm la liệt dưới đất, huyệt đạo đều bị chế trụ.
Ánh mắt của chúng nhân đều lộ ra vẻ hoan hỉ, đồng thời cũng mang theo chút hổ thẹn.
Vô Tình lập tức muốn giải huyệt cho họ, nhưng chàng cũng lập tức gặp phải vấn đề. Nội lực của chàng gần như không có, tuy chàng luyện ám khí tất có thể nhận huyệt đả huyệt, đối với tất cả các huyệt đạo trên cơ thể người, có thể nói là Vô Tình rõ hơn ai hết, nhưng những người này đều bị Cơ Diêu Hoa dùng trọng thủ pháp điểm ngã, nội lực của chàng căn bản không đủ để hóa giải.
Vô Tình khổ không có năng lực giải huyệt cho bọn Hoàng Thiên Tinh, cũng không thể bằng vào sức lực của mình chàng mà mang từng người trong họ ra khỏi đây, nhất thời cũng chẳng biết làm sao, chỉ ngẩn người lặng lẽ một hồi lâu. Chợt chàng nghĩ ra một cách, đó là lập tức đến «Lưu Hầu Miếu» tìm Bắc Thành Thành chủ Chu Bạch Tự, liên lạc với nhân thủ của Bắc Thành rồi đến cứu bọn Hoàng Thiên Tinh.
Chủ ý đã quyết, chàng lập tức phi thân ra khỏi động. Bọn Lục Y Tuần Sứ, Bạch Y Tuần Sứ đều tiềm phục ở gần đây, khẳng định rằng «Lưu Hầu Miếu» cũng không ở xa đây lắm. Chàng phải tìm thấy người của Bắc Thành trước khi Cơ Diêu Hoa và Tiết Hồ Bi phân thắng phụ.
Vô Tình vừa ra khỏi sơn động thì lập tức quan sát trên mặt đất, sau đó theo một con đường có nhiều dấu chân nhất mà tiến tới, quả nhiên chưa đầy nửa khắc một tòa cổ miếu đã hiện ra trước mắt.

«Lưu Hầu Miếu» tương truyền do Trương Lương đời Hán dựng nên, có sự hùng vĩ hoành tráng của các tự viện phương bắc, lại có cả sự tinh xảo khéo léo của thủ công ở phương nam, kiến trúc thủ công thập phần mỹ lệ, hùng vĩ. Nhưng trong màn đêm, tòa cổ miếu gần như biến thành một vị cự thần, đang đứng uy nghiêm đỉnh đỉnh trong đêm, to lớn, cổ lão, khủng bố. Trên cửa miếu có một tấm hoành phi đề bốn chữ «Tướng Quốc Thần Tiên».
Vô Tình hít sâu một hơi, đang định phát thoại thì đột nhiên nhìn thấy trước miếu có một số vật thể nằm lộn xộn, bốc mùi hôi thối.
Chàng cẩn thận quan sát thì phát hiện tất cả đều là người chết, không phải đầu một nơi thân một nẻo thì là tay chân đứt đoạn, hoặc giả bị mổ bụng phanh thây, tử trạng vô cùng thảm thiết.
Chính vào lúc này, từ bốn hướng xung quanh miếu phóng vọt ra bốn bóng ảnh. Người chưa đến thì cánh tay đã vung lên, bảy tám điểm tinh quang bắn ra xạ vào Vô Tình đang ngồi trong kiệu.
Trong sát na đó, Vô Tình đã kịp tung người bay lên không, ám khí đều bắn cả vào trong kiệu. Vô Tình ở trên không trung hét lớn:
– Dừng tay!
Nhưng bốn người kia tựa hồ không để ý đến lời chàng, hai thanh trường kiếm đâm thẳng vào cổ họng Vô Tình, hai thanh khác chém vào trước ngực.
Vô Tình lộn nhào ba vòng trên không hạ thân xuống bậc cấp của Lưu Hầu Miếu, vận khí hét lớn:
– Dừng tay! Ta có lời muốn nói!
Sau lưng đã có bốn thanh kiếm rít gió đâm tới. Vô Tình vội chuyển thân, đao quang chợt lóe lên, vạch lên một đường như chớp giật giữa màn đêm. Bốn gã đại hán cùng lúc cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, trường kiếm trong tay bỗng chốc nhẹ hẫng, thì ra toàn bộ đã bị Vô Tình chém gẫy đoạn. Vô Tình nói lớn:
– Đắc tội! Tôi tới để tìm ...
Một gã đã hét lớn cắt lời chàng:
– Tặc tử, yêu ngôn của các ngươi chúng ta nghe đủ rồi!
Một gã khác cũng lớn tiếng quát:
– Lão Đinh chính là bị chúng lừa gạt như vậy nên mới chết thảm!
Lại thêm một gã nữa ngoác miệng chửi bới:
– Muốn giết thì cứ giết, chúng ta tuyệt đối không bao giờ đầu hàng lũ tặc tử! Ngươi không cần phải nói nhiều.
Gã cuối cùng điên cuồng huy động đoạn kiếm lao tới:
– Yêu tặc, ta liều mạng với ngươi!
Cả bốn gã lại xông tới trước mặt Vô Tình.
Chàng không thể chống đỡ, lại không thể phát xạ ám khí đả thương người nên chỉ còn có con đường duy nhất là thối lui! Lần thối lui này chàng đã

nhảy vào trong miếu.
Tiếng y phục phất gió liền nổi lên từ bốn phía, mười bảy mười tám đại hán tay cầm các loại vũ khí khác nhau xông ra vây chàng vào giữa. Một gã quát lớn:
– Hay lắm! Chỉ có một tên xông vào, chúng ta vây công giết hắn đi!
– Đơn đao nhập hổ huyệt! Giỏi lắm! Chỉ sợ ngươi đến được đi không được!
– Ta phải giết hắn để tế vong linh của Tiểu Tam Tử trên trời!
– Mẹ nó! Xem tên tiểu tử này cũng mi thanh mục tú vậy mà lại là ma đồ!
– Ngươi nghĩ Bắc Thành chúng ta không còn ai à?
Vô Tình miễn cưỡng nói mấy câu nhưng vì nội lực không đủ nên đều bị đám người này mồm năm miệng mười nói át đi.
Lúc này đèn đuốc trong miếu đều đã được thắp sáng, chỉ thấy bốn góc miếu có khoảng hai ba chục phụ nữ, người già và những người bị thương, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc giả dựa lưng vào tường. Tất cả đều nhìn chàng với ánh mắt thù hận cùng cực.
Vô Tình thầm kêu khổ, giả như tất cả người trong miếu cùng xông lên liều mạng với chàng thì e rằng hết cả đường lui, lại không thể dùng ám khí thương nhân, lúc ấy thì chỉ có con đường chết.
Đột nhiên một tiếng thét lanh lảnh vang lên, một bóng trắng xẹt qua như cầu vồng. Thì ra đó là một bạch y kình trang nữ tử, cả người lẫn kiếm lao tới tấn công Vô Tình, thế đến cực nhanh, khiến người ta ứng biến không kịp.
Vô Tình vội đập mạnh tay xuống đất, lộn hai vòng trên không tránh khỏi một kích này của nàng, người đã lùi đến sát góc tường.
Bạch y kình trang nữ tử một kích không trúng, thân vừa chạm đất liền phi thân lên tấn công Vô Tình lần nữa.
Vô Tình đã hết đường lui, song chưởng đập mạnh xuống đất, thân hình bay vọt qua đầu bạch y nữ tử, đồng thời hét lớn:
– Tôi muốn tìm Chu Thành chủ ...
Bạch y nữ tử một kiếm lạc không, mũi kiếm liền hất mạnh lên phía trên, thân hình lộn một vòng tuyệt đẹp trên không, trường kiếm lại đâm ngược về phía Vô Tình.
Vô Tình đang ở trên không, lại không thể xuất đao, đành hét lớn một tiếng, kim quang trong tay lóe lên.
Bạch y nữ tử thấy tình thế bất diệu liền hồi kiếm ngăn cản, Một tiếng «đinh» vang lên nhức óc, một chiếc phi luân bắn trúng thân kiếm, bay vút lên cắm vào tường miếu, trên bánh xe vẫn còn dính vài sợi tóc mai của bạch y nữ tử.
Bạch y nữ tử hoa dung thất sắc, Vô Tình vội vàng hạ thân xuống đất, đang định mở miệng phát ngôn thì đột nhiên có ba người lao tới. Một người sử Luyện tử thương, một người sử Nga mi phân thủy thích, một người xử Trảm mã đao. Cả ba cùng bổ người tới, một lời cũng chẳng nói, triển khai thế công

mãnh liệt với Vô Tình.
Vô Tình đành thở dài một tiếng, vào lúc sinh tử tồn vong thế này, đả thương người cũng là bất đắc dĩ. Chỉ thấy tả thủ chàng vung lên, ba mũi «Bạch cốt táng môn đinh» liền chia ba hướng bắn ra.
Ba mũi ám khí này chỉ cầu thương nhân, không cầu sát nhân, nhưng cũng khó mà tránh né. Thế nhưng ba người này, một người vũ động Luyện tử thương đến hạt mưa còn khó lọt, đánh bật «Bạch cốt đinh» ra xa, một người trên không chém mạnh xuống một đao, đao này của y thập phần chuẩn xác, ngọn «Bạch cốt đinh» đã bị chém thành hai mảnh. Người thứ ba khẽ rùn người, sử ra một chiêu «Lãn lư đả cổn» lăn người xuống đất tránh khỏi mũi «Bạch cốt đinh», vừa lại gần thì đã dụng luôn chiêu «Phụng hoàng điểm đầu» tấn công Vô Tình. Chỉ cần nhìn ba người này xuất thủ cũng biết họ không phải hạng tầm thường.
Vô Tình chợt nhớ đến lời gã giả mạo «Điêu Thắng» khi nãy:
«Bắc Thành sắp chi trì không nổi nữa rồi. «Tứ Đại Thiên Ma» dẫn theo mười sáu thủ hạ ba lần công thành, chúng tôi sắp không thể phòng thủ được nữa rồi. Thập đại Hộ pháp đã chết mất ba người, ba người khác bị bắt chế tạo thành «dược nhân» quay ngược trở lại công thành, còn có hai vị đang thọ trọng thương ...» Trong ba người này thì hán tử xử Trảm mã đao đang quấn vải trắng ở eo lưng, máu tươi vẫn còn rỉ ra, hiển nhiên là đã thọ thương không nhẹ. Nhưng thời gian không cho phép chàng suy nghĩ nhiều, Nga mi phân thủy thích đã công tới sát người, Vô Tình thở dài một tiếng, trong đầu chợt nảy sinh một ý niệm:
"Tại sao không chế trụ một người, để cho họ không dám vọng động rồi mới từ từ giải thích rõ ràng sau?".
Ý niệm vừa động, chàng liền đập mạnh song thủ xuống đất, thân người bốc cao khỏi mặt đất.
Đại hán kia một kích không trúng, đanh định chuyển hướng tấn công tiếp thì chợt thấy một trời tinh quang, hai ba chục cỗ ám khí cùng lúc chụp xuống đầu.
Đại hán này không hổ là một trong thập đại cao thủ của Bắc Thành, lâm nguy bất loạn, song thủ huy động hai ngọn Nga mi phân thủy thích lên chỉ chỉ điểm điểm một hồi, toàn bộ hai ba chục cỗ ám khí của Vô Tình đều bị đánh rơi xuống đất, không một ngọn nào có thể chạm vào chéo áo của gã.
Nhưng lúc này Vô Tình đã hạ thân xuống sau lưng gã, khi gã đang lo đối phó với ám khí thì trủy thủ của chàng đã đặt lên sau gáy.
Đại hán xử Trảm mã đao và đại hán sử Luyện tử thương vội song song tung mình đến ứng cứu.
Vô Tình khẽ vung cánh tay còn lại, mười hai quả «Thiết tật lê» liền bắn ra như ánh sao.

Cả hai vội cả kinh lắc mình né tránh, lúc định thần lại thì đã không kịp giải cứu cho đại hán sử Nga mi phân thủy thích.
Lúc này từ trong góc miếu lại xông ra một người nữa, người này sử Hổ đầu kim lưu đang (xích), gầm lên một tiếng xông tới.
Vô Tình trầm giọng nói:
– Kẻ nào tiến thêm một bước, ta sẽ giết hắn trước!
Lời này vừa thốt ra, đại hán sử Hổ đầu kim lưu đang liền lập tức dừng lại, ánh mắt đầy vẻ quan hoài nhìn đại hán sử Nga mi phân thủy thích.
Những người còn lại đều nhìn Vô Tình với ánh mắt phẫn nộ. Họ chửi bới, mắng nhiếc chàng nhưng không ai dám vọng động xông lên phía trước.
– Mau thả Cao Hộ pháp ra!
– Ngươi dám đụng đến một cọng tóc của Cao Hộ pháp, ta sẽ khiến ngươi chết không có chỗ táng thân!
– Tên tiểu tử bỉ ổi, ngươi là đồ súc vật!
– Tiểu tử, mau thả Cao Hộ pháp ra, ta tha cho một con đường sống!
Vô Tình thở dài một tiếng, đang định giải thích thì chợt nghe đại hán sử Nga mi phân thủy thích gầm lên:
– Ta thà chết chứ không chịu để tên chuột nhắt nhà ngươi uy hiếp!
Lời chưa dứt thì song thủ của y đã vung Nga mi phân thủy thích lên tự đâm vào thái dương mình.
Vô Tình cả kinh thất sắc, không ngờ tính tình hán tử này lại cương liệt như vậy. Vừa nãy chàng có thể dùng trủy thủ chế ngự y, toàn bộ là nhờ lúc đó y đang phân thần đối phó ám khí nên mới đắc thủ. Nay không ngờ y lại tự sát, với võ công của Vô Tình, căn bản không thể cứu nổi y. Chỉ cần người này chết, Vô Tình dù nói ra được sự thật thì chỉ sợ cũng kết phải mối oán cừu khó mà giải được.
Chính vào lúc này, từ góc miếu đột nhiên khởi phát hai đạo kiếm quang. «Đinh đinh» hai tiếng, hai mũi phân thủy thích bị kích trúng liền lệch đi một góc nhỏ, sượt qua đỉnh đầu đại hán họ Cao. Người vừa dụng kiếm cứu thoát đại hán sử Nga mi phân thủy thích trong gang tấc là một bạch y thiếu niên, mặt tựa quán ngọc, uy phong lẫm liệt, dáng vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không giấu nổi thần thái phiêu diêu tự tại.
Bạch y nữ tử lập tức chạy đến bên cạnh thiếu niên thấp giọng nói:
– Cẩn thận, ám khí của người này rất lợi hại!
Vô Tình thở dài một tiếng, đột nhiên chàng đẩy mạnh đại hán sử Nga mi phân thủy thích về phía trước.
Bạch y thiếu niên thoáng ngẩn người, có lẽ y không ngờ Vô Tình lại dễ dàng buông tha «Cao Hộ pháp» như vậy.
Chỉ nghe Vô Tình mỉm cười nói:
– Cám ơn!

Bạch y thiếu niên ngây người hỏi:
– Cám ơn ta?
Vô Tình đưa mắt nhìn y nói:
– Cám ơn huynh đã thay ta cứu vị đại ca này!
Bạch y thiếu niên nói:
– Đây là bổn phận của ta, ngươi không cần phải cám ơn!
Vô Tình nói:
– Nếu không phải huynh cứu y, nỗi oan của ta e rằng có vạn cái miệng cũng không thể giải thích nổi!
Bạch y thiếu niên ngạc nhiên hỏi:
– Ngươi là người chế trụ y vậy còn kêu oan nỗi gì?
Đại hán sử Hổ đầu lưu kim đang liền xen miệng quát lớn:
– Thành chủ nói nhiều với loại tặc nhân này làm gì, để ta giết hắn báo thù cho các huynh đệ!
Bạch y thiếu niên trầm giọng nói:
– Hùng Hộ pháp hãy im lặng để ta hỏi cho rõ chuyện đã!
Vô Tình nói:
– Tôi không phải là người của «Tứ Đại Thiên Ma»!
Bạch y thiếu niên thoáng ngạc nhiên:
– Hả?
Đại hán xử trảm mã đao căm hận nói:
– Đừng nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, nếu không phải người của «Tứ Đại Thiên Ma» thì nửa đêm canh ba một mình ngươi đến Lưu Hầu Miếu hoang vu này để làm gì?
Bạch y thiếu niên cũng nói:
– Ngươi hãy giải thích đi!
Vô Tình nói:
– Tôi đến tìm huynh!
Bạch y thiếu niên «ồ» lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi:
– Ngươi biết ta là ai?
Vô Tình gật đầu:
– Biết!
Bạch y thiếu niên vẫn nghi ngờ hỏi lại:
– Trước giờ ta chưa từng gặp ngươi!
Vô Tình nói:
– Nhưng tôi biết huynh chính là Thành chủ Bắc Thành, Chu Bạch Tự.
Bạch y thiếu niên mỉm cười nói:
– Không sai!
Đại hán xử Trảm mã đao liền xen vào hỏi:
– Vậy ngươi đến đây làm gì?

Vô Tình nói:
– Đông bảo Bảo chủ Hoàng Thiên Tinh đã đến đây, nhưng đã bị «Ma Cô» chế trụ, tính mạng thập phần nguy cấp, tôi không biết giải trọng thủ pháp nên mới đến đây tìm các vị đi cứu họ.
Đại hán xử Trảm mã đao cười ha hả nói:
– Có quỷ mới tin lời ngươi!
Chu Bạch Tự đột nhiên lên tiếng:
– Triệu hộ pháp, ta tin lời huynh ấy!
Đại hán xử Trảm mã đao kinh ngạc kêu lên:
– Ngài tin hắn?
Chu Bạch Tự mỉm cười nói:
– Bởi ta biết huynh ấy là ai.
Triệu Hộ pháp ngạc nhiên hỏi:
– Rốt cục hắn là ai?
Chu Bạch Tự cười cười nhìn Vô Tình nói từng chữ một:
– Huynh ấy chính là «Vô túc hành thiên lý, thiên thủ bất năng phòng» - một trong «Võ Lâm Tứ Đại Danh Bộ» Vô Tình!
Bọn Triệu Hộ pháp, Hùng Hộ pháp đều kinh ngạc thốt lên:
– Vô Tình?
Đại hán sử Luyện tử thương vui mừng nói:
– Cứu viện của chúng ta đã đến rồi!
Trong mắt lộ ra vẻ vui mừng khó tả.
Vô Tình nói:
– Không sai, chúng tôi đến rồi. Nhưng tổn thất cũng rất nặng nề, ngoại trừ tôi ra, những người còn lại đều bị chế trụ huyệt đạo. Nhưng «Ma Thần» và «Ma Tiên» trong «Tứ Đại Thiên Ma» và tám tên thủ hạ đã chết trong tay chúng tôi, tám tên thủ hạ của «Ma Cô» và «Ma Đầu» cũng chết mất bốn. Chúng ta phải lập tức đi cứu họ, bằng không sẽ không kịp mất ...
Chu Bạch Tự khẳng khái nói:
– Được, tôi đi.
Đại hán sử Luyện tử thương cũng nói:
– Chu Thành chủ, ngài tin lời của y?
Chu Bạch Tự ngửa mặt cười nói:
– Người ta từ xa đến cứu viện chúng ta cũng chỉ dựa vào hai chữ «tín nghĩa», chúng ta lại lấy thái độ bất tín bất nghĩa đề đối đãi người khác, sau này làm sao có thể ngẩng mặt lên nhìn bạn hữu giang hồ được nữa?
Đại hán sử Nga mi phân thủy thích liền lên tiếng:
– Thành chủ, thuộc hạ đi cùng với ngài!
Chu Bạch Tự trầm mặc nói:
– Không được! Cao Hộ pháp, ngươi phải cùng Triệu Hộ pháp, Hùng Hộ

pháp, Cổ Hộ pháp ở đây phòng thủ, bảo vệ những người bị thương. Một mình ta đi là được.
Bốn Hộ pháp đều thập phần kính phục Chu Bạch Tự nói:
– Vâng!
Bạch y thiếu nữ liền nói:
– Bạch Tự, muội đi cùng với huynh.
Vô Tình thấy Chu Bạch Tự có chút khó xử liền nói:
– Tại hạ biết cô nương là người được giang hồ xưng tụng là «Tiên Tử Nữ Hiệp» Bạch Hân Như, là người vợ chưa cưới của Chu Thành chủ đúng không?
Kiếm pháp của cô nương rất giỏi, tại hạ cũng rất muốn nhờ cô nương đi một chuyến.
Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Hân Như thoáng lộ nét ửng hồng:
– Tiểu nữ sẽ tận hết sở năng.
Vô Tình nói:
– Chuyện không thể chậm, chúng ta lập tức xuất phát.
Chu Bạch Tự nói:
– Được lắm, chúng ta vừa đi vừa nói.
Cái gọi là vừa đi vừa nói tức là Vô Tình ngồi trong kiệu, còn Bạch Hân Như và Chu Bạch Tự dùng khinh công song song chạy hai bên, vừa chạy vừa nói chuyện.
Vô Tình đem chuyện bọn Hoàng Thiên Tinh bị «Ma Cô» Cơ Diêu Hoa chế trụ kể lại một cách giản lược cho Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như nghe, đồng thời cũng kể luôn chuyện mâu thuẫn giữa Cơ Diêu Hoa và Tiết Hồ Bi.
Chu Bạch Tự cũng kể chuyện Bắc Thành bị «Tứ Đại Thiên Ma» vây công. «Tứ Đại Thiên Ma» suất lãnh hơn hai mươi «dược nhân» tập kích «Vũ Dương Thành», toàn thành trên dưới không kịp phòng bị nên tử thương đến quá trăm người. «Dược nhân» đều là võ lâm cao thủ, bất quá bản tính đã mất hết, võ công cũng bị giảm đi phần nào nên cũng bị giết mất bảy tám người. Cuối cùng Chu Bạch Tự phải dẫn theo thập đại Hộ pháp ra nghênh địch, dùng máu nóng để đổi lấy sự thoái lui của «Tứ Đại Thiên Ma», kiên thủ Bắc Thành. Thế nhưng «Tứ Đại Thiên Ma» đã bao vây được Bắc Thành, công thành ba lần. Lương thực trong thành đã dần dần cạn kiệt, thương vong quá nửa, thập đại Hộ pháp chết mất ba người, trọng thương một người. Chu Bạch Tự đành phải dẫn người đột phá vòng vây, kết quả hai Hộ pháp bị sanh cầm, một Hộ pháp thọ thương, đối phương cũng bị hủy mất bảy, tám tên «dược nhân», nhưng người của Bắc Thành vẫn không xông ra được vòng vây. Tiếp đó một vị Hộ pháp vì nhẹ dạ đã trúng kế của đối phương, bị bắt sống chế tạo thành dược nhân. Ba vị Hộ pháp bị chế thành «dược nhân» này sau đó đã suất lãnh chín «dược nhân» khác cùng với người của «Tứ Đại

Thiên Ma» công thành lần nữa, cuối cùng đã phá được thành. Người trong thành thương vong vô cùng nghiêm trọng, Chu Bạch Tự bèn dẫn hơn trăm người còn lại lui về Lưu Hầu Miếu tử thủ. Đám «dược nhân» và ba vị Hộ pháp kia tất cả đều đã chết hết ở đây.
Bọn Chu Bạch Tự có thể kiên thủ Lưu Hầu Miếu là do khi thối lui đã lấy được một ít lương lực, thêm vào mọi người thấy ba vị Hộ pháp bị chế thành dược nhân kia chết thảm, nên tất cả đều thà chết chứ không để bị bắt giữ. «Tứ Đại Thiên Ma» cũng không dám vọng động, một mặt là vì đã tổn thất một số lượng «dược nhân» khá lớn, một mặt là vì chúng cũng muốn đem số cao thủ của Bắc Thành này đi chế tạo dược nhân. Nhưng bọn Chu Bạch Tự cũng tự biết không thể xông ra, bởi vì hơn trăm người này thì phụ nữ người già đã chiếm đến ba phần, một phần thì đã vô lực tái chiến, chỉ còn có khoảng sáu chục người còn khả năng chiến đấu. Nếu như liều chết với bọn «Tứ Đại Thiên Ma» tất sẽ thiệt thòi lớn, nói không chừng toàn quân sẽ bị tiêu diệt hết. Cách duy nhất của họ chỉ là kiên thủ cổ miếu, đợi chờ cứu binh hoặc lợi dụng sơ hở của kẻ địch mà tung đòn phản kích.
Thêm vào đó là bọn «Tứ Đại Thiên Ma» cũng không vội tấn công, thứ nhất là vì «dược nhân» đã hết, lại sợ bức hổ đến đường cùng. Thứ hai là bên trong nội bộ của «Tứ Đại Thiên Ma» cũng đang minh tranh ám đấu, lại phải đối phó bọn Hoàng Thiên Tinh nên lực lượng giảm đi một phần đáng kể, không thể tập trung binh lực tấn công.
– Trải qua hơn tháng trời khổ chiến, Bắc Thành đã sức cùng lực kiệt, Chu Bạch Tự này là Thành chủ mà bị bức đến nỗi phải bỏ thành mà đi, hơn nữa lại khiến cho toàn thành thương vong vô số, ta thật không còn mặt mũi nào để nhìn các vị tổ tiên của Chu gia nữa.
Hiện nay còn lại hai vấn đề lớn nhất:
Một, nếu như trận chiến giữa «Ma Cô» và «Ma Đầu» đã phân thắng phụ, giả như kẻ thắng là Cơ Diêu Hoa, như vậy ả vị tất đã lưu bọn Hoàng Thiên Tinh lại chỗ cũ, hoặc giả bọn Hoàng Thiên Tinh đã trúng độc thủ của ả cũng không chừng. Ít nhất, bọn Vô Tình ba người cũng khó tránh khỏi một trận ác chiến với «Ma Cô» Cơ Diêu Hoa này.
Hai, bất kể là Cơ Diêu Hoa hay Tiết Hồ Bi thắng, bọn chúng nhất định sẽ điều động số «dược nhân» còn lại ở Huyền Thiên Động đến tấn công Bắc Thành, lúc đó thì dù bọn Hoàng Thiên Tinh có an nhiên vô sự cũng khó mà chống đỡ nổi đám cao thủ đã mất đi thần trí này, huống hồ cả Tiết Hồ Bi lẫn Cơ Diêu Hoa đều là những đối thủ hết sức đau đầu.
Điều quan trọng nhất là nếu như bọn Hoàng Thiên Tinh đã bị chế thành «dược nhân», vậy thì bên Chu Bạch Tự có thêm ba lần nhân thủ cũng khó mà tránh khỏi cảnh bại vong.
Một tháng nay lần đầu tiên trên mặt Chu Bạch Tự xuất hiện nụ cười. Bạch

Hân Như cũng vậy.
Cho dù là nét mặt lạnh lùng của Vô Tình cũng thoáng lộ ra nét vui mừng. Bởi vì họ đã nhìn thấy bọn Hoàng Thiên Tinh, hơn nữa còn giải huyệt đạo cho họ nữa.
Quảng Vô Cực nhảy dựng người lên thống mạ Cơ Diêu Hoa một hồi.
Thích Hồng Cúc và Trúc Kiếm, Mai Kiếm, Lan Kiếm, Kim Ngân Tứ Kiếm Đồng bị chế trụ huyệt đạo cả nửa ngày nay, vừa được giải huyệt đều không khỏi nhảy nhót một hồi.
Đào Nhất Giang nói cho Vô Tình biết, Cơ Diêu Hoa bắt họ đem tới đây, ban đầu định ép họ uống một loại dược vật gì đó, nhưng tất cả đều ngậm chặt miệng, dù bị nhét vào mồm cũng cố nhổ ra. Cơ Diêu Hoa mất hết nhẫn nại liền bỏ đi, trước khi đi còn dặn dò hai tên tuần sứ phải trông nom cẩn thận, không được cho họ ăn uống, đợi cho tất cả đói lả người đi, ý chí đề kháng mất hết thì dù không muốn uống thứ thuốc đó cũng phải uống.

Hồi 21
Sát Ma Cô

Trước khi đi, Cơ Diêu Hoa còn nói sẽ bắt nốt Vô Tình đến đây, khiến bọn họ lo lắng như kiến bò chảo nóng, nhưng cố gắng thế nào cũng không thể động đậy được.
Sau đó từ phía thành môn chợt truyền lại một tiếng thét sắc nhọn. Trên mặt hai gã quái nhân lộ ra nét hoảng hốt, đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi cũng hú dài một tiếng đáp ứng, rồi rời khỏi sơn động, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại.
Hoàng Thiên Tinh với Chu Bạch Tự gặp nhau mừng mừng tủi tủi một hồi.
Lão quay sang nhìn Vô Tình cười khổ nói :
– Lão phu tưởng rằng lão bà nương kia đi lần này Vô Tình lão đệ sẽ không đề phòng, tất sẽ bị mụ chế phục, trong lòng vô cùng lo lắng. Không ngờ lúc đó ở bên ngoài lại truyền vào thanh âm của ngươi, làm ta giật cả mình... lão đệ thật là có cách. Đúng là "Trường giang sóng sau đè sóng trước" mà...
Vô Tình nói :
– Tại hạ đích thực đã bị Cơ Diêu Hoa chế phục, nếu không nhờ Tiết Hồ Bi thì giờ này e rằng vẫn còn trong tay mụ ấy!
Hoàng Thiên Tinh nói :
– Khi lão đệ không giải được huyệt đạo cho chúng ta, phải đi tìm cứu binh, ta cũng lo đến toát mồ hôi hột, chỉ sợ lão bà nương kia quay lại xuất kỳ bất ý hạ độc thủ với ngươi, lúc đó thì chính chúng ta đã hại ngươi.
Vô Tình cười nói :
– Chuyện này suýt nữa xảy ra rồi... tại hạ ở Lưu Hầu miếu đã đánh một trận với người của Bắc thành.
Chu Bạch Tự liền lên tiếng giải thích :
– Vô Tình huynh xông vào Lưu Hầu miếu, gặp phải mấy vị huynh đệ, mọi người đều tưởng huynh ấy là người của "Ma Cô" phái đến, liền xông vào vây kích. Sau đó huynh ấy cùng Triệu, Hùng, Cổ, Cao bốn vị Hộ pháp và Hân Như giao thủ một hồi, thủy chung vẫn không hạ sát thủ, tiểu điệt liền biết ngay huynh ấy tuyệt không thể là người của bọn "Tứ Đại Thiên Ma" được.
Hoàng Thiên Tinh vui vẻ nói :
– Vô Tình mà không vô tình, kỳ thực lại là người trạch tâm nhân hậu... À, đúng rồi, ngoại trừ Hùng, Cổ, Triệu, Cao bốn vị Hộ pháp ra, sáu người Mâu, Nguyễn, Ninh, Tăng, Quang, Đới đều khỏe cả chứ?

Chu Bạch Tự buồn bã đáp :
– Bắc thành giờ chỉ còn lại có hơn trăm người, còn khả năng chiến đấu thì chỉ có sáu mươi. Sáu vị Hộ pháp Đới, Quan, Tăng, Ninh, Nguyễn, Mâu đều đã hy sinh! Để cho Bắc thành gặp phải đại kiếp như ngày hôm nay, Bạch Tự thật không còn mặt mũi nào để nhìn lịch đại tổ tông nữa! Chỉ mong có thể sớm ngày diệt trừ "Ma Cô" báo cừu rửa hận, sau đó sẽ lấy cái chết để báo đền cho Bắc thành!
Hoàng Thiên Tinh nói :
– "Tứ Đại Thiên Ma" quật khởi giang hồ đâu phải chỉ đối phó có mình Bắc thành mà còn có Nam trại, Tây trấn và Đông bảo của ta nữa. Chẳng những thế, bọn chúng còn muốn độc bá cả võ lâm Trung Nguyên. Hừ, Bắc thành chỉ bất quá là mục tiêu đầu tiên của bọn chúng mà thôi. Nghe nói Nam trại và Tây trấn cũng gặp phải địch thủ đáng gờm, ta đã phái đi một phần ba cao thủ để tiếp viện cho họ rồi... hừm, chuyện này cũng chẳng trách được ai, nếu đổi lại là bất kỳ nhà nào trong "Võ lâm Tứ đại thế gia", muốn chống lại lực lượng hợp kích của "Tứ Đại Thiên Ma" cũng đều bị hủy chứ chẳng nghi. Ngay cả chúng ta đây lấy ít địch nhiều, có thể giết được hai tên trong Tứ ma nhưng một phần ba lực lượng của Đông bảo đến đây cũng chỉ còn lại lão Quảng và Đào Nhất Giang, còn năm vị hộ viện Lỗ, Du, Mã, Lý, Long với lão Hán, Thanh Đồng đều đã hy sinh cả rồi, chuyện này chúng ta có thể trách ai đây? Giờ chỉ có một con đường duy nhất có thể đi, đó là biến hận thù và bi thương thành sức mạnh để tiêu diệt quần ma, rửa cừu tuyết hận cho những huynh đệ đã hy sinh.
Chu Bạch Tự đau thương nói :
– Thế bá giáo huấn rất phải.
Thích Hồng Cúc đột nhiên lên tiếng :
– Vừa nãy huynh nói người của Bắc thành đều ở trong Lưu Hầu miếu, lương thực thiếu thốn, sao chúng ta không lập tức đến đó, tạm thời cũng có thể chu tế cho họ một ít lương thực.
Thích Hồng Cúc tuy lạnh lùng cao ngạo, nhưng trái tim lại hết sức quan hoài đến thế nhân, không như Cơ Diêu Hoa, mặt từ bi mà lòng dạ thì như rắn độc.
Vô Tình nói :
– Tại hạ phải đi lên núi xem "Ma Cô" và "Ma Đầu" quyết đấu thế nào?
Đào Nhất Giang lên tiếng xen vào :
– Tốt nhất là bọn chúng đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, rồi bọn ta lên đó kết liễu cả hai cho gọn!
Chu Bạch Tự nói :
– Chúng tôi cũng đi!
Vô Tình gật đầu :
– Được! Nhưng cà cuống chết đến đít vẫn còn cay, "Ma Cô" và "Ma Đầu"

đều tàn độc vô song, điều này tưởng tất các vị đều biết, vì thế phải hết sức cẩn thận.
Hoàng Thiên Tinh cười ha hả nói :
– Vừa nãy xem lão đệ đánh với Tiết ma đầu một trận ở thành môn, ta thấy ngươi tuyệt đối có thể chế phục được Tiết Hồ Bi, thêm vào lực lượng chín người chúng ta nữa thì không cần phải sợ chúng đâu.
Vô Tình thở dài một tiếng :
– Cơ Diêu Hoa đã thọ trọng thương, nhưng vừa mới xuất thủ tại hạ đã cảm thấy võ công của ả cao hơn Tiết Hồ Bi gấp bội, nếu như kẻ lưu lại là Tiết Hồ Bi thì chúng ta còn có hy vọng thắng lợi, nhưng điều tại hạ sợ là, kẻ lưu lại ấy không phải lão.
Bạch Hân Như nói :
– Dù Cơ Diêu Hoa có lưu lại, nhưng một mắt đã mù, lại vừa cùng Tiết Hồ Bi đấu một trận, chỉ sợ ả có muốn hô gió gọi mây như trước cũng không còn sức nữa rồi!
Chu Bạch Tự nói :
– Sợ là sợ Cơ Diêu Hoa không chỉ có một mình. Còn có hơn một ngàn "dược nhân" nghe lệnh mụ ta nữa.
Dưới ánh trăng mờ đang ngả dần về Tây, thành môn của Bắc thành nửa đóng nửa mở. Dường như ẩn tàng một sự khủng bố mà không gì miêu tả nổi, nó khiến cho người ta sinh một cảm giác gai lạnh khắp người nhưng lại không hiểu vì sao, chẳng ai biết được đằng sau cánh cổng kia đang ẩn tàng mối nguy cơ gì?
Thế nhưng hiện tại bất luận là thứ gì cũng không thể dập tắt được quyết tâm báo cừu tuyết hận của bọn Vô Tình.
Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như và Thích Hồng Cúc cùng Tam kiếm tỳ phi thân như những cánh én lao vào từ phía tả. Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Đào Nhất Giang nhanh như điện xông vào từ phía hữu. Cùng lúc, "Kim Ngân tứ kiếm đồng" đạp mạnh cửa thành, khênh cỗ kiệu của Vô Tình lao vọt vào bên trong.
Bọn họ cùng lúc xông vào, cũng cùng lúc đứng ngây người!
Trong thành không có người sống, chỉ có người chết.
Có một người bị đánh dính chặt vào tường. Những viên gạch sau lưng y đều vỡ nát. Thịt xương của người này lòi hết ra ngoài, trước ngực còn lõm vào một lỗ lớn, hiển nhiên là bị người dùng chưởng lực đánh chết. Y bị đánh đến thất khiếu chảy máu, một mắt bị lòi ra, máu chảy ròng ròng. Mắt còn lại bởi ảnh hưởng chấn lực quá mạnh của chưởng kình nên đã rơi ra ngoài, treo lủng lẳng bên dưới hốc mắt, hai hàng máu tươi vẫn chảy tong tỏng từng giọt từng giọt từ trên mặt y xuống đất. Miệng y đang há lớn, nhưng bên trong toàn máu là máu... tựa hồ trước khi y cất tiếng đã bị người dùng chưởng đập

chết!
Người này chính là "Ma Đầu" Tiết Hồ Bi. Từ thi thể của Tiết Hồ Bi có thể thấy lão bất ngờ bị trúng chưởng trong lúc ác đấu với Cơ Diêu Hoa, hơn nữa lực đạo của chưởng này rất nặng, khiến lão bay ngược về phía sau. Đối phương lại không chịu buông tay, lăng không truy kích, liên tục đánh vào trước ngực lão gần trăm chưởng, đánh đến khi người lão dính chặt vào tường thành, thịt nát xương tan mới chịu dừng tay. Hận ý thế nào chắc không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra.
Tiết Hồ Bi đã chết, Cơ Diêu Hoa tự nhiên vẫn còn sống.
"Ma Đầu" dùng thủ đoạn ám toán lấy đi của "Ma Cô" một con mắt vậy mà vẫn bại đến thê thảm thế này, võ công của Cơ Diêu Hoa quả thật khó mà tưởng tượng nổi.
Bên dưới tử thi của Tiết Hồ Bi, có một tử thi khác đang nằm ngửa mặt lên trời, chính là một trong "Tu La tứ yêu", kẻ đã giả mạo "Điêu Thắng", cổ hắn tựa hồ như đã bị móc câu móc cho nát bét, máu huyết bầy nhầy. Trên hữu thủ cũng có một vết thương do móc câu gây ra, một mảng thịt lớn đã bị móc đi, máu chảy lênh láng trên mặt đất chỗ y nằm. Khẳng định tên "Điêu Thắng" này khi chiến đấu với "Nam Phương tuần sứ Quỷ Hỏa Truy Hồn Câu" Trác Thiên Thành trong "Tứ Phương Tuần Sứ" đã bị đối phương dùng móc câu móc trúng cổ, nên đã vội dùng hữu thủ định đoạt câu nhưng một ngọn câu khác đã móc trúng tay hắn, sau cùng móc đi cả tính mạng hắn.
Trước cửa thành môn cũng có một tử thi nằm úp mặt xuống đất, đầu hướng ra ngoài, sau lưng có hai lỗ thủng máu chảy đầm đìa, tưởng tất tên "Dương Tứ Hải" này thấy không phải là đối thủ của "Bắc Phương tuần sứ Song Bút Bạch Vô Thường" nên đã tung mình chạy trốn, nhưng bị đối phương ném song bút xuyên từ sau lưng ra trước ngực mà chết.
"Ma Đầu" Tiết Hồ Bi thảm tử trong tay "Ma Cô" Cơ Diêu Hoa. Song yêu thủ hạ của Tiết Hồ Bi cũng bị Song sứ của Cơ Diêu Hoa tàn sát. Có thể nói là toàn quân bị tiêu diệt.
Nhưng còn Cơ Diêu Hoa đâu? Ả ta và Trác Thiên Thành, Thôi Nguy Pha rốt cục đã đi đâu?
Vô Tình đột nhiên biến sắc mặt, hoảng hốt nói :
– Mau về Lưu Hầu miếu!
Sắc mặt Chu Bạch Tự cũng biến đổi, chàng là người lao đi đầu tiên.
"Ma Cô" sau khi giết chết Tiết Hồ Bi, tự nhiên là muốn truy sát Vô Tình, ả phát hiện Vô Tình đã biến mất, tất sẽ nghĩ Vô Tình đi tìm kiếm hạ lạc của đám tàn binh Bắc thành, vì thế chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản chàng lại, hoặc giả sẽ toàn lực công kích Lưu Hầu miếu để tuyệt trừ hậu hoạn.
Cơ Diêu Hoa không nghĩ đến việc Vô Tình dựa vào tiếng hú của hai gã Tuần sứ, lần tìm được sơn động giam cầm bọn Hoàng Thiên Tinh, sau đó mới đi

tìm Chu Bạch Tự đến giải huyệt cho họ.
Chính vào thời khắc Vô Tình dẫn Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như đến sơn động thì Cơ Diêu Hoa cũng suất lĩnh Song sứ và bốn mươi lăm "dược nhân" toàn lực tập kích Lưu Hầu miếu.
Hiện nay trong Lưu Hầu miếu chỉ còn bốn vị Hộ pháp chấp sự, Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như cũng không có ở đó, làm sao họ ứng phó nổi thế công đáng sợ như vậy?
Vì vậy sắc mặt mọi người đều đại biến, lập tức quay về Lưu Hầu miếu.
Lưu Hầu miếu vẫn sừng sững đỉnh lập trong đêm đen, nhưng tất cả đều đã không giống như trước. Cổ miếu nguy nga đã không còn sát khí, mà một vẻ lạnh lẽo thê lương.
Đặc biệt là Chu Bạch Tự, chàng càng cảm thấy lạnh lẽo hơn bất cứ ai. Bởi vì tiền hậu tả hữu của Lưu Hầu miếu đã không còn người sống nữa. Phía trước miếu có thi thể, bên trong miếu có thi thể, phía sau miếu cũng có thi thể.
Người đầu tiên ngã xuống ở phía trước Lưu Hầu miếu chính là Hùng hộ pháp, hai mắt y lồi ra, trên cổ còn hằn lại vết tay đỏ ửng, hiển nhiên là bị người dùng một tay bóp cổ cho đến chết.
Nhưng Cổ, Cao, Triệu ba vị Hộ pháp còn lại đâu?
Trong mắt Chu Bạch Tự thoáng lộ nét mừng rỡ, bởi khắp nơi đều là thi thể nhưng số thi thể này không nhiều lắm, ước chừng hơn ba chục người, trong đó quá nửa là người đã thọ thương hoặc những người không thể động võ.
Còn những người khác đâu?
Đột nhiên Vô Tình ở sau miếu gọi lớn :
– Bọn họ chạy trốn theo đường này.
Hoàng Thiên Tinh, Chu Bạch Tự lập tức lao mình qua, chỉ thấy sau miếu có một đám cỏ bị giẫm nát, hướng thẳng đến một thông lộ men theo triền núi, trên mặt đất còn lưu lại nhiều vết chân tán loạn, còn có cả vết máu.
Cổ, Cao, Triệu ba vị Hộ pháp này dù gì cũng là lão giang hồ, họ tự lượng sức mình tuyệt đối không thể ngăn chặn được thế công của đối phương liền lập tức suất lãnh chúng nhân chạy ra sau miếu. Bọn người của Cơ Diêu Hoa tập trung ở phía trước miếu quyết chiến, đến lúc phát hiện ra thì đã muộn mất rồi.
Đương nhiên là Hùng hộ pháp đã dẫn một số người xả thân vì nghĩa ra dẫn dụ sự chú ý của bọn Cơ Diêu Hoa nên họ mới có thể thành công đào tẩu, thế nhưng bọn Hùng Hộ pháp đã hy sinh toàn bộ.
Cơ Diêu Hoa phát hiện hướng đào tẩu của bọn họ liền lập tức truy sát.
Một đoàn người toàn phụ nữ và trẻ em của Bắc thành làm sao chạy thoát được khỏi đám ma quỷ mất hết nhân tính kia?
Dựa vào tình hình này có thể thấy, bởi mất một con mắt mà Cơ Diêu Hoa đã thay tâm đổi tính, không còn muốn bắt sống người của Bắc thành để chế

“dược nhân” nữa mà chỉ muốn đuổi tận giết tuyệt, đem mối hận móc mắt đổ hết lên những con người vô tội của Bắc thành.
Vô Tình lập tức động thân, chàng chỉ hy vọng trước khi “Ma Cô” đuổi kịp đám tàn binh của Bắc thành có thể ngăn chặn được ả, cùng quyết một trận tử chiến.
Đã là cỗ tử thi thứ mười bốn.
Con đường này càng đi càng hoang vu, kỳ nham dị thạch từng tòa từng tòa một trông giống như những vị thần đang phẫn nộ, phẫn nộ nhìn vào sơn cốc đầy loạn thạch.
Trên con đường này đã có hai mươi cao thủ của Bắc thành và hai “dược nhân” nằm xuống.
Hai mắt Chu Bạch Tự đỏ ửng. Cơ Diêu Hoa hiển nhiên đã đuổi kịp đám người của Bắc thành. Những người này liền vừa chạy vừa phái xuất cao thủ đoạn hậu, chỉ là không thể ngăn chặn được thế tiến như vũ bão của đám “dược nhân” mà thôi.
Vô Tình đột nhiên lên tiếng hỏi :
– Con đường này thông đến đâu vậy?
Bởi vì chàng vừa liếc thấy trên một tảng đá có mấy chữ “Thạch môn cổn tuyết, lực bạt sơn hà, kình đạo vạn quân” nên mới không cầm lòng được mà cất tiếng hỏi.
Bạch Hân Như đáp :
– Chỗ này thông thẳng đến Bắc môn của Bao thành, cách Bắc Mã Đạc chừng hai mươi dặm đường.
Mục quang Vô Tình sáng rực lên nói :
– Nếu như thực sự là vào Bao thành, có lẽ chúng ta có thể quyết một trận tử chiến với Cơ Diêu Hoa.
Bắc Mã Đạt nằm ở phía Nam Bao thành, cách Bao thành khoảng mười tám dặm, nơi đó có thạch bia kỷ niệm chuyện “Tiêu Hà đuổi Hàn Tín” ở đời Hán. Bao thành nằm trên dải núi đá nham thạch, có kỳ tích cổ đại “tạc thạch giá không, phi lương các đạo”, kiến trúc gồm có hai ngàn tám trăm chín mươi hai gian, công trình cực lớn, khí phái phi phàm, Bao thành bắc môn còn được gọi là “Thạch Môn Thiên Hiểm”. Bao thành còn có cổ tích mỹ cơ của Chu Vương - Bao Tự, nghe đồn câu chuyện “Phong hỏa hí chư hầu” cũng diễn ra ở đây.
Hoàng Thiên Tinh trầm giọng nói :
– Chỉ mong có thể cùng ả nữ ma đầu đó quyết chiến một trận ở Bao thành!
Bao thành, cỏ khô khắp nơi, trời nóng như lửa.
Bốn mặt đều là vách đá dựng đứng, những tảng nham thạch khổng lồ. Ở lưng chừng núi, hai nhóm người đang quyết chiến một trận xá tử vong sinh.
Khi bọn Vô Tình lên đến vách đá thì vừa hay nghe được một tiếng kêu thảm

thiết. Vô Tình vội quay xuống nhìn thì thấy một phụ nhân độc nhãn đang cắm năm ngón tay vào ngực của Triệu hộ pháp.
Những cao thủ khác của Bắc thành cũng đang nghiến răng khổ chiến.
Hơn bốn mươi gã "dược nhân" vẫn đang điên cuồng công kích.
Chu Bạch Tự thấy cảnh này thì nộ hỏa xung thiên, chàng hét lớn một tiếng :
– Yêu phụ! Không được hại người!
Cả người lẫn kiếm xông thẳng xuống sơn ba lao vào tấn công Cơ Diêu Hoa.
Chợt thấy bóng lục y nhấp nhoáng, ba điểm thanh quang đã chia ba đường trung, thượng, hạ bắn về phía Chu Bạch Tự.
Chu Bạch Tự lộn vòng trên không một vòng, hai vòng rồi ba vòng, tránh khỏi ba điểm thanh quang, kiếm thế vẫn hướng về Cơ Diêu Hoa công tới.
Bóng lục y lại thoắt ẩn thoắt hiện, hai đạo kim câu lóe lên chặn đỡ trường kiếm của Chu Bạch Tự.
Chu Bạch Tự "hừ" lạnh một tiếng, kiếm thế chuyển hướng, thu rồi lại xuất, hai đạo kiếm quang đâm thẳng tới "Môn Đình huyệt" và "Khiêu Hoàn huyệt" của lục y nhân, kiếm thế còn biến đổi đâm vào "Quy Vĩ huyệt" sau lưng lục y nhân.
"Môn Đình huyệt" ở trên đỉnh đầu, "Khiêu Hoàn huyệt" ở phần chân, "Quy Vĩ huyệt" lại ở sau lưng.
Chu Bạch Tự đánh một hơi ba kiếm vậy mà phương vị vẫn không hề thay đổi, liên tiếp đâm vào ba đại huyệt trên cơ thể, kiếm pháp nhanh đến mức gần như không thể tượng tượng.
Nhưng lục y nhân vẫn không tránh không né, song câu ngoặc ra móc vào cổ họng của Chu Bạch Tự.
Đây là đấu pháp "lưỡng bại câu thương".
Chu Bạch Tự đành phải thu kiếm. Chàng xuất kiếm nhanh, thu kiếm lại càng nhanh hơn, nhưng đây vẫn chưa phải là nhanh nhất. Nhanh nhất chính là biến chiêu, nhanh đến mức tựa hồ chàng chỉ xuất một chiêu thôi vậy, "đinh đinh" hai tiếng, song câu của đối phương đã bị đánh bật.
Thế công của đối phương hoàn toàn bị ngăn chặn. Kiếm thế của Chu Bạch Tự cũng dừng lại.
Hai người giao thủ mấy chiêu, trong lòng đều có tính toán riêng.
Chu Bạch Tự cười lạnh một tiếng nói :
– "Quỷ Hỏa Truy Hồn Câu" Trác Thiên Thành?
Trác Thiên Thành cười lạnh nói :
– Ngươi là Thành chủ Bắc thành Chu Bạch Tự?
Cùng với lúc Chu Bạch Tự lao lên, Bạch Hân Như cũng bổ người gia nhập vòng chiến.
Khi nàng vừa xông tới thì một bóng trắng hiện ra, chỉ nghe y cười âm hiểm nói :

– Tiểu mỹ nhân thật xinh đẹp! Đúng là món ngon dâng đến tận miệng ta rồi.
Bạch Hân Như phẫn nộ hét lớn, trường kiếm lật mạnh, kiếm thế không chút phong mang, nhưng kỳ thực là nhất tả thiên lý, tiềm lực kỳ phục, cuồn cuộn công tới người kia.
Người kia "hừ" lạnh một tiếng, chính là "Song Bút Bạch Vô Thường" Thôi Nguy Pha, chỉ thấy y song bút vung ra, một tả một hữu hẹp chặt trường kiếm của Bạch Hân Như, rồi cười gian tà nói :
– Nàng biết đây là chiêu gì không?
Bạch Hân Như thoáng đỏ mặt, lập tức buông rơi trường kiếm, song chưởng tề xuất, Thôi Nguy Pha quá ư khinh địch, chợt cảm thấy trên tay nhẹ bổng, mỗi bên sườn đều trúng phải một chưởng, lảo đảo thối lui bảy tám bộ. Bạch Hân Như đã phản thủ bắt lấy kiếm nắm trong tay, liên tiếp công ra bảy tám chiêu.
Chu Bạch Tự lực chiến Trác Thiên Thành. Bạch Hân Như ác đấu Thôi Nguy Pha. Người của Bắc thành trông thấy Thành chủ của mình và phu nhân tương lai của Thành chủ đã đến đều phấn chấn tinh thần, đấu chí dâng cao, chống đỡ thế công mãnh liệt của hơn bốn mươi "dược nhân" mê thất thần trí.
Vô Tình đưa mắt nhìn xuống, lập tức phát hiện Cơ Diêu Hoa không nhảy vào tham chiến, mà chỉ đứng ngoài phát ra những tiếng hú dài quái dị. Những dược nhân kia đều dựa theo tiếng hú của ả mà hoặc tiến hoặc thoái. "Dược nhân" ngoại trừ biết tự động phòng thủ và tấn công ra thì ngay cả khi đến sát vách đá cũng không biết thoái lui, có một dược nhân đã ngã xuống vách núi mà chết vì lý do này. Cơ Diêu Hoa chỉ đứng ngoài hiệu lệnh, thỉnh thoảng lại thừa cơ hạ độc thủ giết chết một hai cao thủ dũng mãnh thiện chiến nhất của phe Bắc thành.
Thích Hồng Cúc đột nhiên thét lên một tiếng thất thanh, tâm trạng bi thống khôn tả, bởi vì nàng nhìn thấy ca ca "Thiên Lý Nhất Điểm Lãng" Thích Tam Công và trượng phu "Lăng Tiêu Phi Đao Thủ" Vu Tứ Hùng của nàng đều đang ở trong đám dược nhân, song mục lim dim như nhắm như mở, khuôn mặt âm trầm đầy quỷ khí, đang khổ chiến với người của Bắc thành.
Phía Bắc thành chỉ còn hơn bốn mươi người còn khả năng chiến đấu, võ công so với "dược nhân" thì cách nhau quá xa, tình thế đã nguy cấp đến độ ngàn cân treo sợi tóc.
Vô Tình gấp giọng nói :
– Hoàng lão bảo chủ, Quảng huynh, Thích nữ hiệp, mụ yêu bà này võ công cao cường, các vị cần phải vây công mụ, sau đó nghĩ cách dụ mụ ta lên trên này.
Hoàng Thiên Tinh liền tung mình lao xuống như một cánh chim khổng lồ. Thích Hồng Cúc cũng phi thân vọt tới tựa như xích yến đảo mình. Quảng Vô

Cực xách theo trường kích dài một trượng hai thước nhảy xuống theo hai người. Đào Nhất Giang cũng đưa tay sờ sờ dây lưng đeo ám khí rồi cũng tung người chạy xuống.
Mai, Lan, Trúc tam kiếm tỳ cũng muốn lao xuống nhưng Vô Tình đã lên tiếng cản lại :
– Ba vị có mang theo dầu hỏa và hỏa tập không?
Bọn người Hoàng Thiên Tinh từ khi ở Bảo Kê trấn đã tự túc về mặt ẩm thực, một miếng cơm, một giọt nước không gì là không dùng đồ của mình mang theo; ngay cả nhiên liệu chất đốt cũng đem theo không ít, còn hỏa tập là đồ vật cần thiết của người hành tẩu giang hồ, tự nhiên là không thể thiếu được.
Vô Tình đem tất cả thu hết lại, lại ra lệnh cho Tứ kiếm đồng đem hết y phục của mọi người rải ra khắp nơi sau đó lại nói :
– Bảy người mau đi nhặt hết những thứ dễ cháy ở gần đây như là cỏ khô, cây khô về đây, càng nhiều càng tốt, càng nhanh càng tốt.
Tứ kiếm đồng đối với Vô Tình tự nhiên là chỉ biết tuân mệnh. Nhưng Trúc Kiếm thì ngạc nhiên hỏi :
– Vô Tình công tử, ngài yêu cầu chúng tôi làm vậy để làm gì?
Vô Tình gật đầu nói :
– Cơ Diêu Hoa võ công cao cường, e rằng tất cả chúng ta ở đây đều không phải đối thủ của mụ, bởi vậy chỉ có thể dùng kế để thủ thắng. Năm xưa Chu Vương và Bao Thị phong hỏa hí chư hầu, ngày nay chúng ta sẽ dùng liệt hỏa trừ yêu phụ!
Trúc Kiếm, Mai Kiếm, Lan Kiếm đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức chạy đi.
Vô Tình ngồi một mình trong kiệu, lạnh lùng quan sát chiến cục.
Hoàng Thiên Tinh vừa bổ người đến gần Cơ Diêu Hoa, đại đao đã vung lên sử một chiêu "Trường Sa Lạc Nhật" chém thẳng xuống đầu đối phương.
Cơ Diêu Hoa liếc thấy Hoàng Thiên Tinh thập phần kinh ngạc :
– Không ngờ ngươi lại thoát ra được!
Ả chỉ nói có bảy chữ, nhưng đã hóa giải một đao của Hoàng Thiên Tinh, còn hoàn kích lại sáu chiêu, buộc Hoàng Thiên Tinh phải thoái lui sáu bước.
Nhưng lúc này một đạo lãnh phong đã đâm tới sau lưng Cơ Diêu Hoa.
Hữu thủ Cơ Diêu Hoa phất mạnh, ống tay áo dài đã quấn chặt trường kiếm của Thích Hồng Cúc.
Trường kích dài một trượng hai của Quảng Vô Cực nhận chuẩn con mắt còn lại của Cơ Diêu Hoa đâm thẳng tới.
Cơ Diêu Hoa cười lạnh một tiếng, không thể không buông tay, chỉ thấy một dải dây vàng đã quấn chặt trường kích của Quảng Vô Cực. Ả khẽ đẩy nhẹ một cái đã đẩy cả người lẫn kích bay xuống vực sâu.
Chính vào giờ khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Hoàng Thiên Tinh vội giang rộng hai tay ôm chặt lấy Quảng Vô Cực, cả hai lảo đảo đứng sát bên bờ vực,

cát đá dưới chân lạo xạo rơi xuống vách đá sâu muôn trượng.
Cơ Diêu Hoa cười lạnh một tiếng, thừa cơ bồi thêm một chưởng vào lưng Quảng Vô Cực.
Chỉ cần một chưởng này trúng đích thì ắt Quảng Vô Cực và Hoàng Thiên Tinh sẽ cùng song song lăn xuống thâm cốc.
Chính vào lúc này, ba chiếc "Phi giản" trực xạ vào Cơ Diêu Hoa.
Cơ Diêu Hoa rùn người, cúi đầu, lắc mình tránh khỏi, đồng thời người đã đến sát bên cạnh Đào Nhất Giang, phản thủ hoàn kích, không biết từ lúc nào trên tay đã có thêm một thanh đoản kiếm lấp lánh ánh vàng.
Đào Nhất Giang cả kinh chưa kịp định thần thì Cơ Diêu Hoa đã đến trước mặt. Ám khí của y sợ nhất là gặp phải địch thủ cận chiến, y đang định thoái lui thì đoản kiếm trong tay Cơ Diêu Hoa đã đâm xuyên qua bụng. Đào Nhất Giang kêu thảm một tiếng ngã xuống vực sâu muôn trượng.
Cơ Diêu Hoa nhất kiếm đắc thủ, chưa kịp thu hồi đoản kiếm thì trường kiếm của Thích Hồng Cúc đã tới. Cơ Diêu Hoa vội lắc mình né tránh, để lại thanh kiếm dính trên người Đào Nhất Giang rơi xuống vách đá.
Cơ Diêu Hoa phản thân trợn mắt nhìn Thích Hồng Cúc, con mắt duy nhất xạ ra những tia nhìn tàn độc, dải dây vàng trong tay vung lên, người đã bổ tới phía trước.
Thích Hồng Cúc không dám ham chiến, quay đầu bỏ chạy lên vách thạch đài chỗ bọn Vô Tình và Tam kiếm tỳ.
Mục quang Cơ Diêu Hoa rực sáng, tung mình đuổi theo.
Hoàng Thiên Tinh và Quảng Vô Cực cũng cấp tốc đuổi theo Cơ Diêu Hoa, ngõ cầu giải nguy cho Thích Hồng Cúc.
Bên này Cơ Diêu Hoa chỉ trong chớp mắt đã giết "Ám Khí Mãn Thiên" Đào Nhất Giang, khiến cho "Phùng Đả Tất Bại" Quảng Vô Cực rơi vào hiểm cảnh hoàn sanh, cũng đẩy lùi "Kim Đao Vô Địch" Hoàng Thiên Tinh, lại truy sát cả "Tiểu Thiên Sơn Nhạn" Thích Hồng Cúc, nhưng ở bên trận chiến giữa người của Bắc thành và đám "dược nhân", chiến cục đã có sự thay đổi vô cùng to lớn.
Cơ Diêu Hoa phải phân tâm đối phó bọn Hoàng Thiên Tinh, nên "dược nhân" không có người điều khiển, uy lực đại giảm, người của Bắc thành liền thừa cơ nghỉ ngơi giây lát để phục hồi khí lực. Duy chỉ có hai người duy nhất không bị ảnh hưởng đó là "Nam Phương tuần sứ" Trác Thiên Thành và "Bắc Phương tuần sứ" Thôi Nguy Pha vẫn đang cùng Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như quyết chiến, thắng bại chưa phân.
Cơ Diêu Hoa và Thích Hồng Cúc đều thành danh trên giang hồ bằng khinh công. Nhưng Thích Hồng Cúc sở dĩ có thể tề danh được cùng với Cơ Diêu Hoa là do ả chỉ muốn dùng thân phận "Phi Tiên" để che giấu thân phận "Ma Cô" của mình, vì thế nên chỉ lộ ra năm phần võ công mà thôi. Hôm nay nhìn

hai người cùng toàn lực thi triển khinh công thì có thể thấy Thích Hồng Cúc còn kém xa so với Cơ Diêu Hoa.
Bọn Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực thì càng không cần phải nói, đuổi theo hai người hết sức vất vả, nhưng vẫn không thể nào đuổi kịp.
Cơ Diêu Hoa cũng hiểu rõ cục thế này, tự biết cần phải tốc chiến tốc thắng. Nghĩ đoạn liền hú dài một tiếng lăng lệ, lập tức có hai gã "dược nhân" từ hai bên tả hữu nhảy vọt ra chặn đường thoát của Thích Hồng Cúc lại.
Với võ công của Thích Hồng Cúc thì e rằng chẳng đỡ nổi ba chiêu của Cơ Diêu Hoa, nay lại bị hai gã "dược nhân" kềm giữ, thực tại đúng là đã hết đường thoát.
Đúng vào lúc này, từ trên thạch đài xạ xuống một đạo bạch quang, bạch quang bay đến trước mặt Thích Hồng Cúc thì đột nhiên phân thành hai đạo. "Bịch bịch" hai tiếng, hai ngọn "Cương chùy" đã đánh trúng tâm khẩu của hai gã "dược nhân"! Cả hai gã này đều là cao thủ thành danh trên giang hồ, chỉ là bản tính đã mất hết, thần trí hôn mê mà thôi. Vô Tình ném ra hai ngọn cương chùy này xử lý lực đạo vô cùng khóe léo, xảo diệu, xem ra là tưởng ám khí đánh trúng Thích Hồng Cúc, nào ngờ giữa đường lại đổi hướng, kích vào mục tiêu cuối cùng là tâm khẩu hai gã dược nhân.
Một chiêu này ngay cả cao thủ cỡ như Cơ Diêu Hoa cũng chưa chắc đã kịp tránh né, huống hồ là hai tên "dược nhân" bị mê thất thần trí, bọn chúng làm sao tránh nổi?
Cơ Diêu Hoa vừa thấy ám khí trên thạch đài bắn xuống liền biết ngay là Vô Tình ở trên đó. Cho dù không giết được Thích Hồng Cúc, nhưng ả nhất quyết phải đoạt được tính mệnh của Vô Tình thì mới cam. Ả mất đi một con mắt, tuy nói là do Tiết Hồ Bi ám toán, nhưng nếu không có Vô Tình tại trường lúc đó thì ả cũng tuyệt không để cho Tiết Hồ Bi lại gần như vậy. Nếu không phải Vô Tình xuất đao thì một châm đó của Tiết Hồ Bi, nói không chừng ả có thể tránh né được, vì thế thống hận chàng khôn tả, chỉ muốn đích thân dồn chàng vào chỗ chết mới hả được cơn giận trong lòng. Cơ Diêu Hoa đề khí lao đi, nháy mắt đã đuổi kịp Thích Hồng Cúc, đánh ra một chưởng.
Thích Hồng Cúc vội hít mạnh một hơi chân khí, dồn toàn bộ nội lực vào hai chân, lao vọt lên không trung, tránh khỏi một chưởng.
Hữu thủ Cơ Diêu Hoa khẽ vẫy nhẹ, dải dây trong tay vung ra quấn lấy cổ chân Thích Hồng Cúc.
Thích Hồng Cúc hoa dung thất sắc.
Lúc này, lại thấy thanh quang bắn tới, một ngọn "Lục Giác tỏa" xoay tròn bay tới với tốc độ kinh hồn, kịp thời cắt đứt sợi dây trong tay Cơ Diêu Hoa.
Cơ Diêu Hoa tức giận đến cực điểm, gầm lên the thé :
– Ngươi tưởng nấp ở trên đó phóng ám khí thì bản tiên cô không lôi ngươi ra băm thành thịt vụn được à?

Nói đoạn dài người phóng lên, chớp mắt đã lên đến thạch đài.
Cơ Diêu Hoa một mặt tự thị nghệ cao gan lớn, một mặt khác do hận ý với Vô Tình đã lên đến cực điểm nên quyết ý phải tận tay sát tử Vô Tình. Ả vừa nhảy lên thạch đài đã thấy cỗ kiệu kỳ lạ của chàng đang lao thẳng về phía mình. Cơ Diêu Hoa từng mục kích Vô Tình dùng cơ quan ám khí trên kiệu này đánh cho "Ma Đầu" Tiết Hồ Bi thảm bại chạy dài, ả dù có tự phụ mình kỹ quán quần anh, nhưng đối với con "quái vật" này cũng có ba phần úy kị, vì thế liền lập tức dài người nhảy tránh.
Cái nhảy tránh này của Cơ Diêu Hoa tính toán thời gian hết sức chuẩn xác, chính vào lúc cỗ kiệu cách người ả ba thước thì ả mới toàn lực tung mình lên. Như vậy, Vô Tình đang xông vào với tốc độ lớn, nhất định sẽ không thể dừng lại mà sẽ lao xuống thạch đài.
Nhưng cũng chính vào lúc Cơ Diêu Hoa toàn lực tung mình lên ấy, từ hai chiếc đòn kiệu đột nhiên mọc ra hai lưỡi đao sắc nhọn, mỗi bên dài năm thước, đâm thẳng đến trước ngực Cơ Diêu Hoa.
Cơ Diêu Hoa đã tính toán chuẩn xác cỗ kiệu còn cách ả ba thước, không ngờ lại có lưỡi đao xuất ra, nên giờ dù có toàn lực xung thiên cũng không còn kịp nữa.
Chính vào lúc này, chỉ nghe "đinh đang" hai tiếng. Hai ngón trỏ, cái của Cơ Diêu Hoa đã búng ra hai búng vào thân đao, hai lưỡi đao liền gãy đoạn làm đôi, phần gãy bay lên không trung, chuyển hướng bắn thẳng vào trong kiệu, khí thế kinh hồn.
Mắt thấy hai lưỡi đao sắp bắn vào trong kiệu, đột nhiên trong kiệu lóe lên một điểm tinh quang, một ngọn phi đao bay ra theo chiều ngang, lưỡi đao và cán đao lần lượt đụng trúng hai lưỡi đao gãy kia, cả ba lại chuyển hướng bắn về phía Cơ Diêu Hoa.
Lúc này thế lao đến của cỗ kiệu không gì cản nổi, lao thẳng đến đụng vào Cơ Diêu Hoa.
Nhưng chính vào sát na ngắn ngủi này, Cơ Diêu Hoa đột nhiên biến mất.
Chỗ Cơ Diêu Hoa đứng chính là mép thạch đài, ả vừa biến mất thì cỗ kiệu cũng dừng lại ở sát mép thạch đài.
Ba lưỡi đao bắn vọt đi trong không trung rồi biến mất không tung tích.
Chính vào lúc này, Cơ Diêu Hoa bất thần hiện ra, hét lên một tiếng, mười ngón tay tựa như mười lưỡi đao sắc nhọn chộp vào trong kiệu.
Vừa nãy Cơ Diêu Hoa tuyệt không nhảy xuống khỏi thạch đài, ả chỉ bất quá trong thời gian điện quang hỏa thạch móc hai chân vào mép thạch đài, lộn ngược người xuống. Đợi ám khí bay hết, ả liền lập tức tung mình lên như đang đánh đu vậy.
Cơ Diêu Hoa xuất thủ cực nhanh, nhanh đến tựa hồ như không thể tưởng tượng được. Người ả vừa xuất hiện, căn bản không thấy tay ả đâu, tay ả đã

chọc vào màn kiệu rồi. Nhưng tay ả vừa chạm vào màn kiệu thì tấm màn kiệu đột nhiên biến thành một tấm thiết bản sáng lấp lánh. Mười ngón tay Cơ Diêu Hoa xuyên qua thiết bản, nhưng bàn tay thì không thể xuyên qua được. Hai cánh tay bị dính chặt ở trên đó không rút ra được.
Lúc này ở bên cạnh kiệu liền bắn ra ba điểm tinh quang bay tới trước ngực Cơ Diêu Hoa.
Bất kỳ người nào khi giơ hay tay ra thì vùng ngực và bụng đều bỏ trống. Huống hồ trong sát na này Cơ Diêu Hoa tuyệt không thể rút tay về kịp. Nhưng khoảng trống đó đã không còn nữa. Cơ Diêu Hoa đích thực không kịp rút tay về nhưng hai chân ả đã tung lên, liên tiếp đá ra bốn cước. Ba cước đầu tiên đá văng ám khí bay về phía bọn Hoàng Thiên Tinh, Quảng Vô Cực, Thích Hồng Cúc đang xông lên thạch đài. Một cước cuối cùng đá vào lồng kiệu, cùng lúc mười ngón tay cắm vào thiết bản cụp lại thành trảo, dụng lực giật mạnh.
Một loạt âm thanh loảng xoảng vang lên, cỗ kiệu bị đá bay về phía sau ba thước, tấm thiết bản bị Cơ Diêu Hoa giật tung ra.
Chính vào sát na mà tấm thiết bản bị giật ra, trong kiệu liền bắn ra mấy chục điểm tinh quang.
Cơ Diêu Hoa vội huơ thiết bản một vòng, chỉ nghe một tràng "tinh tinh tang tang" vang lên một hồi, tựa hồ một trận mưa ám khí đã bắn lên đó vậy.
Thanh âm vừa dừng, Cơ Diêu Hoa liền xông lên phía trước. Ả dùng thiết bản thàm thuẫn, đụng thẳng vào cỗ kiệu của Vô Tình.
Thiết bản chặn vào hai đòn kiệu, đẩy nó lùi về phía sau.
Phía sau là vách núi, vực sâu muôn trượng.
Cơ Diêu Hoa dồn lực vào hai tay, trong nháy mắt đã dồn cỗ kiệu đến sát bờ vực.
Vào sát na mà cỗ kiệu rơi xuống vách núi, một bóng người từ trong đó vọt ra bay qua đầu Cơ Diêu Hoa, đồng thời bảy điểm tinh quang cũng từ phía trên bắn xuống.
Thiết bản của Cơ Diêu Hoa có thể thủ phía trước kín như bưng, gió cũng không lọt vào được, nhưng phần đầu và sau lưng thì hoàn toàn bỏ trống. Bảy điểm tinh quang đó là bắn vào phần đầu và sau lưng ả.
Chính vào sát na đó, Cơ Diêu Hoa đã đẩy cỗ kiệu mà ả úy kỵ nhất xuống vách đá. Cùng lúc, thiết bản đã đưa lên che chắn phần đầu và sau lưng. Bảy điểm tinh quang nhất loạt bắn vào thiết bản.
Cỗ kiệu lăn xuống vách đá phát ra những tiếng kêu rầm rầm, cùng lúc đó, mười đạo ám khí vô thanh xạ về phía Cơ Diêu Hoa.
Song mục Cơ Diêu Hoa đã hư mất một, hơn nữa lại bị thiết bản che mất thị tuyến, vì thế căn bản không nhìn thấy. Còn thính lực của ả lại cực tốt, ả có thể dùng thiết bản ngăn cản mọi ám khí của Vô Tình chính là vì ả nghe được

tiếng ám khí rít gió, vì thế ám khí không bắn trúng ả được. Nhưng lần này thì ả không nghe được. Bởi vì ám khí quá nhỏ, tiếng rít gió hầu như không có, huống hồ tiếng rầm rầm của cỗ kiệu rơi xuống vách núi đã che lấp đi tất cả.
Số ám khí này là mười mũi "Ngân châm". Mười mũi "Ngân châm" xuyên qua mười chiếc lỗ mà vừa nãy Cơ Diêu Hoa chọc thủng trên thiết bản.
Đợi khi Cơ Diêu Hoa phát giác thì "Ngân châm" đã xuyên qua lỗ rồi, cũng có nghĩa là chỉ còn cách mặt Cơ Diêu Hoa nửa thước.
Cùng lúc này, thân hình Vô Tình từ từ hạ xuống. Nhưng đột nhiên chàng nghe thấy một trời ám khí đang bắn về phía mình.
Chỉ thấy hai tay Cơ Diêu Hoa nắm chặt thiết bản, toàn bộ mấy chục ngọn ám khí đang cắm trên đó đều bay ngược về phía Vô Tình.
Vô Tình ở trên không hít một hơi dài, cả người liền bốc cao, xuất thủ như điện, song thủ liên tiếp vung lên, bắn ra hơn hai chục ngọn ám khí. Chàng bốc người lên đã tránh khỏi hơn nửa số ám khí, một nửa còn lại đều bị ám khí của chàng đánh rơi.
Lúc này thiết bản trong tay Cơ Diêu Hoa đột nhiên thoát thủ bay đi, hoành ngang úp về phía Vô Tình.
Vào lúc thiết bản bay đi, Vô Tình liếc nhìn thấy miệng Cơ Diêu Hoa đang cắn chặt mười mũi "Ngân châm". Vô Tình đột nhiên cảm thấy một một cảm giác thất bại trước giờ chưa từng có. Đây là một thứ cảm giác rất kỳ quái, đặc biệt nó lại phát sinh trong một thời khắc sinh tử thế này.
Thiết bản bay về phía Vô Tình. Chàng biết rõ mình quyết chẳng thể tránh nổi một kích này. Cỗ kiệu của chàng đã bị hủy, ám khí lại thất thủ, nếu như thiết bản bay thẳng tới thì chàng còn có thể tránh né, đằng này nó lại bay ngang, úp thẳng về phía chàng khiến Vô Tình vô phương tránh né. Biện pháp duy nhất là dụng song chưởng ngạnh tiếp. Nhưng công lực của chàng yếu ớt, ngạnh tiếp một kích này tất sẽ bị đánh bay xuống thạch đài. Nếu như bị đánh bay xuống thạch đài, sinh tử còn chưa biết nhưng kế hoạch cuối cùng của chàng chắc chắn sẽ vô phương thực hiện.
Thiết bản bay đến. Người Vô Tình còn chưa trầm xuống thì tim chàng đã trầm xuống trước.
Chính vào lúc này, một tiếng hét lớn vang lên, trên không lóe lên một tia chớp, tấm thiết bản bị chẻ ra làm hai nửa đều nhau rơi xuống đất, cũng không biết là do chiêu đao uy mãnh vô biên kia hay là do tiếng thét oanh thiên động địa kia chấn rơi?
Người đến chính thị là "Đại Mãnh Long" Hoàng Thiên Tinh.
Hoàng Thiên Tinh đã đến, Quảng Vô Cực và Thích Hồng Cúc cũng đã lên đến nơi.
Quảng Vô Cực hoành ngang cây kích dài một trượng hai, trường kiếm của

Thích Hồng Cúc đâm thẳng, cả hai cùng lúc lao lên.
Cơ Diêu Hoa đột nhiên mở miệng, mười ngọn "Ngân châm" cùng lúc bắn ra.
Quảng Vô Cực vội vũ động trường kích, kích ảnh trùng trùng, một hạt mưa cũng khó lọt.
Thích Hồng Cúc cũng đành tung mình bay lên tựa như một cánh én để tránh né ám khí.
Lúc này Hoàng Thiên Tinh và Vô Tình đã cùng nhau hạ thân xuống đất, đứng sát vai bên Quảng Vô Cực và Thích Hồng Cúc.
Bốn người đứng bên nhau trong lòng cảm thấy rất ấm áp, bởi họ là bằng hữu cùng sinh tử, chung hoạn nạn.
Nhưng cả bốn cũng cảm thấy kinh sợ trong lòng, bởi vì võ công của Cơ Diêu Hoa thực tại quá cao. Không những chỉ cao mà còn gần như không gì có thể cản nổi, hung tàn ác độc vô song.
Cơ Diêu Hoa dùng con mắt duy nhất lạnh lùng nhìn bọn họ, cất giọng lạnh lẽo như băng nói :
– Các ngươi chết đi!
Lời chưa dứt thân hình đã động.
Vô Tình đột nhiên trầm giọng quát :
– Phóng hỏa!
* * * * *
Khi Cơ Diêu Hoa phóng lên thạch đài quyết chiến với Vô Tình, cuộc chiến giữa nhân thủ Bắc thành với đám "dược nhân" cũng có biến hóa.
Sự công kích của "dược nhân", đám người tàn dư của Bắc thành đương nhiên không tiếp nổi. Nhưng từ lúc Cơ Diêu Hoa bị dụ lên thạch đài, đám "dược nhân" mất đi hiệu lệnh chỉ huy, chỉ biết đơn thuần ứng biến.
Người của Bắc thành đã chiến đấu với lũ "dược nhân" cả tháng trời, đối với đặc điểm này của chúng đương nhiên biết rất rõ, bởi thế họ liền lợi dụng ám khí, địa thế, thân pháp... để quần nhau với chúng, nhất thời vẫn có thể tri trì được.
Cơ Diêu Hoa vốn định giải quyết Vô Tình trước rồi mới quay lại điều động "dược nhân", cho đám tàn binh của Bắc thành một đòn trí mạng. Ả không hề khinh thị võ công của bọn Vô Tình, nhưng cũng không ngờ Vô Tình lại khó đối phó như vậy.
Ở bên dưới trận chiến giữa Trác Thiên Thành và Chu Bạch Tự cũng đã phân thắng bại.
Kim câu của Trác Thiên Thành lấp loáng, tựa như một tấm lưới từ trên trời chụp xuống bao phủ xuống người Chu Bạch Tự.
Chu Bạch Tự giống như một con cá trong lưới, tả xung hữu đột nhưng vẫn vô phương thoát ra bên ngoài. Nhưng đột nhiên Chu Bạch Tự tung mình lên như một ngọn phi tiễn, cả người lẫn kiếm lao thẳng vào giữa trung tâm của

vòng xoáy kim câu.
Trung tâm của vòng xoáy chính là Trác Thiên Thành.
Trác Thiên Thành giống như một tảng đá lớn chặn giữa dòng nước chảy mạnh. Dòng nước gặp phải tảng đá lớn, sẽ tạo thành xoáy nước. Nhưng chỉ cần bẩy tảng đá đó đi thì xoáy nước sẽ lập tức biến mất.
Chu Bạch Tự ngoại hiệu là "Thiểm Điện Kiếm", kiếm thế của chàng vừa khởi động thì đã đâm vào trung tâm của vòng xoáy kim câu. Thế nhưng vòng xoáy đã biến mất. Song câu một trước một sau, giống như một chiếc vòng sắt giữ chặt trường kiếm của chàng lại.
Chu Bạch Tự ngưng thần định khí, vận dụng "Long Hổ Hợp Kích đại pháp" của Long Hổ dơn, nội lực cuồn cuộn theo thân kiếm đẩy ra, công thẳng về phía Trác Thiên Thành.
Chính vào lúc này, Trác Thiên Thành đột nhiên buông tay. Song thủ của Trác Thiên Thành xòe ra, hai ngọn lửa xanh bắn ra nhanh như điện.
Chu Bạch Tự biến sắc.
Kiếm đã bị song câu kìm giữ, muốn rút lại cũng thập phần bất tiện, hơn nữa thế không thể kịp, Chu Bạch Tự đánh phải bỏ kiếm. Chàng vừa buông tay, năm ngón tay đã sử ra một chiêu "Thủ Huy Tì Bà", búng liền hai chỉ.
Chính vào sát na chàng buông tay khỏi kiếm, Trác Thiên Thành đã phản thủ chộp lấy song câu.
Nhưng chỉ pháp của Chu Bạch Tự chính là "Tiên Nhân chỉ" của phái Tung Sơn. Trác Thiên Thành liệu định "Quỷ Hỏa" của hắn bất kỳ ai cũng không thể tiếp nổi, nhưng "Tiên Nhân chỉ" của phái Tung Sơn lại dùng chỉ kình, vì thế không cần tiếp xúc với vật mà vẫn có thể hủy ngọc đoạn kim. "Quỷ Hỏa" lập tức bị bắn ngược trở lại.
Bất kỳ người nào chỉ cần tiếp xúc với loại "Quỷ Hỏa" này cũng sẽ bị tiêu hóa toàn thân mà chết, ngay cả Trác Thiên Thành cũng vô phương cứu chữa.
Hắn vội kinh hãi, buông rơi song câu, tung mình lùi lại. Chính vào lúc hắn buông rơi song câu, đột nhiên cảm thấy tiểu phúc đau nhói lên một cái. Hai đạo "Quỷ Hỏa" đã bắn vào song mục của hắn.
Trác Thiên Thành kêu thảm ba tiếng rồi lập tức tắt thở.
Cho đến chết Trác Thiên Thành cũng không thể nghĩ ra Chu Bạch Tự dùng phương pháp gì mà có thể lấy được trường kiếm nhanh như vậy, đồng thời còn kịp đâm vào tiểu phúc của hắn.
Kỳ thực Chu Bạch Tự cũng không kịp bắt lấy trường kiếm. Chỉ là cùng lúc với việc thi triển "Tiên Nhân chỉ", chàng đã tung ra một cước. Một cước này đá trúng đốc kiếm, trường kiếm đái động kim câu, bắn về phía trước, cắm ngập vào tiểu phúc của "Nam Phương tuần sứ" Trác Thiên Thành.
Vậy là Chu Bạch Tự đã kết thúc tính mạng của Trác Thiên Thành.
Trác Thiên Thành vừa chết, Chu Bạch Tự lập tức nhặt kiếm, bổ về phía trận

chiến giữa Bạch Hân Như và "Song Bút Bạch Vô Thường" Thôi Nguy Pha.
Võ công của Thôi Nguy Pha và Bạch Hân Như căn bản không phân cao thấp. Kiếm pháp của Bạch Hân Như lấy âm nhu làm chủ. Bút pháp của Thôi Nguy Pha lại lấy điểm, đâm, chặt, chém, chỉ, hoạch, hiệp, cách, khiêu... làm chủ, chiêu chiêu thức thức thiên biến vạn hóa.
Thêm vào đó kinh nghiệm ứng chiến của Bạch Hân Như vốn không bằng Thôi Nguy Pha nên càng đánh nàng càng rơi vào thế hạ phong.
Chính vào lúc này, hữu bút của Thôi Nguy Pha đột nhiên điểm tới "Khí Hải huyệt" của Bạch Hân Như.
Trường kiếm của Bạch Hân Như liền áp xuống, đẩy bật thiết bút ra xa.
Nhưng tả bút của Thôi Nguy Pha đã vung lên điểm vào "Thừa Vị huyệt" dưới mắt Bạch Hân Như, hắn xuất thủ cực nhanh, tựa hồ như chiêu này với chiêu tấn công vào "Khí Hải huyệt" vừa nãy không hề liên quan đến nhau vậy. Sau đó hữu bút của hắn lại ngoặt lại đâm thẳng vào "Khí Hải huyệt" của Bạch Hân Như.
Thôi Nguy Pha có hai cây thiết bút, còn Bạch Hân Như lại chỉ có một thanh kiếm.
Ngọc thủ của Bạch Hân Như cong lại, chộp lấy một cán bút.
Thôi Nguy Pha liền cười lạnh một tiếng, song thủ rung mạnh. Cùng lúc, từ hai quản bút đột nhiên bắn ra hai dòng nước đen. Hai dòng nước đen này vừa hôi vừa thối, đương nhiên không phải là mực viết.
Bất kỳ người nào chỉ cần dính phải một giọt nước đen này, kết quả tuyệt không khác với người bị trúng phải "Quỷ Hỏa" của "Quỷ Hỏa Truy Hồn Câu" Trác Thiên Thành là bao nhiêu.
Bạch Hân Như hoa dung thất sắc, vội nghiêng đầu sang một bên tránh khỏi dòng "mực" thứ nhất. Nhưng nàng chỉ có một đôi mắt, đợi khi nàng phát giác ra thì đã không kịp tránh dòng mực thứ hai bắn đến "Khí Hải huyệt".
Chính vào lúc này, đột nhiên có một cánh tay đưa vào, hai ngón tay búng ra một chỉ, "Tiên Nhân chỉ" của phái Tung Sơn bắn ra, chỉ kình khiến dòng mực bắn tung tóe ngược trở lại.
Nước mực bắn ngược lại, toàn bộ đều bắn về phía Thôi Nguy Pha.
Nỗi sợ của Thôi Nguy Pha dành cho loại mực nước này của mình e rằng còn hơn cả Trác Thiên Thành sợ "Quỷ Hỏa" của hắn, hắn vội vàng lăn không lộn liên tiếp ba vòng, tránh ra xa hơn trượng.
Người hắn vừa hạ thân xuống đất thì Chu Bạch Tự đã đến sát trước mặt.
Thôi Nguy Pha vội vung song bút lên tấn công. Đột nhiên song bút của hắn bị song câu móc chặt. Thôi Nguy Pha vừa thấy song câu đã biết Trác Thiên Thành hung đa cát thiểu.
Chính vào lúc này, Chu Bạch Tự buông tay, trường kiếm vung ra đâm vào tiểu phúc của Thôi Nguy Pha.

Song bút của Thôi Nguy Pha đã bị song câu móc chặt, không thể thi triển, chỉ đành nhảy lùi về phía sau tránh né.
Nhưng hắn chỉ có một người, còn Chu Bạch Tự thêm vào Bạch Hân Như nữa là hai người. Sau lưng hắn cũng không có mắt, không biết có mũi kiếm của Bạch Hân Như đang chờ. Hắn cũng không thể nghe được tiếng gió, bởi vì "Tố Nữ kiếm pháp" của nàng lấy âm nhu làm chủ, xuất kiếm nhanh mà không hề gây tiếng động.
Ngày trước khi Bạch Hân Như cùng Truy Mệnh tiến hành chiến dịch "Vong Mệnh", cũng đã sử dụng loại kiếm pháp này lực chiến với "Vô Địch trượng pháp" của Vô Địch tiên sinh, tựa hồ như có thể khắc chế được khoái trượng của đối phương, nhưng về sau bởi công lực không đủ nên cuối cùng cũng đã bại trong tay Vô Địch tiên sinh.
Thôi Nguy Pha sắp đụng vào mũi kiếm thì đột nhiên giãy mạnh người. Nhưng lúc này tả chưởng của Chu Bạch Tự đã quán chú mười hai thành công lực "Vô Tướng thần công" đẩy tới trước ngực hắn, Thôi Nguy Pha liền không thể nào giãy người lên được nữa. Hơn nữa hắn còn giống như một con cá chết, hai mắt lồi ra. Cặp mắt đó đã vĩnh viễn không còn động đậy được nữa. Bởi chủ nhân của nó đã thành người chết.
Cùng lúc với cái chết của "Song Bút Bạch Vô Thường" Thôi Nguy Pha, Cao hộ pháp của Bắc thành cũng bị ba "dược nhân" vây công mà chết.
Bọn "dược nhân" cũng có bảy tám tên ngã xuống, nhưng số người của Bắc thành đã bắt đầu không trụ vững nổi.
Chu Bạch Tự vội tung người lao tới gia nhập vòng chiến.
Bạch Hân Như cũng lập tức lao theo kéo tay Chu Bạch Tự lại nói :
– Những người này đều bị Cơ Diêu Hoa khống chế tâm thần, mà Cơ Diêu Hoa đã bị Vô Tình dẫn dụ lên thạch đài rồi, chi bằng chúng ta hợp lực tạm thời vây họ lại một chỗ, như vậy có thể tránh không giết người vô tội, hơn nữa cũng có thể tránh những chuyện dư thừa.
Thân hình Chu Bạch Tự thoáng chậm lại, miễn cưỡng gật đầu nói :
– Được!
Rồi lại tung mình lao đi.
* * * * *
Vô Tình đột nhiên trầm giọng quát :
– Phóng hỏa!
Cơ Diêu Hoa thoáng ngẩn người, chợt phát giác rằng chỗ ả đang đứng sau lưng là vực sâu muôn trượng, ba mặt còn lại đều rải đầy cây khô, cỏ khô và các vật dễ cháy khác, bên trên còn có rất nhiều y phục tẩm đầy dầu hỏa. Sắc mặt Cơ Diêu Hoa đại biến, cùng lúc đó, ả cũng dài người bay lên.
Chính vào lúc này, từ hai bên tả hữu liền có bảy tám chiếc hỏa tập rơi xuống. Tất cả những vật liệu dễ cháy đều bùng lên trong thời gian cực ngắn.

Cơ Diêu Hoa đã phi thân lên, thế lửa tuy lớn, ngọn lửa tuy cao nhưng muốn ngăn trở được khinh công bay cao ba bốn trượng của ả ta cũng không phải dễ.
Nhưng chợt vang lên hai tiếng "phập phập", hai mũi phi đao bắn thẳng tới hai huyệt "Trung Đường" và "Tốn Huyết" của ả!
Cơ Diêu Hoa lộn người trên không, vung tay bắt lấy hai lưỡi phi đao, đang định đề khí tung mình lộn thêm mấy vòng nữa để thoát khỏi biển lửa thì ả chợt cảm thấy trước mắt hoa lên, sau đó hốc mắt đau đớn khôn tả. Cơ Diêu Hoa trong lòng hoảng hốt, vội đảo người hạ thân trở về chỗ cũ.
Nguyên lai lúc Cơ Diêu Hoa lộn người trên không, đầu chúc xuống đất đã bị lưỡi lửa liếm vào đầu, đồng thời khói bay vào mắt. Cơ Diêu Hoa chỉ còn lại một mắt, con mắt kia bình thường đã đau đớn vô cùng rồi, giờ lại thêm khói lửa bay vào nữa thì ả làm sao chịu nổi?
Giờ đây Cơ Diêu Hoa đã hiểu mình đang rơi vào cạm bẫy, trong lòng vừa tức vừa hận, khuôn mặt đỏ ửng lên. Ả quát lên một tiếng quái dị rồi lại phi thân bay lên. Lần này Cơ Diêu Hoa vọt lên khoảng hơn bốn trượng, vượt qua ngọn lửa, lao vút ra ngoài.
Vô Tình khẽ phất nhẹ tay hai cái, bốn mũi "Phi xoa" liền bắn về phía hai chân, hai tay Cơ Diêu Hoa.
Cơ Diêu Hoa đang ở trên không liền vung tay ném hai ngọn phi đao vừa bắt được của Vô Tình lúc nãy ra đánh rơi hai mũi "Phi xoa", đồng thời song thủ tề xuất, bắt gọn hai mũi "Phi xoa" còn lại, người chuẩn bị lao ra khỏi hỏa tuyến thì đột nhiên bóng vàng nhấp nhoáng, một bóng người vung đao chém xuống, thế tựa thần ưng bắt mồi, uy mãnh vô bì.
Cơ Diêu Hoa đành phải đưa hai ngọn "Phi xoa" lên ngăn chặn, "đang" một tiếng, hai người cùng rơi xuống đất. Hoàng Thiên Tinh bay ngược ra bên ngoài hỏa tuyến, còn Cơ Diêu Hoa thì bị chấn ngược trở lại bên trong.
Cơ Diêu Hoa lại đề khí tung mình lên lần nữa.
Vô Tình liền khẽ động thân mình, mười quả "Thanh Liên tử" bắn ra như điện.
Cơ Diêu Hoa phất mạnh ống tay áo, toàn bộ mười quả "Thanh Liên tử" liền chui hết vào trong.
Hoàng Thiên Tinh hét lớn một tiếng, tung mình vọt lên sử ra một chiêu "Hoành Đao Đoạn Thủy"!
Mũi "Phi xoa" trong tay hữu của Cơ Diêu Hoa liền chọc ra, đẩy kim đao của Hoàng Thiên Tinh chếch đi một góc, mắt thấy ả sắp xông ra khỏi hỏa tuyến, đột nhiên một cây kích dài trượng hai đã nhằm thẳng con mắt còn lại của ả đâm tới.
Mũi phi xoa trong tay tả của ả liền đưa lên chặn đường kích lại. Chỉ với một mũi phi xoa dài chưa đầy nửa thước vậy mà ả đã chặn được ngọn trường

kích dài một trượng hai của Quảng Vô Cực.
Cơ Diêu Hoa lập tức lắc người, ý đồ muốn xông qua khoảng trống giữa Hoàng Thiên Tinh và Quảng Vô Cực. Nhưng trước mắt đã xuất hiện một thanh kiếm.
Kiếm của Thích Hồng Cúc.
Cơ Diêu Hoa kêu lên một tiếng quái dị, lực đã hết, lại không thể đổi hơi mới nên đành lộn người bay ngược trở lại bên trong hỏa tuyến. Ả đang định xông ra lần nữa thì chợt cảm thấy trời đất tối sầm, nước mắt chảy ra không ngừng. Nguyên lai trên những vật dễ cháy như cỏ khô, cây khô còn rải rất nhiều vải vụn, một khi số vải vụn này bốc cháy sẽ bốc ra một thứ khói rất nồng, Cơ Diêu Hoa ba lần xông ra không thành, khói đã bốc lên, hơn nữa lại cực nồng, huống hồ gió lại thổi về phía vách đá, Cơ Diêu Hoa lại chỉ còn một con mắt vì vậy ả ta gần như không nhìn thấy gì cả.
Lưỡi lửa bắt đầu tiến dần về phía bờ vực, cho dù không phải vậy, hoặc giả mắt trái của Cơ Diêu Hoa không đau nữa, thì ả cũng không thể chịu được thứ khói lửa như vậy.
Cơ Diêu Hoa hét lên một tiếng lảnh lót, dốc hết toàn lực phóng lên. Lần này ả mượn lực của thạch nham, cuối cùng đã phóng lên được hơn bốn trượng. Ả vượt lên khỏi quầng khói, miễn cưỡng nhìn được một chút sự vật, mười quả "Thanh Liên tử" trong ống tay áo liền lập tức phóng vút về phía Vô Tình. Bởi vì hiện nay ả đã không thể nhìn thấy gì, lại bị khói mù che mắt, tiếng lửa cháy thì liên miên bất tuyệt làm ảnh hưởng đến thính lực nên ả úy kỵ nhất chính là ám khí của chàng.
Gió thổi về phía bờ vực.
Cơ Diêu Hoa đang ở trong khói lửa, muốn nhìn ra bên ngoài thì tuyệt đối không dễ, nhưng từ trên cao nhìn ra thì lại chẳng khó khăn gì.
Vô Tình đang định phát ám khí thì ám khí đã bắn đến trước mặt. Chàng lập tức ném ra mười quả "Thiết Liên tử", đánh rơi mười quả "Thanh Liên tử". Nhưng việc này đã làm chàng chậm mất một nhịp, Cơ Diêu Hoa đã vượt qua được hỏa tuyến.
Cơ Diêu Hoa lần này đã dùng toàn lực xông ra.
Quảng Vô Cực lập tức bổ tới, trường kích vung lên cản Cơ Diêu Hoa lại.
Cơ Diêu Hoa hú dài một tiếng, một xoa chặn trường kích lại, người đã nhập nội, ngọn xoa thứ hai đã đâm vào cổ họng Quảng Vô Cực. Đâm ngập vào hoàn toàn.
Quảng Vô Cực trợn trừng mắt nhìn Cơ Diêu Hoa, lão đã bại lần thứ một trăm hai mươi tám trong đời mình, cũng là lần cuối cùng. Thế nhưng mạng của Quảng Vô Cực không dễ dàng lấy đi như vậy. Lão buông kích, dang tay ôm chặt Cơ Diêu Hoa, hai người cùng nhảy vào trong biển lửa.
Cơ Diêu Hoa cả kinh, cùng lúc vội buông xoa, hai tay liên tiếp đánh vào

thân Quảng Vô Cực không biết bao nhiêu chưởng, nhưng Quảng Vô Cực vẫn quyết không buông tay, dù xương cốt lão đã vỡ vụn.
Hai người cùng rơi vào biển lửa.
Nếu như trận chiến này là một vở kịch thì đây là một màn kinh tâm động phách nhất.
Mắt phải của Cơ Diêu Hoa giờ cũng chẳng nhìn thấy gì nữa, nhưng khi thân người vừa chạm đất, ả đã lập tức dụng chưởng chặt gẫy hai cánh tay của Quảng Vô Cực, từ trong biển lửa xông ra lần nữa.
Ả vẫn còn khả năng nhận biết phương hướng. Nhưng khi xông ra, trên người đã có bảy tám vết bỏng, có bốn năm chỗ hãy còn đang bốc cháy. Một điều quan trọng hơn đó là hai mắt ả đã không còn nhìn thấy gì.
Nhưng Vô Tình lại nhìn thấy ả, Hoàng Thiên Tinh cũng nhìn thấy ả, Thích Hồng Cúc cũng không ngoại lệ. Ba người cùng xông lên một lượt bởi Cơ Diêu Hoa đã xông ra khỏi biển lửa, nếu không nắm giữ cơ hội này thì không thể nào giết ả được.
Vô Tình ném hai quả "Thiết đảm" lao vút tới.
Cơ Diêu Hoa đang dập lửa trên người, đột nhiên hai tay hợp một, bắt gọn một quả "Thiết đảm".
Nhưng quả thứ hai đã bắn trúng chân ả, lập tức nghe thấy tiếng xương cốt vỡ nát.
Võ công của Cơ Diêu Hoa cao thâm mạt trắc, mà thứ đáng sợ nhất chính là khinh công của ả. Giờ đây một chân đã gãy cũng có nghĩa là vũ khí lợi hại nhất của ả đã bị đoạt mất.
Hoàng Thiên Tinh hét lớn, chém xuống một chiêu "Độc Phách Hoa Sơn". Một đao này thế mạnh vô song, nhanh mà hoàn mỹ, không tìm đâu ra một sơ hở dù chỉ là rất nhỏ, nhưng chỉ tiếc một điều. Hoàng Thiên Tinh lúc xuất đao không nên hét lớn như vậy.
Cơ Diêu Hoa lập tức nghe tiếng nhận vị, cử thiết đảm trong tay lên cản đỡ, đao chém phải thiết đảm kêu "đang" một tiếng đinh tai nhức óc, hỏa quang tứ tán.
Một chân Cơ Diêu Hoa đã phế nên sau đợt va chạm này liền ngã ngồi xuống đất.
Nhưng Hoàng Thiên Tinh cũng bị đẩy lùi năm sáu bước.
Cùng lúc Cơ Diêu Hoa nghe tiếng định hướng, "Thiết đảm" trong tay toàn lực phóng ra.
"Bình!" "Thiết đảm" đã kích trúng ngực của Hoàng Thiên Tinh. Hoàng Thiên Tinh thổ ra mọt búng máu, ngã vật xuống đất.
Lúc này kiếm của Thích Hồng Cúc đã đến.
Thích Hồng Cúc và Hoàng Thiên Tinh tựa hồ cùng xuất thủ một lượt, chỉ bất quá võ công Hoàng Thiên Tinh cao hơn một chút, nên đao của lão mới đến

trước một chút.
Đây bất quá chỉ là chuyện diễn ra trong thời gian điện quang hỏa thạch.
Lửa trên người Cơ Diêu Hoa vẫn bốc cháy. Nhưng ả ta lập tức chộp cứng trường kiếm của Thích Hồng Cúc.
Kiếm của Thích Hồng Cúc nhanh, nhưng vẫn có tiếng gió. Chỉ cần có tiếng gió là Cơ Diêu Hoa có thể đỡ được.
Cùng lúc ả cũng bắt được một mũi "Phi Yến tiêu".
Khi Thích Hồng Cúc xông lên, có ném ra "Phi Yến tiêu". Có điều nàng không chỉ ném một mũi mà là ba mũi.
Chính vào sát na mà Cơ Diêu Hoa chộp cứng kiếm của nàng, hai mũi "Phi Yến tiêu" đã cắm phập vào ngực Cơ Diêu Hoa.
Tiêu vừa chạm ngực, Cơ Diêu Hoa đã dồn toàn bộ nội lực trong người ra trước ngực. Vì thế tiêu đâm vào thịt được ba phân thì không thể nào đi tiếp được nữa, ngược lại còn bị bức bắn ra ngoài.
Tiếp đó là máu tươi chảy ra không ngừng.
Toàn bộ nội công dồn vào trước ngực nên bàn tay nắm chặt lưỡi kiếm của Cơ Diêu Hoa bắt đầu xuất huyết. Nhưng ả vẫn nắm chặt không buông.
"Phi Yến tiêu" bay ngược lại về phía Thích Hồng Cúc.
Bàn tay còn lại của Thích Hồng Cúc liền xòe ra kẹp lấy hai mũi phi tiêu đang bắn ngược về phía mình.
Nhưng cùng lúc đó, cánh tay còn lại của Cơ Diêu Hoa đã hoàn toàn đâm vào ngực của nàng.
Không có tiếng kêu thảm, chỉ có tiếng thét phẫn nộ.
Cơ Diêu Hoa tựa hồ như lập tức táng mạng. Tiếng thét phẫn nộ là của bọn Ma Kiếm, Trúc Kiếm và Lan Kiếm.
Chỉ nghe Vô Tình quát lớn :
– Mau lùi lại!
Chỉ là Thích Hồng Cúc đã chết, Tam kiếm tỳ thà chết chứ không chịu lùi lại. Vì thế ba người họ cũng chết theo Thích Hồng Cúc!
Cơ Diêu Hoa giết xong Thích Hồng Cúc, hai tay lập tức đập đập vào thân mình để dập lửa. Tay của ả mang theo máu của Thích Hồng Cúc, vừa tiếp xúc với lửa là dập được ngay.
Hai cánh tay này mang theo máu, mang theo thương tích nhưng vẫn có thể phá hủy được tất cả. Bất kỳ thứ vũ khí nào cũng có thể một tay bắt gọn, phàm là người nào gặp phải đôi tay này đều không chết cũng trọng thương, ngay cả ngọn lửa rực rỡ huy hoàng kia, gặp phải đôi tay của ả cũng biến thành tro tàn hắc ám.
Đây là một đôi tay thần kỳ, cũng là một đôi tay đáng sợ.
Lửa trên người đã bị dập tắt, Tam kiếm tỳ cũng đã lao đến, cả ba xuất kiếm cùng một lượt!

Cơ Diêu Hoa cũng lập tức xuất chiêu, song thủ nhất cước nhất tề công ra. Sau đó là máu. Tam kiếm tỳ cùng bay ngược trở lại, mang theo máu.
Nhưng trong lúc Cơ Diêu Hoa còn chưa kịp thu hồi thủ cước thì bốn bóng người nhỏ nhắn đã phóng ra như điện, hai đạo ngân quang, hai đạo kim quang cũng đồng thời lóe lên.
Hai đạo nhuệ quang cắm ngập vào hay cánh tay Cơ Diêu Hoa, một đạo khác cắm vào chân ả. Còn một đạo kim quang cuối cùng thì xuyên qua bụng ả.
Chân trái Cơ Diêu Hoa đã bị Vô Tình dùng thiết đảm ném vỡ xương cốt nên vô phương phòng ngự hạ bàn.
Tứ kiếm đồng cũng bị đánh bật ngược lại, cả bốn ngã vật xuống thạch đài giẫy giụa một hồi.
Cơ Diêu Hoa ngã xuống, hoàn toàn ngã xuống.
Chỉ trong chưa đầy một khắc thời gian, ả đã khiến "Ám Khí Mãn Thiên" Đào Nhất Giang rơi xuống tuyệt vực mà chết, giết chết "Phùng Đả Tất Bại" Quảng Vô Cực, và "Tiểu Thiên Sơn Yến" Thích Hồng Cúc cùng với Tam kiếm tỳ Mai Kiếm, Trúc Kiếm và Lan Kiếm, làm cho "Đại Mãnh Long" Hoàng Thiên Tinh ngã xuống không đứng dậy được, ngay cả "Tứ kiếm đồng" cũng chưa biết sống chết, tổng cộng vừa giết vừa đả thương mười cao thủ. Nhưng ả cũng đã ngã xuống, trên người bảy tám chỗ bị bỏng, da cháy đen lại. Trước ngực có hai lỗ nhỏ, là do "Phi Yến tiêu" gây nên, bàn tay hữu bị trường kiếm hoạch một đường vừa dài vừa sâu, xương cốt chân trái bị Vô Tình dùng "Thiết đảm" ném vỡ, chân phải vẫn còn cắm một thanh trường kiếm, hai cánh tay tả hữu cũng vậy.
Vết thương trí mạng chính là thanh đoản kiếm cắm ở bụng. Kiếm đã ngập đến tận cán. Nhưng ả vẫn còn chưa chết. Ả chầm chậm bò dậy, không biết là vì đau đớn hay vì hối hận mà hai hàng lệ đã chảy dài trên má.
Giờ đây bên biển lửa cháy phừng phừng chỉ còn lại ả và Vô Tình hai người. Cơ Diêu Hoa cố gắng hết sức giơ cánh tay tả còn lành lặn lên vẫy vẫy về phía Vô Tình.
Chính vào giây phút này, Vô Tình chợt nhớ đến tình cảnh trên Tử Bách sơn. Phù vân, minh nguyệt, trên tảng đá, cánh tay thanh tú, nhỏ nhắn của Cơ Diêu Hoa đưa cho chàng một chiếc đùi thỏ nướng còn đang nóng. Những lời nói nhẹ nhàng, nụ cười ôn nhu, và thái độ dịu dàng lắng nghe mình tâm sự của đêm hôm đó, khiến Vô Tình phảng phất như cảm thấy mình đã trở về "nhà", sự ấm ám, sự ngọt ngào mê ly đó Vô Tình vĩnh viễn chẳng thể nào quên.
Đó có phải... có phải là ái tình hay không? Trong cuộc đời cô độc của Vô Tình, trong nghề nghiệp đòi hỏi sự lạnh lùng tàn khốc của chàng rất ít gặp phải, thậm chí chưa từng gặp phải nên chàng không thể biết được..., người yêu không giống như địch nhân, không phải trong thời gian ngắn ngủi là có thể phán đoán ra được.

Phong tình của đêm đó, ánh trăng của đêm đó... cánh tay ngọc ngà thanh tú của đêm đó nay đã biết thành huyết thủ... trái tim Vô Tình bất giác quặn thắt lại.
Chính vào lúc này, chàng nghe được thanh âm yếu ớt vô lực của Cơ Diêu Hoa :
– Vô Tình... chàng... chàng mau qua đây...
Vô Tình không phải vô tình, không phải không thể vô tình mà là người không vô tình. Vì thề chàng liền ấn hai tay xuống đất, nhẹ nhàng hạ thân bên cạnh Cơ Diêu Hoa.
Cơ Diêu Hoa mặt đầy máu tươi, không những không thể đứng dậy mà thậm chí cử động cũng hết sức khó khăn. Nhưng không hiểu sao khuôn mặt vẫn rất đẹp. Có phải đây là giây phút hồi quang phản chiếu nên gương mặt Cơ Diêu Hoa đã phục hồi nhan sắc như xưa?
Ả đã mù một mắt, con mắt đó vĩnh viễn cũng không thể mở ra được nữa. Nhưng con mắt thứ hai thì đã có thể nhìn rõ mọi vật được rồi, thế lửa đã từ từ dịu dần bởi những thứ cháy được đã cháy hết, khói đen tụ lại dày đặc cũng bị những trận gió lớn thổi cho tiêu tán. Có lẽ con mắt bị khói ám đã được nước mắt rửa sạch, nên có thể nhìn rõ hơn mọi vật trên thế giới này, bất quá đối với Cơ Diêu Hoa mà nói, có thể đây là lần nhìn rõ mọi vật cuối cùng của ả.
Chỉ thấy Cơ Diêu Hoa mỉm cười một cách miễn cưỡng nói :
– ... trí lực của chàng rất cao... thủ pháp phóng ám khí cũng rất tuyệt... cỗ kiệu của chàng đã bị ta hủy mất... chàng có thương tâm không? Có hận ta không?
Vô Tình lắc lắc đầu, kỳ thực thứ mà chàng bị hủy mất không phải là kiệu mà là trái tim. Kiệu bị hủy rồi nhưng chỉ cần người còn, tất sẽ tạo ra được một cỗ thứ hai. Còn tim thì sao?
– Ta biết chàng hận ta lừa gạt chàng... ta... ta cũng chẳng mong được chàng tha thứ...
Nói đến đây, hô hấp của Cơ Diêu Hoa chừng như trở nên gấp gáp, hai má ửng hồng.
– Những "dược nhân" đó... bọn họ còn có thể cứu được... ta phải nói cho chàng biết... cách... cách cứu họ...
Chỉ thấy Cơ Diêu Hoa chầm chậm đưa tay lên, mặc dù bàn tay đính dầy máu tươi, nhưng trong mắt Vô Tình nó vẫn như ngọc, như châu...
– Ta... ta chỉ cần chàng ở bên ta... trước khi ta chết... nắm... nắm tay ta... một... lần.
"Người trước khi chết thường nói thật", mắt Vô Tình thoáng chảy ra hai dòng lệ, không biết là do cảm động hay do bi thương?
Chàng chậm rãi đưa tay nắm chặt bàn tay Cơ Diêu Hoa.

Dưới ánh mặt trời hai cánh tay nắm chặt lấy nhau, máu tươi từ tay Cơ Diêu Hoa hòa vào tay Vô Tình.
Nhưng cảnh tượng đó đột nhiên biến đổi. Biến đổi cực nhanh.
Tay Cơ Diêu Hoa đột nhiên trượt mạnh, chớp mắt đã nắm chặt Mạch môn của Vô Tình.
Vô Tình biến sắc mặt, tả thủ đã cầm ba mũi tụ tiễn.
Cơ Diêu Hoa vận lực bóp mạnh, Vô Tình nghiến răng cố nhịn, nhưng tụ tiễn trong tay đã rơi xuống đất.
Hai người vẫn ở yên đó, hai tay vẫn nắm chặt như trước, chỉ có điều cảm giác ngọt ngào khi nãy đã hoàn toàn biến mất.
Tiếp đó là tiếng cười của Cơ Diêu Hoa, tiếng cười đắc ý và thống khoái, tựa như tiếng kêu của loài cú đêm.
Ả vừa cười vừa dụng lực bóp mạnh, sắc mặt Vô Tình chuyển dần từ xanh sang trắng, mồ hôi túa ra từng hạt to như hạt đậu.
Lúc này có hai bóng trắng lao vút lên thạch đài. Hai người này vừa lên đến thạch đài thì liền đứng ngẩn người như trời trồng, họ không ngờ tình cảnh trước mắt lại bi thảm đến vậy.
Kim Ngân tứ kiếm đồng giãy giụa lăn lộn trên mặt đất, miệng rên rỉ không ngớt. Lửa đã tắt hẳn, trong đám tro tàn là thi thể của Quảng Vô Cực và Tam kiếm tỳ. Bên cạnh đó là thi thể của Thích Hồng Cúc. Đằng xa xa là Hoàng Thiên Tinh đang nằm đó, sinh tử chưa biết thế nào.
Trận chiến này thật thảm khốc!
Cơ Diêu Hoa đầy mặt máu tươi đang nắm chặt Mạch môn Vô Tình, cười lên điên loạn :
– Ngươi cho rằng bọn chúng còn cứu được ư? Phế nhân, ta nói cho ngươi biết, bất kỳ kẻ nào trở thành "dược nhân" của ta rồi thì vĩnh viễn không thể siêu sinh, ngươi đã hiểu chưa?
Vô Tình không nói tiếng nào, giờ đây chàng đã không còn gì để nói.
Đã là lần thứ hai. Lần thứ nhất ở thành môn Bắc thành, chàng đã bị Cơ Diêu Hoa dùng cùng một kế như thế này để chế trụ, lúc đó nếu không có Tiết Hồ Bi, chỉ e rằng giờ này chàng đã chết từ lâu rồi.
Đây là lần thứ hai chàng bị mắc lừa ả. Là thứ gì đã che khuất cặp mắt thông huệ của chàng? Vô Tình chỉ cảm thấy mình thật ngu ngốc, là thiên hạ đệ nhất ngu đần!
Lúc này chợt nghe Cơ Diêu Hoa quát lớn :
– Đứng lại! Các ngươi tiến thêm một bước ta sẽ giết hắn trước!
Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như đã tiến đến sau lưng Cơ Diêu Hoa, ý đồ định xuất thủ tấn công, nhưng Cơ Diêu Hoa lập tức cảnh giác, Chu Bạch Tự và Bạch Hân Như liền không dám vọng động tiến thêm bước nào nữa.
Toàn thân Cơ Diêu Hoa bỗng nhiên co rút một hồi, nhưng tay vẫn nắm chặt

Mạch môn Vô Tình không buông, một lúc lâu sau ả mới dùng con mắt còn lại đảo một vòng quan sát tình thế rồi cười lạnh nói :
– Ta phải phiền ngươi đi theo ta một đoạn vậy, nhưng thế bọn chúng mới không dám động thủ... ngươi cứ yên tâm, chỉ cần lần này ta có thể sống sót, đợi ta dưỡng thương xong thì toàn bộ những người ở đây tuyệt đối không ai có thể sống sót, bọn họ sẽ hội ngộ với ngươi ở dưới hoàng tuyền.
Vô Tình vẫn không khai khẩu. Chân khí trong tay Cơ Diêu Hoa đang cuồn cuộn đẩy vào người chàng. Lục phủ ngũ tạng như bị người xáo trộn, thật vô cùng khó chịu.
Cơ Diêu Hoa đột nhiên phát ra một tiếng hú dài quái dị. Ả hú được một lúc thì hình như bị đau nên dừng lại, sau đó lại vận lực hú tiếp một hồi dài nữa. Đám "dược nhân" dưới thạch đài liền lần lượt dừng tay, phi thân lao vút lên thạch đài.
Cơ Diêu Hoa muốn lấy Vô Tình làm mộc che thân, sau đó lại dùng đám "dược nhân" bảo hộ toàn thân để rút lui. Chỉ cần ả còn sống, ả có thể tạm thời chưa cần báo mối thù này.
Tứ chi Cơ Diêu Hoa đều đã bị thương, đặc biệt là phần bụng thọ thương cực nặng, nên xuất thủ đã chậm lại, nhưng chân khí của ả vẫn còn chưa thất tán, cho dù là công lực thâm hậu như Hoàng Thiên Tinh mà bị ả nắm giữ Mạch môn cũng vị tất đã thoát khỏi, huống hồ là Vô Tình, một người không có võ công.
Chu Bạch Tự, Bạch Hân Như đứng ngây người ra. Cơ Diêu Hoa và họ có huyết hải thâm cừu, nhưng Vô Tình trượng nghĩa từ xa đến đây hiệp trợ Bắc thành mà bị nạn, họ không thể giương mắt nhìn chàng chết trong tay Cơ Diêu Hoa được. Nhưng nếu để Cơ Diêu Hoa đi khác gì thả hổ về rừng, không chỉ là Bắc thành và Tam đại thế gia mà cả võ lâm Trung Nguyên sẽ vĩnh viễn không có được một ngày thái bình.
Chỉ nghe Cơ Diêu Hoa điên cuồng cười lớn quát :
– Ngươi đi theo ta!
Tả thủ bóp mạnh, chính vào lúc này, ánh mắt Vô Tình chợt xạ ra hai đạo thần quang, miệng hét lớn :
– Không!
Một đạo ô quang bắn ra từ miệng chàng.
Cơ Diêu Hoa đã tính toán Vô Tình tuyệt đối không thể xuất thủ, nhưng ả tuyệt đối không ngờ được ám khí lại bắn ra từ miệng Vô Tình. Ả muốn tránh né cũng đã muộn.
Ô quang đã bắn thẳng vào cổ họng ả.
Hoàn toàn xuyên vào trong, hơn nữa đã cắt đứt khí quản của ả.
Song mục Cơ Diêu Hoa trợn trừng, cổ họng khò khè như muốn nói gì.
Vô Tình toàn lực giật mạnh tay, nhưng vẫn không giãy thoát khỏi bàn tay

Cơ Diêu Hoa.
Chính vào lúc này, Chu Bạch Tự một chưởng chém tới.
"Vô Tướng thần công" có thể phân kim đoạn thạch, một chưởng này chém xuống, tả thủ của Cơ Diêu Hoa liền kêu "rắc" một tiếng rồi rũ xuống.
Kiếm của Bạch Hân Như cũng đã đến nơi, toàn bộ không có tiếng gió, xuyên từ sau lưng đến trước ngực Cơ Diêu Hoa, giống như năm xưa nàng đã giết Vô Địch công tử cùng với Truy Mệnh vậy.
Cơ Diêu Hoa trợn trừng mắt nhìn Vô Tình, máu tươi chảy khắp toàn thân, chầm chậm đưa cánh tay hữu đầy máu lên chỉ vào mặt chàng.
Bạch Hân Như rốt cục vẫn là một nữ hài tử, mắt thấy tình cảnh này không khỏi sợ đến buông tay lùi bước, ngay cả kiếm cũng không dám rút ra.
Cánh tay Cơ Diêu Hoa run run, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được, chầm chậm ngã xuống dưới ánh tà dương, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không thể nào đứng dậy được nữa.
"Ma Cô" Cơ Diêu Hoa cuối cùng đã chết, mười sáu tên thủ hạ vi họa giang hồ, khiến người ta nghe danh mà biến sắc của "Tứ Đại Thiên Ma" cuối cùng đã bị tiêu diệt toàn bộ.
Đám "dược nhân" đang xông lên thạch đài, Cơ Diêu Hoa vừa chết thì họ liền giống như những trái cây rụng, ngã xuống trên triền núi, họ cũng giống như Cơ Diêu Hoa, vĩnh viễn không thể đứng dậy được nữa. Bọn họ đã không có linh hồn, chỉ có một thể xác cứng đờ thuộc về Cơ Diêu Hoa mà thôi. Cơ Diêu Hoa vừa chết, họ cũng tự nhiên không thể sống được nữa. Kỳ thực từ khi họ bị Cơ Diêu Hoa sanh cầm, họ căn bản đã không còn sống nữa.
"Tứ kiếm đồng" vẫn chưa chết, chỉ bất quá là bị Cơ Diêu Hoa đánh cho hôn mê ngất đi. Vào thời khắc đó, Cơ Diêu Hoa đã bị bốn thanh kiếm đâm trúng, tuyệt không đủ sức mạnh để giết chết cả bốn.
Hoàng Thiên Tinh cũng chưa chết, bất quá bị thương rất nặng. Trái "Thiết đảm" đó đã đánh vỡ ba dẻ xương sườn của lão, thêm vào đó là một thân nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Bất quá "Đại Mãnh Long" Hoàng Thiên Tinh tung hoành giang hồ đã hơn năm chục năm nay, trái "Thiết đảm" này lão vẫn có thể chịu đựng được.
Vô Tình ngẩn người trên thạch đài, không biết là chàng đang vui hay đang khó chịu?
Chính bản thân chàng cũng không biết, trận chiến này cuối cùng là chàng đã thắng hay bại?
"Nhưng nội lực của con không có, điểm này có lẽ ai cũng biết, vì thế một chiêu cuối cùng lấy mạng địch của con tốt nhất là không nên sử dụng..." lời nói của Gia Cát tiên sinh vẫn còn văng vẳng bên tai chàng. Hiện nay chàng đã sử dụng nó. Không ai có thể ngờ rằng tuyệt chiêu lợi hại nhất của Vô Tình chính là dùng miệng phóng ám khí. Ngay cả Cơ Diêu Hoa cũng không

thể tránh né.
Sau khi chàng bị Cơ Diêu Hoa khống chế Mạch môn, một mực không nói chuyện chính là để vận tập toàn bộ số công lực ít ỏi, nhận chuẩn thời cơ, cho ả một đòn trí mạng. Chàng đã thành công, có điều chàng không hề cảm thấy vui vẻ.
Chu Bạch Tự đưa mắt nhìn xuống thạch đài, chỉ thấy người của Bắc thành chỉ còn khoảng hơn năm chục người. Họ cũng đang ngẩng mặt lên nhìn chàng.
Chàng chỉ cảm thấy mình rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, thực tại giống như một tảng đá nặng ngàn cân đang đè lên ngực chàng. Bất quá Cơ Diêu Hoa đã chết, cừu hận cũng đã rửa sạch. Chỉ cần chàng còn sống một ngày, chàng có thể trùng tân lại Bắc thành như trước đây.
Bạch Hân Như nhẹ nhàng bước qua, dựa vào người chàng.
Vô Tình đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, đưa mắt nhìn qua chỉ thấy hai người đội mũ cắm lông công, thân vận lam y kình trang, đeo thắt lưng tím, đang cưỡi khoái mã bôn hành lên thạch đài. Vô Tình khẽ giương mày, bởi chàng biết hai người này. Họ là hai Bộ đầu ở U Châu. Hai người này còn hơn cả hai trăm tên sai dịch bình thường.
Người duy nhất có thể sai khiến họ chỉ có Gia Cát tiên sinh, trừ phi có đại án, bằng không ông ấy cũng không điều động hai người bọn họ.
Hai người bộ đầu này hiển nhiên đã ngày đêm bôn tẩu để tìm đến Vô Tình. Cũng có nghĩa là có một vụ án khó khăn hơn vụ này đang chờ Vô Tình xử lý.
Vô Tình đưa mắt nhìn bầu trời chói chang, những đám dị thạch kỳ nham, những tử thi trên thạch đài. Thần tình của chàng khiến người ta không thể nào biết là chàng đang phấn chấn hay đang mệt mỏi nữa?

Hồi 22
Danh bộ bị truy bắt

Thập Nhị Bả Đao đã giết chết tám tiêu sư, chỉ còn lại hai tiêu sư vẫn đang miễn cưỡng chống đỡ.
Bất quá họ có cố gắng đến mấy cũng không thể cố gắng được thêm nữa. Mười tiêu sư hợp lực liên thủ đã chết mất tám người, chỉ còn lại hai người thì có tác dụng gì? Nhưng vì tính mệnh của bản thân, họ chỉ còn có con đường tử chiến.
Gặp phải "Thập Nhị Bả Đao" cướp tiêu thì không cần lo giữ tiêu ngân bởi vì ngay cả tính mạng cũng khó mà giữ nổi.
"Thập Nhị Bả Đao" cướp tiêu, trước giờ không bao giờ lưu lại mạng sống.
"Thập Nhị Bả Đao" không phải mười hai người dùng đao, mà là một người, một người sử đao giống như mười hai thanh đao. Đao pháp của hắn một chiêu mười hai thức, hai chiêu hai mươi bốn thức, ba chiêu ba mươi sáu thức... cuối cùng, người ta quên luôn cả tên hắn là gì, chỉ gọi là "Thập Nhị Bả Đao".
"Thập Nhị Bả Đao" là một tên độc hành đại đạo tâm lang, thủ lạt. Tất cả bảo tiêu cục ở một dải Thiểm Tây Cam Túc đều hết sức đau đầu với hắn, nhưng cũng không ai làm gì được hắn.
Một người có thể sử mười hai thanh đao, đích thực không dễ gì mà đối phó được.
Giờ đây đao pháp của "Thập Nhị Bả Đao" đã tăng tốc, một tiêu sư bị chém trúng tay, tiếp đó là cánh tay, vai, cổ, ngực, tai cùng lúc bị chém trúng, rồi đến chân, đầu gối, đùi, eo, bụng, mông cũng liên tiếp trúng đao.
Gã tiêu sư liền gục người xuống giống như một con rối bị đứt dây, vĩnh viễn không thể đứng dậy được nữa.
Người chết trong tay "Thập Nhị Bả Đao" trước giờ đều không chỉ trúng một đao, mà ít nhất trên người cũng phải có mười hai vết thương, vì thế dù hắn không bao giờ lưu lại một người sống, nhưng mọi người vẫn biết là hắn làm.
Sắc mặt gã tiêu sư cuối cùng trắng bệch như tờ giấy, cánh tay run lẩy bẩy, cả ngọn kim tiên trong tay cũng không giơ lên nổi. Gã run rẩy nói :
– Tha... mạng...
"Thập Nhị Bả Đao" cười khẩy nói :
– Làm gì có chuyện dễ dàng thế?
Ánh mắt gã tiêu sư thoáng ngẩn ra giây lát, cuối cùng y nghiến chặt răng,

vung kim tiên lên hét lớn :
– Ta liều mạng với ngươi!
"Thập Nhị Bả Đao" cười lạnh, chỉ khẽ nghiêng người đã tránh khỏi kim tiên. Hắn bây giờ giống như một con mèo đang vờn chuột, trước khi giết con chuột phải vờn cho nó mệt mỏi và sợ hãi đến cùng cực.
Gã tiêu sư xông lên lần thứ hai.
"Thập Nhị Bả Đao" khẽ lắc mình tránh khỏi. Lần này hắn đã nhìn rõ sơ hở của gã tiêu sư. Đối với sơ hở của địch nhân, trước giờ hắn chưa bao giờ bỏ qua.
Chính vào lúc này, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng "hừ" lạnh bên tai, phảng phất như là ở bên trái.
"Thập Nhị Bả Đao" giật thót mình, phảng phất cảm thấy nếu bổ một đao này xuống thì hắn cũng phải táng mạng chứ chẳng nghi, bèn phiên thân lộn ngược lại. Hắn đưa mắt nhìn sang thì thấy bên trái hoàn toàn không có người. Chỉ có một thanh niên đang từ đằng xa tiến thẳng về phía hắn.
"Thập Nhị Bả Đao" càng cảm thấy kinh nghi bất định, bởi người đó còn ở xa như vậy, nhưng tiếng "hừ" khi nãy thì lại phảng phất như là ở sát bên cạnh hắn vậy, phần nội lực hùng hậu như vậy chính hắn cũng không thể có mà làm được.
Gã tiêu sư thấy "Thập Nhị Bả Đao" nhảy ngược về phía sau thì ngây người ra, tưởng rằng hắn đang đùa cợt bản thân, tức giận gầm lên một tiếng, tung mình lao lên phía trước.
Đột nhiên chàng thanh niên kia lạnh lùng cất tiếng nói :
– Từ tiêu sư, ông có cần mạng nữa không?
Từ tiêu sư thoáng ngẩn người, nhưng gã không nhận ra chàng thanh niên này là ai, nên đành thu hồi kim tiên, gấp giọng nói :
– Tiểu huynh đệ mau chạy đi, người này lạm sát vô tội, quyết sẽ chẳng tha cho ngươi đâu...
Người thanh niên đột nhiên đưa mắt nhìn "Thập Nhị Bả Đao", mục quang như điện.
"Thập Nhị Bả Đao" giật mình, chỉ thấy đối phương đeo ở eo lưng một lưỡi kiếm vừa mỏng vừa sắc, kiếm lại không có vỏ. "Thập Nhị Bả Đao" chợt nhớ đến một người, sắc mặt liền ngưng tụ lên một vừng sát khí.
Chỉ nghe chàng thanh niên lạnh lùng nói :
– Ngươi chính là "Thập Nhị Bả Đao"?
"Thập Nhị Bả Đao" không tự chủ được gật đầu nhìn chàng thanh niên nói :
– Ngươi là Lãnh Huyết?
Bốn chữ này vừa xuất ra, gã tiêu sư họ Từ liền há hốc miệng, không nói ra được tiếng nào.
Mục quang "Thập Nhị Bả Đao" co lại, hắn phát ra một tiếng gầm quái dị,

một đao liền bổ xuống đỉnh đầu Lãnh Huyết. Đao này khí thế phi phàm, đao đi được nửa đường lại biến thành mười hai đao chênh chếch chém xuống, căn bản không thể tránh né.
Một đao này là tuyệt kỹ thành danh của "Thập Nhị Bả Đao", không đến lúc sinh tử quan đầu, hắn tuyệt đối không sử dụng.
Lãnh Huyết không tránh né. Chàng đột nhiên xông lại gần.
Một đao của "Thập Nhị Bả Đao" còn chưa chém xuống, thanh quang trong tay Lãnh Huyết lóe lên, trường kiếm đã đâm xuyên qua cổ họng của "Thập Nhị Bả Đao". Sau đó chàng lập tức lùi lại. Khi thân hình đứng vững thì kiếm đã cắm vào thắt lưng.
Lúc này đao đầu tiên của "Thập Nhị Bả Đao" mới chém xuống, một đao lại tiếp nối một đao, tổng cộng đã chém xuống mười hai đao. Sau mười hai đao này hắn mới thoát lực ngã xuống, tiếp đó là máu tươi tuôn ra như suối từ cổ họng.
"Thập Nhị Bả Đao" không bằng một thanh kiếm không bao.
Khoái kiếm.
Lãnh Huyết là ai?
Lãnh Huyết là đệ tử của đệ nhất cao thủ trong triều, Gia Cát tiên sinh, là một trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ", đứng hàng thứ tư.
Truy Mệnh không truy nữ nhân, nhưng chàng truy tính mạng của người khác. Đặc biệt là mạng của những kẻ đáng chết.
Hiện giờ chàng đã truy đuổi ba ngày rồi. Địch nhân từng mua thuyền ra biển, vượt núi trèo non, chui lỗ, xuyên động, nay đã tiến nhập vào sơn cốc này, chàng vẫn truy đuổi một mạch từ đó đến giờ.
Điểm mạnh của Lãnh Huyết là sự kiên nhẫn phi thường và kiếm pháp liều mạng. Còn Truy Mệnh thì mạnh ở đôi chân và cái miệng uống rượu, cùng với truy tung thuật hãn thế vô song. Chưa ai thoát khỏi sự truy tung của chàng. Nhưng giờ đây người bị chàng truy tung đột nhiên biến mất.
Truy Mệnh dừng lại trong sơn cốc, đảo mắt nhìn chín cây du lớn, mấy tảng nham thạch nằm lộn xộn trên bãi cỏ. Đột nhiên chàng cảm thấy mình đang bị người khác theo dõi.
Không chỉ là một người... hai... ba... bốn, ít nhất cũng có bốn người. Nhưng bốn người này đang ở đâu?
Chính vào lúc này, từ phía sau nham thạch và trên cây du đột nhiên bắn ra bốn quả đại thiết cầu, từ bốn phía hợp kích bắn tới.
Trong nháy mắt Truy Mệnh liền bốn bề thọ địch, không thể xông lên trước, cũng không thể thoái hậu, đương nhiên hai bên tả hữu cũng bị khóa chặt đường tránh né. Thêm vào cự kình của đại thiết cầu, Truy Mệnh càng không thể dùng không thủ để ngạnh tiếp.
Một giây phút chần chừ, đại thiết cầu đã kích tới.

Truy Mệnh đột nhiên nằm xuống. Chàng thực sự nằm xuống. Nằm xuống một cách nhẹ nhàng thanh thản như một người lên giường đi ngủ vậy.
Bốn quả thiết cầu mang theo dây xích vốn cùng tập trung vào một mục tiêu là đỉnh đầu chàng, nay mục tiêu đã mất, tự nhiên phải va đập vào nhau.
Cùng lúc đó, chàng lăn người đến phía sau nham thạch.
Hai người nấp phía sau nham thạch muốn thu chùy lại thì đã quá muộn, chúng chỉ kịp nhìn thấy hai chiếc chân. Hai bàn chân đột nhiên biến lớn ra. Thì ra bàn chân đã đạp đến trước mặt chúng, lúc này muốn tránh cũng không kịp nữa.
Sau đó thì trời đất tối sầm, cả hai cùng song song ngã xuống. Bởi vì gót chân Truy Mệnh đã đạp vào mặt chúng.
Hai người trên cây du đã thu chùy lại.
Truy Mệnh giống như một con đại điểu bay lên trên cây.
"Vù vù" hai tiếng, hai quả thiết cầu lại bay ra.
Truy Mệnh đang ở trên không, đột nhiên tung ra hai cước.
Lẽ nào chàng định dùng thân huyết nhục để cản lại hai quả thiết cầu đang bay đến với thế lực không gì cản nổi kia?
Không phải. Hai cước này của chàng đá trúng không phải là thiết cầu, mà là đá đứt đoạn xích nối với thiết cầu, tính toán chuẩn xác vô cùng, thiết cầu vô lực điều khiển liền rơi xuống đất.
Truy Mệnh há miệng, phun ra một búng rượu. Rượu bắn vào hai tàng cây du, thanh âm "tách tách..." không ngừng vang lên.
Sau một hồi thì không còn thanh âm gì nữa. Tiếp đó mỗi cây du liền rơi xuống một người. Hai người này mặt đầy những vết sẹo đỏ ửng do rượu gây nên.
Truy Mệnh dựa lưng vào gốc cây, thầm nghĩ :
– "Hằng Sơn tứ thiết cầu đã bị khuất phục cả rồi, nhưng còn người mà mình đang truy tung "Đoạn Trường Đao" Tiết Quá đâu?"\.
Chính vào lúc này, gốc cây chàng đang dựa lưng đột nhiên có một thanh đao đâm tới. Truy Mệnh đang dựa lưng vào gốc cây. Một đao này chẳng những có thể đoạn trường mà còn có thể đoạn hồn.
Nhưng cước của Truy Mệnh đã đá đoạn xương sống lưng của hắn.
Đao của hắn mới đâm ra thì chưa nhìn thấy gì. Chỉ thấy Truy Mệnh khẽ động chân, xương sống lưng của hắn liền đau nhói lên rồi gãy đoạn. Mắt hắn tối sầm, ngã gục xuống đất, một đao đó tự nhiên cũng đâm không trúng.
Nhưng hắn không thể nào hiểu nổi tại sao? Truy Mệnh đang ở trước mặt, làm sao lại có thể động cước đá vào sau lưng hắn? Trừ phi một người có thể khiến chân mình giống như một loại vũ khí lúc cứng lúc mềm, có thể tùy ý sử dụng. Nhưng hắn chưa từng nghe ai nói qua là có một người như vậy.
Giờ thì dù chưa được nghe, nhưng hắn đã được nhìn thấy tận mắt. Chỉ sợ

đây là lần cuối cùng.
Hắn đã nhận ba ngàn lạng bạc. Nhưng nếu biết trước Truy Mệnh lợi hại như vậy, dù cho hắn thêm ba ngàn lạng nữa hắn cũng không dám nấp sau gốc cây đâm ra một đao như vậy nữa.
Truy Mệnh là ai? Truy Mệnh là đệ tử của đệ nhất trí giả Gia Cát tiên sinh, một trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ" đứng hàng thứ ba.
Tiết Quá có một người ca ca tên là Tiết Quá Nhân. Tiết Quá Nhân đích thực có khả năng hơn người. Chỉ luận võ công thôi hắn ít nhất cũng giỏi gấp năm lần đệ đệ của mình. Huống hồ hắn còn có ba món pháp bảo. Đó là một con độc xà toàn thân kịch độc, một đôi bao tay bách độc bất xâm, đồng thời cũng có bách độc và một chiếc kéo sắc bén đủ để phân kim đoạn thạch.
Hắn đang mang theo ba thứ binh khí này đi tìm Truy Mệnh, báo cừu cho đệ đệ. Với tính cách của hắn, đương nhiên không đi một cách bình thường. Cứ đến nửa đêm là hắn phi thiềm tẩu bích mà đi.
Hắn đã chuẩn bị hết sức kỹ càng. Đầu tiên là thả độc xà cắn Truy Mệnh một phát. Sau đó dùng "Bao tay bách độc" đánh ngã chàng, cuối cùng thì dùng "Toái Kim tiễn" cắt đầu Truy Mệnh xuống để tế linh hồn cho đệ đệ gã.
Truy Mệnh hành tung vô định, hắn tốn rất nhiều tâm sức mới điều tra được, Truy Mệnh và hai bộ khoái khác vì phải truy bắt đại đạo hái hoa Âu Ngọc Điệp nên đêm nay trú trong "Hoàng Hạc khách sạn". Vì thế Tiết Quá Nhân liền đi đến đó.
Nửa đêm canh ba, hắn đã ở trên nóc "Hoàng Hạc khách sạn", không ngờ lại gặp phải một thanh niên nhân. Thanh niên nhân cười cười, hỏi hắn tìm ai?
Tiết Quá Nhân thập phần kỳ quái, nửa đêm gặp phải người vận kình trang đi trên nóc nhà mà đối phương tựa hồ như cho rằng đây là chuyện rất bình thường, giống như ban ngày gặp phải người đi trên đường vậy.
Điều kỳ lạ nhất là người này nửa đêm canh ba nằm ngủ trên nóc nhà, phảng phất như đây không phải là nóc nhà, mà là giường của y vậy.
Bất kể là giường hay không là giường. Tiết Quá Nhân đã cảm thấy phiền phức. Dù sao thì người cản đường hắn đều đáng chết cả. Vì thế gã liền đánh ra một quyền.
Người kia liền đưa tay chộp vào khoảng không một cái.
Tiết Quá Nhân cũng không nhìn rõ đối phương xuất thủ thế nào, chỉ là cánh tay kia vừa đưa lên đã hóa giải toàn bộ quyền phong của hắn, còn vươn đến chộp lấy tay hắn. Tiết Quá Nhân thầm kinh hãi, vội nhấc "Toái Kim tiễn" lên kẹp mạnh vào cánh tay của đối phương.
"Toái Kim tiễn" kẹp trúng cánh tay đó kêu đánh "cạch" một tiếng. Tiết Quá Nhân mừng thầm trong bụng, còn người kia thì vẫn mỉm cười. Chiếc kéo của Tiết Quá Nhân đã mẻ mất một miếng.
Tiết Quá Nhân lần này thì cả kinh thật sự, vội vươn tay thả độc xà ra. Bởi vì

còn độc xà này toàn thân đều sắc bén, nên ngay cả hắn cũng không dám trực tiếp cầm vào, mà phải dùng bao tay.
Người kia lại vươn tay ra chộp lấy độc xà.
Tiết Quá Nhân thầm đắc ý, cho rằng đối phương nhất định sẽ mắc bẫy, nào ngờ người kia vẫn mỉm cười nhìn hắn.
Độc xà đã chết.
Tiết Quá Nhân thực sự kinh hoảng, vội vàng đeo bao tay bách độc vào, trong lòng thầm nghĩ :
– "Lẽ nào tay của ngươi còn cứng hơn cả sắt thép?"\.
Tiết Quá Nhân dùng bao tay bách độc chộp ra một trảo. Người kia quả nhiên cũng vung trảo ra chộp lại. Tiết Quá Nhân cả mừng, bởi chỉ cần bàn tay đối phương chạm vào bao tay của gã, chất độc sẽ lập tức xâm nhập chưởng tâm, bàn tay đó của y coi như phế bỏ.
Ai biết được rằng bàn tay đối phương chưa phế thì tay hắn đã phát ra một loạt tiếng kêu "răng rắc", năm ngón tay toàn bộ đều bị bẻ gẫy. Sắc mặt Tiết Quá Nhân xanh nhợt lại, không phải do hắn đau đớn quá độ mà là do hắn cho rằng mình đã gặp quỷ. Hắn quay người định chạy thì chợt nghe người kia cười cười nói :
– Ta biết ngươi muốn tìm ai!
Tiết Quá Nhân không khỏi dừng bước.
Người kia mỉm cười nói :
– Ngươi tìm Truy Mệnh có đúng không?
Tiết Quá Nhân thập phần hồ nghi.
Người kia lại nói :
– Ngươi chính là ca ca của Tiết Quá, Tiết Quá Nhân.
Sự tò mò đã khiến Tiết Quá Nhân trở nên dũng cảm hơn :
– Ngươi là ai?
Người kia mỉm cười đáp :
– Người ta gọi ta là Thiết Thủ.
Thiết Thủ là ai?
Thiết Thủ là đệ tử của đệ nhất hảo thủ trong cấm cung, Gia Cát tiên sinh, là một trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ", đứng hàng thứ hai.
Âu Ngọc Điệp có một ngoại hiệu, đó là "Thập Nhị Chi Thủ". Hắn không chỉ có nhiều thủ đoạn với nữ nhân, mà thủ pháp ám khí cũng không phải tầm thường, giống như là có mười hai cánh tay vậy. Bởi vì mỗi lần hắn xuất thủ đều là mười hai loại ám khí khác nhau, hơn nữa nhanh chậm, khinh trọng lại bất đồng. Hắn vốn là một thiên tài ám khí.
Chỉ tiếc một điều, hắn là một tên hái hoa đại đạo. Không biết đã có bao nhiêu thiếu nữ lương thiện bị hắn làm nhục, rồi vì hổ thẹn mà quyên sinh.
Lần này hắn đã chạy một chặng đường dài ba trăm dặm để trốn tránh sự truy

lùng của Truy Mệnh.
Chính vào lúc Thiết Thủ bóp nát bàn tay Tiết Quá Nhân thì Âu Ngọc Điệp cũng gặp một người khác trên một mái nhà khác, ở một nơi khác.
Dưới ánh trăng, hắn thấy người này toàn thân bạch y, tuổi chừng hai mươi, mày kiếm mắt sao, khuôn mặt văn nhã nhưng mang theo một thứ sát khí khó hiểu. Chỉ tiếc là hai chân của y đã mất.
Âu Ngọc Điệp đã bị truy đuổi mấy trăm dặm đường, đến đây thì tính háo sắc lại nổi lên, hắn đang định nhân lúc tối trời hành sự thì không ngờ lại gặp phải thanh niên không chân này.
Mục quang hắn lập tức nheo lại, bởi vì gã đã nghe người ta nói qua. "Võ lâm Tứ đại danh bộ" được nhân sĩ võ lâm xếp thứ tự dựa theo công tích phá án của mỗi người. Lãnh Huyết đứng hàng thứ tư. Truy Mệnh đứng thứ ba. Thiết Thủ đứng hàng hai. Còn đứng hàng đầu là một người tên là Vô Tình. Người này là một thanh niên nhân không chân và cũng không biết võ công. Lẽ nào đây chính là y?
Chỉ thấy người này đang thổi tiêu, phảng phất như y không hề chú ý đến mọi sự vật xung quanh vậy.
Sắc mặt Âu Ngọc Điệp thoáng trầm xuống, thầm nhủ :
– "Cho dù thế nào cũng phải thử một phen mới biết được!"\.
Đột nhiên hắn giương tay, ba điểm tinh quang phân làm ba đường thượng, trung, hạ tấn công bạch y thanh niên.
Bạch y nhân đưa ngọc tiêu lên điểm nhẹ ba cái, ám khí liền chui hết vào ống tiêu. Chàng khẽ nghiêng ống tiêu đổ ám khí ra lòng bàn tay quan sát. Dưới ánh trăng, chỉ thấy chàng khẽ chau đôi mày kiếm lại, rồi ngẩng đầu lên, hai mắt bắn ra những luồng ánh sáng lạnh lẽo nhìn Âu Ngọc Điệp.
Đột nhiên chàng "hừ" lạnh một tiếng, trầm giọng hỏi :
– Ngươi là Âu Ngọc Điệp?
Âu Ngọc Điệp tự thị võ công cao cường, ngay cả "Thập Nhị Bả Đao" cũng từng bái hắn làm đại ca, nay thấy bạch y thanh niên này vừa xuất thủ đã thu mất ám khí thành danh "Tam Tuyệt châm" của hắn, trong lòng không khỏi thầm lo sợ :
– Vô Tình?
Người kia chậm rãi gật đầu không nói tiếng nào.
Âu Ngọc Điệp hét lớn một tiếng, song thủ cùng xòe ra, mười hai loại ám khí cùng lúc bắn về phía Vô Tình.
Một chiêu "Mãn Thiên Hoa Vũ" này tựa như thiên la địa võng, Vô Tình có cánh cũng khó bay được.
Vô Tình tịnh không bay.
Vào sát na trước khi Âu Ngọc Điệp phát xuất mười hai cỗ ám khí, từ trong ngọc tiêu của Vô Tình đã phóng ra một điểm hàn quang. Điểm hàn quang

này chính là một trong ba mũi "Tam Tuyệt châm" vừa nãy Âu Ngọc Điệp phóng ra.
"Phập", mũi châm đã cắm vào huyệt Ấn Đường giữa mi tâm Âu Ngọc Điệp. Mười hai đạo ám khí Âu Ngọc Điệp bắn ra cũng bởi thất lực mà lần lượt rơi xuống. Sau đó là Âu Ngọc Điệp ngã xuống.
Bất luận là ai trúng phải một mũi "Tam Tuyệt châm" đều liền táng mạng ngay lập tức. Cho dù là hắn cũng không ngoại lệ.
Chỉ nghe Vô Tình lạnh lùng nói :
– Truy Mệnh có chuyện phải đi gặp Gia Cát tiên sinh. Y không rảnh để xử lý ngươi nên nhờ ta tiễn ngươi một đoạn.
Phảng phất như chàng đang nói chuyện với một thi thể. Dưới ánh trăng ảm đạm, chàng vẫn ngồi trên mái nhà, có một thứ tịch mịch và sát khí không thể nói thành lời.
Vô Tình là ai?
Vô Tình chính là đệ tử của ngự tiền đệ nhất danh tú, Gia Cát tiên sinh. Danh liệt trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ", đứng hàng thứ nhất.
"Võ lâm Tứ đại danh bộ" có bốn người. Đó là Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết. Những cái tên này đều do người trong giang hồ dựa theo phong cách phá án hoặc võ công khí thế của họ mà đặt ra. Bởi vì những danh hiệu này quá nổi bật, nên giang hồ cũng chỉ biết đến chúng mà không ai biết danh thật, tính thật của họ là gì.
Vô Tình năm nay hai mươi hai tuổi. Từ thuở nhỏ đã mất đi hai chân, vì thế chàng đã khổ luyện một loại khinh công không cần dùng chân, biến nhược điểm thành ưu điểm. Bởi vì thiên sinh thể chất yếu nhược không thể luyện công, nên đã cố tâm luyện thành ám khí thủ pháp, dụng xảo kình phát xạ ám khí, giang hồ xưng tụng là đệ nhất ám khí danh gia. Âu Ngọc Điệp gặp phải chàng gần như là tự đâm đầu vào chỗ chết. Vô Tình tâm tư cẩn mật, xuất thủ lang lạt, nhưng nội tâm thì lại không vô tình, hơn nữa còn cực dễ động tình. Chuyện liên quan đến chàng tôi đã kể trong "Ngọc Thủ".
Thiết Thủ năm nay ba mươi tuổi. Đối nhân rất khoan hòa nhã nhặn, nụ cười trên môi không bao giờ tắt. Con người lại thập phần khiêm tốn. Nội công vô cùng thâm hậu, chiêu thức biến hóa vô cùng. Công phu trên tay của chàng mạnh hơn bất kỳ chưởng pháp danh gia nào trên giang hồ. Tính tình chàng nhân hậu ôn hòa, tấm lòng rộng mở, lại còn thập phần cơ trí, đã từng dùng mười chiêu đánh bại "Cửu Hiện Thần Long" Uy Thiếu Thương danh lừng thiên hạ.
Cố sự có liên quan đến Thiết Thủ, mời xem bộ "Độc Thủ".
Truy Mệnh là người nhiều tuổi nhất trong "Tứ Đại Danh Bộ". Con người chàng tính tình vui vẻ, thích du hí giang hồ, không câu nệ tiểu tiết. Thường ngày hay mặc áo rách, đi giày cỏ, trong tay có rượu là uống. Chàng đã luyện

thành một loại công phu đặc dị dùng rượu làm ám khí, oai lực vô song, cước pháp cực kỳ cao cường, truy tung thuật thì đứng đầu thiên hạ.
Những sự tích của chàng có thể tìm thấy trong bộ "Huyết Thủ".
Lãnh Huyết niên kỷ trẻ nhất, kiếm thuật cũng cao nhất, cũng là người thọ thương nhiều nhất, nhưng cuối cùng chàng vẫn khiến cho địch nhân phải bại vong. Bởi vì chàng dám liều mạng, tính tình lại kiên nhẫn, đồng thời rất giỏi nắm bắt thời cơ. Những điều kiện tiên quyết để giành phần thắng chàng đều có, vậy làm sao mà không thắng cho được?
Những chuyện liên quan đến chàng xin mời tham khảo trong "Hung Thủ".
Trên đây là những đặc tính của "Tứ Đại Danh Bộ". Cố sự này chính là ký tải lại câu chuyện họ đồng tâm hiệp lực diệt trừ một kẻ địch lớn.
Phủ đệ "Gia Cát Thần Hầu".
Gia Cát tiên sinh là đệ nhất hộ vệ bên cạnh Thánh thượng. Bất kể là đại nội cao thủ, giáo đầu trong Tử Cấm Thành, hay mười tám vạn Ngự lâm quân không một ai dám nghịch ý với của Gia Cát tiên sinh.
Chính bởi vì như vậy mà gian tướng mưu thần nhiều lần muốn tiếm đoạt Vương vị nhưng đều bất thành. Cũng chính bởi vậy mà gian thần phiến đảng tuy dưới trướng có không ít cao thủ nhưng vẫn sợ thần oai của Gia Cát tiên sinh.
Chúng không dám hành sự.
Gia Cát tiên sinh không chỉ võ công cao tuyệt, hơn nữa còn là người hùng tài đại lược. Đáng tiếc đương kim Hoàng thượng là một hôn quân, chỉ cầu bản thân được bình an nên mới dùng Gia Cát tiên sinh làm hộ giá, còn đối với những kế sách an định thiên hạ, vỗ về lê dân của Gia Cát tiên sinh y chẳng hề có hứng thú.
Gia Cát tiên sinh sớm đã chẳng có tâm tranh danh đoạt lợi, nhưng ông cũng không giống với những cao nhân bình thường, thấy mình không được triều đình trọng dụng thì liền thoái ẩn sơn lâm; ông luôn tận lực mà làm mọi việc trong khả năng của mình, vì quốc thái dân an, vì giữ gìn giang sơn xã tắc, ông tình nguyện một mình ở bên cạnh Hoàng đế đợi thời cơ tiến ngôn.
Tòa phủ đệ của Gia Cát tiên sinh chẳng huy hoàng tráng lệ, cũng chẳng thâm nghiêm ẩn mật, chỉ có vài gia đinh trông tinh thần có vẻ phấn chấn hơn các gia đinh trong những phủ đệ khác đứng ở trước cửa canh gác.
Bên trong nội phủ cũng như vậy, đình viện hoa viên thanh tinh u nhã, nha đầu gia bộc đều nhàn nhã đi đi lại lại, xem ra chẳng có chút gì giống như một phủ đệ võ lâm cả.
Nhưng hắc bạch lưỡng đạo, lục lâm, tặc phỉ tuyệt chưa có ai có thể an nhiên vô dạng mà xâm nhập được vào chốn này.
Bao gồm cả độc hành đại đạo danh chấn giang hồ năm xưa "Kim Thương Vương" Công Tôn Tử Lịch. Năm đó y dẫn theo mười sáu tay cao thủ hắc

đạo ám sát Gia Cát tiên sinh, kết quả chỉ có mình Công Tôn Tử Lịch gãy tay chạy thoát, mười sáu người khác đều táng mạng trong vương phủ. Tuy nhiên trong trận chiến đó, Gia Cát tiên sinh cũng thọ thương.
Bao gồm cả Can Lục Vương tạo phản, dẫn theo ba ngàn tử đệ binh lính tấn công, kết quả cả ba ngàn người đều bị trói lại như cơm nắm. Can Lục Vương cũng bị trói lại để triều đình định tội.
Từ đó trở đi, không còn ai dám có chủ ý đánh vào "Gia Cát Thần Hầu phủ" nữa. Bất kể là tướng quân trong quân đội hay người trong võ lâm.
Gia Cát tiên sinh chắp tay đứng bên trong hồng đình, mắt nhìn đình đài lầu các, ông chỉ là một lão nhân gầy gò thần thái phiêu dật.
Lúc này, ông chợt nghe sau lưng mình có tiếng bước chân.
Người này cước bộ rất nhẹ, khoảng cách từng bước một đều nhau chằn chặn, nhanh mà không gấp, hiếm có hơn nữa là cao thủ có thể khống chế tứ chi của bản thân này chỉ là một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi.
Gia Cát tiên sinh không khỏi mỉm cười. Đây là cao thủ trẻ tuổi đắc ý nhất của ông: "Lãnh Huyết".
Lãnh Huyết kiên định bước tới, nhìn thấy Gia Cát tiên sinh, trong mắt liền lộ ra vẻ kính ngưỡng. Chàng cung kính nói :
– Tiên sinh, con đến rồi!
Gia Cát tiên sinh cười nói :
– Tốt lắm, con vượt đường xa đến đây hẳn rất mệt mỏi, mau ngồi xuống đi!
Lãnh Huyết nhẹ giọng nói :
– Đa tạ tiên sinh!
Nhưng chàng vẫn đứng thẳng như trước.
Gia Cát tiên sinh cười cười nói :
– Con vẫn như vậy. Lúc đứng chính là lúc nghỉ ngơi. Vì thế những lúc có thể đứng, con quyết không bao giờ ngồi.
Trong mắt Lãnh Huyết cũng thoáng lộ tiếu ý, chàng nói :
– Lúc có thể đi con cũng quyết không đứng, đi so với đứng còn là một loại nghỉ ngơi dễ chịu hơn nhiều.
Gia Cát tiên sinh nhìn chàng cười cười nói :
– Con vẫn cứ như vậy, kiên nhẫn phi thường, thị giả bất lãn.
Hai người không nói thêm gì nữa.
Gia Cát tiên sinh đưa mắt nhìn tòa đình viện, trong ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi.
Lãnh Huyết quét mục quang bốn phía, ánh mắt sắc bén. Một hồi sau chàng lên tiếng hỏi :
– Tiên sinh, đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh hôm nay có về không?
"Võ lâm Tứ đại danh bộ" được xếp danh theo thứ tự nhập môn, chứ không phân theo bối phận và tuổi tác. Lãnh Huyết nhập môn muộn nhất, chỉ có tám

năm, nên đứng hàng sau cùng. Truy Mệnh đã thành danh trên giang hồ từ thuở thiếu niên, mười một năm trước mới gia nhập môn hạ Gia Cát tiên sinh. Thiết Thủ khi nhập môn vào mười lăm năm trước cũng đã có võ công không tệ. Vì thế Truy Mệnh đứng hàng thứ ba, Thiết Thủ là lão nhị. Niên kỷ của Vô Tình so với Thiết Thủ, Truy Mệnh thì đều nhỏ hơn, nhưng mười tám năm trước đã được Gia Cát tiên sinh nuôi dưỡng, vì thế là đại sư huynh. Nếu như không phải hai chân chàng tàn phế, thân thể yếu nhược, chỉ sợ giờ đã có được chân truyền tám chín phần của Gia Cát tiên sinh rồi.
Gia Cát tiên sinh cười nói :
– Đại sư huynh của con đến ngay bây giờ đây. Nhị sư huynh chưa chắc đã đến. Tam sư huynh đã có việc phải đi rồi.
"Phải đi rồi" là ba từ nói giảm đi vấn đề. Nhưng Lãnh Huyết biết rõ, Truy Mệnh đã phụng mệnh đi xử lý một vụ án nào đó hết sức khó khăn rồi.
Nếu không phải đại án không ai phá nổi thì đâu cần kinh động đến người của "Tứ Đại Danh Bộ" xuất thủ?
Gia Cát tiên sinh vừa nói dứt lời. Ở bán nguyệt môn phía sau chiếc cầu liền xuất hiện một cỗ kiệu, do bốn thanh y đồng tử mi thanh mục tú khênh đến. Bốn đồng tử này khênh một cỗ kiệu lớn mà coi như không có gì, bước chân nhẹ nhàng như lướt đi trên mặt đất. Người trong kiệu lên tiếng nói :
– Bái kiến tiên sinh, Vô Tình đã về!
Gia Cát tiên sinh mỉm cười gật đầu. Vô Tình không thể xuống kiệu bái kiến, nỗi khổ tâm này ông hoàn toàn hiểu được.
Lãnh Huyết vui mừng nói :
– Đại sư huynh!
Người trong kiệu cũng nói :
– Tứ sư đệ!
Tấm màn che kiệu chầm chậm vén ra. Lúc này cỗ kiệu đã dừng hẳn lại. Bốn thanh y đồng tử quỳ xuống bái chào Gia Cát tiên sinh rồi phân ra đứng ở hai bên tả hữu.
Chỉ thấy cánh tay vén màn kiệu lên hết sức văn nhã tú lệ, người trong kiệu là một thanh niên vận nho phục màu trắng, thần sắc tuấn tú nhưng lạnh lùng tiêu sái. Vừa thấy Gia Cát tiên sinh, mục quang liền lộ vẻ kính phục vô vàn.
Gia Cát tiên sinh mỉm cười nói :
– Vất vả cho con rồi!
Vô Tình cười cười nói :
– Âu Ngọc Điệp đã bị con giết chết!
Gia Cát tiên sinh "hừ" lạnh một tiếng :
– Loại đại đạo hái hoa đó chết là đáng!
Vô Tình lại nói :
– Tam sư đệ truy đuổi Tiết Quá ở Tương Tây, tên đó rất tàn độc. Tam sư đệ

truy đuổi hắn mấy ngày rồi. Ca ca của Tiết Quá là Tiết Quá Nhân từ Ký Bắc cũng đã đuổi tới. Nhị sư đệ định đợi hắn trên đường rồi giải quyết để tránh phiền phức cho tam sư đệ. Vì thế nhị sư đệ sớm nhất cũng phải sáng mai mới về được.
Gia Cát tiên sinh nói :
– Ta vội triệu tập các con về đây đích thực là có chuyện quan trọng. Mấy ngày trước Truy Mệnh đã giải quyết xong Tiết Quá và quay về đây rồi. Khi trở về vừa hay lại gặp phải một chuyện lạ, liền vội báo cáo cho ta hay. Bởi sự tình khẩn cấp nên nó lại lập tức đi rồi. Chuyện này ta thấy cả bốn con không liên thủ thì e rằng khó mà xong được... nếu hôm nay Thiết Thủ không về kịp thì để ta nói trước cho hai con nghe cũng được.
Vô Tình và Lãnh Huyết đều thầm kinh ngạc. Từ khi bốn người bọn họ xuất đạo đến nay, chỉ cần vụ án nào kinh động đến một trong bốn người thì đã là lớn lắm rồi. Các vụ án do hai người hoặc ba người cùng xử lý cũng cực ít. Án kiện do bốn người liên thủ giải quyết chỉ vẻn vẹn có hai vụ. Hai lần này đều là những đại án kinh thiên động địa. Cũng chính vì hai lần giải quyết thành công án kiện này mà họ được mệnh danh "Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ". Vậy mà hôm nay lại nghe Gia Cát tiên sinh nói lại có án kiện đang chờ bốn người liên thủ giải quyết, trong lòng cả hai đều không khỏi cảm thấy chấn động.
Gia Cát tiên sinh trầm ngâm một hồi rồi nói :
– Vô Tình, con còn nhớ thân thế mình không?
Vô Tình thoáng ngây người, trên mặt thoáng lộ vẻ bi phẫn nói :
– Con nhớ. Là vào đêm Trung Thu mười tám năm trước, mười ba dạ hành nhân đã...
Nói đến đây thì giọng chàng nghẹn lại, nhất thời nói không nên lời.
Nguyên lai Vô Tình sinh ra trong một thế gia võ lâm, nhưng đột nhiên một đêm có mười ba hắc y nhân xông vào nhà chàng, chẳng nói một lời, đã cưỡng hiếp, đồ sát toàn gia nam nữ lão ấu trong nhà chàng. Vô Tình bị một gã hắc y nhân dùng đao chặt đứt đôi chân, sau đó bởi y phải phân tâm đối phó với phụ thân chàng nên không có thời gian hạ sát thủ. Về sau Vô Tình lại bị một gã đại hán sử quải trượng đá bay vào bụi cỏ, hôn mê bất tỉnh. Đám hắc y nhân cũng không phát hiện ra chàng còn sống, liền cho một mồi lửa thiêu rụi tòa sơn trang.
Sau khi chúng rời khỏi thì Gia Cát tiên sinh đã kịp thời xuất hiện, cứu chàng ra khỏi biển lửa. Ông thấy chàng tuổi nhỏ lại không có người thân, không có chỗ dựa nên đã thu nhận làm đồ đệ, truyền thụ tuyệt nghệ. Vô Tình thiên tư đĩnh ngộ, nhưng hai chân đã mất, lại bị hắc y nhân đá một cước chấn thương nội phủ, tuy Gia Cát tiên sinh đã toàn lực cứu chữa nhưng chàng cũng vô phương tu luyện nội công, võ công vì thế mà giảm sút rất nhiều. Cũng may

là Vô Tình ngày đêm khổ luyện, cuối cùng đã luyện thành tuyệt nghệ ám khí, đối với ngũ hành cơ quan chàng cũng rất tâm đắc, đồng thời còn dùng tay thay chân, luyện thành một thân khinh công tuyệt thế. Sau này trong chiến dịch truy sát "Tứ Đại Thiên Ma", chàng đã phát hiện đệ nhị ma "Ma Đầu" Tiết Hồ Bi chính là người năm xưa đã đá mình một cước, về sau tên này đã chết trong tay thủ lĩnh Tứ ma là "Ma Cô" Cơ Diêu Hoa. Mười ba tên hung thủ coi như là đã giải quyết được một tên.
Đoạn cố sự này xin xem chi tiết ở bộ "Ngọc Thủ".
Gia Cát tiên sinh khẽ gật đầu nói :
– Nay đã có tin tức về mười hai tên hung thủ còn lại rồi.
Vô Tình không khỏi "a" lên một tiếng kinh ngạc. Lãnh Huyết sớm đã muốn thay vị đại sư huynh có thân thế bi thảm này báo cừu nên nghe vậy cũng không khỏi động dung.
Gia Cát tiên sinh nói :
– Trong mười ba tên hung thủ này có một tên đã bị giết trong trận chiến với "Tứ Đại Thiên Ma" đúng không?
Vô Tình nhất thời kích động, không nói ra lời.
Gia Cát tiên sinh nói :
– Khi con phát hiện một trong mười ba tên hung thủ năm xua chính là "Ma Đầu" Tiết Hồ Bi trong "Tứ Đại Thiên Ma", ta cũng rất kinh ngạc. Bởi với võ công danh vọng của Tiết Hồ Bi mà luận, hắn tuyệt đối không bịt mặt làm một tên đánh trộm. Nếu như Tiết Hồ Bi chỉ là một trong mười ba tên, vậy mười hai kẻ còn lại thì sao? Chỉ sợ rằng võ công danh vọng của chúng cũng quyết chẳng thể dưới Tiết Hồ Bi. Điều này khiến ta rất hứng thú, rốt cục những kẻ này tập trung lại là có ý đố gì? Bọn chúng và lệnh tôn lệnh đường có thâm cừu đại hận gì? Là kẻ nào đã tập hợp bọn chúng lại? Mười hai kẻ còn lại là ai?
Gia Cát tiên sinh đưa mắt nhìn hai người, chỉ thấy cả Vô Tình lẫn Lãnh Huyết đều thập phần chuyên chú lắng nghe. Gia Cát tiên sinh lại nói tiếp :
– Bởi vậy, ta đã cố công điều tra các vụ án cùng loại trong ba mươi năm gần đây, kết quả phát hiện có bảy vụ như vậy. Vụ thứ nhất là vào hai mươi tám năm trước. Sư đồ "Liệt Sơn Thần Quân" mười chín người ở Bảo Định đã bị đồ sát trong một đêm. Đêm đó Chưởng môn Không Động phái là Liêu Cảnh Chính có việc hội kiến "Liệt Sơn Thần Quân", khi đến chỉ thấy mười ba bóng hắc y phóng ra từ cửa sau, chớp mắt đã không thấy đâu. Liêu Cảnh Chính trong lòng nghi hoặc, vội xông vào trong thì thấy sư đồ "Liệt Sơn Thần Quân" người một nơi đầu một nẻo, tử trạng vô cùng kinh khủng...
Gia Cát tiên sinh ngừng lại giây lát rồi lại nói :
– Vụ tiếp theo là thảm án "Vô Vi phái" diễn ra vào hai mươi bốn năm về trước. Trong vòng một đêm, chín mươi sáu đạo cô đạo sĩ của "Vô Vi phái"

bị cưỡng hiếp và giết sạch không còn một mống. Một người phu gánh nước đã từng nhìn thấy mười hai mười ba hắc y mông diện nhân tiềm nhập từ hậu sơn, quả nhiên đêm đó đã phát sinh thảm án... Một vụ khác xảy ra vào hai mươi hai năm trước. Toàn gia Mã Quân Thản học sĩ hai mươi bốn người trên "Cửu Nghi sơn" cũng bị giết sạch trong một đêm. Tuy không người nào nhìn thấy, nhưng tác phong và thủ pháp gây án hoàn toàn giống như hai vụ trước. Ba vụ án này và bốn vụ án sau đó đều có một đặc điểm. Đó là khám nghiệm tử thi cho thấy người chết không chết bởi cùng một loại binh khí, mỗi tên sát thủ đều dùng loại binh khí khác nhau. Trong đó có một loại vết thương rất kỳ lạ, dường như là do một loại vũ khí tên gọi "Thiết Liên Hoa" tạo thành vậy, nhưng trước mắt người sử dụng "Thiết Liên Hoa" phải nói là cực ít, lại chẳng có lấy một người võ công cao cường tương đương với Tiết Hồ Bi. Có thể đây là tuyệt kỹ sát thủ của một võ lâm cao thủ nào đó, bình thường kẻ này tuyệt đối không công khai sử dụng loại vũ khí này, vì thế không ai biết... Vụ án tiếp theo lại càng chấn động võ lâm hơn nữa. Sự kiện này phát sinh vào hai mươi năm trước. Chính là sự kiện phái Không Động toàn bộ bị tru diệt. Theo một đệ tử không có ở Tổng đàn hôm đó nói thì Chưởng môn phái Không Động "Phi Thiên Biển Bức" Liêu Cảnh Chính khi ở Liệt Sơn đã nhận ra một người trong đám hắc y nhân, có điều họ Liêu này không tin người đó có thể làm ra những chuyện như vậy nên y vẫn chưa công khai nói ra. Y đang chuẩn bị tìm kẻ đó để hỏi cho ra nhẽ, rồi sẽ thay "Liệt Sơn Thần Quân" đòi lại công đạo, không ngờ chính y cũng gặp phải độc thủ của bọn chúng. Vụ thứ năm chính là thảm án của nhà con. Nghe nói gia đình con mới chuyển đến Kinh thành được hai năm, nhưng không ai biết lai lịch, chỉ biết cả lệnh tôn lệnh đường đều có võ công cao cường. Cha con tên là Thịnh Đỉnh Thiên, thế nhưng trong võ lâm tuyệt không có một người nào tên gọi như vậy. Kiếm pháp mà ông ấy sử dụng giống như là kiếm pháp Hoa Sơn, ngoài ra còn kiêm thông cả chưởng "Tâm Lôi" nữa. Còn võ công lệnh đường hình như là đích truyền của phái Tuyết Sơn. Thế nhưng khi ta điều tra hai phái Hoa Sơn, Tuyết Sơn họ đều không biết phụ mẫu con là ai, vì thế ta hoài nghi tên họ của lệnh tôn, lệnh đường chỉ là tên giả để trốn tránh kẻ thù truy sát mà thôi. Sau khi vụ án này phát sinh, trong một thời gian dài bọn chúng không gây án nữa. Đến mười năm trước, Thạch gia bảo, Thạch Mãn Đường toàn gia bị diệt, kẻ duy nhất sống sót là một người say rượu nằm ngủ bên gốc cây nên không bị phát hiện. Người này đã từng nghe Thạch phu nhân trước khi lâm chung có nói: "Mười ba tên súc sinh các ngươi...". Cho dù là thủ pháp, chứng vật tất cả đều có điểm tương đồng với năm vụ án trước đó, hiển nhiên là do cùng một nhóm người gây ra... Cho đến năm năm trước, lại có một vụ án nữa xảy ra. Lần này người gặp kiếp họa chính là Can Lục Vương, các con còn nhớ Can Lục Vương không?

Lãnh Huyết nói :
– Con nhớ. Can Lục Vương bởi nghe bọn gian thần nên đã có ý đồ hủy diệt "Gia Cát Thần Hầu phủ", để dễ bề tranh đoạt Hoàng vị. Đêm đó, y đã dẫn theo ba ngàn tinh binh tấn công vào đây...
Vô Tình nói tiếp :
– Đáng tiếc tiên sinh sớm đã giăng sẵn thiên la địa võng, bắt Can Lục Vương giao cho Hình bộ Thượng thư đại nhân. Nhưng tiếc là đám tông miếu đại thần kia lại lên tiếng can ngăn, không lâu sau thì thuyết phục được Hoàng thượng, Can Lục Vương may mắn được hồi kinh...
Gia Cát tiên sinh nói :
– Đúng vậy. Y hồi kinh chưa được bao lâu thì gặp phải kiếp họa. Toàn phủ hai trăm chín mươi tư người, không một ai sống sót. Một người canh phu đã thấy mười ba hắc y dạ hành nhân đứng trước cổng "Can Lục vương phủ" nói mấy câu.
Lãnh Huyết vội hỏi :
– Là mấy câu gì?
Gia Cát tiên sinh điềm đạm kể :
– Mười ba kẻ đó hình như đã đắc thủ. Khi rời khỏi thập phần ung dung, một tên trong bọn còn cười nói: "Chúng ta liên thủ đã bảy lần, vậy mà vẫn còn chưa biết ai là ai!" Một tên khác cũng nói: "Âm Dương thần phiến của các hạ thập phần tinh diệu, tại hạ khâm phục vô cùng." Một tên khác lạnh lùng cất tiếng: "Đại nhân đã phân phó, trước khi thời cơ đến thì không được nói chuyện, không được báo danh, bằng không sẽ không chia tiền, không truyền tuyệt kỹ, mà ngược lại còn giết luôn ngay tại chỗ". Những kẻ khác nghe thấy mấy lời này đều tỏ ra thập phần úy kỵ, người lên tiếng đầu tiên nói: "Nếu đã như vậy thì chúng ta đừng nên nói nữa là hơn". Lại có một tên "hừ" lạnh quát: "Có người nghe trộm!", rồi y phản thủ lăng không đến xiết mạnh, cổ họng của người canh phu liền lập tức vỡ nát...
Vô Tình động dung nói :
– Kẻ này biết "Tam Trượng Lăng Không chỉ"!
Gia Cát tiên sinh gật đầu :
– Không sai, người có công lực như vậy trong võ lâm không nhiều lắm. Một tên khác vẫn không chịu buông tha, ném một thanh loan đao bay ra cắt đứt hai cổ tay người canh phu... người này nhất thời đau quá liền ngã xuống ngất đi.
Lãnh Huyết cũng động dung nói :
– Đây là "Hồi Hồn Bách Nguyệt đao" của Miêu Cương.
Vô Tình đột nhiên nói :
– Người canh phu hiển nhiên không phải là khách võ lâm, trúng phải hai vết thương nặng vậy làm sao còn sống được?

Gia Cát tiên sinh nói :
– Hỏi hay lắm. Nhưng lúc đó vừa hay ta và Ngự y Diệp Nhất Chỉ lại đi qua đó. Người canh phu vẫn còn chưa đoạn khí, Diệp thần y liền dùng "Tiểu Hoàn đơn" giữ lại tính mạng cho y.
Lãnh Huyết đột nhiên hỏi :
– Cho dù giữ lại được tính mạng, song hai tay đã gãy, cổ họng đã vỡ, y làm sao nói, làm sao viết được! Làm sao mà y kể lại được chuyện này?
Gia Cát tiên sinh mỉm cười nói :
– Hỏi rất đúng! Cũng thật xảo hợp, người canh phu này lại là dân vùng Tam Đảo, từ nhỏ đã biết phúc ngữ, vì thế y vẫn có thể nói ra được. Có lẽ mười ba tên hung đồ cho rằng người canh phu này dù không chết cũng không thể khai ra bọn chúng, nên mới không lập tức giết y tại chỗ. Nhưng cũng chính vì vậy mà chúng đã để lại đầu mối cho chúng ta phá bảy vụ án này.
Gia Cát tiên sinh thở dài một tiếng rồi mỉm cười nói tiếp :
– Ban đầu ngoại trừ đầu mối này ra thì ta không còn đầu mối nào khác. Về sau Vô Tình phát hiện Tiết Hồ Bi cũng là một trong mười ba tên đó, khiến ta đoán định rằng cả mười ba tên này đều là những kẻ có danh đầu không nhỏ trong võ lâm. Nhưng điều khiến ta băn khoăn nhất là không biết kẻ nào có đủ lực lượng khiến cho mười ba kẻ này tập trung lại một chỗ để làm loại "sự vụ" này cho hắn? Đáng tiếc Tiết Hồ Bi đã bị Cơ Diêu Hoa hạ sát, đầu mối cũng đứt đoạn. Ta khổ công nghiên cứu mấy vụ án này, ban đầu thấy thời gian, địa điểm, nhân vật đều không có liên quan gì đến nhau, nhưng sau một tháng trời nghiên cứu cẩn thận, ta đã phát hiện ra một điểm tương đồng rất kinh người...
Cả Vô Tình lẫn Lãnh Huyết đều không cầm được đồng thanh hỏi :
– Điểm tương đồng gì?
Gia Cát tiên sinh nói :
– Ba mươi hai năm trước, "Liệt Sơn Thần Quân" còn chưa khai tông lập phái, lúc đó y vốn là Trung Đại Phu của tiên đế, quan vị cực cao, rất trung thành với triều đình, sau này do bất mãn với gian tướng âm mưu lộng quyền nên đã quy ẩn Liệt Sơn. Hai mươi tám năm trước thì gặp phải họa kiếp. Vụ án hai mươi năm trước ở Tổng đàn Không Động cũng vậy, Liêu Cảnh Chính vốn là Tổng tham quân của Đại nội Thị vệ, giao tình rất tốt với "Liệt Sơn Thần Quân". Người này từng xả thân cứu ấu chúa, nhưng sau thấy không được dùng đến liền trở về phái Không Động, không lâu sau thì được nhận chức Chưởng môn, cuối cùng cũng nhận phải thảm họa diệt môn. "Vô Vi phái" với triều đình tựa hồ không có quan hệ, nhưng trong lúc tiên đế thảo phạt phiến thần, "Vô Vi phái" đã nhiều lần dốc sức tương trợ, lập nhiều công lớn. Thái tử cũng từng học nghệ ở "Vô Vi phái", tuy không được đại thành, nhưng cũng coi như đã học được một thân bản lĩnh, nhưng vào hai mươi bốn

năm trước "Vô Vi phái" đã bị diệt vong rồi. Hai mươi năm trước Mã Quân Thản học sĩ tuy không phải người biết võ công, nhưng lại là mưu sĩ của Lễ bộ Thượng thư tiền nhiệm, toàn gia ông ta cũng gặp phải độc thủ. Lễ bộ Thượng thư Cao đại nhân cũng do gian tướng hãm hại chết. Còn vụ án của nhà con, cha con Thịnh Đỉnh Thiên ở trong triều đình lẫn trong võ lâm đều không có tên tuổi, nhưng ta chợt nghĩ đến việc hai mươi năm sáu trước, bên cạnh Tướng gia có văn võ nhị thần, văn thần là Mã Quân Thản, võ thần là Thành Đình Điền. Vị Thành tướng quân này là người phái Hoa Sơn, hơn nữa còn biết "Chưởng Tâm Lôi" nữa, phu nhân của ông ta nghe nói cũng là võ học thế gia.
Vô Tình nghe đến sắc mặt trắng nhợt, toàn thân run rẩy.
Gia Cát tiên sinh thở dài một hơi, lại nói :
– Con bất tất quá kích động, mười năm trước, Thạch gia bảo Bảo chủ Thạch Mãn Đường trong nhà có "Thượng Phương bảo kiếm" do tiên đế ngự ban, ghét ác như cừu, từng lớn tiếng chửi mắng gian thần. Không lâu sau thì y gặp phải độc thủ... Cuối cùng là Can Lục Vương. Can Lục Vương tuy là trợ thủ đắc lực của gian tướng, nhưng sau khi phiến loạn thất bại, Can Lục Vương tuy được trở về nhưng sớm đã bị ta giám sát. Không ngờ Can Lục Vương cũng gặp phải độc thủ, khi ta đến nơi thì đã muộn mất một bước...
Lãnh Huyết kinh ngạc nói :
– Nói như vậy, những vụ án này đều có liên quan đến chuyện gian thần soán vị?
Gia Cát tiên sinh cười lạnh :
– Đâu chỉ có liên quan mà rõ ràng là do bọn chúng xách động. Những trung thần có thể được trọng dụng trong triều bị chúng giết hại nhiều không biết đâu mà kể. Nhưng bọn chúng sợ nhất chính là những trung nhân nghĩa sĩ ẩn cư chốn võ lâm nhúng tay vào, vì thế một mặt chúng tạo sự thị phi khiến các phái trong võ lâm tự tàn sát lẫn nhau, một mặt mua chuộc cao thủ, tàn hại các nghĩa sĩ. Mười ba tên hung thủ võ công cao tuyệt này nếu không phải bị kẻ có quyền lực trong triều lấy lợi lộc mua chuộc, chỉ sợ cũng khó mà khiến chúng động lòng...
Mười chín năm nay, Vô Tình lần đầu tiên biết được nguyên nhân cái chết của song thân mình. Nhưng mười tám năm huấn luyện bổ khoái đã khiến chàng bình tĩnh, lý trí. Chàng cất tiếng hỏi :
– Chỉ sợ không chỉ có lợi lộc, vừa nãy tiên sinh có nói trong lời của người canh phu có câu: "Đại nhân đã phân phó, trước khi thời cơ đến không được nói chuyện, không được báo danh, bằng không sẽ không chia tiền, không truyền tuyệt kỹ, mà ngược lại còn giết luôn tại chỗ...", dựa vào bốn chữ "không truyền tuyệt kỹ" này, có thể thấy ngoại trừ mười ba tên hung đồ này ra, còn có một nguyên hung võ công cao cường hơn nữa chủ sử vụ này!

Bằng không đám gian thần nghịch tặc đó làm sao đủ tư cách truyền thụ võ công cho đám người này chứ?
Gia Cát tiên sinh thoáng lộ nét vui trong mắt, dường như ông rất hân thưởng đối với sự bình tĩnh và trí nhớ của Vô Tình. Chỉ nghe ông nói :
– Không sai, chẳng những thế mà võ công của tên nguyên hung này có thể cực cao, nhất định là một nhân vật chủ yếu dưới trướng gian tướng còn chưa lộ mặt. Ta cũng cảm thấy mơ hồ, có điều là gần đây đã có chút đầu mối về những vụ án này... Truy Mệnh trên đường về kinh đi qua vùng phụ cận Ngũ Đài sơn, nghe thấy có tiếng người đánh nhau liền lại gần xem thử. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, một kẻ đã vội vã bỏ đi. Truy Mệnh liền đỡ người còn lại lên, mới biết đó chính là "Độc Thủ Trạng Nguyên" Võ Thắng Tây...
Nghe đến đây, Vô Tình, Lãnh Huyết cũng không khỏi kinh ngạc. Vô Tình nói :
– "Võ Thắng Tây?" Tên "Độc Thủ Trạng Nguyên" này và huynh đệ của y là "Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Đông cùng nhau xưng bá Quan Đông, tại sao lại chạy đến Ngũ Đài sơn làm gì?
Lãnh Huyết cũng ngạc nhiên nói :
– Nếu luận võ công, người này chỉ sợ vị tất đã kém "Ma Đầu" Tiết Hồ Bi là bao nhiêu! Là kẻ nào có thể hạ thủ sát hại hắn?
Gia Cát tiên sinh thở dài nói :
– "Ngũ Độc Thôi Hồn Thủ" của Võ Thắng Tây có thể thương nhân ngoài bách bộ, không ít nhân sĩ võ lâm đã chết trong tay hắn... chỉ là hắn đã chết trong tay của Võ Thắng Đông.
Vô Tình ngạc nhiên hỏi :
– Tại sao ca ca của hắn lại hạ độc thủ?
Gia Cát tiên sinh nói :
– Hai bên sườn của Võ Thắng Tây đều trúng phải "Lạt Thủ Truy Hồn tiêu" mà chết. Khi Truy Mệnh đến nơi thì chỉ nghe được Võ Thắng Tây miễn lực nói rằng người giết hắn chính là Võ Thắng Đông. Mười hai người bọn chúng nhận được lệnh đến Ngũ Đài sơn làm một vụ việc, sau khi kết thúc, thủ lĩnh ra lệnh cho chúng cởi bỏ che mặt, nói cho chúng biết thời cơ đã chín mùi, không cần phải che giấu lẫn nhau nữa, tất cả chuẩn bị cho việc hạ sát mục tiêu cuối cùng... Võ thị huynh đệ lúc đó mới nhận ra huynh đệ của mình. Sau khi cả bọn chia tay, Võ thị biết đối phương cũng tham dự vào hành động, được truyền một môn tuyệt kỹ bèn nổi lòng tham, định âm thầm trao đổi tuyệt kỹ... hai tuyệt kỹ này đương nhiên chính là "Lạt Thủ Truy Hồn tiêu" của Võ Thắng Đông và "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng" của Võ Thắng Tây...
Lãnh Huyết nhún vai nói :
– Tên đầu lĩnh này quả thật lợi hại, có thể cùng lúc kiêm luyện hai loại võ công âm độc, chỉ sợ là "Phong Ma trượng pháp" của Tiết Hồ Bi cũng là do

hắn truyền thụ.
Gia Cát tiên sinh tiếp tục nói :
– Sau khi hai người bọn chúng quyết định trao đổi võ công, liền thỏa thuận sẽ viết bí pháp luyện công lên một quyển sách, ước định cuối ngày sẽ trao đổi bí kíp. Võ Thắng Tây đã viết hết "Ngũ Độc Thôi Hồn chưởng" đưa cho Võ Thắng Đông, nhưng khi vừa lật quyển sách của Võ Thắng Đông ra thì lại chẳng có chữ nào, còn chưa hết kinh ngạc thì Võ Thắng Đông đã xuất thủ, ba mũi tiêu bắn ra. Võ Thắng Tây xuất kỳ bất ý, không tránh né kịp, trúng phải một tiêu, nhưng y cũng đã kịp thời đá bay cuốn sách của mình chép ra xuống vực sâu. Võ thị huynh đệ vì vậy mà lao vào đánh nhau, bởi Võ Thắng Tây đã trúng độc tiêu, đánh nhau không được bao lâu thì lại trúng thêm một tiêu nữa, chính lúc này thì Truy Mệnh chạy đến...
Lãnh Huyết nói :
– Người trúng phải "Lạt Thủ Truy Hồn tiêu" của Võ Thắng Đông trong năm bước ắt táng mạng, không biết vì sao Võ Thắng Tây trúng phải hai tiêu và vẫn duy trì được?
Gia Cát tiên sinh trầm ngâm nói :
– Ta nghi chắc tại Võ Thắng Tây luyện "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng", dĩ độc công độc, nên có thể áp chế được chất độc trong "Lạt Thủ Truy Hồn tiêu", tuy vậy cũng chỉ có thể áp chế được trong nhất thời mà thôi, đánh nhau một hồi cũng không tránh khỏi độc phát thân vong.
Vô Tình nói :
– Lúc Truy Mệnh đến đó, tại sao Võ Thắng Đông không xuất thủ với y?
Gia Cát tiên sinh mỉm cười nói :
– Chuyện này thật không đơn giản. Tên Võ Thắng Đông tham tâm quên nghĩa này vội xuống vách núi tìm kiếm bí kíp "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng" vì hắn vừa sợ rằng người khác sẽ nhặt mất, vừa cho rằng Võ Thắng Tây nhất định sẽ chết, người đến bất quá cũng chỉ là kẻ qua đường, vì thế mới không gấp hạ sát thủ. Võ Thắng Tây lúc đó không biết Truy Mệnh là người biết võ công, chỉ yêu cầu Truy Mệnh đi báo cho tên đầu lĩnh kia hành động tư lợi của Võ Thắng Đông, để tên đầu lĩnh lệnh cho mười người còn lại báo cừu cho hắn. Truy Mệnh đang hỏi tên đầu lĩnh kia là ai, thì Võ Thắng Đông đã cầm bí cấp quay trở lại. Hắn ta chẳng nói chẳng rằng, liền hạ sát thủ với Truy Mệnh luôn...
Lãnh Huyết cười nói :
– Tên "Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Tây đó tuy xưng "lạt thủ", nhưng muốn thắng tam sư huynh, e rằng là tự chuốc lấy khổ.
Gia Cát tiên sinh nói :
– Không sai. Nếu như Võ thị huynh đệ liên thủ, Truy Mệnh chỉ sợ muốn thắng cũng không dễ. Nhưng chỉ với một mình Võ Thắng Đông thì Truy

Mệnh thừa sức thủ thắng. Sau mười chiêu thì hắn liền biết đã gặp phải địch thủ. Sau năm mươi chiêu thì Võ Thắng Đông đã biết mình không thể thắng được đối phương, hắn liền âm thầm bắn ra một mũi phi tiêu về phía Võ Thắng Tây, ý đồ sát nhân diệt khẩu!
Vô Tình "hừ" lạnh :
– Tên Võ Thắng Đông này tâm địa thật độc ác!
Gia Cát tiên sinh nói :
– Làm huynh trưởng mà đang tâm đuổi tận giết tuyệt với đệ đệ của mình như thế ở trong hắc đạo cũng rất ít thấy. Truy Mệnh không phòng bị nên để Võ Thắng Tây trúng một tiêu vào ngực. Truy Mệnh hận người này đến tận xương, lại sợ Võ Thắng Tây mà chết thì đầu mối sẽ đứt, liền tung một cước đá gãy tay tả của Võ Thắng Đông. Võ Thắng Đông thọ thương liền quay người bỏ chạy, Truy Mệnh vì cứu Võ Thắng Tây nên không lập tức đuổi theo truy sát...
Vô Tình thở dài nói :
– Với chất độc của "Truy Hồn tiêu", e rằng tam đệ lần này khó mà cứu được hắn!
Gia Cát tiên sinh nói :
– Đúng vậy. Lần này Võ Thắng Tây chết thật. Võ Thắng Đông lại đã chạy xa, mắt thấy đầu mối sắp mất, Truy Mệnh liền nảy ra một kế. Y đã vận dụng nội công hét lớn: "Ha ha, hóa ra thủ lĩnh là hắn!". Chỉ cần Võ Thắng Đông nghe thấy, tất sẽ sợ Truy Mệnh tiết lộ bí mật này và tên thủ lĩnh kia nhất quyết sẽ không buông tha gã. Biện pháp duy nhất của gã là quay lại giết chết Truy Mệnh để diệt khẩu. Chỉ cần Võ Thắng Đông quay lại giết Truy Mệnh, Truy Mệnh tất sẽ có cơ hội bắt sống hắn.
Lãnh Huyết tán thưởng nói :
– Tam sư huynh thật cơ trí, nhưng không biết Võ Thắng Đông có nghe thấy không?
Gia Cát tiên sinh cười cười nói :
– Tưởng tất là nghe thấy. Nhưng Võ Thắng Đông cũng không phải tên ngốc. Hắn nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn muốn giết Truy Mệnh để diệt khẩu. Trong ba ngày này, Võ Thắng Đông đã nhiều lần ám toán Truy Mệnh bất thành, nhưng Truy Mệnh cũng nhiều lần bắt gã thất bại. Hai người kẻ truy kẻ bắt, người thực người hư, đuổi nhau một mạch đến tận Kinh thành. Truy Mệnh nghĩ cách bỏ rơi hắn đến đây bẩm cáo với ta mọi chuyện, rồi lại cố ý hiện thân để cho Võ Thắng Đông đuổi theo. Theo thám tử cấp báo, sáng sớm nay Truy Mệnh đã giao thủ với một người ở "Lưu Hầu Bá". Xem ra giờ cũng không ở xa đây lắm.
Vô Tình nói :
– Với khinh công của tam sư đệ, muốn thoát khỏi sự truy tung của một

người là thập phần dễ dàng. Y cố ý để người khác truy tung cũng rất giỏi. Lần này Võ Thắng Đông đúng là gặp phải đại hành gia rồi...
Gia Cát tiên sinh nói :
– Mười ba tên hung thủ ngày nay đã chết mất hai tên là Tiết Hồ Bi và Võ Thắng Tây. Mười một tên còn lại không ai là không hung tàn tuyệt độc, võ công cao cường. Truy Mệnh lần này đuổi tìm Võ Thắng Đông, ý đồ là muốn tìm manh mối về mười tên còn lại, thực vô cùng nguy hiểm. Hà huống còn tên đầu lĩnh cao thâm mạt trắc kia nữa. Chuyện này lại có liên quan mật thiết với huyết hải thâm cừu của Vô Tình nên ta mới bảo con tập trung về đây để tương trợ Truy Mệnh.
Lãnh Huyết nói :
– Xem ra tuyệt kỹ của mười ba tên này đều được tên đầu lĩnh kia truyền thụ, vụ án đầu tiên xảy ra vào hai mươi tám năm trước. Theo tính toán, bọn chúng lấy việc tác án đổi lấy tuyệt kỹ đã là chuyện của ba mươi năm trước. Tiên sinh sao không kiểm tra các vụ án võ lâm, tra xét xem những kẻ nào đã luyện thành tuyệt kỹ xuất đạo vào khoảng ba mươi năm trước...
Gia Cát tiên sinh lắc đầu ngắt lời nói :
– Điểm này ta và Ca Thư đại nhân đã nghĩ đến rồi. Nhưng chuyện võ lâm của ba mươi năm trước muốn điều tra đâu có dễ? Càng khó hơn là thời điểm những người luyện thành tuyệt kỹ thành danh lại không giống nhau... ta đã tra xét được một người. Y sử dụng "Âm Dương thần phiến".
Vô Tình liền nói :
– Ồ, đây là người đã lên tiếng nói trước cửa Can Lục vương phủ để người canh phu nghe được.
Gia Cát tiên sinh gật đầu nói :
– Người này vốn thiện dụng "Liễu Như đao pháp", nhưng hai mươi lăm năm trước đã chuyển sang sử phiến. Hai mươi năm trước thì thành danh, mười lăm năm trước thì đạt được ngoại hiệu "Âm Dương Phiến".
Lãnh Huyết "ồ" lên một tiếng nói :
– Nguyên lai là "Âm Dương Phiến" Âu Dương Đại, người này háo sát háo dâm, người trong hắc bạc lưỡng đạo đều úy kỵ ba phần...
Gia Cát tiên sinh chau mày nói :
– Bất quá đây chỉ là ta đoán định mà thôi, một chút chứng cứ cũng không có... Lần này truy bắt, mục đích chủ yếu là ngăn chặn bọn chúng hạ thủ "mục tiêu cuối cùng", bởi vì ta sợ rằng chuyện này có liên quan đến an toàn của Hoàng thượng; Trong những ngày gần đây, gian thần đã bắt đầu rục rịch như muốn hành động, ta phải ngày đêm kiên thủ ở Kinh thành cũng phí không ít tinh lực.
Vô Tình nghiêm nghị nói :
– Sự việc cấp bách, con và tứ sư đệ sẽ lập tức xuất phát!

Gia Cát tiên sinh gật đầu nói :
– Vô Tình, con phải nhớ, không được vì cừu hận mà mất đi bình tĩnh. Võ công cơ trí của con càng trấn định thì càng có hiệu quả.
Sau đó ông quay sang gật gật đầu với Lãnh Huyết :
– Lãnh Huyết, con phải hết sức cẩn thận, không được xung động hành sự. Còn về Thiết Thủ, khi nào nó trở về ta sẽ thông tri cho nó đi hiệp trợ các con.
Truy Mệnh đang ngồi trong khách điếm uống rượu một mình. Đầu óc nặng nề tựa đeo đá. Ba ngày nay, chàng và Võ Thắng Đông đã lực đấu năm lần, lần nào cũng chiếm thượng phong, đáng tiếc là chàng muốn sanh cầm chứ không muốn giết chết hắn, bởi vậy đã có hai lần Võ Thắng Đông tưởng như không thể thoát vậy mà vẫn thoát được. Nhưng ngày hôm nay, đột nhiên chàng bị mất tông tích của Võ Thắng Đông.
"Rốt cục hắn đang ở đâu?"\.
Chàng có thể khẳng định Võ Thắng Đông đang ở rất gần đây. Bởi một ngày nào chàng còn chưa chết thì hắn nhất định sẽ không dừng tay. Chàng muốn sanh cầm Võ Thắng Đông thì không dễ, muốn đánh bại tên "Lạt Thủ thư sinh" này thì không phải chuyện khó. Nhưng không hiểu tại sao lần này chàng lại cảm thấy hết sức trầm trọng. Chàng ngửa miệng lên dốc hồ lô rượu vào miệng òng ọc.
Lúc này một thư sinh dáng vẻ văn nhã mỉm cười bước tới phía chàng. Người này không phải Võ Thắng Đông. Chỉ cần nhìn dáng vẻ thân thiết của y thì không một ai muốn đuổi y đi cả.
Người này bước đến trước mặt Truy Mệnh, cúi người khiêm tốn nói :
– Tráng sĩ, tại hạ có thể ngồi xuống không?
Một người ôn nhu văn nhã phi thường, lại có huệ nhãn gọi chàng là "tráng sĩ", Truy Mệnh mà cự tuyệt đề nghị này thì mới lạ! Nhưng Truy Mệnh lại nói :
– Không được!
Nho sinh không ngờ Truy Mệnh lại có thái độ này, y thoáng ngẩn người nhưng lại tiếp tục cười nói :
– Có một người đem một đồ vật đến cho tại hạ bảo đưa cho tiên sinh!
Truy Mệnh khó chịu liếc mắt nhìn gã nói :
– Ta có một câu khuyên ngươi!
Nho sinh mỉm cười chắp tay nói :
– Có lời gì xin tráng sĩ chỉ giáo?
Truy Mệnh gằn giọng nói từng chữ :
– Nếu như ngươi là người không liên quan đến Võ Thắng Đông, tốt nhất nên chạy xa một chút. Còn nếu ngươi là người của tên khốn đó, muốn giở trò hoa dạng trước mặt ta thì chỉ có con đường chết.

Nho sinh ngây người ra nói :
– Võ Thắng Đông, Võ Thắng Tây cái gì? Truy Mệnh huynh, tại hạ là bộ hạ của Gia Cát tiên sinh, không ngờ huynh lại quên mất rồi! Tiên sinh có đồ vật bảo tại hạ giao cho huynh đấy!
Truy Mệnh có chút ngạc nhiên nói :
– Ồ, đó là thứ gì vậy?
Nho sinh cẩn thận nghiêng người lấy ra một chiếc ô, mỉm cười nói :
– Là thứ này đây!
Truy Mệnh đưa tay ra tiếp lấy, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ :
– Ô?
Nho sinh nở một nụ cười thập phần ấm áp nói :
– Không sai, là một chiếc ô!
Ngón tay Truy Mệnh vừa tiếp xúc với chiếc ô đã cảm thấy lạnh lẽo như sắt, biết ngay không phải làm bằng giấy dầu, chàng liền lập tức đề cao cảnh giác.
Nho sinh đột nhiên mở tung chiếc ô ra.
Truy Mệnh lúc đó liền thấy một chiếc ô lớn chụp về phía chàng.
Chiếc ô là một thứ lợi khí sắc bén.
Truy Mệnh muốn thoái lui, nhưng chiếc ghế băng chàng đang ngồi đã cản lại. Truy Mệnh gầm lên. Người vẫn đang ngồi trên ghế, song cước cùng lúc xuất ra. Chiếc bàn trước mặt liền bị hất tung lên. Chiếc ô liền cắm ngập vào mặt bàn.
Chiếc ô bị dính vào mặt bàn, nhất thời không rút ra được.
Truy Mệnh liền thừa cơ định phản công. Phía sau đột nhiên có tiếng chưởng phong, Truy Mệnh không có đường lùi bèn hét lớn một tiếng, tung người bay sang phía phải.
Chỉ nghe "cách cách" một tiếng, mái ngói vỡ vụn. Một tên khác nhảy từ mái nhà xuống, giữa không trung liền xạ ra ba mũi phi tiêu.
Truy Mệnh đang ở trên không, liền vặn người lộn thêm ba vòng, tránh khỏi ba mũi độc tiêu, người còn chưa chạm đất thì đã cảm thấy hai bên tả hữu đều có tiếng gió kích tới. Bên trái là thiết tản (ô sắt), bên trái là thiết chưởng.
Truy Mệnh muốn tránh cũng khó, liên hoàn tung cước trên không trung sang hai phía tả hữu. Chàng vừa xuất cước thì chợt có một mũi phi tiêu ngắm chuẩn song cước của chàng xạ tới.
Truy Mệnh thầm than: "Không xong!", vội thu chân lại. Song thủ đẩy ra ngạnh tiếp thiết tản, đồng thời vận nội lực ra sau lưng chịu đựng một chưởng. Truy Mệnh mượn lực một chưởng này, há miệng phun ra một vòi cả rượu lẫn máu, bắn đầy vào mặt gã nho sinh sử thiết tản.
Gã nho sinh nhất thời không thể mở hai mắt, vũ khí trong tay bị giữ chặt, muốn lùi cũng không được, Truy Mệnh liền thúc đầu gối lên. Gã nho sinh này võ công cũng cao, hai mắt tạm thời không nhìn thấy gì nhưng tai vẫn

nghe ngóng bát phương, nên lập tức đưa đầu gối lên ngạnh tiếp. "Rắc" một tiếng, xương đầu gối của gã lập tức vỡ vụn.
Chân của Truy Mệnh còn cứng hơn cả thép.
Lúc này tiếng gió phía sau lưng lại nổi lên, chưởng thứ ba đã tới nơi.
Truy Mệnh phiên thân lộn người tránh né, nhưng ba mũi phi tiêu đã bắn đến trước mặt chàng. Truy Mệnh vội tung ra hai cước đá bay hai mũi kim tiêu, đồng thời há miệng cắn chặt mũi còn lại. Chàng chưa kịp nhổ ra thì đối phương đã tiến đến sát người, xâm nhập trung môn, vung tay điểm vào huyệt Trung Đường của chàng.
Truy Mệnh lập tức mềm nhũn người ngã xuống. Sau đó chàng nghe thấy tiếng cười lạnh lùng âm hiểm của Võ Thắng Đông.
Người từ trên mái nhà nhảy xuống, ba lần dùng kim tiêu bắn chàng chính là kẻ đã bị chàng đá gãy một tay, "Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Đông.
Võ Thắng Đông đứng trước mặt chàng, cười lên một cách cuồng ngạo :
– Truy Mệnh, cuộc đuổi bắt của ta và ngươi đến nay coi như kết thúc được rồi đúng không?
Truy Mệnh thở dài nói :
– Nếu như ta biết ngươi mời được "Khẩu Phật Tâm Xà, Thiết Tản Tú Tài" thì sẽ không tha chết cho ngươi tới năm lần.
Võ Thắng Đông cười như điên như cuồng nói :
– Còn có người đánh ngươi một chưởng "Đại Thủ Ấn" Quan lão gia tử nữa!
Truy Mệnh miễn lực ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một lão giả thân hình rắn chắc, hai tay áo dài phủ kín bàn tay, khuôn mặt cao ngạo tự đại. Đây chính là người lần thứ nhất từ phía sau, lần thứ hai từ bên phải, lần thứ ba lại từ phía sau phát chưởng tấn công chàng, Truy Mệnh hít vào một hơi chân khí, chẳng trách một chưởng vừa rồi lại nặng nề như vậy.
Chưởng lực của Sơn Đông "Đại Thủ Ấn Kim Cương" Quan Hải Minh Quan lão gia tử, người trong võ lâm ai mà chẳng úy kỵ? Huống hồ còn có một kẻ tề danh cùng với "Độc Thủ Trạng Nguyên" là Lạt Thủ thư sinh, "Khẩu Phật Tâm Xà, Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo, thêm vào Võ Thắng Đông, ba người toàn lực xuất kích, Truy Mệnh dù lạc bại cũng không cảm thấy có gì là lạ.
Quan Hải Minh lớn giọng quát :
– Quả nhiên không hổ là một trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ"! Trúng phải một chưởng của ta mà vẫn có thể đứng vững! Bị ba chúng ta hiệp lực công kích vậy mà vẫn có thể đả thương Trương lão đệ! Bội phục! Bội phục!
Truy Mệnh cười nhạt nhẽo nói :
– Đả thương Trương tú tài thì sao chứ? Cuối cùng ta vẫn bị các ngươi đánh ngã!
Võ Thắng Đông cười lạnh nói :

– Đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi nếm thử "Phân Cân Thác Cốt Thủ", lúc đó mà ngươi còn cười được thì ta mới bội phục.
Truy Mệnh cười thảm một tiếng nói :
– Ta còn một chuyện muốn hỏi?
Quan Hải Minh lão gia tử nói :
– Ngươi nói đi!
Truy Mệnh liền hỏi :
– Nói như vậy, Quan lão gia tử và Trương tú tài đều ở trong mười ba tên hung đồ năm đó đúng không?

Hồi 23
Thụ chế cầu phản chế

Quan Hải Minh sắc mặt âm trầm nói :
– Ngươi mà biết điều này thì ngay cả một điểm hy vọng sống nhỏ nhoi cũng mất luôn đó!
Võ Thắng Đông cười lạnh nói :
– Dù sao thì ngươi cũng sắp chết, nói cho ngươi biết cũng không hại gì. Quan lão gia tử, Trương tú tài và huynh đệ chúng ta đều nằm trong số mười ba hung thủ đó.
"Thiết Tản Tú Tài" dựa vào bàn thở hào hển nói :
– Ngươi còn hỏi vậy chứng tỏ ngươi vẫn còn chưa biết chuyện này. Xem ra Võ lão nhị chưa bán đứng chúng ta!
Truy Mệnh nghe vậy liền lập tức nói :
– Ta vốn chẳng biết chuyện này. Chẳng qua là khi đi qua Ngũ Đài sơn thấy Võ Thắng Đông ám sát thân đệ nên mới nhúng tay vào chuyện này, đuổi bắt hắn đến tận hôm nay.
"Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo "ồ" lên một tiếng, mục quang chuyển động nhìn Võ Thắng Đông, lẩm bẩm nói :
– Là ngươi giết Võ lão nhị à? Hừ, ngươi bảo Võ lão nhị bán đứng chúng ta với Truy Mệnh vì vậy mà ngươi mới giết Võ lão nhị cho chúng ta, giờ chỉ còn mình Truy Mệnh biết bí mật này mà thôi.
Quan Hải Minh trợn mắt nhìn Võ Thắng Đông, gằn giọng nói từng chữ một :
– Có chuyện như vậy hay không?
Võ Thắng Đông cười hết sức tự nhiên nói :
– Quan lão gia tử, lẽ nào ngài tin lời của ngoại nhân cũng không tin lời người trong nhà mình?
Quan Hải Minh mới nghe đã hiểu được vài ba phần, liền nói :
– Thì ra chuyện ngươi muốn chúng ta giữ bí mật này, không nói cho thủ lãnh biết, lại còn dùng bí kíp "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng" của Võ lão nhị để trao đổi lại có nội tình như vậy?
Võ Thắng Đông ấp úng nói :
– Quan lão gia tử, ngài... ngài chớ nên nghe lời của kẻ sắp chết này, y cố tâm ly gián chúng ta...
Quan Hải Minh "ồ" lên một tiếng.
Trương Hư Ngạo lại nói :

– Tam bổ đầu, ngươi nói lại chuyện Võ lão đại giết Võ lão nhị ở Ngũ Đài sơn cho ta xem?
Truy Mệnh liền kể hết những điều mình thấy ở Ngũ Đài sơn cho Quan Hải Minh và Trương Hư Ngạo nghe. Võ Thắng Đông mấy lần muốn ngăn cản chàng lại nhưng đều bị Quan Hải Minh trừng mắt nhìn, Võ Thắng Đông chỉ đành đứng im.
Võ Thắng Đông tự mình hiểu rõ, lấy võ công mà luận, võ công ba người không hơn kém nhau là bao nhiêu. Nếu như tay hắn chưa bị thương, sau ba trăm chiêu có thể thắng được "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo trong gang tấc, nhưng trong ba trăm chiêu nhất định hắn sẽ bại trong tay "Đại Thủ Ấn Kim Cang" Quan Hải Minh.
Truy Mệnh nói xong, Võ Thắng Đông liền lớn tiếng quát :
– Làm gì có chuyện này. Các vị chớ nghe hắn nói bậy!
Trương Hư Ngạo đưa mắt dò xét Võ Thắng Đông một lượt nói :
– Vậy là ngươi lợi dụng ta và Quan lão gia tử để giết Truy Mệnh, cuốn bí kíp "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng" kia cũng là trò lừa gạt của ngươi đúng không?
"Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Đông vội cười cười nói :
– Sao cơ? Các vị đừng nghe tên này nói bậy!
Vừa nói y vừa lấy từ trong ngực ra một cuốn sách mỏng nói :
– Bí kíp "Ngũ Độc Thôi Hồn chưởng" này tiểu đệ xin lập tức hiến tặng!
"Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo cười lạnh nói :
– Chúng ta cũng chẳng ham hố gì một chút bàng môn thuật kỹ này của ngươi, nhưng chuyện ngươi sát đệ đoạt thư đã phá hoại kế hoạch hành động của chúng ta, chuyện này không thể không báo cáo cho thủ lãnh biết được.
Võ Thắng Đông nghe xong thì lạnh cả người, nghĩ đến võ công cao cường, thủ đoạn độc ác của tên thủ lãnh, thầm lo sợ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói :
– Lẽ nào các vị không định giết kẻ ăn cơm Lục Phiến môn này?
"Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo mỉm cười nói :
– Đương nhiên phải giết hắn để giữ kín bí mật này, thêm vào đó, hắn đã làm ta bị thương một chân, không giết cũng phải giết.
Võ Thắng Đông thập phần cảm kích, dùng hữu thủ dâng quyển bí kíp "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng" lên nói :
– Các vị truy sát Truy Mệnh coi như là đã thay tại hạ báo mối thù đoạn tay, bất kể là các vị có bẩm cáo lại với thủ lĩnh hay không, tại hạ vẫn nguyện ý đem cuốn bí kíp "Độc Thủ Thôi Hồn chưởng" này hiến tặng để biểu thị lòng biết ơn.
Quan Hải Minh đưa tay ra đón lấy, cười lạnh nói :
– Coi như ngươi biết thức thời! Dù sao thì thứ này cũng không phải của

ngươi, giao cho chúng ta luyện cũng không hại gì.
Võ Thắng Đông cười lạnh :
– Không hại gì, không hại gì.
Quan Hải Minh vừa chạm vào cuốn bí kíp đã thấy nó mở bung ra, ụp vào mặt mình. Quan Hải Minh nhất thời không thấy Võ Thắng Đông đâu nữa, tức giận gầm lên một tiếp, song chưởng kẹp chặt cuốn bí kíp. Lúc này, lão chợt thấy hai đạo tinh quang đã xạ đến hai bên sườn. Quan Hải Minh không thèm để ý đến ám khí, tung mình lao về phía trước.
Mắt thấy hai mũi phi tiêu sắp xạ trúng Quan Hải Minh thì đột nhiên một chiếc Thiết tản hoành ngang chọc ra, vừa khéo đụng trúng hai mũi phi tiêu rơi xuống đất.
Võ Thắng Đông cả kinh, muốn lùi cũng không kịp.
Quan Hải Minh ấn mạnh một chưởng lên ngực hắn, cả người Võ Thắng Đông liền bay ngược về phía sau.
Võ Thắng Đông đụng trúng vào một chiếc cột nhà, khiến bụi đất bay mù mịt.
Hắn gục người xuống thở hổn hển.
Quan Hải Minh lại lao đến như điện, một chưởng đặt lên Thiên linh cái của Võ Thắng Đông, cười ha hả nói :
– Bằng vào một chút thủ đoạn của ngươi mà muốn ám toán ta sao?
Trương Hư Ngạo vì chân đã thọ thương, phóng Thiết tản ra cũng chưa thu hồi về. Chỉ thấy y cười hì hì nói :
– Đệ đệ ngu ngốc của ngươi cũng đã chết như vậy trong tay ngươi, vết xe đổ còn đó, lẽ nào chúng ta lại không phòng bị chứ?
"Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Đông thở hào hển nói :
– Tha... tha... mạng...
Quan Hải Minh cười lớn nói :
– Giết ngươi thì chúng ta không giết, có điều phải đem ngươi đến chỗ thủ lĩnh, y sẽ tự xử lý ngươi mà chúng ta cũng có thưởng.
Võ Thắng Đông nghe lão nói vậy mà toát mồ hôi lạnh.
Trương Hư Ngạo cười cười nói :
– Thật buồn cười! Nếu ngươi chính diện giao chiến với chúng ta, chỉ sợ trong vòng trăm chiêu chúng ta vị tất đã chế ngự được ngươi, nhưng mà ngươi lại muốn dùng trò trá ngụy, không ngờ mưu kế lại bị chúng ta tính ra thành ra không kịp ứng biến, ăn phải một chưởng của Quan lão gia tử, ha ha ha...
Võ Thắng Đông cúi đầu nhìn y phục trước ngực đã nát vụn, trên ngực hiện ra một dấu bàn tay đỏ chói. Mặc dù hắn đã mượn lực thoái hậu, nhưng vết thương vẫn thập phần nghiêm trọng. Chỉ thấy Võ Thắng Đông ho liên tục mấy tiếng rồi nôn ra một búng máu, thở hổn hển nói :

– Hai vị... lợi hại... tiểu đệ... cam bái hạ... phong...
Vừa nói hắn vừa đưa tay lên đẩy bàn tay của Quan Hải Minh đang đặt trên Thiên linh cái ra :
– Xin Quan lão gia tử nâng cao quý thủ, tại hạ đã thọ thương, tuyệt đối không phải là đối thủ của hai vị, tại hạ có thể chạy được sao?
Quan Hải Minh cũng không thu tay lại, bởi lão biết Võ Thắng Đông quỷ kế đa đoan, tiêu nhanh lại độc nhưng công phu trên tay thì không có gì xuất sắc, tay của hắn đang đẩy về phía mạch môn, nhưng dù hắn có biến chiêu đột xuất đi chăng nữa thì Quan Hải Minh tự thị tài cao gan lớn, thừa sức ứng biến được chuyện này.
Không ngờ khi Võ Thắng Đông vừa chạm tay vào tay lão, Quan Hải Minh đột nhiên biến sắc mặt, chỉ thấy một cơn tê rần khắp cánh tay, lúc ấy lão muốn lập tức rụt tay lại nhưng cả cánh tay đã tê dại, không còn nghe lời lão nữa. Trong nháy mắt, Võ Thắng Đông đã nắm lấy mạch môn của lão. Quan Hải Minh đưa mắt nhìn, chỉ thấy hữu thủ của Võ Thắng Đông đã chuyển thành màu đen, còn cánh tay của lão thì cũng ẩn ẩn hiện hiện một làn thanh khí, trong lòng vừa tức vừa nộ, chỉ nghe "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo hô lớn :
– Lão gia tử, chưởng của hắn có độc, mau tránh ra!
Nguyên lai từ khi Võ Thắng Đông giết Võ Thắng Tây đoạt bí kíp xong, một mặt truy đuổi Truy Mệnh để bịt đầu mối, một mặt lại nhân cơ hội khổ luyện võ học trong đó, sau vài ngày đã có tiểu thành, tuy không thể cách không bức độc thương nhân, nhưng đã có thể dồn độc ra cánh tay, thừa cơ tiếp xúc sẽ đẩy cho chất độc thâm nhập cơ thể địch nhân.
Trương Hư Ngạo không biết sự tình, kỳ thực Quan Hải Minh không phải không thu tay về, mà là độc khí đã xâm nhập vào cánh tay, muốn rút cũng không rút được.
Quan Hải Minh vừa kinh vừa nộ, kinh là vì độc đã xâm nhập vào nội thể, nộ là vì nhất thời sơ ý đã để Võ Thắng Đông thi độc chưởng, một mặt lão vận côn bảo hộ tâm mạch, mặt khác phản thủ tung một chưởng về phía Võ Thắng Đông.
Võ Thắng Đông đột nhiên buông tay, tránh khỏi một chưởng, đồng thời duỗi mạnh hữu thủ, xạ ra ba mũi phi tiêu, chia ba đường thượng, trung, hạ bắn về phía Quan Hải Minh.
Trương Hư Ngạo biết chuyện không hay, song chưởng ấn mạnh xuống đất, người liền bay lên như một con cự điểu, Thiết tản đã thu hồi trong tay đâm thẳng vào sau lưng Võ Thắng Đông.
Quan Hải Minh vừa bức khai Võ Thắng Đông đã thấy ba điểm tinh quang bắn tới. Bàn tay liền vung ra, nháy mắt đã bắt được hai mũi tiêu, đang định lắc người né tránh mũi thứ ba. Không ngờ vừa triển khai chân lực, nguyên

khí đã thất tán, chất độc công thẳng vào tâm thất, trước mắt lão trời đất như xoay tròn, cùng lúc đó, phi tiêu đã cắm thẳng vào ngực trái của lão. Quan Hải Minh ngửa mặt thét một tiếng kinh hoàng, dồn toàn bộ sức lực vào tay đánh ra một chưởng.
Võ Thắng Đông vừa phát xạ phi tiêu, đột nhiên cảm thấy sau lưng có tiếng gió, vội lao mình về phía trước tránh né. Vừa hay, cái lao ấy của hắn lại lao đúng vào chưởng tâm của Quan Hải Minh, "bình" một tiếng, cả người Võ Thắng Đông bay lên cao nửa trượng, rồi rơi bịch xuống làm vỡ nát một chiếc bàn. Sau đó hắn ôm lồng ngực gần như đã vỡ nát, lảo đảo dứng dậy dựa vào một chiếc cột nhà, máu tươi nhỏ giọt chảy ra từ hai mắt, hai lỗ mũi. Lúc này Quan Hải Minh đã độc phát thân vong.
Võ Thắng Đông lắc lư một hồi, mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Truy Mệnh, nói với giọng phẫn hận :
– Ngươi... ngươi...
Cuối cùng cũng nói không hết lời, ngã gục xuống đất, vĩnh viễn cũng không thể nào đứng dậy được nữa.
"Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Đông ám toán thân đệ là "Độc Thủ Trạng Nguyên" Võ Thắng Tây, lại dụng kế giết chết "Đại Thủ Ấn Kim Cương" Quan Hải Minh Quan lão gia tử nhưng cuối cùng cũng khó thoát cái chết, chết bởi một chưởng toàn lực cuối cùng của Quan lão gia tử.
Truy Mệnh lẩm bẩm nói :
– Là do ngươi tự tìm cái chết, không trách được ta!
"Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo dường như vẫn còn hơi sợ, đưa mắt nhìn thi thể của Võ Thắng Đông rồi lạnh lùng nói với Truy Mệnh :
– Hai người họ tuy đã chết, nhưng vẫn còn ta!
Truy Mệnh cười nói :
– Nếu một đấu một, chỉ sợ ngươi không phải địch thủ của ta!
Trương Hư Ngạo cười cười nói :
– Đáng tiếc huyệt đạo của ngươi đã bị Võ Thắng Đông phong bế, không thể cử động, còn ta chỉ cần khẽ động đầu ngón tay cũng đủ giết ngươi rồi!
Truy Mệnh nhắm mắt lại nói :
– Xem ra ta chỉ có thể nhận mệnh thôi!
Nói đến chữ "mệnh", cả người chàng liền tung người lên như một mũi tên, nhanh, mạnh, chuẩn, công kỳ vô bị, tả cước đá cổ họng, hữu cước đá đầu vai.
Trương Hư Ngạo cả kinh, vội mở rộng Thiết tản ngăn chặn thế công, nào ngờ song cước Truy Mệnh đột nhiên gấp khúc, đá luôn vào hai cổ tay Trương Hư Ngạo. Thiết tản liền bay ra khỏi tay. Tả thủ Truy Mệnh đã nắm chặt cổ họng Trương Hư Ngạo, hữu thủ đặt lên mạch môn. Trương Hư Ngạo sắc mặt xanh nhợt nói :

– Ngươi...
Truy Mệnh cười nói :
– Lấy một chọi ba, ta tự biết không phải đối thủ của các ngươi, thêm vào đó lại trúng phải một chưởng của Quan lão gia tử. Nhưng ta cũng đả thương một chân của ngươi, coi như huề vốn.Ta liền giả vờ cho Võ Thắng Đông điểm vào huyệt đạo. Đợi các ngươi tàn sát lẫn nhau xong rồi thì đến lượt ta thu nhặt tàn cuộc, lúc đó tự nhiên là lợi hơn rất nhiều. Một mặt khác, nếu ta không dùng cách này, muốn sanh cầm ngươi cũng rất khó.
Bên ngoài chợt nổi sấm ầm ầm.
Một trường đả đấu trong khách điếm sớm đã khiến cho khách nhân, tiểu nhị, chưởng quầy trong điếm sợ đến hồn phi phách tán, không biết đã chạy đi đâu ẩn nấp rồi.
Bên ngoài mưa gió tơi bời, ba ngọn đèn trong điếm lay động không ngừng.
Truy Mệnh cũng cảm thấy một luồng hàn khí bức nhập vào nội thể. Chàng cảm thấy cần phải hỏi ngay ra chuyện tên đầu lĩnh của đám hung đồ này là ai, bởi vì bản thân chàng đã thọ thương không nhẹ, dù có muốn cũng không thể giải tên "Thiết Tản Tú Tài" này trở về kinh thành cho Gia Cát tiên sinh xét hỏi.
Mười ba tên hung thủ, "Ma Đầu" Tiết Hồ Bi đã chết, "Độc Thủ Trạng Nguyên" Võ Thắng Tây đã chết, "Lạt Thủ thư sinh" Võ Thắng Đông và Quan lão gia tử cũng đã chết. Hung thủ chỉ còn lại chín người. Chín người này ngoại trừ "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo ra thì còn những ai? Chuyện chỉ chỉ có thể bức vấn ra từ Trương Hư Ngạo mà thôi.
Truy Mệnh lạnh lùng nhìn hắn hỏi :
– Thủ lĩnh của các ngươi là ai?
Trương Hư Ngạo ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy song mục Truy Mệnh lạnh tựa hàn băng, thâm như cổ cảnh. Ánh mắt ấy khiến hắn không khỏi khẽ rùng mình.
Truy Mệnh lại nói :
– Tốt nhất là ngươi nên nói ra.
Trương Hư Ngạo giật thót mình, đang định mở miệng nói thì bên ngoài sấm nổ một tiếng "đoàng". Ánh đèn dao động không ngừng, ánh chớp lóe lên, trong một sát na ngắn ngủi, cảnh vật trong điếm bỗng sáng bừng lên.
Tiểu nhị, chưởng quầy trong tiệm vẫn không xuất hiện.
Truy Mệnh khẽ chau mày :
– Ta đếm ba tiếng, ngươi không nói thì đừng trách ta không khách sáo nữa đâu!
Trương Hư Ngạo cười khổ nhìn Truy Mệnh.
Truy Mệnh lạnh lùng đếm :
– Một.

Bên ngoài sấm lại nổ ì ùng. Sắc trời tối đen, gió mưa như muốn nhấn chìm cả căn tiểu điếm.
Một trong ba ngọn đèn dầu đã bị gió thổi tắt.
Truy Mệnh lạnh lùng đếm tiếp :
– Hai.
Gió thổi mây bay, tất cả sự vật xung quanh dường như không thể làm chàng phân tâm.
Mồ hôi Trương Hư Ngạo túa ra từng giọt lớn bằng hạt đậu.
Truy Mệnh gằn giọng :
– Ba!
Trương Hư Ngạo vội mở miệng, ấp úng nói :
– Ta... ta nói...
Đột nhiên chấn song cửa sổ kêu đến "cách" một tiếng.
Lúc này Truy Mệnh đã quay đầu lại.
Chấn song cửa đã vị chấn vỡ nát, một đạo bạch quang hung mãnh cường liệt xoay tròn bắn vào cổ họng Truy Mệnh.
Truy Mệnh vội kéo người Trương Hư Ngạo nhảy tránh.
Đạo bạch quang bắn trông trúng người, đột nhiên đổi hướng đập mạnh xuống đất sau đó bay ngược trở lại cửa sổ, biến mất trong màn đêm tăm tối.
Truy Mệnh kéo Trương Hư Ngạo lăn xuống đất, phát giác đế giày đã bị cắt đứt một mẫu nhỏ. Bên ngoài lại lóe lên một ánh chớp, sấm nổ ì ùng, mồ hôi Truy Mệnh túa ra trên mặt. Chỉ nghe bên ngoài có người lạnh lùng lên tiếng :
– Ra đây!
Truy Mệnh phản thủ phong bế Khí Hải huyệt của Trương Hư Ngạo, sau đó lại không yên tâm, đưa tay điểm thêm vào Nhuyễn Ma huyệt của hắn, rồi mới sải bước ra bên ngoài khách điếm. Truy Mệnh vừa ra khỏi điếm đã thấy có bảy tám người đang ngã nằm trên mặt đất, chính là những khách nhân, tiểu nhị, chưởng quầy trong điếm khi nãy. Những người này nằm gục trên đất bùn, mỗi người đều trúng một đòn trí mạng vào cổ họng, vết thương dường như do một thứ binh khí cong và sắc gây ra, vết thương rất nhỏ.
Thiên hôn địa ám, thỉnh thoảng lại nổi lên một trận sấm chớp ầm ầm. Từng đám ô vân thi thoảng lại bị gió thổi bay tứ tán.
Cùng lúc ánh chớp lóe lên, chỉ thấy một người đang đứng ở phía trước chừng mười bộ, đầu đội mũ tre, thân khoác áo tơi, nhìn không rõ diện mạo. Người này đứng đó tựa như một tòa núi màu đen, trên eo lưng cò một thanh loan đao sáng ngời. Một loại loan đao mà nhân sĩ Trung Nguyên không ai có. Trên loan đao có máu. Những bông hoa máu.
Truy Mệnh đột nhiên nhớ đến lời Gia Cát tiên sinh :
– Mười ngón tay của người canh phu trước cửa "Can Lục vương phủ" là do

“Hồi Hồi Bức Nguyệt đao” cắt đứt.
Mục quang Truy Mệnh liền nheo lại, lạnh lùng lên tiếng hỏi :
– Ngươi đến từ Miêu Cương?
Người kia khẽ gật đầu, không nói gì nữa. Trời đất lại nổi lên một trận sấm sét. Mưa vẫn không ngừng. Tiếng sấm nổ liên hoàn nghe âm vang tựa tiếng trống thúc quân trước giờ xung trận.
Bước chân Truy Mệnh vẫn không dừng :
– Ngươi là “Thất Trạch Tử Thần” Hoắc Đồng, “Đao Bất Kiến Huyết” Thôi Lôi, “Nhất Đao Thiên Lý” Mạc Tam Cấp Cấp hay là “Vô Đao Tẩu” Lãnh Liễu Bình?
Người kia im lặng một hồi lâu mới lên tiếng đáp :
– Kẻ giết ngươi. Mạc Tam Cấp Cấp.
Truy Mệnh biết rõ nếu hỏi hắn là ai, nhất định sẽ không có đáp án, nên mới cố ý nói một mạch tên của bốn đại cao thủ sử đao đất Miêu Cương ra, phàm là cao thủ, tất không bao giờ chịu để tuyệt chiêu của mình bị hiểu lầm là của người khác được, nên đối phương khó mà tránh khỏi lên tiếng nhận mình là ai.
Biết đối phương là Mạc Tam Cấp Cấp, Truy Mệnh cũng khẽ giật mình. Trong bốn đại cao thủ vừa rồi, ngoại trừ “Vô Đao Tẩu” Lãnh Liễu Bình ra, thì tên “Nhất Đao Thiên Lý” này là kẻ có võ công ngụy dị cao thâm nhất.
Truy Mệnh đột nhiên cười cười hỏi :
– Ngươi giết những người này?
Mạc Tam Cấp Cấp không liên tiếng.
Truy Mệnh lại nói :
– Ta là bộ khoái!
Một tiếng sấm nữa lại nổi lên.
Thanh âm của Mạc Tam Cấp Cấp không hề thay đổi, vẫn bình bình, lạnh lùng :
– Đến lúc này ngươi còn muốn bắt ai nữa?
Truy Mệnh gật đầu nói :
– Sát nhân thường mạng, bắt ngươi là lẽ đương nhiên.
Mạc Tam Cấp Cấp gằn giọng nhắc từng chữ một :
– Vậy ngươi sẽ chết.
Lời còn chưa dứt thì yêu đao đã đột nhiên phóng tới, thế đến lăng lệ vô tỉ.
Truy Mệnh hét lớn, định dùng tay bắt đao, nhưng đao đó dường như có linh hoạt, nửa đường đột nhiên chuyển hướng tấn công hậu não của Truy Mệnh.
Truy Mệnh vội phục người xuống, đao liền bay lướt qua tóc chàng, sau đó lại quay về tay Mạc Tam Cấp Cấp.
Trong bóng đêm, thanh loan đao của y giống như một đốm lửa ma trơi vậy.
Truy Mệnh biết không thể để đối phương xuất thủ lần nữa, chàng liền bổ

người lao tới nhanh như một con báo. Chàng mới lao tới được nửa đường, đao quang đã từ tay Mạc Tam Cấp Cấp bắn ra. Thế đao không gì cản nổi!
Truy Mệnh hét lớn, lộn người tung cước đá ra. Mặc dù chàng đã đá trúng cán đao, khiến nó bay vọt lên trời, nhưng sau đó nó lại đảo một vòng lớn, bay vòng lại cắt ngang đến cổ họng chàng. Đây tưởng chừng như một đao trí mạng.
Truy Mệnh chỉ có thể thoái lui. Đao lại bay về trong tay Mạc Tam Cấp Cấp.
Mưa đổ xuống như trút, kết thành một tấm lưới phủ trùm lên cả hai.
Mạc Tam Cấp Cấp vẫn đứng cách Truy Mệnh mười bộ.
Truy Mệnh không thể xông lên, vậy chỉ có cách đứng đó chịu đòn. Chàng bất giác cảm thấy lòng bàn tay phát lạnh.
Vừa nãy Mạc Tam Cấp Cấp thu đao về, chàng vốn có thể xông lên lần nữa, đối phương vừa một kích không trúng, tinh thần đương nhiên sẽ bị lung lay. Trước giờ chàng chưa bao giờ bỏ qua những cơ hội thế này. Nhưng khi chàng muốn xông lên thì trước ngực liền đau nhói lên một cái, khiến chân khí chàng bị tiêu tán.
Cơn đau trí mạng này là do một kích "Đại Thủ Ấn" của Quan lão gia tử gây nên.
Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, chàng đã cố ý giả vờ cho Võ Thắng Đông điểm trúng Đản Trung huyệt, nhưng một chưởng của Quan Hải Minh đã thật sự kích trúng lưng chàng. Cũng chính vì chàng đã thọ thương không tiện kéo dài cuộc chiến nên mới dụng kế bắt sống Trương Hư Ngạo.
Đột nhiên chàng có một ý nghĩ rất kỳ quái, nếu như có Vô Tình ở đây thì thật tốt. Thứ đao pháp quỷ quái này, chỉ sợ chỉ có toàn thân ám khí của Vô Tình mới có thể chế trụ được.
Chính vào lúc này, sấm chớp lại nổi lên.
Điện quang giật ngang trời. Trời đất sáng rực, loan đao trong tay Mạc Tam Cấp Cáp cũng sáng rực.
Ánh sáng lóe lên, Truy Mệnh gần như không nhìn thấy gì. Chàng cũng không thể nghe thấy đao phong bởi tiếng mưa đã che lấp tất cả. Nhưng Truy Mệnh có thể khẳng định đối phương đã xuất đao.
Chàng vội bốc người lên cao, một cơn đau nhói lên ở eo hông. Điện quang đã tắt, trước mắt Truy Mệnh vẫn còn là một vùng sáng chói, nhưng chàng đã có thể nhìn rõ được sự vật.
Đao đã trở về tay Mạc Tam Cấp Cấp.
Truy Mệnh cảm thấy eo hông đau đớn khôn tả, nhưng vẫn cố đảo người trên không lao vào trong tửu điếm. Chàng tuyệt đối không thể ở bên ngoài trực tiếp giao thủ với Mạc Tam Cấp Cấp. Chàng tuyệt đối không thể đợi tia chớp tiếp theo lóe lên, bởi vì chàng không thể khẳng định lần sau mình có thể tránh được thanh quỷ đao ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy kia! Nếu như

chàng không thọ thương từ trước thì còn có thể phản công, nhưng giờ đã thọ thương, phản công chỉ có con đường chết. Chàng phải dùng trí để giành phần thắng, tuyệt đối không thể lực đấu cùng hắn.
Khi chàng lao được vào bên trong, ba ngọn đèn chỉ còn lại một ngọn duy nhất còn sáng.
Mưa gió không ngừng hắt vào trong điếm, Truy Mệnh lợi dụng ánh đèn cúi xuống nhìn, chỉ thấy phần y phục ở eo hông đã bị nhuộm đỏ, màu đỏ của máu.
Chính vào lúc này, loan đao lại từ ngoài cửa bay vào.
Truy Mệnh vội phục người xuống nấp sau một chiếc bàn lớn. Bàn gỗ liền bị loan đao xoay tròn cắt thành bảy tám mảnh, đao thế vẫn chưa dứt lại bay người trở ra ngoài rồi biến mất trong màn đêm âm u.
Trong điếm đồ vật nhiều, thanh đao lấy mạng đó muốn lấy đi sinh mạng của chàng cũng không phải chuyện dễ.
Người bên ngoài cũng dừng lại giây lát.
Truy Mệnh đưa mắt nhìn chiếc bàn bị cắt nát và cánh cửa nửa đóng nửa mở, trong lòng chợt động.
Lúc này đao quang lại lóe lên, đao lại bay tới.
Truy Mệnh vội lách người nhảy tránh.
Không ngờ lần này mục tiêu của đối phương không phải là Truy Mệnh, mà là Trương Hư Ngạo. Cán đao bay tới chuẩn xác đụng trúng Khí Hải huyệt của Trương Hư Ngạo.
Truy Mệnh cả kinh, nhưng liền lập tức trấn tĩnh trở lại, bởi Trương Hư Ngạo vẫn còn bị phong bế Nhuyễn Ma huyệt.
Đao lại bay vào!
Truy Mệnh tuyệt đối không thể để đối phương giải Nhuyễn Ma huyệt của Trương Hư Ngạo. Nhưng lần này đối phương không giải huyệt cho Trương Hư Ngạo mà là tấn công Truy Mệnh. Chàng vội lách người về phía sau né tránh.
"Rẹt", cột nhà đã bị cắt đoạn.
Truy Mệnh cả kinh, vội nhảy ra phía sau một cây cột khác. Đao lại xoay tròn lao tới cắt đứt cây cột thứ hai rồi bay ngược trở ra bên ngoài.
Đao thế có thể liên tục cắt đoạn hai cây cột nhà, sau đó vẫn còn lực đạo bay ngược về tay người phá, đao chiêu lăng lệ thế nào, thiết thưởng không cần nói cũng có thể hình dung ra được.
Mạc Tam Cấp Cấp quả nhiên không hổ là "Miêu Cương Đệ Nhất Sát Đao", thanh đao này tuy không thể thiên lý sát nhân, nhưng tuyệt đối có thể bách bộ đoạt mạng, không thể tránh né.
Tuy nhiên Truy Mệnh có thể khẳng định, công phu trên trên tay của y tuyệt không thể là đối thủ của chàng, còn nếu luận công phu trên chân, e rằng Mạc

Tam Cấp Cấp còn kém chàng một quãng xa. Chỉ là chàng không thể xông lên.
"Soạt!" Đao lại bay vào trong.
Truy Mệnh lập tức lách người ra phía sau một cây cột khác. Cây cột liền lập tức bị loan đao chém gãy.
Truy Mệnh đột nhiên lạnh người. Tiểu điếm này có tổng cộng bốn cây cột, giờ đã đã gãy mất ba, cả căn điếm lắc lư như muốn đổ. Nếu như cây cột thứ tư cũng bị đối phương chém gãy, căn điếm sẽ sập xuống, lúc đó chàng càng gặp nguy hiểm nhiều hơn.
Nói thì chậm, nhưng thực tế thì nhanh vô cùng, thanh loan đao sau khi chém đứt cây cột thứ ba liền tự động xoay tròn bay đến cây cột thứ tư.
Truy Mệnh đột nhiên xông ra từ cửa chính. Đao của Mạc Tam Cấp Cấp đã bay vào trong điếm, giờ trong tay đối phương không có đao, vừa hay là cơ hội phản công tốt nhất.
Nhưng... thanh quỷ đao dường như có linh tính, đột nhiên nó đảo một vòng trên không trung rồi bay ngược về tấn công vào sau lưng Truy Mệnh!
Truy Mệnh sớm đã đoán định được chiêu này nên lập tức ngửa người ra, tránh khỏi một chiêu, đồng thời hai cước tả hữu nhất tề quét ra, đóng sập hai cánh cửa điếm lại.
Một đao này trông trúng Truy Mệnh, tự nhiên sẽ bay ra từ phía cửa ra vào, nhưng cửa giờ đã đóng kín! Đao dù sao vẫn chỉ là đao, không phải là người, lực đạo điều hướng đã hết, nên đao không thể chuyển hướng, mà lao vút tới giữa hai cánh cửa gỗ. Đao cắm vào cửa gỗ, cửa gỗ liền vỡ vụn.
Mạc Tam Cấp Cấp cả kinh, vội lăng không lao tới tiếp dẫn. Loan đao phá vỡ cửa kính bay ra.
Đây là một thanh đao không gì cản nổi. Đây đúng là tột đỉnh của nghệ thuật sử đao: "ngự đao chi thuật".
Nhưng loan đao đã bị cản lại ở cửa một lúc, Truy Mệnh đã thừa cơ xông ra từ cửa sổ.
Điện quang lóe lên, Mạc Tam Cấp Cấp vẫn chưa thu đao, trên mặt lộ nét kinh hoàng.
Đao đã hồi chuyển, nhưng Truy Mệnh đến trước cả đao. Song cước của chàng chia hai đường tả hữu tấn công Thái Dương huyệt của Mạc Tam Cấp Cấp.
Đây là một thời cơ hết sức tuyệt diệu, Mạc Tam Cấp Cấp đang lúc kinh ngạc, tuyệt đối không thể tiếp được hai cước liều mạng này của chàng.
Truy Mệnh quyết định đá chết Mạc Tam Cấp Cấp rồi mới ứng phó với loan đao sau lưng. Mười phần đã chắn đến chín. Nhưng Truy Mệnh đã tính thiếu mất một bước.
Cấp phong nổi lên, một cây Thiết tản đột nhiên mở bung ra ngăn song cước

của chàng lại.
Song cước của Truy Mệnh liền đá thủng hai lỗ lớn trên chiếc Thiết tản. Nhưng chàng lại không đá trúng Mạc Tam Cấp Cấp.
Mạc Tam Cấp Cấp đưa tay vẫy mạnh.
Truy Mệnh vội rút chân ra khỏi Thiết tản, nhanh chóng lách người nhảy tránh, nhưng chỉ nghe một tiếng "phập", chàng cảm giác như xương vai mình bị cắt đoạn, thì ra loan đao đã cắm vào vai chàng, ngập đến tận xương.
Một cơn đau buốt đến tận tim nhói lên, Truy Mệnh khuỵu một chân xuống, chỉ thấy loan đao như muốn bay vọt ra, chàng liền vội vận công giữ chặt nó lại trong xương thịt của bản thân.
Đao đã nhập thể nhưng vẫn chưa bị rút ra nên máu huyết vẫn chưa chảy nhiều. Nhưng vết thương này quá nặng, nặng đến độ Truy Mệnh không thể tri chì được nữa.
Truy Mệnh đã thọ trọng thương, song Mạc Tam Cấp Cấp cũng đã mất đi loan đao.
Truy Mệnh lảo đảo bước lên mấy bước, đang có ý đồ bỏ chạy thì Mạc Tam Cấp Cấp đã bước tới cản lộ. Y chầm chậm cởi bỏ mũ tre, điện quang lại lóe lên, chỉ thấy song mục của y nổi lên đầy những tia máu nhỏ li ti, dung diện hung độc tàn nhẫn vô bì, bên trong chiếc mũ tre là những lưỡi đao sáng ngời.
Truy Mệnh vội lùi về sau thì chợt nghe có tiếng cười lạnh, Trương Hư Ngạo đang dùng Thiết tản làm gậy chống, nhìn chàng với ánh mắt âm hiểm.
Truy Mệnh thầm toát mồ hôi lạnh, khó nhọc nói :
– Ta thật hối hận vì vừa nãy đã không hủy đi chiếc chân còn lại của ngươi.
Vừa rồi chàng đá Mạc Tam Cấp Cấp hai cước, mắt thấy đã sắp thành công, nào ngờ giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, khiến cho chàng chẳng những không giết được Mạc Tam Cấp Cấp mà bản thân còn thọ trọng thương.
Tuy rằng loan đao đã bị mất đi phần lớn lực đạo do chém gẫy cột, lại phá vỡ cửa ra vào của tiểu điếm và bị Truy Mệnh dùng nhục thể giữ chặt lấy khiến Mạc Tam Cấp Cấp tạm thời mất vũ khí, nhưng vết thương đã khiến chàng gần như không còn năng lực chiến đấu. Chàng hối hận bản thân mình quá sơ ý. Mạc Tam Cấp Cấp đã dụng đao giải Khí Hải huyệt cho Trương Hư Ngạo, với công lực của hắn, lẽ nào không thể vận chuyển chân khí xung phá Nhuyễn Ma huyệt? Vì chàng sơ ý nên mới để Trương Hư Ngạo đánh một đòn trí mạng!
"Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo cười âm hiểm nói :
– Ngươi đá gãy một chân ta, lại làm hỏng Thiết tản, mấy món nợ này gộp lại tính luôn một thể vậy.
Mạc Tam Cấp Cấp xoay xoay chiếc nón tre trên tay, chậm rãi bước từng

bước lại gần Truy Mệnh nói :
– Đưa đao cho ta!
Truy Mệnh cười khổ. Với thể lực hiện tại của chàng, dù cho muốn thắng một mình Trương Hư Ngạo đã khó lắm rồi, hà huống còn có Mạc Tam Cấp Cấp?
Truy Mệnh cười thảm nói :
– Được, ta trả ngươi!
Nói dứt lời, chàng liền cúi người, phản thủ rút mạnh đao phóng ra, thanh loan đao tạo thành một đạo cầu vồng lao vút về phía Mạc Tam Cấp Cấp. Đao vừa bạt xuất, máu huyết cũng theo đó vọt ra, Truy Mệnh cũng cùng lúc tung mình lao vào tiểu điếm.
Thanh loan đao bay về phía Mạc Tam Cấp Cấp, y vốn có thể dễ dàng né tránh, rồi tiếp tục truy sát Truy Mệnh, song thanh đao đó lại là bảo vật còn quý hơn tính mạng của Mạc Tam Cấp Cấp, y không dễ dàng bỏ rơi, vì thế liền giơ tay tiếp lấy. Y tiếp đao nên đã chậm mất một nhịp, khiến Truy Mệnh có thể vọt người qua được. Mạc Tam Cấp Cấp thầm tính là sẽ bắt lấy loan đao trước, sau đó giết Truy Mệnh sau cũng không muộn.
Trương Hư Ngạo hận Truy Mệnh đến tận xương tủy, làm sao hắn chịu để chàng đào tẩu? Hắn liền lấy Thiết tản liền làm đoản côn, quét mạnh một đường vào ngang lưng Truy Mệnh.
Truy Mệnh sớm đã dự liệu, giương tay ném chiếc hồ lô rượu bên hông bay ra.
Trương Hư Ngạo đánh bay được hồ lô thì Truy Mệnh đã vào được trong tiểu điếm. Trương Hư Ngạo liền dận mạnh Thiết tản xuống đất, cả người liền bay vào bên trong. Trương Hư Ngạo vừa vào đến trong liền thấy Truy Mệnh đang tung cước đá mạnh vào cây cột nhà cuối cùng.
Trương Hư Ngạo thoáng ngẩn người, không hiểu chuyện gì. Đột nhiên một tiếng nổ rầm như sấm động vang lên, trời rung đất chuyển, cả căn tiểu điếm liền sập xuống đất. Trương Hư Ngạo giờ mới minh bạch, vội vã thoái lui, nhưng cái chân bị thương của y liền vấp phải một chiếc ghế, ngã ngửa người ra đất. Mái ngói, xà nhà... liền rơi hết lên người Trương Hư Ngạo.
Lại nói đến Mạc Tam Cấp Cấp, y vừa tiếp lấy loan đao liền định xông vào trong điếm giết chết Truy Mệnh. Nhưng đột nhiên tâm niệm chuyển động, thầm nghĩ loan đao của bản thân không phù hợp sử dụng trong địa thế như vậy, Truy Mệnh lại ngụy kế đa đoan... nên không khỏi có chút chần chờ. Trong giây phút y chần chờ ấy, căn tiểu điếm đã sập xuống.
Mạc Tam Cấp Cấp lập tức toàn lực chú ý đến những sự vật trong đám khói bụi mù mịt. Chỉ thấy giữa một vùng đổ nát khói bụi mù mịt, có một bóng người đang khó nhọc đứng dậy. Mạc Tam Cấp Cấp thầm "hừ" lạnh một tiếng, chẳng nói chẳng rằng vung tay lên một lượt. Loan đao liền xé gió bay đi.

Đao bắn vào bóng người ấy, sau đó là một tiếng kêu thảm vang lên. Mạc Tam Cấp Cấp mừng thầm trong bụng, vươn tay tiếp lấy hồi đao quay lại rồi bước đến xem xét, chỉ thấy Trương Hư Ngạo đang nằm lăn lộn dưới đất vì đau đớn.
Chỉ nghe "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo thảm thiết kêu gào :
– Ngươi đả thương ta! Ngươi đả thương ta!
Nguyên lai khi căn điếm sập xuống, Trương Hư Ngạo không kịp thoát ra song cũng cấp thời sinh trí, vội mở rộng Thiết tản, thu người nấp vào bên trong, gạch đá tất thảy đều không rơi trúng người hắn được, bởi vậy nên hắn vẫn có thể tập trung sự chú ý vào Truy Mệnh. Hắn phát hiện trước khi căn tiệm sập xuống thì Truy Mệnh đã tung người ra một cửa sổ chạy trốn, trong lòng cấp bách liền giãy giụa đứng lên. Không ngờ vừa đứng lên chưa ổn định thân hình thì Trương Hư Ngạo đã thấy bạch quang bắn đến, hắn vội vàng giương ô lên che chắn. Loan đao không cắt đứt được Thiết tản nhưng lưỡi đao đã xuyên qua chiếc lỗ lớn mà Truy Mệnh đã làm thủng hủy đi con mắt bên phải của Trương Hư Ngạo, khiến hắn đau đến chết đi sống lại.
Mạc Tam Cấp Cấp thấy mình thất thủ đả thương Trương Hư Ngạo, trong lòng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, song thiên tính y vốn lãnh bạc, nên chỉ thầm nghĩ :
– "Ai bảo ngươi tự dưng nhảy vào đó làm gì? Bản lãnh lại kém cỏi không tiếp nổi một đao của ta".
Nghĩ đoạn liền lên tiếng hỏi :
– Truy Mệnh ở đâu?
Trương Hư Ngạo đau đớn đưa tay chỉ về hướng Truy Mệnh chạy, gấp giọng nói :
– Mau cầm máu cho ta, mau cầm máu cho ta!
Mạc Tam Cấp Cấp cười lạnh nói :
– Đó là việc của ngươi!
Lời chưa dứt thì thân hình đã lao vút đi đuổi theo hướng Truy Mệnh. Vừa chạy trong lòng y vừa nghĩ :
– "Mưa to gió lớn, Truy Mệnh thân thọ trọng thương, ta không tin rằng hắn có thể chạy lên trên trời. Giờ mang theo tên què Trương Hư Ngạo kia chẳng phải là phiền phức lắm sao?"\.
Phong vũ mãn thiên, "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo nằm rên la không ngớt. Truy Mệnh thọ thương đào tẩu. Mạc Tam Cấp Cấp toàn lực truy sát. Cơn mưa lớn dệt nên một tấm lưới trắng khổng lồ bao trùm lên đại địa. Truy Mệnh dừng chân, cúi xuống thì thấy nước mưa dưới chân chàng đã thành màu đỏ.
Chàng xuất đạo bao nhiêu năm nay, lần nào cũng chỉ có chàng truy mệnh kẻ khác, đây là lần đầu tiên nếm trải cảm giác bị kẻ khác truy mệnh.

Chàng biết bản thân không thể chạy lâu dưới mưa như thế này được nữa, nhưng trong vòng năm dặm quanh đây, dân cư đặc biệt thưa thớt, đồng thời chàng cũng không thể lưu lại nhà của những gia đình bình thường được, bởi như vậy sẽ liên lụy đến tính mạng họ.
Phụ cận chỉ có một nhà võ lâm thế gia, gọi là "Tây Môn sơn trang", lão Trang chủ Tây Môn Trọng đã bị người ta dùng nội gia chân lực trọng thủ pháp đánh bại, hiện nay sự vụ trong trang đều do Tây Môn Công Tử giải quyết, hành sự giữa chính và tà, một đôi kim câu cũng được xưng là nhất tuyệt trên giang hồ.
Truy Mệnh quyết định sẽ chạy đến "Tây Môn sơn trang".
Chàng chạy đến trước cửa "Tây Môn sơn trang", gió mưa đã ngớt dần, nhưng chàng cảm nhận được đối phương cũng sắp đuổi gần đến nơi rồi. Giả như lúc bình thường thì với khinh công của chàng, Mạc Tam Cấp Cấp tuyệt đối không thể truy tung, song giờ chàng đã trúng một chỗ chưởng thương, hai chỗ đao chém, khiến võ công của chàng giảm đi một phần đáng kể.
Chàng dụng lực gõ vào cửa sắt, trong lòng thầm nhủ mình may mắn vì nước mưa đã gột rửa đi hết vết máu.
Truy Mệnh dù có cô độc nhưng dựa vào hiệp danh của Gia Cát tiên sinh, chưa chắc y đã không bảo vệ chàng.
Hồi lâu sau mới có người cầm đèn ra mở cửa. Một gã gia đinh cầm ô, nhấc đèn lên chiếu về phía Truy Mệnh nói :
– Là kẻ nào, nửa đêm canh ba...
Chợt gã nhìn thấy Truy Mệnh toàn thân đầy máu, nhất thời không nói ra lời.
Truy Mệnh lấy trong bọc ra một viên thuốc bỏ vào miệng, rồi khó nhọc nói :
– Các ngươi vào bẩm báo với Thiếu trang chủ, nói là có đệ tử của Gia Cát tiên sinh ở Kinh thành làm phiền.
Một tên gia đinh vừa nghe thấy người của Gia Cát tiên sinh đến, lập tức quay người chạy vào trong thông báo.
Tên còn lại liền bước đến đỡ một bên Truy Mệnh, đồng thời quan tâm hỏi :
– Vết thương của ngài có nặng lắm không?
Truy Mệnh thầm vận chân khí, cười khổ nói :
– Không sao cả, có điều nếu có Kim thương dược thì càng tốt.
Một chốc sau tên gia đinh vừa nãy và một vị công tử mặc cẩm y đã chạy ra.
Chỉ thấy cẩm y công tử đó không hề mang theo ô, nhưng mưa những hạt mưa khi rơi đến gần y đều bắn tứ tán ra bốn phía, một giọt cũng không rơi vào người, hiển nhiên là công lực người này thuộc hạng cao thâm khôn lường.
Truy Mệnh miễn lực nói :
– Tây Môn Công Tử?
Cẩm y nhân bước đến đỡ Truy Mệnh rồi hỏi :

– Các hạ là ai?
Truy Mệnh cười thảm nói :
– Đệ tử thứ ba của Gia Cát tiên sinh, Truy Mệnh!
Tây Môn Công Tử thoáng chấn động, vội nói nhanh :
– A Thọ, ngươi đi lấy Kim thương dược và vải sạch. A Phúc mau đi dọn dẹp Mai Sương để đón khách!
Truy Mệnh đưa mắt nhìn căn nhà đá được gọi là "Mai Sương", chỉ thấy ba mặt đều là tường đá, một mặt là cửa. Cánh cửa đã mở rộng, Tây Môn Công Tử đang cười cười đứng bên trong. Truy Mệnh cúi xuống nhìn vết thương đã được băng bó cẩn thận của mình, cảm kích nói :
– Tây Môn Công Tử, đa tạ huynh trượng nghĩa cứu giúp!
Tây Môn Công Tử mỉm cười nói :
– Tại hạ có cứu giúp được huynh chuyện gì đâu. Nếu Truy Mệnh huynh không trách tại hạ không biết lượng sức thì xin hãy nói ra kẻ đã đả thương huynh là ai, đôi song câu này nhất định sẽ không buông tha cho hắn.
Truy Mệnh cười khổ đáp :
– Đánh nhau với người, bất hạnh bị thương chuyện đó không có gì là bất bình thường cả. Tại hạ không dám làm phiền đến công tử nữa.
Tây Môn Công Tử đột nhiên nói :
– Tại hạ đã xem qua vết thương của huynh đài, dường như đã là do một lưỡi đao rất sắc bén gây nên, chỉ sợ không phải loan đao Miêu Cương thì là miến đao Vân Nam. Vết chưởng sau lưng huynh, xem ra thì giống "Đại Thủ Ấn" ở Sơn Đông, không biết tại hạ nói thế có gì sai không?
Truy Mệnh mỉm cười nhạt nhẽo nói :
– Nhãn lực của công tử thật phi phàm.
Trong bụng thầm khâm phục đối phương.
Lúc này A Thọ đột nhiên chạy đến, nói vài câu vào tai Tây Môn Công Tử. Sắc mặt Tây Môn Công Tử khẽ biến động, rồi y mỉm cười nói :
– Đêm nay thật ly kỳ, tại hạ lại có khách nữa rồi.
Truy Mệnh chợt động tâm niệm :
– Công tử...
Tây Môn Công Tử lắc đầu cười nói :
– Không cần phải nói nữa, nếu như là kẻ đến truy sát huynh đài, tại hạ sẽ tự có cách để thoái thác nói là không biết.
Truy Mệnh nói :
– Tất cả làm phiền công tử vậy.
Tây Môn Công Tử cười cười nói :
– Đâu có gì! Những chuyện thế này tại hạ còn gánh vác được.
Nói dứt lời thì y đã quay lưng bỏ đi.
Truy Mệnh nhắm mắt liệu thương một hồi, trước ngực đã bớt đau đớn hơn

trước rất nhiều, hai chỗ bị đao chém cũng đã được cầm máu.
Vết thương ở eo hông chỉ là vết thương ngoài da, nhưng vết chém ở vai thì đau đớn nhập cốt, mỗi lần cử động đều đau đớn khôn tả.
Lúc này, Tây Môn Công Tử đang cười tươi như hoa bước vào :
– Người đến là hung thần ác sát. Nhưng tại hạ đã đuổi y đi rồi.
Truy Mệnh tựa hồ như đã nhấc được một tảng đá lớn đang đè trước ngực. Chàng nói :
– Đa tạ công tử tương trợ!
Tây Môn Công Tử cười cười nói :
– Truy Mệnh huynh liên tiếp trúng hai đao một chưởng mà vẫn chạy được đến bản trang thật chẳng dễ dàng gì.
Truy Mệnh chỉ cười ảm đạm không nói gì.
Lúc này A Phúc mang đến một bộ y phục mới, bước đến phía sau Truy Mệnh nói :
– Đại gia, mời thay một bộ y phục mới, để tránh bị lạnh!
Truy Mệnh quay người lại cười cười nói :
– Bất tất, y phục này ta mặc đã quen rồi.
A Phúc kiên trì nói :
– Nhưng nó đã ướt hết cả rồi!
Truy Mệnh đang định mặc vào thì đột nhiên thấy dáng vẻ của A Phúc có điều gì đó khác lạ, không cầm được liền đưa mắt nhìn kỹ hơn. Chợt thấy trong mắt của A Phúc hiện lên hình ảnh Tây Môn Công Tử cầm song câu kim quang sáng ngời đứng sau lưng mình.
Song câu lóe lên cùng lúc bổ xuống.
Truy Mệnh vội vã chuyển thân, kéo A Phúc ra phía sau lưng mình, rồi lao về phía trước. Nhưng chỉ được vài bước thì vết thương lại bật máu, đau đớn khôn tả, chàng phải vịn tay vào tường mới không bị ngã xuống.
Song câu của Tây Môn Công Tử nhất xuất tất sát, hiện giờ đã không thể thu thế, bổ thẳng vào ngực A Phúc.
A Phúc kêu thảm một tiếng, ngã lăn xuống đất.
Truy Mệnh bởi vết thương chưa khỏi nên vô phương phản kích, hổn hển nói :
– Ngươi... ngươi...
Tây Môn Công Tử một kích không trúng, thở dài nói :
– Quả nhiên là cơ cảnh! Chẳng trách Quan lão gia tử, Võ lão đại, Trương tú tài liên thủ mà cũng không đối phó nổi một mình ngươi!
Truy Mệnh đã khôi phục được sự bình tĩnh, cười lạnh nói :
– Ngươi cũng là một trong mười ba tên hung thủ đó?
Tây Môn Công Tử cười cười nói :
– Ta phụ trách liên lạc ở phía Nam, ngoại trừ Tiết ma đầu ra thì Quan lão gia

tử, Miêu Cương lão Mạc, Trương tú tài, Võ thị huynh đệ đều do ta liên hệ cả.
Truy Mệnh nói :
– Ngươi... ngươi...
Tây Môn Công Tử lại nói :
– Chi bằng để ta giới thiệu một người bạn cũ cho ngươi gặp vậy.
Lời của y vừa dứt thì đã thấy một người như bóng u linh, đầu đội mũ tre bước vào.
Tim Truy Mệnh như ngừng đập. Người này mặc áo tơi, đầu đội mũ tre, lưng đeo loan đao, không phải Mạc Tam Cấp Cấp thì là ai?
Tây Môn Công Tử nói :
– Vừa rồi vị khách này đến đây tìm ngươi, ta nói không cần, vì ngươi đang ở trong thạch thất của ta rồi. Vì thế y muốn đến thăm ngươi một chút.
Truy Mệnh dựa vào tường, thở dài một tiếng nói :
– Xem ra ta đã đến nhầm địa chỉ.
Tây Môn Công Tử cười lớn nói :
– Nam - Tây Môn trang, Bắc - Âu Dương cốc, lẽ nào dễ để người khác xuất nhập tự nhiên đến thế!
Đột nhiên A Thọ tất tả chạy đến nói vài câu vào tai Tây Môn Công Tử, Tây Môn Công Tử thoáng biến sắc mặt quay sang Mạc Tam Cấp Cấp nói :
– Trương tú tài cũng đến rồi, sao ngươi nói y đã chết?
Mạc Tam Cấp Cấp cười lạnh một tiếng nói :
– Tự hắn quay lại à?
A Thọ cung kính đáp :
– Có hai thanh niên nhân đưa hắn đến!
Mạc Tam Cấp Cấp cười lạnh :
– Hừ!
Tây Môn Công Tử lạnh giọng nói :
– Trương tú tài quay lại thì càng tốt, đưa y vào đây cho hắn xử lý kẻ đã đả thương y. Còn hai kẻ đa sự kia ngươi giết đi cho ta.
A Thọ cúi mình đáp :
– Vâng!
Đoạn quay người chạy đi.
Tây Môn Công Tử quay sang Truy Mệnh nói :
– Xem ra bạn cũ của ngươi lại thêm một người nữa đến rồi.
Truy Mệnh cười khổ nói :
– Một người bạn cũ đã đủ nhiều rồi, đời người khó mà tìm được một hai tri kỷ, không ngờ đêm nay lại có tới ba người.
Tây Môn Công Tử cười nói :
– Nghe đồn "Võ lâm Tứ đại danh bộ" cơ trí tuyệt luân, nhưng đêm nay thì

dù ngươi có là Gia Cát tiên sinh cũng khó mà thoát được.
Truy Mệnh cười nói :
– Đây gọi là vào lầm hắc điếm, không trách được ai cả.
Tây Môn Công Tử cười lớn nói :
– Hết đêm nay thì "Võ lâm Tứ đại danh bộ" chỉ còn lại ba mà thôi.
Mạc Tam Cấp Cấp hừ lạnh nói :
– Ba? Cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu!
Lúc này từ sau lưng Tây Môn Công Tử xuất hiện một người. Người này khập khiễng bước vào, vừa thấy Truy Mệnh ánh mắt đã lộ ra vẻ oán độc rồi cười âm hiểm nói :
– Tốt lắm! Tưởng ngươi phiên thiên phúc địa thế nào, giờ cuối cùng cũng không thoát được tay ta!
Người này chính thị "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo. Toàn thân hắn ướt đẫm, ánh mắt lộ ra vẻ lang độc vô tận.
Trương Hư Ngạo vừa thấy Mạc Tam Cấp Cấp đã oán hận nói :
– Ngươi...! Ta thọ thương mà ngươi không hề lý tới. Nếu không phải có hai tên thanh niên không biết trời cao đất dày đỡ ta về đây thì ta đã chết vì đau đớn ở đó rồi.
Mạc Tam Cấp Cấp chỉ "hừ" lạnh một tiếng, không nói lời nào.
Trương Hư Ngạo đối với y cũng có hai phần úy kỵ nên cũng không dám thái quá.
Tây Môn Công Tử liền lên tiếng giảng hòa :
– Thôi đi! Nếu không phải lão Mạc đuổi cừu gia của ngươi đến đây thì ngươi có báo được thù này không?
Trương Hư Ngạo vẫn tức giận nói :
– Nhưng hắn đã làm hỏng mắt phải của ta.
Tây Môn Công Tử đột nhiên thấp giọng nói với Trương Hư Ngạo :
– Ngươi đừng quên rằng dù ngươi chưa thọ thương vị tất đã là đối thủ của y! Chi bằng cứ liễu đoạn tên bổ khoái này trước rồi đem chuyện đó đi cáo tố với thủ lĩnh sau.
Trương Hư Ngạo nghĩ thấy cũng đúng, đành cố nén cơn giận xuống.
Tây Môn Công Tử lại nói :
– Hai tên đưa ngươi đến đây ta đã bảo A Thọ đi giải quyết rồi.
Trương Hư Ngạo không hề động dung nói :
– Giết đi cũng tốt, tránh cho chúng hỏi này hỏi nọ mất thời gian.
Tây Môn Công Tử quay sang Truy Mệnh cười cười nói :
– Bây giờ đến lượt ngươi rồi.
Truy Mệnh quét mắt một vòng, cửa phòng đã bị chặn kín, không có chỗ nào có thể thoát ra được. Chàng bèn thở dài một tiếng, chuẩn bị tử chiến ở đây.
Tây Môn Công Tử lạnh lùng nói :

– Ngươi hãy đền mạng cho Võ thị huynh đệ và Quan lão gia tử!
Trương Hư Ngạo nói :
– Hắn không giết bọn họ. Thì ra Võ lão nhị không chết dưới tay tên này mà là bị Võ lão đại ám sát. Về sau khi biết chuyện, ta và Quan lão gia tử đã bắt sống Võ lão đại, nhưng vì nhất thời bất cẩn nên Quan lão gia tử đã bị Võ lão đại dùng độc hại chết, trước khi chết lão cũng toàn lực đánh ra một kích, giết chết Võ lão đại. Ta do sơ ý nên cũng bị tên này chế trụ huyệt đạo, đang định bức cung thì lão Mạc tới... hắn không hề giết người nào của chúng ta cả...
Tây Môn Công Tử nói :
– Ta vốn cũng liệu định chỉ phái ngươi, Võ lão đại và Quan lão gia tử đi cũng đủ đối phó với tên bộ khoái này rồi, nhưng hồi lâu mà không thấy các ngươi quay lại, ta không yên tâm nên mới bảo lão Mạc đi xem thế nào. Kể ra thì y cũng xem như là ân nhân cứu mạng của ngươi. Ta cũng thấy kỳ quái, Truy Mệnh quyết chẳng thể là đối thủ của ba người liên thủ... thì ra là các ngươi tự tàn sát lẫn nhau.
Trương Hư Ngạo nói :
– Tuy hắn không giết người của chúng ta, nhưng chân của ta do hắn đá gãy, món nợ này không thể nào bỏ qua được.
Mạc Tam Cấp Cấp lấy loan đao ra cầm tay, nhìn Truy Mệnh cười lạnh nói :
– Xem ngươi tránh được mấy đao của ta?
Lời còn chưa dứt thì đao đã phi xuất.
Đột nhiên có tiếng người "hừ" lạnh, một bóng nhân ảnh dài người bay tới. Loan đao liền cắm thẳng vào người y.
"Bịch!" Người kia liền rơi ngay xuống đất, loan đao cắm vào trước ngực. Nhìn lại thì chính là A Thọ.
Thanh loan đao sau khi cắm vào người A Thọ thì vốn sẽ bay ngược về tay Mạc Tam Cấp Cấp, không ngờ lại có một bóng người khác hạ thân xuống, một tay đặt lên chuôi đao, hồi lực của loan đao liền bị hóa giải. Đao vẫn lưu trên thi thể của A Thọ.
Người vừa hóa giải hồi lực của loan đao hiển nhiên là một ám khí danh gia, bằng không làm sao có thể chớp đúng thời cơ, dùng lực đạo chuẩn xác, trong khoảng thời gian chuẩn xác để phá "Hồi Hồn Bức Nguyệt đao" chứ?
Chỉ thấy người vừa đặt tay lên chuôi đao là một thanh niên nhân mi thanh mục tú, ánh mắt sắc bén, từ phần bụng trở xuống không có gì cả, là một người bị phế hai chân!
Mạc Tam Cấp Cấp một chiêu mất đao, trong lòng vô cùng kinh hãi.
Truy Mệnh vừa thấy người này đã vui mừng như điên cuồng kêu lớn :
– Đại sư huynh!
Thanh niên nhân kia cũng quan thiết nói :
– Tam sư đệ! Chúng ta đến muộn, khiến đệ thọ thương rồi!

Người này chính thị là thủ lãnh của "Võ lâm Tứ đại danh bộ", Vô Tình.
Mạc Tam Cấp Cấp tức giận nói :
– Thì ra là một tên tàn phế!
Truy Mệnh cười lạnh nói :
– Ngươi đã gặp một vị ám khí đại sư chân chính bao giờ chưa?
Tây Môn Công Tử cười quái dị nói :
– Ngươi cho rằng chỉ với một mình ngươi có thể cứu hắn sao?
Đột nhiên có tiếng người lạnh lùng cất lên :
– Không. Còn ta nữa.
Chỉ thấy một thanh niên diện mạo tuấn tú, thần sắc lạnh lùng đã đứng trước cửa từ bao giờ.
Truy Mệnh vui mừng nói :
– Tứ sư đệ!
Lãnh Huyết cúi đầu nói :
– Tam sư huynh, thứ tội tiểu đệ đến trễ!
Trương Hư Ngạo há hốc mồm nói :
– Các ngươi... các ngươi... thì ra các ngươi là...
Vô Tình và Lãnh Huyết kịp thời đến đây cũng là do xảo hợp. Hai người sau khi từ biệt Gia Cát tiên sinh, liền dùng khoái mã rời khỏi kinh thành, đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của Truy Mệnh. Hai người đã lần theo ám ký do Truy Mệnh lưu lại tìm đến được khách điếm. Nhưng sau khi Truy Mệnh thọ thương đào tẩu thì không kịp lưu lại ám ký nên họ đã mất tông tích của chàng.
Thế nhưng câu nói: "Thiện ác đáo đầu chung hữu báo" một chút cũng chẳng sai, Trương Hư Ngạo vì truy sát Truy Mệnh mà bị Mạc Tam Cấp Cấp đả thương. Mạc Tam Cấp Cấp bỏ mặc sự sống chết của y, bỏ lại hắn ở đó mà đuổi theo Truy Mệnh, tấu xảo lúc đó Vô Tình là Lãnh Huyết lại tìm đến. Vô Tình, Lãnh Huyết vừa thấy chiếc hồ lô lăn lóc trên mặt đất liền biết ngay là đồ vật của Truy Mệnh. Truy Mệnh xưa nay yêu rượu như mạng vậy mà bây giờ chiếc hồ lô cũng phải bỏ lại, hiển nhiên là tình thế đã thập phần nguy cấp, hai người liền chạy đến hỏi thăm Trương Hư Ngạo.
Trương Hư Ngạo không trả lời gì mà chỉ yêu cầu hai người đưa hắn về "Tây Môn sơn trang".
Cả hai hội ý một hồi rồi thừa cơ đưa hắn về hỗn nhập vào quan sát. Không ngờ sau khi đến "Tây Môn sơn trang" thì Trương Hư Ngạo liền chạy vào trong luôn. Một tên gia đinh định âm thầm giết hại hai người, nhưng hắn làm sao là đối thủ của hai đại danh bộ được, sau một chiêu liền bị chế phục. Hai người truy vấn hắn một hồi rồi vội vàng chạy vào thạch thất, vừa kịp cứu Truy Mệnh một tính mạng.
Vô Tình cười lạnh nói :

– Chúng ta? Chúng ta không phải là những người đã đưa ngươi về đây sao?
Trương Hư Ngạo ngây người giây lát.
Tây Môn Công Tử gằn giọng nói :
– Các ngươi đến rồi thì chết chung với hắn một lượt đi!
Đột nhiên song câu vung ra, bổ thẳng xuống đầu Truy Mệnh!
Lúc này đột nhiên có một bóng người lướt tới. Tây Môn Công Tử cảm thấy trước mắt hoa lên, một người đã đứng thẳng trước mặt hắn tự bao giờ, chính thị Lãnh Huyết.
Tây Môn Công Tử dựng ngược song câu, móc về phía Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết dựng kiếm lao thẳng tới. Lưỡi kiếm tựa như một con độc xà, nhanh như thiểm điện xuyên qua giữa song câu, đâm thẳng về phía cổ họng Tây Môn Công Tử.
Tây Môn Công Tử sắc mặt biến đổi, vội tung mình bay ra xa hơn trượng tránh né một kiếm này.
Nhưng Lãnh Huyết lại đã đến trước mặt y, một kiếm nữa lại đâm tới.
Tây Môn Công Tử vội đưa kim câu lên đỡ.
Lãnh Huyết lại đâm thêm một kiếm, Tây Môn Công Tử lại dùng kim câu đón đỡ. Kiếm càng lúc càng nhanh, kim câu trong tay Tây Môn Công Tử cũng càng lúc càng nhanh.
Hai người một công một thủ, chỉ nghe tiếng "đinh đinh đang đang" liên miên bất tuyệt không ngừng, toàn thân Lãnh Huyết biến thành một đạo kiếm quang.
Tây Môn Công Tử cũng hóa thành một vùng câu ảnh. Chiến cuộc của hai người giờ đã đến độ nan phân nan giải.
Tây Môn Công Tử vừa động, Mạc Tam Cấp Cấp cũng động. Hắn muốn lấy lại binh khí thành danh của mình, thanh loan đao vẫn lưu lại trên mình A Thọ.
Hắn vừa động, Vô Tình liền ngẩng đầu, mục quang của chàng như điện khiến cho Mạc Tam Cấp Cấp khẽ giật mình. Dường như hắn cảm giác được rằng nếu như hắn vẫn tiếp tục bổ người đến, thì người chết sẽ là hắn. Vì thế động tác của hắn chợt biến đổi, trở nên chậm rãi, trấn định, bình tĩnh. Hắn từ từ bỏ chiếc nón tre đang đội trên đầu xuống cầm trên tay.
Ba mươi năm trước, khi còn chưa gia nhập liên minh mười ba tên hung đồ này, Mạc Tam Cấp Cấp chưa có được bí kíp "Hồi Hồn Bức Nguyệt đao", nhưng ở Miêu Cương hắn đã oai trấn Miêu Cương, đó là nhờ vào chiếc mũ này.
Vô Tình lạnh lùng nhìn hắn, toàn thân buông lỏng, mười ngón tay duỗi thẳng, giờ chàng giống như một cây cung đã lên đạn, chỉ chờ xạ thủ buông tay là lập tức xạ kích.
Trương Hư Ngạo ở bên này cũng vung Thiết tản tấn công vào sau lưng Lãnh

Huyết.
Chợt nghe một người cười lạnh nói :
– Lão bằng hữu, để ta tiếp ngươi một lúc!
Tiếng vang lên thì cước cũng đã tới nơi.
Trương Hư Ngạo tránh né không kịp, vội đưa Thiết tản ra ngạnh tiếp một chiêu, hai người đều bị chấn lui hai bộ. Vết thương trên vai Truy Mệnh đã vỡ ra, còn vết thương trên mắt Trương Hư Ngạo cũng bật máu.
Chỉ nghe Truy Mệnh cao giọng nói :
– Đại sư huynh, tứ sư đệ, Mạc Tam Cấp Cấp cô tịch, tàn độc, Tây Môn Công Tử xảo trá đa đoan, nếu như muốn lưu lại một kẻ sống để tra hỏi thì Trương Hư Ngạo cũng khả dĩ lắm.
Ý chàng là muốn nhắc nhở Vô Tình, Lãnh Huyết không cần phải nương tay mà toàn lực hạ sát thủ. Từ khi truy đuổi Võ Thắng Đông đến giờ, chàng biết rõ nếu muốn sanh cầm những kẻ này thì e rằng khó càng thêm khó.
Trương Hư Ngạo nghe Truy Mệnh nói vậy thì nộ hỏa xung thiên :
– Hừ, ai sống ai chết giờ còn chưa biết!
Tiếp đó là một chiêu "Hoa Vũ Phiên Phi" kích ra.
Sáu người hình thành ba cặp đấu vô cùng kích liệt. Nhưng trong đó có một cặp không hề động thủ, là một trận chiến đấu không hề động tay chân. Trận đấu này so với hai trận còn lại chỉ sợ còn hung hiểm hơn nhiều lần.
Mạc Tam Cấp Cấp và Vô Tình, đều đang chờ đợi thời cơ. Chờ đợi đối phương lơ là. Chỉ cần đối phương lơ là, ám khí của bọn họ sẽ toàn lực thi triển, đoạt mạng đối phương trong nháy mắt!
Mạc Tam Cấp Cấp nổi danh Miêu Cương, sát nhân vô số, mỗi lần trước khi sát nhân đều thấy đối phương sợ hãi, kinh hoàng nhưng vẫn không thoát khỏi sát thủ của hắn. Nhưng thanh niên nhân trước mắt hắn tựa hồ còn bình tĩnh, trầm trọng, trấn định hơn cả hắn. Hắn vốn muốn đợi thêm nữa, nhưng trong hai cặp đấu còn lại đã có một cặp phân ra cao hạ.
Truy Mệnh tung một cước đá bay Thiết tản của "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo ra xa.
Võ công của Truy Mệnh vốn đã cao hơn Võ Thắng Đông, mà võ công của Võ Thắng Đông lại ở trên Trương Hư Ngạo, Truy Mệnh tuy trúng phải hai đao một chưởng, nhưng Trương Hư Ngạo cũng nhận một đao một cước. Vết thương ở vai Truy Mệnh tuy nặng, nhưng vết thương ở mắt Trương Hư Ngạo lại càng nặng hơn.
Thương thế Truy Mệnh tuy rằng không nhẹ, nhưng một chân của Trương Hư Ngạo cũng thập phần không linh hoạt. Truy Mệnh chỉ bị thêm một vết thương nhỏ ở eo hông, võ công tuy có giảm bớt một phần, nếu phải đối đầu với Võ Thắng Đông thì còn rơi vào thế hạ phong, hoặc bình thủ, chứ võ công của Trương Hư Ngạo thì vẫn kém chàng một bậc.

Hai người đánh nhau một hồi, sau ba mươi chiêu, Truy Mệnh đã đá bay Thiết tản của Trương Hư Ngạo.
Trương Hư Ngạo bắt đầu rơi vào thế hạ phong.
Mạc Tam Cấp Cấp vừa thấy, biết rõ nếu không xuất thủ, đợi Truy Mệnh giết chết Trương Hư Ngạo xong sẽ đến trợ giúp Vô Tình, lúc đó hai đánh một, chỉ sợ càng khó ứng phó. Vì thế hắn lập tức xuất thủ.
Chiếc mũ tre xoay tròn bay ra.
Hắn vừa xuất thủ, Vô Tình cũng lập tức xuất thủ.
Địch bất động, ta bất động. Địch muốn động, ta động trước.
Hai người đều là đại hành gia ám khí trong võ lâm đương kim.
Mũ tre bay ra thì cùng lúc, Vô Tình cũng khẽ động thân hình. Bảy ngọn "Liễu Diệp phi đao" bay ra bắn vào mũ tre. Bảy ngọn phi đao đều rơi xuống đất, mũ tre vẫn y như trước bắn về phía Vô Tình.
Vô Tình không biết võ công. Chàng có thể tránh được chiếc mũ tre đang xoay tròn phòng tới này không?
Vô Tình không hề tránh né. Chỉ thấy tay chàng vẫy nhẹ, năm hạt "Thiết Liên tử" liền bắn vào mũ tre.
Chiếc mũ tre khẽ lắc nhẹ, nhưng lực xoáy vẫn làm Thiết Liên tử văng ra bốn phía. Nó vẫn lao về phía Vô Tình.
Vô Tình thần sắc bất biến, hai quả "Thiết đảm" lại phóng ra bắn vào chiếc mũ tre. Lúc này mũ tre đã cách đầu Vô Tình không xa lắm, hai quả "Thiết đảm" cũng bị bật ra xa, nhưng mũ tre cũng bị dừng lại một thoáng.
Mũ tre sau khi dừng lại, dư lực vẫn còn nên tiếp tục lao về phía Vô Tình.
Vô Tình khẽ biến sắc mặt, mười quả "Thiết Tật lê" lại xạ ra. Lúc này mũ tre đã đến gần đầu chàng hết sức, mười quả "Thiết Tật lê" chạm vào mũ tre đều bị bắn bay tứ tán. Song kình đạo của mũ tre cũng đã hoàn toàn bị cản lại.
Lần này đến lượt sắc mặt Mạc Tam Cấp Cấp biến đổi, hắn vội đưa tay vẫy mạnh, mũ tre lập tức bay ngược trở về. Một kích bất thành, hắn đành phải xuất chiêu lần thứ hai.
Vô Tình đã dùng bốn lần phát xạ ám khí với hai mươi bốn cỗ ám khí mới chặn được một kích này của hắn. Mũ tre vừa bay về, Vô Tình lập tức phản kích.
Chàng không để mũ tre bay trở lại vào tay Mạc Tam Cấp Cấp.
Ba chiếc "Thiết Kê trảo" bay tới đập trúng vào mũ tre.
Mũ tre khẽ lắc lư, nhưng dư kình vẫn chưa tiêu, nhưng vẫn bay về phía Mạc Tam Cấp Cấp.
Vô Tình giương tay, hai mũi "Kim tiêu" phá không lao tới, phát sau nhưng đến trước, kích trúng chiếc mũ tre vào lúc nó cách Mạc Tam Cấp Cấp khoảng ba thước.
Mũ tre, "Kim tiêu" cùng lúc bị chấn bay.

Mạc Tam Cấp Cấp sắc mặt đại biến, phi thân đuổi theo mũ tre.
Thân hình hắn vừa bốc lên, Vô Tình đã xuất đao.
Đao vạch một đường trên không trung.
Mạc Tam Cấp Cấp người còn trên không, khi bắt được mũ tre thì đao đã đâm sâu vào bụng hắn. Mạc Tam Cấp Cấp lộn một vòng trên không, hạ thân xuống đất, khi hắn muốn phát xuất mũ tre, nhưng lúc đó hắn đã vô lực. Một thanh trủy thủ dài một thước hai phân đã cắm ngập vào bụng hắn, ngập đến tận cán.
Không kích thì thôi, một kích tất sát.
Mạc Tam Cấp Cấp bắt được mũ tre giờ cũng vô dụng. Sinh mạng đã rời khỏi nhục thể của hắn. Hắn chầm chậm ngã xuống, hai mắt lồi ra như cá chết, trợn lên nhìn Vô Tình.
Vô Tình đã thấy người chết nhiều vô số, nhưng rất ít thấy kẻ nào chết khó coi như là Mạc Tam Cấp Cấp.
Hai người đều ám khí cao thủ thuộc hàng nhất đẳng! Phàm là người sử ám khí, tất sẽ xuất thủ lang độc, tận khả năng để một kích giết chết đối phương. Vì thế chỉ cần loại người nhất kích tất sát đấu với nhau, dù võ công cách nhau không xa lắm, nhưng thắng phụ sẽ phân định rất nhanh. Kẻ thắng sống, kẻ bại chết.
Chỉ cách nhau trong gang tấc nhưng lại được mất cả ngàn dặm.
Mạc Tam Cấp Cấp và Vô Tình mỗi bên xuất ra một chiêu, nhưng chỉ còn lại một người sống. Còn lại là một cỗ tử thi.
Lãnh Huyết đã đánh một hơi một trăm linh tám kiếm, Tây Môn Công Tử tả câu tiếp, hữu câu dẫn, tất cả đều đón đỡ được.
Lãnh Huyết vừa xuất thủ đã chiếm được thượng phong, nguyên nhân bởi kiếm pháp của chàng kỳ ảo, thần tốc, ngụy dị.
Tây Môn Công Tử vừa bắt đầu đã xuất thủ không kịp, chỉ có thể đón đỡ mà thôi. Nhưng sau một hồi, Tây Môn Công Tử đã có thể đoán định phần nào kiếm pháp quái dị của Lãnh Huyết.
Trong võ lâm, danh vọng của "Tây Môn trang, Âu Dương cốc" tuy không bằng "Đông bảo, Tây trấn, Nam trại, Bắc thành", nhưng võ công lại cao hơn Tứ đại thế gia, chủ nhân của "Tây Môn sơn trang" đích thực là võ lâm kỳ tài, tâm lang thủ lạt, ngộ tính cực cao.
Khi Tây Môn Công Tử đoán định được chiêu thức của Lãnh Huyết thì đã tiếp đúng hai trăm bốn mươi mốt kiếm.
Chỉ nghe tiếng "đinh đinh" liên tiếp vang lên không ngừng nghỉ.
Đến kiếm thứ hai trăm bốn mươi hai, song câu của Tây Môn Công Tử đột nhiên móc chặt trường kiếm của Lãnh Huyết.
Hai người thở hổn hển.
Lãnh Huyết toàn lực rút kiếm.

Tây Môn Công Tử cũng toàn lực giữ kiếm.
Lãnh Huyết không rút kiếm ra được.
Nên biết đôi móc câu này của Tây Môn Công Tử là do tham gia vào liên minh mười ba hung thủ mới có được. Năm xưa lão tiền bối "Trường Tí Thần Ma" đại phá "Tế Môn Kim Đao" cũng chính dựa vào đôi song câu này.
Lãnh Huyết rút kiếm không được.
Tây Môn Công Tử vận lực bẻ mạnh, thanh trường kiếm mỏng manh của Lãnh Huyết lập tức gãy đoạn.
Song Tây Môn Công Tử đã phạm phải một sai lầm.

Hồi 24
Thiết phục ngộ mai phục

Tây Môn Công Tử đã phạm một sai lầm không thể cứu chữa. Y có thể chế trụ kiếm của Lãnh Huyết, nhưng tuyệt đối không nên đoạn gãy kiếm của Lãnh Huyết. Đoạn gãy kiếm của Lãnh Huyết đồng nghĩa với không khóa chết kiếm của chàng nữa.
Kiếm của Lãnh Huyết giống như một con độc xà mổ vào cổ họng Tây Môn Công Tử.
Sắc mặt Tây Môn Công Tử biến đổi, song câu móc ngược lại bổ vào Lãnh Huyết! Lãnh Huyết giết y, y sẽ giết Lãnh Huyết! Đây là cách đánh đồng quy ư tận, nếu như không phải Lãnh Huyết muốn chết, nhất định sẽ thu kiếm tự bảo.
Đáng tiếc, y lại phạm một sai lầm không thể tha thứ nữa. Y là do bị bức đến đường cùng nên mới phải liều mạng, còn Lãnh Huyết lại là đại hành gia về chiêu số liều mạng. Chàng đã tính toán chuẩn xác thời gian, lực đạo, cơ biến, một phân một hào cũng không có sai sót. Khi kim câu chạm đến đỉnh đầu Lãnh Huyết thì đã hoàn toàn vô lực. Bởi vì đoạn kiếm dài một thước bảy thốn của Lãnh Huyết đã xuyên qua cổ họng Tây Môn Công Tử, lòi ra từ sau gáy.
Kiếm xuyên vào cổ họng, Tây Môn Công Tử lập tức thoát lực. Song câu đã cử lên, song đã không thể bổ xuống Lãnh Huyết được nữa.
Lãnh Huyết cười lạnh, rút mạnh lưỡi kiếm ra khỏi cổ họng đối phương, máu bắn tung tóe.
Tây Môn Công Tử buông rơi song câu xuống đất, dùng tay bịt chặt cổ họng, khục khặc nói :
– Ngươi... ngươi...
Lãnh Huyết lạnh lùng nói :
– Ngươi đoạn kiếm của ta, ta đoạn mạng của ngươi!
Tây Môn Công Tử cuối cùng một chữ cũng không nói ra được, ngã bịch xuống đất.
* * * * *
Ám khí của Vô Tình đã độc, kiếm của Lãnh Huyết còn tàn nhẫn hơn!
Chân của Truy Mệnh càng lang lạt hơn. Những người dùng chân thường hạ thủ tàn độc hơn những người dùng tay. Lực đạo của chân vốn đã uy mãnh hơn của tay.

Nhưng hiện nay Truy Mệnh đã thọ thương, thêm vào đó, chàng chỉ muốn sanh cầm đối phương, vì thế nên chỉ có thể cầm giữ Trương Hư Ngạo tại chỗ mà thôi.
Trương Hư Ngạo tả xung hữu đột, không thể xông ra khỏi vùng cước ảnh như sơn, đột nhiên lại thấy Mạc Tam Cấp Cấp chết bởi tay Vô Tình. Hắn sợ đến hồn phi phách tán, trúng ngay một cước của Truy Mệnh vào vai tả, nhưng kẻ này lâm nguy bất loạn, liền mượn lực tung người lên bay ra cửa lớn. Người hắn vừa bay lên khỏi mặt đất, hai đợt ngân châm đã bắn vào trung môn của hắn.
Vô Tình đã xuất thủ!
Trương Hư Ngạo cũng không phải hạng tầm thường, vội hít mạnh một hơi chân khí, tung người vọt lên cao ba thước.
Đợt ngân châm thứ nhất bắn vào khoảng không, song bởi chân trái của Trương Hư Ngạo bị đau nên đã toàn thân liền hạ xuống nửa thước, toàn bộ sáu mũi ngân châm của đợt thứ hai đã xạ trúng đầu gối chân phải Trương Hư Ngạo.
Trương Hư Ngạo đau đến thấu tim, kêu thảm một tiếng, người rơi phịch xuống đất, toàn thân ê ẩm, đầu váng mắt hoa.
Hắn chưa kịp định thần lại thì đã thấy một thanh đoạn kiếm đặt trên cổ họng. Trên kiếm có máu.
Không cần nói cũng biết đó là máu của Tây Môn Công Tử.
Chỉ thấy Lãnh Huyết lạnh lùng nhìn hắn, cất giọng cũng lạnh tựa băng giá :
– Ngươi mà chạy, ta giết ngươi.
Trương Hư Ngạo cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng lên tận đỉnh đầu, toàn thân khẽ run lên một cái.
Trương Hư Ngạo đau đớn toàn thân, chân phải bị sáu mũi ngân châm cắm vào, mắt phải bị đao chém, vai trái và chân trái đều bị trúng cước của Truy Mệnh.
Thương thế của "Thiết Tản Tú Tài" Trương Hư Ngạo còn nặng hơn nhiều so với Truy Mệnh.
Lãnh Huyết chồm người tới, tựa hồ như nhìn thấu tâm can của Trương Hư Ngạo nói :
– Ngươi có đau hơn nữa cũng phải trả lời câu hỏi của ta.
Trương Hư Ngạo rên rỉ nói :
– Ngươi nói đi.
Lãnh Huyết hỏi :
– Thủ lĩnh là ai? Còn lại sáu tên hung thủ nữa là những ai?
Trương Hư Ngạo nhắm nghiền hai mắt không nói tiếng nào.
Lãnh Huyết lạnh lùng nói :
– Ngươi muốn ta dụng hình?

Trương Hư Ngạo vẫn nhắm nghiền hai mắt, nhưng toàn thân đã bắt đầu run rẩy, run rẩy một cách kích liệt.
Truy Mệnh đang đứng dựa lưng vào tường đột nhiên cười cười nói :
– Ai là kẻ chủ sử? Đồng bọn của ngươi là ai? Mục tiêu tiếp theo là gì? Đến nước này rồi mà ngươi vẫn không chịu nói, xem ra rất có khí phách.
Nói đến đây, chàng cười nhạt rồi nói tiếp :
– Nhưng ngươi thử nghĩ xem đồng bọn của ngươi đối đãi ngươi như thế nào? Các ngươi truy sát ta cũng là do Võ Thắng Đông lợi dụng, ngay cả Quan lão gia tử cũng chết trong tay hắn, nếu không phải Quan Hải Minh một chưởng đánh chết hắn thì chỉ sợ hắn cũng giết ngươi để diệt khẩu rồi.
Lời này khiến Trương Hư Ngạo ngây người, hai mắt từ từ mở ra, nhưng hắn vẫn im lặng không nói tiếng nào.
Truy Mệnh lại nói tiếp :
– Tiếp đó, khi ta và Mạc Tam Cấp Cấp giao thủ, nếu không phải ngươi dùng Thiết tản cản hai cước trí mạng của ta thì hắn đã chết rồi, vậy mà hắn lại làm mù mắt phải của ngươi, rồi lại bỏ ngươi ở đó không lý gì tới. Nếu không phải hai sư huynh đệ của ta đưa ngươi về đây thì Tây Môn Công Tử có muốn báo cừu cho ngươi không?
Trương Hư Ngạo định nói gì song lại thôi.
Truy Mệnh lại nói tiếp :
– Hiện giờ ngươi đã thọ thương nhiều chỗ, nhưng ngươi thử nghĩ xem vết thương nặng nhất là ở đâu? Có phải ở mắt phải không? Đó có phải do đồng bọn của ngươi gây ra không? Nếu không phải ngươi bị thương nặng như vậy chỉ sợ ta sớm đã không thể cầm giữ ngươi được rồi, hiện giờ ngươi lại bị thương thêm chân phải nữa, chẳng lẽ ngươi cho rằng có thể đào thoát khỏi ba huynh đệ chúng ta ư?
Trương Hư Ngạo trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng thở dài nói :
– Nếu như ta nói ra thì có lợi gì?
Truy Mệnh đưa mắt nhìn Vô Tình.
Vô Tình ngồi ngay ngắn trên mặt đất, khẽ gật đầu nói :
– Ngươi nói ra, ta sẽ lập tức phóng thích. Chỉ cần sau này ngươi không tạo ác nữa thì chúng ta sẽ không bắt ngươi. Những vết thương hôm nay của ngươi đã đủ cả đời này không thể nào quên rồi.
Trương Hư Ngạo biết rõ "Tứ Đại Danh Bộ" nói một tức là một, hai tức là hai nên vội nói :
– Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!
Vô Tình gật đầu :
– Đương nhiên!
Lãnh Huyết nói :
– Ngươi mau nói. Bằng không nếu để ta dụng hình thì ngươi cũng phải nói

ra thôi.
Trương Hư Ngạo cảm thấy vết thương toàn thân đau đớn khôn tả, liền không chần chừ nói :
– Ta nói!
Đột nhiên bên ngoài có tiếng "lách cách" tựa hồ như có thứ đồ vật gì bị đập vỡ vậy.
Sắc mặt Vô Tình chợt biến đổi, chàng hô lớn :
– Cẩn thận!
Đồng thời hai viên "Phi Hoàng thạch" cũng thoát khỏi tay bay đi.
Lời còn chưa dứt thì một luồng cấp phong sắc bén đã bắn thẳng về phía cổ họng Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết tránh né không kịp, chợt cảm thấy hai đầu gối mình tê rần, cả người liền ngã sấp mặt về phía trước, luồng cấp phong vừa hay xượt nhẹ qua đầu chàng.
Hai viên "Phi Hoàng thạch" của Vô Tình là để bắn vào chân Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết vừa phục người xuống thì lại nghe tiếng xương cổ Trương Hư Ngạo kêu "rắc" một tiếng, trên mặt hắn lộ ra vẻ kinh hoàng, dùng tay ôm chặt cổ họng nói :
– Tư Mã...
Nói đến đây thì thổ ra một búng máu tươi, đầu gục xuống một bên, lập tức tuyệt khí.
Lãnh Huyết vội tung người lao ra cửa sổ.
Truy Mệnh cả kinh nói :
– "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ"?
– Không sai.
Vô Tình đáp.
Truy Mệnh thở dài một hơi nói :
– Đệ nghe Gia Cát tiên sinh nói, trong mười ba tên hung thủ có một tên đã dùng "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" làm vỡ nát cổ họng của một người canh phu. Đệ đã từng nghĩ qua việc này, trong võ lâm chỉ có ba người có được công lực như vậy, nhưng ba người đó đều không thể là loại người làm những việc như vậy... thật không ngờ Tư Mã Hoang Phần của Thập Nhị Liên Hoàn đảo vẫn còn chưa chết.
Mặt Vô Tình không lộ biểu tình gì :
– Nếu không phải trước khi chết Trương Hư Ngạo thốt lên hai tiếng "Tư Mã..." thì e rằng đến giờ chúng ta vẫn chưa đoán được đối phương là ai.
Truy Mệnh nói :
– Còn có sáu tên hung thủ nữa đúng không?
Vô Tình đáp :
– Đúng vậy!

Truy Mệnh hỏi :
– Trong đó có một tên là Tư Mã Hoang Phần?
Vô Tình lại gật đầu :
– Không sai!
Truy Mệnh lại hỏi :
– Võ công của Tư Mã Hoang Phần so với Mạc Tam Cấp Cấp thế nào?
Vô Tình đáp :
– Chỉ cao không thấp.
Truy Mệnh thở dài nói :
– Vậy huynh còn không mau đi giúp tứ đệ mà ở đây làm gì? Huống hồ còn tới năm tên hung thủ chưa biết là ai, đầu mối này chúng ta tuyệt đối không thể để đứt được!
Vô Tình nói :
– Ta biết có thể tìm được ổ của chúng ở đâu!
Hai mắt Truy Mệnh sáng lên :
– Nam Tây Môn trang...
Vô Tình tiếp lời :
– Bắc Âu Dương cốc...
Truy Mệnh nói :
– Không sai. Vừa nãy khi Tây Môn Công Tử cuồng vọng tự đại, cũng đã có nói lộ ra "Âu Dương cốc", đồng thời còn tự nhận đây là trạm liên lạc phương Nam của chúng.
Vô Tình nói :
– Vì thế ta phải đến Âu Dương cốc một phen!
Truy Mệnh cười khổ nói :
– Ngay cả Âu Dương Đại danh mãn giang hồ mà cũng trở thành hung thủ, thực là khiến cho người nghe khó lòng mà tin được, mà tại sao huynh vẫn còn chưa đi?
Vô Tình nói :
– Chính vì loại cao thủ như Âu Dương Đại cũng đã xuất động nên ta không thể rời khỏi đệ. Giờ đệ đã thọ trọng thương, nếu như bọn chúng thừa cơ xuất thủ, chỉ sợ khó mà tránh khỏi cái chết.
Truy Mệnh lắc đầu nói :
– Vậy huynh định đợi đến bao giờ?
Vô Tình nói :
– Đợi "Tứ kiếm đồng" đến đây đưa đệ về "Gia Cát Thần Hầu phủ", bốn người bọn chúng cộng thêm đệ nữa, dù dọc đường có phải Âu Dương Đại cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận.
Truy Mệnh cười khổ nói :
– Huynh thật muốn đệ quay về sao?

Vô Tình ngước mặt lên nói :
– Đệ đã thọ thương không nhẹ, nếu không quay lại thì bảo ta làm sao an tâm cho được?
Tiếp đó chàng lại nói :
– Nếu như đệ có chút lòng tin với kẻ làm đại sư huynh này thì mong đệ nể mặt ta mà quay về!
Truy Mệnh thở dài đáp :
– Thôi được, đệ sẽ quay về vậy!
Vô Tình vui vẻ nói :
– "Tứ kiếm đồng" sẽ lập tức đến ngay, nếu như trên đường đệ gặp được nhị sư đệ thì bảo y đến Âu Dương cốc dò xét trước tình hình thế nào.
Truy Mệnh khẽ thở dài đáp :
– Vâng! Đại sư huynh cũng bảo trọng!
* * * * *
Lãnh Huyết bay ra cửa sổ, nhân ảnh bên ngoài cũng nhấp nhoáng.
Người bên ngoài quay người bỏ chạy, Lãnh Huyết liều mạng đuổi theo.
Một đuổi một trốn, chẳng bao lâu đã chạy được mấy dặm đường. Khinh công của Lãnh Huyết và người kia cũng tương đương nhau, nhưng Lãnh Huyết càng chạy càng hăng, từng cơn gió thổi tạt vào mặt chàng đau rát, chiếc khăn trên đầu cũng bị thổi bay, y phục cũng phanh ra, giày cỏ dưới chân cũng rách toác, nhưng Lãnh Huyết càng chạy lại càng hưng phấn.
Người kia hình như đã bắt đầu mệt, hô hấp bắt đầu gấp gáp hơn trước.
Lãnh Huyết quát lớn :
– Tư Mã Hoang Phần, ngươi chạy không nổi đâu!
Lúc này vầng trăng đã dần dần đổ về phía tây, sương mù lan dần trên mặt đất, hai người đã đuổi nhau đến một vùng mộ hoang.
Chỉ thấy cả vùng mộ địa đã bị sương mù bao phủ, nhân ảnh của Tư Mã Hoang Phần nhấp nhoáng hiện ra rồi biến mất sau một tấm bia đá.
Lãnh Huyết dừng bước, lạnh lùng nhìn tấm bia đá nói :
– Tư Mã Hoang Phần, ngươi vừa rồi xuất thủ ám toán ta, cái dũng khí giết người trước mặt chúng nhân đó giờ chạy đâu mất rồi?
Chỉ nghe từ trong mộ có tiếng cười điên loạn vang ra :
– Ngươi biết tên ta là gì không?
Lúc này sương mù đã dâng cao.
Trước buổi bình minh bao giờ cũng là lúc hoang lạnh tối tăm nhất. Đạo lý này vừa khiến người ta cảm thấy an ủi, nhưng đồng thời cũng khiến người ta thương tâm.
Lãnh Huyết nói :
– Tư Mã Hoang Phần.
Tư Mã Hoang Phần cười lớn :

– Không sai. Hoang phần, hoang phần... ha ha ha... nhất nhập hoang phần, tử vô địa táng.
Nói đoạn liền từ trong mộ địa phóng vụt ra. Dù cho Lãnh Huyết gan to bằng trời cũng bị dọa đến giật thót mình một cái.
Dưới ánh trăng mông lung huyền ảo, Tư Mã Hoang Phần đầu tóc tán loạn, trên mặt đầy sẹo, ngũ quan kỳ dị xú ác khôn tả, so với quỷ còn đáng sợ hơn mấy phần. Chỉ nghe Tư Mã Hoang Phần cười như điên loạn nói :
– Sương đến rồi... sương đến rồi... vụ khốc quỷ thần hiệu, vũ lạc thiên địa bi...
Lúc này sương mù đã trở nên dày đặc, chỉ thấy vùng không gian một trượng trước mắt đều bị sương mù che phủ, nhìn không rõ sự vật.
Hắc ảnh của Tư Mả Hoang Phần ẩn hiện trong sương mù như thật như ảo, tiếng cười càng trở nên đáng sợ hơn bội phần.
Lãnh Huyết hét lớn :
– Xem kiếm!
Đoạn kiếm đâm thẳng vào đám sương dày đặc, kiếm phong rạch nát màn sương, đâm thẳng vào vùng trung tâm.
Chính vào sát na đó, trong màn sương mù lóe lên hai đạo hoàng quang, mỗi tay Tư Mã Hoang Phần cầm một chiếc đồng bạt, từ hai bên kẹp mạnh vào giữa, giữ chặt đoạn kiếm của Lãnh Huyết lại.
Đương kim thiên hạ có thể một chiêu giữ chặt được khoái kiếm của Lãnh Huyết, e rằng chẳng có mấy người, dù là cao thủ cỡ như Tây Môn Công Tử cũng phải đợi đến chiêu kiếm thứ hai trăm bốn mươi hai mới có thể dùng song câu móc giữ chặt trường kiếm của Lãnh Huyết lại.
Lãnh Huyết rung động kiếm thân, ý đồ muốn rút kiếm lại.
Đoạn kiếm cọ xát vào đồng bạt tạo nên những âm thanh sắc bén khiến người ta đinh tai nhức óc.
Lãnh Huyết thầm kinh hãi nhưng chàng tuyệt đối không thất thố. Bởi vì một kích quán tuyệt võ lâm của chàng vẫn còn chưa thi triển. Chàng đã dùng chiêu này giết chết một tên thủ lĩnh cường đạo võ công cao hơn chàng gấp ba lần.
Nhưng chính vào lúc này, chỗ đất dưới chân chàng đột nhiên tách ra, hai cánh tay không có huyết sắc, trắng bệch như tay người chết thò lên chộp vào hai gót chân chàng nhanh như chớp. Từ trong sương mù lại có tiếng người hét lớn, một ngọn trường thương đầu buộc tua đỏ đâm thẳng tới trước mặt Lãnh Huyết, kình lực làm sương mù bay tứ tán.
Mấy sự việc cùng lúc phát sinh một lượt, hai chân Lãnh Huyết đã bị khống chế, vô phương tránh né, biện pháp duy nhất của chàng trong tình thế này là buông kiếm dùng tay tiếp thương.
Lãnh Huyết vừa buông kiếm, song bạt của Tư Mả Hoang Phần cũng mở

rộng, từ hai bên tả hữu kẹp vào hai vai của Lãnh Huyết nhanh như điện.
Lãnh Huyết chỉ thấy một áp lực như bài sơn đảo hải ập tới, song thủ đã vô phương động đậy. Chàng vội vận công kháng cự, lúc này sắc mặt mới biến đổi. Mà lúc này trường thương đã đâm tới gần sát mặt. Cây trường thương này không những dài mà còn rất to. Nếu như bị nó đâm trúng mặt mà không bị nát bấy mới là lạ.
Hai chân Lãnh Huyết bị giữ chặt, hai tay bị kẹp chặt, chàng vội há to miệng, dùng răng cắn chặt mũi thương, trường thương tịnh không thể nào đâm vào tiếp được nữa. Thế nhưng giờ Lãnh Huyết ngay cả một cơ hội để động đậy cũng không còn nữa.
Cây thương này rất dài, một đầu kia của thương vẫn còn nằm trong sương mù, người sử thương cũng đứng ẩn mình trong đám sương mù dày đặc, chỉ nghe một thanh âm rổn rảng như chuông đồng vang ra từ trong sương mù :
– Hảo! Vậy mà vẫn tiếp được một thương đó của ta!
Chỉ nghe người ở dưới đất cười khùng khục nói :
– Nhưng hiện nay hắn đã như một kẻ không có tay, không có chân, không có miệng rồi.
Vừa nói, hắn vừa dụng song thủ phong bế huyệt đạo nơi chân của Lãnh Huyết, rồi đột nhiên nhảy lên khỏi lòng đất, cười âm hiểm nói :
– Bây giờ, chúng ta muốn ngươi thế nào thì ngươi phải như thế ấy.
* * * * *
"Không biết giờ Lãnh Huyết thế nào?" Truy Mệnh thầm lo lắng trong lòng.
Cỗ kiệu vẫn bình ổn lao như bay trên đường, công lực của thanh y Tứ kiếm đồng hiển nhiên đã tiến bộ không ít.
Ánh mặt trời như thiêu đốt, thời tiết mùa hè là làm người ta khó chịu nhất trong năm. Truy Mệnh cảm thấy khắp người đều là mồ hôi, mồ hôi chảy vào vết thương trên vai chàng khiến nó cứ đau âm ỷ.
Đúng vào lúc này, đột nhiên chàng nghe thấy một tiếng hú dài!
Tiếng hú vừa cất lên, cỗ kiệu liền lập tức dừng lại. Kiệu dừng lại một cách hết sức tự nhiên, tựa hồ như nó chưa bao giờ chuyển động vậy.
Kiệu vừa dừng lại, một tiếng hú nữa lại cất lên!
Tiếng hú này đã gần họ hơn rất nhiều so với tiếng hú thứ nhất.
Truy Mệnh đưa tay vén màn kiệu, chỉ thấy trên đường xuất hiện khoảng năm sáu người. Chàng thoáng giật mình, nhưng rồi lại thấy năm sáu người này kẻ nào cũng lộ vẻ kinh hoàng trên mặt. Một tên trong bọn còn nói :
– Không được rồi, chúng ta đã bị đuổi đến không còn đường thoát nữa rồi, chi bằng quay đầu lại liều mạng một phen!
Một tên khác trên mặt lộ vẻ khổ sở nói :
– "Quỷ Phủ thất nghĩa" chúng ta bảy người vây công một mình hắn, lão ngũ đã bị hắn giết hại, còn lại sáu người, dù liều mạng cũng đâu phải đối thủ của

hắn!
Thêm một tên khác lên tiếng :
– Nhưng chúng ta đã chạy hơn hai trăm dặm rồi, không liều mạng chẳng lẽ ở đây chờ chết?
Một tên đang đứng trên tảng đá nhìn ra phía xa xa đột nhiên nhảy xuống gấp giọng nói :
– Đến rồi! Đến rồi! Tên đó đến rồi!
Một tên có vẻ là thủ lĩnh liền bình tĩnh nói :
– Mặc kệ thế nào! Chúng ta cứ nấp kỹ, sau đó bất ngờ đột kích hắn một phen vậy!
Lời nói vừa dứt, sáu người lập tức tản ra, mỗi người nấp vào một chỗ kín đáo, hành động tấn tốc, thân pháp ngụy dị vô cùng.
Kim Kiếm Đồng Tử thấy vậy liền thấp giọng nói :
– Xem ra bọn họ không phải vì chúng ta mà đến!
Ngân Kiếm Đồng Tử cũng nói :
– Hình như bọn họ nấp ở đây để phục kích một người đang truy sát bọn họ.
Đồng Kiếm Đồng Tử tò mò hỏi :
– Bọn họ tự xưng là người của "Quỷ Phủ", không biết là tổ chức gì?
Thiết Kiếm Đồng Tử nói :
– Điều này thì phải hỏi tam sư thúc rồi!
Truy Mệnh liền nói :
– "Quỷ Phủ" tức là "Quỷ Phủ môn". Trong "Quỷ Phủ môn" tổng cộng có Thất quỷ, một tên tham tài, một tên háo sắc, một tên đa sát, một tên lừa đảo, một tên cướp đường, một tên thông địch, một tên nhân phiến. Bảy tên này hợp lại, cướp giật trộm cắp, lừa đảo cưỡng dâm không chuyện gì là không dám làm. Lão đại của bọn chúng là Hồ Phu, thiện dụng đại đao, nhất đao đoạn hồn, rất ít khi dùng đến đao thứ hai. Lão nhị là Khưu Độc, thiện sử miến đao, trước khi giết người thường làm cho máu của đối phương chảy đến giọt cuối cùng thì mới hạ sát thủ. Lão tam tên Quách Bân, ngoại biểu quân tử, nội tâm lang độc, chuyên dụng độc tiêu giết người. Lão tứ tên Kim Hoa, dùng Phán Quan bút tẩm độc, chỉ cần bị quét phải thì sau bảy bước ắt sẽ tuyệt khí mà chết. Lão ngũ là Đinh Hợi, khi giết người thường chặt tứ chi của nạn nhân trước. Lão lục là Ngụy Trần, tuyệt chiêu sát nhân là một chiêu kích vào cổ họng. Lão thất tên là Cổ Hỷ, thủ pháp bức cung rất là tàn nhẫn. Nghe nói có một lần hắn đã tra khảo một người bảy bảy bốn mươi chín lần, người đó hầu như đã bất thành nhân dạng.
Tứ kiếm đồng nắm chặt thanh kiếm trong tay.
Truy Mệnh cười nói :
– Không cần kích động, hôm nay chúng gặp phải chúng ta coi như là chúng không may. Giờ hãy đợi xem người đến là ai rồi hãy nói tiếp. Huống hồ đối

phương lấy một địch bảy mà vẫn có thể hạ sát Đinh Hợi, còn truy sát Lục quỷ đến không còn đường thoát, võ công tự nhiên không kém. Chúng ta cứ xem trước rồi hẵng tính.
Lúc này Lục quỷ đã ẩn nấp hết vào chỗ kín đáo. Chỉ thấy một người sải bước đi trên quan đạo, trong nháy mắt đã đi đến gần chỗ Lục quỷ ẩn nấp.
Truy Mệnh vừa thấy người này đã vui mừng hô lớn :
– Nhị sư huynh!
Người kia thoáng chấn động, ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cũng vui mừng gọi :
– Tam sư đệ!
Tứ kiếm đồng cũng lần lượt lên tiếng chào hỏi :
– Nhị sư thúc!
Truy Mệnh vén màn kiệu, dài người bay ra.
Thiết Thủ cũng chạy như bay đến.
Đúng vào lúc này, tiếng "vù vù" liên tiếp vang lên, hướng về phía sau lưng Thiết Thủ bắn tới. Tiếp đó là một vùng tinh quang đâm thẳng tới cổ họng chàng.
Thiết Thủ mỉm cười nói :
– Tam sư đệ, làm sao đệ bị thương?
Mắt vẫn nhìn Truy Mệnh, tả thủ vung về phía sau chộp bắt liên hồi, tất cả ám khí đều bị chàng bắt vào tay. Hữu thủ đấm ra một quyền đánh thẳng vào vùng tinh quang, trường kiếm của Ngụy Trần lập tức bị đấm vỡ vụn thành nhiều mảnh.
Các mảnh vụn bắn ngược trở lại vào chân Ngụy Trần.
Ngụy Trần kêu thảm một tiếng, ngã xuống.
Truy Mệnh cười cười nói :
– Không có gì! Chuyện của đại sư huynh và tứ sư đệ gấp hơn!
Lời chàng còn chưa dứt thì một thanh miến đao đã chém vào hai chân. Hai ngọn Phán Quan bút cũng điểm tới thái dương của Thiết Thủ nhanh như điện, đồng thời một sợi xích sắt cũng vung tới tấn công thân trên của chàng.
Một chân Truy Mệnh đã đạp lên miến đao, định xuất cước nhưng vết thương lại tái phát đau đớn khôn tả, Khưu Độc liền thừa cơ rút miến đao ra, tiếp tục chém tới. Truy Mệnh liên tiếp tung ra bảy chiêu bốn mươi chín đường biến hóa, bức lui Khưu Độc.
Bên này Thiết Thủ cũng đã chấn đoạn xích sắt của Cổ Hỷ, một tay nắm chặt Phán Quan bút của Kim Hoa.
Chỉ nghe một tiếng hú dài, Tứ quỷ cấp tốc thoái lui, người phát ra tiếng hú là Hồ Phi.
Thiết Thủ vừa nói :
– Đại sư huynh, tứ sư đệ đã gặp phải mười ba hung thủ đó rồi phải không?

Vừa huy động song thủ vây chặt Kim Hoa.
Kim Hoa tả xung hữu đột nhưng thủy chung vẫn vô phương thoát ra khỏi song chưởng của Thiết Thủ.
Cổ Hỷ quay người định chạy, Truy Mệnh liền tung mình lên đá ra một cước vào gáy hắn. Cổ Hỷ liền bay người lên không rồi rơi bịch xuống, đỉnh đầu giống như một chiếc bát vỡ.
Truy Mệnh cười lạnh nói :
– Nếu không phải ngươi dụng hình quá tàn độc, hôm nay ta chưa chắc đã xuống tay hạ sát thủ.
Thế nhưng một cước vừa rồi đã đái động chân khí, khiến vết thương của Truy Mệnh lại đau nhức đến tận xương cốt.
Khưu Độc vừa thấy Truy Mệnh phân tâm, lập tức công ra hai chiêu rồi quay người bỏ chạy.
Không ngờ thanh y nhấp nhoáng, "Tứ kiếm đồng" đã bạt xuất đoản kiếm, nhảy ra bao vây lấy hắn.
Khưu Độc giết người không chớp mắt, thanh miến đao đã từng khiến bao người chảy đến giọt máu cuối cùng mà chết nên đâu coi Tứ kiếm đồng vào đâu.
Không ngờ sau ba mươi chiêu, càng đánh công thế của bốn thanh kiếm càng lăng lệ, kín như thiên y, ngụy dị vô cùng.
Khưu Độc cả kinh nói :
– Là "Tứ kiếm đồng" của Vô Tình?
Kiếm pháp của Tứ kiếm đồng đột nhiên biến đổi, tứ kiếm cùng lúc thoát thủ bay ra, phân biệt đâm vào hai tay, hai chân của Khưu Độc.
Khưu Độc ngã gục xuống đất, miến đao bay khỏi tay rơi xuống đất.
Bên này Thiết Thủ đã bẻ gãy Phán Quan bút của Kim Hoa, chàng tung một quyền đấm vỡ nát xương chân của hắn rồi nói :
– Hai người các ngươi mau theo ta về quy án!
Kim Hoa liều mạng muốn chạy trốn, Thiết Thủ giương tay cử quyền đấm mạnh, Kim Hoa liền bay lên rồi rơi xuống bên cạnh Khưu Độc, Ngụy Trần nằm rên rỉ không ngớt.
Bên này lão đại Hồ Phi và lão tam Quách Bân đã thừa cơ tháo chạy, không thấy tông tích đâu nữa.
Truy Mệnh gật gật đầu, Tứ kiếm đồng lập tức hội ý, chạy đến trói chặt Khưu Độc và Kim Hoa lại như bánh tét.
Thiết Thủ bước đến bên cạnh Truy Mệnh, cẩn thận xem xét vết thương rồi nói :
– Là Đại Thủ Ấn của Quan Đông Quan gia và loan đao của Miêu Cương gây nên đúng không?
Truy Mệnh thở dài nói :

– Đúng vậy, nhị sư huynh, hiện giờ chỉ sợ đại sư huynh và tứ sư đệ đã gặp chuyện rồi. Để đệ kể hết sự tình cho huynh rồi tính tiếp.
* * * * *
Cách "Âu Dương cốc" khoảng bảy chục dặm có một nơi gọi là "Tam Hiệp Cước". Nơi này được gọi là "Tam Hiệp Cước" bởi nơi đây đích thực có ba chỗ để dừng chân.
Chỗ đầu tiên gọi là "Thủy Đậu Phụ", đậu phụ nhà này xa gần đều biết tiếng. Huống hồ hiện tại đang là mùa hè, huống hồ người bán đậu phụ là là một đại cô nương mặt mũi như hoa, ai lại không muốn dừng lại ăn một bát đậu phụ chứ?
Đáng tiếc hôm nay tiệm đậu phụ lại không mở cửa. Vô Tình chỉ muốn giải khát, bèn đẩy kiệu đến chỗ dừng chân thứ hai ở "Tam Hiệp Cước", dưới một gốc cây cổ thụ râm mát, có một người mặt rỗ bán chè sen.
Chỗ dừng chân thứ ba là một nhà bán bánh rán với sữa đậu nành, vừa có thể giải khát, vừa có thể chống đói. Người bán bánh rán trông thấy có khách nhân bước đến trước tiệm của người mặt rỗ, trong lòng dường như không được vừa ý liền lên tiếng gọi lớn :
– Khách quan! Ngài muốn giải khát xin mời vào tiệm của tiểu nhân, đậu nành của tiểu nhân vừa mát vừa ngọt, đảm bảo ngài sẽ vừa ý. Đậu nành của tiểu nhân sạch sẽ hơn chè sen của tên mặt rỗ đó nhiều!
Người mặt rỗ kia nghe xong đại nộ, nhưng lại sợ Vô Tình chuyển hướng sang bên đó thì y không thể buôn bán được nữa, liền lập tức chạy đến trước kiệu, lên tiếng mắng :
– Tên bán bánh im miệng lại cho ta, thứ đậu nành nhạt nhẽo của ngươi không biết lấy từ trong nhà xí nào ra vậy mà còn dám tranh giành khách nhân với lão tử?
Người bán bánh vừa nghe liền nộ hỏa xung thiên, tức tốc chạy ra, chỉ tay vào mặt người mặt rỗ lớn tiếng mắng :
– Hừ, vậy thứ chè sen này của ngươi lấy ở đâu ra? Có phải lấy từ chỗ ấy của lão bà nhà ngươi không?
Người mặt rỗ vung tay ra chộp lấy tay người bán bánh, quét lớn :
– Ngươi nói lại xem! Ngươi dám nói...
Người bán bánh giật mạnh tay lại, hét lớn :
– Sao ta không dám nói? Chẳng lẽ ta sợ ngươi sao?
Người mặt rỗ bị đẩy lại gần cỗ kiệu, nhưng vẫn nắm chặt áo người bán bánh không chịu buông :
– Tên rùa đen này...
Hai người giằng co một hồi nhưng Vô Tình ngồi trong kiệu vẫn không hề động tĩnh.
Chính vào lúc hai người đang giằng co tranh chấp thì cuộc cãi cọ tưởng như

phổ thông ấy đột nhiên phát sinh biến cố! Tên mặt rỗ đột nhiên quay ngoắt người lại, chớp mắt đã đến trước cửa kiệu, một điểm tinh quang lóe lên! Không ai có thể nhìn rõ đó là sự vật gì, bởi vì sự việc diễn ra quá nhanh! Tinh quang bắn xuyên qua màn kiệu, phát ra một tiếng "bụp". Nhưng không hề có tiếng kêu thảm.
Một bóng người bạch y bay vút lên không!
Tinh quang lại bay vọt trở về tay người mặt rỗ, thì ra là một chiếc Tinh Cương hoàn, trên răng cưa của nó vẫn còn dính mạt gỗ.
Vô Tình bay vọt lên không, một bóng người khác cũng dài người nhảy theo. Người này chính là tên bán bánh, không biết từ lúc nào trên tay hắn đã có thêm một cây quạt, bên trên viết bốn chữ lớn "Nghịch ngã giả vong".
Đợi khi nhìn rõ được bốn chữ đó thì ít nhất đã có hai mươi thứ ám khí nhỏ xíu có thứ bay thẳng, có thứ xoay tròn bắn về phía Vô Tình.
Từ thân người Vô Tình lập tức bắn ra bảy tám điểm đen. Bảy tám điểm đen đó bay ra đụng trúng vào ám khí đang bay đến nhưng không hề rơi xuống, mà tiếp tục đụng tiếp vào số ám khí ở phía sau, liền mạch thành một đường thẳng, thế nên tất cả ám khí đều bị đánh rơi xuống đất.
Ám khí còn chưa rơi chạm đất, Vô Tình đã bay trở lại trong kiệu.
Tên mặt rỗ vung tay, "vù" một tiếng, tinh quang lại bay ra phóng vào trong kiệu. Nhưng một tấm sắt đã kịp thời hạ xuống chắn trước cửa kiệu.
"Coong" một tiếng vang lên, Tinh Cương hoàn đã đánh trúng thiết bản. Hỏa quang bắn tung tóe, Tinh Cương hoàn bắn tung lên theo một góc chếch, tên mặt rỗ vội phi thân lên bắt lấy, sắc mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.
Tên bán bánh đang ở trên không liền đảo người lộn một vòng, chiếc quạt trong tay liền bổ một chiêu xuống đỉnh kiệu. Không ngờ lại là một tiếng "đinh", trên đỉnh kiệu đã có thêm một tấm thiết bản, chiếc quạt thu thế không kịp, điểm trúng phải thiết bản nên mới phát ra thanh âm như vậy. Tên bán bánh này võ công cũng thuộc hàng cao tuyệt, lập tức mượn lực hóa giải phản lực, tung mình bay ngược lại rồi nhẹ nhàng hạ thân xuống đất.
Ba mặt trái, phải sau của cỗ kiệu đã bị phong kín, giờ ngay cả phía trên và trước mặt cũng đã phong kín. Cỗ kiệu liền biến thành một chiếc hòm sắt đứng sừng sững dưới ánh mặt trời chói chang.
Tên mặt rỗ cười lạnh nói :
– Được! Ngươi đã muốn trốn trong đó thì để ta ném ngươi xuống vực!
Nói đoạn hai tay dang ra, ôm lấy cỗ kiệu của Vô Tình.
Tên bán bánh vội thốt lên :
– Cẩn thận!
Thiết bản đột nhiên phát ra hai tiếng "cách cách", hai mũi tiểu tiễn bắn ra, thế đến nhanh không gì sánh nổi.
Tên mặt rỗ cả kinh, vội giang rộng hai tay, thối lui tránh né. Tinh quang

trong tay lại lóe lên, đánh rơi một mũi tiểu tiễn, nhưng mũi còn lại vẫn bay tới, mắt thấy sắp cắm thẳng vào ngực hắn thì đột nhiên thấy bóng người nhấp nhoáng, tên bán bánh đã dùng hay ngón tay kẹp chặt lấy mũi tiểu tiễn. Tên mặt rỗ vẫn chưa hết kinh sợ, thối lui liền bảy tám bước.
Tên bán bánh kẹp chặt mũi phi tiễn, dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn như đóng đinh vào cỗ kiệu của Vô Tình.
Chỉ nghe thanh âm của Vô Tình đều đều truyền ra từ trong kiệu :
– Thân thủ của Âu Dương cốc chủ thật nhanh nhẹn!
Tên bán bánh thoáng ngẩn người, rồi cười lạnh một tiếng, đáp :
– Không dám!
Vô Tình lạnh lùng nói :
– Đáng tiếc bằng vào tuyệt kỹ "Âm Dương thần phiến" của các hạ mà giả làm một người bán bánh không phải quá mất mặt sao?
Âu Dương Đại nhún vai cười cười nói :
– Đại thần bộ quả nhiên nhãn lực hơn người. Có điều là không biết làm sao ngươi có thể nhận ra thân phận của chúng ta được?
Vô Tình hừ lạnh một tiếng nói :
– "Tam Hiệp Cước" đã nổi danh mấy chục năm nay, nếu như đã là lão hữu mấy chục năm liệu có cãi nhau như vậy không? Liệu có tranh giành khách với nhau như vậy không? Chỉ sợ như vậy sẽ đuổi khách đi mà thôi.
Âu Dương Đại "à" lên một tiếng nói :
– Điểm này đúng là ta không tính đến!
Vô Tình nói :
– Còn nữa, vừa rồi các ngươi một kéo một đẩy, tuy rằng đã cố giấu diếm nhưng ta vẫn nhìn ra được sự vi diệu bên trong của hai chiêu đó. Danh gia xuất thủ chỉ cần một chiêu là biết phân lượng thế nào rồi. Các ngươi cố giấu diếm võ công mà đã lợi hại như vậy, chân chính thi triển đương nhiên lại càng đáng sợ hơn.
Âu Dương Đại lắc lắc đầu, mở quạt đến "phạch" một cái rồi đưa lên mặt phe phẩy nói :
– Dù đáng sợ hơn nhưng cũng không phá được cỗ kiệu của này ngươi!
Thanh âm của Vô Tình lại truyền ra từ trong kiệu :
– Vị này có phải là Miêu Cương đệ nhất hồi phóng khoái đao, "Vô Đao Tẩu" Lãnh Liễu Bình hay không?
Vẻ hung ác kinh khủng của người mặt rỗ đột nhiên biến thành vẻ tuấn nhã nhưng khiến người khác không lạnh mà run, song mục bắn ra hai đạo hàn quang nhìn vào cỗ kiệu nói :
– Ta là Lãnh Liễu Bình. Ngươi có thể tránh được hai đao của ta, nhưng ta lại suýt nữa không tránh được hai tiễn của ngươi, bội phục!
Vô Tình trong kiệu tựa hồ hơi chấn động. Đây là sự tôn kính của hành gia

khi gặp phải hành gia, chàng khẽ cười nói :
– Ta có thể tránh được kích thứ hai của ngươi là dựa vào cơ quan của cỗ kiệu này, bằng không cũng khó mà tránh nổi. Thêm vào đó, "Vô Đao Nhất Kích" của ngươi vẫn còn chưa xuất thủ, như vậy thì không công bằng với ngươi.
Lãnh Liễu Bình nguyên lai là người đứng đầu trong Tứ đại cao thủ sử đao ở Miêu Cương. Có một lần "Nhất Đao Thiên Lý" Mạc Tam Cấp Cấp và Lãnh Liễu Bình đã ước hẹn quyết đấu trên Hắc Long Giang. Loan đao Mạc Tam Cấp Cấp và phi hoàn của Lãnh Liễu Bình cùng đụng nhau rơi xuống, nhưng mũ tre của Mạc Tam Cấp Cấp đã bại trong "Vô Đao Nhất Kích" của Lãnh Liễu Bình, từ đó danh vọng của "Vô Đao Tẩu" liền đứng trên "Nhất Đao Thiên Lý".
Lãnh Liễu Bình nghe Vô Tình nói vậy trên mặt liền lộ vẻ kiêu ngạo.
"Âm Dương thần phiến" Âu Dương Đại chợt hỏi :
– Chúng ta đột kích ngươi không thành, vì sao ngươi không phản kích lại?
Vô Tình im lặng một hồi cuối cùng cũng lên tiếng :
– Các ngươi một kích bất thành, ta đã mượn thế phản kích, song vẫn bị các ngươi phá vỡ, hiện tại chính diện công kích, lấy một chọi hai, e rằng hai phần thành công ta cũng không dám chắc.
Âu Dương Đại cười lớn nói :
– Chính thị. Ta cũng định tiếp tục tấn công, song giờ ngươi đã ngồi vững trong kiệu, lại có giới bị cẩn thận, phần thắng của chúng ta e rằng cũng không vượt quá bốn phần. Những chuyện không nắm chắc sáu phần thắng trở lên ta quyết không bao giờ làm!
Vô Tình cười lạnh nói :
– Được! Vậy sao các ngươi còn không đi?
Âu Dương Đại nói :
– Được, chúng ta đi. Bất quá trên đường chúng ta sẽ tìm mọi cách dẫn dụ ngươi rời khỏi cỗ kiệu đó, cần phải cẩn thận!
Vô Tình "hừ" lạnh một tiếng nói :
– Đa tạ! Ta sẽ cẩn thận là được!
Âu Dương Đại cười cười nói :
– Chúng ta cũng đi đây. Bất quá trước khi đi ta còn muốn thử một chút!
Vô Tình lạnh lùng nói :
– Ngươi muốn thử gì?
Âu Dương Đại nói :
– Thử nghiệm này ít nhất cũng có tám phần nắm chắc...
Lời còn chưa dứt thì chiếc quạt trong tay đã xạ ra hai điểm tinh quang, bắn thẳng vào hai lỗ cực nhỏ trên thiết bản.
Thanh âm của Vô Tình chính là truyền từ hai lỗ nhỏ này ra.

Biến hóa này diễn ra thật nhanh, khiến người ta khó mà liệu định, thậm chí ngay cả Lãnh Liễu Bình cũng thấy ngạc nhiên, khi y phát giác ra thì độc châm đã bắn vào trong lỗ nhỏ.
Kim châm là loại độc châm kiến huyết phong hầu.
Trong kiệu có tiếng người "hự" nhẹ.
Âu Dương Đại lộ vẻ vui mừng cười lớn nói :
– Nể mặt! Nể mặt!
Đột nhiên thiết bản trước cửa kiệu bật mở, Vô Tình trợn mắt nhìn Âu Dương Đại, song thủ vẫy mạnh, ít nhất cũng có hai ba chục thứ ám khí bay ra. Có thứ ám khí bắn vào trước mặt, có thứ vòng sang hai bên tả hữu, có thứ tấn công phía trên, có thứ tấn công phía dưới, lại có thứ vòng ngược trở lại tấn công sau lưng Âu Dương Đại.
Âu Dương Đại vừa thấy Vô Tình liền giật thót mình một cái, tung người bay lên không, mở rộng quạt vẫy mạnh để lộ bốn chữ "Thuận ngã giả xương", đồng thời đông chỉ tây điểm, bao bọc toàn thân trong một vùng phiến ảnh trùng trùng, một giọt mưa cũng khó lọt.
Lãnh Liễu Bình hét lớn vung tay lên, tinh quang lập tức xẹt ra.
"Coong!" tấm thiết bản đã lập tức hạ xuống, cương hoàn liền bay trở lại về tay Lãnh Liễu Bình.
Chỉ nghe một loạt tiếng "đinh đinh đinh" vang lên, hai ba chục thứ ám khí đều rơi hết xuống đất, tiếp đó là Âu Dương Đại nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, đầu vai đã nhuốm đỏ.
Lãnh Liễu Bình bước tới hai bước hỏi :
– Ngươi không sao chứ?
Âu Dương Đại lắc đầu miễn cưỡng cười nói :
– Ta quên mất là ngươi bị phế mất hai chân, hai mũi "Kiến Huyết Tuyệt Mệnh Tố Hồn châm" từ lỗ nhỏ bắn vào, chỉ bắn trúng y phục của ngươi thôi đúng không?
Vô Tình trong kiệu "hừ" lạnh một tiếng, không nói không rằng.
Âu Dương Đại cười nhẹ nói :
– May mà ám khí của ngươi không có độc, bằng không chỉ sợ lần này...
Vô Tình lạnh lùng nói :
– Ám khí của ta trước giờ chưa từng tẩm độc.
Âu Dương Đại ngẩn người giây lát, cuối cùng cười lớn nói :
– Được lắm! Có chí khí! Quả nhiên không hổ danh là ám khí danh gia! Chỉ là hôm nay ngươi không sát hại ta, ngày sau chỉ sợ ta không thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi. Được! Chúng ta cáo từ ở đây.
Nói đoạn cung tay chào rồi quay người bỏ đi.
Lãnh Liễu Bình cũng đưa mắt nhìn cỗ kiệu một lát rồi nói :
– Mong rằng sau này ngươi có thể ra khỏi cỗ kiệu đó, chúng ta sẽ dùng ám

khí quyết phân thắng phụ một phen.
Nói đoạn cũng quay người đi theo Âu Dương Đại.
Dưới ánh mặt trời chói chang, cỗ kiệu vẫn đứng yên bất động.
Một hồi lâu sau, ánh mặt trời đã lên đến đỉnh, bóng chiếc kiệu nhỏ dần, nhỏ dần đến hầu như biến mất, lúc này mới nghe thấy tiếng "lạch cạch" vang lên, tấm thiết bản trước kiệu chầm chậm mở ra, để lộ một khuôn mặt trầm tư ưu uất, chàng đang thầm lo lắng :
– Lẽ nào ta không muốn quyết chiến một trận với Lãnh Liễu Bình chứ? Chỉ là lấy hai đấu một, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn và Âu Dương Đại. Xem tình hình này Lãnh Huyết đi truy bắt Tư Mã Hoang Phần tưởng tất cũng hung đa cát thiểu rồi.
– Hung đa cát thiểu?
Kim Kiếm Đồng Tử chớp chớp mắt, rồi lắc đầu cười cười nói :
– Làm sao thế được? Kiếm pháp của tứ sư thúc trác tuyệt vô song, huống hồ lại còn có sư phụ hiệp trợ, tuyệt đối không thể có chuyện được.
Truy Mệnh chỉ mỉm cười ảm đạm, đưa bầu rượu lên nốc một ngụm lớn.
Những người trong khách điếm trông thấy một người thương tích đầy mình cùng với bốn thanh y đồng tử đi với nhau đều không khỏi chú ý nhìn với ánh mắt hiếu kỳ.
Lúc này bên ngoài tiệm chợt vang lên tiếng rao lảnh lót :
– Thủy đậu phụ đây! Thủy đậu phụ đây!
Vừa rao vừa nhảy vào trong điếm, đám tiểu nhị lập tức vây lấy cô gái bán đậu phụ, lên tiếng quát đuổi :
– Ngươi ở đâu lại đem đậu phụ đến tiệm của chúng ta rao bán vậy!
– Có phải muốn tìm kiếm phiền phức hay không?
– Nếu không phải thấy ngươi mặt hoa da phần, ta đã sớm đạp ngươi bay ra ngoài rồi.
Câu nói này đã làm một số khách nhân trong điếm chú ý, một vài kẻ lắm chuyện cũng chen miệng vào bình luận vài câu :
– Ô, tiểu cô nương này cũng khá lắm!
– Đúng vậy, chúng ta thử đậu phụ của cô ta xem!
– Cô ta trông còn ngon hơn đậu phụ nữa!
Một vài tên du đãng còn lớn gan bước tới, đưa tay đẩy đám tiểu nhị dạt ra, rồi cười ha hả nói với cô gái bán đậu phụ :
– À, cũng xinh đẹp lắm! Cần gì phải bán đậu phụ. Hay là cứ gả cho thiếu gia đi! Ta đây sẽ cho nàng ăn ngon mặt đẹp cả đời!
– Ồ, thật đúng là bụi đất phủ mờ trân châu. Một cô nương tuyệt sắc nhường này, sao lại phải đi bán đậu phụ thế này? Thật khiến thiếu gia đây đau lòng đó!
Mấy tên tiểu nhị hoảng loạn tay chân, vừa không muốn để cô gái ở lại bán

đậu phụ, nhưng cũng không dám đụng đến mấy gã du đãng này, nhất thời cuống cả lên, không biết làm thế nào mới thỏa đáng.
Vị cô nương xinh đẹp kia muốn vào cũng vào không được, muốn ra cũng ra chẳng xong, lại sợ bị mấy tên du đãng kia chạm vào, hai mắt đã đỏ hồng lên như muốn khóc.
Bên này Tứ kiếm đồng sớm đã chau mày trợn mắt, nhấp nhổm như muốn động thủ.
Truy Mệnh đưa bầu rượu lên môi uống cạn một hơi, cuối cùng cũng khẽ gật đầu hai cái.
Chàng vừa gật đầu, trên mặt Tứ kiếm đồng liền hiện ra nét vui vẻ. Cả bốn chỉ khẽ lắc mình đã đứng sau lưng sáu tên du đãng. Ngân Kiếm Đồng Tử quát lớn :
– Ê! Mấy tên cẩu tặc, các ngươi không coi vương pháp ra gì nữa à?
Mấy gã du đãng nghe vậy thì giật mình quay lại, chỉ thấy mấy tiểu hài tử liền không khỏi buồn cười.
Một tên trợn mắt nói :
– Con mẹ nó, lão tử còn tưởng là ai, thì ra là mấy tên tiểu tạp chủng!
Một tên mặt dơi tai chuột lên tiếng :
– Đợi đã! Hỏi xem người đứng sau lưng chúng là ai?
Một tên khác mặt nung núc thịt nói :
– Lũ ranh con miệng còn hôi sữa dám lớn tiếng mắng đại gia đây, thật không muốn sống nữa rồi!
Nói đoạn đưa bàn tay to bè như chiếc quạt chộp tới.
Khách nhân trong tiệm đều như muốn kêu lên, đều cho rằng tiểu đồng tử to gan lớn mật kia lần này đã gặp phải kiếp nạn rồi.
Chỉ nghe Thiết Kiếm Đồng Tử lớn giọng hỏi :
– Tam sư thúc, kẻ háo sắc lại bắt nạt kẻ yếu nhược phải trừng phạt thế nào?
Truy Mệnh dốc bầu rượu uống một ngụm rồi cười cười nói :
– Trừng phạt sơ sơ là được rồi!
Lời chàng vừa dứt, Tứ kiếm đồng lập tức xông lên. Sáu tên du đãng liền lần lượt ngã xuống. Có tên đau đến lăn lộn rên la không ngớt, có tên quỳ xuống van xin, lại có tên đã ngất đi vì sợ, vì đau. Sáu tên du đãng, có kẻ bị cắt hai ngón tay, có kẻ lại bị cắt mất gót chân.
Khách nhân trong điếm chưa từng thấy kiếm chiêu nhanh như vậy, nhất thời đều ngây người ra.
Cô gái bán đậu phụ kia cũng ngẩn người, một hồi lâu sau mới bật khóc thành tiếng, vừa khóc vừa quay sang Tứ kiếm đồng bái tạ :
– Đa tạ bốn vị tiểu gia đã cứu tiểu nữ, ơn này tiểu nữ không biết báo đáp thế nào nữa...
Thanh y Tứ kiếm đồng được người ta gọi là “tiểu gia”, nhất thời cười đến

toét cả miệng. Thiết Kiếm Đồng Tử cười nói :
– Đại tỷ sao lại khách khí như vậy, có điều tỷ tỷ xinh đẹp thế này cần phải cẩn thật một chút, tránh khỏi bị người khác quấy nhiễu.
Cô gái kia cũng không khỏi bật cười nói :
– Thật không ngờ tuổi bốn vị còn nhỏ vậy mà công phu đã giỏi thế, lại còn biết nhìn xem dung mạo người ta xấu hay đẹp nữa.
Kim Kiếm Đồng Tử cười nói :
– Cô nương xinh đẹp thế này ai mà chẳng nhìn ra được!
Thiết Kiếm Đồng Tử cố làm ra vẻ người lớn, cao giọng nói :
– Chúng tôi vốn có nhãn quang rất tốt mà!
Cô gái cũng mỉm cười nói :
– Xem các ngươi kìa, các ngươi cho mình biết nhìn người lắm sao? Còn kém lắm!
Lời vừa nói dứt thì trong tay y thị đã có thêm một bông "Thiết Liên hoa". "Thiết Liên hoa" nhanh như chớp điểm tới Kim Kiếm Đồng Tử.
Ba Kiếm đồng còn lại cả kinh, chưa kịp phản ứng gì thì Thiết Liên hoa đã bắn tới, đánh ngã Ngân Kiếm Đồng Tử. Đồng Kiếm Đồng Tử vừa mới rút kiếm ra thì trước ngực đã trúng một chỉ. Thiết Kiếm Đồng Tử mới đâm tới một kiếm thì giữa đài hoa chợt phun ra một màn sương đỏ. Thiết Kiếm Đồng Tử liền lập tức ngã xuống.
Biến hóa diễn ra trong chớp mắt khiến toàn bộ khách nhân trong điếm ngây người vì sợ hãi.
Ngay cả Truy Mệnh cũng biến sắc. Khi chàng nhìn ra được chân tướng của y thị thì đã quá muộn, chưa kịp lên tiếng cảnh cáo thì đối phương đã xuất thủ.
Diễn biến quá nhanh khiến ngay cả bốn thanh y kiếm đồng được Vô Tình tự tay bồi dưỡng, thỉnh thoảng lại được Gia Cát tiên sinh chỉ điểm cũng không thể ứng phó kịp.
Cô gái bán đậu phụ cười lạnh một tiếng, hai chân liên hoàn đá ra. Hai thúng đậu hũ đặt dưới đất lập tức bắn tung tóe lên người sáu tên du đãng.
Tựa hồ cùng lúc đó, sắc mặt của sáu tên du đãng liền chuyển từ xanh sang tím, cả sáu tên đều cố gắng chà xát những phần thân thể bị dính đậu phụ xuống đất, vừa lăn lộn vừa rên la không ngớt.
Cô gái bán đậu phụ đanh giọng nói :
– Không phải các ngươi muốn ăn đậu phụ của ta sao? Bây giờ thì ăn đi!
Sáu tên du đãng vừa lăn lộn vừa rên la thảm thiết, toàn thân run lên cấp cập, cuối cùng thì đưa tay lên bóp chặt cổ họng mà chết.
Sắc mặt của cô gái vẫn không đổi, nhưng sắc mặt của toàn bộ những người còn lại trong khách điếm đều đã biến đổi.
Cô gái đưa mắt quét một vòng trong khách điếm rồi cười lạnh nói :
– Các ngươi cũng đừng mong sống sót!

Chợt nghe một giọng nói lạnh lùng cất lên :
– Độc Liên Hoa, ngay cả người vô tội mà ngươi cũng giết sao?
Độc Liên Hoa quay đầu lại nhìn Truy Mệnh mỉm cười tươi như hoa nói :
– Bản cô nương trước giờ hành sực đều không lưu lại kẻ nào sống sót, có trách thì trách ngươi đã hại chết bọn họ.
Truy Mệnh bình tĩnh mỉm cười nói :
– Quả nhiên là đến đây vì ta!
Độc Liên Hoa nở một nụ cười yêu mị nói :
– Ngươi đừng có giả bộ nữa. Nếu ngươi còn chưa thọ thương, cô nương ta còn sợ ngươi năm phần. Hiện tại ngươi đã trúng thương đầy mình, bốn tên tiểu oa nhi đã bị ta đánh ngã, ngươi miễn cưỡng cười cũng không làm vết thương khỏi được đâu.
Truy Mệnh tức giận quát :
– Ngươi đã làm gì "Tứ kiếm đồng"?
Độc Liên Hoa cười khanh khách nói :
– Bốn tên tiểu quỷ này cũng tinh linh cơ cảnh lắm, vẫn còn biết nhìn ra bản cô nương xinh đẹp, bọn chúng còn chưa lớn lắm, bằng không ta đã móc mắt chúng rồi... lần này bản cô nương quyết định mở lưới một lần, tha chết cho chúng, sau này để hầu hạ bên cạnh...
Truy Mệnh trừng mắt quát :
– Ngươi dám!
Độc Liên Hoa cười tươi như hoa nói :
– Cô nương ta còn gì mà không dám nữa?
Truy Mệnh lắc mình lao tới trước mặt Độc Liên Hoa như điện chớp, liên tục tung ra mười tám cước!
Độc Liên Hoa liên tiếp nhảy tránh mười tám lần, đang định phản kích thì Truy Mệnh lại đá ra ba mươi sáu cước, so với mười tám cước lúc đầu còn nhanh hơn, lăng lệ hơn, nguỵ dị hơn! Sắc mặt Độc Liên Hoa trầm xuống, "Thiết Liên hoa" trong tay liền phun ra một làn sương đỏ.
Truy Mệnh lập tức bế khí tung người bay ngược lại, liên tiếp phiên thân bảy tám lần, hai tay vươn ra cắp lấy "Tứ kiếm đồng". Khi chàng đá thủng tường xông ra ngoài thì người trong điếm đã ngã xuống hết, có người đang khò khè khó thở, có người toàn thân co rút, giật giật liên hồi.
Độc Liên Hoa tung mình nhảy ra.
Truy Mệnh trầm giọng quát :
– Đỗ Liên, đây là ân oán riêng giữa hai chúng ta mà ngươi lại lạm sát vô tội, sẽ có một ngày ta sẽ bắt ngươi về quy án!
"Độc Liên Hoa" Đỗ Liên cười nói :
– Giờ ngươi ngay cả tính mạng của mình ngươi còn khó giữ vậy mà còn đi quản chuyện của kẻ khác. Cô nương đây đã gây bảy vụ án lớn, vong hồn

dưới tay nhiều vô số kể, chúng đang chờ ngươi siêu độ đấy!
Truy Mệnh cười lạnh nói :
– Thật là một tổ chức lớn, ngay cả Sơn Đông Quan Hải Minh, Tây Môn trang, Âu Dương cốc, thậm chí cả Miêu Cương Mạc Tam Cấp Cấp và ngươi cũng bị thu hút vào.
Đỗ Liên cười cười nói :
– Ngươi cũng không cần phải kéo dài thời gian nữa. Ba tên ưng khuyển kia cũng không cứu được ngươi đâu. Lãnh Huyết đã bị Tư Mã Hoang Phần bắt giữ. Vô Tình giờ có lẽ đã bị Âu Dương cốc chủ và Lãnh Vô Đao siêu độ rồi. Có "Nhân tại thiên lý, thương tại nhãn tiền" "Trường Tý Kim Viên" Độc Cô Uy xuất mã, Thiết Thủ e rằng cũng không may mắn hơn các ngươi là mấy đâu.
Truy Mệnh tức giận gầm lên :
– Vậy ngươi nằm xuống trước cho ta!
Câu nói này tổng cộng chỉ có bảy chữ, trong thời gian nói ra bảy chữ đó, Truy Mệnh đã tung ra tổng cộng bảy mươi mốt chiêu. Đỗ Liên liên tiếp nhảy tránh, hiện thở hổn hển không kịp lên tiếng đáp lời.
Truy Mệnh đang tính toàn lực truy kích thì vết thương trên vai lại đau nhói, vết thương ở eo lưng cũng nhức nhối khôn tả, cước thế liền chậm lại.
Chính vào lúc này, "Độc liên hoa" của Đỗ Liên liền thổ ra.
Truy Mệnh vung tay ra, chớp mắt đã chộp lấy cành của "Độc liên hoa". Sau đó chàng cảm thấy lòng bàn tay nhói lên.
Thì ra trên cành hoa có đầy những gai nhọn chi chít.
Truy Mệnh đại nộ, toàn thân bay lên, liều mạng tung người lên đá ra một cước.
Một kích này của Truy Mệnh lực đạo tựa bài sơn đảo hải, thế tựa kinh lôi, không biết bao nhiêu tên cường đạo lục lâm trong võ lâm đã bị táng mạng bởi chiêu này của chàng rồi.
Một kích này của Truy Mệnh tung ra, sắc mặt của Đỗ Liên liền biến đổi. Thị không dám chắc có tiếp nổi chiêu này hay không!
Nhưng chính vào sát na đó. Truy Mệnh ở trên không bỗng rung người một cái. Trong thời gian một cái rung đó, chiêu thức hoàn mỹ vô huyết của chàng bỗng chốc lộ ra sơ hở.
"Độc liên hoa" của Đỗ Liên lập tức vung ra, một thứ màu xanh lam liền bắn về phía Truy Mệnh, sau đó ả lập tức toàn lực thoái lui.
Thân hình Truy Mệnh đang ở trên không liền rơi xuống. Chàng chỉ nói một câu cuối cùng rồi ngã xuống :
– Nếu không phải tại một chưởng của Quan Hải Minh, ngươi khó thoát khỏi một cước này của ta...
* * * * *

Cách Âu Dương cốc ba mươi tám dặm có một dịch trạm, cỗ kiệu của Vô Tình dừng lại ở đây, chàng vừa ăn lương khô mang theo vừa suy nghĩ, trong lòng nảy lên rất nhiều cảm xúc. Chàng cảm thấy bốn mặt đều là mai phục, hơn nữa các huynh đệ của chàng, Lãnh Huyết, Thiết Thủ, Truy Mệnh đều không biết hạ lạc nơi nào. Chàng phảng phất có thể cảm nhận được họ đang gặp phải chuyện không hay.
Đối diện với chàng là một tiệm bán quan tài, bên trong lạnh lẽo cô liêu, không có người giúp việc, cũng chẳng có khách hàng. Nhưng Vô Tình biết rõ, không lâu sau sanh ý của tiệm quan tài này sẽ rất tốt. Bởi vì ngay sau đây sẽ có người chết. Có thể là người phục kích, cũng có thể là bản thân Vô Tình sẽ chết, người chết càng có thể chính là ông chủ của tiệm bán quan tài này.
Bởi vì dị dung thuật của ông chủ tiệm thập phần cao minh, không một kẽ hở. Song Vô Tình đã lăn lộn giang hồ hơn mười năm, vừa nhìn chàng đã có thể cảm nhận được người này tuyệt đối không phải là một ông chủ tiệm bán quan tài bình thường.
Bình thường, Vô Tình chỉ cần liếc nhìn là có thể đoán được bảy tám phần phân lượng võ công của đối thủ. Nhưng đối với người này, chàng tịnh không thể đoán được thân phận, thực lực và thủ đoạn của y. Hoàn toàn không thể đoán định.
Chính điều này làm chàng lo lắng.
Vô Tình thầm thở dài một tiếng, thúc động xe kiệu tiến thẳng về phía tiệm quan tài. Dù sao thì đối phương đã đợi mình, muốn tránh cũng vô dụng, chi bằng dứt khoát quyết chiến một trận.
Chính vào lúc này, một người cao lớn tay dài bước ra từ một căn nhà cỏ, trên tay xách một người què chân. Người cao to tay dài, thân hình béo xệ, hành động thập phần bất tiện, song lực đạo lại mạnh mẽ vô cùng.
Người què bị hắn xách ngược lên tức giận mắng lớn :
– Ngươi... ngươi không nói đạo lý! Ta vay tiền của ngươi thì ta sẽ trả, việc gì ngươi phải đánh ta! Ngươi... ngươi có biết Vương pháp hay không?
Hai người giằng giằng co co cứ tiến dần tới phía trước cỗ kiệu của Vô Tình.
Lại có thêm hai người nữa, một người ăn vận như văn sĩ, một người trông giống như kẻ bán thuốc giang hồ, trong tay cầm đại quan đao bước tới khuyên giải.
Bốn người này trông giống như người trong cùng một thôn, hình như rất quen thuộc nhau. Sự tình đương nhiên không đơn giản như vậy, đằng nào các ngươi cũng đã tự tìm tới, vậy thì ta cố xem nốt vở kịch này của các ngươi vậy. Bây giờ thì xuất thủ đi!
Mấy người này dần dần tiến đến sát bên cỗ kiệu của Vô Tình.
Người mãi võ tay cầm quan đao lên tiếng quát :
– Đừng đánh nữa! Nếu đánh nữa mà làm hỏng cỗ kiệu của người ta thì

không hay đâu!
Văn sĩ cũng lên tiếng khuyên giải :
– A Thành ngươi đừng bắt nạt lão Bá nữa!
Người này tay rất dài, cộng với thân hình phì nộn của y khiến cho cử động lại càng khó khăn hơn. Y chuyển tay định đẩy cỗ kiệu ra, đồng thời nói :
– Liên quan gì tới ngươi!
Người cầm quan đao liền quát lớn :
– Ngươi dám động đến người ta ta sẽ chặt cái cổ ngươi xuống!
Lời vừa dứt thì một đao đã chém tới. Đao đi được nửa đường, đột nhiên chuyển hướng chém vào trong kiệu.
Quả nhiên là đã xuất thủ!
Quan đao dài. Đao kính lớn, tựa hồ như muốn chẻ cỗ kiệu ra làm hai.
Nhưng hai chiếc đòn gánh kiệu cũng không ngắn. Khi quan đao tiếp xúc với cỗ kiệu thì đòn kiệu cũng cách thân hình người sử đao không xa lắm.
Khoảng cách chỉ chừng hai thước. Trong sát na đó, từ đòn kiệu liền bật ra hai lưỡi đao.
Lưỡi đao dài ba thước. Đao đâm vào bụng của tên bán thuốc giang hồ.
Quan đao đi được một nửa liền dừng lại, tên bán thuốc tức giận gầm lên :
– Vô Tình...
Chỉ nghe Vô Tình lạnh lùng nói :
– "Nhất Đao Đoạn Hồn" Hồ Phi, Thiết Thủ đã truy bắt ngươi từ lâu, ta thay y giết ngươi cũng không khác gì.
Hồ Phi lảo đảo ngã xuống.
Cùng lúc đó, văn sĩ, gã tay dài và người què chân đều xuất thủ.
Văn sĩ khẽ vung tay, từ lòng bàn tay liền bắn ra mười ba điểm tinh quang.
Thân pháp của người què thập phần nhanh nhẹn, nháy mắt đã luồn ra phía sau kiệu. Hàn quang trong tay lóe lên, nhắm thẳng vào vách sau của cỗ kiệu.
Trong ba người, thì người tay dài xuất thủ nhanh nhất. Tuy người này thân hình phì nộn, nhưng y vừa đưa tay lên đã bắt được một thanh kim thương từ bên ngoài ném tới, hồi thủ quét mạnh, trường thương đã đâm vào trong kiệu.
Kim thương xuất sau nhưng lại đến trước mười ba điểm tinh quang của văn sĩ.
Cả Vô Tình cũng chỉ kịp nhìn thấy kim quang lóe lên, sau đó thì kim thương đã đến trước mặt.
Người này chính là nhị đệ tử của "Thường Sơn Cửu U Thần Quân", "Nhân tại thiên lý, thương tại nhãn tiền" Trường Tý Thần Viên Độc Cô Uy!
Vào sát na đó, ngay cả tấm thiết bản phía trước của cỗ kiệu cũng không kịp hạ xuống.
Thiết bản nhiều nhất cũng chỉ có thể ngăn chặn ám khí, song thương đã đâm vào trong kiệu. Bất kỳ tấm thiết bản nào cũng khó mà ngăn cản được một

kích này.
Nhưng Vô Tình không hề ngăn cản, cũng chẳng hề tránh né. Chàng chỉ phất mạnh tay áo, một đạo đao quang liền xẹt lên bắn ra như điện chớp. Phi đao nhằm thẳng tâm khẩu của Độc Cô Uy. Độc Cô Uy muốn giết Vô Tình thì chính hắn cũng sẽ chết dưới đao của chàng.
Độc Cô Uy tức giận gầm lên một tiếng, hồi thương điểm ra một cái, đánh bay phi đao, sau đó lập tức thu hồi trường thương nhảy sang một bên.
Một kích bất thành, lập tức thoái lui để đợi thời cơ thuận lợi mới phát chiêu, quả là phong thái của danh gia.
Lúc này mười ba điểm tinh quang của văn sĩ sắp bắn vào trong kiệu, chợt tấm rèm châu trước kiệu phát ra những âm thanh "cách cách". Mười ba điểm tinh quang đó chưa kịp chạm vào rèm châu thì đã rơi xuống.
Văn sĩ này chính là kẻ đã đào thoát khỏi tay Truy Mệnh và Thiết Thủ, Quách Bân.
Quách Bân không giống Độc Cô Uy, một kích bất thành, lập tức tiếp tục xông lên. Bởi vì hắn biết rằng Vô Tình trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ" ngoại trừ tài khinh công và ám khí trác tuyệt ra thì võ công nội lực hầu như không bằng một người bình thường. Trong kiệu chật hẹp, chỉ cần hắn xông vào được bên trong thì ám khí và khinh công của Vô Tình đều không dụng được, lúc đó hắn có thể nắm chắc phần thắng, chế trụ được Vô Tình. Chỉ cần chế trụ được Vô Tình, hắn có thể dùng Vô Tình làm mồi câu dẫn dụ Thiết Thủ, giết chàng để tuyết cừu rửa hận.
Quách Bân đã xông vào trong kiệu.
Cùng một lúc, Vô Tình phải ứng phó kim thương của Độc Cô Uy, người què phía sau và mười ba điểm tinh quang của Quách Bân, xem ra khó có thể ngăn chặn được lượt xông tới này của Quách Bân.
Đột nhiên nóc kiệu bật mở, Vô Tình vọt lên trên không.
Quách Bân xông vào trong kiệu, thiết bản lập tức hạ xuống. Bên trong nổi lên một loạt âm thanh như tiếng cung đạn, sau đó là một tiếng hự nhẹ.
Vô Tình cười lạnh, người lập tức trầm xuống hạ thân vào trong kiệu.
Chính vào lúc này, người què phía sau lưng chàng đã phát động thế công.
"Soạt" hàn quang lóe lên, phá không lao thẳng vào sau lưng Vô Tình.
Vô Tình lập tức cảnh giác, người chưa quay lại thì đã xạ ra ba đạo tinh quang, đồng thời gia tăng tốc độ rơi xuống. Ba đạo tinh quang không bắn vào người kia mà bắn trúng đạo hàn quang.
"Đinh đinh đinh" ba tiếng vang lên, hàn quang khẽ lắc nhẹ nhưng vẫn bắn về phía trước.
Bạch y của Vô Tình đã nhuốm máu, nhưng người thì đã rơi vào trong kiệu.
Đạo hàn quang bay một vòng tròn rồi lại bay trở lại tay của gã què.
Cùng lúc đó, tấm thiết bản phía trước kiệu bật mở. Thân hình Quách Bân

bay ra ngoài rơi xuống đất đánh "bịch" một cái, toàn thân cắm chi chít các loại ám khí.
Sau đó là một trận ho của Vô Tình, một hồi lâu sau chàng mới cất giọng lạnh lùng hỏi :
– Lãnh Liễu Bình?
Gã què phía sau kiệu chỉ "hừ" lạnh một tiếng, một mực vẫn không đi ra phía trước kiệu.
Vô Tình nhạt nhẽo nói :
– Miêu Cương đệ nhất khoái đao, quả nhiên danh bất hư truyền.
Lãnh Liễu Bình sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không nói tiếng nào.
Vô Tình lại nói :
– Ngươi biết vì sao lúc nãy ta lại trúng một đao của ngươi không?
Lãnh Liễu Bình khẽ cắn môi, cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng nói :
– Ngươi nói đi!
Vô Tình cười ha hả nói :
– Không phải đao của ngươi nhanh, mà là bởi vì ta không tin Lãnh Liễu Bình cũng suất lãnh đao!
Lãnh Liễu Bình sắc mặt đại biến, bàn tay nắm chặt thiết hoàn, gân xanh nổi lên chằng chịt.
Vô Tình "hừ" lạnh một tiếng rồi nói tiếp :
– Chỉ sợ ta không cần ra ngoài kiệu quyết đấu với ngươi một trận công bằng nữa rồi.
Sắc mặt Lãnh Liễu Bình xanh xám như sắt nguội.
"Trường Tý Kim Viên" Độc Cô Uy đưa mắt nhìn Lãnh Liễu Bình, không nhịn được liền lên tiếng hỏi :
– Tại sao?
Vô Tình cười cười nói :
– Bởi vì ta không thích!
Tiếp đó chàng lại nói :
– Ta không thích tỷ võ với kẻ phát ám khí từ phía sau lưng người khác!
Độc Cô Uy sắc mặt trầm xuống :
– Vô Tình, bây giờ ngươi đang ở trong hoàn cảnh thế nào?
Vô Tình cười nhạt nói :
– Ta đã thọ thương, lại bị các ngươi bao vây.
Độc Cô Uy cười lớn nói :
– Ngươi có biết những người bao vây ngươi là ai không?
Vô Tình nói :
– "Nhân tại thiên lý, thương tại nhãn tiền", Độc Cô Uy, Vô Đao Tẩu Lãnh Liễu Bình, cùng với cao thủ vừa rồi ném thương cho ngươi. Quách Bân và

Hồ Phi đã chết không tính. Cả những người mà ta chưa phát hiện ra cũng không tính.
Độc Cô Uy cười ha hả nói :
– Không sai, cho dù chỉ có ta và Lãnh huynh liên thủ, hôm nay ngươi có bao nhiêu cơ hội sống?
Vô Tình bình tĩnh nói :
– Cơ hội của ta rất nhỏ.
Độc Cô Uy liền nói :
– Tốt lắm! Nếu ngươi muốn chết một cách nhẹ nhàng thì ít nói những lời đắc tội với Lãnh huynh đi!
Vô Tình nói :
– Đa tạ ngươi đã chỉ giáo!
Lãnh Liễu Bình một mực vẫn không bước ra phía trước cỗ kiệu, lúc này đột nhiên y lớn tiếng nói :
– Vô Tình, chuyện hôm nay ta không quản nữa. Nếu hôm nay ngươi có thể sống sót, ta và ngươi sẽ quyết chiến một trận công bằng sau.

Hồi 25
Nợ tình phải trả tình

Lãnh Liễu Bình nói dứt lời, lập tức quay đầu bỏ đi.
Độc Cô Uy lớn giọng gọi với theo :
– Lãnh huynh! Lãnh huynh!
Vô Tình lên tiếng nói :
– Lãnh Liễu Bình là một hảo hán!
Độc Cô Uy quay đầu cười lạnh nói :
– Chỉ cần vài câu nói đã khiến cho Lãnh Vô Đao phải bỏ đi, điểm này ta thật khâm phục ngươi.
Tiếp đó lại hỏi tiếp :
– Có chuyện này ta cần thỉnh giáo!
Vô Tình nói :
– Ngươi hỏi đi!
Độc Cô Uy nói :
– Làm sao ngươi biết chúng ta đang diễn kịch?
Vô Tình cười cười nói :
– Bởi vì tiếng nói của Lãnh Liễu Bình hôm qua ta đã nghe qua rồi, các người thay đổi diện mạo, nhưng lại quên mất cải biến thanh âm của y.
Độc Cô Uy chắt lưỡi nói :
– Ô, vậy thì chẳng trách...
Đột nhiên có người cười nói :
– Vô Tình huynh, ngươi nhớ được giọng nói của Lãnh Liễu Bình, tưởng tất cũng nhớ được giọng nói của tại hạ chứ?
Vô Tình cười nói :
– Âu Dương cốc chủ hả? Vết thương đó có còn đau nữa không? Giọng nói của Cốc chủ tại hạ làm sao mà quên được?
Âu Dương Đại phe phẩy chiếc quạt bước ra đứng ở một bên phải cỗ kiệu. Trên vai hắn vẫn còn buộc một tấm vải trắng thấm đầy máu. Chỉ thấy Âu Dương Đại cười cười nói :
– Xem ra vẫn nhẹ hơn vết thương của Vô Tình huynh một chút.
Vô Tình cười khổ nói :
– Xem ra đích thực là như vậy.
Độc Cô Uy đột nhiên lên tiếng chen vào :
– Nếu Vô Tình huynh đã thọ thương...

Âu Dương Đại tiếp lời :
– Vậy chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội hiếm có này...
Độc Cô Uy lại nói :
– Vì thế đành phải làm chuyện có lỗi với Vô Tình công tử đây một lần vậy.
Âu Dương Đại nói nhanh :
– Vô Tình bộ gia hãy chỉ giáo "Âm Dương thần phiến" của tại hạ!
Nói đoạn chiết phiến mở ra mặt giấy trắng có bốn chữ đen "Nghịch ngã giả vong", đẩy mạnh ra một phiến. Một cỗ "Vô Cực cương khí" từ mặt phiến cuồn cuộn tống ra, kích thẳng vào bên phải cỗ kiệu.
Cùng lúc đó, cánh tay dài thượt của Độc Cô Uy cũng duỗi ra, trường thương đâm vào bên trái cỗ kiệu của Vô Tình.
Hai cỗ kình lực ép chặt từ hai bên tả hữu, cho dù cỗ kiệu này có làm bằng tinh cương chỉ sợ cũng bị ép nát.
Âu Dương Đại và Độc Cô Uy không thể bức Vô Tình rời kiệu, lại úy kỵ cơ quan ám khí của cỗ kiệu này nên mới quyết ý phá nát nó.
Cỗ kiệu của Vô Tình đột nhiên xông về phía trước. Phía trước là tiệm quan tài. Kiệu của chàng xông vào tiệm quan tài.
Âu Dương Đại và Độc Cô Uy một kích không trúng, tựa hồ như sắp đánh vào nhau, vội vàng thu chiêu, chuyển hướng chặn đường lui của cỗ kiệu.
Lúc này trước mặt cỗ kiệu liền nhảy ra một người, người này hét lớn :
– Vô Tình, ngươi xem ta là ai?
Trong nháy mắt tình thế trở nên hỗn loạn, Vô Tình thúc động cỗ kiệu tránh khỏi hợp kích của "Âm Dương thần phiến" của Âu Dương Đại và "Lôi Đình Cấp Thương" của Độc Cô Uy, xông vào tiệm quan tài, mọi chú ý của Vô Tình đều tập trung vào ông chủ tiệm quan tài. Quả nhiên ông chủ tiệm quan tài thấy cỗ kiệu xông vào mà mặt không đổi sắc, cùng với tiếng thét lớn, một người xuất hiện ngay trước mặt Vô Tình. Vô Tình thoáng ngây người, hai mươi ba cơ quan điều khiển cỗ kiệu nhất loạt đều không thể phát ra.
Bởi vì người này chính là Lãnh Huyết. Lãnh Huyết xông tới trước mặt chàng.
Trong một sát na điện quang hỏa thạch này, Vô Tình vẫn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, song chàng biết rõ một điều, đó là ám khí của chàng tuyệt đối không thể bắn vào vị sư đệ tình thân như thủ túc này.
Trong một thoáng ngẩn người của Vô Tình, Lãnh Huyết đã xông vào trong kiệu.
Vô Tình đưa tay định tiếp lấy thì chợt thấy từ hai bên hông Lãnh Huyết thò ra hai cánh tay. Hai cánh tay vừa trắng vừa nhỏ, nhanh như điện điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên thân Vô Tình.
Khi phát hiện ra thì Lãnh Huyết đã đứng sát trước mặt, không ai có thể nghĩ ra phía sau Lãnh Huyết còn có một người khác ẩn nấp!

Không ai có thể tránh nổi chiêu này, hà huống là Vô Tình, chàng không biết võ công!
Trong sát na ngàn cân treo sợi tóc đó, Vô Tình đột nhiên cất tiếng hú dài, thân hình bay vọt lên không, tránh khỏi hai cánh tay đó trong gang tấc.
Chàng ở trên không trung đảo mình như một cánh nhạn, từ từ hạ thân xuống bên cạnh một cỗ quan tài.
Chàng không quay lại cỗ kiệu. Bởi vì khi chàng bay ra khỏi kiệu đã không phát động cơ quan, nguyên nhân đương nhiên là vì Lãnh Huyết. Nhưng một khi chàng rời kiệu, kẻ địch tuyệt đối sẽ không để chàng có cơ hội trở vào trong đó lần nữa.
Đã biết không nắm được chi bằng buông ra, tuyệt không cố gắng níu kéo, đây cũng là tác phong của cao thủ.
Vô Tình cảm thấy vừa phẫn nộ vừa bi thương. Bởi vì chàng là một người không chân lại phải đối phó với rất nhiều cao thủ độc ác, hung bạo như lang sói.
Âu Dương Đại phe phẩy chiết phiến, Độc Cô Uy kéo lê trường thương chậm rãi bước tới, một tả một hữu đứng hai bên cỗ kiệu, mỉm cười nhìn Vô Tình.
Vô Tình hỏi :
– Thổ Hành Tôn?
Người bên trong kiệu người nói :
– Hảo nhãn lực! Chính là Tôn Bất Cung ta.
Nói đoạn, một người vén màn kiệu bước ra, mặt đen như đất, hai tay trắng như vẩy cá.
– Cỗ kiệu của ngươi cũng bố trí đẹp lắm, trông giống như một tòa hành quán vậy.
Trong mắt Vô Tình hiện ra sát khí, chàng định nói gì đó nhưng lại cố nén lại.
Độc Cô Uy mỉm cười nói :
– Nếu Lãnh Liễu Bình biết ngươi đã xuất kiệu, chỉ sợ y nhất định sẽ quay lại quyết chiến với ngươi một trận.
Vô Tình không tiện hành động, nội lực lại không đủ, chỉ đành vịn vào một bên quan tài, mới có thể ổn định thân hình.
Âu Dương Đại cười nói :
– Vô Tình huynh nếu không trở lại kiệu thì đứng cũng thật là khó khăn.
Vô Tình cười lạnh, nghiêm giọng nói :
– Thổ Hành Tôn! Ngươi đã làm gì Lãnh Huyết?
Tôn Bất Cung cười cười nói :
– Có gì đâu! Hắn một mình truy đuổi chúng ta, bị ta ở dưới đất thò tay lên chế trụ rồi.
Y phục bên hông trái Vô Tình đã nhuốm máu hồng, thân hình khẽ run rẩy vì đau đớn.

Độc Cô Uy nhìn thấy vậy cười lạnh nói :
– Thổ Hành Tôn, ngươi quá tham công đấy, cầm giữ Lãnh Huyết còn có cây kim thương này của ta nữa.
Đột nhiên một thanh âm vô cùng khó nghe không biết từ đâu truyền đến :
– Còn có ta nữa, các ngươi đừng hòng độc chiếm công trạng!
Lời còn chưa dứt thì chiếc quan tài sau lưng Vô Tình chợt bật nắp, một người trông như cương thi tấn tốc vọt ra, hoàng quang lóe lên, hai chiếc đồng bạt đã kẹp chặt hai vai Vô Tình.
Người này đứng bên cạnh quan tài, thân hình vừa gầy vừa cao, hai chiếc đồng bạt kẹp chặt vào vai Vô Tình, khiến chàng không thể cựa quậy.
Hai mắt Vô Tình tóe lửa, gằn giọng nói :
– Tư Mã Hoang Phần...
Âu Dương Đại chậm rãi bước tới, phe phẩy chiếc phiến cười cười nói :
– Vô Tình huynh, ngươi chết cũng có thể nhắm mắt được rồi. Lần này vì ngươi mà đã kinh động đến Miêu Cương Lãnh Liễu Bình, Thập Nhị Liên Hoàn đảo Tư Mã Hoang Phần, hai vị cao túc của "Thường Sơn U Linh Thần Quân" Tôn huynh và Độc Cô lão đệ, ngoài ra còn có Âu Dương cốc chủ nhỏ bé này nữa, như vậy có thể coi như là lao sư động chúng được rồi... ha ha ha... ha ha...
Độc Cô Uy cũng nhấc trường kim thương lên, từng bước từng bước tiến về phía Vô Tình, vừa đi vừa nói :
– "Võ lâm Tứ đại danh bộ"... hắc hắc... hiện nay chỉ sợ Truy Mệnh đã chết trong tay Đỗ Liên rồi, còn ngươi thì...
Thổ Hành Tôn quay vào trong kiệu chộp lấy Lãnh Huyết ném xuống đất rồi nói :
– Còn vị Lãnh Huyết lão đệ này nữa. Chúng ta đã bức được Vô Tình xuất kiệu... hiện giờ giá trị lợi dụng của ngươi cũng hết rồi.
Nói đoạn năm ngón tay xòe ra bấu xuống đầu chàng.
Lãnh Huyết vẫn mở to mắt, song hình như huyệt đạo đã bị phong bế, toàn thân không thể động đậy.
Vô Tình bị Tư Mã Hoang Phần chế trụ, càng không thể di động được phân nào.
Hai mắt Lãnh Huyết vẫn trợn trừng, hoàn toàn không hề có chút sợ hãi nào trong đó.
Ngũ chỉ của Thổ Hành Tôn chộp xuống được một nửa, thấy dáng vẻ của Lãnh Huyết như vậy chợt cảm thấy kỳ lạ, y liền lên tiếng hỏi :
– Ngươi không sợ chết?
Lãnh Huyết vẫn nhìn ra phía sau Thổ Hành Tôn.
Thổ Hành Tôn giật thót mình, vội quay đầu ra sau. Đột nhiên một người như cuồng phong lao tới, trước khi Thổ Hành Tôn kịp có bất kỳ hành động nào

thì đã ôm chặt lấy hắn, dụng lực ném mạnh!
Thân hình lùn nhỏ của Thổ Hành Tôn bị quăng lên không, lao về phía Độc Cô Uy.
Độc Cô Uy vội hét lớn đưa tay tiếp lấy, hai thân hình một lớn một nhỏ đụng nhau bay ra xa bảy tám bước!
Cùng lúc đó, người mới đến đã lao vọt tới phía Tư Mã Hoang Phần!
Kỳ biến xảy ra quá nhanh, Tư Mã Hoang Phần chỉ đành thu hồi đồng bạt ứng phó người mới đến!
Âu Dương Đại dương chiết phiến lao tới tấn công người mới đến.
Người kia xông về phía Tư Mã Hoang Phần, đi được nửa đường thì liền ngoặt chân, tung một cước đá vào một vách quan tài. Một cước này lực đạo thập phần trầm trọng, quan tài bị đá lệch sang một bên.
Tư Mã Hoang Phần đang lùi bước, chợt thấy dưới chân bị vấp một cái, cả người đã ngã ngửa rơi vào trong quan tài.
Người kia lập tức xuất thủ như điện, đậy nắp quan tài lại.
Chiết phiến của Âu Dương Đại đã kích tới sau lưng người kia.
Chính vào lúc này, tinh quang lóe lên, lao thẳng về phía Âu Dương Đại.
Âu Dương Đại vội đóng quạt lại, đánh bay một thanh đao.
Người vừa phát ám khí đương nhiên là Vô Tình.
Người kia vừa đóng nắp quan tài, đã tung một quyền đánh xuống. Nắp quan tài được chế bằng thứ gỗ thượng hảo hạng bị quyền của người kia đánh thủng một lỗ lớn, bàn tay y đã như một chiếc đai sắt thít chặt lấy cổ họng Tư Mã Hoang Phần.
Võ công của Tư Mã Hoang Phần vốn cao tuyệt, song vừa rồi bị trượt chân ngã vào quan tài, một thân võ công dù cao đến đâu cũng vô phương thi triển. Đợi đến lúc hắn định thần lại định xông ra thì nắp quan tài đã ụp xuống. Tư Mã Hoang Phần chưa kịp phản ứng gì thì nắp quan tài đã vỡ nát, dằm gỗ bay tung tóe đâm đầy vào mặt hắn, cổ họng đã bị bóp chặt, trong chớp mắt đã rơi vào cảnh cá nằm trên thớt.
Độc Cô Uy tức giận gầm lên, đẩy mạnh Thổ Hành Tôn ra, đang định xông tới thì chợt giật thót mình, sững người đứng lại. Bởi vì một thiếu niên đã chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nhìn như đóng đinh vào mặt hắn.
Thiếu niên này chính là Lãnh Huyết. Chàng không có kiếm nhưng trên tay đã nắm chặt thanh đao khi nãy Vô Tình vừa bắn về phía Âu Dương Đại, mắt nhìn chăm chăm vào cổ họng Độc Cô Uy.
Độc Cô Uy phảng phất như cảm thấy da cổ mình đã mọc lên một mụn nhọt.
Vô Tình lạnh lùng nhìn Âu Dương Đại.
Âu Dương Đại lúc này đã đứng cách chàng mười bước, không dám vọng động.
Sau đó chỉ nghe Vô Tình cất giọng nhẹ nhàng nói :

– Nhị sư đệ, đệ thiệt thòi rồi!
Người mới đến chính là Thiết Thủ. Nhân vật thứ hai trong "Võ lâm Tứ đại danh bộ". Thần thủ vô địch, nội lực thâm hậu - Thiết Thủ. Cũng chính là ông chủ tiệm bán quan tài.
Một tay chàng vẫn bóp chặt cổ họng Tư Mã Hoang Phần, mỉm cười nói :
– Đệ một mực vẫn đợi cơ hội cuối cùng này!
Vừa nói chàng vừa nhìn vết thương bên hông trái của Vô Tình.
Vô Tình cũng mỉm cười đáp lời :
– Ta biết, ta không tránh đệ. Vết thương của ta không đáng ngại, đệ cứ yên tâm!
Thiết Thủ đợi thời cơ phát động, hành động trong tích tắc, nhưng lại liền lạc như áo trời, đầu tiên là ném bay Thổ Hành Tôn, đụng ngã Độc Cô Uy, khiến trường thương của hắn vô phương triển khai thế công, sau đó lại dẫn dụ Âu Dương Đại, rồi dùng quan tài chế trụ Tư Mã Hoang Phần, khiến Vô Tình có thể kịp thời đối phó Âu Dương Đại, chẳng những thế còn kịp giải huyệt cho Lãnh Huyết, để chàng cản trở bọn Độc Cô Uy đánh lén. Tất cả động tác của chàng đều hoàn hảo vô khuyết, không gì cản nổi.
Hiện tại Vô Tình đang gườm nhau với Âu Dương Đại, Thiết Thủ chế trụ Tư Mã Hoang Phần, Lãnh Huyết nhìn chăm chăm vào Độc Cô Uy, còn Thổ Hành Tôn đã bị Độc Cô Uy đẩy văng vào một góc tiệm quan tài.
Ánh mắt Âu Dương Đại vẫn dồn hết sự chú ý vào Vô Tình :
– Thiết Thủ?
Thiết Thủ mỉm cười gật đầu :
– Chính thị!
Âu Dương Đại nói :
– Hảo công phu!
Thiết Thủ nói :
– Không dám. Bất quá chỉ cần ngươi xuất thủ, ta có thể bảo chứng một chuyện.
Âu Dương Đại hỏi :
– Chuyện gì?
Thiết Thủ nói :
– Ngươi xuất thủ, Tư Mã Hoang Phần sẽ chết!
Âu Dương Đại đanh mặt lại :
– Ồ?
Thiết Thủ cười nói :
– Ta vốn cũng không muốn để Tư Mã tiên sinh chết, ta muốn bắt hắn về quy án. Nhưng ngươi mà xuất thủ, ta cũng buộc phải xuất thủ tương trợ Vô Tình sư huynh, bởi ta không thể để ngươi đối phó sư huynh đã bị thương của ta. Vì vậy, Tư Mã tiên sinh chỉ đành nhận mệnh mà thôi.

Sắc mặt Âu Dương Đại biến đổi mấy lần, thủy chung vẫn không dám xuất thủ. Âu Dương Đại đích thực nhìn ra vết thương của Vô Tình vẫn đang lưu huyết, nếu muốn công sát Vô Tình, đây chính là cơ hội tuyệt vời nhất, huống hồ Vô Tình đã rời khỏi cỗ kiệu. Nhưng câu nói ngắn ngủi của Thiết Thủ khiến hắn phải từ bỏ cơ hội tuyệt vời này, bởi hắn xuất thủ đồng nghĩa với việc giết chết Tư Mã Hoang Phần, hơn nữa chính Âu Dương Đại cũng không dám tự tin rằng một kích có thể giết chết Vô Tình.
Âu Dương Đại không xuất thủ. Độc Cô Uy cũng không dám xuất thủ trước.
Vô Tình nhẹ giọng nói :
– Nhị sư đệ, dịch dung thuật của đệ lại tinh tiến không ít rồi, trước đó ta vẫn cứ tưởng đệ là địch nhân.
Thiết Thủ cười nói :
– Có thể do trời sinh đệ đã thích hợp làm ông chủ tiệm bán quan tài rồi.
Nói đoạn quay sang nhìn Tư Mã Hoang Phần cười nhạt.
Tư Mã Hoang Phần tức đến nổ đom đóm mắt, song tuyệt không dám động cựa. Cả đời hắn chuyên ẩn nấp trong những thứ có liên quan đến người chết như mộ hoang, quan tài, nhà mồ để tập kích địch nhân, hôm nay lại bị Thiết Thủ dĩ bỉ chế bỉ, ép vào trong quan tài, không thể cử động, trong lòng không biết đang có mùi vị thế nào.
Lãnh Huyết nhìn chằm chằm vào Độc Cô Uy lạnh lùng nói :
– Ngoại trừ Tiết Hồ Bi, Võ Thắng Đông, Võ Thắng Tây, Quan lão gia tử, Trương Hư Ngạo, Mạc Tam Cấp Cấp, Tây Môn Công Tử bảy người ra, sáu người còn lại chính là Độc Cô Uy, Thổ Hành Tôn, Âu Dương Đại, Tư Mã Hoang Phần, Lãnh Liễu Bình và Đỗ Liên đúng không?
Độc Cô Uy nhìn chàng hai mắt tóe lửa, sắc mặt đổi dần sang màu tím tái, tức giận nói :
– Ngươi hỏi gì? Ngươi đang bức cung hả? Ngươi dựa vào cái gì mà bắt ta trả lời?
Lãnh Huyết nói :
– Ở mộ hoang ngươi ám toán ta một thương, đáng tiếc không đâm chuẩn lắm.
Độc Cô Uy hấp háy mắt nói :
– Hôm nay nhãn lực của ta có lẽ tốt hơn một chút, hôm qua trời tối quá nên nhìn không rõ.
Lãnh Huyết gật đầu nói :
– Đúng vậy. Hôm nay ai cũng thể nhìn rõ hơn một chút, như vậy mới công bằng.
Hai người nói chuyện, thương kiếm đã dương lên trước mặt.
Đột nhiên "bình" một tiếng, quan tài bay lên!
Thiết Thủ chợt giật thót mình, dưới mặt đất chợt lòi lên hai cánh tay nhanh

như chớp chộp vào gót chân chàng. Thiết Thủ buộc phải nhảy lên.
Quan tài đã bay chếch về phía trước. Quan tài còn chưa chạm đất, Tư Mã Hoang Phần đã nhảy ra ngoài, cười lên như điên cuồng, vung đồng bạt đập mạnh vào hai bên Thái Dương huyệt của Thiết Thủ.
Quan tài đương nhiên không thể tự động bay lên, Tư Mã Hoang Phần cũng không thể có công lực nhường ấy. Quan tài là bị người từ dưới đất, đội đầu cho bay lên. Người từ dưới đất chui lên tự nhiên chính là "Thổ Hành Tôn" Tôn Bất Cung. Hắn chui lên từ mặt đất, tự nhiên không chỉ có đầu, còn có hai cánh tay nữa. Hai cánh tay chộp tới gót chân Thiết Thủ.
Lãnh Huyết cũng từng bị một chiêu này của hắn chế trụ.
Khi quan tài vừa bay lên, Thiết Thủ thoáng ngẩn người, song rất nhanh đã bình tĩnh lại. Chàng hối hận mình đã quên mất Thổ Hành Tôn. Tuy chàng ném bay Thổ Hành Tôn, song còn chưa kịp phong bế huyệt đạo của hắn. Thổ Hành Tôn là đệ tử của Cửu U Thần Quân, thân phận còn cao hơn cả Độc Cô Uy, làm sao mà không có sở trường đặc biệt?
Kỳ thực Thổ Hành Tôn cũng không có công lực đặc thù gì, nhưng hắn có một đặc điểm. Đó là hắn có thể giống như con xuyên sơn giáp, có thể chui xuống lòng đất, cũng có thể từ lòng đất chui lên. Lúc Độc Cô Uy đẩy hắn ra, hắn đã từ một góc tiệm quan tài độn thổ xuống, sau đó chui lên húc bay chiếc quan tài có Tư Mã Hoang Phần nằm bên trong, đồng thời đột kích Thiết Thủ.
Cũng may Thiết Thủ kịp thời cảnh giác, cũng kịp thời nhảy lên.
Nhưng Tư Mã Hoang Phần đã được cứu thoát.
Chính vào sát na Thổ Hành Tôn từ mặt đất chui lên, Vô Tình đột nhiên giương tay, mười bảy mười tám điểm tinh quang liền bắn về phía Âu Dương Đại.
Âu Dương Đại vội dùng chiết phiến gạt, đỡ, điểm... đánh bật hết ám khí bay ra xa.
Trong lúc đó, Vô Tình lập tức ấn mạnh tay xuống đất, lao thẳng người vào trong kiệu. Lúc Âu Dương Đại muốn cản trở chàng thì đã quá muộn.
Lúc này có hai sự kiện cùng lúc phát sinh. Một nữ tử xuất hiện ở cửa tiệm quan tài, Tư Mã Hoang Phần lao tới tấn công Thiết Thủ.
Chợt nghe Âu Dương Đại hét lớn :
– Tất cả dừng tay lại cho ta!
Sau tiếng hét này của hắn, toàn bộ căn tiệm trở nên im lặng như tờ.
Chỉ nghe một giọng nói yêu mị vang lên :
– Ô, sao mà cô nương vừa đến, mọi người đã trở nên khách khí như vậy?
Thiết Thủ, Vô Tình, Lãnh Huyết quay đầu nhìn sang, sắc mặt đều biến đổi.
Nữ tử này tay hữu cầm một binh khí hình dạng như một bông hoa sen, lúc cùng lúc mềm, hữu thủ xách một trung niên hán tử đang bất tỉnh nhân sự.

Thiết Thủ tức giận nói :
– Ngươi chính là "Độc Liên Hoa" Đỗ Liên?
Đỗ Liên cười tươi như hoa nói :
– Chính là cô nương.
Lãnh Huyết nói :
– Ngươi làm gì Truy Mệnh rồi?
Đỗ Liên mỉm cười :
– Vậy thì phải xem ngươi thế nào đã?
Âu Dương Đại cười ha hả nói :
– Đỗ hương chủ, làm tốt lắm, làm tốt lắm!
Đoạn quay sang nhìn bọn Vô Tình ba người nói :
– Được! Tính mạng của Truy Mệnh đang nằm trong tay bọn ta. Các ngươi muốn cứu hắn, đêm nay hãy đến "Vô Độ Đàm" trong Âu Dương cốc. Qua đêm nay thì ta không thể đảm bảo sự sống chết của hắn nữa.
Nói đoạn sải bước đi ra khỏi tiệm quan tài.
Đỗ Liên cười lên khanh khách, đưa mắt nhìn toàn trường một lượt rồi cũng đi theo Âu Dương Đại.
Tư Mã Hoang Phần, Thổ Hành Tôn, Độc Cô Uy thoáng ngẩn người, sau đó cũng lần lượt đi theo sau lưng Đỗ Liên.
Lãnh Huyết dương mày, khẽ nhún người định đuổi theo.
Thiết Thủ khẽ lắc mình, nháy mắt đã đến bên cạnh Lãnh Huyết, chàng thấp giọng nói :
– Không thể!
Âu Dương Đại bước ra ngoài tiệm. Bọn Tư Mã Hoang Phần lúc này cũng đã theo kịp. Đỗ Liên không hiểu liền hỏi :
– Đại đương gia à, hiện nay cục thế là lấy năm chọi ba, lấy hai chọi một, huống hồ một người trong bọn chúng đã bị chúng ta bắt làm khiên thịt, tại sao lại không đánh một trận?
Âu Dương Đại chỉ lắc đầu cười cười.
Tư Mã Hoang Phần giậm chân tức giận nói :
– Âu Dương đương gia, hôm nay ngươi nhất định phải nói cho rõ ràng, tại sao lại bỏ lỡ thời cơ giết chết bọn chúng?
Âu Dương Đại vừa đi vừa nói :
– Tình thế hiện nay chúng ta đang chiếm ưu thế, song ngươi có dám chắc mình thắng được Thiết Thủ hay không?
Tư Mã Hoang Phần ngây người giây lát rồi nói :
– Đơn đả độc đấu thì rất khó nói, nhưng chỉ cần có thêm Tôn lão đại thì có thể giết chết tên tiểu tử đó.
Âu Dương Đại nói :
– Được lắm. Cho là ngươi và Tôn lão đại đối phó được Thiết Thủ, Độc Cô

lão nhị đối phó Lãnh Huyết, nhưng ta và Đỗ nương tử vị tất đã công phá nổi cỗ kiệu đó của Vô Tình.
Độc Cô Uy nói :
– Đành rằng có lý thì có lý thật, nhưng chúng ta cũng không thể bỏ lỡ thời cơ thế này được! Ít nhất thì chúng ta cũng có bảy tám phần thắng lợi cơ mà!
Thổ Hành Tôn đột nhiên nói :
– Theo ta thấy thì Âu Dương đương gia không phải bỏ lỡ thời cơ, mà chính là tạo ra một thời cơ tốt hơn.
Độc Cô Uy "ồ" lên một tiếng.
Âu Dương Đại cười lớn nói :
– Không sai. Tôn lão đại đúng là hiểu tâm ý của ta.
Nói đoạn quay đầu nhìn bọn Độc Cô Uy nói :
– Chớ quên Truy Mệnh vẫn còn nằm trong tay chúng ta. Đêm nay nhất định bọn chúng sẽ đến cứu, sự tình nguy cấp, ba người bọn chúng tất sẽ kéo đến một lượt, hơn nữa cũng không thể đi mời thêm cao thủ được. Chỉ cần ba người bọn chúng đến...
Âu Dương Đại sắc mặt lộ ra vẻ thâm trầm, tiếp lời :
– Chỉ bằng vào cơ quan trận pháp trong Âu Dương cốc là đủ để tiễn hai mạng chúng đi rồi. Đây là cách đánh chín phần thắng, lẽ nào các ngươi định bỏ chín phần đi lấy bảy phần?
Tư Mã Hoang Phần không lên tiếng.
Tôn Bất Cung đột nhiên lên tiếng :
– Giả như Gia Cát tiên sinh cũng đến thì sao?
Âu Dương Đại lắc đầu cười nói :
– Chỉ sợ thủ lĩnh đã phát động rồi, Gia Cát tiên sinh hiện tại muốn tự bảo vệ mình còn khó nữa là.
Độc Cô Uy nói :
– Cơ quan trong Âu Dương cốc có thực lợi hại như ngươi nói không?
Thổ Hành Tôn cười lạnh nói :
– Việc này ngươi không cần phải lo.
Tư Mã Hoang Phần có vẻ không vừa lòng nói :
– Tại sao?
Thổ Hành Tôn :
– Bởi vì Âu Dương cốc vốn là đường lui do thủ lĩnh chuẩn bị, cơ quan thiết kế đều do thủ lĩnh và gia sư đích thân bố trí.
Thổ Hành Tôn vừa nói. Bọn Tư Mã Hoang Phần đều im lặng không lên tiếng.
Võ công tài trí của thủ lĩnh kinh thế hãi tục, điều này không cần phải nói. Tạo chỉ ngũ hành trận thế của Cửu U Thần Quân lại càng cao tuyệt. Bọn Tư Mã Hoang Phần phảng phất như đã thấy bọn Vô Tình, Lãnh Huyết, Thiết

Thủ đang bị cơ quan vây khốn, kêu gào thảm thiết...
Bầu trời đã tối dần, mây bay tán loạn. Bóng người bọn Âu Dương Đại đã khuất dần. Lãnh Huyết nói :
– Tại sao không đuổi?
Thanh âm của chàng nghe có vẻ hết sức mệt mỏi.
Thiết Thủ thất thanh nói :
– Đệ đã thọ thương?
Lãnh Huyết nói :
– Bọn chúng bắt đệ làm mồi để dẫn dụ đại sư huynh xuất kiệu. Bọn chúng cho rằng đệ và đại sư huynh không sao thoát được, vì thế cũng không làm khó gì đệ. Bất quá huyệt đạo bị phong bế một đêm, tinh thần hơi mệt mỏi một chút mà thôi.
Vô Tình nói :
– Không thọ thương thì tốt. Hiện tại Truy Mệnh đang trong tay bọn chúng, nếu chúng ta cứ lấy cứng chọi cứng, vô luận thế nào cũng chỉ sợ tam sư đệ sẽ gặp phải chuyện trước.
Lãnh Huyết nói :
– Nhưng huynh đã thọ thương. Thể lực của đệ cũng bị tổn hại, mà chúng ta lại phải đến Âu Dương cốc, huynh có biết Âu Dương cốc còn được gọi là gì không?
Vô Tình nói :
– "Câu Hồn cốc".
Lãnh Huyết nói :
– Trước khi chúng ta xuất sơn, Thiên Lý Thần Ưng, Quảng Châu danh bộ Hiên Viên Thiên Phong làm sao mà chết, huynh còn nhớ rõ không?
Vô Tình nói :
– Hiên Viên Thiên Phong tiền bối vì truy bắt khâm phạm của triều đình, gặp phải cơ quan mà chết.
Lãnh Huyết lại nói :
– Ông ta chết ở đâu?
Vô Tình đáp :
– Chết trong Âu Dương cốc!
Lãnh Huyết nói :
– Chúng ta cứu tam sư huynh ở đó, đường xa trắc trở, thể lực lại không đủ chẳng phải là đến đó để tìm cái chết sao?
Vô Tình lắc đầu nói :
– Ai bảo chúng ta động thủ ở đó?
Thiết Thủ tiếp lời :
– Không sai. Vừa rồi nếu chúng ta lập tức truy đuổi thì sẽ phải trực tiếp giao thủ với bọn Âu Dương Đại, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tính mạng Truy Mệnh.

Nhưng bây giờ thì...
Lãnh Huyết động dung nói :
– Bây giờ âm thầm đuổi theo, tìm thời cơ hạ thủ...
Thiết Thủ cười nói :
– Cho dù không thể hạ thủ, ít nhất cũng có thể hiểu được cách vượt qua cơ quan trọng địa của Âu Dương cốc.
Lãnh Huyết vội nói :
– Sự tình không thể chậm chế, chúng ta lập tức đuổi theo.
Thiết Thủ nói :
– Nhưng đại sư huynh không tiện đuổi theo, chỉ có thể tiếp ứng cho chúng ta mà thôi.
Vô Tình cúi đầu nhìn hai chân của mình rồi nói :
– Ta đương nhiên không thể đi theo hai đệ. Vậy chúng ta sẽ để lại tiêu ký trên đường để liên lạc.
Thiết Thủ cung tay nói :
– Được, vậy bọn đệ lập tức đuổi theo, đại sư huynh bảo trọng.
* * * * *
Cách Âu Dương cốc chừng hai mươi hai dặm, bọn Âu Dương Đại sau khi đi một đoạn đường dài liền dừng chân nghỉ mệt. "Độc Liên Hoa" Đỗ Liên đột nhiên lên tiếng :
– Âu Dương cốc chủ, ngài định nhốt tên Truy Mệnh này ở đâu?
"Âm Dương thần phiến" Âu Dương Đại cười nói :
– "Vô Độ Đàm". Chỉ có ở nơi đó chúng ta mới có thể dễ dàng khiến chúng táng thân nơi đáy nước.
Đỗ Liên nói :
– Ngươi nói bọn Vô Tình có chắc chắn đến hay không?
Âu Dương Đại nói :
– Bọn chúng luôn tự nhận mình là người hiệp nghĩa chính phái, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi tính mạng của Truy Mệnh đâu.
Đỗ Liên liền nói :
– Nếu như bọn Vô Tình, Thiết Thủ, Lãnh Huyết nhất định sẽ đến, vậy tên Truy Mệnh này không cần thiết nữa rồi...
Âu Dương Đại nói :
– Đỗ nương tử muốn nói...
Đỗ Liên đanh mặt lại gật đầu đáp :
– Hạ thủ giết hắn để tuyệt trừ hậu hoạn.
Âu Dương Đại lắc đầu :
– Không được.
Đỗ Liên ngạc nhiên hỏi :
– Tại sao?

Âu Dương Đại nói :
– Nếu như Truy Mệnh chết đi, bọn Vô Tình cũng đâu phải kẻ tầm thường, phát hiện huynh đệ của mình bất quá chỉ là một cỗ tử thi, chỉ sợ sẽ không chịu thí mạng nơi "Vô Độ Đàm".
Thổ Hành Tôn tiếp lời :
– Huống hồ, chỉ sợ bây giờ chúng ta đụng đến Truy Mệnh, những kẻ theo dõi sẽ liều mạng với chúng ta mất.
Độc Cô Uy ngẩn người :
– Những kẻ theo dõi?
Thổ Hành Tôn nói :
– Không sai. Vô Tình, Thiết Thủ, Lãnh Huyết trong ba người nhất định có hai đang theo dõi chúng ta.
Độc Cô Uy ngạc nhiên hỏi :
– Tại sao đệ không nghe thấy gì?
Thổ Hành Tôn lắc đầu nói :
– Khinh công của chúng rất cao, ta cũng không nghe được gì.
Tiếp đó lại nói :
– Nhưng ta đoán ra được.
Tư Mã Hoang Phần "hừ" lạnh nói :
– Nếu như muốn giết, bất luận là ai cũng không cứu nổi hắn.
Nói đoạn hai ngón tay lăng không búng ra.
Đỗ Liên nói :
– Không sai, "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" của Tư Mã huynh, bọn Thiết Thủ dù có nhanh đến đâu cũng không cản nổi. Vấn đề là bây giờ có nên giết hắn hay không mà thôi.
Thổ Hành Tôn chợt nói :
– Chỉ cần nhất kích tất sát, giết chết Truy Mệnh thì bọn chúng sẽ bớt đi một người. Sau đó đem hai tên theo dõi chúng ta giết đi nốt, đây cũng là một thượng sách.
Tư Mã Hoang Phần liếc mắt nhìn Âu Dương Đại nói :
– Như vậy thì không phải dùng đến cơ quan trọng địa của Âu Dương cốc nữa.
Âu Dương Đại cười khổ nói :
– Cũng được. Nếu như ta tiếp tục không tán đồng, chỉ sợ chư vị cho rằng ta có tư ý.
Thổ Hành Tôn cười nhạt nói :
– Âu Dương cốc chủ nặng lời rồi. Thủ lĩnh đã coi Cốc chủ là tay tả tay hữu, lại đặc biệt phân trách nhiệm làm người liên lạc, chúng ta làm sao dám nghi ngờ Cốc chủ chứ?
Nói đoạn đưa mắt nhìn Tư Mã Hoang Phần khẽ gật đầu.

Mười ngón tay Tư Mã Hoang Phần bắt đầu phát ra những thanh âm kỳ lạ như tiếng cây khô bị gãy.
Chính vào lúc này, một bóng người lao đến như thương ưng, hạ thân xuống đất không chút tiếng động, phiêu diêu tự tại.
Độc Cô Uy khẽ rung tay, trường thương liền đâm ra.
Thổ Hành Tôn vội lên tiếng cản lại :
– Không được, là Lãnh huynh!
Lãnh Liễu Bình khẽ cười nhạt.
Độc Cô Uy tức giận nói :
– Được lắm, Lãnh Vô Đao, vừa nãy chúng ta phải liều mạng trong tiệm quan tài, còn ngươi thì thật anh hùng, yên nhiên tự tại bỏ đi, bỏ đi thật là tiêu sái đó.
Trận chiến vừa nãy trong tiệm bán quan tài, giả như bên Âu Dương Đại ngoại trừ Thổ Hành Tôn, Tư Mã Hoang Phần, Độc Cô Uy, Đỗ Liên ra còn có Lãnh Liễu Bình thì ít nhất cũng có chín phần thắng, bọn Âu Dương Đại đã sớm phát động tấn công từ lâu rồi. Nhưng Lãnh Liễu Bình đã bị Vô Tình dùng lời lẽ kích động cho bỏ đi.
Lãnh Liễu Bình cười nhạt nhẽo nói :
– Mỗ đến đây là muốn xin lỗi với chư vị, mong chư vị bỏ quá cho tại hạ.
"Vô Đao Tẩu" Lãnh Liễu Bình tính cách cao ngạo, đao pháp đã đạt đến độ đăng phong tạo cực, ít khi thi lễ với người khác, vậy mà bây giờ lại công nhiên xin lỗi trước mặt mọi người, Độc Cô Uy trong lòng cũng có chút thỏa mãn, không tiện bức người thái quá.
Đỗ Liên cười cười nói :
– Lãnh huynh lại đa lễ rồi, không lấy nhiều địch ít vốn là bản sắc anh hùng, thật khiến chúng tôi cảm thấy xấu hổ.
Trong ngữ khí bao hàm đầy ý châm chọc, mặc dù tính cách Lãnh Liễu Bình nổi tiếng cô độc, nóng nảy song lần này y tuyệt không động nộ, chỉ nghe y nhẹ giọng nói :
– Tại hạ còn muốn mượn của các vị một người nữa.
Âu Dương Đại cảm thấy có chút hoài nghi liền lên tiếng hỏi :
– Mượn người?
Trên nét mặt cô tịch lạnh lùng Lãnh Liễu Bình chợt nở ra một nụ cười :
– Đúng vậy, nếu tại hạ còn mạng, nhất định sẽ hoàn lại cho các vị.
Thổ Hành Tôn ngạc nhiên hỏi :
– Mượn ai?
Lãnh Liễu Bình đưa tay chỉ :
– Y.
Thổ Hành Tôn, Âu Dương Đại liền quay đầu nhìn theo, chỉ thấy mặt trời dần dần ngả về tay, ô vân u ám chứ nào thấy bóng người?

Chợt nghe cấp phong nổi lên, Lãnh Liễu Bình lao vọt tới, hàn quang trong tay lóe lên, song thủ đẩy ra, tả thủ đánh Độc Cô Uy, hữu thủ công Đỗ Liên. Đỗ Liên không kịp đưa "Độc liên hoa" lên đón đỡ, tả chưởng vội đẩy ra, nào ngờ Lãnh Liễu Bình một chưởng ba chiêu, một chiêu ba thức, liên tục đánh ra hai mươi sáu chiêu, Đỗ Liên tiếp đến chiêu thứ hai mươi bảy thì đã bị bức lui bảy bước.
Hàn quang trong tay hữu Lãnh Liễu Bình bay thẳng đến cổ họng Độc Cô Uy.
Trường thương của Độc Cô Uy không kịp đưa lên chống đỡ, hắn liền thụp người xuống tránh né. Lãnh Liễu Bình lập tức tung cước đá bay Truy Mệnh trên lưng Độc Cô Uy xuống đất.
Tư Mã Hoang Phần sắc mặt đại biến, hét lớn :
– Lãnh Vô Đao, ngươi muốn chết?
Nói đoạn lập tức thi triển "Tam Trượng Lăng Không chỉ", hai đạo kình phong sắc bén cắt thẳng tới cổ họng Lãnh Liễu Bình.
Lãnh Liễu Bình chém ra một đao, Độc Cô Uy cúi đầu tránh khỏi, Lãnh Liễu Bình liền tung cước đá bay Truy Mệnh trên lưng Độc Cô Uy, tả thủ vẫn đang truy kích Đỗ Liên, chỉ bất quá là chuyện diễn ra trong một sát na thời gian. Cùng lúc đó, hàn quang lại lóe lên, bay vút ra khỏi tay y.
Hàn quang cắt thẳng tới chỉ phong!
Miêu Cương đệ nhất khoái đao đấu với "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ".
Lãnh Liễu Bình vươn tay tiếp lấy Truy Mệnh, "cách cách" hai tiếng, chỉ phong bị cắt đoạn, đạo hàn quang cũng bị bắn bay lên trời. Lãnh Liễu Bình tung người bay lên tránh khỏi một phiến của Âu Dương Đại, đồng thời thu hồi đạo hàn quang, bay người vọt ra xa.
Thổ Hành Tôn hét lớn, lao ra như điện chộp lấy hai chân Lãnh Liễu Bình.
Lãnh Liễu Bình đột nhiên hô lớn :
– Mạng của Truy Mệnh, các ngươi không cần?
Tám chữ này vừa phát ra, từ trên một thân cây gần đó, chợt thấy một bóng người bay vút ra, hai nắm thiết quyền đấm thẳng vào hai cổ tay của Thổ Hành Tôn.
Thổ Hành Tôn đành phải thu tay. Nhưng hắn đã lập tức biến chiêu chộp vào trước ngực người kia.
Người kia cũng biến đổi chiêu thức, song quyền chuyển hướng đấm thẳng vào hai vai Thổ Hành Tôn. Đây là cách đánh lưỡng bại câu thương.
Thổ Hành Tôn không muốn liều mạng, đành phải thoái lui.
Người kia liền tung mình bỏ chạy.
Âu Dương Đại hét lớn, lăng không lao tới, chiết phiến vung ra điểm vào Thái Dương huyệt của người kia.

Chợt thấy hàn quang lấp lánh, đâm thẳng tới cổ họng hắn.
Âu Dương Đại không muốn chết, vội thu chiết phiến về mở rộng ra, "cách" một tiếng, kiếm đã đâm trúng mặt phiến.
Kiếm không đâm xuyên qua được mặt phiến. Nhưng Âu Dương Đại cũng đã bị đẩy lui.
Người dùng kiếm kia lập tức quay đầu bỏ chạy.
Đỗ Liên và Độc Cô Uy đồng thanh quát lớn :
– Đánh!
"Độc Liên hoa" trong tay Đỗ Liên bắn ra mấy chục điểm lam quang, trường thương của Độc Cô Uy cũng đâm tới.
Chỉ thấy thân pháp hai người lắc lư một hồi, nhưng vẫn tấn tốc lao đi như hai cánh chim khổng lồ, trong chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.
Bọn Tư Mã Hoang Phần muốn đuổi theo thì đã không kịp nữa.
Sắc mặt Âu Dương Đại đỏ rần lên vì tức giận, phẫn hận nói :
– Lãnh... Liễu ... Bình... tên nghịch đồ!
Độc Cô Uy đưa mắt nhìn theo phương hướng Lãnh Liễu Bình vừa chạy đi, lẩm bẩm nói :
– Nguyên lai Lãnh Vô Đao đã dựa vào Gia Cát tiên sinh... bọn chúng là đồng bọn với nhau.
Thổ Hành Tôn không tán thành nói :
– Không thể như vậy được. Bọn chúng xem ra không giống!
Đỗ Liên nói :
– Rốt cuộc hai người vừa nãy là ai? Võ công chúng rất cao cường.
Âu Dương Đại trợn mắt nhìn thị nói :
– Người đầu tiên thân pháp tuy nhanh, song ta vẫn nhận ra được, hắn là Thiết Thủ!
Độc Cô Uy nói :
– Người thứ hai ta cũng nhìn rõ, là Lãnh Huyết.
Đỗ Liên bước tới nhặt hết số ám khí thị vừa phát ra, trầm tư một hồi rồi ngẩng đầu lên nói :
– Chúng ta đuổi theo.
Âu Dương Đại cười ảm đạm nói :
– Đuổi theo được không?
Đỗ Liên nói :
– Vừa rồi tổng cộng ta phát ra hai mươi ba mũi ám khí. Trong đó một mũi nửa đường tự động bắn ra thành ba mũi ám khí nhỏ hơn, vì vậy số ám khí chân chính phải là hai mươi sáu mũi.
Sau đó thị cẩn thận đếm hết số ám khí nhỏ như lông trâu trên tay rồi tiếp tục :
– Hiện tại trên đất chỉ có hai mươi lăm mũi ám khí, trong ba mũi ám khí nhỏ

đã thiếu mất một. Vừa rồi ám khí bắn về phía Thiết Thủ, Thiết Thủ chỉ dùng thân pháp tránh né, chứ không dùng tay tiếp lấy.
Thổ Hành Tôn nói :
– Ý của Đỗ nương tử là Thiết Thủ đã trúng ám khí ?
Tư Mả Hoang Phần chợt lên tiếng xen vào :
– Coi như đã trúng hắn, nhưng một mũi ám khí nhỏ bé như vậy thì làm gì được hắn?
Đỗ Liên trầm mặt, cười lạnh lùng nói :
– Tư Mã tiên sinh, ngươi có biết "Hoàng Hà tiêu cục" một nhà bốn mươi hai mạng làm sao mà chết không?
Tư Mả Hoang Phần liếc nhìn thị một cái, trong lòng có chút không phục, miễn cưỡng cười nói :
– Dám hỏi...
Đỗ Liên cầm một mũi độc châm nhỏ bé lên, lạnh lùng nói :
– Ta dùng một cây châm như thế này bỏ vào trong giếng nước nhà chúng, bọn chúng liền như thế này.
Sau đó dùng tay vạch vạch lên không trung thành ba chứ "tứ", "thập", "nhị". Rồi nói :
– Bốn mươi hai cái mạng.
Tư Mã Hoang Phần bình sinh hiếu sát, hiếu đấu, nhưng thấy thần sắc âm trầm hiểm độc của Đỗ Liên, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi.
Chỉ nghe Đỗ Liên tiếp tục nói :
– Ta giết chết chúng, bởi vì Hoàng Hà tiêu cục Cục chủ Hoàng Thất Hải đã từng nói qua một câu: "Độc Liên Hoa của Đỗ Liên ta đây không sợ!"\.
Đỗ Liên nói một hơi chứng minh sự lợi hại của chất độc trong ám khí của thị, chính là vì một câu nói châm chích Tư Mã Hoang Phần này.
Âu Dương Đại vội cười cười nói :
– May mà Đỗ cô nương đã phát xạ ám khí. Chúng ta mau đuổi theo.
Độc Cô Uy cười lạnh nói :
– Đúng vậy!
Sau đó chậm rãi đưa trường thương lên, nói với vẻ khẳng định chắc chắn :
– Bọn chúng chạy không xa đâu.
Chỉ thấy trên mũi thương nhểu ra mấy giọt máu.
Thổ Hành Tôn nói :
– Đệ đã đâm ai?
Độc Cô Uy đáp :
– Lãnh Huyết!
Lãnh Huyết.
Thiết Thủ vừa chạy, vừa nhìn Lãnh Huyết. Chợt chàng dừng lại đỡ Lãnh Huyết, gấp giọng nói :

– Đệ đã thọ thương?
Lãnh Huyết nói :
– Không có.
Thiết Thủ ngạc nhiên hỏi :
– Vậy máu trên người đệ.
Lãnh Huyết cười nói :
– Đêm trước khi đệ truy đuổi Tư Mã Hoang Phần, đã từng lãnh giáo qua trường thương của Độc Cô Uy.
Nói đoạn lấy trong người ra một tấm vải rách, dính đầy máu tươi. Một mặt nói :
– Vừa nãy đệ đã dùng tấm vải này bôi một ít máu lên đầu thương của hắn. Máu lợn.
Thiết Thủ mỉm cười nói :
– Không ngờ đệ lại nhàn rỗi như vậy.
Lãnh Huyết phân biện đáp :
– Đâu phải đệ nhàn rỗi. Đệ muốn bọn chúng tưởng rằng chúng ta đã thọ thương, toàn lực truy kích chúng ta. Chúng ta sẽ để dấu máu khắp nơi, dẫn chúng đi vòng vòng, một mặt tìm đi tìm Lãnh Liễu Bình, như vậy có thể tránh cho đại sư huynh gặp phải tên sát tinh này.
Nói đến đây, chàng ngừng lại, trong mắt lộ ra sát khí :
– Huống hồ, bọn chúng cho rằng chúng ta đã thọ thương, tinh thần giới bị sẽ lơi lỏng, chúng ta có thể thừa cơ giết được tên nào hay tên ấy.
Thiết Thủ nhìn chăm chăm vào Lãnh Huyết một hồi, cười lớn nói :
– Tứ sư đệ, đệ tiến bộ một ngày ngàn dặm, vi huynh hổ thẹn không thể theo kịp.
Lãnh Huyết đang định phủ nhận, đột nhiên toàn thân cứng đờ, nhìn Thiết Thủ nói :
– Huynh đã trúng ám khí của "Độc Liên Hoa"?
Thiết Thủ đưa mắt nhìn hữu thủ, thấy một mũi kim châm nhỏ như lông bò đang cắm vào. Chàng liền vận công quán chú vào cánh tay, mũi kim lập tức bị chấn bay, rơi vào một bên đường. Đám cỏ bên đường đang xanh rờn lập tức vàng úa. Thiết Thủ chắt lưỡi nói :
– Ám khí thật tàn độc.
Lãnh Huyết nghi hoặc nói :
– Huynh có cảm thấy hiện tượng trúng độc không?
Thiết Thủ cười lớn, vung hai cánh tay lên nói :
– Tứ sư đệ, đệ có nhớ ngoại hiệu của ta là gì không?
Lãnh Huyết không cầm được bật cười nói :
– Song tý như đồng, vô độc năng xâm, đoạn kim phá thạch, chính là Thiết Thủ.

Thiết Thủ tự hào nói :
– Ám khí của thị bắn vào tay ta, dù có độc hơn mười lần nữa cũng không ảnh hưởng gì...
Nói đến đây thì thanh âm chợt chuyển, thở dài nói :
– Ám khí này... may mà bắn vào tay ta, nếu mà...
Lãnh Huyết mỉm cười tiếp lời :
– Nếu mà bắn trúng phải đệ, chỉ sợ hiện nay đệ đã là một người chết, đệ đâu có Thiết Thủ như nhị sư huynh.
Thiết Thủ cười nói :
– Nếu như ngọn thương kia của Độc Cô Uy đâm về phía ta, ta lại đâu có kinh nghiệm ứng phó "Lôi Đình Cấp Thương" của hắn như đệ... chỉ sợ kết cục cũng không tốt hơn đệ trúng phải ám khí của Đỗ Liên là bao nhiêu.
Nói đoạn chàng khẽ động thân hình nói :
– Chúng ta phải tiếp tục chạy tôi, bọn Âu Dương Đại sắp đuổi đến nơi rồi.
Lãnh Huyết vừa đuổi chạy theo Thiết Thủ vừa nói :
– Nhị sư huynh, huynh nói thử xem Lãnh Liễu Bình cứu tam sư huynh là có dụng ý gì?
Thiết Thủ nói :
– Ta cũng không biết là vì nguyên nhân gì. Theo ta được biết thì tam sư đệ và Lãnh Liễu Bình trước giờ chưa từng tiếp xúc, lần này hắn cứu y, chưa chắc đã là hảo ý gì.
Lãnh Huyết nói :
– Giờ cũng không biết đi đâu tìm Lãnh Liễu Bình đây!
Thiết Thủ nói :
– Có một điểm ta có thể khẳng định, đó là tam sư đệ rơi vào tay Lãnh Liễu Bình, ít nhất cũng tốt hơn là ở trong tay bọn Âu Dương Đại.
Lãnh Huyết nói :
– Đáng tiếc chúng ta không biết mục đích của Lãnh Liễu Bình là gì?
Thiết Thủ nói :
– Lãnh Liễu Bình còn đã từng ám toán đại sư huynh mấy lần.
Lãnh Huyết nói :
– Xem ra Lãnh Liễu Bình sẽ không quay đầu lại gặp phải đại sư huynh đâu. Chúng ta chạy theo hướng này có thể chính là lộ tuyến của Lãnh Liễu Bình, một mặt khác có thể tránh cho bọn đang truy đuổi chúng ta gặp phải đại sư huynh.
Thiết Thủ lẩm bẩm nói :
– Đại sư huynh tài trí song tuyệt, cơ cảnh mẫn tiệp, chỉ tiếc một điều là thân thể không tốt, hai chân bị phế, không tránh khỏi gặp phải nhiều thiệt thòi.
Không chỉ Vô Tình mới là cao thủ tài trí song tuyệt, mà ngay cả Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng là người văn võ toàn tài. Chỉ là lần này bọn họ đã đoán

lầm, hơn nữa còn lầm lẫn tai hại.
Hai người toàn lực thi triển khinh công chạy một hồi lâu, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng hình Lãnh Liễu Bình đâu, đợi đến lúc họ phát hiện ra thì... Lãnh Liễu Bình đã chặn trước mặt Vô Tình.
Vô Tình gấp giọng quát lớn :
– Là kẻ nào?
Chàng ngồi trong kiệu, hai cánh tay lúc nào cũng có thể khởi động hai mươi bốn chỗ vận hành cơ quan trong kiệu, chỉ cần phát động, ám khí lập tức phát ra, trong khoảng cách ba mươi bước ngay cả một con ruồi cũng khó mà bay lọt.
Chàng khẩn trương như vậy bởi chàng biết người đến là một cao thủ tuyệt đỉnh.
Chàng lần theo ám ký mà Thiết Thủ và Lãnh Huyết lưu lại, đến khu rừng thông này thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến đến gần, chẳng những rất nhẹ mà còn cực nhanh nữa. Vô Tình vừa nghe thấy tiếng bước chân, lập tức dừng kiệu lại.
Người mới đến cũng lập tức phát giác, cũng lập tức dừng bước.
Không gian phút chốc trở nên im lặng lạ thường. Tiếp đó là tiếng lá cây xào xạc ở cách đó vài chục trượng. Tiếp theo đó, là trên một cành thông cách đó khoảng bảy tám trượng chợt phát ra tiếng động nhẹ.
Vô Tình không thể để đối phương tiếp cận thêm nữa, song chàng cũng không muốn lạm sát vô tội. Một khi ám khí của chàng phát ra chính chàng cũng không có năng lực khống chế sinh tử. Nếu đối phương tiếp được ám khí, chàng sẽ chết. Giả như đối phương không tiếp được, chính chàng cũng không có cách cứu mạng y.
Ám khí của chàng xưng tuyệt giang hồ, không phải là không có quan hệ gì với khí phách và đảm lược nhất kích vô hoàn này của chàng.
Chỉ nghe trên một cây thông già ở cách chàng khoảng bảy tám bước có người nói :
– Hảo nhãn lực!
Thanh âm bình bình, không mang theo một chút tình cảm nào.
Mục quang Vô Tình thu lại :
– Lãnh Liễu Bình?
Một người phiêu nhiên tự tại xuất hiện như bóng u linh, hạ thân xuống đất không một tiếng động, mục quang sáng rực xạ ra hai đạo hàn quan nhìn chằm chằm vào cỗ kiệu màu đen của Vô Tình :
– Ta tặng ngươi một món lễ vật!
Vô Tình thoáng ngạc nhiên :
– Ồ?
Lãnh Liễu Bình chợt quát lớn :

– Tiếp lấy!
Nói đoạn, vỗ mạnh một chưởng vào gốc cây cạnh đó, thân cây rung động dữ dội, một người rơi bịch từ trên cao xuống ngay bên cạnh cỗ kiệu.
Người này bị phong bế huyệt đạo, hơn nữa toàn thân đã thọ trọng thương. Lần này rơi từ trên cao xuống đau đớn tự nhiên là tăng lên gấp nhiều lần, song y vẫn cố nghiến chặt răng, không rên la lấy một tiếng.
Chỉ thấy Vô Tình trong kiệu lặng đi một hồi, tựa hồ như bị chấn động không ít, hồi lâu sau mới thấy chàng lên tiếng, nghe ra phảng phất như đã trấn định trở lại :
– Tam sư đệ!
Truy Mệnh nằm dưới đất miễn cưỡng mỉm cười nói :
– Đại sư huynh!
Vô Tình im lặng không đáp. Một hồi lâu sau chàng mới lên tiếng :
– Là ta đã hại đệ.
Truy Mệnh cười nói :
– Làm sao nói vậy được!
Vô Tình nói :
– Ta vốn không nên để đệ quay lại một mình, cũng không nên để Lãnh Huyết đơn thân độc mã truy đuổi địch nhân, kết quả hai đệ đều chịu khổ.
Truy Mệnh cười lớn, vết thương bị chấn động, song mặt không hề đổi sắc :
– Giữ được rừng xanh lo gì thiếu củi đốt!
Chàng nói đến đây thì ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :
– Đại sư huynh, sinh tử của cá nhân đâu có gì đáng nói.
Ý chàng là muốn bảo Vô Tình không nên vì chàng mà chịu sự uy hiếp của Lãnh Liễu Bình.
Vô Tình trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, bình tĩnh nói :
– Ta hiểu được mà.
Không gian chợt trở nên im lặng, một hồi lâu không ai lên tiếng.
Sau cùng Vô Tình cũng lên tiếng :
– Lãnh huynh.
Lãnh Liễu Bình lạnh lùng nói :
– Không dám.
Vô Tình lại hỏi :
– Dám hỏi Lãnh huynh...
Lãnh Liễu Bình cắt lời chàng :
– Ta cứu Truy Mệnh ra không cần ngươi trả ơn gì, chỉ mong ngươi có thể ra khỏi kiệu quyết chiến một trận sinh tử với ta mà thôi.
Vô Tình thoáng ngẩn người :
– Việc này...
Lãnh Liễu Bình cười ảm đạm nói :

– Đừng cho rằng Lãnh Liễu Bình ta là hạng vong ân phụ nghĩa, tham sinh úy tử!
Nói đến đây, nét mặt của hắn thoáng ửng hồng, gân cổ nổi gồ lên, khó khăn lắm mới nói tiếp được :
– Hôm qua tại "Tam Hiệp Cước", thừa mong ngươi hạ thủ lưu tình, mỗ đây tâm lãnh là được.
Sáng sớm, trong tiểu trấn, trước tiệm quan tài, một tên què và một tên béo giằng co nhau. Tên què là Lãnh Liễu Bình, tên béo là Độc Cô Uy. Cùng xuất thủ với hai bọn chúng còn có Quách Bân và Hồ Phi.
Hồ Phi chưa kịp tiếp cận cỗ kiệu thì đã bị lưỡi đao trên đòn kiệu đâm chết. Quách Bân phát xuất ám khí, xông vào trong kiệu, kết cục cũng chết thảm. Nhưng khi Vô Tình vọt ra khỏi kiệu, Lãnh Liễu Bình đã xuất thủ.
Tuy Vô Tình đã phát xạ ám khí bắn trúng đao của Lãnh Liễu Bình, song nó vẫn làm chàng thọ thương.
Đối với Lãnh Liễu Bình mà nói, đây tuyệt đối không phải là chuyện đắc ý gì, mà là một chuyện nhục nhã. Đây là chuyện mà hắn bình sinh cảm thấy có lỗi nhất trong đời.
Lãnh Liễu Bình thiên tính cô độc, lãnh lẽo, nguyên nhân là do từ khi còn nhỏ cả nhà hắn ở Miêu Cương đã bị giết sạch. Cừu gia thấy tư chất của hắn tốt, liền bắt về sơn trại, thi triển đủ thứ ngược đãi. Lãnh Liễu Bình một mặt âm thầm luyện tuyệt kỹ, một mặt lấy trung thành và máu huyết đổi lấy tín nhiệm của cừu gia để được sinh tồn. Đợi đến khi hắn lớn lên, võ công cũng luyện thành, hắn đã giết sạch thân hữu của cừu gia, sau đó truy đuổi y suốt tám trăm dặm vào tận sâu trong đại mạc, dồn đối phương vào trong tuyệt cảnh, để cho y chết khát trong sa mạc mênh mông. Lãnh Liễu Bình đợi cho cừu gia trút hơi thở cuối cùng rồi mới cắt đầu đối phương đem về Miêu Cương, từ đó độc lai độc vãng, giết người như ngóe.
Sau này hắn gặp phải Thất Trạch Tử Thần Hoắc Đồng, tạo chỉ đao pháp của Lãnh Liễu Bình không bằng người, liền bị đánh bại chạy vào Trung Nguyên. Sau cùng gặp được thủ lĩnh, sau khi đáp ứng mọi điều kiện liền được truyền thụ tuyệt kỹ "Vô Đao Nhất Kích", đả bại Hoắc Đồng, dương danh thất hải. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ như in, trưa ngày hôm qua, hắn đóng giả làm tên mặt rỗ, Âu Dương Đại đóng giả tên bán bánh, ở "Tam Hiệp Cước" tập kích Vô Tình.
Hắn không tin là không phá nổi cỗ kiệu, nên đã vòng tay định ném bay ra xa, nào ngờ phi tiễn đã tới làm hắn không còn dư địa để né tránh.
Một mũi phi tiễn đã bị Âu Dương Đại đánh bay, nhưng một mũi khác, căn bản hắn không thể tiếp nổi, đành phải dùng thiết hoàn đánh bay.
Với kình đạo của phi tiễn, hắn phải vòng tay hồi hoàn, thế nào cũng không đủ lực đánh bay phi tiễn, không ngờ...

Phi tiễn vừa chạm phải thiết hoàn lập tức rơi xuống đất.
Một tiễn này cũng đồng nghĩa với việc Vô Tình chỉ dùng tiền lực, không dùng đến tiềm lực, vì thế phi tiễn đi được nửa đường đã hết đà, cho dù có trúng phải cũng chỉ có thể bị thương nhẹ, tuyệt đối không mất mạng. Cũng có nghĩa là Vô Tình căn bản không có ý giết hắn.
Vậy mà hắn lại hai lần ám toán Vô Tình, hơn nữa sau khi được Vô Tình tha mạng, hắn còn đả thương chàng, vậy mà Vô Tình thủy chung không hề nhắc đến chuyện xấu hổ này của hắn.
Vô Tình có thật Vô Tình không?
Lãnh Liễu Bình không biết. Nhưng hắn thà chết cũng quyết không chịu làm một con rùa rút đầu Lãnh Liễu Bình.
Trong mắt Vô Tình lộ ra tiếu ý, chàng khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :
– Lãnh huynh...
Lãnh Liễu Bình lên tiếng ngắt lời :
– Ta chịu ân sâu của thủ lĩnh, lại nhận được chân truyền của y, vì thế ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với y.
Vô Tình trầm giọng nói :
– Ta hiểu điều này.
Lãnh Liễu Bình nói :
– Vì thế ta trả nợ tình cho ngươi, sau đó mới quyết chiến với ngươi.
Vô Tình khẽ ấn song thủ xuống ghế ngồi, thân hình nhẹ nhàng bay từ trong kiệu ra. Chàng ngồi vững trên mặt đất rồi nói :
– Ta đã ra khỏi kiệu.
Lãnh Liễu Bình thấy Vô Tình chỉ có thể ngồi mà không thể đứng, trong lòng cũng không tránh khỏi cảm thấy hổ thẹn :
– Ta biết như vậy cũng không công bằng, nguyên lai ngươi và cỗ kiệu đó đã kết thành một thể thống nhất, nhưng ta vẫn muốn ngươi ra khỏi kiệu mới quyết chiến, bởi vì ta biết rõ nếu như ngươi vẫn ở trong kiệu thì dù một phần thắng ta cũng có.
Vô Tình nói :
– Kiệu là vật ngoài, ta cảm thấy như vậy rất công bằng. Trừ phi Lãnh huynh khinh thường kẻ tàn phế hai chân này.
Trong ánh mắt Lãnh Liễu Bình lộ ra vẻ kính phục nói :
– Ta điểm huyệt đạo của Truy Mệnh, là vì không muốn hắn tham gia vào trận đấu này, khiến ta phân tâm, cũng khiến ngươi phân tâm.
Khi danh gia quyết đấu, nếu như bên cạnh có người lo lắng cho mình vốn là một chuyện rất dễ phân tâm. Bởi vì nếu như bản thân rơi vào thế hạ phong, người đó nhất định sẽ gia nhập vòng chiến, làm đối phương bất lợi. Hoặc giả người đó sau khi gia nhập vòng chiến gặp phải hiểm nguy, càng khiến bản thân ứng phó không chuyên tâm. Huống hồ Truy Mệnh đã thọ thương.

Vô Tình gật đầu đáp :
– Ta hiểu!
Lãnh Liễu Bình chậm rãi lùi về sau hai bộ, lá thông rơi xuống đất, đột nhiên lá thông rơi càng lúc càng nhiều, y phục Lãnh Liễu Bình tung bay phần phật.
Vô Tình cúi đầu, một mực vẫn nhìn lá thông trên mặt đất, phảng phất như trong đám lá đó có một chú ve sầu đang ẩn nấp vậy, tựa hồ như chàng không muốn di động mục quang đi đâu nữa.
Lãnh Liễu Bình chậm rãi đưa tay về phía sau nắm lấy thiết hoàn, động tác chậm rãi, kiên định, hữu lực mà không gì có thể cản nổi :
– Người ta thường nói Vô Tình có tứ tuyệt, đệ nhất tuyệt chính là cỗ kiệu năm xưa đại đệ tử của Lỗ Ban Lỗ Chí Tử thiết kế, đệ nhị tuyệt là ám khí, đệ tam tuyệt là khinh công, đệ tứ tuyệt là tài trí. Giờ ta xin được lãnh giáo tam tuyệt sau của ngươi vậy.
Vô Tình vẫn cúi mặt nhìn xuống, chậm rãi nói :
– Người ta thường nói Thất Trạch Tử Thần Hoắc Đồng là cao thủ sử đao lang độc, lão luyện nhất Miêu Cương, nhưng Hoắc Đồng lại bại bởi "Vô Đao Nhất Kích" của ngươi. Người ta cũng nói Miêu Cương đệ nhất khoái đao, hơn nữa lại không gì cản nổi chính là Nhất Đao Thiên Lý Mạc Tam Cấp Cấp, song Mạc Tam Cấp Cấp cũng bị "Vô Đao Nhất Kích" của ngươi làm cho tâm phục khẩu phục...
Vô Tình nắm lấy một nắm lá thông trên mặt đất, vò nát trong lòng bàn tay, phảng phất như trong lòng chàng đang bừng lên một ngọn lửa :
– Nói thật, ta hoàn toàn không tự tin có thể phá được "Vô Đao Nhất Kích" của ngươi. Cũng chính vì vậy mà tâm trạng của ta lúc này... ngươi biết tâm trạng của ta lúc này thế nào không?
Lãnh Liễu Bình hỏi :
– Thế nào?
Thanh âm của Vô Tình trở nên bình tĩnh lạ thường :
– Hưng phấn!
Lãnh Liễu Bình thu mục quang lại, gằn giọng nói từng chữ một :
– Hai mươi lăm năm nay, ngươi là người đầu tiên cảm thấy hưng phấn trước khi quyết đấu với ta.
Vô Tình nói :
– Võ học là sự nghiệp của chúng ta, nếu như trước một trận đấu lớn mà không cảm thấy hưng phấn và hoan hỉ, vậy thì không thể coi là người học võ được.
Ngừng lại giây lát, Vô Tình lại tiếp tục nói :
– Huống hồ đối thủ là ngươi, một đại hành gia về ám khí và đao pháp.
Lãnh Liễu Bình chợt nói :
– Nếu như sau trận chiến này cả hai chúng ta vẫn còn sống, ta nhất định sẽ

kết bạn với ngươi.
Tiếng nói nhỏ dần, tựa hồ như không muốn nói tiếp :
– Trong đời ta, vẫn chưa từng gặp được bằng hữu chân chính.
Vô Tình trầm mặc nói :
– Đáng tiếc rằng khi chúng ta xuất thủ, đều không thể khống chế được sự sống chết của đối phương.
Lãnh Liễu Bình đột nhiên lên tiếng :
– Có một chuyện ta phải nói với ngươi.
Vô Tình nói :
– Cứ nói!
Lãnh Liễu Bình đáp :
– Đợi ta nói hết câu này, chúng ta sẽ động thủ. Bằng không chỉ sợ chúng ta không thể động thủ.
Cả hai đã bắt đầu có cảm giác mến tài lẫn nhau, nếu không lập tức động thủ, chỉ sợ không thể động thủ. Nhưng cả hai ai vì chủ nấy, lập trường bất đồng, chính tà phân định, tuyệt đối không thể không giao thủ. Chỉ là mội khi đã giao thủ, trong hai người e rằng chỉ có một người sống.
Sơn phong thổi đến, lá thông rơi càng lúc càng nhiều.
Lãnh Liễu Bình đứng cách vách núi chừng hơn ba chục trượng, sơn phong thổi từ đó lên.
Bên kia núi không biết là nơi nào?
Lãnh Liễu Bình lớn giọng nói :
– Bất luận ngươi sống hay chết, Truy Mệnh nhất định không chết.
Nếu như hắn giết được Vô Tình vậy thì cũng có thể quay về mà không hổ thẹn với thủ lĩnh. Hắn nói ra điều này là muốn tiêu trừ mối lo trong lòng Vô Tình, để chàng có thể toàn lực xuất thủ.
Vô Tình đương nhiên biết điều này.
Đây là câu nói cuối cùng của Lãnh Liễu Bình trước khi quyết chiến.
Vô Tình lớn tiếng đáp lại :
– Đa tạ!
Đây cũng là câu nói cuối cùng của Vô Tình.
Hai chữ "đa tạ" vừa nói ra, Vô Tình đã xuất thủ tấn công nhanh hơn Lãnh Liễu Bình một bước.
Tuy rằng không đánh không được, nhưng hai chữ "cám ơn" này cứ như chiếc xương cá mắc trong họng, không thổ ra không được. Nhưng chàng tuyệt không dám chắc mình có thể tiếp được "Vô Đao Nhất Kích" hay không, vì thế chàng chỉ có cách tấn công trước. Tấn công trước, nắm hết mọi thời cơ khiến đối phương không thể phản kích.
Thiết hoàn không gì cản nổi của Lãnh Liễu Bình chuẩn bị xạ ra thì ám khí của Vô Tình đã đến nơi.

Lá thông. Lá thông sắc nhọn do Vô Tình dùng xảo lực phát xạ, như hoa bay đầy trời, bắn thẳng về phía Lãnh Liễu Bình. Thứ "xảo lực" này nhìn thì có vẻ giống như trẻ con nông thôn hay dùng "Thiết đinh quả" để làm phi tiêu vậy, nhưng sự thật chỉ cần phát xạ đúng cách, lực đạo sắc bén tuyệt đối không thua gì so với lợi khí được cao thủ phát ra.
Lãnh Liễu Bình khẽ chếch người bay lên, lá thông lập tức đi vào khoảng không.
Mười ba điểm tinh quang lại bắn về phía Lãnh Liễu Bình.
Lãnh Liễu Bình vội vàng thối lui, tổng cộng đã thối lui hơn một trượng.
Vô Tình vọt tới, người như một con chim khổng lồ, tả thủ khẽ vẫy nhẹ, một đạo hàn quang đã bắn đến trước ngực Lãnh Liễu Bình.
Lãnh Liễu Bình vội hít sâu một hơi, không kịp thu đao, nhưng Lãnh Liễu Bình đã hóp ngực lại, lưỡi đao vẫn tiếp tục truy sát, Lãnh Liễu Bình đã bắt đầu nhảy tránh.
Cái nhảy này đã thối lui hơn mười trượng, lúc này thanh đao mới rơi xuống đất. Hắn vừa đứng vững thì đã nghe Vô Tình quát lớn :
– Tiếp.
Trong tay chàng đã có thêm một sợi "Lưu Tinh chùy". "Lưu Tinh chùy" bắn ra bay về phía Lãnh Liễu Bình.
Lãnh Liễu Bình vội dụng thân pháp "Diêu Tử Phiên Thân" nhảy lên, cùng lúc hàn quang lấp lánh, cắt đứt sợi dây nối lưu tinh chùy.
Đột nhiên chợt nghe thấy tiếng "vù...", tám quả "Thiết Tật lê" đã bắn tới.
Lãnh Liễu Bình đành phải thoái lui.
Thân hình Vô Tình nhấp nhô hai cái, người đã lao về phía trước.
Lần này Lãnh Liễu Bình không đợi cho Vô Tình xuất thủ thì đã lùi bước trước.
Một mặt hắn lùi bước, một mặt chuẩn bị phát xạ "Thiết hoàn". Chỉ cần "Thiết hoàn" xuất ra, Lãnh Liễu Bình lập tức có thể phản thủ vi công, thối lui tạm thời đối với một cao thủ ám khí mà nói thì chẳng có nghĩa lý gì cả. Đáng lẽ vốn là như vậy.
Nhưng gã mới lui được một nửa, đột nhiên cảm thấy dưới chân hụt hẫng. Chưa kịp phản ứng gì thì người đã rơi xuống phía dưới vách đá.
Tuy nói đây chỉ bất quá là ở lưng chừng núi, nhưng nếu rơi từ đây xuống, thịt nát xương tan là chuyện không thể tránh khỏi.
Vô Tình từ khi bắt đầu đã tấn công, còn Lãnh Liễu Bình từ lúc bắt đầu chỉ có thoái lui...

Hồi 26
Danh bộ biến huyết nhân

Lãnh Liễu Bình tránh khỏi một loạt lá thông của Vô Tình ném tới, người đã thoái lui bảy tám trượng, tránh thêm mười hai điểm tinh quang, lại thoái lui thêm hơn trượng nữa, né được một mũi phi đao thì đã lùi thêm mười thước, đợi đến khi hắn né được phi tiêu và Thiết Tật lê thì đã thối lui tiếp mười sáu thước nữa.
Đến lượt thứ tư thì hắn đã đến sát mép vực.
Lãnh Liễu Bình vội vàng thu thế, dựa vào nội lực thâm hậu của bản thân cố ngăn thế thoái lui lại, song một chân đã bước hụt ra ngoài miệng vực, dù cố gắng đến đâu cũng không thể nhoài người lên được.
Lãnh Liễu Bình lần này tính toán sai lầm, Vô Tình vội lao vọt đến, muốn vòng ra sau lưng hắn, ý đồ muốn cắt đường lui, ngăn không cho Lãnh Liễu Bình rơi xuống vực.
Thân hình hai người nhanh như điện xẹt, ngôn ngữ căn bản không kịp biểu đạt.
Song Lãnh Liễu Bình lại hiểu lầm ý Vô Tình, cho rằng chàng muốn toàn lực xuất kích, vì thế lại càng lùi nhanh hơn, cuối cùng đã trượt chân rơi xuống vách núi.
Nơi này tuy chỉ là ở lưng chừng núi, song khoảng cách xuống đáy vực ít nhất cũng phải hai trăm trượng, nếu như rơi xuống, chỉ sợ nửa đường đã bị loạn thạch cào cho tan xương nát thịt mà chết rồi.
Lãnh Liễu Bình chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, trong lòng chợt trầm xuống, há miệng kêu lên mấy tiếng quái dị, hay tay vung ra chộp loạn xạ, như muốn chộp lấy gì đó... chợt tay tả hắn bị bóp chặt... một thứ gì đó bóp chặt cổ tay tả của Lãnh Liễu Bình.
Tay người. Tay của Vô Tình!
Nhưng dù Vô Tình xuất thủ có kịp thời, nội lực lại không đủ, đà rơi của Lãnh Liễu Bình ngừng lại một chút rồi tiếp tục rơi xuống.
Vô Tình cũng bị Lãnh Liễu Bình kéo theo xuống vực. Nhưng chàng không giống như Lãnh Liễu Bình rơi xuống một cách bất ngờ, mà đã có sự chuẩn bị, cố ý chộp vào một vạt đất bên bờ vực.
Cứ như vậy, Vô Tình treo người bên bờ vực, cánh tay còn lại nắm chặt tả thủ Lãnh Liễu Bình. Thân hình Lãnh Liễu Bình lơ lửng giữa không trung.
Vô Tình miễn lực kéo Lãnh Liễu Bình lên, song nội lực của chàng quá yếu,

vô phương thực hiện, chàng định tự mình nhoài người lên, song phải đeo thêm một người ở dưới, một người không có nội lực như chàng làm sao làm nổi. Sau khi thử vài lần, tay Vô Tình đã mỏi nhừ, chỉ sợ tiếp tục thì sẽ không chi trì nổi, đành phải để nguyên đó không dám thử nữa, để mặc bản thân và Lãnh Liễu Bình cùng treo người bên vách đá.
Lãnh Liễu Bình còn chưa qua khỏi cơn kinh hoảng, nhưng vẫn không cầm được cất tiếng hỏi :
– Tại sao ngươi cứu ta?
Vô Tình nói :
– Thiết hoàn của ngươi còn chưa phát ra, ta làm sao để ngươi chết được.
Lãnh Liễu Bình mím môi không nói một hồi lâu, cuối cùng đột nhiên thở dài nói :
– Bỏ tay ta ra đi!
Vô Tình nói :
– Tại sao?
Lãnh Liễu Bình nói :
– Bởi vì nếu cứ như vậy, ngươi sẽ không chịu nổi.
Vô Tình cười lạnh nói :
– Thật không ngờ ngươi lại lắm lời giống như đàn bà vậy.
Vô Tình và Lãnh Liễu Bình cứ treo mình bên vách núi như vậy.
Nhật mộ viên đề cấp, hàn nha điểm điểm phi (mặt trời dần dần lặn xuống, từng đàn chim bay về tổ). Thúy phong cửu trùng, mãn thiên huyết hà (trên đỉnh núi, hoàng hôn đỏ rực khắp trời). Màn đêm đã dần dần bao phủ không gian. Cánh tay Vô Tình càng lúc càng mỏi.
Lãnh Liễu Bình trầm mặc hồi lâu, đột nhiên lên tiếng :
– Ngươi mắng ta là đồ vô tích sự cũng được, đàn bà cũng được, ta vẫn phải cầu xin ngươi một chuyện.
Vô Tình hỏi :
– Ngươi muốn gì?
Lãnh Liễu Bình dứt khoát nói :
– Bỏ tay ta ra.
Vô Tình bực mình quát :
– Ngươi câm miệng lại.
Kỳ thực, lúc này nếu Lãnh Liễu Bình muốn thừa cơ mượn lực, tung mình nhảy lên trên thì cũng có tới sáu phần thành công, nhưng nếu làm như vậy, Vô Tình ắt sẽ rơi xuống đáy vực biến thành một đống thịt vụn.
Lúc này, đột nhiên thanh âm dồn dập truyền đến - là tiếng bước chân.
Gió thổi, mây bay, mặt trời đã lặn.
Lãnh Huyết và Thiết Thủ vẫn đang truy tìm tông tích của Lãnh Liễu Bình.
Tựa hồ cả Lãnh Huyết lẫn Thiết Thủ đều dừng lại một lúc trước một rừng

dâu.
Thiết Thủ nói :
– Không đúng rồi.
Lãnh Huyết lại tiếp lời :
– Lãnh Liễu Bình mạo hiểm cứu Truy Mệnh đi, nhưng hắn và Truy Mệnh tuyệt không có ân oán gì, nhất định là có ý đồ khác.
Thiết Thủ nói :
– Vấn đề là hắn có ý đồ gì?
Lãnh Huyết nói :
– Trong tiệm quan tài Vô Tình đã từng kích động cho Lãnh Liễu Bình bỏ đi.
Thiết Thủ vội nói :
– Lãnh Liễu Bình đã thề quyết cùng Vô Tình dùng ám khí tử chiến một trận, chưa phân cao hạ sinh tử thì không dừng tay.
Lãnh Huyết cũng gấp giọng tiếp lời :
– Nhưng Lãnh Liễu Bình rất sợ cỗ kiệu của Vô Tình.
Thiết Thủ nói :
– Nếu hắn muốn giao thủ với Vô Tình, nhất định phải bức được huynh ấy xuất kiệu.
Lãnh Huyết nói :
– Không sai. Nếu Vô Tình vẫn còn trong kiệu, Lãnh Liễu Bình căn bản không có phần thắng.
Thiết Thủ nói :
– Muốn Vô Tình xuất kiệu, cũng tuyệt không dễ dàng gì.
Lãnh Huyết nói :
– Trừ phi dùng mồi nhử.
Thiết Thủ nói :
– Truy Mệnh chính là mồi nhử.
Lãnh Huyết vội nói :
– Chúng ta nhầm đường rồi.
Thiết Thủ nói :
– Lãnh Liễu Bình sớm đã biết chúng ta ẩn nấp trên cây, như vậy tất cũng biết Vô Tình sẽ ở phía sau tiếp ứng.
Lãnh Huyết biến sắc nói :
– Chỉ sợ bọn họ đã gặp nhau rồi.
Hai người đang định chuyển thân quay lại, đột nhiên thấy một rừng ám khí vừa nhanh vừa gấp bắn về phía mình.
Lãnh Huyết quát lớn :
– Đỗ Liên!
Thiết Thủ hét :
– Âu Dương Đại!

Nguyên lai Lãnh Huyết và Thiết Thủ quá lo lắng cho an nguy của Vô Tình, không để ý đến đã bị người theo dõi.
* * * * *
Tiếng bước chân vừa chậm vừa nhanh, cuối cùng đã đến gần sát bên hai người.
Lãnh Liễu Bình vui mừng hô lớn :
– Cứu... chúng ta đang ở bờ vực... mau cứu....
Người kia hình như đã dừng lại, ngần ngừ trong giây lát rồi mới bước tới.
Vô Tình trầm giọng gọi lớn :
– Vị lão ca này, chúng tôi trượt chân rớt xuống vực, mong huynh nhón tay làm phúc, kéo chúng tôi lên.
Người kia đã bước đến gần bên bờ vực. Vách núi này khá chếch nên Lãnh Liễu Bình vẫn có thể nhìn rõ gương mặt người này, sắc mặt chợt biến đổi.
Chỉ nghe người bên trên cất giọng thân thiết nói :
– Nguyên lai là hai vị.
Lòng Vô Tình chợt trầm xuống.
Trước cửa tiệm quan tài, chàng bị bức khỏi kiệu, chính là bởi người này. Thanh âm của hắn, đến nay chàng vẫn chưa quên được.
Kẻ này đương nhiên chính là ái đồ của "Cửu U Thần Quân", "Thổ Hành Tôn" Tôn Bất Cung.
Thổ Hành Tôn cúi đầu, cười một cách mãn nguyện nói :
– Ồ, chúng ta cũng thật có duyên đấy!
Vô Tình không nói gì, tay của chàng càng lúc càng mỏi, càng lúc càng tê rần không có cảm giác.
Thổ Hành Tôn cười nói :
– Âu Dương Đại, Đỗ Liên, Tư Mã Hoang Phần, Độc Cô Uy đi đuổi Thiết Thủ, Lãnh Huyết. Còn ta, ta biết rõ tính tình tên Lãnh Liễu Bình này, y cứng đầu như con lừa vậy. Vì thế y nhất định sẽ đi tìm ngươi quyết chiến một trận thư hùng. Thiết Thủ, Lãnh Huyết đã đi theo chúng ta, ngươi nhất định vì hành động không tiện mà sẽ đi phía sau tiếp ứng. Vì thế ta mời một mình đi một hướng, hy vọng chọn được thời cơ thích hợp để hạ thủ, thật không ngờ tam đại cao thủ bận đến tối mắt tối mũi, lại để lão Tôn này được hưởng lợi dễ dàng như vậy... ha ha ha
Lãnh Liễu Bình tức giận quát lớn :
– Lão Tôn, ngươi nói gì thì nói, mau kéo ta lên, chúng ta từ từ giải thích sau.
Sắc mặt Thổ Hành Tôn chợt đanh lại, nghiến răng cười lạnh nói :
– Ta kéo ngươi lên à? Đầu của ngươi có vấn đề sao?
Sắc mặt Lãnh Liễu Bình chợt biến đổi, Thổ Hành Tôn cười lạnh, nhấc chân lên, chậm rãi, từ từ, trên mặt lộ ra vẻ như đang thưởng thức một thú vui nhất đời, chầm chậm dậm chân xuống năm ngón tay của Vô Tình đang bám chặt

vào bờ vực.
* * * * *
Đỗ Liên ngoại hiệu "Độc Liên Hoa", từ khi thị xuất đạo đến nay, trên tay đã có một cành "Độc Liên hoa", tâm lang thủ lạt, ám khí trong "Độc Liên hoa" nhiều vô số kể, mà số người chết không minh bạch trong tay thị cũng tuyệt đối không ít, thậm chí còn nhiều hơn so với ám khí của thị.
Đỗ Liên rất ít khi tấn công lén người khác, bởi vì ám khí của thị không cần phải làm vậy cũng đủ để đối phương không thể phòng bị rồi.
Âu Dương Đại ngoại hiệu "Âm Dương Thần Phiến", hắn là người duy nhất trong võ lâm luyện thành "Âm Dương phiến pháp", người trong võ lâm đều nói, chiết phiến của hắn vung lên, sinh tử lập tức phán định.
Bất quá đó cũng chỉ là lời đồn mà thôi, nhưng "Âm Dương Thần Phiết" đích thực có ba chiêu tuyệt kỹ, một trong ba chiêu đó chính là ám khí ẩn tàng trong thân quạt.
Nhiều mà dày đặc, nhỏ như lông bò, hơn nữa lại tẩm kịch độc kiến huyết phong hầu.
Giờ đây cả Đỗ Liên và Âu Dương Đại cùng tập kích Thiết Thủ và Lãnh Huyết.
Thiết Thủ và Lãnh Huyết toàn thần tập trung nói chuyện.
Cho là không phải đang nói chuyện đi nữa, muốn tránh ám khí của Đỗ Liên và Âu Dương Đại cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ.
Nhưng Âu Dương Đại và Đỗ Liên đã phạm phải một sai lầm.
Khinh địch.
Cả hai vừa thấy Lãnh Huyết và Thiết Thủ, đã cho rằng Lãnh Huyết đã trúng phải một kích "Lôi Đình Cấp Thương" lăng lệ uy mãnh của Độc Cô Uy, Thiết Thủ đã trúng phải ám khí kịch độc của Đỗ Liên, vì thế đã lập tức xuất thủ.
Bọn chúng không đợi Tư Mã Hoang Phần và Độc Cô Uy cùng liên thủ.
Thậm chí cũng không toàn lực xuất thủ.
Nếu không như vậy thì dù Thiết Thủ và Lãnh Huyết có võ công cao hơn đi nữa, người có cơ cảnh gấp mấy lần cũng phải lập tức mệnh chung.
Một trời ám khí bắn tới, Thiết Thủ, Lãnh Huyết muốn tránh cũng tránh không được, cả hai liền lập tức xông về phía trước.
Hai người xông thẳng vào lưới ám khí.
* * * * *
Chân của Thổ Hành Tôn từ từ dẫm xuống. Chỉ thấy Vô Tình lạnh lùng bình tĩnh nhìn hắn, năm ngón tay vì quá mỏi nên khẽ run lên từng hồi. Lãnh Liễu Bình nhìn chàng, trong mắt đã lộ ra vẻ tang thương, tiếc nuối.
Nhân loại cầu sinh là dục vọng của bản năng. Sinh mạng đều rất quý giá, vậy mà Thổ Hành Tôn lại nhẫn tâm một chân dẫm nát hai sinh mạng.

Thổ Hành Tôn đột nhiên thu chân lại, nhe răng cười cười nói :
– Không, không dùng chân. Ta phải dùng tay cạy từng ngón tay của ngươi ra mới thú vị.
Nói đoạn liền quỳ xuống, cẩn thận nhìn năm ngón tay đã nổi gân xanh chằng chịt của Vô Tình, mười ngón tay Thổ Hành Tôn như móc câu, chầm chậm đưa ra, bẩy ngón tay trỏ của Vô Tình lên.
Chỉ nghe Lãnh Liễu Bình phẫn hận nói :
– Ngươi thật là vô sỉ... vậy thì đừng trách ta không khách khí nữa.
Thổ Hành Tôn đắc ý cười lớn nói :
– Đợi lát nữa năm ngón tay hắn đều bị bẩy lên, ngươi mới biết thế nào là vô sỉ thật sự.
Nói đoạn, đang định dụng lực thì chợt nghe tiếng hú dài, một đạo hàn quang phá công lao tới.
Thổ Hành Tôn căn bản không phòng bị. Tính mạng của hai đại cao thủ đang nằm trong tay hắn khiến cho hắn nhất thời ngạo mạn mà quên đi Vô Tình và Lãnh Liễu Bình là ai.
Đao phong lăng lệ, Thổ Hành Tôn không kịp độn thổ, đành phải tung người nhảy tránh.
Hắn phản ứng đã nhanh, song đao lại càng nhanh hơn!
Thổ Hành Tôn thoát được cái nguy đoạn thủ, song năm ngón tay kể từ đốt thứ hai trở xuống đã bị cắt đứt.
Hai ngón trỏ, cái của hắn đang định cạy ngón tay Vô Tình lên, giờ vẫn còn hai đốt dính trên trên ngón tay trỏ của chàng.
Đạo hàn quang lượn một vòng lớn trên không trung rồi bay xuống vực trở về tay Lãnh Liễu Bình.
Thổ Hành Tôn chưa kịp cảm thấy đau đớn, chỉ kịp nhìn thấy năm đốt ngón tay rơi xuống, cánh tay còn lại đã lập tức nắm chặt cổ tay bị thương, hai mắt mở lớn, phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa.
Sau đó hắn trợn mắt nhìn Vô Tình.
Vô Tình cũng lạnh lùng nhìn lại.
Bên dưới Vô Tình là Lãnh Liễu Bình, cũng đang dùng cặp mắt vô cảm nhìn Thổ Hành Tôn.
Thổ Hành Tôn gầm lên :
– Ngươi...
Lãnh Liễu Bình bình tĩnh nói :
– Là ngươi muốn giết ta trước.
Thổ Hành Tôn tức đến tím mặt, vết thương trên tay bây giờ mới bắt đầu đau đớn.
Thập chỉ liên tâm, tuy rằng đau đớn vô cùng, song Thổ Hành Tôn đột nhiên bình tĩnh trở lại, chỉ nghe hắn cười lạnh nói :

– Chớ quên rằng các ngươi vẫn còn treo lơ lửng trên bờ vực, chỉ cần ta chặt đứt cánh tay Vô Tình, các ngươi lập tức sẽ chết không toàn thây.
Lãnh Liễu Bình cười lạnh nói :
– Ngươi dám lại gần đây? Tuy ta ở dưới này song đao của ta vẫn có thể giết người ở trên đó đấy.
Thổ Hành Tôn cười quái dị nói :
– Dù sao các ngươi cũng không thể lên được, ta ở đây đợi các ngươi tự rơi xuống vực cũng như vậy mà thôi.
Nói đến đây, hắn chợt ngừng lại giây lát rồi bước đến bên cạnh một cây thông lớn, cất giọng âm hiểm nói :
– Bất quá, ta vẫn muốn tự tay giết chết các ngươi... huống hồ như vậy đâu cần đến gần bờ vực nữa.
Vô Tình nhìn cây thông lớn, Lãnh Liễu Bình cũng nhìn theo, cả hai đều cùng lúc biến sắc.
* * * * *
Thiết Thủ xông về phía Đỗ Liên. Lãnh Huyết xông về phía Âu Dương Đại.
Một tay của Thiết Thủ trong nháy mắt biến thành "Thiên Thủ Kim Cương".
Ám khí nhất loạt đều bắn lên cánh tay, cổ tay, chưởng tâm của chàng.
Trong một sát na ngắn ngủi, Thiết Thủ đã xông vào sát người Đỗ Liên.
Đỗ Liên giật mình đánh thót, vội vàng vung "Độc Liên hoa" ra nghênh tiếp.
Thiết Thủ vung tay ra chộp tới.
Đỗ Liên đại hỉ trong lòng, không hề thu thế.
Cành của "Độc Liên hoa" có đầy gai nhọn, ngay cả Truy Mệnh cũng không chộp nổi.
Thiết Thủ chộp trúng "Độc Liên hoa", vận lực giật mạnh.
Thiết Thủ rốt cục vẫn là Thiết Thủ, "Độc Liên hoa" đã bị chàng đoạt vào tay.
Đỗ Liên một chiêu thất toán, ngay cả vũ khí tùy thân cũng bị đoạt mất, nhất thời cả kinh thất sắc, đứng ngây người tại chỗ.
Thiết Thủ tung một quyền nhanh như thiểm điện.
Quyền đi được nửa đường, rõ ràng là tấn công vào Đỗ Liên, độ nhiên lại chuyển hướng đánh về phía sau.
Đánh ra một quyền đó xong rồi Thiết Thủ mới hồi thân.
Quyền đó là để đánh Tư Mã Hoang Phần.
Tư Mã Hoang Phần lúc đó đang ẩn nấp sau lưng Thiết Thủ, đang định thi triển "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" để ám toán.
Thiết Thủ đánh ra một quyền về phía sau, có thể nói là thập phần đột nhiên, Tư Mã Hoang Phần không kịp giới bị, miễn lực nghiêng mình tránh né.
"Bình" một tiếng vang lên, thiết quyền đã đánh trúng đầu vai Tư Mã Hoang Phần.

Khi Tư Mã Hoang Phần bị đánh bay người lên, "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" của hắn cũng đã kịp phát ra.
Thiết Thủ cũng chỉ kịp nghiêng người.
Chỉ phong không trúng cổ họng chàng, nhưng lại bắn trúng vai tả.
Cánh tay Thiết Thủ còn cứng hơn sắt thép, nhưng đó chỉ là cánh tay mà thôi.
Nội gia cương khí hộ thể trên vai chỉ bằng một nửa so với ở hai cánh tay.
"Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" phá vỡ nội gia cương khí của Thiết Thủ, xâm nhập vào tận trong xương vai của chàng.
Cùng lúc đó ngoại trừ tiếng xương cốt của bản thân gãy ra, Thiết Thủ còn nghe được một thanh âm khác nữa.
Đó là tiếng do Tư Mã Hoang Phần phát ra. Tiếng xương cốt bị vỡ nát.
Thiết Thủ không thể không chọn quyết định ngọc thạch câu phần này.
Bởi vì chàng phải lấy một địch hai, phần thắng là cực kỳ nhỏ bé. Chàng đành phải lợi dụng thời cơ thoáng qua lúc bọn chúng còn đang chủ quan khinh địch cùng với kỳ công trên song thủ của mình kích hủy phòng tuyến của địch nhân.
Giờ cánh tay tả của chàng hầu như đã không thể nhấc lên nữa, Thiết Thủ hít sâu một hơi, hữu thủ bóp mạnh, khiến cho "Độc Liên hoa" biến thành một đống thép vụn.
Sau đó chàng lao về phía Độc Cô Uy.
Bởi vì Độc Cô Uy đã uy hiếp đến tính mạng của Lãnh Huyết một cách nghiêm trọng.
* * * * *
Thổ Hành Tôn lắc lắc cây thông, mới lắc được vài lượt, lá thông đã rơi xuống như mưa, phút chốc cây thông đã bị nhấc dần lên khỏi mặt đất.
Thổ Hành Tôn dừng tay lại, cúi xuống nhìn lại vị trí, điều chỉnh một chút rồi đổi góc độ, sau đó ôm lấy thân cây lắc thêm một hồi, cây thông đã bắt đầu nghiêng dần.
Nghiêng về phía bờ vực, vừa đúng để đè lên cánh tay đã mỏi nhừ của Vô Tình.
Cánh tay gầy gò của chàng làm sao chịu nổi áp lực của một thân cây lớn như vậy đè lên.
Lãnh Liễu Bình phẫn nộ quát lớn :
– Thổ Hành Tôn, ngươi dừng tay lại cho ta.
Thổ Hành Tôn dùng tay lắc thêm mấy lượt, thấy năm ngón tay đau đớn khôn tả liền dừng lại điều tức giây lát, sau đó lại ôm thân cây lắc tiếp. Hắn vừa lắc vừa nói :
– Lãnh Liễu Bình, ngươi nhận mệnh đi.
Lãnh Liễu Bình rung mạnh tay, "vút" một tiếng vang lên, một đạo hàn quang từ hữu thủ bắn vọt ra.

Nhưng Thổ Hành Tôn vừa trúng đòn này của Lãnh Liễu Bình nên đã có kinh nghiệm ứng phó, chỉ thấy hắn thân hình nhích động, thoáng cái đã vòng ra sau lưng cây thông.
"Cạch!" đạo hàn quang đã cắm vào thân cây.
Thân cây lắc lư không ngừng, phát ra những âm thanh quái lạ.
Thổ Hành Tôn cười lớn nói :
– Lãnh Vô Đao, đa tạ đao của ngươi.
Đao cắm sâu vào thân cây, khiến cho gốc cây đã nghiêng dần nay lại càng lắc lư dữ dội hơn.
Thổ Hành Tôn phản thủ định rút đao ra, nào ngờ thân đao rung mạnh bay ngược trở lại, Thổ Hành Tôn vội vã thu tay, nhưng ngón tay út của bàn tay hữu đã bị cắt đoạn.
Thanh đao bay ngược ra, vẽ một vòng tròn trên không trung rồi bay về tay Lãnh Liễu Bình.
Thổ Hành Tôn vừa đau vừa tức, la hét ầm ĩ một hồi. Đột nhiên hắn dậm mạnh chân, chui tọt xuống đất, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ rễ cây thông đã bị hắn đào hết một nửa, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đổ xuống cánh tay Vô Tình.
Dường như Vô Tình đã cúi xuống nói điều gì với Lãnh Liễu Bình. Lãnh Liễu Bình liền vẫy mạnh tay, hàn quang lại một lần nữa bay lên miệng vực.
Vô Tình bởi một tay phải bám vào bờ vực, một tay phải nắm chặt Lãnh Liễu Bình, vì thế chỉ có hữu thủ của Lãnh Liễu Bình còn rảnh rỗi, nếu không phải đao pháp của Lãnh Liễu Bình có thể đoạt mạng từ khoảng cách xa thì e rằng Thổ Hành Tôn sớm đã đắc thủ từ lâu rồi.
Hàn quang phi xuất, bắn về phía Thổ Hành Tôn. Thổ Hành Tôn vội cúi đầu, chui tọt xuống đất. Hàn quang lượn vòng trên không hai vòng, cuối cùng cũng lực tận, bay ngược trở về tay Lãnh Liễu Bình. Lúc này chợt thấy Thổ Hành Tôn chui đầu và tay lên, trong tay cầm một nắm đất lớn ném mạnh về phía đạo hàn quang.
Hàn quang vốn là Thiết hoàn mỏng manh, bị một tảng đất lớn ném trúng liền bị chệch hướng, không biết rơi vào chỗ nào.
Thổ Hành Tôn chui nửa người lên khỏi mặt đất, cười lớn nói :
– Lãnh Liễu Bình, xem ngươi còn hung hăng được bao lâu nữa?
Thổ Hành Tôn đã một lần trúng đòn của Lãnh Liễu Bình, học được một bài học đáng giá năm ngón tay, tự nhiên không dám tiến lại gần miệng vực nữa.
Hắn đứng yên tại chỗ, đặt tay lên thây cây lắc mạnh, vừa lắc vừa lớn giọng quát :
– Các ngươi đi chết đi....
Mắt thấy thân cây sắp đổ xuống tước đi sinh mạng của Vô Tình và Lãnh Liễu Bình.

Thổ Hành Tôn mất đi sáu ngón tay, tự nhiên không thể không lấy lại tính mạng Lãnh Liễu Bình và Vô Tình làm vật bồi hoàn.
Chính vào sát na ngàn cân treo sợi tóc đó, Thổ Hành Tôn đột nhiên biến sắc mặt.
Bởi vì một đạo cấp phong đột nhiên khởi phát từ sau lưng hắn.
Nhanh mà có lực, tựa như sấm động không kịp bưng tai.
Thổ Hành Tôn không kịp chui xuống, cũng chẳng kịp nhảy lên, đành phải lấy tay ra chống đỡ.
Nhưng hắn quên mất một chuyện. Tay trái hắn đã không còn ngón tay, vậy mà hắn lại dùng tay trái.
"Bình" Thổ Hành Tôn đã bị một cước quét trúng.
"Bình" Lưng Thổ Hành Tôn đập trúng thân cây, lúc này hắn mới quay đầu lại.
Truy Mệnh đã đứng trước mặt hắn từ lúc nào, cước thứ hai đã tung ra.
Thổ Hành Tôn không chống đỡ, bởi vì công lực của hắn đã bị cước thứ nhất đá cho thất tán.
Thổ Hành Tôn thực không thể hiểu nổi, bởi Truy Mệnh đã bị chế trụ huyệt đạo, làm sao có thể đứng dậy tấn công hắn được.
Đến cước thứ hai thì Thổ Hành Tôn đã hoàn toàn mất đi tri giác, đến cước thứ ba thì mạng đã vong, mà tổng cộng Truy Mệnh đã tung ra đến bốn cước.
Cước thứ tư vừa tung ra thì cây đã bắt đầu đổ xuống.
Truy Mệnh vội tung mình ra bờ vực, dùng một chân hất mạnh Vô Tình và Lãnh Liễu Bình lên.
Hai người mượn lực cái hất của Truy Mệnh, tung mình bay lên khỏi vách đá, sau đó thì Truy Mệnh bắt đầu ngã xuống.
Mấy ngày nay chàng đã chịu dày vò quá nhiều, cộng với thương tích đầy mình khiến Truy Mệnh chỉ còn lại một cỗ chân khí nhỏ nhoi, đủ để giết chết Thổ Hành Tôn, cứu Lãnh Liễu Bình và Vô Tình, đến giờ thì chàng đã kiệt sức mà ngất đi.
Lãnh Liễu Bình kịp thời cắp lấy Truy Mệnh, lướt ra cách bờ vực ba trượng.
Vô Tình dậm mạnh song chưởng xuống đất, bay ra xa bốn trượng.
Cây thông đổ rầm xuống gành vực đành rầm một cái, mang theo thi thể của Thổ Hành Tôn, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu, dư âm liên tiếp truyền lên.
Vô Tình, Lãnh Liễu Bình vẫn còn kinh hồn chưa định. Thổ Hành Tôn làm sao cũng không ngờ được rằng một kích cuối cùng của Lãnh Liễu Bình tuy là tấn công hắn, song chính là cố ý huy động phi hoàn khiến nó rơi trúng người Truy Mệnh, giải khai huyệt đạo của chàng.
Người nghĩ ra chủ ý này chính là Vô Tình.
Vấn đề là không biết Truy Mệnh có còn năng lực để giết Thổ Hành Tôn hay

không?
Mấu chốt là ở sáu ngón tay Thổ Hành Tôn đã bị Lãnh Liễu Bình cắt đứt, vì thế hắn không thể ngăn cản được thiết cước như sơn của Truy Mệnh.
Trong cuộc truy bắt mười ba tên hung đồ này, Truy Mệnh là người đầu tiên tham dự, cũng là người đầu tiên thọ thương. Thổ Hành Tôn là người đầu tiên mà chàng giết chết. Còn lại Tiết Hồ Bi, Mạc Tam Cấp Cấp đã chết trong tay Vô Tình.
Quan lão gia tử, Võ Thắng Tây, Võ Thắng Đông, Trương Hư Ngạo đã tàn sát lẫn nhau mà chết, Tây Môn Công Tử thì chết dưới kiếm của Lãnh Huyết.
* * * * *
Lãnh Huyết xông về phía Âu Dương Đại.
Người chàng còn chưa xông tới thì đã đâm ra ba mươi bảy kiếm.
Kiếm của chàng vốn là công thế, nhưng chàng đã phản thủ vi công, ba mươi bảy kiếm đánh rơi ba mươi sáu cỗ ám khí.
Kiếm thứ ba mươi tám đã đâm tới cổ họng Âu Dương Đại.
Đối phương có nhiều người, cần phải tốc chiến tốc thắng.
Đến chiêu thứ ba mươi sáu thì Âu Dương Đại khẳng định được một chuyện, khẳng định rằng Lãnh Huyết tuyệt đối chưa từng trúng phải "Lôi Đình Cấp Thương" của Độc Cô Uy. Âu Dương Đại vội vận tập "Âm Dương thần công" vào chiết phiến, trên mặt phiến liền hiện ra một tầng tử khí âm u.
Kiếm của Lãnh Huyết nhanh, chiết phiến của Âu Dương Đại chậm. Song chiết phiến của Âu Dương Đại lại kịp thời gõ trúng vào thân kiếm của chàng.
"Đinh!" trường kiếm lập tức gãy đôi.
Thiên hạ chẳng mấy người luyện được "Âm Dương thần phiến", nhưng một khi luyện thành thì nhu có thể phân thủy, cương có thể đoạn kim.
Âu Dương Đại chính là đệ nhất cao thủ sử dụng "Âm Dương thần phiến" trong võ lâm. "Âm Dương thần phiến" có ba loại tuyệt kỹ hắn đều thập phần tinh thông, vì thế hắn mới có thể trở thành thượng cấp của bọn Tư Mã Hoang Phần.
"Âm Dương thần công" chính là tuyệt kỹ thứ hai của "Âm Dương thần phiến".
Kiếm của Lãnh Huyết gãy đoạn, đoạn kiếm khẽ rung lên, đâm thẳng về phía Âu Dương Đại, tốc độ còn nhanh hơn cả trường kiếm.
Đoạn kiếm vốn là tuyệt kỹ của Lãnh Huyết.
Tây Môn Công Tử cũng chết dưới một kích như thế này, nhưng Âu Dương Đại không phải Tây Môn Công Tử. Đợi khi kiếm quang loé lên lần thứ hai, kiếm đã cách cổ họng Âu Dương Đại chỉ ba thốn.
Âu Dương Đại vội vàng nghiêng mình, chỉ kịp vận tập ba thành công lực đánh ra một phiến.

Đoạn kiếm đâm vào vai trái Âu Dương Đại.
Chiết phiến cũng phất trúng ngực Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết tung người bay vọt về phía sau, rồi nhẹ nhàng hạ thân xuống, khoé miệng chàng rỉ máu.
Khi Lãnh Huyết bay người ngược lại đã kịp thời rút kiếm, máu liền từ vai trái Âu Dương Đại chảy ra như suối.
Một chiêu này xem như có vẻ hai người bình thủ, nhưng Lãnh Huyết biết rõ, bản thân chỉ là xuất kỳ chế thắng mà thôi, bởi "Âm Dương thần công" của đối phương mới chỉ vận tập được ba thành, giả sử lúc nãy Âu Dương Đại tụ được trên bảy thành công lực thì chỉ sợ rằng giờ chàng đã không còn đứng ở đây được nữa rồi.
Âu Dương Đại cũng biến sắc mặt, bởi hắn hiểu rõ một điều. Đó là trong Võ lâm Tứ đại danh bộ, Vô Tình khó đối phó nhất, sau đó đến Thiết Thủ, Truy Mệnh thứ ba, cuối cùng mới là Lãnh Huyết.
Vậy mà Lãnh Huyết đã có thể khiến hắn trọng thương.
Cả Lãnh Huyết lẫn Âu Dương Đại đều cảm thấy kích động. Chính vào lúc này, Độc Cô Uy hét lớn một tiếng, trường thương trong tay đâm tới như một tia chớp.
Lãnh Huyết muốn tránh, muốn nghênh tiếp, nhưng thế công của trường thương quá uy mãnh, Lãnh Huyết căn bản không thể tiếp cận Độc Cô Uy mà chỉ có thể nghiêng mình nhận lấy một thương.
Đúng vào lúc này, Thiết Thủ đã đến.
Chàng tung một quyền đấm thẳng ra, kim thiết chạm nhau, tuy Thiết Thủ không đánh bay được thương ra khỏi tay Độc Cô Uy song cũng làm cong mũi thương đi một đoạn.
Lãnh Huyết nhân cơ hội đó, xông lên phía trước.
Độc Cô Uy vốn cậy thương dài người ở xa, luôn luôn đứng trong thế bất bại, nhưng Lãnh Huyết nháy mắt đã xông tới sát bên cạnh, khiến trường thương của hắn phút chốc bỗng hoàn toàn vô dụng.
Đoạn kiếm của Lãnh Huyết đâm thẳng vào cổ họng Độc Cô Uy!
Chàng đã từng bị Độc Cô Uy ám toán, cũng từng suýt mất mạng dưới tay Độc Cô Uy nên mới quyết tâm giết chết tên đại kình địch này trước.
Không ngờ ô quang lóe lên, tay trái Độc Cô Uy vẫn còn một cây thương khác.
Một cây đoạn thương, mũi thương điểm về phía trước như thiểm điện.
Đây mới chính là tuyệt kỹ của Độc Cô Uy :
– "Bá Vương thương".
Thương ngắn mà nhỏ, nhưng thế tựa lôi đình, đây mới là "Bá Vương thương" chân chính.
Vì thế không ít võ lâm cao thủ cho rằng Độc Cô Uy chỉ thiện đánh xa, không

giỏi đánh gần, cố gắng tìm mọi cách tiếp cận sát người hắn, kết quả là đều nhận cái chết.
* * * * *
Sơn cốc bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, sau tiếng cây thông lớn rơi xuống đáy vực thì không còn thanh âm nào nữa.
Hồi lâu sau, Vô Tình mới đột nhiên lên tiếng :
– Ngươi có thể động thủ rồi.
Lãnh Liễu Bình lắc đầu :
– Ta không muốn động thủ với ngươi nữa.
Vô Tình lạnh lùng nói :
– Không được.
Lãnh Liễu Bình hỏi :
– Tại sao?
Vô Tình gằn giọng nói :
– Mười chín năm trước, mười ba người các ngươi có phải đã xông vào nhà của một người tên gọi Thịnh Đỉnh Thiên, tru diệt toàn gia nhà người ta đúng không?
Lãnh Liễu Bình thoáng chấn động trong lòng :
– Ngươi là....
Vô Tình nói :
– Ta là kẻ sống sót duy nhất.
Do trời quá tối nên không nhìn rõ sắc mặt Lãnh Liễu Bình thế nào, chỉ nghe hắn gật đầu xác nhận :
– Không sai, sớm muộn gì chúng ta cũng phải quyết chiến.
Vô Tình lạnh lùng :
– Chi bằng ngay bây giờ....
Lãnh Liễu Bình ngắt lời :
– Không được.
Vô Tình nói :
– Tại sao?
Lãnh Liễu Bình đáp :
– Vừa nãy khi ta cứu Truy Mệnh khỏi tay bọn Âu Dương Đại đã làm kinh động đến Lãnh Huyết và Thiết Thủ hai vị đương gia, hiện nay chỉ sợ....
Vô Tình biến sắc nói :
– Vậy ta phải đi xử lý chuyện đó trước rồi mới quyết chiến với ngươi.
Lãnh Liễu Bình lắc đầu :
– Sai rồi.
Vô Tình ngạc nhiên hỏi :
– Có gì sai?
Lãnh Liễu Bình nói :

– Dù gì thì ta vẫn là đồng bọn với họ, ta biết rõ lộ tuyến, giờ ta sẽ dẫn ngươi đi đến đó. Lúc ấy ngươi sẽ làm chuyện bộ khoái của ngươi, ta đi làm chuyện sát thủ của ta, chúng ta việc công, việc tư cùng giải quyết một lượt.
Vô Tình đột nhiên cười lớn :
– Được lắm!
Lãnh Liễu Bình nói :
– Vậy ngươi mau mang Truy Mệnh vào trong kiệu đi, chỉ có ở trong kiệu thì người khác mới không dám gây bất lợi với y.
Vô Tình nói :
– Hai chân ta không tiện hành động, làm phiền ngươi đỡ y vào vậy.
Lãnh Liễu Bình ngạc nhiên nói :
– Ngươi không sợ ta sẽ thừa cơ đoạt mất pháp bảo của ngươi sao?
Vô Tình nghiêm giọng nói từng chữ một :
– Ngươi không phải loại người đó.
Lãnh Liễu Bình ngây người ra giây lát rồi ngửa mặt cười dài, hồi sau mới lên tiếng :
– Lãnh Liễu Bình ta có một người bạn như ngươi, chết cũng không hối hận.
Nói đoạn liền cõng Truy Mệnh lên bước về phía cỗ kiệu.
Vô Tình chỉ nhạt nhẽo nói :
– Chúng ta động thân thôi.
* * * * *
Thương đã đâm tới cổ họng Lãnh Huyết.
Đoạn kiếm của Lãnh Huyết đang đâm thẳng liền đổi hướng gạt chếch lên một góc, chém đúng vào mũi thương.
Lực đạo trong mũi thương làm thân kiếm gãy nát, song cũng bị chấn lệch đi một chút.
Mũi thương đâm vào ngực phải Lãnh Huyết, máu vẫn còn chưa chảy ra thì Lãnh Huyết lại phát ra một kiếm nữa.
Trong tay Lãnh Huyết đã không còn kiếm, chàng làm sao có thể phát kiếm nữa?
Khi Độc Cô Uy phát hiện ra thì đã quá muộn, Lãnh Huyết dùng tay làm kiếm, trong chưởng ẩn ẩn hiện hiện một sắc vàng nhạt, đâm tới như thiểm điện!
Chưởng kiếm!
Năm xưa Lãnh Huyết cũng dùng một chiêu này để đả bại đại sư huynh của Gia Cát Hiền Đức.
Độc Cô Uy mắt thấy một thương đắc thủ, chưa kịp đắc ý thì chưởng kiếm đã cắt đứt cổ họng hắn.
Trong chớp mắt, nước bọt, nước mắt của hắn trào ra. Độc Cô Uy muốn hét lớn lên, nhưng chợt phát hiện cổ họng đã bị cắt đứt, không thể nào phát ra

bất kỳ thanh âm gì nữa.
Độc Cô Uy ngã xuống.
Bên này Thiết Thủ lại lâm vào tình cảnh thập phần nguy cấp.
Bởi tuy chàng đánh bật được một thương của Độc Cô Uy giải cứu Lãnh Huyết, song bọn Đỗ Liên, Âu Dương Đại, Tư Mã Hoang Phần đã lần lượt bổ người lao tới.
Đỗ Liên phẫn nộ như điên cuồng, bởi vũ khí độc môn "Độc Liên hoa" của thị đã bị hủy trong tay Thiết Thủ.
Tư Mã Hoang Phần cũng phẫn nộ cùng cực, bởi hữu thủ của hắn đã bị hủy dưới quyền của Thiết Thủ.
Âu Dương Đại cũng bổ người lao tới, song hắn không bổ về phía Thiết Thủ, mà là huy động chiết phiến lao tới tấn công Lãnh Huyết, bởi vết thương trên vai hắn là do Lãnh Huyết gây ra.
Đỗ Liên tung mình vọt tới, mười ngón tay chộp thẳng vào mặt Thiết Thủ, thị đã hận chàng đến thấu xương nhập cốt.
Thiết Thủ chỉ làm một việc.
Chàng vung tay ném cục sắt vụn đã từng là "Độc Liên hoa" về phía Đỗ Liên.
Hầu hết cơ quan bên trong "Độc Liên hoa" đã hư hỏng, ám khí không có gì khống chế liền lũ lượt bắn ra.
Đỗ Liên thấy độc môn binh khí của mình bay tới, liền theo phản xạ đưa tay tiếp lấy, không ngờ ám khí bay ra như mưa, mặc dù thị phản ứng nhanh, kịp thời thoái lui song cũng khó tránh khỏi trúng phải mấy mũi.
Đỗ Liên sắc mặt xanh xám, đau đớn khó chịu vô cùng. Tự ả cũng biết chất độc trên ám khí của mình bá đạo dường nào, vì vậy lập tức mở bọc áo định lấy thuốc giải ra, nhưng vì chất độc phát tác mà toàn thân cứ run rẩy không ngừng, động tác thập phần khó khăn.
Thiết Thủ đang định truy kích thì chợt thấy nhân ảnh nhấp nhoáng, Tư Mã Hoang Phần đã vung đồng bạt lao tới bổ xuống.
Tay trái của Thiết Thủ đã thọ thương, chàng đành phải vận tập công lực vào tay phải, đưa lên đón đỡ.
"Cách" một tiếng, cả hai cùng thoái lui ba bước, nội phủ bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo.
Chỉ trong một sát na ngắn ngủi, Thiết Thủ đã hủy "Độc Liên hoa" của Đỗ Liên, làm gãy một tay Tư Mã Hoang Phần, đánh bật Bá Vương thương, sau đó lại tấn công Đỗ Liên, song một tay của chàng cũng đã bị thương, võ công vì thế mà giảm đi một phần đáng kể.
Bên này Âu Dương Đại đang bổ người lao vào Lãnh Huyết.
Khoảng cách giữa Lãnh Huyết và Độc Cô Uy vốn rất gần, chỉ thấy đoản thương của Độc Cô Uy thoáng hiện, sau đó thì Lãnh Huyết và Độc Cô Uy liền hòa thành một, cho đến khi đoạn kiếm của Lãnh Huyết vỡ nát Âu

Dương Đại mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.
Hắn cho rằng Lãnh Huyết đã chết.
Nào ngờ, người ngã xuống lại là Độc Cô Uy. Âu Dương Đại cả kinh, Âm Dương thần phiến liền phất mạnh ra, một cỗ cương khí mang sắc tím cuồn cuộn lao về phía Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết sớm đã phát giác liền lập tức quay đầu lại, nhưng trong tất cả kiếm chiêu mà chàng biết, không chiêu nào có thể phá được cỗ cương khí như vậy cả.
Chàng chỉ có thể dùng "chưởng kiếm" đâm thẳng vào trung tâm cỗ cương khí.
Luồng kiếm khí màu vàng nhạt va chạm với cương khí sắc tím của Âu Dương Đại phát ra tiếng nổ dữ dội. Hai vết thương do Âm Dương thần phiến và Bá Vương thương gây ra cùng lúc phát tác khiến Lãnh Huyết không thể dồn tụ nội lực, chỉ thấy chàng kêu thảm một tiếng, miệng thổ ra mấy búng máu tươi rồi ngất xỉu tại đương trường.
Âu Dương Đại cả mừng, vội tung mình nhảy đến, chiết phiến vung lên điểm vào Bách Hội huyệt của Lãnh Huyết.
Lúc này trời đã tối sầm, điện quang bất ngờ loé lên, mây đen dày đặc như sắp muốn đổ mưa xuống, cùng lúc đó, một đạo tinh quang nhằm thẳng hậu tâm Âu Dương Đại bắn tới.
Âu Dương Đại cả kinh, không kịp đánh người, lộn nhào ba vòng trên không trung, bay ra xa hơn trượng.
"Cạch" một lưỡi đao dài cắm sâu vào gốc cây.
Bên ngoài ba trượng xuất hiện một cỗ kiệu màu đen, bên cạnh kiệu là một người vừa cao vừa gầy.
Người vừa phóng đao đương nhiên chính là Vô Tình.
Còn người đứng bên cạnh cỗ kiệu chính là "Vô Đao Tẩu" Lãnh Liễu Bình.
Âu Dương Đại hít một hơi thanh khí, cười lạnh gằn giọng nói :
– Là các ngươi?
Lãnh Liễu Bình khẽ động thân hình, người liền bay lên như một con chim ưng khổng lồ, nháy mắt đã đến bên cạnh Âu Dương Đại. Chỉ nghe y nói :
– Âu Dương Đại, chúng ta....
Câu này vốn là: "Âu Dương Đại, giờ chúng ta là người chung một chiến tuyến...." nhưng lời còn chưa tận thì Âu Dương Đại đã mở rộng chiết phiến, tử khí cuồn cuộn lao tới đánh thẳng vào Lãnh Liễu Bình.
Chuyện này cũng không thể trách Âu Dương Đại bất cận nhân tình, không biết phân biệt phải trái, bởi trên thực tế, Lãnh Liễu Bình đã từng cứu thoát Truy Mệnh, hơn nữa lại còn có cả Thiết Thủ và Lãnh Huyết đoạn hậu. Giờ đây lại cùng đến một lượt với Vô Tình, vừa đến đã cứu Lãnh Huyết một mạng, chẳng những vậy, Lãnh Liễu Bình còn nhảy đến gọi thẳng tên họ hắn

ra, Âu Dương Đại hiểu rõ đạo lý "tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương", vì thế liền toàn lực xuất chiêu.
Lãnh Liễu Bình không tôn trọng gọi Âu Dương Đại là Cốc chủ là do y không muốn cùng Vô Tình đối địch mà chẳng qua là do bất đắc dĩ mới phải ra tay mà thôi, lại thấy bọn Âu Dương Đại nhiều lần thi gian kế ám hại địch thủ, trong lòng vô cùng bất mãn, vì vậy nên mới trực tiếp gọi tên hắn ra, thật không ngờ lại làm Âu Dương Đại động sát cơ đối với y.
Một phiến này của Âu Dương Đại kích tới quá bất ngờ, Lãnh Liễu Bình không kịp né tránh liền vung tay phát xạ Thiết hoàn, hàn quang liền bắn thẳng về phía Âu Dương Đại.
Âu Dương Đại không muốn đồng quy ư tận, tử khí liền chuyển hướng đánh vào đạo hàn quang.
Hàn quang bị tử khí đánh trúng, bay lệch hướng cắm phập vào một thân cây lớn, sau đó thì không quay về tay Lãnh Liễu Bình nữa.
Theo lẽ thường mà nói, Thiết hoàn của Lãnh Liễu Bình tuy rằng vị tất đã thắng nổi "Âm Dương thần công" của Âu Dương Đại, nhưng tuyệt đối không thể một chiêu đã mất ngay Thiết hoàn như vậy được. Nguyên nhân là vì trong lúc nguy cấp, y chưa thể vận tập đủ công lực, làm sao chống đỡ nổi một kích toàn lực của "Âm Dương thần phiến"!
Âu Dương Đại đánh bay Thiết hoàn, "Âm Dương thần công" đại thịnh, tử khí tiếp tục cuồn cuộn lao tới Lãnh Liễu Bình.
Lãnh Liễu Bình cấp tốc tung người bắn vọt lên không, Âu Dương Đại cũng đã theo sát bên cạnh.
Lãnh Liễu Bình hít sâu một hơi, bay ra xa hơn trượng. Âu Dương Đại cũng phóng mình lao theo, tử khí cuồn cuộn tuôn ra như triều dâng.
Lãnh Liễu Bình quát lớn :
– Được lắm!
Người vẫn ở trên không, một đao đã chém ra.
Nhưng Thiết hoàn của Lãnh Liễu Bình đã bị mất, trong tay lại không có đao, vậy đao quang đó ở đâu ra?
Đao quang đến từ bàn tay, so với đao còn sắc bén hơn mấy phần.
Đây chính là "Đao thủ", cũng chính là tuyệt kỹ "Vô Đao Nhất Kích" của Lãnh Liễu Bình.
Đao của y đã luyện tới cảnh giới nhân đao hợp nhất, cũng như "Ngự kiếm chi thuật" là cảnh giới cao nhất mà người luyện kiếm đạt được.
Năm xưa "Nhất Đao Thiên Lý" Mạc Tam Cấp Cấp chính là bị một kích này của Lãnh Liễu Bình khuất phục mà cam bái hạ phong.
Vô Đao Nhất Kích của Lãnh Liễu Bình vừa xuất thì kim quang sáng rực, luồng tử khí lập tức bị đánh tan. Mặt của "Âm Dương thần phiến" bị phá hỏng, "Âm Dương thần công" tự nhiên cũng không thể vận dụng được nữa.

Lãnh Liễu Bình nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, không hề xuất chiêu truy kích.
Đột nhiên ô quang loé lên, chiết phiến trong tay Âu Dương Đại tuy đã bị hủy hết bề mặt, song mười cây nan quạt vẫn còn nguyên vẹn, bất đồ mười cây nan quạt đó hợp lại thành một sợi xích dài, bắn thẳng vào tâm thất của Lãnh Liễu Bình, nhanh không thể tưởng tượng nổi.
Chớp giật ngang trời, sấm nổ ì ùng.
Lãnh Liễu Bình ôm chặt tâm thất, định nói gì đó nhưng không thể cất tiếng, miệng thổ ra một búng máu, cố hết sức hét lớn :
– Âu Dương Đại... ngươi... ngươi....
Âu Dương Đại cười lạnh nói :
– Đây chính là tuyệt kỹ cuối cùng của "Âm Dương thần phiến", "Âm Dương Nhất Tuyến".
Nói đoạn liền giật mạnh đuôi xích để thu hồi, cùng lúc đó máu tươi vọt ra từ vết thương trên người Lãnh Liễu Bình, chỉ thấy y ôm chặt lồng ngực, trên mặt đầy vẻ thống khổ từ từ ngã xuống.
Trong lúc Lãnh Liễu Bình dùng Vô Đao Nhất Kích đại phá Âm Dương thần công và Âu Dương Đại dùng Âm Dương Nhất Tuyến giết chết Lãnh Liễu Bình thì Vô Tình cũng gặp phải chuyện.
Sau khi Đỗ Liên trúng phải ám khí, chẳng dễ dàng gì mới tự cạy miệng ra để nuốt thuốc giải. Thị đưa tay lên sờ mặt, thấy cả hai gò má đã sưng phồng lên, trong lòng vừa lo vừa tức, mắt thấy Thiết Thủ đang lực chiến với Tư Mã Hoang Phần, trong lòng đại nộ, liền luồn ra phía sau, ý đồ liên thủ với Tư Mã Hoang Phần vây công Thiết Thủ.
Chính vào lúc này, ánh chớp lóe lên, Đỗ Liên lập tức nhận ra một cỗ kiệu đen ngòm đang chắn trước mặt thị.
Đỗ Liên giật mình đánh thót, nghĩ đến những truyền thuyết mà người giang hồ đồn đãi về cỗ kiệu này, nhưng do thị chưa từng bị cỗ kiệu này cho nếm mùi lợi hại nên không dừng lại mà chỉ đề cao cảnh giác tiếp tục xông lên như cũ.
Hai chân thị khẽ điểm xuống đất, bổ người về phía Thiết Thủ.
Cùng lúc, trong kiệu bắn ra ba điểm hàn tinh.
Đỗ Liên vội tung người nhảy tránh, chuyển hướng lao về phía cỗ kiệu, ba điểm hàn tinh bay qua dưới chân.
Đỗ Liên khẽ điểm chân lên đòn gánh kiệu, dùng thế "Thanh Đình Điểm Thủy" tung người phi thẳng đến, định kích xuống một chưởng.
Màn che kiệu tung bay, thân hình Đỗ Liên vừa lao đến thì mười mấy viên Phi Hoàng thạch đã bắn về phía thị.
Đỗ Liên thầm kêu không hay, vội lộn nhào mấy vòng trên không, bay ra xa hơn trượng.
Chợt thấy một bóng bạch y dài người phóng ra, hữu thủ khẽ phất, một đạo

bạch quang liền phá không bắn tới.
Đỗ Liên giật mình đánh thót, biết ngay người này chính là người đứng đầu của Tứ Đại Danh Bộ - Vô Tình.
Đỗ Liên khẽ hất chân, hất cây Bá Vương thương đang nằm dưới đất lên, hoành ngang đón đỡ đạo bạch quang.
Cây trường thương dài một trượng hai này được rèn bằng thép tinh luyện, tự nhiên là cứng rắn vô song, lưỡi phi đao bắn vào thân thương "đang" một tiếng rồi bay ra cắm phập vào một gốc cây.
Hổ khẩu Đỗ Liên tê rần, trường thương rời khỏi tay rơi xuống đất.
Trời đổ mưa như trút.
Xung quanh truyền đến những âm thanh của cuộc đấu giữa Thiết Thủ với Tư Mã Hoang Phần, của cuộc chiến liều mạng giữa Âu Dương Đại với Lãnh Liễu Bình.
Đỗ Liên trong lòng đang vô cùng khiếp sợ, chợt ánh chớp lóe lên, thị nhìn thấy một chiếc đồng bạt.
Đồng bạt này vốn có hai chiếc, nguyên là vũ khí của Tư Mã Hoang Phần, nhưng tay hữu của hắn đã bị Thiết Thủ hủy mất, một chiếc đồng bạt rơi xuống ở đây.
Tâm niệm Đỗ Liên chợt động, thị liền tung người nhảy đến nhặt chiếc đồng bạt lên, xông thẳng về phía Vô Tình.
Mưa rơi như trút, y phục Đỗ Liên ướt đẫm, song chiếc đồng bạt đã bảo hộ phần trước thân thể cho ả.
Trong kiệu liền bắn ra hai điểm tinh quang, nhưng đều trúng đồng bạt, bắn vọt ra xa.
Đỗ Liên đã xông đến sát cỗ kiệu.
Từ trong kiệu lại bắn ra hai mũi tiểu tiễn, nhưng đều bị đồng bạt gạt rơi xuống đất.
Đỗ Liên lao đến càng nhanh hơn.
"Vù vù vù" ba tiếng, trong kiệu bắn ra ba trái thiết đảm chia ba đường thượng, trung, hạ tấn công Đỗ Liên.
Đỗ Liên liền khẽ nhún hai chân, lộn nhào trên không tránh được hai trái thiết đảm, rồi rụt đầu lại tránh được trái thứ ba, song tóc thị cũng bị thiết đảm làm cho tung bay rũ rượi.
Đỗ Liên hồn phách chưa định, nhưng vẫn phi thân phóng tới tới, đồng bạt để trước mặt, cả người lẫn bạt lao thẳng vào cỗ kiệu.
Lần này toàn thân ả nấp sau đồng bạt, dù ám khí trong kiệu có lợi hại đến đâu cũng không làm gì nổi ả.
Đỗ Liên nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã lao vào trong kiệu.
Cỗ kiệu đổ ập xuống đất.
Đỗ Liên đại hỷ trong lòng, nào ngờ cấp phong nổi lên, một lưỡi đao dài một

thước một thốn đã xuyên qua bối tâm thị, mũi đao thò ra trước ngực.
Đỗ Liên ngây người, chầm chậm quay đầu lại. Chỉ thấy Vô Tình đang ngồi dưới mưa lạnh lùng nhìn thị.
Trong một sát na thời gian, Đỗ Liên nghĩ đến rất nhiều chuyện, cũng hiểu vì sao mà mình mất mạng.
Thị mất mạng bởi vì thị trúng phải phi đao của Vô Tình. Thị trúng phải phi đao của Vô Tình bởi vì thị không biết Vô Tình đã đến phía sau thị từ lúc nào. Thị không biết Vô Tình đến sau lưng thị từ lúc nào bởi vì thị dùng đồng bạt hộ thân nhưng đồng thời đồng bạt cũng che lấp thị tuyến của thị. Thị dùng đồng bạt hộ thân bởi vì toàn bộ tinh thần đã dùng để đối phó cỗ kiệu, nhưng thị quên mất một điều rằng thứ mà thị phải đối phó không phải cỗ kiệu, mà là Vô Tình.
Vì thế thị chỉ có con đường chết.
Đỗ Liên chầm chậm đổ người xuống.
Vô Tình ấn hai tay xuống đất, đang định trở về trong kiệu, thì chợt thấy một bóng nhân ảnh đứng chắn phía trước cỗ kiệu.
Vô Tình lạnh lùng nói :
– Ngươi đã giết Lãnh Liễu Bình?
Âu Dương Đại vung vẫy sợi xích trong tay hỏi lại :
– Ngươi đã giết Đỗ Liên?
Vô Tình trầm mặc hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên, nước mưa chảy trên mặt chàng :
– Ngươi có biết, trước khi Lãnh Liễu Bình chết đã là bằng hữu của ta không?
Âu Dương Đại cười nhạt :
– Ta biết, vì thế ta mới giết hắn.
Vô Tình bình tĩnh nói :
– Vì thế, ta phải báo thù cho bằng hữu.
Âu Dương Đại chuyển động mục quang nhìn thi thể của Đỗ Liên, đột nhiên lên tiếng nói :
– Ngươi biết Đỗ Liên là gì của ta không?
Vô Tình không lên tiếng đáp lại, Âu Dương Đại lại tiếp tục nói :
– Năm trước, thị sinh cho ta một tiểu hài tử.
Trong ánh mắt Vô Tình thoáng lộ ra một tia bi thương, song lập tức đã trở lại bình tĩnh, một thứ bình tĩnh đến tàn khốc, lạnh lùng. Âu Dương Đại ngẩng mặt nhìn trời nói :
– Vì thế dù võ công ngươi cao thế nào, ta cũng phải báo thù cho thị.
Vô Tình nói :
– Ngươi biết nếu như ta rời khỏi kiệu để quyết chiến với Lãnh Liễu Bình thì có bao nhiêu phần thắng không?

Âu Dương Đại cười lớn nói :
– Ngươi nói đi!
Vô Tình nói :
– Sáu phần!
Âu Dương Đại nói :
– Tốt lắm.
Vô Tình nói :
– Nhưng ngươi đã giết hắn.
Âu Dương Đại nói :
– Ngươi cứ yên tâm, ta với ngươi cũng chỉ có năm phần thắng mà thôi.
Vô Tình lạnh lùng nói :
– Mà ta bây giờ sắp phải quyết chiến với ngươi một trận.
Âu Dương Đại ngửa mặt cười dài, nói :
– Bất kể thế nào, ta cũng tuyệt đối không để cho ngươi có cơ hội quay trở lại trong kiệu đâu.
Trong tiếng mưa truyền đến tiếng la hét, trận chiến giữa Thiết Thủ và Truy Mệnh đã đến giai đoạn ngọc thạch câu phần.
Võ công của Tư Mã Hoang Phần và Lãnh Huyết có thể nói là tương đương nhau. Kiếm pháp của Lãnh Huyết chuyên tấn công cổ họng người ta, "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" của Tư Mã Hoang Phần cũng chuyên cắt đứt cổ họng kẻ địch.
Nhưng tổng kết lại thì võ công của Truy Mệnh cao hơn Lãnh Huyết một bậc, còn võ công của Thiết Thủ lại cao hơn Truy Mệnh một bậc.
Thiết Thủ vừa bắt đầu đã liên tiếp đánh với Tư Mã Hoang Phần, Đỗ Liên, Độc Cô Uy ba người, vì thế tinh thần hao tổn không ít. Sau vì phân tâm đối phó với Đỗ Liên mà để Tư Mã Hoang Phần chiếm mất tiên cơ. Nếu không phải chàng còn lại một cánh tay chưa bị thương thì sớm đã không thể ngăn chặn được thế công như vũ bão của Tư Mã Hoang Phần rồi.
Một khi Tư Mã Hoang Phần chiếm được tiên cơ thì Thiết Thủ khó mà vãn hồi lại cục thế, bởi vì công lực của hai người cách nhau không xa lắm.
Nhưng sau ba mươi chiêu Thiết Thủ vẫn chưa bị đánh ngã, cục thế liền có những biến chuyển rõ rệt.
Xương tỳ bà của Thiết Thủ bị Tư Mã Hoang Phần đánh trọng thương, song Thiết Thủ cũng đã hủy đi một cánh tay của hắn.
Thiết Thủ bị thương tả thủ, còn Tư Mã Hoang Phần bị thương hữu thủ.
Tư Mã Hoang Phần cũng giống như những người bình thường, thuận tay trái hơn tay phải, huống hồ vũ khí hắn dùng là song bạt, song bạt vốn là thứ binh khí phải phối hợp cả hai tay, một khi thiếu một bên, tự nhiên khó mà vận dụng được như ý.
Thiết Thủ thở hắt ra một hơi, toàn lực phản kích. Thiết Thủ đánh vào đồng

bạt phát ra những tiếng kêu như kim thiết chạm nhau.
Sau mười tám chiêu, Thiết Thủ và Tư Mã Hoang Phần đã bình thủ.
Sau một trăm chiêu, Thiết Thủ đã chiếm thượng phong.
Điểm này Tư Mã Hoang Phần tự nhiên hiểu rõ hơn ai hết, tay chân đã bắt đầu luống cuống. Sau khi rơi vào thế hạ phong, hắn liền tìm cách đào tẩu, song thiết quyền của Thiết Thủ đã phong bế mọi đường lui.
Sau một trăm ba mươi chiêu, Tư Mã Hoang Phần đã bắt đầu rơi vào hiểm cảnh.
Tư Mã Hoang Phần biết rõ nếu tiếp tục kéo dài cuộc chiến, chính bản thân sẽ gặp phải tai ương, đột nhiên hắn hét lớn một tiếng, đồng bạt rời khỏi tay phóng vút ra.
Đồng bạt của Tư Mã Hoang Phần phóng ra tuy không nhanh nhẹn tấn tốc bằng Thiết hoàn của Lãnh Liễu Bình, cũng không lăng lệ tàn độc bằng phi đao của Mạc Tam Cấp Cấp, nhưng bởi diện tích đồng bạt lớn nên nội thanh âm rít gió cũng đủ khiến người kinh tâm động phách.
Thiết Thủ không dám chậm chễ, vội phản thủ định toàn lực tiếp đón, nhưng chợt thấy hai ngón tay Tư Mã Hoang Phần khẽ kẹp lại, thi triển "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ", chỉ phong bắn thẳng tới cổ họng chàng.
Thiết Thủ né tránh không kịp, đành phải đón đỡ. Nhưng muốn bắt đồng bạt thì không tránh thoát khỏi chỉ phong, muốn chống đỡ chỉ phong thì không ngăn cản nổi đồng bạt.
"Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" nổi tiếng đoạn hầu toái cốt, một chiêu trí mạng, mà đồng bạt của Tư Mã Hoang Phần cũng không dễ gì rời khỏi tay được. Nhưng dù sao thì Thiết Thủ cũng thà chịu một đồng bạt còn hơn là nhận một kích "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ" của Tư Mã Hoang Phần.
Thiết Thủ tung mình lao tới.
Tay hữu của Thiết Thủ vung lên, đón thẳng luồng chỉ phong của Tư Mã Hoang Phần, y phục liền bị rách nát, trên tay cũng lưu lại hai vết sẹo nhỏ, song gân cốt không hề tổn thương.
Cùng lúc, đồng bạt cũng kích trúng eo lưng chàng.
Trong nháy mắt Thiết Thủ đã vận toàn thân công lực ngưng tụ ở vùng eo lưng, cộng thêm một phần lực xông tới của chàng, ngạnh tiếp chiếc đồng bạt.
Thiết Thủ ngoại trừ một đôi thiết thủ tuyệt kỹ ra thì nội lực cũng thâm hậu nhất trong Tứ Đại Danh Bộ.
Lần này chàng toàn lực phát huy, đồng bạt tuy bắn trúng người chàng, máu bắn ra, song cũng bị chàng đẩy ngược trở lại.
Lúc này Thiết Thủ đã xông đến sát bên Tư Mã Hoang Phần, hai người đụng thẳng vào nhau. Tư Mã Hoang Phần không ngờ Thiết Thủ không lùi mà tiến,

tránh né không kịp, đồng bạt liền cắt thẳng vào phần ngực hắn.
Tư Mã Hoang Phần sớm đã không liệu định được sự việc, không kịp đề tụ công lực, nội lực lại không bằng Thiết Thủ, nên lập tức bị đồng bạt cắt vào tận lục phủ ngũ tạng, kêu thảm không ngớt.
Thiết Thủ tận dụng dư kình, tung thêm một quyền đánh xuống. Tư Mã Hoang Phần lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, đổ vật người xuống.
Thiết Thủ nhìn thấy Tư Mã Hoang Phần ngã xuống, thở ra một hơi nhẹ nhõm, phản thủ rút đồng bạt ra, máu tươi bắn tung tóe. Chàng tiện tay ném văng đồng bạt ra xa, quay người bước đến dựa vào một gốc cây, miệng thở hổn hển, để mặc cho nước mưa tưới lên vết thương, đồng thời cũng rửa sạch vết tích của trận chiến ác mộng này.
* * * * *
Mưa gió không ngừng ca lên khúc ca bi tráng hào hùng. Y phục của Vô Tình và Âu Dương Đại đều ướt đẫm.
Vô Tình đột nhiên nói :
– Thủ lĩnh là ai?
Âu Dương Đại cười khô khan nói :
– Dựa vào đâu mà ta phải nói với ngươi?
Mục quang chuyển động, đột nhiên cười cười nói :
– Chỉ sợ khi người trở về kinh thành thì đã không còn thấy Tử Cấm thành đâu nữa rồi.
Vô Tình nói :
– Vạn nhất ngươi táng mạng ở đây thì cả mười ba cao thủ đều vì y mà mất mạng, không phải là không đáng sao?
Âu Dương Đại đột nhiên nói :
– Được, vậy ta nói....
Ô quang lóe lên, xích sắt như một con rắn mổ tới trước ngực Vô Tình.
Vô Tình khẽ vung hữu thủ, một đạo bạch quang bắn ra, đồng thời người cũng lao vọt lên không.
Âu Dương Đại toàn thân được bao bọc trong một vùng cương khí màu tím nhạt, phát tán Âm Dương thần công bảo vệ cơ thể. Phi đao bắn phải Âu Dương Đại liền bị cương khí đánh bật xuống đất.
Vô Tình tung mình lên không, cũng tránh khỏi được một chiêu của Âu Dương Đại.
"Vút!" Xích sắt lại bay trở về tay Âu Dương Đại.
Âu Dương Đại không đợi Vô Tình hạ thân xuống đất đã phát động công kích lần thứ hai. Vô Tình đang ở trên không liền hít sâu một hơi chân khí, tung mình lên cao thêm ba thước, hai tay rung nhẹ, hai lưỡi phi đao liền phóng ra.
Một kích của Âu Dương Đại lại rơi vào khoảng không, nhưng hộ thân cương khí cũng đánh bật được hai lưỡi phi đao ra xa.

Âu Dương Đại không đợi Vô Tình hạ thân, tung mình lên không, công ra một kích thứ ba.
Vô Tình đang định đề khí né tránh, đột nhiên cảm thấy phần eo lưng đau nhói. Chàng vốn không có nội lực, vì thế cơn đau vừa nhói lên, chân khí liền tắt nghẽn, thân hình liền rơi xuống đất.
Cơn đau ở eo lưng chàng chính là do khi bị Thổ Hành Tôn bức rời khỏi kiệu, đã bị Lãnh Liễu Bình đánh lén mà bị thương.
Trong lúc cấp bách Vô Tình vẫn kịp phóng ra một lưỡi đao.
Đao bắn về phía Âu Dương Đại, song nửa đường thì thoát lực, bay chếch ra hướng khác. Giờ đây thứ duy nhất Vô Tình có thể khống chế chính là để bản thân chàng rơi xuống một góc khác.
"Âm Dương Thiết Tuyến" của Âu Dương Đại cắm sâu vào hông chàng một đoạn dài một xích hai phân. Vô Tình thuận thế lao chếch ra một đoạn, hạ thân rơi xuống đất, máu rơi chảy không ngừng.
Âu Dương Đại cười lớn nói :
– Ngươi nhận mệnh đi....
Đang định phát ra một kích cuối cùng, đột nhiên thấy sau lưng nhói lên.
Một lưỡi đao dài bảy xích đã xuyên từ sau lưng ra trước ngực hắn.
Chính vào thời khắc này, Âu Dương Đại thấy trước ngực mình lòi ra một lưỡi đao dính đầy máu, tựa hồ như chưa từng thấy chuyện gì kinh ngạc như vậy bao giờ vậy. Âu Dương Đại ngửa mặt nhìn lưỡi đao một hồi, tựa hồ như không dám tin vào mắt mình nữa.
Chỉ nghe Vô Tình hổn hển nói :
– Vừa nãy... một đao của ta... là bắn vào trong kiệu... để phát động cơ quan... bắn ra một đao nữa....
Âu Dương Đại nghe Vô Tình giải thích xong mời cam nguyện ngã xuống. Hắn uý kỵ nhất là cỗ kiệu của Vô Tình, vì thế đã nghĩ mọi phương pháp để bức chàng rời khỏi kiệu, nhưng cuối cùng vẫn chết bởi cơ quan trong kiệu.
* * * * *
Người đầu tiên tỉnh lại là Truy Mệnh.
Chàng loạng quạng từ trong kiệu nhảy ra, chỉ nghe trong rừng chim hót líu lo, hoa thơm nở rộ, không khí trong lành. Sau đó, chàng mới nhìn thấy thi thể. Thi thể của Đỗ Liên, của Lãnh Liễu Bình, của Độc Cô Uy, còn có của Tư Mã Hoang Phần, thậm chí của cả Âu Dương Đại nữa.
Chàng kinh hoàng. Lập tức đưa mắt khắp nơi tìm kiếm.
Chỉ thấy một người từ từ ôm ngực bò dậy. Người này chính thị là Thiết Thủ. Tay trái của chàng đã bị trúng phải một kích "Tam Trượng Lăng Không Tỏa Hầu chỉ", eo lưng lại trúng phải một đồng bạt, thọ thương cực kỳ trầm trọng, nhưng toàn bộ đều không phải chỗ yếu hại, hơn nữa nội lực của chàng thâm hậu, do đó tỉnh lại cũng nhanh nhất.

Truy Mệnh vội vàng bước đến đỡ lấy tay Thiết Thủ, song chính chàng cũng bị thương nhiều chỗ, nên đành phải tựa lưng vào một gốc cây thở hổn hển.
Chính vào lúc này, có tiếng rên rỉ vang lên, Truy Mệnh và Thiết Thủ vội đưa mắt về phía tiếng kêu phát ra. Chỉ thấy Lãnh Huyết đang từ từ bò dậy. Lãnh Huyết trúng phải một phiến của Âu Dương Đại, trước ngực lại trúng một thương của Độc Cô Uy, cuối cùng lại trúng một kích "Âm Dương thần công" nên thọ thương nặng hơn bất cứ ai.
Nhưng cơ thể của Lãnh Huyết giống như được rèn bằng thép vậy.
Chàng có ý chí mạnh mẽ vô song, cũng có một sức lực hơn người.
Vì thế chàng có thể đứng dậy.
Dù chàng có thể đứng dậy, song chỉ cần một cơn gió là đã có thể khiến chàng ngã xuống mà không bò dậy nổi.
Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết ba người nắm chặt tay nhau, một hồi lâu không nói gì. Cuối cùng, cả ba người cùng lên tiếng hỏi :
– Đại sư huynh đâu?
Sau đó, cả ba cùng liếc mắt nhìn về phía cỗ kiệu, cùng đứng lặng người hồi lâu. Sau cùng khi cả ba thấy Vô Tình đang nằm dưới đất, đều không nói nên lời.
Vô Tình nằm phủ phục dưới đất, toàn thân đều là đất bùn.
Thiết Thủ,Truy Mệnh, Lãnh Huyết đều không dám khẳng định Vô Tình còn sống hay đã chết. Cả ba cùng quên đi vết thương của mình, từng bước từng bước chạy đến bên Vô Tình. Vô Tình vẫn nằm trên mặt đất, không phát ra thanh âm nào.
Cả ba đưa mắt nhìn nhau, trong đáy mắt lộ ra một vẻ bi thương không nói ra lời. Sau đó cùng nhau đỡ Vô Tình dậy. Trên mặt Vô Tình toàn là đất bùn, tay ấn chặt vào vết thương ở eo lưng. Đột nhiên chàng mở bừng hai mắt, khóe miệng xuất hiện một nụ cười. Vô Tình chầm chậm đưa mắt nhìn bọn Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết một hồi, nói với giọng vui mừng :
– Chúng ta đều bình an vô sự... đáng tiếc vẫn không biết thủ lĩnh là ai....
Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết tựa hồ như không nhịn được muốn nhảy cẫng lên, muốn hoan hô cười lớn, muốn hát một nghìn bài ca chúc mừng.
Chỉ cần tri giao đều ở đây, thì thất bại lớn đến đâu cũng có thể chấp nhận được! Huống hồ bọn họ vốn chưa thể xem là đã thất bại.
Cho dù là thất bại, cũng là thất bại một cách anh hùng, ví như Hạng Vũ vậy.
Hạng Vũ anh hùng cái thế thế nào, hô phong hoán vũ ra sao, chỉ là do y quá tự tung tự tác, cuối cùng cũng bị Lưu Bang đánh bại, cuối cùng cũng phải dùng chính cánh tay của mình để kết thúc tính mạng của mình.
Tuy y bị đánh bại, nhưng bất quá đó cũng chỉ là cái bại về thể xác mà thôi.
Ý chí của y, tinh thần của y vĩnh viễn không bao giờ bị đánh bại.
Huống hồ đã là anh hùng thì đâu còn ai tính toán chuyện thành hay bại nữa?

Hết

Nguồn: Nhan Mon Quan
Người đăng: ms
Thời gian: 25/12/2005 8:07:12 CH